

Băng Y Khả Khả

Thiên tài Cuồng phi

Editor: Mèo

Truyện được sưu tầm tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

[Quyển 4](#)

[Quyển 5](#)

Quyển 1

[Chương 1: Hồ Rơi Bình Dương Bị Khuyển Lấn](#)

[Chương 2: Hoàng Tử Yêu Nghiệt](#)

[Chương 3: Lăn Đầu Đối Mặt](#)

[Chương 4: Lăn Đầu Tu Luyện](#)

[Chương 5: Người Thương Gia Tới](#)

[Chương 6: Rời Đi](#)

[Chương 7: Khảo Nghiệm Thiên Phú, Khiếp Sợ](#)

[Chương 8: Thế Lực Kia](#)

[Chương 9: Quận Chúa Điều Ngao](#)

[Chương 10: Kết Thù](#)

[Chương 11: Năm Năm Sau](#)

[Chương 12: Thiếu Niên Dã Thú](#)

[Chương 13: Gặp Lại Cung Vô Y](#)

[Chương 14: Người Nhặt Nhầm Người](#)

[Chương 15: Thanh Long Thức Tỉnh](#)

[Chương 16: Đầy Chí Là Giao Dịch](#)

[Chương 17: Nguy Cơ Cận Kề](#)

[Chương 18: Lòng Người Chấn Phục \(Chấn Động + Phục Tòng\)](#)

[Chương 19: Hoàng Thú? Bất Được Đem Làm Toạ Kỵ](#)

[Chương 20: Đã Đến](#)

[Chương 21: Thân Thế Của Bắc Ảnh Thần](#)

[Chương 22: Huyền Thú Xuất Hiện](#)

[Chương 23: Vì Chính Minh Mà Sống?](#)

[Chương 24: Hội Đấu Giá](#)

[Chương 25: Tặng Quân Đan Được](#)

[Chương 26: Dạ Nhược Ly Tính Toán](#)

[Chương 27: Nguy Cơ Hàng Lâm](#)

[Chương 28: Kẻ Nào Dám Làm Chủ Nhân Lão Từ Bị Thương](#)

[Chương 29: Chu Tước Tức Giận](#)

[Chương 30: Quyết Định](#)

[Chương 31: An Bài](#)

[Chương 32: Ba Năm](#)

[Chương 33: Trắc Phi?](#)

[Chương 34: Dạ Nhược Ly Cường Hân](#)

[Chương 35: Mồ Yêu Nguyệt Đến Rồi](#)

[Chương 36: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Người](#)

[Chương 37: Dạ Nhược Ly Ra Tay](#)

[Chương 38: Người Cho Rằng Người Đủ Tư Cách Sao?](#)

[Chương 39: Nữ Nhân, Đừng Để Ta Bất Được Người](#)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Hồ Rơi Bình Dương Bị Khuyển Lấn

Một cơn đau đớn từ cốt tuỷ truyền đến, Dạ Nhược Ly gắt gao cau mày, cắn chặt răng ép bản thân không phát ra bất kì tiếng động nào. Nàng nhớ rõ ràng mình cùng bạn bè đi thám hiểm đại lục vô ý gặp Thời Không Phong Bạo, khi nguy hiểm sắp tới một quần hào quang thần kì bảo vệ lấy nàng, chẳng qua nàng vẫn bị quần trong đó. Chẳng lẽ vì Thời Không Phong Bạo mà nàng lại xuyên không? Phần đau đớn này là có chuyện gì xảy ra?

Lông mày nhíu lại, hai con mắt Dạ Nhược Ly mở ra, trong chốc lát, một cây roi dài màu đỏ hướng về phía nàng mà vung lên. Trong nội tâm đột nhiên cả kinh, nàng muốn thò tay chống cự lại phát hiện thân thể không chút sức lực đành trơ mắt ếch ra nhìn cây roi dài đánh xuống người nàng.

“Hí!”

Cây roi dài dính nước tiêu nóng rơi khỏi người nàng, Dạ Nhược Ly không khỏi run rẩy một chút, con mắt lạnh như băng hướng về phía thiếu nữ xinh đẹp cầm roi dài ở trước mắt. Thiếu nữ kia ăn mặc cùng trang điểm vô cùng lộng lẫy, son phấn thoa dày đặc trên mặt, trên trán có một nốt chu sa màu hồng, lúc này đang trừng mắt hung ác nhìn Dạ Nhược Ly.

Nhìn thiếu nữ phía trước, chẳng biết tại sao một đoạn trí nhớ không thuộc về nàng chui vào trong đầu. Thiếu nữ này tên Vân Tâm Vũ, là Huyền Vũ của Ly Phong quốc phủ tướng quân đại tiểu thư, chỉ có điều do thiếp thất sinh ra, năm nay nàng ta mười sáu tuổi nhưng do trang điểm lòe loẹt nên thoát nhìn nàng ta lớn hơn hai mươi tuổi. Mà thân thể nàng xuyên qua

chính là nhị tiểu thư do chính thất sinh ra, vừa đầy mười tuổi chưa phát triển hoàn toàn.

Ly Phong quốc? Nàng xuyên đến Huyền Vũ đại lục ngàn năm trước? May mà đây là lần thứ hai nàng xuyên không nên sớm chuẩn bị tâm lý không quá hoảng sợ.

Lần đầu tiên vượt qua thời không, từ Trung Hoa đến Huyền Vũ đại lục, lần này lại vượt thời gian đi tới Huyền Vũ đại lục ngàn năm trước...

“Không hổ danh là con của tiện nhân Lam Hình, cùng một loại ti tiện.” Vân Tâm Vũ kiêu căng gương cao cái đầu lâu đôi mắt hung ác và khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly. “Người cùng mẫu thân ti tiện của người sao chưa chết? Lúc trước nếu không có nàng ta, ta sẽ là dòng chính tiểu thư phủ tướng quân, đều là do tiện nhân Lam Hình kia xuất hiện, làm hại mẫu thân ta chỉ có thể làm thiếp, hừ, người cho rằng phụ thân thật sự thích mẫu thân người sao? Hắn chỉ muốn nhờ cậy thân thế Lam thừa tướng mà thôi, hiện tại Lam thừa tướng suy sụp rồi, hoàng hậu dì nhỏ của người và thái tử biểu ca người bị đẩy vào lãnh cung, đã mất đi sự che chở đó, người ở trong phủ tướng quan chỉ là một con chó.”

Dạ Nhược Ly toàn thân run lên, một cảm giác nhục nhã trào lên trong lòng. Đây là hổ rơi Bình Dương bị chó ức hiếp? Nhớ ngày đó, Huyền Vũ đại lục ngàn năm sau có người nào có dám bất kính với nàng? Cho dù không nhìn vào thân phận siêu cấp thế gia Dạ gia gia chủ phân thượng, thì cũng phải biết nàng là đệ nhất thiên tài cùng đệ nhất Luyện sư, đủ để cho Hoàng đế nể mặt nàng tám phần.

Ai nghĩ vừa mới xuyên qua đến đây lại nhận sự đại ngộ như vậy.

Dạ Nhược Ly thần sắc ngày càng lạnh như băng, trong mắt mang theo kiêu ngạo bất tuân (cương quyết bướng bỉnh), rất khó tưởng tượng một hài tử mười tuổi lại có thần thái như thế.

Nội tâm Vân Tâm Vũ đột nhiên run rẩy, tay cầm roi dài có chút run, bởi vì nàng nhìn vào ánh mắt Dạ Nhược Ly thấy được bá khí, cuồng vọng, cùng sự uy nghiêm, đây là muội muội tính tình lương thiện của nàng ta sao?

“Tiện nhân chết tiệt, người dám dùng ánh mắt đó nhìn ta?”. Vân Tâm Vũ cắn chặt môi hồng, nghĩ rõ ràng vừa rồi mình bị tiểu tiện nhân này hù dọa, không nhịn được lửa giận quơ quơ roi lại lần nữa dùng sức hướng về phía Dạ Nhược Ly “Ta xem người dùng ánh mắt nào nhìn ta? Người cho rằng người là ai? Vừa rồi người chẳng phải để Gia Nhi tới phòng bếp ăn cắp sao? Đã như vậy, bốn tiểu thư cho người ăn đủ!

Vân Tâm Vũ thu hồi roi dài, nha hoàn bên cạnh cầm trong tay một cái bánh bao, nhét vào mặt Dạ Nhược Ly. Nàng ta nâng chân lên, dùng sức đập vài cái, khoé môi nở ra nụ cười âm lãnh (âm u lạnh lẽo): “Nhớ kĩ, người cùng tiện nhân Lam Hình kia cũng chỉ là con chó nuôi trong phủ tướng quân, chủ nhân chính thức trong phủ chính là mẹ ruột của ta!”

Nhẹ nắm hai đấm tay, Dạ Nhược Lan hai mắt nhắm nghiền, nội tâm ngừng tức giận mới từ từ mở mắt, con mắt trong màn đêm phát khí lạnh bắn ra bốn phía: “Vân Tâm Vũ, nếu như ta không chết, ta sẽ để cho người chết không có chỗ chôn!”

Nếu không phải toàn thân không còn chút sức lực nào, nàng thật sự muốn đập bay nữ nhân buồn nôn này!

Vân Tâm Vũ vốn là sừng sờ, như nghe thấy được cái gì đó hết sức buồn cười, cười phá lên: “Ha ha, Vân Văn Ca người cho người là ai? Chỉ bằng người? Còn có thể để ta chết không có chỗ chôn? Người đừng quên thân phận của mình, ta là hòn ngọc quý trên tay Vân gia, mà người chỉ là tiện nhân không cs người yêu thương, huống chi ta là võ sĩ đình phong, người lại không có bất kì tu vị (tu hành, chính đốn) nào.

Ngữ khí dừng lại, Vân Tâm Vũ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Người cũng biết phụ thân vì sao cho người bỏ võ theo văn? Bởi vì người quá thông minh, từ nhỏ tài trí đó phát huy ra, chỉ là nhìn thấy mẫu thân người cùng người phụ thân sẽ nhớ tới chức vị tướng quân từ đâu mà có, cho nên hãn ngoài mặt rất sùng ái người, kì thật phụ thân cũng ta đồng dạng đều ước gì hai người các người mau chóng chết đi, bởi vậy sao hãn có thể để người học võ chứ?”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly ngây ngẩn cả người, trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện một nụ cười từ ái, nhưng mà trong con mắt đen đó lại lộ ra chi quang sâu xa, chưa từng đạt tới sự vui vẻ.

Thì ra lúc trước hãn yêu thương nàng đều là giả bộ, có lẽ nàng không phải là Vân Văn Ca nên Dạ Nhược Ly cũng không quá thương tâm, đối với nàng mà nói Vân Lan chỉ là người xa lạ. Cũng may Vân Văn Ca mất đi, nếu không biết được sự thật này không chừng sẽ rất bi thương.

“Tiểu thư....” Nha hoàn áo xanh nhìn thân thể đầm đìa máu tươi của Dạ Nhược Ly, lo lắng nói: “Tiểu thư, nếu tiếp tục đánh nói không chừng sẽ mất mạng, tướng quân phân phó rồi, nhất định phải trông coi nàng ta cho tốt, không thể để cho nàng ta có chuyện gì, nàng ta chính là quân cờ để uy hiếp Lam Hình.”

Lửa giận đã được phát tiết, Vân Tâm Vũ quơ quơ roi, chán ghét liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Hừ, lần này tha cho người, nếu như người còn sai Gia Nhi đi trộm đồ ăn ở phòng bếp ta sẽ không bỏ qua cho người, đúng rồi, người chắc không biết, nha hoàn trung thành tận tâm kia cũng nửa sống nửa chết rồi, đoán chừng chống đỡ được vài ngày, Lục nhi, chúng ta đi.”

Dứt lời, đem roi dài cột bên hông, đầu ngẩng cao nhìn Dạ Nhược Ly, kiêu ngạo bước ra khỏi mật thất.

Nếu không phải Dạ Nhược Ly còn có chút tác dụng thì hôm nay Vân Tâm Vũ sẽ giết nàng ta, bất quá nha hoàn của nàng ta lại không như thế, ả sẽ dùng cái chết của nha hoàn kia làm cho nàng ta thống khổ. Mà ả, lại rất muốn nhìn thấy bộ dạng thống khổ của nàng ta.

"Phanh!"

Cửa mật thất đóng lại, Dạ Nhược Lan nằm trên mặt đất, khắp nơi đều là máu tươi, nàng giống như không có cảm giác vậy, chậm chạp nhắm con mắt sáng ngời kia lại.

Vừa rồi có một ít kí ức nhập vào đầu, thừa dịp lúc này, nàng đem phần kí ức đó dung hoà hoàn toàn.

Trong trí nhớ được lưu lại, Lam thừa tướng ông ngoại của nàng bị phán tội mưu phản, bị tịch thu tài sản cả nhà bị xử tội chết, bởi vì quy củ nên Lam Hình và hoàng hậu tránh được một kiếp, nhưng hoàng hậu cùng thái tử lại bị đày vào lãnh cung.

Lam thừa tướng trung quân ái quốc, làm sao có thể mưu phản?

Mở hai mắt ra, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng. Lam gia? Không phải ngàn năm sau cùng với Dạ gia cũng là siêu cấp thế gia Lam gia sao? Nàng có một người bạn thân ở Lam gia nên cũng hiểu biết sơ qua về lịch sử Lam gia.

Lịch sử viết, Lam thừa tướng rất cường đại, sau khi Lam phu nhân mất không tái giá cũng không có bất kỳ thiếp thất nào chỉ có hai cô con gái, không còn cách nào khác Lam thừa tướng đành nhận nuôi nghĩa tử, tên là Lam Lăng, giống như có cảm giác về việc không may trước mắt Lam thừa tướng đã kịp xoá tên, trục xuất khỏi gia môn, giữ được một mạng cho hãn.

Năm năm sau, Lam Lăng cường thế trở về, trợ giúp thái tử trong lãnh cung diệt trừ bạo chúa, kế vị làm vua, cả nhà 120 người Lam gia sửa lại án

oan, từ đó về sau đưa Ly Phong quốc thái bình thịnh thế.

Nhưng trong lịch sử, Vân Văn Ca biết mất một cách thần bí, hiện tại nếu như mình không xuyên qua có lẽ đã sớm chết đi, Lam Hinh cũng bị bức tử, mà người nàng gọi là phụ thân kia thâm trầm cùng mưu kế đem việc này giấu xuống, mượn quan hệ đưa Vân Tâm Vũ vào cung làm bạn với hoàng đế, phủ tướng quân được thánh ân sung cường thịnh một thời.

Nhưng mà, Lam Ny mẫu tử (hoàng hậu và thái tử) cùng Lam Lăng không buông tay trong việc tìm kiếm Lam Hinh và Vân Văn Ca, đáng tiếc những người biết được sự tình năm đó đã bị Vân tướng quân xuống tay nên việc này liền không có manh mối.

Nghĩa đến đây, trong mắt Dạ Nhược Ly đầy sự lạnh lẽo, đã đưa nàng đến đây thì nàng sẽ khiến cho mưu kế của Vân Lan kia không thực hiện được. Ai bảo Lam Hinh là người của Lam gia, vì tương lai ngàn năm sau của bạn thân nàng quyết không để cho Lam Hinh kia làm ra chuyện sai lầm gì!

Trong thư phòng lúc này, nam tử trung niên đứng chấp tay, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rơi trên người của hắn, thanh y (y phục màu đen) tung bay, toàn thân tản ra một cỗ uy nghiêm khí phách. Vân Tâm Vũ tiến vào trong phòng, chính kiến cảnh như vậy, ả ta mở rộng bước chân nhẹ nhàng hướng tới nam tử trung niên khuôn mặt lộ ra vẻ cung kính: “Phụ thân, người tìm con có việc gì sao?”

Nghe thấy thanh âm Vân Tâm Vũ, Vân Lan chậm rãi xoay người lại nhìn thiếu nữ trước mặt, khuôn mặt lạnh lùng toát ra một tia thoả mãn. Đối với đứa con gái này, hắn thật sự yêu thương tuổi còn nhỏ nhưng đã trở thành võ sư đình phong, tại Tinh Quốc thiên đã trở thành thiên tài, mà hắn cũng có ý bồi dưỡng nàng ta. Chỉ là Vân Lan tin tưởng nếu để Vân Văn Ca cũng tập võ thiên phú cũng không thua kém gì Vân Tâm Vũ.

Đáng tiếc, nàng là con gái của Lam Hình, chỉ cần nhìn thấy bọn họ hẳn sẽ nghĩ tới chức vị tướng quân này từ đâu mà có. Mỗi lần đối mặt với đồng liêu, hẳn có cảm giác trong ánh mắt của bọn họ là sự khinh thường, nói hẳn dựa vào nữ nhân mới có được thành tựu như vậy. Cho nên hẳn không thể buông tha cho mẹ con các nàng, như vậy mới tiêu tán đi sự sĩ nhục trong hẳn.

Đúng lúc gia tộc Nam Cung trong Tứ đại huyền lực luyện chế được loại đan dược có thể đột phá nội lực cho võ giả, để đấu giá viên thuốc đó hẳn mới có ý định đem Lam Hình bán cho Thương gia gia chủ để đổi lấy tiền, coi như nữ nhân kia còn chút tác dụng.

“Vũ nhi, nghe nói người dùng cực hình với Vân Văn Ca?” Nhìn Vân Tâm Vũ, Vân Lan lạnh nhạt hỏi, trong thanh âm của hẳn khó phát hiện ra cảm xúc.

Vân Tâm Vũ sửng sốt một chút, không biết hẳn hỏi vậy là có ý gì nhưng vẫn cung kính trả lời: “Phụ thân, Vũ nhi biết sai rồi, không nên đánh Vân Văn Ca.”

“Không, Vũ nhi người không làm sai.” Vân Lan lắc đầu, khoé môi nở ra nụ cười lạnh: “Vân Văn Ca kia không xứng làm nữ nhi của ta, chỉ có người và Điệp nhi mới chân chính là con gái của ta, cho nên người mới làm gì nàng ta đều được, chỉ cần lưu lại cho nàng ta một mạng là đủ, dù sao ta cũng cần dùng nàng ta để uy hiếp Lam Hình.”

Nghe vậy, Vân Tâm Vũ trong lòng vui vẻ, nói như thế sau này ả có thể quang minh chính đại dùng cực hình với Vân Văn Ca rồi.

Ngay trong lúc Vân Tâm Vũ vui mừng thì thị vệ của Vân Lan vội vã chạy đến, ôm quyền nói: “Gia chủ, Lục công chúa cùng Tứ hoàng tử đến rồi.”

Lục công chúa và Tứ hoàng tử?

Vân Lan hơi sững sờ, đôi mày nhăn lại, trong con mắt hiện ra một tia khó hiểu: “Lục công chúa và Vân Văn Ca quan hệ rất tốt, nàng đến cũng là chuyện bình thường nhưng mẫu thân Lục công chúa mất sớm lại không được Hoàng thượng sủng ái căn bản hẳn không để vào mắt, còn Tứ hoàng tử, hẳn đến đây làm gì?”

Ngược lại với Vân Lan đầy vẻ nghi hoặc thì Vân Tâm Vũ cực kì hưng phấn, Tứ hoàng tử là đệ nhất mỹ nam, hơn nữa thiếp thất đều không có một người, nếu như may mắn được hẳn để mắt tới chẳng phải có thể trở thành thái tử phi sao? Hơn nữa thái tử đã bị phế hẳn cũng có thể trở thành thái tử, vì vậy ả thật muốn nhân cơ hội này kết giao với Tứ hoàng tử.

Vân Lan hiển nhiên phát hiện ra Vân Tâm Vũ suy nghĩ điều gì, mỉm cười: “Vũ nhi, cùng đi với ta gặp Tứ hoàng tử.”

“Vâng, phụ thân.” Vân Tâm Vũ khoé môi dần dần mở rộng, khuôn mặt đẹp đẽ tràn đầy tự tin nở nụ cười, ả tin tưởng với dung mạo của mình Tứ hoàng tử tuyệt sẽ không thờ ơ.

----đề lời nói với người xa lạ----

Bảng phân chia cấp bậc đạt được:

Cấp 2 đình phong:

Huyền giả, huyền sĩ, huyền sư, đại huyền sư, địa huyền sư, thiên huyền sư, tinh huyền sư, huyền hoàng, huyền tôn, huyền thánh, huyền thần.

Quân nhân, võ sĩ, võ sư, đại vũ sư, ma võ sư, thiên võ sư, tinh võ sư, vũ hoàng, huyền tôn, võ thánh, võ thần

Huyền thú: 1 đến 28 cấp, thú hoàng, thú tôn, thú thánh, thú thần.

Ngàn năm trước Huyền Vũ đại lục huyền giả thừa thốt, võ giả xưng là măng phu, huyền giả có thể tu luyện được huyền kỹ, võ giả lại dựa vào thể lực, cho nên võ giả không bằng huyền giả, ngàn năm sau nhân nhân vật nữ chính xuyên qua là võ giả tu luyện võ kỹ.

Huyền giả cấp thấp = huyền thú cấp một = võ sĩ cấp thấp

Huyền giả trung cấp = huyền thú cấp hai = võ sĩ trung cấp.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Hoàng Tử Yêu Nghiệt

Vừa vào tới đài sảnh, ánh mắt Vân Tâm Vũ đã dán chặt lên Hồng Y thiếu niên có gương mặt mũi hoặc chúng sinh kia, sau đó chẳng thể rời mắt đi.

Ở Ly Phong quốc, Tứ hoàng tử Cung Vô Y là người vô cùng thần bí, nghe nói hẳn bái một cường giả làm sư phụ, quanh năm không ở trong cung, mặc dù được xưng là mỹ nam đệ nhất Ly Phong quốc nhưng những người chân chính thấy mặt hẳn rất ít, đây là lần đầu tiên Vân Tâm Vũ nhìn thấy Tứ hoàng tử.

Tuy sớm biết Tứ hoàng tử tuấn mỹ phi phạm nhưng thời điểm trông thấy hẳn ả vẫn bị giật mình, trước đến giờ ả chưa gặp người nào tuấn mỹ yêu nghiệt đến mức đấy.

Thiếu niên ngồi ngay ngắn trên ghế, mái tóc dài đen bóng theo gió tung bay nhẹ, nhẹ nhàng chạm vào da thịt trắng mịn như ngọc, cảm nhận ánh mắt của Vân Tâm Vũ, lông mi cong vút không khỏi nhú lại, bờ môi đỏ mọng mang theo vẻ trào phúng, ánh mắt quét tới làm toàn thân Vân Tâm Vũ cảm thấy lạnh lẽo.

“Ta không thích người khác dùng ánh mắt mê trai như vậy nhìn ta, không có lần sau!” Ánh mắt Cung Vô Y thu hồi âm lãnh, đôi lông mày mang theo cuồng mị bẩm sinh, làm cho Vân Tâm Vũ càng thêm mê muội.

Vân Lan nhượng mảy, vội vươn tay kéo Vân Tâm Vũ, ôm quyền hướng tới hai người đang ngồi nói: “Tứ hoàng tử và Lục công chúc đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?”

Lời vừa dứt, thiếu nữ mặc cung trang hồng nhạt nhanh chóng đứng lên, ánh mắt hướng về phía sau lưng Vân Lan, cắn chặt môi, khuôn mặt xinh đẹp hơi lo lắng: “Vân tướng quân, bốn công chúa và hoàng huynh đến để thăm Văn Ca và dì Hinh, không biết các nàng có khoẻ không?”

Nội tâm cả kinh, Vân Lan gấp đến độ chảy mồ hôi lạnh đầy đầu, Lục công chúa quả thật vì các nàng mà đến, nhưng lúc này sao có thể để các nàng gặp người ngoài?

“Cái này....” Lòng mảy chậm rãi dẫn ra, ánh mắt Vân Lan thu lại vẻ lãnh khốc, ra vẻ do dự nói: “Cái này sợ là có chút khó khăn, Lam thừa tướng để lại cho các nàng đả kích quá lớn nên đều bị bệnh, sợ không thể gặp người ngoài được.”

Nói xong, khuôn mặt Vân Lan đầy vẻ lo lắng và thương tâm, không giống giả chút nào, người không biết nhìn vào sẽ thấy hẳn thật sự quan tâm đến thể tử và con gái, xứng đáng là người chồng tốt.

“Cái gì?” Cung Vân Phi hơi sửng sốt, ánh mắt thanh tịnh như mặt nước không che dấu được sự lo lắng: “Vân Văn Ca và dì Hinh bị bệnh? Ta muốn tự mình đi thăm các nàng.”

Nàng từ nhỏ đã mất mẫu thân lại thêm cảnh ăn tươi uống máu trong hoàng cung, nếu không có mẹ con Văn Ca ngầm giúp đỡ có lẽ đã không sống được đến bây giờ, cũng vì vậy mà nàng và Văn Ca có thể xem là chị em tốt của nhau. Nên khi nghe tin hôm nay Lam thừa tướng sẽ bị chém đầu tại Ngọ môn, nàng lén lút trốn ra khỏi hoàng cung đến thăm Vân Văn Ca, ai ngờ đụng phải Cung Vô Y, nhờ sự giúp đỡ của hắn nàng dễ dàng rời khỏi hoàng cung.

Chỉ là Cung Vân Phi thật sự nghi hoặc, Tứ hoàng huynh này trước giờ đều vô tình vô tâm, khi nghe nàng nói đến phủ tướng quân lại tự mình đi theo tới đây?

Vân Lan lau cái cằm đầy mồ hôi lạnh, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Cung Vô Y: “Vậy không được thoả đáng cho lắm, nếu Lục công chúc và Tứ hoàng tử muốn thăm các nàng ta sẽ gọi Ca nhi đến tiếp đãi, còn Hình Nhi bệnh quá nặng nên không tiện gặp người ngoài.”

Dứt lời, Vân Lan nhìn thị vệ liếc mắt một cái, thị vệ kia như tiếp thu được suy nghĩ của hắn, ôm quyền, quay người ra khỏi phòng.

Cung Vân Phi hơi do dự, nhìn qua Cung Vô Y, cuối cùng vẫn nghe theo sự sắp xếp của Vân Lan.

Trong mật thất, Dạ Nhược Lan xê dịch thân thể ra phía sau, chui rúc trong góc khuất, nàng nhẹ nhàng niệm thần chú, một tia âm u toả ra làm sáng lên dung mạo tái nhợt của nàng, giơ tay lên chưởng, đầu ngón tay mảnh khảnh đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn cổ xưa.

“Cũng may, nhẫn Huyền Linh vẫn còn....”

Chiếc nhẫn đó là do ngàn năm sau Dạ gia cùng với thần khí khế ước, chỉ cần linh hồn không chết, chiếc nhẫn này sẽ vĩnh viễn không mất đi.

Trong lịch sử ngàn năm của Dạ gia chỉ có nàng là người duy nhất được linh hồn của nhẫn Huyền Linh tương trợ 100% , lúc trước vì có nhẫn Huyền Linh này mà nàng có được danh tiếng trong thiên hạ, chỉ cần còn nhẫn Huyền Linh nàng có thể chắc chắn mình sẽ lại huy hoàng như ngày trước.

Huống chi, so với kiếp trước, nàng có thêm một ưu điểm đó là kinh nghiệm. Đã có những kinh nghiệm quý giá, nàng có thể tu luyện lại trên

con đường đã tích lũy được.

“Khục khục,” ho khan hai tiếng, ý nghĩ Dạ Nhược Ly khẽ động, lấy từ trong nhẫn Huyền Linh một viên thuốc, nuốt xuống, đan dược thuận lợi lăn vào yết hầu rồi trơn trượt trong cơ thể, ngay lập tức một cảm giác mát rượi bao quanh nòng, miệng vết thương bắt đầu đóng vảy.

Nếu người khác chứng kiến Dạ Nhược Lan lấy ra đan dược tất nhiên sẽ liều lĩnh xông tới cướp đoạt.

Hiện tại ngàn năm trước trên Huyền Vũ đại lục, Luyện giới sư rất ít, thuật luyện đan cũng chưa hoàn toàn phát triển...trong hoàng thất tối đa cũng chỉ có vài ba viên thuốc, lại đem bảo vệ kỹ càng, nếu không gia tộc Nam Cung sắp triển khai đấu giá viên đan dược kia sẽ không rung động cả đại lục như vậy.

“Két...!”

Cánh cửa mật thất chậm rãi mở ra, ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào trong, Dạ Nhược Lan vô thức đưa tay che ánh sáng, híp híp đôi mắt, nhìn xuyên qua khe hở ngón tay thấy có người tới, gương mặt tái nhợt đầy vẻ lo lắng.

Dưới ánh mặt trời, nam tử áo đen, khuôn mặt lạnh lùng bước tới trước mặt Dạ Nhược Ly đem quần áo cầm trên tay ném xuống đất, mày kiếm nhăn lại lộ vẻ chán ghét: “Trong phủ có khách, tướng quân muốn người thay y phục đi gặp khách, chuyện ngày hôm nay phải giữ bí mật, bằng không phu nhân Lam Hình chỉ sợ...”

Dạ Nhược Ly cúi đầu, ánh mắt rơi vào đồng quần áo hoa kê, nở ra nụ cười châm chọc: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra!”

Hắc y lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, quay người ra khỏi mật thất, để lại Dạ Nhược Ly cầm quần áo đến xuất thần...

-----đề lời nói với người xa lạ-----

Ngay từ đầu ,nhân vật chính sẽ bị áp bức vô cùng, đợi nàng ra khỏi phủ tướng quan, sẽ trở nên mạnh mẽ.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Lần Đầu Đối Mặt

Gần giữa trưa, người ngồi chờ sắp hết kiên nhẫn Dạ Nhược Ly mới chậm rãi bước vào. Trông thấy thân hình nhỏ gầy yếu, sắc mặt Vân Lan u ám, ho khan hai tiếng, nghiêm nghị quát lớn: “Không nhìn thấy Tứ hoàng tử đã đến sao? Dám để cho Tứ hoàng tử chờ người, bây giờ ngay lập tức quỳ xuống tạ tội trước mặt Tứ hoàng tử đi!”

Theo như Vân Lan suy đoán, Tứ hoàng tử nhất định là đến thăm nàng, nàng lại dám đến chậm như thế đã phạm vào tội đại nghịch bất đạo rồi, nếu không có Tứ hoàng tử và Lục công chúa ở đây hơn nữa còn phải dùng nàng đủ uy hiếp Lam Hình, hẳn đã sớm muốn một tát đánh chết nghịch nữ này.

Dạ Nhược Ly nắm chặt bàn tay nhỏ, không sợ hãi ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt màu đen lạnh khốc vô tình, dừng lại một chút rồi nói: “Ta có tôn nghiêm của ta, tuyệt đối không quỳ xuống bất kì ai, dù là Thiên vương lão tử đến cũng không quỳ.”

Không khí yên tĩnh tràn ngập trong phòng khách, trên gương mặt non nớt thể hiện rõ vẻ cuồng vọng, tất cả mọi người đều há to miệng, ngạc nhiên nhìn nữ hài tử trước mặt.

“Người....” Sắc mặt Vân Lan biến đổi, gương bàn tay lên hướng tới mặt Dạ Nhược Ly đánh xuống. Chưa kịp tiếp xúc đôi má Dạ Nhược Ly, một bàn tay đột nhiên nắm lấy cổ tay hẳn, dù vùng vẫy thế nào cũng không nhúc nhích được.

Trong lòng Vân Lan tràn đầy khiếp sợ, ngạc nhiên nhìn về phía Cung Vô Y. Thiển niên điên đảo chúng sinh tuyệt thế nở nụ cười, áo đỏ tung bay trong gió giống như ngọn lửa chập chờn, bàn tay trắng nõn như nữ tử nắm chặt cổ tay Vân Lan không buông, hần chỉ đứng đó hơi thở cuồn cuộn đại quân lấy quanh thân.

Thiển niên tuần mỹ yêu nghiệt này là cuồng giả, tuổi còn trẻ như vậy mà có thực lực như vậy thật là kì tài ngút trời. Dạ Nhược Ly nhớ tới Vân Lan lúc này gọi hần là Tứ hoàng tử, hần chính là Tứ hoàng tử Cung Vô Y trong lịch sử nhắc đến sao?

Lịch sử nhắc đến vị hoàng tử này chỉ vền vẹn vài nét, trong ấn tượng của Dạ Nhược Ly Tứ hoàng tử Cung Vô Y này cả đời không lập gia đình, không có thiếp thất càng không có con nối dõi, để cho đời sau vô cùng hoang mang. Có người nói hần kiêu ngạo, nữ tử trên đời này không ai vừa mắt, có người đoán hần bất lực nên không lập Vương phi, có người nói thật ra hần thích nam tử....Bất kể cách nói nào cũng đều tăng sự thần bí trên người Tứ hoàng tử.

Chỉ là đối với người trong hoàng thất, Dạ Nhược Ly vẫn nên đứng xa mà nhìn, nàng không quên kiếp trước Đế Quốc hoàng tử day dưa làm nàng như sống trong ác mộng, nếu không có thế lực Dạ gia phía sau chỉ sợ không đơn giản như thế, lúc này nàng không có hậu thuẫn cho nên không muốn cùng người hoàng tộc phát sinh quan hệ.

“Vân tướng quân, bốn hoàng tử không nói gì, làm gì tới lượt người ra tay đánh người?” Cung Vô Y híp híp cặp mắt phượng, trong mắt phát ra nhuệ khí sắc bén, buông tay Vân Lan ra rồi móc một chiếc khăn tay tinh xảo, tinh tế lau sạch bàn tay lúc này nắm lấy cổ tay Vân Lan: “Thật có lỗi, Vân tướng quân, bốn vương thích sạch sẽ, hy vọng người không để ý.”

Khuôn mặt anh tuấn của Vân Lan đỏ bừng, đối mặt với sự sỉ nhục này cho dù là thánh nhân cũng sẽ nổi giận huống chi là hần?

Chứng kiến Vân Lan bối rối, vẻ mặt căng cứng của Dạ Nhược Ly buông lỏng xuống, giữa lông mày ngả ngón, không khắc chế được sự vui vẻ.

Ném khăn tay xuống đất, Cung Vô Y nhìn thẳng vào khuôn mặt ngây thơ của Dạ Nhược Ly, trong mắt ẩn chứa ánh sang thâm thúy, trong chớp mắt liền biến mất.

Nha đầu này, thật thú vị, thoát nhìn không giống hài tử mười tuổi, không biết nàng có thể mang cho hắn sự mong chờ gì đây, để cho cuộc sống vô vị của hắn thêm điểm thú vị.

Vân Tâm Vũ đứng bên cạnh, sớm đã đem hành động Cung Vô Y, ngay lập tức dùng ánh mắt ghen ghét hung hăng trừng mắt Dạ Nhược Ly, hận không thể đem tiện nhân này băm thành trăm mảnh, Vân Tâm Vũ thầm nghĩ cao quý như hoàng tử tiện nhân kia sao xứng đôi được chứ?

“Nghịch nữ, làm càn, ai cho người dùng ánh mắt như thế nhìn Tứ hoàng tử?” Vân Lan nhìn ra Cung Vô Y không bình thường, thần sắc biến đổi, lạnh giọng quát.

Hắn và Vân Tâm Vũ đều cho rằng Dạ Nhược Ly không có khả năng xứng đôi được.

“Lão gia hoả, người mắng ai làm càn?” gương mặt nhỏ bé trầm xuống, trong mắt xẹt qua lệ khí, đôi lông mày mang theo cuồng vọng: “Giáo huấn ta? Người có tư cách này sao?”

“Nghịch nữ, người....” Toàn thân Vân Lan run rẩy, sắc mặt tái nhợt đưa tay ra chỉ vào Dạ Nhược Ly: “Tứ hoàng tử, người cũng thấy nghịch nữ này không nghe lời giáo huấn, làm ta tức chết mất. Vì sao ta lại có đứa con gái như thế?”

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, không vì lửa giận của hắn mà sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến gần đến Vân Lan, đầy vẻ trào phúng: “Như thế

nào? Người muốn đánh ta sao? Nói thật, vì sao ta lại có người cha như người chứ?”

“Người....”

Lúc này Vân Lan đã bị chọc tức đến nỗi không nói ra lời.

Mọi người đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này không khỏi sửng sốt, không ngờ nàng lại khiêu khích Vân Lan.

Cung Vân Phi chớp mắt, sau khi Dạ Nhược Lan xuất hiện, nàng không có cơ hội lên tiếng huống chi nàng chỉ là công chúa bị thất sủng căn bản không được người khác để mắt tới, Vân Lan đối xử với nàng khách khí bởi có Cung Vô Y bên cạnh. Có điều nhìn thấy bạn tốt không có việc gì, nàng cũng thấy yên tâm.

Dạ Nhược Ly nhú má, lộ vẻ trào phúng, nàng sớm đoán được Vân Lan không dám ra tay với nàng, cho dù hấn dám đi chẳng nữa nàng cũng không có lý do gì để nhin lửa giận trong lòng xuống.

Về phần phủ tướng quân, sớm muộn gì cũng có ngày những người thiếu nợ nàng nhất định phải trả lại gấp đôi.

Nhìn thấy gương mặt trào phúng của Dạ Nhược Ly, Vân Lan thật sự hận không thể một quyền đánh nghịch nữ này thành bánh thịt, nhưng hấn không dám, không chỉ vì ánh mắt âm trầm của Cung Vô Y mà nàng là con cò để uy hiếp Lam Hinh. Bất kể nàng khiêu khích thế nào, hấn cũng không thể ra tay giết nàng được.

“Ai” Vân Lan thở dài , để bàn tay xuống, trong mắt tia lãnh khốc từ từ biến mất, đổi thành dáng vẻ yêu thương, ôn nhu nói: “Dù có thế nào, người cũng là nhi nữ của ta, ta sao có thể đánh người được? Thân thể người không tốt về phòng nghỉ ngơi trước đi, về sau ta sẽ dạy bảo người lễ nghĩa.”

Nói tới câu cuối cùng, Vân Lan cố ý tăng giọng nói.

Con mắt rũ xuống, thu liễm lại, Dạ Nhược Ly nở ra nụ cười giễu cợt: “Vâng, con gái xin phép cáo lui, mong phụ thân “bảo trọng” thân thể, nếu như uống nước mà bị sặc chết sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ.”

“Láo xược!” Vân Lan nổi giận, sự nguy trang ban đầu biến mất không chút tung tích.

“Phụ thân” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, mắt to chớp chớp lộ ánh sáng bên trong: “Con gái quan tâm đến người, chẳng lẽ quan tâm đến phụ thân là sai sao? Thì ra trong mắt người con gái có làm gì cũng là sai lầm, phụ thân không thấy bản thân quá đáng lắm sao?”

Nàng biểu lộ sự ngây thơ như chú cún nhỏ, làm người ta cảm thấy nàng thật sự là một hài tử bị uỷ khuất, giống như lúc trước sự cuồng vọng kia không tồn tại trong nàng.

Khoé môi Cung Vô Y cong lên, con mắt phượng tràn đầy vẻ tươi cười, sau đó nghiêm sắc mặt, thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Vân tướng quân, người đúng là có chút quá đáng, dù sao nàng cũng là con gái của người, người sao có thể bất công như thế? Còn không mau xin lỗi?”

Vân Lan ngây ngẩn cả người, hắn làm cha nhưng lại hướng tới con gái xin lỗi? Cái này sao với việc nói hắn đi chết còn khó chịu hơn, trong lòng hắn thật không rõ nghịch tử kia có điểm gì làm Tứ hoàng tử thiên vị như vậy?

“Vân tướng quân, người không nghe lời nói của bốn hoàng tử?” Cung Vô Y tất nhiên biết hắn không muốn, dung nhan yêu nghiệt lập tức lạnh xuống, mắt phượng nhắm lại, một tia nguy hiểm tràn lan xuất hiện.

Cung Vô Y uy hiếp, Vân Lan chỉ có thể cúi đầu, nói nhỏ: “Thật xin lỗi!”

Trời mới biết hẳn không cam lòng nói câu này đến mức nào, nhưng cuối cùng hẳn chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Phụ thân” Dạ Nhược Ly đầy vẻ đáng tiếc nói: “Thật có lỗi, gần đây thân thể nữ nhi không khoẻ, lúc này người nói gì....không nghe được, người có thể nói to thêm một lần nữa không?”

Tay nắm chặt lại, Vân Lan nghiêng rằng, hô hấp thật sau đem nội lực tụ tập đến lồng ngực, quát: “Xin lỗi!”

Toàn phủ tướng quân trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người trong phủ đều hướng về phía đại sảnh, bọn họ mới nghe tướng quân nói lời xin lỗi, không biết là ai có thể làm tướng quân nói thế? Mọi người ai cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

“Nếu phụ thân đã xin lỗi rồi, con gái tạm thời tha thứ cho phụ thân, con gái cáo lui trước.”

Lời vừa dứt, đi về phía cửa không hề ngoảnh đầu lại, trên môi nở ra nụ cười, trong lòng thật sự vui vẻ.

Chỉ là tạm thời tha thứ thôi, bởi vì nàng sẽ trả thù.

Dù Vân Lan thông qua hắc y kia uy hiếp nàng, nàng cũng không quá bận tâm, vì nàng biết rõ Vân Lan nhất định sẽ không đụng tới Lam Hình, nàng cũng không đưa chuyện Vân Tâm Vũ đánh nàng nói ra, mối thù của nàng sẽ do chính tay nàng trả.

Cung Vân Phi đứng xa nhìn Dạ Nhược Ly, há hốc mồm, cuối cùng cũng không nói chuyện được một câu, sau đó lại đưa mắt nhìn Cung Vô Y đứng bên cạnh.

“Vân tướng quân, bốn hoàng tử cũng phải về rồi, người không cần tiễn”, Ánh mắt Cung Vô Y thu hồi lại hứng thú, đứng ra ngoài, tâm tình hôm nay

thật sự rất tốt.

Cung Vô Y và Cung Vân Phi lần lượt rời đi, Vân Lan ở phía sau nhìn trời xanh, nỉ non một câu: “Vân Văn Ca, không thể giữ lại!”

“Phụ thân?” Vân Tâm Vũ hoảng sợ, nhưng trên mặt ả lại tràn đầy vẻ vui mừng: “Bên Tứ hoàng tử....”

“Theo ta biết, ngày mai Tứ hoàng tử đi xa, đi lần này không biết bao lâu mới về, trước khi hắn trở về chúng ta có thể giết nàng rồi vu oan giá hoạ cho người khác, dù sao cũng không ai tin phụ thân có thể tự tay giết chết con mình, cho dù là Tuwd hoàng tử cũng sẽ không nghi ngờ ta, chỉ là....”. Nói đến đây, Vân Lan dừng lại, sắc mặt ngưng trọng: “Phải chờ Lam Hình bước vào Thương gia trước đã, Vân Văn Ca chết rồi, Lam Hình nhất định cũng sẽ chết theo, kế hoạch của ta sẽ thành công, về phần Lam Hình vào Thương gia có chuyện gì xảy ra cũng không còn quan hệ đến chúng ta...”

Ngẩng đầu lên, dung nhan anh tuấn hiện rõ tia lãnh khốc vô tình.

Đừng trách hắn ra quyết định như vậy, có trách cũng nên trách Lam Hình là con gái Lam thừa tướng, còn Vân Văn Ca lại được Tứ hoàng tử chú ý. Hắn không thể để Vân Văn Ca quyến rũ được Tứ hoàng tử, nếu không sẽ xảy ra hoạ lớn nên nhất định phải hi sinh nàng ta.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Lần Đầu Tu Luyện

“Gia Nhi...”

Bước vào phòng, Dạ Nhược Ly nhìn nữ hài tử nằm trên giường, vệt vàng chạy đến thấy trên người nàng ấy khắp nơi đều là vết thương, con người đen ánh lên tia lăng lệ ác liệt (mạnh mẽ ác liệt).

Nữ hài tử nằm trên giường nghe thấy nàng gọi chậm rãi mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không chút máu cười yếu ớt: “Tiểu....Tiểu thư, người đã trở về? Gia Nhi không sao, tiểu thư không cần lo lắng, Gia Nhi vẫn muốn hầu hạ tiểu thư...”

“Người đừng nói chuyện” Lông mày Dạ Nhược Ly cau lại, nhìn mông lung về phía trước, khẽ thở dài. Lúc trước còn Lam thừa tướng và hoàng hậu náo nhiệt tới mức nào, giây phút này một người cũng không thấy, chỉ có Gia Nhi không rời có biết bao trung thành trong đó, Dạ Nhược Ly chợt thấy xúc động.

Trong giây lát, lòng Dạ Nhược Ly cơ rút đau đớn, nàng biết đó là cảm giác của Vân Vân Ca vẫn còn lưu trong cơ thể, chắc chắn các nàng đã từng có tình cảm rất tốt, nếu như vậy nàng sẽ thay Vân Vân Ca chăm sóc cho Gia Nhi, làm Vân Vân Ca yên lòng.

Cảm nhận được sự cam đoan của Dạ Nhược Ly, cảm giác đau đớn kia yên lặng biến mất.

“Gia Nhi, người ăn đan dược này đi”, trong lòng bàn tay nhỏ nhắn Dạ Nhược Ly xuất hiện một viên đan dược óng ánh, nường theo ánh sáng ngoài cửa sổ viên thuốc toả xa ánh hào quang. Miệng anh đào nhỏ há hốc, Gia Nhi kinh ngạc, khuôn mặt non nớt lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Đan dược? Tiểu thư gọi cái thứ giống như kẹo hồ lô này là đan dược? Giống như cái gia tộc Nam Cung sắp đấu giá? Tướng quân vì muốn mua đan dược mà đem phu nhân bán làm tiểu thiếp, sao tiểu thư lại có được? Lại đem nó cho mình?

“Gia Nhi, ta biết người nghi ngờ, nhưng người chỉ cần biết ta tuyệt đối không hại người, như thế là được”.

Âm thanh nhàn nhạt kéo suy nghĩ của Gia Nhi trở về, nàng nhìn khuôn mặt như tác phẩm nghệ thuật của Dạ Nhược Ly, đôi mắt đen như sao đem lại loé ra ánh sáng rạng ngời, sau đó gật đầu nhẹ, cánh tay vươn ra đón lấy viên thuốc nuốt vào bụng.

Tiểu thư sẽ không bao giờ hại nàng, dù tiểu thư cho nàng thuốc độc nàng cũng sẽ không chùn bước mà nhận lấy. Một cảm giác mát rượi bao quanh thân thể, Gia Nhi cảm nhận rõ ràng miệng vết thương ngứa ngứa thật khó chịu, nàng vươn tay muốn gãi lại ngạc nhiên phát hiện các vết thương bắt đầu đóng vảy.

“Tiểu thư?” Gia Nhi khiếp sợ kêu lên, phát hiện thanh âm của nàng không còn vẻ suy yếu mà tràn đầy sức sống. Dạ Nhược Ly cúi đầu nhìn Gia Nhi, lông mi dài che đôi mắt, trầm mặc thật lâu hỏi: “Gia Nhi có tin tưởng ta?”

“Tiểu thư đang nói gì vậy?” Gia Nhi thu hồi vẻ kinh ngạc, chớp đôi mắt to, giọng điệu rất chắc chắn “Dù tiểu thư có như thế nào, tiểu thư vẫn mãi là tiểu thư Gia Nhi, Gia Nhi biết rõ tiểu thư có bí mật không thể nói, nếu tiểu thư không muốn, Gia Nhi tất nhiên sẽ không hỏi.”

Gia Nhi nghĩ tiểu thư nhà mình có lẽ vì sự kiện Lam thừa tướng nên trong nháy mắt trưởng thành hơn, cũng không nghi ngờ gì. Nàng chỉ là hài tử mười tuổi lại cho nàng ta cảm giác thân thuộc, đây tất nhiên là tiểu thư nhà nàng ta, không thể giả mạo

“Gia Nhi” Trong mắt Dạ Nhược Lan hiện lên nét vui mừng, mỉm cười nói: “Chúng ta cùng rời khỏi phủ tướng quân, được chứ?”

“Rời khỏi đây?” Gia Nhi trừng mắt, lại nhanh chóng hiện ra vẻ ưu sầu “Nhưng chúng ta làm sao rời khỏi đây? Tướng quân sẽ không cho chúng ta đi, hơn nữa, sau khi rời khỏi chúng ta biết đi nơi nào? Còn có phu nhân nàng....”

Nếu có thể nàng cũng muốn rời khỏi nơi này cùng tiểu thư và phu nhân cho dù phải mất mạng, nhưng phủ tướng quân canh phòng nghiêm ngặt, sao có thể dễ dàng rời khỏi được chứ?

“Chắc chắn có cách!” Dạ Nhược Ly quay đầu đi, ánh mắt hướng ra ngoài bầu trời xanh tinh khiết: “Gia Nhi, qua sự kiện này ta đã có một đoạn duyên kì ngộ, vì vậy ta không cam lòng làm người bình thường, lại càng không cam lòng bị ức hiếp nên chỉ có thể đứng trên cao mới có thể áp chế được người khác!”

Gia Nhi chưa bao giờ nghĩ tiểu thư lại có lời nói như thế, vô cùng khiếp sợ: “Tiểu thư, người muốn soái vị?”

“Soái vị? Làm nữ hoàng? Ta không hứng thú!” Thu hồi tầm mắt, Dạ Nhược Ly cười nhạt, con ngươi đen như mực toát lên sự ngông cuồng cực điểm: “Ta muốn trời này vì ta mà biến, đất này vì ta mà chuyển! Ta không muốn làm hoàng đế nhưng cũng không muốn phục tùng! Ta càng muốn thiên hạ này không có người nào dám ức hiếp ta và người của ta!”

Bỗng nhiên Gia Nhi phát hiện, Dạ Nhược Ly bất luận là tính cách hay khí thế đều có sự thay đổi vô cùng lớn, không khỏi làm người ta tin tưởng.

“Gia Nhi, người có bằng lòng theo ta bước trên con đường cường giả?” Nhìn gương mặt đang ngây ngốc của nữ hài tử trên mắt, Dạ Nhược Ly nở nụ cười ấm áp.

Gia Nhi kích động đến nổi đỏ hồng cả đôi má, dùng sức gật đầu, đặt tay mình vào bàn tay nhỏ bé của Dạ Nhược Ly.

Hai bàn tay nắm thật chặt, Gia Nhi tự thề với lòng, đời này kiếp này bất kể xảy ra chuyện gì nàng sẽ không bao giờ rời khỏi tiểu thư. Hơn nữa, không hiểu sao Gia Nhi tin tưởng tiểu thư có thể đạt được mục tiêu đó.

Buông tay nhau ra, trong ánh mắt Dạ Nhược Ly xoẹt qua tia sáng, vừa rời nắm tay nàng cảm thấy Gia Nhi có căn cốt rất tốt, đáng tiếc nàng ta chỉ là nha hoàn chưa từng được khảo nghiệm huyền lực nên không biết năng lực của nàng ta ở mức nào.

Nhưng đã là tùy tùng cũng nàng thì Gia Nhi tất nhiên cũng có thể trở thành cường giả.

“Gia Nhi, người ra ngoài đi, đừng để ai vào làm phiền ta” Phục hồi lại tâm trạng, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt dặn dò, cũng đến lúc nâng cao thực lực lên rồi.

“Vâng, tiểu thư”

Gia Nhi đáp nhẹ một tiếng, ra ngoài đóng cửa phòng lại, gian phòng trở nên yên tĩnh. Dạ Nhược Ly ngồi khoanh chân, tập trung hít sâu đọc khẩu quyết, Kim Thần quyết, Mộc Thần quyết, Thủy Thần quyết, Hoả Thần quyết, Thổ Thần quyết đồng thời vận chuyển trong cơ thể.

Năm thần quyết này tượng trưng cho năm thuộc tính, căn bản không thể dung hoà cùng nhau nhưng nếu có được Huyền Linh giới lại là chuyện khác. Năm thần quyết và thần giới đều là vật gia truyền của Dạ gia, ngàn năm cũng chỉ có mình nàng có thể tu luyện được có thể tưởng tượng được Dạ gia đặt vào nàng biết bao hy vọng, mong chờ, nay nàng đột nhiên biến mất không biết những người kia có vì nàng mà thương tâm?

Nhưng mặc kệ ngàn năm sau người thân có như thế nào thì thời điểm hiện tại nàng phải mạnh mẽ lên, chỉ có như thế mới có thể bảo vệ tốt hậu nhân.

Nghĩ như vậy, Dạ Nhược Ly hồi phục tâm tình toàn tâm vùi đầu vào tu luyện. Thời gian trôi qua rất nhanh. Trong một đêm, năng lực của nàng có ngay kết quả tốt. Bầu trời dần hiện ra những tia sáng đầu tiên, Dạ Nhược Ly ngừng tu luyện cảm thấy trong cơ thể có một nguồn năng lượng đang di chuyển, bờ môi khẽ cong lên: “Trong một đêm đã trở thành huyền giả, tuy rằng tu vị thấp nhất trong huyền nhân cấp thấp nhưng ít ra không phải là loại yếu mềm, phế vật vô năng, đáng tiếc thực lực kiếp trước đến 1% cũng không có, bất quá kiếp trước luyện một ngày một đêm đã trở thành huyền nhân, được gọi là thiên tài đệ nhất đại lục, còn bây giờ thiên phú này dường như còn biến thái hơn cả kiếp trước”

Từ xưa đến nay thiên tài trong thiên tài muốn trở thành huyền giả ít nhất cũng phải cần nửa tháng, nên hiện tại Dạ Nhược Ly có thiên phú thật sự chấn động cả phiến đại lục.

Ngàn năm trước tại Huyền Vũ đại lục, nếu các đại gia tộc biết được một Dạ Nhược Ly như thế chắc chắn sẽ ra sức lôi kéo, chỉ là nàng vẫn chưa đủ mạnh để bảo vệ bản thân nên tạm thời không nên bộc lộ thiên phú này.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Người Thương Gia Tới

“Ồ, đây không phải là Gia Nhi sao? Người vẫn chưa chết à? Bị đại tiểu thư đánh như thế chúng ta đều nghĩ người sắp chết, đang định đưa tiễn người một đoạn đường đây.” Giọng nói đầy trào phúng truyền vào cửa phòng sau đó một người kiêu ngạo bước vào: “Nếu như người theo hầu đại tiểu thư, chúng ta đã có thể còn nhau hưởng vinh hoa phú quý, người cần gì phải quật cường như thế?”

Nghe những lời như thế, Dạ Nhược Ly cay mào, đi về phía cửa nghe thấy giọng nói tức giận của Gia Nhi: “Các người đều là loại vong ân phụ nghĩa, các người quên rằng phu nhân đối xử với các người như thế nào sao? Nhất là người Thanh Linh, nếu không phải lúc trước phu nhân cứu người từ tay đại tiểu thư thì có lẽ người đã bị đánh chết rồi, bây giờ phu nhân gặp khó khăn các người lại đi theo làm chó cho đại tiểu thư, các người không sợ phụ lòng phu nhân sao?”

“Làm càn!” Sắc mặt Thanh Linh lạnh lẽo, híp con ngươi, hừ lạnh một tiếng: “Tiện nhân, người vừa nói ai là chó? Hôm nay ta thay mặt đại tiểu thư sẽ giáo huấn người cho tốt.”

Dứt lời, bàn tay giơ lên, hướng về phía Gia Nhi mà đánh tới, trong chớp mắt có một bàn tay nắm lấy tay Thanh Linh sau đó bàn tay bé nhỏ rơi vào má Thanh Linh phát ra một tiếng thanh thúy.

“Ba!”

Dạ Nhược Ly sáng giọng, gạt tay Thanh Linh: “Người của ta, không đến phiên người giáo huấn!”

Nhất thời, tất cả mọi người dùng ánh mắt lạ lẫm nhìn Dạ Nhược Ly, đó là Nhị tiểu thư yếu đuối? Vì sao nàng ta lại thay đổi hoàn toàn như thế?

“Người....” Thanh Linh bùm lấy gương mặt đỏ bừng, cắn chặt răng, không cam lòng gào thét: “Người còn tưởng người là Nhị tiểu thư của phủ tướng quân sao? Thừa tướng đã chết, hoàng hậu và thái tử đã bị phế, bây giờ người cái gì cũng không phải, người dám đánh người của đại tiểu thư sao?”

Đôi mắt sắc lạnh đảo qua Thanh Linh, Dạ Nhược Ly giơ chân, đập vào bụng Thanh Linh một cái thật mạnh.

“Phanh!”

Ngay lập tức Thanh Linh bay ra bên ngoài, nằm trên mặt đất ôm bụng lăn qua lăn lại, mồ hôi lạnh ứa đầy trán, đôi mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly. Những người còn lại sợ choáng váng, đứng ngây người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như xinh đẹp kia.

“Có bản lĩnh người có thể đưa Vân Tâm Vũ và Vân Lan tìm ta.” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, quần áo tung bay trong gió, toàn thân phát ra cỗ cường khí bá đạo, nghiêm nghị quát: “Bây giờ lập tức rút hết cho ta!”

Nói xong, mọi người chạy như bay, giống như phía sau có quỷ đuổi theo, Thanh Linh nâng bước đi, con người mang theo tia hung ác đảo qua Dạ Nhược Ly, đôi tay trắng như phấn nắm chặt mang theo tia tức giận rời khỏi, trong lòng thầm nghĩ nỗi nhục ngày hôm nay ả nhất định phải đòi lại.

“Tiểu thư....” Sau khi mọi người đi khỏi, Gia Nhi nhìn Dạ Nhược Ly cảm thấy tiểu thư hành động quá khốc liệt rồi, nàng sung bái tiểu thư nhà nàng mất rồi.

“Gia Nhi, người đã thay ta canh chừng một đêm rồi nên về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng, tiểu thư.” Gia Nhi chớp mắt, trong lòng lộ vẻ nghi hoặc: “Thật kì lạ, ngày hôm qua tiểu thư cho đan dược trong thân thể cảm thấy vô cùng sung sức, rõ ràng cả đêm không ngủ nhưng lại không có thấy mệt mỏi...”

Dạ Nhược Ly cười nhạt không trả lời, nàng biết rõ nàng đã lộ tài năng, chỉ là Dạ Nhược Ly không thể để bản thân chịu uỷ khuất, nếu cho nàng cơ hội lần nữa, nàng cũng sẽ làm như thế. Nàng cũng không thể chính thức trở thành Vân Văn Ca, dù lúc trước Vân Văn Ca có tính cách như thế nào thì nàng – Dạ Nhược Ly cũng chỉ là Dạ Nhược Ly mà thôi, nàng cũng không thể vì sợ người khác có nghi ngờ mà thay đổi tính cách của mình.

Dạ Nhược Ly nhìn trời xanh thở dài, cũng đến lúc nghĩ cách rời khỏi phủ tướng quân rồi...

Đại sảnh.

Vân Lan bưng ly trà trên bàn lên, nhẹ nhàng thổi tan khí nóng bốc lên, uống một ngụm, chậm rãi để lại chỗ cũ, ngẩng đầu lên trên môi nở nụ cười: “Không biết gia chủ của các người đem theo bao nhiêu bạc?”

Nam tử trung niên vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay, bờ môi nở nụ cười yếu ớt: “Ngân phiếu ta đã mang tới, hôm nay sẽ trao đổi nhưng gia chủ nói lần này mua bán không chỉ tôn phu nhân mà còn cả Vân Văn Ca phần điều ngọc mài vô cùng đáng yêu, lớn lên nhất định sẽ trở thành mỹ nhân khuynh thành, cho nên...”

Trong vạt áo móc ra một đồng ngân phiếu đặt lên bàn, câu sau của hắc Vân Lan hiểu rõ.

“Chỉ cần người đem tôn phu nhân và tiểu thư giao cho chúng ta, Thương gia sẽ giúp người trong chuyện đấu giá viên thuốc của gia tộc Nam Cung.”

Nhìn thấy vẻ do dự của Vân Lan, nam tử trung niên thêm động lực để hẩn quyết định, vì đang phân vân nên Vân Lan không hề nhìn thấy sự khinh thường và lãnh ý của đối phương.

“Tốt, thành giao!” Võ bàn, Vân Lan đi về phía nam tử trung niên xoè bàn tay, cười vang: “Ha ha, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!” Nam tử trung niên cười tay hẩn, trong ánh mắt lộ vẻ thâm thúy cùng một tia rét lạnh, đáng tiếc Vân Lan đang hưng phấn không hề để ý đến sự khác thường này: “Bây giờ nên đưa ta đi gặp tôn phu nhân rồi chứ? Gia chủ ta đang chờ phu nhân về, ta muốn nhìn một chút mỹ nhân đệ nhất có hình dáng như thế nào.”

Vân Lan thu hồi vẻ vui mừng, làm động tác mời, dẫn nam tử trung niên bước về phía hậu viện. Hậu viện là nơi ở của phu nhân, nhìn thấy nam tử không rõ thân phận ở đây ai cũng hết sức ngạc nhiên.

Lúc này, ở Tây Sương phòng có một nửa tử ngồi bên cửa sổ nhìn trời xanh. Chỉ thấy nữ tử da trắng nõn nà, lông mày lá liễu, mặc áo tơ màu trắng, trên cổ trắng nõn có đeo một miếng ngọc bội, ánh nắng ban mai lọt vào, nàng ngồi giữa như tiên tử giáng trần, chỉ là đôi lông mày lộ vẻ ưu thương, làm lòng người thương tiếc không thôi.

Vân Lan đẩy cửa bước vào, nhìn thoáng qua mỹ nữ tuyệt sắc vẻ lãnh khốc xoẹt qua tia hoảng hốt. Nữ nhân này không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ, chỉ là ngoại trừ đêm hôm đó hẩn không thể chạm vào người nàng, không phải là hẩn không muốn, mỹ nhân như thế ai có thể không chế được dục vọng? Căn bản là Lam Hình không cho hẩn đụng vào,

Nếu Lam Hình không phải là con gái Lam thừa tướng, hẩn sẽ không nữ tử tuyệt sắc này đem bán, đáng tiếc chỉ cần nhìn thấy nàng hẩn sẽ nhớ tới đêm đó hẩn đã giờ mưu kế thế nào để có được vị trí hiện tại, sự tồn tại của

nàng lại đem đến sự sỉ nhục cho hãn nên từ nay về sau Lam Hình phải biến mất.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Rời Đi

Phát hiện bên cửa phòng có tiếng động, nữ tử áo trắng chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đen như đêm tối bình tĩnh không chút gợn sóng. Đường như nàng biết, sẽ có ngày hôm nay...

“Người Thương gia tới, hẳn sẽ mang người rời đi, từ nay về sau người không còn là người của phủ tướng quân nữa.” Vân Lan chậm rãi nói, thanh nhẹ một tiếng, trong mắt có tia phức tạp: “Nếu như người không phải là con gái Lam thừa tướng, nói không chừng ta sẽ yêu thương người cả đời, cho nên không thể trách ta, có trách chỉ có thể trách người là con gái Lam thừa tướng.”

Khẽ mỉm cười mang theo chút trào phúng, Lam Hinh nhìn thật sâu vào Vân Lan nói: “Tướng quan sao có thể quên, lúc trước người đã làm gì?”

Vân Lan khẽ giật mình, ánh lên tia tức giận, nhưng không để hấn nói tiếp, Lam Hinh đến bên hấn mang theo âm thanh nhàn nhạt thổi hơi vào tai hấn châm chọc: “Năm đó, người vì mượn thế lực của phụ thân ta, không tiếc mua nha hoàn bên cạnh ta để hạ được phát sinh quan hệ vợ chồng, cố ý để phụ thân ta bắt gặp được, người lại nói là do chúng ta yêu nhau, ta lại không thể chối cãi, ta không biết phụ thân có tin tưởng lời người nói hay không nhưng phụ thân không thể không đem ta gả cho người.”

Bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, sắc mặt Vân Lan tái nhợt, gào thét: “Đủ rồi tiện nhân, người câm miệng lại cho ta.”

Sau khi gả cho người, người lại xin nhờ phụ thân cho người làm quan, vì muốn người đối đãi với ta thật tốt phụ thân ta trước mặt thánh thượng nói tốt cho người biết bao nhiêu người mới có thể nhảy lên làm tướng quân.” Lam Hinh không để ý tới Vân Lan trên mặt nét trào phúng ngày càng nhiều tiếp tục nói: “Bây giờ, người lại nói tất cả là vì ta là con gái của phụ thân? Cho nên bị người lợi dụng là đáng đời? Thậm chí còn bị người đem bán đi? Vân Lan thử hỏi trên đời này còn có ai vô sỉ hơn người? Lúc trước nếu không phải ta mang thai, có phải chết ta cũng không muốn gả cho tên súc sinh như người!”

Đôi má Lam Hinh bởi vì tức giận mà đỏ bừng, nàng cắn răng thật chặt, con người đen như mực ánh lên ngọn lửa.

Ngàn năm trước, nữ tử coi trinh tiết còn quan trọng hơn cae mạng sống cho nên thừa tướng mới đồng ý đem Lam Hinh gả cho Vân Lan. Nhưng chủ yếu là do khi đó Vân Lan nổi tiếng là thiếu niên anh tuấn, Lam thừa tướng sao có thể không chấp nhận được chứ? Nên Lam Hinh có không muốn thế nào cũng phải gả cho Vân Lan, vốn định tìm cái chết lại phát hiện bản thân có bầu, vì hài tử trong bụng nàng lựa chọn tham sống sợ chết.

“Tiện nhân!” Vân Lan tiến lên một bước, nắm tóc Lam Hinh, huyết thái dương nổi gân xanh, gầm lên: “Bị ta lợi dụng là phúc của người, đừng có không biết tốt xấu. Người cho rằng người còn là tiểu thư cành vàng lá ngọc như trước sao? Lam thừa tướng và hoàng hậu đều suy sụp người còn lại gì? Người nên cảm thấy may mắn vì còn giá trị để ta lợi dụng.”

Dừng lại nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Vân Lan, đột nhiên Lam Hinh nở nụ cười, trong mắt nàng đầy vẻ trào phúng: “Vân Lan, người sẽ phải hối hận!”

“Ha ha, hối hận?” Vân Lan ngửa đầu cười to hai tiếng, khoé miêng cười mỉa, nắm lấy tóc nàng kéo mạnh, lạnh lùng nói: “Ta Vân Lan, chưa bao giờ biết hối hận là gì, chỉ cần Thương gia giúp đỡ, đan dược kia có thể đột phá

được tu vị , với ta mà nói cái gì cũng đều đáng giá, người cũng biết đan dược đó có công dụng gì mà, đúng không? Viên thuốc đó giá trên trời nhưng chỉ cần bán người đi ngay lập tức có được đan dược, đáng tiếc người không được chứng kiến công dụng của nó, ha ha....”

Nếu như Dạ Nhược Lan nghe thấy những lời này tất nhiên sẽ xì mũi coi thường, bởi thứ hăn xem là huyền linh đan trong mắt nàng chỉ là rác rưởi mà thôi.

“Vân tướng quân,” nam tử trung niên kiềm chế tâm trạng, nhàn nhạt nhìn về phía Vân Lan: “Có thể để ta và tôn phu nhân nói chuyện không?”

Vân Lan chậm rãi buông tay ra, vẻ mặt đầy tức giận dần dần biến mất, con người đảo quanh mái tóc rối bời của Lam Hình, chợt quay người, áo xanh bay bay trong gió sớm, khẽ gật đầu: “Được!”. Nói xong phúi phúi áo dài, mở rộng bước chân đi ra ngoài.

Rời khỏi sương phòng, cánh cửa đóng lại, không khí yên tĩnh tràn ngập trong căn phòng.

“Người....” Trầm mặc một lúc lâu, nam tử trung niên khẽ gật đầu, con người đầy vẻ kích động, ánh mắt lộ vẻ thâm tình: “Có khoẻ không?”

Lam Hình hơi sững sờ, lông mày bất giác nhíu chặt lại, người trước mắt cho nàng cảm giác rất quen thuộc nhưng nàng lại không thể nhớ ra được hăn là ai.

“Đúng rồi....” Vỗ mạnh đầu một cái, nam tử trung niên thò tay lướt nhẹ qua gò má, mặt nạ da người bị nhấc lên. Trong mắt Lam Hình là hình dáng của một khuôn mặt tuấn tú, khi nhìn thấy dung mạo của nam tử trung niên kia thân hình Lam Hình không nhịn được run lên...vội vươn tay bịt miệng mình lại, nước mắt không nhịn được tí tách rơi.

“Hình Nhi”, nam tử tiến tới ấn lên bả vai Lam Hình, hấn duỗi ngón tay thon dài vuốt ve dung nhan gần trong gang tấc, thở dài: “Ta tìm người thật khổ!”

Như nhớ về chuyện gì đó, Lam Hình vuốt ve tay nam tử lùi về sau mấy bước, căn cứ cánh môi tái nhợt hỏi: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Ta vì người mà tới, Hình Nhi, có thể cho ta biết chuyện năm đó là như thế nào? Người vì sao vô duyên vô cớ lại biến mất?”. Nam tử ngưng trọng nhìn về phía Lam Hình, nét mặt bỗng nghiêm túc: “Nguyên nhân là những người kia? Bọn họ không tìm thấy người?”

Thân thể không tự chủ run rẩy, Lam Hình quay đầu, né tránh ánh mắt truy vấn của nam tử.

“Người không muốn nói, ta sẽ không ép người, mấy năm nay ta vẫn tìm người nhưng có một thể lực luôn quấy nhiễu ta, đến mấy ngày gần đây ta mới có tung tích của người.” Nam tử duỗi cánh tay ra đem Lam Hình kéo vào ngực, con người đầy ôn nhu: “Hình Nhi, ta đã thoát ra khỏi chỗ đó, người cũng đã chịu quá nhiều cực khổ, ngày sau ta sẽ bảo vệ cho người, được không?”

Đứng trong ngực nam tử, cảm giác ôn hoà lan toả toàn thân, Lam Hình cảm thấy chua xót, nước mắt rơi xuống. Những năm này hấn tìm nàng, nàng cũng thường nhớ tới hấn.

“Nhưng ta có Ca nhi...”

“Con gái của người giống như nhi nữ của ta, ta sẽ cũng người yêu thương nàng ấy.”

Ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, nhìn chăm chú vào ánh mắt của hấn thấy được tình cảm bao năm không thay đổi của hấn cuối cùng nàng cũng

nhẹ nhàng gật đầu. Bọn họ đã bỏ lỡ mất mười một năm, phần sai lầm này không nên tiếp tục nữa.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây thôi” Kéo mặt nạ da người lên, dung mạo tuấn mĩ bị che lại biến thành nam tử trung niên bình thường, hẩn nhìn về phía Lam Hình mỉm cười, lúc ánh mắt nhìn ra cửa phòng nụ cười kia chậm rãi thu lại.

Ở trong đại sảnh, Dạ Nhược Ly hai tay ôm ngực, nằng sớm in lặng rơi trên người nàng, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn nhưng ánh mắt lại toát lên tia lạnh lùng nhìn Vân Lan thưởng thức trà, chỉ là Vân Lan không nói chuyện gọi nàng đến đây làm gì nàng cũng trầm mặc không nói.

Một lúc sau, nam tử trung niên và Lam Hình cùng nhau bước vào, nhìn thấy bọn họ, Dạ Nhược Ly nao nao: “Mẫu thân?”

“Ca nhi, tiểu Vân Ca của ta,” Lam Hình chạy thật nhanh về phía Dạ Nhược Ly ôm nàng thật chặt, trong mắt chứa đầy nước mắt: “Người không sao chứ? Yên tâm, sau này không ai dám ức hiếp mẹ con ta nữa rồi, bây giờ chúng ta rời khỏi đây thôi!”

Dạ Nhược Lan bị nàng ta ôm vào lòng thiếu chút nữa hít thở không thông, dùng sức giãy giụa, hít thở sâu một hơi mới nghi hoặc hỏi nàng ta: “Mẫu thân nói thế có ý gì?”

“Ca nhi, chúng ta rời khỏi nơi này được không?” Lam Hình không trả lời nàng, chỉ cúi đầu ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly.

Trong đáy mắt xoẹt qua tia ngạc nhiên, Dạ Nhược Ly nhìn người đứng sau Lam Hình rồi ngay lập tức thu hồi ánh mắt,khe khẽ mỉm cười: “Tốt, nhưng con muốn dẫn theo Gia Nhi cùng đi!”

Mẫu thân muốn cùng nam tử trung niên kia rời đi? Không biết nam nhân đó thân phận thế nào nhưng mẫu thân đã nguyện ý đi thì chắc chắn hẳn sẽ

không làm hại các nàng.

“Vân tướng quân, không biết ý người thế nào?” Nhìn về phía Vân Lan, nam tử trung niên nhàn nhạt lên tiếng.

“Chỉ là một nha hoàn thôi mà, nếu muốn có thể dẫn đi.” Vân Lan không chút để ý nói, trong lòng không khỏi vui mừng tin chắc viên đan dược kia sẽ là của hắn.

Hạ nhân mang Gia Nhi tới rất nhanh, nàng ta nhìn Dạ Nhược Ly lộ vẻ nghi hoặc. Nhưng Lam Hình cũng không có thời gian giải thích với hai người, con người mang theo sắc lạnh liếc nhìn Vân Lan rồi theo nam tử trung niên theo thông đạo trong phủ tướng quân ra ngoài. Từ đầu đến cuối nàng ta không nói một câu nào với Vân Lan, có lẽ nói chuyện cùng hắn cũng là một điều sỉ nhục với nàng.

“Cuối cùng cũng được tự do.” Đi ra cửa bên ngoài, Dạ Nhược Ly hít thở sâu để cảm nhận không khí mát lành, sáng khoái, duỗi lưng một cái trên khoé môi dần ra nụ cười, nhưng nhìn về phía sau thấy phủ tướng quân đầy mắt lại xoẹt qua tia lạnh.

Sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở lại phủ tướng quân này, lúc đó nàng sẽ cho họ thấy hành vi lúc trước của bọn họ sẽ trả giá như thế nào.

“Đi thôi, chúng ta đi Hiên Viên quốc,” nam tử mỉm cười, trong đáy mắt chứa đầy ôn nhu.

-----để nói với người xa lạ-----

Rốt cuộc cũng rời khỏi, tiếp theo nữ chính sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Khảo Nghiệm Thiên Phú, Khiếp Sợ

Hiên Viên quốc ở phía Tây đại lục, vì đây là đại lục có nền kinh tế phát triển nhất nên người ở đây rất đông, các phiên chợ cũng rất phồn hoa, nhộn nhịp.

Tại đây đang là mùa đông, bông tuyết thi nhau rơi xuống, một màu trắng xóa trải dài khắp Hiên Viên quốc, xe ngựa đi trên mặt tuyết, ngoài đường người bán hàng rong liên tục hô hào, các quán rượu bên đường thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nói của quan khách về đủ chuyện trên đời cũng thấy được nơi này yên ổn và an bình đến chừng nào.

“Tiểu Ca nhi, người có thấy những con ngựa kia không? Bọn chúng là Huyền thú thanh mã, Huyền thú càng lớn tốc độ càng nhanh, cho nên đây là phương tiện đi lại chính,” Bắc Ảnh Thần chỉ vào những con thanh mã thú (ngựa màu đen), ánh mắt nhu hoà nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cả ngày đều ở trong phủ tướng quân có lẽ rất ít nhìn thấy Huyền thú, đợi sau khi về nhà ta sẽ giúp người vào rừng tìm một con Huyền thú lập kế ước, có thể bảo vệ người an toàn.”

“Không nên gọi ta là Ca nhi, vì Vân Vân Ca đã chết, từ lúc rời khỏi phủ tướng quân nàng sẽ hoàn toàn biến mất.” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, vài hạt tuyết bay bay chạm vào khuôn mặt non nớt nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ thâm thúy: “Từ nay về sau tên của ta là ----Dạ Nhược Ly.”

Đây cũng là điều mà nàng cố chấp, vì lưu lại hậu thế cho ngàn năm sau, nàng phải cố gắng che chở cho gia tộc nàng.

“Tuỳ người,” Bắc Ảnh Thần câu môi cười khẽ, cánh tay duỗi ra ôm lấy Lam Hình và Dạ Nhược Ly vào ngực, khuôn mặt anh tuần hiện ra tia nhu hoà: “Hình nhi, cảm ơn người đã quay về bên ta lại miễn phí cho ta thêm một đứa con gái, hai người yên tâm sau này có ra ở đây không ai dám ức hiếp hai người nữa đâu.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt vui vẻ bỗng biến mất, lại lộ ra vài phần bá khí: “Ai dám tổn thương các người, lão tử sẽ cho chúng chết không toàn thân.”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói vậy Dạ Nhược Ly cảm thấy hân hoan so với Vân Lan ưu tú hơn rất nhiều. Dọc đường, Lam Hình đã nói quan hệ giữa nàng và Bắc Ảnh Thần cho Dạ Nhược Ly nghe, chỉ là Dạ Nhược Ly có điểm không hiểu, năm đó có chuyện gì khiến cho mẫu thân và hân chia xa?

“Thần....” Lam Hình nhìn chăm chú vào hai người mà đối với nàng quan trọng hơn cả sinh mạng, khoé môi nở ra nụ cười mỹ mãn. Cuộc đời này có bọn họ, nàng cũng thấy thoả mãn lắm rồi.

Gia Nhi ở phía sau, trong mắt ánh lên tia sáng rồi vụng trộm cúi đầu xuống, con mắt như mặt nguyệt cong lên nở nụ cười sáng lạn. Thật tốt quá, về sau sẽ không còn ai dám bắt nạt phu nhân và tiểu thư nữa...

“Đến rồi.” Dừng lại, Bắc Ảnh Thần nhìn về phía ngôi nhà có cái bảng hiệu thật to, men theo ánh mắt của hân, Dạ Nhược Ly cũng thấy tấm bảng treo trên xà nhà có khắc mất chữ nạm vàng như ánh lửa bắn ra ánh sáng chói mắt.

“Hộ quốc phủ tướng quân?” Dạ Nhược Ly nháy mắt, sờ cằm, vẻ mặt trầm tư ngược lại hình dáng trẻ con non nớt lại làm nàng thêm vài phần sức quyến rũ. Đúng lúc đó, một nam tử áo đen tay cầm trường kiếm bước ra, nhìn thấy Bắc Ảnh Thần ở ngoài thoáng sững sờ trong chốc lát, sau đó khuôn mặt tuần tú vô cùng mừng rỡ: “Tướng quân, ngài đã trở về!”

Bắc Ảnh Thần gật đầu, quét mắt về phía Lam Hình và Dạ Nhược Ly, ôn nhu nói: “Lăng, đây là thê tử và con gái của ta, người tới chào hỏi đi.”

Dáng tươi cười lập tức cứng lại, Lăng không dám tin dụi dụi mắt, vừa rồi tướng quân nhà hắn cười rất ôn nhu sao? Đợi một chút, tướng quân vừa nói gì? Thê tử và con gái? Lăng đột nhiên run lên, mở to hai con mắt nhìn như hoá đá, miệng há to, phảng phất như gặp ma quỷ.

Trời ạ, tướng quân của bọn hắn đã có vợ, lại còn có con gái lớn như thế này rồi, đây chứ là tin tức kinh thiên động địa đấy, nếu truyền ra bên ngoài, Hiên Viên quốc sẽ khiếp sợ đến mức nào?

“Lăng.” Mày kiếm nhú lại, con người màu đen mơ hồ mang theo tia bất mãn. Lang vội vàng hồi phục tinh thần, cầm kiếm ôm quyền, cúi đầu cung kính: “Bái kiến phu nhân và tiểu thư.”

“ Ân,” nghe vậy Bắc Ảnh Thần mới hài lòng gật đầu, tia bất mãn chậm rãi biến mất: “Người lui xuống sắp xếp đi, mặt khác, đi Tàng Bảo Các đem đá kiểm tra huyền lực vào thư phòng ta, ta phải giúp tiểu Ly nhi kiểm tra thiên phú.”

“Vâng, tướng quân.” Lăng đứng thẳng, quay người bước về phía cửa.

Đá kiểm tra huyền lực? Dạ Nhược Ly nghi hoặc nhìn Bắc Ảnh Thần, hắn đang nói đá kiểm tra huyền lực? Có phải là loại Thạch Đầu truyền thuyết chỉ có trong Huyền thú rừng?

Loại Thạch Đầu này ngàn năm sau đã tuyệt tích rồi, nàng chỉ biết thông qua sách cổ, nghe nói hòn đá nàng có tính khảo nghiệm huyền lực chính xác nhất. Mà ngàn năm sau để kiểm tra người nào có thiên phú, người nào trở thành huyền giả cần tốn rất nhiều thời gian để xác định nhưng lại không chính xác, ai có thể biết trước là thiên tài, sau có phát huy được sức mạnh? Nhưng đá kiểm tra huyền lực chính là lấy giá trị đồng đều, bất kể sau này thế nào đều có kết quả rõ ràng.

“Hình nhi, đi đường vất vả rồi, nàng chắc mệt lắm?” Ngón tay thon dài sờ mái tóc mềm mại của Lam Hình, Bắc Ảnh Thần mỉm cười, ôn nhu nói: “Nàng và Gia Nhi nghỉ ngơi trước đi, ta đã sắp xếp phòng cho nàng rồi, ta đưa tiểu Ly nhi đi khảo nghiệm sau đó sẽ trở về tìm nàng.”

Lam Hình khẽ gật đầu, sờ đầu Dạ Nhược Ly: “Con và Thần thúc đi đi, mẫu thân chờ con trong phòng.”

“Vâng.” Dạ Nhược Ly sáng khoái đáp ứng, nàng cũng muốn biết thiên phú của nàng đến cùng là như thế nào, chỉ là... nhìn Bắc Ảnh Thần, nàng lặng lẽ chớp mắt mang theo tia trêu chọc: “Cha dượng, chúng ta đi thôi!” (ngày xưa gọi cha dượng là gì nhỉ? Kế phụ á? Ai biết chỉ ta với!)

Bắc Ảnh Thần nao nao, lập tức vỗ vai Dạ Nhược Ly cười, có một đứa con gái như thế, cũng không tệ...

Đi vào cửa chính, Bắc Ảnh Thần gọi một nha hoàn dẫn Lam Hình và Gia Nhi về phòng nghỉ ngơi, còn bản thân dẫn Dạ Nhược Ly vào thư phòng.

Thư phòng của Bắc Ảnh Thần đầy sách về Nho học, trên giá sách bày biện rất nhiều sách vở, mặc dù thân là tướng quân nhưng bản thân hắn lại yêu sách như mạng.

Trong phòng Lãng đứng yên bên cạnh, trên giá sách có một khối thạch đầu toả ra ánh sáng nhàn nhạt, không giống những hòn đá khác. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Bắc Ảnh Thần và Dạ Nhược Ly bước vào, hắn đang muốn nói Bắc ảnh Thần lại khoát tay ý bảo hắn lui ra. Lãng sững sốt, hai tay ôm quyền, yên lặng đi ra ngoài, tiên tay đóng cửa thư phòng.

“Tiểu Ly nhi, đem tay người đặt trên tảng đá, nhắm mắt lại, cái gì cũng không được nghĩ tới...”

“Là như thế này phải không?”

Nghe Bắc Ảnh Thần giải thích, Dạ Nhược Ly đặt bàn tay bé nhỏ lên tảng đá, từ từ nhắm mắt lại, giây phút này lòng nàng như mặt nước không gợn chút sóng. Nhưng mà thật lâu sau, vẫn không nghe thấy Bắc Ảnh Thần trả lời, tâm Dạ Nhược Ly rốt lọt đập, chẳng lẽ thiên phú của nàng quá kém nên Bắc Ảnh Thần bị doạ sợ rồi?

Nhưng trong một đêm nàng từ người bình thường luyện lên huyền giả, thiên phú này thật sự rất biến thái nhưng lại có tác dụng châm so với việc khảo nghiệm huyền lực sao?

Dạ Nhược Ly vẫn không nghe thấy Bắc Ảnh Thần trả lời, rốt cuộc cũng mở mắt ra....

Thạch đầu trước mắt toả ra ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, chiếu sáng khuôn mặt phấn điêu mài ngọc của nàng, Dạ Nhược Ly sửng sờ ánh mắt xuyên qua ánh sáng màu đỏ nhìn Bắc Ảnh Thần.

Bắc Ảnh Thần khiếp sợ đứng nguyên một chỗ, khuôn mặt tuần tú đầy vẻ không thể tin được, thái độ của hắn làm tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống, chẳng lẽ thật sự là sau này thiên phú quá kém nên Bắc Ảnh Thần trợn tròn mắt?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Thế Lực Kia

“Cha dưỡng, ta quá kém cỏi sao?” Không chịu được không khí trầm mặc theo chút nào nữa, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mi tâm, con mắt trong như nước nhìn Bắc Ảnh Thần.

Bắc Ảnh Thần cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, hẩn nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện ra tia cổ quái.

Quả nhiên là thiên phú của nàng quá kém? Lúc đầu còn tưởng thân thể này còn thiên phú hơn cả kiếp trước. Ai ngờ giai đoạn trước thiên phú đúng là biến thái nhưng giai đoạn sau sức mạnh không đủ, mặc dù nàng có phương pháp liệu đan được để gia tăng sức mạnh nhưng với thực lực bây giờ sao có thể điều chế được đan dược đây?

“Phế vật....”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói hai chữ này, tâm Dạ Nhược Ly lại càng chùng xuống nhưng nàng chưa kịp mở miệng, một chuỗi âm thanh như sấm ầm ầm nổ vang: “Con mẹ ngươi (nguyên gốc của tác giả =))) nếu con là phế vật thì trên toàn bộ đại lục này ai mới được gọi là thiên tài?”

Bộ dạng Bắc Ảnh Thần vô cùng đả kích, có chút ai oán trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khí khái hào hùng tuần lẫm ngay lập tức bị sụp đổ: “Khảo sát ánh sáng chia làm bảy màu là đỏ, vàng, da cam, lục, lam, thanh, tím, trong đó tím là ánh sáng yếu nhất, ánh sáng mạnh nhất tất nhiên là đỏ, con

là người thứ ba đạt được ánh sáng đỏ, người đầu tiên chỉ bỏ ra mười năm đã đạt tới huyền giả đình phong.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly nao nao, sách cổ chỉ miêu tả bề ngoài của đá kiểm tra huyền lực chứ không ghi phương pháp khảo nghiệm, vì thế Dạ Nhược Ly tự nhiên sẽ không biết ánh sáng đỏ có ý nghĩa gì.

“Con có biết người thứ hai là ai không?” Bổng Bắc Ảnh Thần rủ con người xuống, khuôn mặt tuần tú hiện vẻ nghiêm túc.

“Ai?”

“Ly Phong quốc Tứ hoàng tử, Cung Vô Y.”

Ngay lập tức trong đầu Dạ Nhược Ly hiện lên một gương mặt tuần mỹ yêu nghiệt, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là bộ quần áo đỏ như lửa và đôi mắt phượng chứa đầy âm lãnh. Thì ra là hắn? Hắn lại là người thứ hai khảo sát được ánh sáng đỏ thiên tài.

“Chỉ là người biết rõ việc này không nhiều lắm, hơn nữa Cung Vô Y cũng không bị thế lực kia thu làm truyền nhân.”

“Thế lực kia?”

“Ân, chuyện này con không cần phải biết, đợi khi nào con đủ mạnh mẽ mới có tư cách biết một chút tin tức về thế lực đó.” Bắc Ảnh Thần sủng nịnh xoa đầu Dạ Nhược Ly, hiển nhiên không muốn tiếp tục bàn về đề tài này nữa.

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên ngẩng đầu, chẳng lẽ trên đại lục này trừ Tứ đại gia tộc còn có thế lực mà nàng không biết? Hơn nữa nàng phải mạnh mẽ mới có tư cách biết được? Như vật thể lực kia cường đại đến mức nào?

Mặc dù nàng theo ngàn năm sau xuyên về đây nhưng lại biết rất ít tin tức về đại lục này, về Ly Phong quốc là do nàng có cô bạn thân ở Lam gia nên mới được. Nếu nàng có học thuộc lịch sử đi chẳng nữa cũng chưa chắc biết bởi ở thời đại nào cũng luôn có một số ít môn phái không được đưa vào lịch sử.

Nhưng điều làm Dạ Nhược Ly phân vân là vì sao Bắc Ảnh Thần lại biết những chuyện này?

“Tiểu Ly nhi, có một số việc chờ con trưởng thành ta sẽ nói cho con biết,” Bắc Ảnh Thần cười nhẹ nhàng, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ Dạ Nhược Ly: “Con chỉ cần biết, từ nay về sau ta và mẫu thân con sẽ sống chung, sẽ cùng nhau yêu thương, bảo vệ con, không để con chịu bất kì sự uỷ khuất nào.”

Bắc Ảnh Thần như nhớ đến chuyện gì đó, cười lạnh: “Nếu Vân Lan biết được con có huyền lực thiên phú, hẳn sẽ giải quyết ra sao?”

“Vân Lan?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, khuôn mặt non nớt lộ vẻ âm trầm: “Con sẽ đích thân trả thù hẳn, sẽ cho hẳn thấy vì lỗi lầm này mà hẳn sẽ phải ân hận cả đời!”

Bắc Ảnh Thần khẽ rùng mình, nhìn gương mặt phẫn điều ngọc mài, quanh người nàng lại toả ra loại bá khí, nàng thật sự là nữ hài tử mười tuổi sao? Chẳng lẽ vì Vân Lan nên nàng bắt buộc phải trưởng thành sớm? Lòng chua xót Bắc Ảnh Thần kéo Dạ Nhược Ly ôm vào ngực, có lẽ ban đầu là do Lam Hình nên hẳn mới quyết định đối xử tốt với nàng, nhưng giây phút này hẳn vì dáng vẻ quật cường này mà cảm thấy đau lòng.

“Tiểu Ly nhi, sau này con không cần phải chịu khổ nữa, có cha và mẹ ở đây, con có thể vui đùa như những hài tử cùng tuổi khác.”

Cả người Dạ Nhược Ly cứng đờ, tựa vào lòng Bắc Ảnh Thần Dạ Nhược Ly không khỏi nhớ người phụ thân ở kiếp trước, trong lòng cảm thấy ấm

áp, nhưng làm nũng? Đã lâu rồi nàng không làm điều đó nữa.

Kiếp thứ nhất, nàng là cô gái Trung Hoa có tính cách và tình cảm bình thường như bao cô gái khác, gặp chuyện ngoài ý muốn ngẫu nhiên xuyên qua Huyền Vũ đại lục ngàn năm sau, từ lúc còn nhỏ nàng là người đầu tiên khế ước với nhần Huyền Linh, đồng thời là người duy nhất luyện cùng lúc năm thần quyết trong người, vì không muốn người thân và gia tộc thất vọng nàng phải chịu sự huấn luyện như ma quỷ. Mà tất cả những việc đó đều là do nàng tự nguyện.

Ở nơi mà mạng sống con người như rác rưởi, cả ngày lẫn đêm chỉ có chém giết lẫn nhau làm tính cách của nàng không tự giác mà thay đổi, nếu muốn nàng trở thành nữ hài tử bình thường nàng làm không được.

“Cha dưỡng”, lông mi cong vút cụp xuống che đi đôi mắt cũng che đi cảm xúc của nàng, khoé môi cong cong: “Con không phải là người bình thường, con có trách nhiệm và chí hướng của mình nên con không có khả năng trở thành người bình thường, ngay cả điều đơn giản như làm nũng con cũng không làm được.”

“Ba~!”

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần thay đổi nét ôn nhu lúc nhìn Lam Hình bằng ánh mắt bá khí mà kiên định: “Ta không biết con có trách nhiệm gì, ta chỉ biết trách nhiệm của ta là bảo vệ con và Hình nhi, ta cũng mặc kệ thiên phú của con sau này sẽ thay đổi như thế nào, trong mắt ta con là nữ nhi của ta mà thôi, với tư cách là con gái đáng lẽ con phải dựa vào cha mẹ, cho nên nếu có ai dám bắt nạt con nhớ rõ phải nói cho ta biết, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.”

“Cha dưỡng....” Dạ Nhược Ly gương mặt nhìn, trong mắt loé lên tia sáng khác thường, có một phụ thân bảo vệ cho mình, cảm giác cũng không tệ....

“Con về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai theo ta tiến cung”, Bắc Ảnh Thần buông tay, khẽ thở dài nói.

“Vâng.” Dạ Nhược Ly gật nhẹ đầu, bước ra khỏi phòng, mà chuyện ngày hôm nay xảy ra trong thư phòng Bắc Ảnh Thần không hề nói cho ai biết kể cả thuộc hạ hần tin tưởng nhất – Lãng.

Sáng hôm sau.

Bông tuyết đã ngừng rơi, khắp nơi đều phủ một lớp trắng xoá, dẫm lên sẽ phát ra tiếng vụn nhỏ nghe rất vui tai. Rồi khỏi Ly Phong quốc là lúc cuối thu mà nay đến Hiên Viên quốc đã là mùa đông rồi.

“Hình nhi, nàng không vào cung cùng bọn ta sao?” Bắc Ảnh Thần nắm tay Dạ Nhược Ly đứng chỗ cửa chính, ánh mắt lưu luyến không muốn rời khỏi Lam Hinh.

Lam Hinh mỉm cười giúp một lớn một nhỏ sửa sang lại xiêm y, cảnh tượng thật sự quá ấm áp khiến cho nha hoàn và thị vệ đi ngang qua cũng phải dừng chân lại nhìn.

“Không được,” Lam Hinh lắc đầu, nghĩ tới hoàng hậu và thái tử nơi xa lòng thấy chua xót vô cùng, sau đó khẽ thở dài nói: “Chàng và con đi sớm về sớm, tiểu Ly nhi, con phải nghe lời Thần thúc thúc, trong cung không giống như ở nhà, khắp nơi đều phải thận trọng, không được chạy loạn, không được trêu chọc đám con cháu hoàng gia...”

Dạ Nhược Ly giật giật khoé miệng, Lam Hinh cứ nghĩ nàng là tiểu hài tử nên cứ dẫn dò lung tung, nàng thật sự rất phiền lòng. Chỉ là hoàng cung thôi mà, cũng không phải là đầm rồng hang hổ, nhưng nếu có người dẫm bắt nạt nàng thì nàng – Dạ Nhược Ly cũng không phải quả hồng mềm để người khác tùy ý nhào nặn.

“Yên tâm đi Hình nhi, còn có ta ở đó nữa mà, ngược lại ta muốn xem xem ai dám bắt nạt tiểu Ly nhi.” Trong mắt hiện ra tia bá khí nhưng nhìn về phía Lam Hình thì khuôn mặt tuấn mỹ lại hồi phục sự ôn hoà, cuối cùng lưu luyến nói: “Ta đi đây!”

Xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng, Lãng cầm cây roi dài ngồi trên thanh mã thú, đợi Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Thần ngồi vào mới vung roi, xe ngựa chạy đi rất nhanh bụi bay đầy trời, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm nhìn của Lam Hình....

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Quận Chúa Điều Ngoa

“Ba~!”

Trong ngự thư phòng, hoàng đế cầm trong tay bản tấu chương ném lên bàn, khuôn mặt anh tuấn uy nghiêm pha chút tức giận: “Bắc Ảnh tướng quân tự ý rời khỏi Hiên Viên quốc vẫn bị tên hỗn đản kia biết được, dám ép buộc ta thu hồi binh quyền xử phạt Bắc Ảnh Thần, hắn là đang mơ mộng hão huyền sao?”

Chết tiệt, cái tên hỗn đản này, y dám uy hiếp hắn, sẽ có ngày hắn sẽ cho y biết thế nào gọi là hối hận.

“Bệ hạ!” Thái giám A Nhiên rũ phất trần, cung kính đứng sau lưng, cúi đầu nói: “Vì sao bệ hạ luôn dung túng Bắc Ảnh tướng quân? Hơn nữa lại đem đại bộ phận binh quyền giao cho hắn, chỉ sợ....” Đối mặt với Hiên Viên đế Hiên Viên Chiến cũng chỉ có A Nhiên tâm phúc của hắn là dám nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Kẻ nào cũng có thể làm phản, chỉ có Bắc Ảnh Thần không bao giờ làm như vậy,” Lắc đầu, Hiên Viên Chiến nhìn về phía cửa chính, ánh mắt mơ màng mà lại xa xăm: “Bởi vì, Bắc Ảnh Thần có thân phận không tầm thường, hắn sẽ không để những binh quyền kia vào mắt.”

A Nhiên ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Chiến, có thể làm bệ hạ không chút kiêng kỵ thân phận của Bắc Ảnh Thần rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ....như nhớ đến chuyện gì đó, A Nhiên rung mình một cái, vội đưa tay bịt miệng mới

ngăn được âm thanh sắp thoát ra. Nhưng trong ánh mắt của hắn có thể thấy hắn chấn động như thế nào.

Ngay lúc đó cửa thư phòng chậm rãi đẩy ra, Hiên Viên Chiến không cần nhìn cũng biết người vừa tới là ai, người thấy hắn không xưng thần cũng không cần thông báo khi tới ở Hiên Viên quốc này chỉ duy nhất có một người. Quả nhiên, ở cửa thư phòng có một lớn một nhỏ ung dung bước vào. Trong đó, nam nhân tuấn lãng, đôi mày kiếm nhẹ nhặn, con người đen lộ ánh sáng tinh mịch, nhìn theo cánh tay nam nhân thấy một nữ hài tử, Hiên Viên Chiến trong lòng không khỏi tán thưởng, nữ hài tử áo trắng như tuyết, tóc đen nhẹ nhàng bay, rất xinh xắn cũng rất đáng yêu, sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân hại dân hại nước.

“Ha ha,” Hiên Viên Chiến cười to hai tiếng, đi xuống võ vai Bắc Ảnh Thần, ánh mắt lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly: “Bắc Ảnh tướng quân người cuối cùng cũng đã về nhưng thật không ngờ người ra ngoài một thời gian ngắn như vậy lại có thêm một tiểu hài tử lớn thế này.”

Mày kiếm khê nhàn Bắc Ảnh Thần đứng trước mặt Dạ Nhược Ly ngăn cản ánh mắt của Hiên Viên Chiến: “Đây là nữ nhi của ta, người đừng có nghĩ tới mấy chủ ý xấu xa, con của người không xứng với nữ nhi của ta.”

“Ha ha,” bị vạch trần Hiên Viên Chiến xấu hổ cười khan hai tiếng: “Bắc Ảnh Thần, trầm rất ngạc nhiên người ngay cả thê tử cũng không có lấy đâu ra con gái?” Mặc dù biết Bắc Ảnh Thần sau khi trở về có dẫn theo hai người nhưng hắn lại tỏ vẻ không biết, Bắc Ảnh Thần cũng sớm biết hắn giả vờ cũng không so đo vạch trần, thần sắc dần ngưng trọng: “Những chuyện này để sau nói, ta còn có việc quan trọng hơn nói với người.”

Hai người lớn nói chuyện cũng không để ý Dạ Nhược Ly, Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh không ngừng đánh giá Hiên Viên Chiến. Đây là Hiên Viên đế sao? Khí thế trên người thật sự không thể so sánh với Thiên Tinh đế ngàn năm sau, quả thật kém quá xa. Chỉ có điều Dạ Nhược Ly không biết vì

thân phận của Bắc Ảnh Thần nên Hiên Viên Chiến mới không bày ra khí thế hoàng đế, vì vậy trong mắt nàng hoàng đế này quá mức ôn hoà, không có chút khí phách của bậc đế vương.

“Tiểu Ly nhi...”

Bên tai truyền đến giọng nói của Bắc Ảnh Thần, Dạ Nhược Ly giật mình hoàn hồn về, Bắc Ảnh Thần lại nói tiếp: “Tiểu Ly nhi, ta có một có chuyện thương lượng với bệ hạ, con ra ngoài dạo chơi trước đi, nếu đụng phải kẻ nào dám trêu chọc con cứ đánh thật mạnh cho ta, không cần khách khí.”

Ngẩng đầu nhìn Bắc Ảnh Thần, Dạ Nhược Ly cười nhàn nhạt: “Vâng, chờ người nói chuyện xong con sẽ tìm người.” Nàng biết rõ có một số chuyện Bắc Ảnh Thần không muốn cho nàng biết hơn nữa nàng cũng chẳng có hứng thú nghe. Nhân lúc này nàng cần hiểu rõ hơn thông tin về hoàng cung sau này biết đâu lại có việc cần dùng dù sao đây cũng là nguyên nhân chính nàng đáp ứng vào cung.

“A Nhiên, người hầu nàng đi đại đi.”, Hiên Viên Chiến nhìn A Nhiên sau khi hai người rời khỏi mới thu lại tầm mắt, cay mào, khuôn mặt mang theo vẻ nghiêm túc: “Bắc Ảnh Thần, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Người rất ít có vẻ mặt như thế.”

Bắc Ảnh Thần thở dài một tiếng: “Sự tình bên Bình vương gia...”

Nghe vậy Hiên Viên Chính yên lặng không nói, không khí trong ngự thư phòng dường như đứng yên.

“Bắc Ảnh đại tiểu thư, người với Bắc Ảnh tướng quân có quan hệ như thế nào? Bắc Ảnh tướng quân sao đột nhiên lại có tiểu hài tử lớn thế này? Mẹ ruột của người là ai? Cùng Bắc Ảnh tướng quân có quan hệ gì? Không biết Bắc Ảnh đại tiểu thư có thể trả lời không?”

Trong đại viện hoàng cung các toà gác cao ngất ngưỡng, trên con đường ngập tràn bong cây râm mát, A Nhiên cứ lúu rúu như chú chim sẻ hỏi Dạ Nhược Ly hết chuyện này sang chuyện khác. Tuy A Nhiên rất sợ Bắc Ảnh Thần nhưng Dạ Nhược Ly cũng chỉ là nữ hài tử mười tuổi nên hẳn cũng không quá áp lực. Thật lâu sau vẫn không thấy tiếng trả lời A Nhiên dừng chân quay đầu lại, chỉ có thể mở to hai mắt, mồ hôi lạnh chảy đầy người, gió lạnh thổi qua hẳn không tự chủ run rẩy, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, Bắc Ảnh đại tiểu thư mất tích, nếu con cháu hoàng tộc không cẩn thận trêu chọc nàng, hoặc có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, như vậy...”

Nếu Bắc Ảnh tướng quân đứng là người bên kia, chỉ sợ toàn bộ hoàng tộc cũng không đỡ nổi lửa giận của hắn. Nghĩ vậy, A Nhiên vội vội vàng vàng chạy đi tìm Dạ Nhược Ly.

“Rốt cuộc cũng thoát khỏi tên thái giám kia.” Lúc này Dạ Nhược Ly đang dựa vào cây cột thở gấp, thân thể này thật sự quá yếu, nàng chỉ chạy có một chút đã mệt như vậy: “Bất quá thái giám kia thật sự rất giống nữ nhân nhiều chuyện.”

Lắc đầu Dạ Nhược Ly thở dài, nàng thật sự không chịu được A Nhiên ồn ào như vậy nên mới chạy trốn, những chuyện này vẫn nên tìm Bắc Ảnh Thần nói rõ thì hơn. Nghỉ ngơi một lát, Dạ Nhược Ly đứng thẳng người vỗ vỗ áo trắng, cất bước đi về phía trước nhưng nàng chỉ đi được có hai bước ngay lập tức có một đoàn người xuất hiện trước mắt nàng.

Người đứng đầu đám cung nữ đó cũng là nữ hài tử, cũng tầm tuổi Dạ Nhược Ly, mặc một bộ xiêm y tinh xảo hoa mỹ, tướng mạo có chút đáng yêu, mặc dù không bằng Dạ Nhược Ly nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, chỉ là nàng ta toả ra khí thế cao ngạo ngang ngược thật đúng bản chất của hoàng gia. Nàng vốn không có ấn tượng tốt với con cháu hoàng tộc nên chỉ nhướng mày, vượt qua đám người đó đi về phía trước.

Ai ngờ, nữ hài tử đứng bên cạnh cung nhân mặc váy màu phấn mắt sắc như dao liếc nhìn Dạ Nhược Ly, mà Dạ Nhược Ly lại có thái độ hững hờ làm nữ tử kia rất tức giận hét lên một tiếng: “To gan! Nhìn thấy bản quận chúa mà không hành lễ, chẳng lẽ người không muốn mạng chó của người rồi hả?”

Dừng bước chân Dạ Nhược Ly hí hí đôi mắt: “Người đem những lời người vừa nói nói lại một lần nữa xem!”

Nha hoàn váy phấn khinh thường cười lạnh một tiếng muốn mở miệng lại bị nữ tử mặc hoa phục vườn tau ngọc ngăn lại. Nữ tử hoa phục đánh giá Dạ Nhược Ly, thấy nàng xinh đẹp đáng yêu trong mặt xoẹt qua tia ghen ghét, cắn chặt răng đầy cao ngạo nói: “Ai cho người cái quyền thấy bản quận chúa không quý? Bây giờ bản quận chúa cho người cơ hội, tự động nhảy xuống ao bên kia, nếu không bản quận chúa sẽ nói phụ thân tri di cửu tộc cả nhà người!”

Tay nàng ta chỉ về phía hồ sen gần đó, giờ đang là mùa đông thời tiết vô cùng khắc nghiệt lại bắt Dạ Nhược Ly nhảy xuống hồ, tâm tư thật độc ác.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Kết Thù

Gió lạnh thét gào, tuyết đọng trên nhánh cây rơi xuống, rơi vào vạt áo Dạ Nhược Ly. Duỗi ngón tay ra, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng phủi phủi tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn chậm rãi ngẩng lên, mái tóc trước nhẹ nhàng rơi xuống tạo nên nét âm trầm, con người thâm thúy mà lại mệnh mệnh như bầu trời đêm hướng về phía nữ tử hoa phục: “Người nghĩ hay thật đấy! Người có tư cách gì bắt ta phải hành lễ? Bất quá nếu người tự nguyện nhảy xuống sông ta sẽ không so đo với người việc vừa rồi.”

“Người...” Khuôn mặt nữ tử thay đổi, nắm chặt bàn tay, hai con mắt toả ra lửa giận: “Thật to gan, dám chống đối bản quận chúa, bản quận chúa hôm nay phải cho người nhớ thật rõ không phải người nào người cũng có thể chọc vào!” Lời vừa dứt, nhuyễn tiên (cây roi dài) như mãng xà phóng đến chỗ Dạ Nhược Ly. Dạ Nhược Ly giơ tay lên muốn ngăn cản nhưng nhuyễn tiên lại linh hoạt quấn lên cổ tay nàng.

“Võ sĩ sơ cấp? Mới mười tuổi đã đạt luyện được võ sĩ sơ cấp, đúng là có thứ để kiêu ngạo, đáng tiếc...” Dạ Nhược Ly lắc đầu, khoé môi cười lạnh, nhìn qua năng lực của nữ tử hoa phục trước mặt, chỉ là võ giả vĩnh viễn không thể hơn huyền giả, cho dù nàng chỉ là huyền giả sơ cấp một cũng có thể thắng võ sĩ cơ cấp trước mắt. Bất quá tại thời điểm không cần phải phô trương nàng sẽ không dễ dàng bộc lộ thực lực của mình bằng không sẽ rất phiền toái.

“Ta còn tưởng người lợi hại mới dám đối địch với bản quận chúa, hoá ra cũng chỉ là phế vật mà thôi,” phát hiện Dạ Nhược Ly không có nội lực, nữ tử hoa phục khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly , không coi ai ra gì cao ngạo nói: “Phế vật như người bản quận chúa chỉ cần một ngón tay cũng có thể đem người nghiền chết.”

Dạ Nhược Ly không để ý đến lời nói của nữ tử hoa phục, lúc này nàng đang hoảng sợ nhìn phía sau nàng ta.

“Người nhìn cái gì?” Nữ tử hoa phục nhú lông mày , càn quét nhìn Dạ Nhược Ly trong lòng hiện tia bất an.

“Chỗ người đứng có một con rắn độc!” Dạ Nhược Ly chỉ chỉ phía sau nữ tử hoa phục, lộ vẻ sợ hãi.

“A!” Nữ tử hoa phục hoảng sợ kêu to một tiếng âm thanh vang vọng cả trời đất, lập tức quay đầu lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt hoảng hốt hỏi: “Ở đâu, rắn độc ở đâu?”

Ngay lập tức đám cung nữ vây quanh nàng ta cũng hướng hai bên mà chạy tán loạn, ai cũng khẩn trương quét mắt nhìn phía sau lưng nữ tử hoa phục kia.

“Phanh!”

Một hòn đá bỗng nhiên bay tới sau lưng nàng ta, nữ tử kia hô một tiếng rồi nhảy dựng lên, vì phía trước là hồ sen nên ngay lập tức nàng ta rơi xuống dòng nước lạnh lẽo như băng, uống mấy ngụm nước hai tay không ngừng vùng vẫy.

“Cứu... Cứu mạng...”

“Ọt ọt!”

Thân thể nàng ta chìm dần xuống đáy hồ, mấy nha hoàn đứng trên bờ ai nấy cũng bắt đầu hoảng loạn.

“Mau cứu người...., quận chúa rơi xuống nước rồi!” Nha hoàn áo trắng lo lắng quát to lên, ngay trong thời điểm nguy hiểm này cũng không quên liếc nhìn Dạ Nhược Ly: “Nếu quận chúa có xảy ra chuyện gì, người có chín cái đầu cũng không đền bù nổi!”

Lúc này, Dạ Nhược Ly đã trèo lên cây bang, nàng ngồi trên nhánh cây, từ trên cao nhìn về phía mọi người đang bận rộn cứu vị quận chúa kia. Ánh mặt trời mùa đông chiếu vào khuôn mặt nàng, hai chân lắc lư miệng nở nụ cười trào phúng: “Tốt, ta chờ đám người các người trả thù, bất quá nữ hài tử cũng chỉ là hài tử, như thế mà cũng bị lừa, mùa đông lạnh thế này lấy đầu ra rắn độc? Thật sự là một đám ngu ngốc, cơ bản là không có óc!”

Dạ Nhược Lan dường như cũng quên nàng cũng chỉ là nữ hài tử mười tuổi mà thôi.

“Khục khục!”

Một lúc sau nữ tử hoa phục cũng được vớt lên, nàng ta miễn cưỡng mở mắt, trong mắt tràn đầy hận ý: “Xú nha đầu, bản quận chúa sẽ không bỏ qua cho người, phụ thân ta nhất định sẽ diệt cả nhà người, Hiên Viên Tinh Nhi ta muốn cả nhà người chết không toàn thây!”

Dường như đã dùng hết sức lực, nàng ta suy yếu nằm trên mặt tuyết, chỉ là hận ý trong mắt không hề thuyên giảm, con người đen xoẹt qua lãnh ý, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, không kịp đáp lại lại phát hiện bóng dáng hai người phía trước.

“Hoàng bá bá....” Hiên Viên Tinh cũng phát hiện bóng dáng màu vàng trước mặt, dựng vào nha hoàn áo trắng ngồi dậy, uỷ khuất chảy nước mắt: “Hoàng bá bá, người phải làm chủ cho Tinh nhi, tiện nhân kia đem ta đập

xuống nước còn vũ nhục ta, Tinh Nhi cầu xin Hoàng bá bá vây cả nhà nàng ta lại diệt tận gốc.”

Nhìn thấy Hiên Viên Chiến, Hiên Viên Tinh Nhi như có thêm sức mạnh nói ra nguyện vọng của mình, nàng ta tin tưởng Hoàng bá bá nhất định sẽ làm chủ cho nàng ta, xú nha đầu kia chết chắc rồi. Men theo ánh mắt của Hiên Viên Tinh Nhi, Hiên Viên Chiến và Bắc Ảnh Thần mới phát hiện Dạ Nhược Ly ở trên cây, sắc mặt đồng thời biến đổi.

Bắc Ảnh Thần lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, sợ nàng sẽ bị ngã, còn Hiên Viên Chiến biến sắc vì Hiên Viên Tinh Nhi muốn giết cả nhà Bắc Ảnh Thần. Nghĩ đến những lời Bắc Ảnh Thần nói trong ngự thư phòng, sắc mặt Hiên Viên Chiến lại lạnh đi vài phần.

“Hiên Viên Tinh Nhi, người thật to gan, phủ đệ Bắc Ảnh tướng quân cũng muốn đụng vào?”

Bắc Ảnh tướng quân? Hiên Viên Tinh Nhi lập tức sững sờ, chẳng lẽ xú nha đầu kia là nữ nhi của Bắc Ảnh tướng quân? Sao có thể như thế? Bắc Ảnh tướng quân còn chưa thành thân sao lại có con gái?

“Hiên Viên Tinh Nhi, người không đủ tư chất của một quận chúa lập tức về vương phủ đóng cửa suy ngẫm đi, cũng phạt người trong vòng năm năm không được phép vào hoàng cung nửa bước!” Hiên Viên Chiến lạnh lùng nói, quanh thân toả ra khí tức lãnh khốc, vung long bào lạnh giọng quát: “Người đâu, đem Tinh Nhi quận chúa đưa về Bình vương phủ, cũng nói với Bình vương gia hảo hảo giáo huấn một phen để khỏi làm mất thể diện hoàng gia, nếu không biết hối cải sẽ thu hồi danh hiệu quận chúa cách chức làm thứ dân!”

Nghe vậy, Hiên Viên Tinh Nhi há hốc miệng ngạc nhiên, rõ ràng nàng là người chịu uỷ khuất, sao Hoàng bá bá lại che chở cho xú nha đầu kia?

“Hoàng bá bá, ta....”

“Câm miệng!” Hiên Viên Chiến quát lớn, “Đừng tưởng trăm không biết tính cách của người, nhất định là người chủ động gây chuyện trước lại còn không biết ăn năn, bây giờ lập tức hồi phủ suy ngẫm đi, thêm một điều trong vòng nửa năm không được phép ra khỏi vương phủ.”

Hiên Viên Tinh Nhi lập tức ngậm miệng, hai bàn tay trắng như ngọc nắm chặt lại thành nắm đấm, trong mắt lộ vẻ không cam lòng. Chuyện hôm nay, trong lòng nàng ta đã gieo xuống mỗi cừu hận, cho nên vài năm sau gặp lại, nàng ta và Dạ Nhược Ly đều đấu nhau túi bụi.

Bình an Vương phủ.

Trong khuê phòng lịch sự tao nhã, lư hương từ từ toả ra làn khói màu trắng, một mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập khắp phòng. Nữ hài tử nằm trên giường sắc mặt rất thống khổ nhưng mơ thấy ác mộng, nàng vội tỉnh dậy, từ từ mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của nam nhân trước mắt, ngón tay nắm chặt cạnh giường, trong hân hận ý thật sâu: “Ta muốn nàng ta chết, ta muốn toàn bộ phủ Bắc Ảnh Thần đều chết không toàn thân, phụ thân, ta thật hận, thật sự rất hận...”

“Tinh Nhi, con cứ dưỡng bệnh cho tốt,” Hiên Viên Bình nhẹ nhàng nắm bàn tay bé nhỏ của Hiên Viên Tinh Nhi cảm thấy tay nữ hài tử thật lạnh, trong lòng tê rần: “Con yên tâm, ai dám khi dễ người tất cả đều phải chết kể cả...Hiên Viên Chiến!”

“Phụ thân...”

Con người dừng lại ở hô hấp bất ổn của Hiên Viên Tinh Nhi, dừng lại một lúc rồi nói: “Tinh Nhi, phụ thân hỏi con, con có nguyện ý làm công chúa?”

“Công chúa?” Con mắt Hiên Viên Tinh Nhi sáng ngời, ngay lập tức lại thất vọng ảm đạm: “Thế nhưng phụ thân, con không phải là con gái Hoàng bá bá, sao có thể trở thành công chúa?”

“Tình Nhi tin phụ thân đi, không đến vài năm nữa phụ thân sẽ cho con trở thành công chúa, lúc đó còn có ai dám lấn phụ thân Tình Nhi.” Hiên Viên Bình nhìn qua Tình Nhi trong con mắt trần ngập sự ôn nhu say đắm, giống như không phải nhìn con gái của mình mà như thông qua nữ hài tử để nhìn một người khác vậy. Nếu Hiên Viên Tình Nhi phát hiện ra điểm này nhất định sẽ rời xa hẳn, dù sao bọn họ là cha con với nhau sao có thể có tình cảm vượt qua tình thân? Nên nàng ta không phát hiện kịp thời nhất định sau này sẽ trở thành ác mộng. (hoang mang, không biết edit đúng không? Cấm luyện à? OMG)

“Phụ thân con tin tưởng người, đến lúc đó con muốn đem xú nha đầu kia xé xác phanh thây, băm thây vạn đoạn!” Nghĩ tới kết cục sau này của Dạ Nhược Ly, tâm tình Hiên Viên Tình Nhi thật tốt, khuôn mặt hiện lên nét cười làm bệnh tình tốt thêm vài phần. Ắ muốn cho xú nha đầu kia biết rõ chộc giận Hiên Viên Tình Nhi này kết cục sẽ thống khổ như thế nào. Trước tiên có để nàng ta tiêu dao, vài năm sau chính là ngày chết của Dạ Nhược Ly!

----để nói với người xa lạ----

Huyền giả tập huyền lực, võ giả tập nội lực

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Năm Năm Sau

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa. Lịch Huyền Vũ là năm 201, Dạ Nhược Ly xuyên không tới đây đã được năm năm rồi, đồng thời đây cũng xảy ra nhiều chuyện quan trọng.

Đầu tiên nói về Ly Phong quốc, nghĩa tử của Lam thừa tướng Lam Lăng cường thế quay trở về, phụ tá thái tử trong lãnh cung diệt trừ bạo vương lên làm vua, giải oan cả nhà 120 mệnh cho Lam thừa tướng, cả nước vui mừng, đại xá thiên hạ. Sau khi biết được chuyện này, tam sự của Lam Hình cuối cùng cũng buông xuống.

Tân hoàng đế đăng cơ liền cưới thanh mai trúc mã là con gái của Lễ bộ thượng thư làm hậu, đồng thời phong con gái tướng quân là Vân Tâm Vũ làm quý phi, làm hậu cung vắng vẻ đã có nhân khí.

Như vậy vốn đã có chức quyền lớn là tướng quân, nay lại được ân sủng quyền thế càng thêm ngập trời, Vân Tâm Vũ vào cung làm mưa làm gió cũng không để Hoàng Hậu vào mắt.

Tiếp theo là sự việc Bình an Vương gia và hoàng đế Hiên Viên không hoà hợp đã được bày ra ánh sáng, toàn bộ Hiên Viên quốc tràn đầy chương khí mù mịt, mặc dù Hiên Viên Chiến sớm biết Bình vương gia nhất định sẽ tạo phản chỉ là không biết thời gian cụ thể.

Đối với việc huynh đệ Hiên Viên gia tranh đấu, Bắc Ảnh Thần cũng không thêm đếm xỉa tới cho nên so sánh với thế giới bên ngoài ồn ào náo

nhật thì trong phủ tướng quan lại rất an bình, yên tĩnh.

“Năm năm trôi qua rồi sao? Không nghĩ tới nhanh như vậy mà đã qua năm năm.”

Bên dòng suối nhỏ có cô thiếu nữ dựa lưng vào cây dương liễu, trong miệng ngậm một cọng cỏ xanh, hương vị đắng chát tràn ngập, nàng chậm rãi cười nhẹ, ngửa mặt lên trời nhìn ánh sáng chói chang. Dưới ánh mặt trời, thiếu nữ mặc áo trắng tung bay trong gió, mái tóc dài đen bóng thỉnh thoảng lại xoẹt qua gương mặt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo xinh xắn tản ra quang mang nhàn nhạt, nhỡ cọng cỏ non nàng cúi đầu xuống nhìn bàn tay rồi mỉm cười: “Năm năm qua thực lực đã đạt đến đại Huyền giả đỉnh phong, tuy rằng đối với người khác đã rất thiên tài nhưng với ta còn chưa đủ.”

Ngay sau đó lại nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay bất đắc dĩ thở dài: “Người cũng đã hấp thụ huyền khí quá nhiều rồi sao vẫn chưa tỉnh dậy cho ta chứ?”

Năm năm qua nàng hấp thụ huyền khí, một nửa thu vào cơ thể, một nửa khác cho vào nhẫn Huyền Linh, bằng không thì thực lực của nàng sẽ không tăng chậm như vậy.

“Tiểu thư...”

Giọng nói quen thuộc truyền tới, Dạ Nhược Ly phóng mắt nhìn hướng có người chạy tới, lưng lại dựa sát vào cây liễu, hỏi: “Gia Nhi, có chuyện gì?”

“Tiểu thư, người không phải nói hôm nay muốn đi ra ngoài sao? Khi nào chúng ta mới đi?” Gia Nhi hai mắt toả sáng nhìn Dạ Nhược Ly, những năm gần đây nàng ta cũng thành công trở thành huyền giả, mặc dù thực lực còn cách Dạ Nhược Ly rất xa nhưng cũng được xem là thiên tài đồng thời cũng là nhân vật đứng đầu.

Chỉ là ngoại trừ thiên phú của Gia Nhi, Dạ Nhược Ly còn cho nàng ta đan dược nên huyền lực của nàng ta tăng lên rất nhanh.

“Thời gian không còn sớm nữa, đi thôi!” Dạ Nhược Ly nhìn thời gian, con mắt xoẹt qua tinh quang: “Chúng ta đi trường đấu thú, chỉ là chuyện này không được nói với cha dưỡng và mẫu thân biết.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly cười lạnh, đây cũng là thời điểm nàng tập trung thể lực của mình, Vân gia người sẽ không an nhàn sung sướng được lâu nữa đâu, lúc đó ta – Dạ Nhược Ly sẽ cho các người từ thiên đàng rớt xuống địa ngục.

Ở Hiên Viên quốc vô cùng phồn thịnh, người đi đường không dứt, trong xe ngựa thỉnh thoảng lại có giọng nói chuyện truyền ra.

“Nam Cung, sự việc này người nghe được ở đâu?”

Trong tửu lâu, nam tử mặc áo đỏ dựa vào ghế, mắt phượng hẹp dài có chút nheo lại, con người đen như mực loé lên tia sáng yếu ớt.

Dung mạo tuấn mỹ phảng phất giống như nữ tử nhưng lại không mất đi nam tính nên có khí khái hào hùng, long mi cong dài chậm rãi rủ xuống che giấu tâm tình trong đôi mắt, đôi môi mỏng mê người cũng khép lại không nói chuyện, cả người toả ra khí phách vương gia nồng đượm.

Ngồi đối diện là một nam tử thanh sam, nam tử Nam Cung bưng ly rượu lên uống cạn một hơi rồi liếc mắt nhìn nam tử yêu nghiệt, lười biếng ngáp một cái: “ Mỗi lần người tới tìm ta đều không phải chuyện tốt đẹp gì, ta Nam Cung Thần chẳng lẽ trời sinh phải lao lực vì người sao?”

“Bớt nói nhảm đi,” lông mày dài hẹp tinh xảo của nam tử yêu nghiệt khẽ nhíu, âm thanh có chút không kiên nhẫn: “Ta không tin nữ hài tử bướng bỉnh kia lại có thể chết dễ dàng như vậy!”

Nghĩ đến năm năm trước gặp phải nữ oa ngang ngược mà lại cao ngạo như vậy, nam tử yêu nghiệt khẽ cười, mắt phượng lại sáng lên. Thật vất vả mới có người làm hắn thấy hứng thú, hắn sao có thể bỏ qua dễ dàng, bất

luận như thế nào hắn cũng không tin nàng như lời Vân Lan nói là đã bỏ mình trong biển lửa.

“Tin tức? Ta thật sự có!” Nam Cung Thần vung bàn tay lên mở cây quạt xếp, khuôn mặt tuấn mỹ treo nụ cười đắc ý: “Nghe nói trước khi Vân phủ tướng quân xảy ra hoả hoạn có một người thần bí tới bái kiến Vân Lan mà người thần bí kia là Thương gia Ly Phong quốc, mặt khác, ta còn điều tra được Thương gia và hộ quốc Đại tướng quân Bắc Ảnh Thần của Hiên Viên quốc có mối quan hệ mật thiết.”

“Bắc Ảnh Thần? Là Bắc Ảnh gia?” Tin tức này đúng là vượt quá sự suy đoán của Cung Vô Y, hắn hơi sững sờ sau đó hồi phục lại tinh thần, ánh mắt quăng ra nhìn cửa sổ nhìn người đi đường, đôi môi đỏ mọng gương lên đường cong mờ: “Không nghĩ tới lại trùng hợp thế, trong đoạn thời gian tới chúng ta sẽ đi Hiên Viên quốc.”

Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn Cung Vô Y, vị nữ hài tử kia rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể khiến Cung Vô Y đến Hiên Viên quốc?

Lúc này, ngoài trường đấu thú dòng người vô cùng đông đúc, Dạ Nhược Ly và Gia Nhi vừa đến đây liền nghe âm thanh ngang ngược bên cạnh truyền tới: “Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp, ta cho rằng những năm gần đây người sợ bản quận chúa đã trở thành con rùa đen rúc đầu trong nhà, không nghĩ tới người còn có gan mang theo nha hoàn đến nơi này, hôm nay bản quận chúa không thể không giáo huấn xú nha đầu nha người!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Thiếu Niên Dã Thú

Thanh âm này đến vạn năm sau nàng cũng sẽ không quên.

Dừng bước trong giây lát, ánh mặt trời chiếu sáng khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, nàng gương nhẹ bờ môi, con ngươi đảo qua khuôn mặt đầy cao ngạo của thiếu nữ kia, thản nhiên nói: “Người là đang nói ta? Ta cũng không nhớ rõ người là ai, đừng có như chó điên cắn loạn người như thế.”

“Người...” Hiên Viên Tinh Nhi đầy căm phẫn trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, bàn tay trắng như phấn nắm chặt lại, trong mắt không hề che giấu hận ý: “Phế vật, người mạng ai là chó điên? Bản quận chúa nói cho người biết ở Hiên Viên quốc này bản quận chúa mới là nhân tài kiệt xuất nhất, chính là đệ tam thiên tài, phế vật như người không có đủ tư cách so sánh với ta.”

“Ngu ngốc, người vẫn cho rằng đây vẫn là Hiên Viên quốc ngày trước sao? Ngày đó thiên tài chắc không nhiều lắm?” Gương mặt thanh tú của Gia Nhi bỗng nhiên lạnh lẽo, khinh bỉ nhìn Hiên Viên Tinh Nhi.

Thật là đồ ngu ngốc, ả ta bắt quá chỉ là võ giả mà thôi sao có thể cảm nhận được huyền lực chấn động trên người tiểu thư? Nếu không phải tiểu thư luôn giấu kín thì nàng chính là đệ nhất thiên tài của Hiên Viên quốc, hưởng hồ nha hoàn nhỏ như nàng cũng có thể đánh cho đồ ngu ngốc này một trận nhừ tử.

“Người chính là con gái của Bắc Ảnh tướng quân?” Bên cạnh Hiên Viên Tinh Nhi là một vị nam tử cầm quạt xếp, con ngươi dừng lại trên người Dạ

Nhược Ly, khoé môi nở ra độ cong, kinh diễm (kinh động) nói: “Tựa hồ khác quá xa trong lời đồn, ta vẫn cho là nữ nhi của Bắc Ảnh tướng quân xấu xí đến nỗi không thể gặp người, không nghĩ tới là một tuyệt đại giai nhân như vậy.”

“Nhu thế nào? Người để ý phế vật này sao?” Gương mặt Hiên Viên Tinh Nhi lạnh lẽo, trầm giọng hỏi.

“Ha ha, sao có thể như thế?” Nam tử bắt buộc bản thân thu hồi vẻ ánh mắt kinh diễm, khuôn mặt tuấn tú bày ra dáng vẻ tươi cười: “Trong lòng của tại hạ quận chúa chính là người quan trọng nhất!”

“Người thức thời đấy,” Hiên Viên Tinh Nhi phát ra tiếng hừ lạnh, cao ngạo liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt ngậm lấy vẻ đắc ý. Mặc dù ả ta không thích nam nhân này nhưng ít ra hắn cũng là người theo đuổi mình, người này cũng có thể nói là nam nhân kiệt xuất, mà nam nhân như vậy theo đuổi nội tâm dục vọng của ả ta thật sự rất thoả mãn.

“Gia Nhi, chúng ta đi,” mắt nhìn về phía trước, Dạ Nhược Ly không hề để ý cái liếc mắt của ả ta, tầm mắt Dạ Nhược Ly rơi vào người Gia Nhi, nói: “Sau này nhớ kĩ chúng ta là người nên nói chuyện với người, đừng có so đo với chó điên cắn loạn, loại chó này rự nhiên sẽ có người đối phó.”

Gia Nhi khoé mắt mỉm cười, khuôn mặt thanh tú không che được sự vui vẻ, hai mắt loé lên tia sáng: “Bất kể tiểu thư nói gì cũng đều đúng, Gia Nhi nghe lời người.”

Ngay lập tức, Hiên Viên Tinh Nhi lộ vẻ dữ tợn, nắm chặt bàn tay, trong mắt ngập tràn lửa giận: “Hai người phế vật các người, sớm muộn gì cũng có ngày bản quận chúa sẽ tiêu diệt cả nhà các người! Các người sẽ chết không được yên lành! Chẳng qua là dựa vào thế lực phủ tướng quân mà thôi có tư cách gì cùng bản quận chúa nói chuyện?”

Dạ Nhược Ly dừng bước chân, cũng không quay đầu lại nói: “Gia Nhi, nếu như con chó điên cứ bám lấy người không thả thì người sẽ làm gì?”

“Tiểu thư, Gia Nhi biết rồi,” ánh mắt Gia Nhi đầy âm hiểm cười, xoa tau bước về phía Hiên Viên Tinh Nhi, nâng chân ngọc hướng tới bụng ả ta một cái. Hiên Viên Tinh Nhi khinh thường không đem công kích kia đặt vào mắt đưa tay muốn đỡ, ai ngờ Gia Nhi dùng chân đạp lên tay ả ta, ả ta chỉ thấy một khí tức cuồng đại đâm vào cơ thể ả, ngay lập tức thân thể bay rớt ra ngoài, ngã xuống giữa đám người đông đúc. Cũng may lúc ả ta sắp rơi xuống, mọi người đều tản ra mới tránh được thương vong, cho nên chỉ có mình Hiên Viên Tinh Nhi là bị thương.

“Cái này...Sao có thể xảy ra?” Khoé miệng trào ra một vệt máu, Hiên Viên Tinh Nhi mở lớn đôi mắt nhìn lộ vẻ không thể tin được: “Xú nha đầu kia chắc chắn cũng tuổi với ta, vì sao lại có thể bằng một chiêu đa đánh bại ta? Khó trách phủ tướng quân để nàng ta ra ngoài thì ra phế vật này có cao thủ bảo vệ.”

Mọi người cũng ngạc nhiên nhìn Gia Nhi, thật sự không rõ một thiên tài như thế sao có thể cam tâm tình nguyện làm một nha hoàn?

“Hiên Viên Tinh Nhi, muốn diệt cả nhà họ quốc phủ tướng quân trên đời này chỉ có hoàng đế mới làm được, người cho rằng cha người là ai? Cha người không phải hoàng đế, người cũng không phải là công chúa. Đừng cho rằng mình thật sự cao quý, trong mắt ta người cái gì cũng không có!” Dạ Nhược ly cười lạnh một tiếng, giọng điệu mang theo ý tứ châm chọc.

“Người nói vậy, chỉ cần phụ thân ta trở thành hoàng đế thì cả phủ tướng quân của người sẽ trở thành oan hồn dưới đao, đến lúc đó ta muốn người sống không bằng chết!” Nhìn thấy trong mắt Dạ Nhược Ly có khinh thường lẫn trào phúng, Hiên Viên Tinh Nhi không kịp suy nghĩ nói ra những lời đại nghịch bất đạo.

“Hiên Viên Tinh Nhi, người thật to gan!” Thấy Hiên Viên Tinh Nhi tự chui đầu vào lưới, Dạ Nhược Ly cười lạnh, dung nhan tuyệt sắc lạnh như băng nghiêm nghị quát: “Hoàng gia nuôi Bình an Vương phủ các người nhiều năm như vậy, các người lại muốn mưu quyền soái vị, may mắn ta biết được âm mưu của các người nếu không chẳng phải quý kế của các người đã đạt được?”

Hiên Viên Tinh Nhi thoáng sững sờ sau đó mới kịp phản ứng, sắc mặt trắng bệch, liều mạng cắn chặt môi lúc này ả ta mới biết mình rơi vào bẫy Dạ Nhược Ly.

“Người hèn hạ!”

“Hèn hạ thì sao? Hôm nay nhiều người chứng kiến như vậy chẳng lẽ người còn muốn chối?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, nàng căn bản không hề để ý đến cô quận chúa điêu ngoa này nhưng nàng ta cứ hết lần này đến lần khác lấn áp nàng, không hiểu cái gì gọi là nhường nhịn chi nhân: “Gia Nhi, đem nàng ta về phủ tướng quân, mặt khác nói với cha dượng đem sự việc xảy ra hôm nay nói cho hoàng thượng biết!”

“Vâng, tiểu thư.”

Hiên Viên Tinh Nhi hoảng sợ vô cùng, nếu ả bị đưa đến phủ tướng quân có thể sống sót mà bước ra sao? Cho nên dù chỉ có một cơ hội sống sót liền hèn hạ xin tha mạng

“Không, ta không đi, phụ thân cứu ta.” Hiên Viên Tinh Nhi sợ hãi quay lưng lại chạy, nhưng Gia Nhi mặt mũi âm trầm đứng trước mặt ả, duỗi tay nắm lên tay ả, theo hướng phía trước mà đi. Về những người theo ả tới đây, vì những lời đại nghịch bất đại của ả mà cũng nhanh chóng rời đi. Nhìn theo bóng lưng dần biến mất của Gia Nhi, Dạ Nhược Ly phúi phúi tay, cất bước đi về phía trường đấu thú.

Trường đấu thú này, trang trí cực kì xa hoa đồ sộ, chung quanh người ngồi chật cứng, vì trên đường xảy ra chuyện như vậy nên khi nàng đến trận đấu đã bắt đầu. Mà trường đấu thú này y như nghĩa cũng nó, là con người và Huyền thú vật lộn với nhau.

Đây là vì tiền tài mà ra sức liều mạng, nếu có thể thành công sẽ được không ít tài phú nhưng thường rất nguy hiểm, dù sao đấu tay đôi với Huyền thú nếu không cẩn thận sẽ mất mạng ngay lập tức. Cho nên không phải là vạn bất đắc dĩ không ai chọn phương pháp kiếm tiền này.

Lúc này giữa sàn đấu là Huyền thú kim cang cấp năm đối diện là một thiếu niên tóc tài bù xù, ăn mặc rách rưới. Thiếu niên nhìn chăm chăm vào Huyền thú kim cang kia, trong đôi mắt không chút tính người mà lộ ra dã tính, hắn nắm chặt tay thành nắm đấm dùng sức đánh về đầu của Huyền thú kim cang.

“Ầm ầm!”

Ngay lúc thiếu niên dùng toàn lực thi triển một kích đó, Huyền thú kim cang trước mặt mọi người thân thể cực lớn ngã ầm xuống đất.

Lực vừa rồi cũng rút hết sức lực của thiếu niên, hắn cũng ngồi bệt xuống, máu tươi và mồ hôi quệt lại, hắn vươn tay lau lau, miệng thở hổn hển, trong phút chốc một bộ áo trắng đập vào mắt, thiếu niên ngơ ngác chậm rãi ngẩng đầu lên, con mắt như sói nhìn chăm chú vào nữ tử áo trắng.

“Cô nương, người không thể vào đây, mau rời khỏi chỗ này đi!” Người quản lý trường đấu thú phát hiện Dạ Nhược Ly, nhướng mày, nhanh chóng chạy đến bên Dạ Nhược Ly và thiếu niên kia.

Dạ Nhược Ly không rảnh chú ý tới người kia, hướng tới thiếu niên đang ngồi nghỉ ngơi kia vươn tay, con người đen như đêm trời toả ra ánh sáng tự tin dị thường: “Người có nguyện ý theo phục tùng ta? Nếu người nguyện ý,

ta tin tưởng người vĩnh viễn sẽ không hối hận với quyết định ngày hôm nay.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Gặp Lại Cung Vô Y

“Tiểu thư, người rốt cuộc cũng trở về!” Dạ Nhược Ly vừa bước chân vào cửa hộ quốc phủ tướng quân, một hắc y nhân liền xuất hiện trước mặt nàng, khuôn mặt mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại dời ánh mắt nhìn về phía sau Dạ Nhược Ly, khẽ chau mày: “Cái người bắn thiêu này là ai vậy?”

Dạ Nhược Ly quay đầu lại nhìn người thiếu niên, mỉm cười rồi nói: “Sau này hắn sẽ là thuộc hạ của ta, trước tiên người đem hắn tắm rửa sạch sẽ rồi đưa tới gian phòng của ta.”

“Vâng, tiểu thư,” Lãng ôm quyền kiếm giữ ở hai tay sau đó ngẩng đầu lên nói: “Đúng rồi tiểu thư, tướng quân đang ở đại sảnh chờ người.”

“Cha dưỡng?” Dạ Nhược Ly sửng sốt sau đó phục hồi lại tâm trạng, nhẹ gật đầu: “Àn, vậy ta đi tới đó.”

Lúc này ở đại sảnh, ngoại trừ Bắc Ảnh Thần còn có hai người khác. Một người trong đó phát hiện ra tiếng động ngoài cửa chính có chút hơi quái hàm lên, đôi mắt phượng dài hẹp nhìn về phía cửa, gió nhẹ bay vào đại sảnh một bộ quần áo đỏ chập chờn nhẹ nhàng trong gió như ngọn lửa xinh đẹp, mặc dù nam nhân kia dung mạo cực kì tuấn mỹ yêu nghiệt nhưng lại không làm mất đi khí khái nam nhân. Người này chỉ ngồi bất động một chỗ cũng có thể cảm nhận được đây là một bậc tôn giả vô thượng, khí phách vương giả cũng toả ra trên con người này.

“Yêu nghiệt kia sao lại ở đây?” Trong mắt ánh lên tia kinh ngạc, Dạ Nhược Ly thu hồi tâm trạng, trong mắt hiện lên tia cảnh giác, nàng không muốn dính líu đến người trong hoàng tộc. Ngay lúc nàng đang nghĩ đổi sách thì một âm thanh mang theo sự kinh hãi truyền tới: “Là người?”

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, Nam Cung Thần bước nhanh tới, trên mặt tràn ngập niềm vui nhìn chăm chú vào thiếu nữ xinh đẹp tuyệt sắc: “Tiểu muội muội, người còn nhớ ta không? Hai năm trước ở trong rừng Huyền thú có gặp qua, khi đó người chỉ mang theo một nha hoàn sau đó từ biệt hai năm, không nghĩ tới người là con gái của Bắc Ảnh tướng quân.”

Tiểu...muội muội?

Khoé môi Dạ Nhược Ly co giật, xưng hô như thế cả đời nàng đâu là lần đầu tiên.

Nhớ lại hai năm trước nàng và Gia Nhi cùng tiến vào rừng Huyền thú để luyện tập lại bị bày thú vây quanh, lúc đó Nam Cung Thần dẫn theo thủ hạ cứu các nàng ra, chẳng qua chỉ là quen biết sơ sài lại bị thiếu niên mười mấy tuổi gọi bằng tiểu muội muội...Vốn cho rằng sau này sẽ không gặp lại nhau nữa ai ngờ hai năm sau lại có thể gặp Nam Cung Thần ở đây.

“Tiểu Ly nhi, con biết Nam Cung công tử?” Bắc Ảnh Thần kinh ngạc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hẳn không nghĩ tới được Dạ Nhược Ly và gia tộc Nam Cung lại có quen biết, hơn nữa hẳn biết Dạ Nhược Ly và Gia Nhi biến mất trong khoảng thời gian ngắn không ngờ rằng các nàng lại đi tới rừng rậm Huyền thú. Khó trách sau khi về thực lực của Gia Nhi tăng lên rất nhiều, thì ra là đến nơi đó để tập luyện. Mà thực lực của Dạ Nhược Ly hẳn cũng không biết rõ nhưng hẳn có thể chắc chắn không thể thua Gia Nhi được.

Dạ Nhược Ly nhìn Nam Cung Thần nhún người nói: “Công tử kia đã từng cứu con và Gia Nhi”

“Thì ra là thế,” Bắc Ảnh Thần đứng dậy khuôn mặt tuần tú treo nụ cười, con người xoẹt qua ánh sáng: “Đa tạ Nam Cung công tử đã cứu nhi nữ nhà ta một mạng, nếu Nam Cung công tử và Nam Vương gia đến Hiên Viên quốc có việc vậy trong khoảng thời gian này có ở tạo phủ tướng quân là được.”

Vì Cung Vô Hải là hoàng đế Ly Phong quốc nên Cung Vô Y cũng được phong vương.

“Cha dưỡng, nếu không có chuyện gì con xin đi trước một bước.” Dạ Nhược Ly chau mày, nghĩ tới thiếu niên đã thú vừa mới thu được trong đầu hình thành nên kế hoạch: “Còn có con có mang theo một người về, sau này hẳn là thuộc hạ của con.”

“Tốt, tùy ý con.” Ánh mắt yêu thương Bắc Ảnh Thần rơi vào người Dạ Nhược Ly, vượt vượt đầu nàng, quyến rũ ra khoé môi: “Nếu như con mệt mỏi thì về nghỉ ngơi trước đi!”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, ánh mắt xoẹt qua Nam Cung Thần, tuyệt nhiên không trầm mặc không nói một câu với Cung Vô Y.

Hai năm trước trong rừng Huyền thú dù không có Nam Cung Thần trợ giúp, nàng và Gia Nhi cũng sẽ không bị nguy hiểm, dù sao đi rừng Huyền thú sao nàng không có biện pháp bảo vệ bản thân chúa? Bất quá Nam Cung Thần vẫn là cứu được nàng, cho nên cái ân này nàng sẽ khắc trong tâm. Mà ban đầu Cung Vô Y ở phủ Vân Lan cũng từng trợ giúp nàng, xem ra nàng phải trả hai phần ân tình này rồi.

Lúc này, Dạ Nhược Ly đột nhiên phát hiện mắt phượng của Cung Vô Y như tìm tòi nguyên cứu trên người nàng, nàng vội vàng thu tầm mắt, vội quay người ra phía cửa đài sảnh.

Trong sân có tiếng gió xoẹt qua tai, ánh mặt trời rơi xuống người Dạ Nhược Ly tạo cảm giác thật ấm áp.

Rất xa nàng nhìn thấy một bóng dáng đứng ở ngoài cửa phòng nàng. Dáng người thiếu niên kia thẳng cao gầy, lông mi toả sát khí, ngũ quan đoan chính thanh tú, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khê mở ra đường cong, nhưng con người đen như mực kia y như trước toả ra dã khí, cảnh giác nhìn xung quanh. Chỉ là tắm rửa sạch sẽ nhìn hẳn giống như mỹ thiếu niên vậy.

Gia Nhi sớm dừng đón bên ngoài, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, con mắt to tròn thanh tịnh như nước xoẹt qua ánh sáng, vội vàng chạy đến chỗ Dạ Nhược Ly: “Tiểu thư? Sao người lại đem cái tên kì quái này về?”

Dạ Nhược Ly khoát tay áo ngăn sự nghi vấn của Gia Nhi lại, đi tới chỗ thiếu niên dừng lại nói: “Người không phải nói người sẽ không tâm phục khẩu phục thực lực yếu hơn người? Bây giờ ta sẽ cho người thấy thực lực của ta, người ra tay đi không cần lưu tình!”

Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Dạ Nhược Ly, sắc mặt thiếu niên không bộc lộ cảm xúc, chỉ là trong con người kia lộ vẻ khinh thường. Mặc dù hẳn theo Dạ Nhược Ly rời khỏi nơi đó nhưng hẳn không tin thiếu nữ này có thể đánh bại được hẳn.

Gia Nhi rõ ràng thấy sự khinh thường của hẳn, xem thường nhìn hẳn một cái, tiểu tử thúi này dám khinh thường tiểu thư nhà nàng, sau này hẳn sẽ chịu không ít đau khổ đây, tiểu thư động thủ chưa bao giờ lưu tình. Nàng đã từng trải qua đương nhiên biết rõ...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Người Nhận Nhầm Người

“Xuất ra vũ khí của người đi!” Khuôn mặt thiếu niên hiện thị rõ sự lạnh lùng ngay cả ánh mặt trời cũng không thể hoà tan, đôi mắt như sói như hổ khinh thị đảo qua Dạ Nhược Ly: “Nếu người không có vũ khí, ta có thể sẽ làm người bị thương.”

Đối mặt với cách đối xử lạnh nhạt của thiếu niên, màu đen trong mắt ngưng tụ thành bá khí mãnh liệt: “Ra tay đi! Ta cho rằng đối phó với người không cần phải có vũ khí!”

Lời nói này phải chắc chắn mười phần mới có thể nói ra, thiếu niên có chút giật mình, hần nhú lông mày hồng hồng nói một tiếng trực tiếp một quyền nhắm tới lồng ngực Dạ Nhược Ly mà đánh, trong mắt hần, thiếu nữ mảnh khảnh tuyệt sắc này sẽ không đỡ nổi chiêu mà hần đã đánh gục Huyền thú kim cang.

Mắt thấy năm đấm đã đến gần nét mặt Dạ Nhược Ly cũng không đổi, khi gió ác liệt thổi qua đôi má mới có động tác. Khi năm đấm đã tới gần Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng giơ tay nắm chặt lấy năm đấm kia. Thiếu niên rõ ràng cảm nhận được sức lực của Dạ Nhược Ly, sau khi bị nàng nắm chặt tay hần lập tức mềm nhũn không thể ra sức được, lúc này khuôn mặt thanh tú mới lộ vẻ ngạc nhiên không dám tin nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly.

“Chỉ dựa vào sức lực không phải lúc nào cũng đánh bại được đối thủ, còn phải dùng đầu óc nữa.” Dạ Nhược Ly buông tay thiếu niên xuống, lông mi

khẽ run ôn hoà nói: “Bây giờ người đã phục chưa? Nếu chưa phục chúng ta có thể tiếp tục, chỉ là lần tiếp theo ta sẽ không lưu tình.”

Nhìn thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn hẳn, sự cảnh giác trong mắt thiếu niên biến thành tôn trọng: “Ta – Long Phi Thanh nguyện ý nhận người làm chủ.”

Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không thay đổi tựa sớm biết kết quả sẽ là như thế.

“Nói cho ta biết lý do người thi đấu ở trường đấu thú.” Thân thể Long Phi Thanh run lên, nắm chặt tay thành nắm đấm, con người mang theo tia phẫn hận: “Mẹ ruột của ta bị đại nương hại chết, ta vì bị đuổi giết mà phải lưu lạc ở bên ngoài cho nên ta mới tới đấu trường thú chủ yếu muốn mạnh hơn, chỉ có mạnh mẽ hơn nữa ta mới có thể báo thù cho mẫu thân ta.”

Dạ Nhược Ly nhìn thật sâu vào thiếu niên, đột nhiên nở nụ cười nhàn nhạt, tự tin nói: “Đi theo ta người sẽ không hối hận, người có thể báo thù cho mẹ người, chỉ là ta không lưu lại kẻ vô dụng, người đem thực lực của người chứng minh cho ta xem, thực lực của kẻ yếu không xứng làm thuộc hạ của ta!”

Nắm đấm chậm rãi buông ra, Long Phi Thanh cup mắt sau đó mở ra đập vào mắt chính là dung nhan hiện thị rõ bá khí cuồng vọng. Không hiểu sao hẳn tin tưởng thiếu nữ trước mắt nói được sẽ làm được.

“Chứng minh như thế nào?”

“Trong rừng rậm Huyền thú có một loại cây tên là Thanh Linh Diệp, ta cho người mười ngày tới rừng Huyền thú mang nó về cho ta, nếu như nhiệm vụ thất bại hay quá hạn chưa về người cũng không cần trở về nữa.” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, giọng điệu lạnh lùng vô tình: “Bên cạnh ta không cần kẻ yếu.”

Không chỉ nàng mà cả thế giới này đều không cần kẻ yếu.

“Ta nhất định sẽ quay trở về!” Long Phi Thanh nói vô cùng tự tin cùng quyết tâm.

“Trong bình này có chứa hai quả Chỉ Huyết đan, nhưng chỉ một quả là tăng cường sức lực cho người trong thời gian ngắn, hãy lựa chọn chính xác.” Dạ Nhược Ly móc ra một bình sứ nhét vào tay Long Phi Thanh: “Nếu người có thể trở về, người liền có thể trở thành thủ hạ của ta.”

Nắm lấy bình sứ, một Long Phi Thanh lạnh lùng cũng không tránh được kích động. Ngàn năm trước ở Huyền Vũ địa lục Luyện Đan Sư chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay nên đan dược cực kì trân quý, thế nhưng nàng lại có được đan dược lại cho hẵn hai viên, người thiếu nữ này rốt cuộc là người như thế nào?

“Ta sẽ không để người thất vọng,” phục hồi tinh thần, Long Phi Thanh để bình sứ vào trong vạt áo trước ngực, trong mắt lộ vẻ kiên định tín nhiệm, cuối cùng hắn quay lại nhìn Dạ Nhược Ly rồi bước về phía sân ra ngoài.

Sau khi Long Phi Thanh biến mất, Gia Nhi mân mê bờ môi, con mắt sáng ngời có chút âm đạm: “Tiểu thư đã có Long Phi Thanh có phải sau này sẽ không cần Gia Nhi nữa? Vì sao lại khảo nghiệm đi rừng Huyền thú? Cây Thanh Linh Diệp kia Gia Nhi cũng có thể lấy về cho tiểu thư được mà.”

Dạ Nhược Ly nhìn lên bầu trời thản nhiên nói: “Bởi vì Gia Nhi ta có chuyện quan trọng muốn người làm cho ta.”

“Chuyện gì?” Nghe vậy Gia Nhi ngẩng đầu lên con mắt lại sáng ngời mong chờ nhìn Dạ Nhược Ly.

“Ta muốn tin tức của tất cả mọi người ở Hiên Viên quốc kể cả cừu thù các loại, còn có giúp ta đi thu lượm một đám cô nhi có thiên phú kiệt xuất đem đến đây. Trước tiên người chọn một nơi vắng vẻ rồi mua nhà, chuyện

này phải làm thật bí mật không được cho ai biết, mà người ta tín nhiệm nhất chỉ có người cho nên không phải người thì không thể.”

Mặc dù Dạ Nhược Ly biết rõ Hiên Viên Chiến đối với Bắc Ảnh Thân có vài phần cung kính, nhưng nàng không rõ quan hệ giữa hai người như thế nào, Hiên Viên Chiến có phải mượn phủ tướng quân để khuếch trương thế lực? Vì vậy nàng không thể không đề phòng trước khi thực lực trở nên cường đại hơn nữa nàng không thể để lộ bất cứ điều gì.”

“Tiểu thư, Gia Nhi sẽ làm thật tốt nhiệm vụ này.” Con người cong như lưỡi liềm biểu hiện sự vui vẻ trong lòng. Bởi vì nàng là người tiểu thư tin tưởng nhất, loại tin tưởng này thật tốt. Sau đó Gia Nhi cũng rời đi, còn lại một mình Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly định quay người vào phòng ngay lập tức một tia hồng ảnh tuyệt đại tao nhã đánh xuống canh nàng, ngăn đường đi của nàng lại.

Bị ép dừng bộ pháp, Dạ Nhược Ly nhíu mày con người đảo qua nam tử có khuôn mặt yêu nghiệt điên đảo chúng sinh thản nhiên nói: “Chẳng lẽ đường đường là vương gia Ly Phong quốc lại thích xâm nhập vào hậu viện của người khác sao?”

Con mắt phượng hẹp dài hơi nhíu lại, Cung Vô Y chậm rãi nở nụ cười phát ra tiếng cười khẽ tạo ra mị hoặc trần gian: “Bốn vương nên xưng hô với nàng thế nào? Bắc Ảnh cô nương? Hay...Vân Vân Ca? Năm năm không gặp, đây là thái độ người đối đãi với cố nhân?”

Tâm Dạ Nhược Ly rung lên, khuôn mặt không chút thay đổi nói: “Vương gia người nhận nhầm người, hơn nữa ta không phải họ Bắc Ảnh, tên của ta là.... Dạ Nhược Ly”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Thanh Long Thức Tỉnh

Dạ Nhược Ly?

Khẽ lẩm bẩm ba chữ kia, con mắt phượng dài hẹp của Cung Vô Y loé lên tia sáng khác thường như muốn hiểu những suy nghĩ của tuyệt sắc giai nhân trước mắt, ngón tay thon dài hướng về phía Dạ Nhược Ly, khi sắp chạm đến nàng thì dừng tay lại.

“Người đã không muốn thừa nhận bốn vương sẽ xem người là Dạ Nhược Ly, sau này bốn vương sẽ gọi người là Tiểu Dạ, được chứ?” Cặp môi đỏ mọng giương lên, dung mạo tuần mỹ lộ ra nét tươi cười, trong mắt hắc ẩn chứa tia sáng mà không ai có thể hiểu được hắc đang nghĩ gì.

Yêu nghiệt!

Dạ Nhược Ly âm thầm mắng một tiếng, cái tên yêu nghiệt này, một cái nhãn mày hay một nụ cười cũng đều thật tao nhã, thế gian này liệu có mấy nữ tử có thể thoát khỏi sự mị hoặc của hắc. Nhưng Dạ Nhược Ly tin tưởng nếu đem da mặt hắc lột xuống, khí thế vương giả của hắc mất đi thì hắc cũng chỉ là một nam nhân bình thường. Dù nghĩ vậy nhưng nàng – Dạ Nhược Ly lại không muốn trêu chọc người hoàng gia, huống chi nàng cũng chẳng phải loại mê trai.

Hoàng hồn lại, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, con mắt đen bình tĩnh không chút gợn sóng: “Nếu như ta không cho phép, người sẽ không xưng hô như thế nữa?”

Con mắt phượng thu liễm, Cung Vô Y cười như không cười nhìn Dạ Nhược Ly, thanh âm lười nhác lại lộ chút vô lại: “Tiểu Dạ, cái này không phải do người quyết định, bốn vương thích gọi thế nào là việc của bốn vương, cho dù là bản thân người cũng không thể thay đổi quyết định của bốn vương.”

Không nghĩ tới Cung Vô Y sẽ vô lại như thế, Dạ Nhược Ly liếc mắt thật sắc: “Vô luận ta có đồng ý kết quả đều như nhau, vậy người cần gì phải hỏi ý kiến ta?”

Cung Vô Y bỗng thu lại nụ cười, khuôn mặt tuần tú khê sững sờ, đúng vậy, hẳn đã quyết định như thế rồi sao lại còn hỏi nàng? Bất quá đối với Dạ Nhược Ly hẳn luôn có hứng thú mà hứng thú này ngày càng lớn, không biết trên người nàng còn bao bí mật làm hẳn muốn khám phá. Có lẽ thời gian ở phủ tướng quân sẽ không quá nhàm chán.

“Vương gia, nếu như không có chuyện gì xin thứ cho ta không tiễn.” Dạ Nhược Ly dựa cửa mà đứng nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Lúc trước nàng có cảm giác không gian của nhấn Huyền Linh có sự chấn động dị thường, có khả năng Huyền thú trong Huyền Linh giới sắp thức tỉnh, nàng phải nhanh chóng tu luyện để mạnh hơn nhưng không biết con thú sắp thức tỉnh kia là gì, nếu là hẳn thì những thứ kia...

“Không ngại, dù sao mấy ngày này bốn vương sẽ ở lại phủ tướng quân, chúng ta còn gặp nhau dài dài.” Cung Vô Y nhìn thấy Dạ Nhược Ly không tập trung vào hẳn nên hẳn cũng chỉ có thể rời đi trước, con người phượng dài hẹp nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly dáng vẻ tươi cười mắng theo một tia không rõ ý tứ: “Tiểu Dạ, một ngày nào đó bốn vương sẽ tìm ra bí mật của người.”

Nhíu mày, Dạ Nhược Ly không chút sợ hãi nhìn chăm chăm vào Cung Vô Y: “Tốt, ta sẽ chờ tới ngày người tìm ra bí mật của ta, chỉ là ta tin tưởng

ngày đó sẽ không bao giờ tới.”

Cung Vô Y không hề nói lời nào, ý vị thâm trường ngăm nhìn Dạ Nhược Ly rồi ngửa đầu cười to, bước dài ra khỏi hậu viện. Thẳng đến khi hồng ảnh (quần áo màu đỏ) biến mất vẫn còn nghe thấy tiếng cười quần quanh quần ở bên tai.

Xoay người Dạ Nhược Ly đẩy cửa vào phòng rồi cài then lại. Hít sâu khẩu khí, Dạ Nhược Ly đi về phía giường ngồi khoanh chân, từng sợi huyền khí chậm rãi hút vào nhãn Huyền Linh, ánh sáng nhàn nhạt bao quanh nhãn tản ra tinh lực rực rỡ, sau khi ánh sáng rơi vào người, Dạ Nhược Ly cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

Bỗng trong không gian Huyền Linh phát ra ánh sáng màu xanh mãnh liệt tràn ngập khắp gian phòng, Dạ Nhược Ly cũng ở trong ánh sáng màu xanh ấy.

Ngay lúc đó ở trong sâu thẳm của rừng Huyền thú có một người áo đen thân bí ngóng lên phía xa xa bầu trời, thì thào nói: “Đó là Huyền thú gì? Sao ta cảm thấy khí tức của nó giống như rất mạnh nhưng lại rất yếu, giống như gần cũng giống như xa? Từ trước tới giờ chưa từng gặp qua sự việc này, không được, ta phải rời khỏi đây một thời gian, nếu như đây là Huyền thú có thực lực cường đại thì nó chỉ có thể thuộc về rừng Huyền thú, con người ti tiện không xứng có được Huyền thú cường đại như thế.”

“Tứ ca, huynh rời khỏi rừng Huyền thú sao?” Từ trên trời có một con chim ưng màu đen nhắm mặt đất mà lao xuống, sau khi tiếp mặt đất liền biến thành một vị nam nhân có thân hình to lớn, lúc này hắn đang dùng khuôn mặt đầy nộ nhìn người thân bí: “Tứ ca, Tứ ca tốt của đệ, huynh sẽ dẫn đệ theo chứ? Lão đại bọn họ đang bế quan, Vua của rừng Huyền thú cũng không có đây, ngay cả huynh cũng đi, đệ ở đây một mình rất là nhàm chán a.”

“Không được, đến đệ cũng đi lấy ai quản lý rừng Huyền thú?”

“Nhưng mà Tứ ca, đệ cũng muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút, huống chi rừng rậm Huyền thú rất có uy danh ở bên ngoài, đệ không tin sẽ có người nào không sợ chết mà tiến vào đây, Tứ ca huynh mang đệ theo với, đệ cam đoan sẽ không đem lại phiền phức cho huynh.” Nam nhân to lớn nâng mắt đen lên mong chờ nhìn chăm chú người áo đen. Thấy nam nhân kia thật sự rất muốn đi, người áo đen cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

Được rồi, trong thời gian ngắn chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, có thể dẫn hắn theo cũng không sao.

Thật kì quái ở chỗ hiện tượng kì quái trong phòng Dạ Nhược Ly lại không có ai phát hiện ra nếu không đây chính là sự kiện oanh động cả nước.

“Thanh Long chết tiệt!” Lúc này mùi hương bay thoang thoảng trong nhà phòng, Dạ Nhược Ly trừng mắt phẫn nộ nhìn con rắn nhỏ màu xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trong không gian Huyền Linh mấy viên đan dược quý giá đâu hết rồi? Ngay cả một viên người cũng không giữ lại cho ta?” Lúc trước nàng đã cầu nguyện thần thú thức tỉnh đầu tiên không phải Thanh Long ai ngờ chuyện làm người khác sợ hãi cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Nếu như Lam Hình, Bắc Ảnh Thần, Gia Nhi có ở đây nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần bởi năm năm qua chưa bao giờ thấy Dạ Nhược Ly tức giận, rất hiển nhiên là con rắn nhỏ màu xanh này đã làm ra chuyện gì đó mới khiến Dạ Nhược Ly không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Chủ nhân, người ta chỉ là quá đói nha,” đôi mắt Thanh Long long lanh nước, đáng thương nhìn Dạ Nhược Ly: “Người ta không phải cố ý, chủ nhân người tha thứ cho người ta một lần đi.”

Dứt lời, Thanh Long XÍU...UU! Chui vào ngực Dạ Nhược Ly, nó biết rõ chủ nhân đối với kẻ thù thủ đoạn ngoan lệ tàn khốc , không chút lưu tình nhưng đối với bọn nó rất dễ dàng mềm lòng, chỉ cần nó làm nũng chủ nhân nhất định sẽ tha thứ.

“Thanh Long, những lời này người nói bao nhiêu lần rồi?” Dạ Nhược Ly đem Thanh Long để lại bàn tay, hai con người hung dữ nhìn chăm chăm vào nó giống như muốn đem nó nuốt vào bụng. Thanh Long vô thức rút thân thể lại, nó đúng là đã nói qua mấy lần, cũng chỉ có mấy lần mà thôi, thật sự chỉ có mấy lần...

“Đông, đông, đông...” ở ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Lăng nói vọng vào: “Tiểu thư, Bình an Vương gia đến, tướng quân muốn người đến đại sảnh một chuyến.”

Bình an Vương gia? Dạ Nhược Ly nhú mày, trong mắt hiện tia tàn khốc, khoé môi cười lạnh: “Thanh Long, quần lấy cổ tay ta.”

Không cần nghĩ cũng biết Hiên Viên Bình tới đây vì Hiên Viên Tinh Nhi, nàng thật muốn biết hắn sẽ dùng cách gì để cứu nữ nhi của hắn đây.

Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, toàn thân Thanh Long toả ra ánh sáng màu xanh biến thành một đoạn dài quấn lấy tay Dạ Nhược Ly, nếu không cẩn thận quan sát căn bản sẽ không nhìn ra vòng tay màu xanh kia là do Thanh Long biến thành.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Đây Chỉ Là Giao Dịch

Ở đại sảnh, ánh mặt trời chiếu vào sáng rọi. Một nha hoàn bưng nước đi về phía trước cẩn thận từng li từng tí rót đầy nước trà cho Bắc Ảnh Thần. Khi nha hoàn kia đến rót nước cho Hiên Viên Bình liền cảm nhận một loại khí tức mãnh liệt tràn ngập xung quanh bàn tay không khỏi run lên nước nóng trong bình suýt nữa bị tràn ra ngoài.

“Bắc Ảnh tướng quân, nói cho cùng người cũng chỉ là tướng quân thôi, không có tư cách tạm giam quận chúa, bây giờ bốn vương cho người một cơ hội để bốn vương đưa Tinh Nhi trở về Bình an Vương phủ, nếu không cho dù hoàng huynh có bảo vệ người bốn vương cũng không tha cho người!” Hiên Viên Bình vỗ bàn, nước trà tung toé tràn ra, mu bàn tay bị bắn vào đỏ một mảnh hăn cũng không có cảm giác, ngoan lệ nói.

Nâng chén lên uống một ngụm trà, sắc mặt Bắc Ảnh thần không chút đổi sắc, thần thái lạnh nhạt tựa hồ không để tâm đến lời uy hiếp lúc này: “Vương gia đừng nóng vội, ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng nước hạ hỏa, những chuyện không quan trọng như thế chúng ta có thể từ từ nói sau.”

“Người....”Hiên Viên Bình nắm chặt tay, huyết thái dương nổi gân xanh, con mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Bắc Ảnh Thần: “Con gái của người không bị giam, người đương nhiên sẽ không nóng nảy, nếu như Tinh Nhi có chuyện gì bốn vương nhất định sẽ diệt cả nhà người!”

Thả chén sứ trà xanh xuống, Bắc Ảnh Thần nhàn nhạt cười: “Vương gia trước khi lo lắng cho sự an nguy của quận chúa không bằng bây giờ nên lo lắng cho chính mình, tội mưu phản không phải thường đâu.”

“Hừ, đừng tưởng rằng bốn vương không biết, đều là do con gái người hạ bầy, quả nhiên cha nào con nấy, đều âm hiểm xảo trá.” Trong lòng tuy lo lắng cho sự an nguy của Tinh Nhi nhưng bề ngoài vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, nếu đổi lại cho dù bị Bắc Ảnh Thần có gài bẫy hãn nhất định sẽ không nói ra những lời như thế.

“Đạ tạ khích lệ, chỉ có điều ta và tiểu Ly nhi có âm hiểm đến mức nào cũng không bằng một nửa của vương gia, từ xưa đến nay chưa ai vượt qua trình độ âm hiểm và vô sỉ của vương gia, nhân vật nhỏ như ta sao có thể so sánh với người chứ?” Bắc Ảnh Thần lắc đầu, thần sắc thật sự tiếc nuối về việc mình không có cách nào so sánh với Hiên Viên Bình. Nhưng mà lời hãn nói ra thiếu chút nữa làm Hiên Viên Bình thổ huyết, đoán chừng nếu còn tiếp tục nói chuyện Hiên Viên Bình chắc chắn sẽ tức chết.

Đúng lúc này , Dạ Nhược Ly bước vào, ánh mặt trời chiếu lên người thiếu nữ mặc áo trắng, quên mất lo lắng trong lòng, Hiên Viên Bình xoẹt qua tia kinh diễm, hãn chưa từng nhìn thấy Dạ Nhược Ly cũng không biết nữ nhi của Bắc Ảnh Thần nhỏ tuổi mà đã tuyệt sắc như vậy, không biết lớn lên sẽ điên đảo chúng sinh đến mức nào.

Áo trắng phiêu nhiên, tóc đen ba ngàn sợi. Dạ Nhược Ly bước về phía Bắc Ảnh Thần, nháy mắt lãnh khí đã giảm bớt, khoé môi cong lên: “Cha dưỡng tì con có chuyện gì không?”

Gật đầu mỉm cười, trong mắt Bắc Ảnh Thần đầy vẻ sủng nịnh, chỉ là khi nhìn về phía Hiên Viên Bình thần sắc chậm rãi thu hồi: “Vị này chính là Bình an Vương gia, vì quận chúa mà đến, tiểu Ly nhi, chuyện này ta giao cho con giải quyết.”

“Vì Hiên Viên Tinh Nhi mà đến?” Long mày Dạ Nhược Ly khẽ nhướng lên, lạnh nhạt nhìn về phía Hiên Viên Bình, thanh âm có phần không kiên nhẫn: “Ta sẽ không để nàng ta rời khỏi đây, Bình an Vương gia người vẫn là nên quay về đi, phủ tướng quân không chào đón người.”

Hoàn hồn lại, Hiên Viên Bình nghe Dạ Nhược Ly có ý đuổi khách, ánh mắt sắc lạnh bắn ra tứ phía: “Tiểu nha đầu, làm người nên lưu lại một con đường ngày sau để nói chuyện, nếu không người sẽ không biết mình sẽ chết như thế nào đâu.”

“Hiên Viên Bình!” Sắc mặt Bắc Ảnh Thần biến đổi đứng lên, trong mắt có tia lạnh như băng: “Cho dù người là vương gia nhưng nếu Bắc Ảnh Thần ta muốn người chết người tuyệt nhiên sẽ không thấy ngày mai, đừng tưởng rằng mấy năm nay ta nường nhịn là vì sợ Hiên Viên Bình người, ta chỉ là lười so đo với người thôi, nếu người dám ra tay với nữ nhi của ta, tin tưởng ta người sẽ hối hận đến chết!”

“Ha ha, thật là chuyện nực cười,” Hiên Viên Bình cười lạnh một tiếng khinh thường nhìn Bắc Ảnh Thần, cười mỉa: “Bắc Ảnh Thần, người hối hận nhất định là người.”

Mắt thấy hai bên hào khí gương cung bạt kiếm, Dạ Nhược Ly bỗng nhiên đứng dậy, mắt nàng hộ hàn ý nhìn chăm chú vào Hiên Viên Bình: “Nếu như người muốn cứu con gái người, ta có thể thả nàng ta, dù sao nàng ta cũng không có tác dụng gì chỉ lãng phí lương thực mà thôi.”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình thở phào nhẹ nhõm, trong nội tâm đặc ý vạn phần hân cho rằng lời uy hiếp của hắn thật sự có tác dụng.

“Bất quá....” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly cười lạnh: “Gần đây ta rất nghèo vì vậy nếu muốn chuộc Hiên Viên Tinh Nhi thì cần vạn lượng hoàng kim và một cái đầu của Huyền thú cấp 18 tới đây để đổi, nếu không chỉ sợ người và Hiên Viên Tinh Nhi chỉ sợ âm dương cách biệt.”

Sắc mặt Hiên Viên Bình một lần nữa đại biến, nắm chặt nắm đấm, âm thanh lạnh lùng quát lên: “To gan, người đang uy hiếp bốn vương?”

Vạn lượng hoàng kim còn có thể có nhưng Huyền thú cấp 18 tương đương với Đại Huyền sư trung cấp, sao có thể giết được? Dù hãn là vương gia của Hiên Viên quốc, cũng chỉ có một cái đầu của Huyền thú cấp 15 lần đó hãn đã tổn thất không ít cao thủ. Phải biết những cao thủ đó là hãn phí biết bao tâm huyết mới bồi dưỡng thành.

“Không, chúng ta chỉ đang làm giao dịch thôi.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, bác bỏ lời nói của Hiên Viên Bình: “Nếu là giao dịch người có thể từ chối.”

Từ chối? Nói thì đơn giản nhẹ nhàng, nhưng nếu hãn từ chối thì chỉ có gặp lại thi thể của Tinh Nhi.

“Được, ta đáp ứng yêu cầu của người.” Nói xong câu đó, cả người Hiên Viên Bình thiếu chút nữa co quắp ngã xuống, hãn cố gắng chèo chống cơ thể, hít thở sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chỉ mong các người sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay!”

Dạ Nhược Ly nhếch môi, ánh mắt lạnh nhạt như thường: “Yên tâm, Dạ Nhược Ly ta chưa bao giờ biết hối hận là gì.”

“Hừ!” Hiên Viên Bình hừ lạnh một tiếng phát tay áo, liếc nhìn Dạ Nhược Ly rồi quay người rời khỏi, trong lòng hãn chưa bao giờ hận Bắc Ảnh Thần và Dạ Nhược Ly nhiều như vậy. Nhìn Hiên Viên Bình rời khỏi, Dạ Nhược Ly trầm mặc, tựa hồ như phát hiện tâm trạng của nàng, Bắc Ảnh Thần nhẹ nhàng vỗ vai nàng hỏi: “Tiểu Ly nhi, sao thế?”

“Không có gì,” Dạ Nhược Ly lộ dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt, con người đen loé lên tia không rõ hàm xúc: “Nhưng cha dưỡng à, người có thân phận gì? Vì sao khi chỉ có người và hoàng thượng ở cùng chỗ hãn sẽ tỏ thái độ kính trọng người? Vì cái gì người hoàn toàn không đem Bình an vương phủ

đế vào mắt? Còn có năm đó rõ ràng người và mẫu thân yêu nhau như thế sao lại xa nhau?”

Thân thể Bắc Ảnh Thần run lên, thu tay lại nhìn ra trời xanh, khẽ thở dài nói: “Tiểu Ly nhi, có một số chuyện biết rồi cũng không phải là chuyện tốt, nếu có một ngày không thấy ta nữa con và mẹ con nhất định phải sống thật tốt!”

Nội tâm xiết chặt, Dạ Nhược Ly gắt gao cầm ống tay áo Bắc Ảnh Thần, trong lúc ngẩng đầu đôi mắt đen toả ra ánh sáng kiên định: “Cha dượng nếu không thấy người mẫu thân sẽ rất thương tâm, ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra.!”

Nhìn dung mạo non nớt trước mắt, Bắc Ảnh Thần mỉm cười chỉ là trong nụ cười kia mang theo tia đắng chat. Những người kia sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn, những năm gần đây không cũng không bắt hắn trở về chỉ là muốn cho hắn thời gian suy nghĩ mà thôi, chớp mắt đã nhiều năm qua như vậy chắc bọn chúng cũng sắp tìm đến rồi....Có lẽ hắn và Hình nhi lại sắp chia xa nữa rồi. Nếu có thể hắn thật sự muốn cùng mẹ con nàng vĩnh viễn ở cạnh nhau, nhưng hết lần này đến lần khác lại có người không muốn buông tha hắn....

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Nguy Cơ Cận Kề

Đêm như nước.

Ánh trăng sáng tỏ nghiêng nghiêng rơi xuống, rơi vào một bộ trắng như tuyết của Dạ Nhược Ly, tản ra ánh sáng nhàn nhạt mà lại ấm áp. Thật lâu sau trong lòng phát ra tiếng thở dài, nàng ngẩng đầu ngăm trắng trong đáy mắt đen hiện lên tia sáng âm trầm mờ mịt. Những lời lúc sáng Bắc Ảnh Thần nói ra làm lòng nàng vô cùng bất an, dù có thế nào, mặc kệ người phương nào cũng không được phép phá hư hạnh phúc gia đình bọn họ!

Con mắt giấu sau hàng lông mi đen dày cụp lại không nhìn rõ cảm xúc, trầm giọng nói: “Gia Nhi, kế hoạch của ta có lẽ nên sớm thực hiện đi, ta có cảm giác thời gian không còn kịp nữa, trên đời này chỉ có thể lực cường đại mới thể sống sót.”

Gia Nhi nghi hoặc nhìn Dạ Nhược Ly, mặc dù mấy câu trước nàng nghe không hiểu nhưng câu cuối cùng nàng hiểu rất rõ. Không cần biết tiểu thư sắp làm gì, đời này kiếp này nàng sẽ đi theo tiểu thư tới cùng.

Thời điểm Dạ Nhược Ly quyết định, có một dãy núi cực kì xa Hiên Viên quốc có một đám người yên tĩnh bước trong bóng đêm, thần sắc của họ khác nhau hoàn toàn duy chỉ có một điểm giống nhau đó chính là khí thể siêu việt cường đại. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết những người này không tầm thường.

“Đại trưởng lão, chúng ta thật sự sẽ làm như thế sao?” Một vị lão giả tóc trắng áo đồ nhũm mày, gương mặt già nua không che kín sự khó hiểu: “Lúc trước người để Thiếu chủ rời đi sao bây giờ lại muốn hẳn trở về?”

Nghe thấy câu hỏi của lão giả tóc trắng, người nọ nhíu chặt lông mày khí tức nghiêm túc toả ra mãnh liệt: “Gia chủ cũng không có ý định cho hẳn vĩnh viễn tự do, chỉ là cho hẳn mười năm để đền bù tổn thất, mười năm cũng qua rồi, đây cũng là lúc hẳn nên trở về, hưởng hồ tiểu thư đối với Thiếu chủ nhớ mãi không quên, cưới tiểu thư là nghĩa vụ của hẳn và cũng là trách nhiệm để mang lại lợi ích cho hai nhà, quan hệ thông gia phải do hai người kiệt xuất nhất mới được.”

Dứt lời nhìn về phía trắng sáng, gương mặt đầy nếp nhăn của người nọ vô cùng lạnh lùng, trong lòng hẳn lợi ích gia tộc luôn luôn quan trọng nhất, hạnh phúc của Thiếu chủ không là gì cả, thân là người của gia tộc Bắc Ảnh thì đời này phải vì Bắc Ảnh mà hy sinh, đây là nghĩa vụ của hẳn.

Người đi sau cùng là một vị lão giả tóc đen áo vàng, mặt mày hồng hào nhìn không giống người già chút nào, ngón tay vuốt vuốt chòm râu đen, bờ môi hé ra độ cong âm hiểm, trong ánh mắt bén nhọn xoẹt qua hàn ý, nói: “Đại trưởng lão, Tứ trưởng lão việc này giao cho ta xử lý đi, ta nhất định sẽ đem Thiếu chủ bình an vô sự trở về, về phần nữ nhân dám mê hoặc Thiếu chủ và con gái của nàng ta....” Con mắt hé ra lộ vẻ khắc nghiệt, nhưng khi thấy hai người đi trước nhìn lại thì vội vàng thu sát ý vào trong.

“Lục trưởng lão, đừng quên quy định của đại lục chúng ta không thể đánh võ giả và người bình thường trừ phi họ gây sự trước.” Lão giả áo trắng nhíu mày một cái, con mắt lạnh lùng đảo qua đối phương, giọng điệu nghiêm túc câu nệ: “Vì vậy khi nhìn thấy Thiếu chủ đưa hẳn về ngay lập tức, không được phép rat ay với những người khác.”

“Yên tâm, nàng ta chỉ là một nữ nhân bình thường, giết nàng ta còn sợ bẩn kiếm trong tay.” Lão giả áo vàng xem thường nhếch môi, lần này vào

Hiên Viên quốc tất nhiên sẽ có người đi tới trước dù hẳn có tha cho nữ nhân kia nhưng thuộc hạ của tiểu thư thì khó nói lắm. Những năm gần đây không đi phiên toái cho Thiếu chủ là do gia chủ dùng hai quả đan dược thượng phẩm để đổi lấy mười năm tự do cho Thiếu chủ. Đã mười năm trôi qua tiểu thư chưa bao giờ quên Thiếu chủ, chắc hẳn không lâu nữa nữ nhân kia sẽ nhận án tử. Kể cả con gái nàng ta cũng phải chịu chung số phận.

Sáng hôm sau.

Trước hiệu bán đấu giá lớn nhất Hiên Viên quốc, Dạ Nhược Ly vượt cấm, ánh mắt đập qua tấm bảng hiệu màu vàng rồi nhanh chân bước vào. Đón tiếp nàng là một nữ tử ăn mặc xinh đẹp vận vạt eo thon, vẻ mặt tươi cười, loại nữ tử này làm Dạ Nhược Ly có cảm giác như đang ở thanh lâu.

“Vị cô nương này, buổi tối phòng đấu giá của chúng tôi mới bắt đầu, bây giờ người tới có vẻ hơi sớm?”

“Ta không tới đây để tham gia đấu giá.” Dạ Nhược Ly nhàn nhạt lắc đầu, con ngươi lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt: “Ta muốn gặp lão bản của các người, làm phiền người báo một tiếng là có người muốn nói chuyện làm ăn muốn nói trực tiếp với lão bản.”

“Được, cô nương chờ một chút.” Nữ tử mỉm cười gật đầu, lập tức uốn éo vòng eo biến mất khỏi tầm mắt Dạ Nhược Ly. Một lúc sau, nữ tử bước nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly: “Cô nương, lão bản chúng tôi cho mời, mời cô nương đi theo ta!”

Dạ Nhược Ly bước theo sát nữ tử kia, mùi son phấn dày đặc tỏa ra không khỏi làm nàng nhíu mày, có thuộc hạ như thế không biết lão bản có hình dáng như thế nào? Đại khái chắc giống như tú bà thanh lâu? Nếu đúng là vậy, chỉ sợ nàng phải tìm người khác để bàn chuyện hợp tác

“Vị khách nhân ngoài cửa mời vào!”

Âm thanh vang lên, cánh cửa chậm rãi mở ra, Dạ Nhược Ly thu hồi tâm trạng bước vào phòng, ngay sau đó có tiếng vỗ tay vang lên, cánh cửa đóng lại, trong căn phòng cực kì yên tĩnh.

“Này, người tìm ta có chuyện gì để nói sao?”

Dạ Nhược Ly nhìn về phía phát ra âm thanh, liền phát hiện ra một nữ tử dựa lưng vào ghế tựa bằng gỗ lim, chân vắt lên bàn, miệng thích thú cười. Nữ tử này không có làn da trắng như ngọc nhưng màu lúa mì kia lại cho người ta cảm giác thoải mái, tóc đen nhánh, mắt như sao nhìn Dạ Nhược Ly, khoé môi cong lên: “Nói như thế nghĩa là không đủ lợi ích ta cũng sẽ không đích thân tiếp đãi?”

Buông chân xuống nữ tử kia chậm rãi đứng lên, ánh mặt trời chiếu lên ngũ quan xinh xắn, có một loại mỹ vị hoàn toàn khác biệt.

“Tất nhiên,” Dạ Nhược Ly cười nhạt một tiếng, ánh mắt tràn đầy tự tin: “Ta có thể cho người rất nhiều lợi ích nhưng điều kiện đầu tiên là ta muốn người trung thành với ta, chỉ cần người thần phục ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người, thậm chí có thể cho người những điều người muốn.”

Nghe vậy, nữ tử kia cũng không tức giận, nàng lộ vẻ mỉm cười. khiêu khích nói: “Tiểu nha đầu thật thú vị, người cho rằng điều này có thể sao?”

“Ta sẽ cho người thời gian để suy nghĩ, chúng ta đi.” Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào ánh mắt của nữ tử, cặp mắt tựa hồ như có thể sở hữu được tất cả, rồi nàng cười lộ lên: “Trong mắt của người ta có thể thấy được người là một nữ nhân thông minh, cùng hợp tác với người thông minh ta rất yên tâm, ta tin tưởng một ngày nào đó người nhất định sẽ tới tìm ta.”

Nữ tử kia không cho là đúng, không để Dạ Nhược Ly vào mắt nói: “Người tới tìm ta chỉ vì chuyện này?”

“Đương nhiên không phải thế.”

Dứt lời, một viên thuốc bay ra từ tay áo Dạ Nhược Ly, nữ tử hơi sững sờ xòe bàn tay đem viên thuốc kia giữ lại, sau khi nàng ta hoàn hồn trở lại, một đạo âm thanh nhàn nhạt từ đối diện bay tới: “Viên thuốc này có thể đột phá võ giả cấp hai, nửa tháng sau sẽ tiến hành đấu giá, trong nửa tháng này người hãy đem tin tức này truyền ra khắp thiên hạ.”

Bỏ lại những lời này phía sau, Dạ Nhược Ly xoay người bước đi.

Nhìn theo hình dáng của nữ nhân vừa biến mất, nữ tử kia suy nghĩ xuất thần rốt cuộc nàng kia là thần thánh phương nào lại có viên đan dược quý giá như thế? Khó trách nàng ta lại tự tin như thế, có thể đột phá võ giả cấp hai ngay đến nàng cũng thèm thường.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Lòng Người Chấn Phục (Chấn Động + Phục Tùng)

Ánh nắng tươi sáng, gió vờn cành liễu.

Trong sân, Dạ Nhược Ly đứng im lặng bên cây liễu, áo trắng như tuyết, tóc đen ba ngàn bay lên nhẹ nhàng, nét ngây thơ trên gương mặt nhỏ nhắn mang theo tia sáng tinh lạnh, ánh nắng chiếu trên người nàng phảng phất như nàng được bao bọc thêm một vầng sáng màu vàng làm ai đi ngang qua cũng ghé mắt lại nhìn.

“Tiểu thư, Long Phi Thanh đã trở về.”

Gia Nhi mặc một bộ xiêm y màu xanh biếc đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, gương mặt thanh tú tựa như hoa sen mới nở, mặc dù không thể so sánh với vẻ tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly nhưng cũng là một mỹ nhân thập phần khả ái, chỉ là không biết trong lòng nàng ta đang suy nghĩ điều gì.

“Hắn là tới thời điểm hoàn thành nhiệm vụ.” Chậm rãi xoay người, hàn quang trong mắt xoẹt qua, khoé môi cười lạnh: “Hắn đã trở về, kế hoạch tiếp theo nên tiến hành rồi, cái tên Hiên Viên Bình kia ta sẽ xoá tên hắn trên đời này.”

Gia Nhi sững sờ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư không có ý định tha cho Bình an vương phủ? Nếu thế tại sao lại thả Hiên Viên Tinh Nhi?”

“Hiên Viên Tinh Nhi không phải là người quan trọng, không đủ gây chuyện, lúc đầu ta đưa yêu cầu đó chẳng qua muốn cho thể lực của Hiên Viên Bình yếu đi,” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn đám mây trên bầu trời xanh, nhàn nhạt dò hỏi: “Gia Nhi, ta nói người thu nhập những người kia tiến hành tới đâu rồi?”

“Tiểu thư yên tâm, em đã thu xếp ổn thoả, hơn nữa trong đám người đó có bốn người có thiên phú tu huyền giả.”

Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không thay đổi, giống như trong mắt nàng võ giả và huyền giả không khác nhau bao nhiêu. Bất qua cũng chính xác, ngàn năm trước, sở dĩ võ giả xưng là mãng phu vì không tập trung luyện võ kỹ, nhưng ngàn năm sau võ giả không thiếu võ kỹ cho nên nàng hoàn toàn có thể xem võ giả và huyền giả như nhau.

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly thản nhiên nói: “Gia Nhi, gọi Long Phi Thanh vào biệt viện đi.”

Vùng ngoại ô Hiên Viên quốc, cây xanh nhiều vô cùng, ánh mặt trời chói chang xuyên qua khe hở của lá cây rơi xuống mặt đất. Một toà đại viện lộ phong thái cổ xưa trang nhã, chung quanh là rừng cây rậm rạp theo gió chập chờn đung đưa không ngớt ở giữa vùng ngoại ô đó, trên đại viên có tấm bảng nạm vàng, ánh sáng của chữ loé ra tia sáng rực rỡ - Dạ gia. Vì người dân ở đây thưa thớt, Gia Nhi theo lời phân phó liền chọn mua nơi này, thuận tiện để làm việc.

Trong sân lúc này có một đám ăn mày ăn mặc rách rưới ngồi xõm trong góc, nam có nữ cũng có, ánh mắt to tròn cảnh giác nhìn xung quanh tản ra cảm giác người lạ chớ lại gần.

“Tiểu thư, chính là nơi này.”

Ngoài viện, một âm đạo thanh thúy như chuông bạc ngân lên, mọi người đồng loạt ngửa đầu nhìn theo tiếng nói kia thấy lần lượt có ba người bước

vào, tất cả bọn họ đều khẩn trương vì không biết điều gì đang đợi bọn họ ở phía trước. Dạ Nhược Ly bước vào nội viện, ánh mắt liếc qua đám người nọ, nhưng khi nhìn thấy người cuối cùng ánh mắt không khỏi dừng lại một chút.

Thiếu niên đứng cuối kia chắc cũng cùng tuổi Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng, quanh thân toát ra khí lạnh thấu xương như cây kiếm mang theo hàn khí, một bộ đồ trắng nhiễm máu đỏ, dung mạo cũng bị máu tươi bao trùm đặc biệt dọa người giống như vừa mới trải qua chiến trường.

Phát hiện ánh mắt Dạ Nhược Ly, Gia Nhi đến bên cạnh giải thích: “Tiểu thư, lúc em mới gặp hắn là lúc hắn bị cừu thù đuổi giết, may mắn là em có đem theo độc dược tiểu thư cho nên mới có thể cứu được hắn, nếu có thể trợ giúp cho tiểu thư nhất định rất được việc, hơn nữa bốn huyền giả kia đều có cốt cách để tu luyện huyền khí.”

“Vất vả cho em rồi,” Dạ Nhược Ly mỉm cười vỗ vai Gia Nhi, sau đó mới nhìn về phía đám người, giờ phút này giữa hàng lông mày có chứa uy nghiêm, dừng lại một lúc rồi nói: “Ta biết rõ những người tới nơi này đều có chuyện xưa của mình, ta sẽ không hỏi đến quá khứ của các người, bây giờ ta chỉ hỏi các người có đồng ý thoát khỏi tình trạng hiện tại?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ nghi hoặc ngày càng tăng, nàng là người phương nào sao lại hỏi bọn họ chuyện đó?

“Ta... Chúng ta có thể thoát khỏi tình trạng hiện tại sao?”

Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc cũng có người can thận lên tiếng.

“Đương nhiên,” Dạ Nhược Ly cười nhạt, ánh sáng trong mắt ngưng tụ lại tràn đầy tự tin: “Ta có thể giúp các người nhưng kết quả đều dựa vào bản thân mỗi người, chỉ cần các người cố gắng nhất định có thể bước ra khỏi tình trạng hiện tại.”

“Ta không tin có người lại vô duyên cô cố giúp bọn ta, lý do của người là gì?”

Người nói câu đó là một mỹ thiếu niên, da hắc trắng nõn sáng bóng, ngũ quan cực kì tinh xảo, hàm răng cắn chặt đôi môi anh đào, mắt đẹp cảnh giác nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, phảng phất nàng như lang như sói, sợ giây tiếp theo sẽ bị nàng ăn vào bụng.

“A, người cũng giống như những người kia thèm thường thân thể ta, nếu như vậy ta tà chết cũng không theo.”

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn quần áo không chỉnh tề của mỹ thiếu niên, đại khái cũng đoán được trước khi Gia Nhi gặp hắc đã xảy ra chuyện gì.

“Thật xin lỗi, đối với nam nhân yếu đuối ta không có hứng thú, mà lý do ta giúp các người không phải vì thân thể, bởi vì thứ ta muốn chính là sinh mệnh của các người!” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, giọng điệu bá đạo ngông cuồng: “Đem mạng của các người giao cho ta, ta sẽ giúp đỡ các người, nếu không các người chỉ có một kết cục chính là chết, tất nhiên không phải chết trong tay ta, chỉ là thế giới này mạnh được yếu thua kẻ yếu không có tư cách để sinh tồn.”

Mọi người trầm mặc, đối với thực tế tàn khốc này bọn họ đều biết rõ, nếu không thoát khỏi tình trạng này bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ chết.

“Nếu như ta thần phục người, ta có thể giết cừu thù sao?” Thiếu niên tuấn mỹ có khuôn mặt lạnh lùng như băng lên tiếng, hàn khí toát ra người hắc khiến cho chung quanh hắc không có người nào dám đến gần.

“Ta sẽ không báo thù cho người nhưng ta có thể cho người thực lực để báo thù.”

Băng sơn thiếu niên trầm mặc nửa ngày ngẩng đầu lên, con mắt lạnh như băng toả ra ánh sáng kiên định: “Tốt, sau này ta sẽ đem mạng ta giao cho

người.”

Dạ Nhược Ly câu môi cười, tất cả đều nằm trong dự liệu của nàng.

“Các người thì sao?” Con mắt đen đảo quanh những người do dự còn lại, Dạ Nhược Ly kiên nhẫn nói: “Ta sẽ cho các người thời gian nửa nén hương để suy nghĩ, nếu không đồng ý có thể rời đi nhưng ta tin rằng sau này các người nhất định sẽ hối hận.”

Dứt lời, nàng không nói thêm gì nữa, nửa nén hương trôi qua rất nhanh, mọi người lúc đầu còn do dự về sau thần sắc kiên định dị thường, đến cuối cùng cũng không có ai rời đi.

“Nếu các người đã lưu lại, ta sẽ dùng phương pháp của mình để huấn luyện các người.”

Dạ Nhược Ly chưởng một cái, phía xa có một thanh kiếm màu đen rơi xuống, trong lòng mọi người cả kinh, đồng loạt tản ra hai bên, “Bịch” một tiếng, kiếm rơi vào nội viện, nơi kiếm rơi xuống toát ra một cái hố thật sâu, có thể thấy thanh kiếm này nặng biết bao nhiêu.

“Chủ nhân thiệt là, rõ ràng là bắt ta làm cu li,” Trên bầu trời, Thanh Long đầy bụng uỷ khuất nhìn Dạ Nhược Ly, hai mắt to đăm lẹ bộ dáng đặc biệt làm cho người ta muốn yêu thương, sau đó thấy không ai chú ý đến sự có mặt của nó liền vụng trộm biến nhỏ lại, chui vào bụi gần đó.

“Thanh kiếm này nặng 500 cân, ta yêu cầu các người trong vòng một tháng phải cầm được thanh kiếm này lên.” Dạ Nhược Ly chỉ vào thanh kiếm, nghiêm túc nhìn về đám người đang trợn mắt hổ mồm ngạc nhiên.

500 cân? Thanh kiếm này nặng đến 500 cân?

“Kiếm nặng 500 cân, sao chúng ta có thể nâng lên được? Cho dù dùng lực của Huyền thú nổi bật cũng khó có khả năng nâng được.”

Ngay lập tức mọi người đều không đồng ý.

“Thật sự không thể nâng lên?” Dạ Nhược Ly cười mỉa, tựa hồ như lời bọn họ nói rất buồn cười: “Gia Nhi, em làm cho bọn họ xem đi.”

“Vâng, tiểu thư.” Gia Nhi tươi cười đi đến hố sâu, khuôn mặt thanh tú mang theo tia tự tin. Mọi người đưa mắt nhìn Gia Nhi thật sự muốn biết làm cách nào để nâng được thanh kiếm đó lên.

Đứng bên cạnh hố sâu, Gia Nhi hít thở sâu đem lực lượng tập trung vào bàn tay, hai tay bé nhỏ cầm chuôi kiếm, trong miệng phát ra tiếng quát nhẹ, bàn tay hướng nâng lên trọng kiếm được nhắc lên dễ dàng. Hơn nữa nàng mặt không đỏ hơi không gấp, tựa như không tốn tí sức lực nào. Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, nhất là người vừa mới nói không thể nâng lên được, xấu hổ đến nỗi muốn chui đầu vào đất. Sau đó Gia Nhi dùng sức ném qua Dạ Nhược Ly. Mọi người đều không hiểu sao nàng ta làm thế vô cùng khinh thường vị tiểu thư thanh mảnh kia có thể nâng được thanh kiếm kia lên, nhưng một lần nữa tất cả đều há hốc ngạc nhiên.

Chỉ thấy Dạ Nhược Ly duỗi tay ngọc đón lấy thanh kiếm đang bay tới, tay nàng cầm chuôi kiếm, xoay trên không trung mấy vòng mới dùng sức đâm mũi kiếm vào sau trong lòng đất, ngẩng đầu ánh mắt đảo quanh mọi người, hững hờ nói: “Ta và Gia Nhi đã thử qua, đây là tiêu chuẩn, chúng ta đã làm được, ta tin tưởng các người cũng sẽ làm được.”

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn Dạ Nhược Ly thêm vài phần tôn kính. Gia Nhi phải dùng hai tay mới nâng được trọng kiếm mà nàng chỉ cần một tay có thể nâng được thanh kiếm 500 cân, thực lực như vậy không muốn phục tùng cũng khó.

“Long Phi Thanh, sau này người cũng sẽ huấn luyện ở đây, Gia Nhi, ta giao đám người này lại cho em.” Dạ Nhược Ly buông trọng kiếm, cất bước thong thả về phía Gia Nhi, dừng lại trước mặt nàng ta rồi nói: “Lúc trước ta

dạy em thế nào thì bây giờ em cứ như thế mà dạy cho bọn họ, đợi khi nào có thể nâng được thanh kiếm kia lên thì hãy tìm ta.”

“Vâng tiểu thư, Gia Nhi nhất định sẽ không để người thất vọng.”

Dạ Nhược Ly mỉm cười để Long Phi Thanh và Gia Nhi ở lại biệt viện còn nàng rời đi một mình, thực lực của nàng lợi hại như thế Gia Nhi cũng không cần lo cho sự an nguy của nàng, dù sao ở Hiên Viên quốc người có thể đánh lại tiểu thư nhà nàng cũng không nhiều lắm.

Ở sân nhỏ có một tia ánh sáng màu xanh vụt qua rồi tắt. Thanh Long dựa vào vai Dạ Nhược Ly, cọ cọ vào gương mặt nàng, trong mắt rưng rưng nước ỷ lại nói: “Chủ nhân, chúng ta về nhà sao?”

“Ừ, chỗ này giao chô Gia Nhi là được rồi, ta còn phải làm những chuyện khác.”

Còn vài ngày nữa là đến ngày đấu giá rồi, trong thời gian này cả đại lục đều ồn ào sôi nổi nhưng cảm giác bất an trong lòng nàng ngày càng mãnh liệt, bất an này chắc chắn không phải vì Hiên Viên Bình, một vương gia không đáng để nàng lo lắng như thế, nàng cũng không biết cảm giác bất an này đến từ đâu.

“Không tốt!”

Trong nháy mắt, Dạ Nhược Ly cảm nhận được hai khí tức đại cường ở phía xa xa đánh tới, hơn nữa hai đạo lực này lại nhắm vào nàng, Dạ Nhược Ly không rõ mình đã trêu chọc người nào mạnh mẽ như vậy, chắc chắn không phải là sát thủ Hiên Viên Bình phái đến.

“Ha ha, tiểu nha đầu, người đem con rắn lục trên vai người giao cho ta, ta có thể tha chết cho người.”

Theo tiếng nói có hai bóng dáng chậm rãi bay xuống, chỉ thấy một người toàn thân áo đen che phủ không rõ dung mạo, tên còn lại mặc hắc y thân hình to lớn như gấu ngũ quan thô kệch, hai người này đột nhiên xuất hiện khí tức không giống như loài người.

Lúc này Dạ Nhược Ly khôi phục vẻ bình tĩnh, con người không gợn sóng hỏi: “Nếu như ta nói không thì sao?”

“Tiểu nha đầu, người đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt.” Người áo đen ngẩng đầu lên, con mắt híp lại, nét khinh thường hiện ra trên khoé môi: “Con người hèn mọn, âm hiểm, xảo trá không xứng có được Huyền thú có thực lực cường đại, ta lệnh cho người lập tức đưa con rắn lục kia giao cho ta, nếu không ta sẽ cho người biết thế nào là sự lợi hại của rừng rậm Huyền thú!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Hoàng Thú? Bắt Được Đem Làm Toạ Kỵ

Con người nhìn xuống, vuốt ve đầu Thanh Long, khoé môi nở nụ cười, nhàn nhạt hỏi: “Thanh Long, người rất cường?”

Thân thể co lại, Thanh Long cẩn thận nhìn Dạ Nhược Ly sau đó quăng mắt nhìn về phía hai vị khách không mời mà tới kia, chớp đôi mắt trong veo như nước, nói với vẻ chắc chắn: “Không, ta rất yếu, thật sự rất yếu, cho dù là người bình thường cũng có thể giết chết được ta, ta sao có thể là Huyền thú có thực lực cường đại được?”

Cho dù cường đại, nó cũng không thừa nhận, thoát nhìn hai người này không giống như người tốt. Huống chi trong thủ hạ của chủ nhân, nó đúng là yếu nhất nếu không cũng không sớm tỉnh lại nhất, nhưng chỉ cần nó có thể khôi phục lại thực lực kiếp trước hai người kia cũng không phải là đối thủ của nó, đáng tiếc thời gian tỉnh lại vô cùng ngắn nên không thể phục hồi lại được.

“Tiểu nha đầu, người tưởng rằng hai người bọn ta là đồ ngu sao?” Người áo đen mĩa mai nói, ánh mắt thâm thúy khoá chặt vào Thanh Long: “Bất luận hôm nay xảy ra chuyện gì ta nhất định phải đem con rắn nhỏ này mang về rừng rậm Huyền thú, con người là đám chủng tộc ti tiện không xứng có được nó.”

Huyền thú cấp thấp bọn hắn có thể không quan tâm nhưng nếu phát hiện ra thực lực cường đại thì bọn họ nhất định phải mang về. Vì bọn hắn không

cho phép Huyền thú giúp đỡ con người, Huyền thú chỉ có thể trở về với rừng rậm Huyền thú mà thôi.”

“Tứ ca, đừng nói nhiều với nàng ta, trực tiếp đoạt lấy là xong,” Nam nhân kia xoa tay tiến tới, khuôn mặt đầy khinh thường hiển nhiên không đem thiếu nữ trước mặt để vào mắt: “Này tiểu nha đầu, đây là người tự chuốc khổ vào thân, đừng trách thúc thúc hạ thủ không lưu tình.”

“Chờ một chút!” Trước khi nam nhân kia ra tay, Dạ Nhược Ly lên tiếng.

“Ha ha, tiểu nha đầu sợ rồi sao?” Nam nhân dừng động tác lại, dương dương tự đắc nhìn Dạ Nhược Ly.

“Ta biết rõ ra không phải là đối thủ của các người, chiến đấu đối với chúng ta mà nói không có ý nghĩa gì.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn nam nhân, con mắt rơi vào người áo đen, lộ vẻ tinh quang: “Chắc tình trạng cơ thể người, người biết rõ phải không?”

Người áo đen cả kinh, khiếp sợ nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, người thiếu nữ này sao có thể biết chuyện đó?

“Đúng vậy, ta đúng là bị tổn thương nặng,” Năm chặt năm đấm, người áo đen tràn đầy căm hận: “Đều là do con người đê tiện, nếu không phải ta bị ám toán ta sẽ không bị trì trệ tu vi không thể tiến thêm được như thế, nhưng cái này với người có quan hệ gì?”

Khoé môi hơi nhếch lên, Dạ Nhược Ly vuốt cằm, bộ dạng lộ ý thâm trường: “Nếu ta nói ta có thể giúp người thì sao?”

“Cái gì?” Người áo đen sững sờ rồi ngay lập tức hoàn hồn, cười lạnh một tiếng mang vẻ trào phúng: “Người cho là người nói như thế ta sẽ bỏ qua cho người sao? Tuy ta rất kinh ngạc người có thể nhìn ra tình trạng thân thể ta nhưng không có nghĩa người có bản lĩnh giúp ta.”

Dạ Nhược Ly không nói nhiều, duỗi ngón tay một luồng ánh sáng màu hồng bắn ra, trực tiếp bay vào miệng người áo đen.

“Ọt ọt!”

Người áo đen không ngờ tới sự việc xảy ra như vậy, chờ hăn kịp phản ứng lại thì đã không còn kịp nữa, viên đan dược kia đã sớm hoá thành chất lỏng theo vết hầu chậm rãi chảy xuôi vào cơ thể.

“Tứ ca, huynh làm sao vậy?” Nam nhân đỡ thân thể người áo đen, trong mắt không che đậy sự lo lắng, hăn quay đầu hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: “Xú nha đầu, nếu Tứ ca lão tử có mệnh hệ gì, lão tử sẽ cho người chết không có chỗ chôn!”

Dạ Nhược Ly nhíu mày, từ chối cho ý kiến, đứng yên lẳng lặng nhìn người áo đen.

“Ngũ đệ,” người áo đen vươn cánh tay ngăn cản nam nhân bên cạnh, nhìn về phía Dạ Nhược Ly, nói: “Chỉ cần người có thể giúp ta, ta sẽ tha cho người không truy cứu nữa.”

Vừa rồi trong nháy mắt đó, hăn rõ ràng cảm nhận kinh mạch bị bế tắc bỗng nhúc nhích, một tia huyền khí ấm áp hoà vào trong kinh mạch của hăn, trong một lần hô hấp huyền khí kia đã biến mất. Mặc dù huyền khí không hoá thành huyền khí của hăn nhưng bao lâu rồi hăn mới có thể cảm nhận được khí tức huyền khí?”

Cho nên hăn nguyện tin tưởng Dạ Nhược Ly.

“Người cho rằng ta sẽ chấp nhận điều kiện thiệt thòi như vậy sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, hai tay ôm ngực, lạnh nhạt nhìn người áo đen.

“Người muốn như thế nào?” Người áo đen khẽ biến đổi sắc mặt, ánh mắt mang vẻ bất thiện.

Dạ Nhược Ly vuốt ve đầu Thanh Long, nói với giọng đương nhiên phải thế: “Rất đơn giản, ta muốn hai người làm hộ vệ cho ta trong vòng ba năm, ba năm sau ta sẽ chữa nội thương của người, hơn nữa thả tự do cho các người. Thế nào? Điều kiện này cũng không phải rất khó.”

“Không có khả năng!” Người áo đen không chút suy nghĩ mà cự tuyệt, hẳn chính là Huyền thú chân chính sao có thể thuần phục một con người? Điều này không thể xảy ra, tuy kì hạn chỉ có ba năm nhưng đó vĩnh viễn là nỗi sỉ nhục của hắn: “Yêu cầu của người ta không thể đáp ứng, huống chi để hoàng thú biết được, chúng ta cũng không tránh khỏi một kiếp.”

Dạ Nhược Ly nhún vai, con người đen như mực xoẹt qua hai người, môi son thốt ra những lời ngông cuồng, không để ai vào mắt: “Hoàng thú kia sớm muộn cũng có ngày ta sẽ bắt hắn là toạ kỵ (vật cười).”

Hai người cùng mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin được thiếu nữ tuyệt sắc kia. Quá mức càn quấy, quá kiêu ngạo rồi, nàng lại muốn hoàng thú tôn quý đem làm toạ kỵ... Nghĩ tới nam nhân cường đại kia, hai người đồng loạt rung mình không biết nếu hắn trở thành toạ kỵ sẽ có dáng vẻ như thế nào?

“Người, người dám vũ nhục hoàng thú của chúng ta, thật to gan!” Người hoàn hồn lại đầu tiên là nam nhân hắc y, hắn nắm chặt năm đấm, hai con mắt phẫn nộ gắt gao nhìn Dạ Nhược Ly, nhưng câu nói tiếp theo của Dạ Nhược Ly lại làm hành động của hắn ngưng lại.

“Ta bận rất nhiều việc, không có thời gian chơi cùng các người, nếu như không để ta giúp thì ta sẽ rời đi, nhưng ta có thể nói chính xác cho các người biết nếu như không có đan dược của ta, đời này hẳn đừng mơ đến việc tăng thực lực hơn nữa thương thế của hắn sẽ chuyển biến xấu đi, cuối cùng sẽ mất sạch tất cả tu vị đến tận cùng của sinh mệnh cho nên tử vong...”

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Nam nhân nhõ nước miếng, sững sờ trong nháy mắt, ánh mắt nhìn về phía người áo đen, câu hỏi mang theo tia mong chờ: “Tứ ca, nàng ta nói không đúng, phải không? Huynh sao có thể bị thương nặng như thế?”

Dừng lại ở con mắt mong chờ của nam nhân, cuối cùng người áo đen gật đầu: “Ngũ đệ, nàng nói không sai, trong khoảng thời gian này tu vi của ta đang mất dần, mặc dù không rút xuống một cấp nhưng ta cảm nhận được huyền khí đang dần dần tiêu tán...”

“Tứ ca, sao huynh lại không nói cho bọn ta biết...” Trong mắt nam nhân lộ vẻ sầu lo, khoảng thời gian ngắn này người áo đen cũng không biết nói gì cho tốt.

“Suy nghĩ xong chưa?” Dạ Nhược Ly cầm Thanh Long lên nhằm chán xoa thân thể của nó cũng không để ý đến ánh mắt kháng nghị của Thanh Long, cũng khôn ngẩng đầu lên nói: “Trên đời nay chỉ có ta mới có thể cứu người, dùng ba năm tự do đổi lấy tính mạng của người, đây là một vụ trao đổi có lợi.”

Người áo đen do dự, hẳn không có cách nào đưa ra quyết định, nam nhân chịu không nổi vỗ một chưởng lên vai hắn: “Tứ ca, người còn suy nghĩ gì nữa? Bất qua ba năm chỉ trôi qua trong nháy mắt, vì huynh đệ, đệ nguyện vào núi đao xuống vực dầu, nếu lão đại và hoàng thú phát hiện đệ sẽ chịu phạt cùng huynh.”

Trầm mặc nửa ngày người áo đen mới lên tiếng: “Được, ta đáp ứng yêu cầu của người, nếu như ba năm sau người không thể chữa khỏi cho ta, ta nhất định sẽ giết chết người.”

“Người có thể yên tâm, Dạ Nhược Ly ta nói được làm được, chỉ là trước đó có thể nói cho ta biết tên của các người?” Dạ Nhược Ly cười nhạt một tiếng, nàng đã sớm luyện xong đan dược chữa thương chỉ có điều trong

vòng ba năm nàng sẽ không đưa cho bọn họ, ai biết được khi có đan được rồi bọn họ có chạy trốn hay không? Đối với người xa lạ nàng không dễ dàng tin tưởng.

“Ta là Báo Vương, huyền báo, đây là đệ đệ ta Ưng Vương, tên Huyền Ưng.”

Ưng Vương? Dạ Nhược Ly nháy mắt con mắt đen nhìn Huyền Ưng: “Người xác nhận người không phải là Hùng Vương hay Hồ Vương?”

Huyền Ưng lập tức xịu mặt, hắn chỉ hơn cường tráng một chút nhưng hăn là Ưng Vương hàng thật giá thật 100%.

“Khục khục.” Huyền Báo ho hai tiếng, trong mắt mỉm cười vỗ vỗ bả vai Huyền Ưng: “Ngũ đệ, đệ nên giảm béo rồi, từ nay về sau mỗi ngày chỉ được phép ăn một bữa cơm.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Huyền Ưng trực tiếp nhảy dựng lên, hai mắt rừng rừng đáng thương bắt lấy cánh tay của Huyền Báo: “Tứ ca, huynh không thể đối xử với đệ như thế, huynh chính là đang mưu sát đệ, mỗi ngày ăn có một bữa cơm huynh không muốn ta sống nữa phải không?”

“Thật sao? Không muốn? Vậy đệ có thể trở về rừng râm Huyền thú.”

“Đừng, đừng, là huynh đệ ruột, đệ nghe lời huynh là được chứ gì.”

Dạ Nhược Ly bất giác mỉm cười, đối với Huyền thú Huyền Ưng này nàng không hề thấy ác cảm, tuy rằng lúc đầu nhìn không hợp mắt nhưng tính cách làm nàng có chút thương thức. Lúc này Dạ Nhược Ly cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn đằng sau mình, tuy không có ác ý nhưng nàng vẫn nên phòng vệ thì hơn.

Người đằng sau neho cặp mắt phượng dài hẹp, đôi môi đỏ mọng nở ra dáng vẻ tươi cười điên đảo chúng sinh, ánh mắt nhìn thật sâu vào thiếu nữ,

thì thảo lẩm bẩm: “Vậy mà cũng bị phát hiện? Ha ha, bốn vương thật muốn biết người có bao nhiêu bí mật.”

Dứt lời, một trận gió thổi qua, nam nhân đứng trên cây biến mất nhưng chưa từng xuất hiện....

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Đã Đến

“Tứ ca, đây là vật gì?”

Lúc này trên đường phố thôn hoa nhộn nhịp của Hiên Viên thành Huyền Ưng cầm một cái trống có dây (cái trống nhỏ nhỏ có 2 sợi dây khi lắc qua lắc lại 2 sợi dây có gắn hạt đập vào trống phát ra tiếng động- cái này hay có trong phim á) đưa lên tai lắc qua lắc lại, đôi mắt ngạc nhiên mở to, nghi hoặc nhìn cái trống cũng không ngừng động tác lại tựa hồ như chưa bao giờ thấy qua món đồ chơi nhỏ nhắn này, vẻ mặt hào hứng nói: “Đem thứ này về tặng lão đại, lão đại nhất định sẽ rất vui.”

Khoé mắt run rẩy, khuôn mặt đen xì của Huyền Báo hiển thị vẻ bất đắc dĩ: “Đừng xem lão đại và người đều có đầu óc như nhau, còn có vật này ở đâu ra?” Hắn nhớ rõ ràng hắn không hề cho tên ngốc này ngân lượng.

“Đương nhiên là lấy đến đây.” Huyền Ưng đem cái trống nhỏ cho vào ngực, nói đương nhiên không có chút cảm giác mình làm sai.

“Ồn ào, ta và người đã nói qua bao nhiêu lần rồi, đừng có gây chuyện thị phi cho ta, nơi này không phải là nơi người có thể tùy ý xằng bậy như ở rừng rậm Huyền thú!” Huyền Báo lấy tay che trán, thở dài ngao ngán, hai bên thái dương giật giật, hận không thể đè tên ngốc này xuống đánh một trận.

Huyền Báo chưa kịp động thủ, giọng nói từ phía sau lưng truyền tới: “Đứng lại, ăn trộm, đứng lại cho ta!”

Huyền Báo hà Huyền Ưng nhìn nhau, đáy lòng đồng thời tuôn ra một ý nghĩ – trốn! Trong chớp mắt, hai người vung bước chân nhắm phía trước lao lên để lại một làn bụi sau lưng.

Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài, xuất ra mấy đồng tiền ném cho người bán hàng sau đó đi về hướng hai huynh đệ biến mất đuổi theo. Nàng thật sự không biết để hai huynh đệ kia ở đây đến cùng là phúc hay là họa, xem ra nàng tạo quá nhiều phiền toái rồi.

“Các người không cần chạy, họ sẽ không đuổi theo đâu.”

Cũng may hai huynh đệ chạy không nhanh chỉ trong chốc lát Dạ Nhược Ly đã đuổi kịp, nghe được lời nói đó bọn hắc hổ mới dừng chân trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nếu con người hay huyền thú biết được bọn hắc hổ ăn trộm, mặt mũi của rừng rậm Huyền thú coi như mất sạch.

“Vì sao ta lại phải chạy theo tên ngu ngốc này? Rõ ràng người trộm đồ không phải ta...”

“Tứ ca, hắc hổ đặt đồ vật ở đằng kia không phải cho người ta lấy sao?” Huyền Ưng khó hiểu gãi gãi đầu, mặt mũi mờ mịt: “ Ở rừng rậm Huyền thú chính là như vậy mà, ở đây có cái gì khác? Tứ ca, con người thật phức tạp quá đi.”

Huyền Báo lại thở dài, bất đắc dĩ nhìn Dạ Nhược Ly: “Dạ cô nương đệ đệ của ta lần đầu rời khỏi rừng Huyền thú nên không hiểu biết nhiều về quy củ của con người, khiến cô nương chê cười rồi.”

“Không sao,” Dạ Nhược Ly vuốt cằm mỉm cười, trong mắt hiện hào quang khác thường: “Chỉ là từ nay về sau người nên coi chừng hắc hổ, trong vòng ba năm này cần gì cứ nói, ngàn lần đừng để hắc hổ gây chuyện, việc luyện đan được giúp người ta đã có, sau khi trở về ta sẽ đem dược liệu cần thiết ghi cho người.”

“Tốt, ở rừng rậm Huyền thú dược liệu không thiếu.” Huyền Báo tự đắc vỗ ngực, tuy hẳn không phải là Luyện Đan sư nhưng cũng biết khi luyện đan cần ít nhất mười dược liệu, nhưng mà khi cầm tờ giấy viết chi chít trên trăm dược liệu trân quý, lòng của hắn không ngừng rỉ máu.

Đúng lúc này, một bộ áo xám xuất hiện trước mắt Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tươi cười nói: “Vị cô nương này, Niệm tiểu thư nhà ta muốn gặp người.”

“Niệm tiểu thư?” Dạ Nhược Ly nhú mày, nhìn vị nam tử áo xám tuấn mỹ lạnh nhạt nói: “Thật có lỗi, ta không biết ai họ Niệm.”

“Ta chỉ đến truyền lời, lời đã nói xong người có đi hay không là chuyện của người, tiểu thư ở phòng thứ nhất bên trái chờ người,” Nam nhân áo xám nhún vai, vẻ mặt không sao cả, nói xong mấy lời đó xoay người bước về tửu lâu.

Trầm tư một lát, cuối cùng Dạ Nhược Ly cũng quyết định đi gặp vị Niệm tiểu thư thần bí kia.

“Huyền Báo, Huyền Ứng các người cầm khối ngọc bội này đến hộ quốc phủ tướng quân, cha dưỡng ta sẽ thay ta chiêu đãi các người, tùy tiện hỏi một người cũng có thể tìm được chỗ đó.” Dạ Nhược Ly giật một miếng ngọc bài xanh biếc từ bên hông xuống rồi ném vào tay Huyền Báo: “Ta đi một lát sẽ trở về.”

Trong phòng rượu, nữ tử dựa vào ghế bạch đàn, lười biếng ngáp một cái, tròng mí mắt nhìn người vừa đi vào, hỏi: “Thế nào rồi? Nàng ta tới chưa?”

Nam nhân áo xám bước đến bên nữ tử, đứng sau lưng hai tay đặt lên vai nàng: “Nàng ta tới hay không ta không biết, bất quá ta đã nói cho nàng ta biết rồi, Niệm nhi ta đoán nàng ta sẽ tới, bất luận là ai cũng đều muốn biết người tới tìm mình rốt cuộc là ai.”

Khoé mắt nữ tử run rẩy một hồi, đôi tay trắng như phấn đánh về nam tử sau lưng “Phanh” một tiếng, nắm đấm trúng vào lỗ mũi nam nhân, ngay lập tức một dòng máu chảy xuống.

“Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là Niệm tiểu thư cũng không cho phép gọi Niệm nhi, phải gọi ta là Khê tiểu thư hoặc là Khê.”

Nam nhân áo xám bùm mũi, ai oán liếc nhìn Niệm Khê, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Bạo lực như vậy sau này không ai thèm cưới.”

Sắc mặt lập tức tối lại, Niệm Khê nắm chặt bàn tay trắng như phấn, cắn chặt răng, phần nộ trường mắt nhìn nam nhân kia: “Không biết xấu hổ, ta nghe thấy rồi đấy, nếu như người không muốn chết thì vẫn nên nói thầm trong lòng đừng nói thành tiếng, nếu không ta sẽ cho người chết rất khó coi.”

Nam nhân áo xám sợ run người, vội vàng nịnh hót: “Ha ha, Khê tiểu thư, người nghe nhầm rồi, ta vừa rồi không nói gì mà, thật sự...”

Niệm Khê còn muốn nói gì đó, ánh ánh chú ý nhìn cánh cửa được đẩy vào, thấy Dạ Nhược Ly liền đem mấy lời muốn nói nuốt xuống, trên miệng tươi cười: “Tiểu thư Dạ Nhược Ly, đã lâu không gặp.”

“Là người?” Dạ Nhược Ly sửng sốt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới vị Niệm tiểu thư này lại là lão bản của phường bán đấu giá, sau đó sắc mặt trầm xuống, đôi mắt nhắm lại, lạnh lùng lên tiếng: “Làm sao người biết tên ta? Chẳng lẽ...người điều tra ta?”

“Về việc này ta thật sự xin lỗi,” Niệm Khê đứng lên, dáng cười chậm rãi thu lại: “Vì thể hiện sự áy náy của ta, ta sẽ đưa cho người một tin tức, hy vọng là có ích đối với tiểu thư.”

“Cái gì?”

“Người ngoài đều biết, hộ quốc tướng quân và Bình an vương gia không hợp nhau, ta cho người biết trong tay Bình vương gia có không ít cao thủ, hơn nữa có một thể lực bí mật đang âm thầm trợ giúp hãn, về phần thể lực kia thì ta không biết.”

Dạ Nhược Ly nhú mày hỏi: “Những tin tình báo này người làm sao có được?”

“Khấp Hiên Viên quốc này không có gì là Niệm Khê ta không biết.” nở nụ cười đầy tự tin, Niệm Khê dừng lại một chút rồi nói: “Mặt khác ta lại tặng cho người một tin phụ nữa, theo ta được biết Bình an vương gia đối với con gái hãn tình cảm không ở mức tầm thường...”

Nói đến chuyện này trong mắt Dạ Nhược Ly hiện lên ánh sáng sắc nhọn: “Hai tin tức đúng là có giá trị, đối với việc người tự tiện điều tra ta ta sẽ bỏ qua cho người vẫn như ban đầu hợp tác với nhau, chỉ là bây giờ ta còn một số việc cáo từ trước, hội đấu giá năm ngày sau ta nhất định sẽ đến.”

Thời gian cách buổi đấu giá còn lại năm ngày, đến lúc đó nàng sẽ dùng sự kiện này là suy yếu Hiên Viên. Ngay lúc đó, ngoài cửa thành Hiên Viên quốc có một lão giả áo vàng nhìn người ra ra vào vào khinh thường nói: “Đây là chỗ ở của Thiếu chủ? Hừ, một lũ phàm phu tục tử, thật sự chướng mắt, không biết tại sao Thiếu chủ lại chọn một chỗ như vậy?”

“Lục trưởng lão, đừng quên lời nhắc nhở của Đại trưởng lão trước khi đi.” Lão gia đứng bên cạnh lạnh lùng nói, lông mi trắng nhẹ nhần.

“Không cần người nhiều lời,” lão giả áo vàng không kiên nhẫn cắt lời đối phương, trong mắt sắc bén nhìn về phía trước, cười lạnh một tiếng: “Chắc hẳn phủ tướng quân cũng chỉ có mình Thiếu chủ là huyền giả, mang hãn về rất đơn giản, Ngũ trưởng lão chúng ta không cần chờ người khác, động thủ trước cho thoả đáng.”

“Ai, nghe nói hoàng đế Hiên Viên quốc rất coi trọng Thiếu chủ cho nên...”

“Hoàng đế thì sao, cũng chỉ là phế vật” Lão giả áo vàng có chút khinh thường nói chen vào, khoé môi mỉa mai: “Nơi này chỉ toàn đồ vô dụng quan tâm làm gì? Nếu như hắc ám cản trở thì giết, nếu không phải là huyền giả thì không có tư cách sống.”

Chứng kiến vẻ mặt ngoan lệ của lão giả áo vàng, Ngũ trưởng lão không khỏi lắc đầu thở dài, đại lục có quy định của đại lục, huyền giả không thể khơi mào tranh chấp với võ giả, vì vậy bọn hắc ám không thể khiêu chiến, bất quá có một điều Lục trưởng lão nói đúng, đối phó với phủ tướng quân dễ như trở bàn tay, hắc ám cũng không tin có người có thể cản trở bọn hắc ám.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Thân Thế Của Bắc Ảnh Thần

Dạ Nhược Ly thong thả bước về phủ tướng quân, chuẩn bị vào trong phủ ánh mắt ngay lập tức bị một bóng dáng phong hoa tuyết đại hấp dẫn. Nam nhân này đúng là rất đẹp mắt, một bộ xiêm y đỏ rực càng làm cho hắn trở nên yêu mị, tóc mai như mực, lông mày hình lá liễu, trên lỗ mũi có ngưng tụ một lớp mờ hôi, trên tay cầm thanh trường kiếm, hắn chỉ đứng trong gió im im lặng lặng nhìn Dạ Nhược Ly.

Ngay cả lòng như hồ nước tĩnh lặng của Dạ Nhược Ly khi nhìn thấy bộ dạng yêu nghiệt này cũng không khỏi thất thần trong giây lát.

“Tiểu muội muội,” bên cạnh bỗng nhiên truyền tới giọng nói của thiếu niên, như muốn làm Dạ Nhược Ly hoàn hồn lại, cánh tay chặt chẽ nắm lấy cổ nàng: “Kỳ thật ta lớn lên cũng nhìn rất đẹp, người có thể không cần nhìn tên yêu nghiệt kia, nhìn ta a, thấy thế nào?”

Tiểu...muội muội?

Dạ Nhược Ly khoé môi có chút co rút, bước chân linh hoạt trở lại vội tránh Nam Cung Thần: “Hai người các người sao lại ở chỗ này? Nếu như vậy ta đây không tiễn, đi đường bình an.”

Dứt lời trực tiếp vượt qua hai người đi về phía sân nhỏ, nhưng vào lúc này một bàn tay chặt chẽ tóm lấy nàng.

“Nữ nhân, người nghĩ là chúng ta rời đi?” Sắc mặt Cung Vô Y tối sầm, mắt phượng hơi nhăn nhìn thật sâu vào gương mặt còn non nớt trước mắt, đột nhiên cười rộ lên: “Tuy rằng bốn vương và Nam Cung Thần ở đây một thời gian ngắn, đúng là đúng lúc nên đi, bất quá...”

Cặp môi đỏ mọng giương lên, bộ dạng quyến rũ mị hoặc, Cung Vô Y tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly thanh âm mang thêm vài phần mập mờ: “Tiểu Dạ, bốn vương tin tưởng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại, bốn vương nhất định sẽ biết tất cả bí mật của nàng.”

Dạ Nhược Ly rủ mắt, trầm mặc không nói. Nói thật nàng không hề ghét Cung Vô Y hay Nam Cung Thần. Nhưng mấy ngày nay lời nói của Bắc Ảnh Thần cứ làm nàng bất an có cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra, dù Cung Vô Y có thân phận như thế nào thì nàng cũng không nên kéo người vô tội xuống nước, đây cũng là lý do nàng mong bọn họ rời đi.

“Nhược Ly muội muội,” Nam Cung Thần vỗ vai Dạ Nhược Ly, một bộ thanh sam tung bay trong gió khuôn mặt tuấn tú khôi ngô ôm lấy đường cong nhu hoà: “Muội có biết ba năm sau sẽ có cuộc thi đấu? Chỉ cần là huyền giả đều có thể tham gia, đến lúc đo anh tài hành kiệt tề tụ ta rất mong chờ biểu hiện của muội.”

“Huyền giả thi đấu?” Dạ Nhược Ly chậm rãi nói: “Tốt, ta sẽ tham gia.”

Đại khái ở thời điểm này không ai biết ba năm sau thi đấu bởi vì Dạ Nhược Ly mà xuất hiện bao nhiêu chấn động, cũng vì cuộc tỷ thí kia mà tiếng tăm của Dạ Nhược Ly vang danh thiên hạ, nàng thu nhận được rất nhiều cường giả, tạo cho gia tộc Bắc Ảnh một thế lực không hề nhỏ.

Cung Vô Y khắc sâu ngăm nhìn Dạ Nhược Ly, sau đó thu hồi tầm mắt, áo đỏ như lửa không gió tự bay: “Nam Cung, chúng ta đi thôi!”

Thời điểm mà Cung Vô Y và Nam Cung Thần bước đi, Dạ Nhược Ly cũng xoay người hướng về phía ngược lại mà bước đi, từ đầu đến cuối

không ai quay lại nhìn ai.

“Cha dưỡng, mẹ...”

Bước vào đại sảnh, Dạ Nhược Ly trông thấy Bắc Ảnh Thần và Lam Hình không khỏi nở nụ cười thật tươi, hai người này đứng cùng chỗ thật xứng đôi cho nên nàng tuyệt đối không cho phép người nào phá hư hạnh phúc của bọn họ. Trong giây lát phát hiện ra vị khách không mời mà đến, Dạ Nhược Ly thu lại dáng vẻ tươi cười, nhướn mày hỏi: “Không biết Bình an vương gia đến đây có chuyện gì?”

“Khục khục,” Hiên Viên Bình ho khan hai tiếng, con người che đậy tia hung ác: “Bốn vương tới để cùng người thương lượng một chút, bởi vì Huyền thú cấp 18 rất khó khăn bắt được, bằng thực lực của bốn vương thực sự không làm được, cho nên muốn người thoảng một chút có thể đem cấp 18 thành cấp 15 có được không?”

Dứt lời, Hiên Viên Bình nắm chặt nắm đấm, nếu không phải con gái bảo bối của mình, hắn sao có thể nén giận? Đợi sau khi cứu được Tinh Nhi hắn sẽ cho tiện nhân này chết không có chỗ chôn!

“Có thể.” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, nháy mắt một cái đồng ý với lời đề nghị của Hiên Viên Bình. Hiên Viên Bình ngây cả người, hắn tưởng phải rất khó khăn ai ngờ nàng ta lại dễ dàng đáp ứng như thế, từ khi nào con gái của Bắc Ảnh tướng quân dễ nói chuyện như vậy? Âm mưu, nhất định là có âm mưu...

“Bình an vương gia còn chuyện gì nữa sao? Nếu như không ta không tiễn,” Dạ Nhược Ly thấy hắn không có ý định rời đi, không kiên nhẫn nhướn lông mày: “Về phần Hoàng kim và Huyền thú ta sẽ sai người tới lấy, Hiên Viên Tinh Nhi sẽ bình an vô sự trở về, Vương gia cứ yên tâm trở về đợi đi, nếu không không chừng ta lại đổi ý.”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình vội vàng đứng lên, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Dạ Nhược Ly, phát ra tiếng hừ lạnh, không quay đầu bước ra về. Thái độ của hắn cũng không làm Dạ Nhược Ly khó chịu, trái lại còn nhẹ nhàng thở ra: “Gia hỏa chướng mắt kia cuối cùng cũng đi rồi, nhà chúng ta cũng được thanh tịnh một lát.”

“Ha ha, tiểu Ly nhi, bây giờ con rất có phong phạm của người đứng đầu, cha dưỡng rất yên tâm.” Ánh mắt sủng nịnh nhìn Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần vui vẻ cười tâm không khỏi xoắn lại, vì nàng trầm ổn thành thực mà cảm thấy đau lòng.

Tinh thần Dạ Nhược Ly kéo căng, cảm giác bất an lần nữa ập tới, nàng cất bước tiến tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lam Hinh và Bắc Ảnh Thần lại một chỗ: “Cha dưỡng, người mới là nhất gia chi chủ, dù là mẫu thân hay con và cả phủ tướng quân này đều không thể rời xa cha dưỡng.”

Lam Hinh cắn cắn môi, khuôn mặt tuyệt mỹ che kín lo lắng, ánh mắt nhìn bầu trời xanh, khoé môi nở nụ cười vui vẻ mà đắng chát: “Có phải là bọn hắn đến rồi? Lúc trước, dùng tính mạng phụ thân và muội muội bức thiếp, thiếp mới phải rời xa chàng, sự việc đã qua mười lăm năm sao bọn hắn lại xuất hiện?”

“Hinh nhi...” Bắc Ảnh Thần nắm chặt lấy tay Lam Hinh, tựa hồ muốn cho nàng thêm sức mạnh để nàng thôi run rẩy.

“Yên tâm đi, thiếp đã không còn là Lam Hinh của mười lăm năm trước.” Lam Hinh lắc đầu mỉm cười, ánh mắt trong như nước toát ra vẻ kiên định: “Lần này thiếp sẽ không để bị uy hiếp nữa, huống chi tiểu Ly nhi cũng không muốn người một nhà chúng ta phải tách ra.”

Nghe hai người nói chuyện, Dạ Nhược Ly như lọt trong sương mù: “Cha dưỡng, mẫu thân, người mà hai người nói tới là ai?”

“Là một đám người rất cường đại...” Trong miệng Bắc Ảnh Thần hiện ra hương vị đắng chát, giọng điệu lộ vẻ bất đắc dĩ thật sâu: “Nói thế này, đám người kia thế lực rất lớn mạnh, muốn diệt Hiên Viên quốc cũng không tốn nhiều sức.”

Hiên Viên quốc trong bốn nước địa vị không hề thấp, thế lực kia có thể đơn giản tiêu diệt Hiên Viên quốc thì cường đại đến mức nào?

Chắc hẳn hoàng đế Hiên Viên biết rõ thân thế của Bắc Ảnh Thần nên thời điểm không có người ngoài mới có thái độ cung kính như vậy.

“Chẳng lẽ là Tứ đại Huyền lực gia tộc?”

Nghĩ trong chốc lát Dạ Nhược Ly cũng chỉ có một đáp án này.

“Không, thế lực này là Bắc Sơn chi ảnh, tộc họ Bắc Ảnh, bởi vì gia tộc tọa lạc tại Bắc Sơn nên xưng danh như vậy. mà thế gia Bắc Ảnh còn mạnh hơn tứ đại huyền lực gia tộc rất nhiều.” Bắc Ảnh Thần không khỏi cười khò một tiếng, hẳn cảm nhận được khí tức của những người kia sắp tới rồi.

“So với Tứ đại huyền lực gia tộc còn cường đại hơn?”

Tâm tình bình tĩnh như Dạ Nhược Ly cũng bị tin tức này làm cho giật mình, nàng không ngờ kẻ thù lại mạnh như vậy.

“Không chỉ có thế, còn có một Nam Sơn chi hỏa, vốn vị tiểu thư nhà đó là vị hôn thê của ta, có thể nói nàng ta mỹ mạo vô song, thiên phú bẩm sinh, được tất cả sự sùng ái giữa trời đất nhưng cũng vì vậy mà có tính cách của đại tiểu thư, tính tình vô cùng tồi tệ không coi ai ra gì. Cho nên ta với trốn khỏi Bắc Sơn sau đó gặp Hình nhi...”

Về việc sau này, Bắc Ảnh Thần không nói thêm nhưng Dạ Nhược Ly cũng đoán được vài phần.

“Bắc Sơn chi ảnh, Nam Sơn chi hoả?”

Trong sử sách nàng không thấy có tin tức liên quan đến việc này, có lẽ đây đúng là một gia tộc ẩn sĩ, gia tộc như vậy tất nhiên bên trong vô cùng lợi hại, hơn nữa lại là hai gia tộc tương trợ lẫn nhau.

Bỗng nhiên có âm thanh truyền tới cắt đứt suy nghĩ của Dạ Nhược Ly: “Tướng quân, bên ngoài có hai người tự xưng là người nhà của tướng quân muốn gặp tướng quân.”

“Ai”, khẽ thở dài, Bắc Ảnh Thần đứng lên hai tay chấp sau lưng, khuôn mặt tràn đầy sầu lo: “Chúng quy ta vẫn nên theo bọn họ, Lãng người bảo vệ phu nhân và tiểu thư trốn đi, nhớ kĩ, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể ra mặt.”

Lãng ngạc nhiên nhìn Bắc Ảnh Thần, hiển nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

“Cha dưỡng,” Dạ Nhược Ly nắm lấy tay Bắc Ảnh Thần, khuôn mặt thiếu nữ mười lăm tuổi vẫn còn ngây thơ non nớt nhưng cặp mắt đen lại kiên định dị thường: “Chúng ta cùng đi, chỉ cần Dạ Nhược Ly con còn sống nhất định sẽ không cho phép kẻ nào chia rẽ gia đình chúng ta.”

Lam Hình cũng ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp đầy nhu tình nhìn Bắc Ảnh Thần: “Thần, chàng quên chàng đã hứa những gì rồi sao? Chẳng lẽ chàng muốn bỏ rơi mẹ con thiếp?”

“Hình nhi, ta không phải...”

“Đã như vậy, vậy hãy để chúng ta cùng nhau đi chứ, dù có nguy hiểm như thế nào chúng ta cùng nhau vượt qua.”

Ngắm nhìn thần sắc kiên định của Dạ Nhược Ly lại hướng về Lam Hình nhu tình trước mắt, trầm mặc nửa ngày, gương mặt tuấn tú của Bắc Ảnh

Thần nâng lên: “Tốt, chúng ta cùng đi!”

Khi ba người bọn họ đi tới đại sảnh, một âm thanh già nua truyền tới: “Không cần đi nghênh đón rồi, chúng ta tự mình cũng có thể vào được, Thiếu chủ hôm nay vừa đủ mười năm người có lẽ nên rời đi rồi? Đừng quên thân phận Bắc Ảnh Thiếu chủ, tiểu thư đã đợi người mười năm người nên trở về cưới nàng ta để hoàn thành sứ mệnh thôi!” Những lời vừa nói ra là của một lão giả mặc áo vàng, tóc đen râu bạc trắng, đương nhiên là lời nói âm hiểm độc ác Lục trưởng lão.

“Bắc Ảnh Đồi!” Nắm chặt bàn tay, trong mắt Bắc Ảnh Thần lộ rõ vẻ tức giận cùng bất đắc dĩ: “Không ngờ hắn cũng đến đây!”

Lục trưởng lão với nhà bên kia quan hệ không tầm thường, con dâu của hắn chính là nhánh bên của nhà đó, nếu người đến là hắn chỉ sợ hôm nay Hình nhi và tiểu Ly nhi khó có thể tránh khỏi kiếp nạn này rồi!

“Ta sẽ không về cùng các ngươi!” Hít sâu, giữa lông mày Bắc Ảnh Thần mang đầy vẻ cố chấp: “Đời này kiếp này, Bắc Ảnh Thần ta chỉ yêu có một người là Lam Hình, trừ nàng ra tất cả nữ tử khác ta đến liếc nhìn cũng khinh thường nhất là tiểu thư nhà kia!”

“Cái gì?” sắc mặt Lục trưởng lão đại biến, nheo hai con ngươi bắn ra tia rét lạnh run người: “Hừ, tiểu thư có gì không tốt? So với tiện nhân bên cạnh ngươi rõ hơn gấp ngàn vạn lần, rõ ràng đã gả cho người khác còn có một đứa con ghẻ ăn bám, ả ta có thể so sánh với tiểu thư hay sao? Ngay cả rách giầy cho tiểu thư cũng không xứng! Thiếu chủ, ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn trở về cùng bọn ta, nếu không ta sẽ giết hết tất cả những người ngăn cản ta!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Huyền Thú Xuất Hiện

Bầu trời nhuộm sắc đỏ như lửa, gió khe khẽ đong đưa thối nhẹ nhẹ mái tóc Dạ Nhược Ly hiện ra dung nhan không chút tỳ vết.

Nàng nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt u ám đáng sợ, vẻ âm trầm xoẹt qua trong mắt bước từng bước về phía Bắc Ảnh Đồi, đôi môi đỏ như son lạnh lùng lên tiếng: “Người dám vũ nhục mẹ ta thử xem?”

“Tiểu Ly nhi...” tay Bắc Ảnh Thần vươn ra nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Dạ Nhược Ly, khí lạnh như chui vào trong cơ thể làm hân lạnh run người, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên thấy Dạ Nhược Ly như vậy, cùng với Dạ Nhược Ly lúc trước như hai người khác nhau.

“Hừ,” Bắc Ảnh Đồi khinh thường hừ lạnh, khoé môi mỉa mai, ánh mắt xem thường nhìn Dạ Nhược Ly không hề để thiếu nữ non nớt này vào mắt: “Lão phu vũ nhục nàng ta người có thể làm gì lão phu? Lão phu sợ một đám phế vật hay sao? Cho dù có cho người thêm trăm năm nữa cũng không chạm được một góc áo của lão phu, phế vật vĩnh viễn là phế vật bất luận thế nào cũng sẽ như vậy, làm gì có tư cách so sánh với Bắc Ảnh và bên kia, cũng không nhìn thử nàng ta có thân phận gì mà muốn ở cùng Thiếu gia của chúng ta, tự hiểu bản thân một điểm cũng không có sớm chết đi cho xong.”

Dạ Nhược Ly cười lạnh, tâm trở nên bình tĩnh, ánh mắt trào phúng nhìn Bắc Ảnh Đồi: “Trăm năm? Ta muốn vượt qua người của gia tộc Bắc Ảnh căn bản không cần đến chừng đó thời gian.”

Vòng tay Thanh Long biến thành trên cổ tay Dạ Nhược Ly nghe những lời Bắc Ảnh Đồi nói khê đảo, chủ nhân của nó là nhân vật như thế nào chứ? Ngàn năm sau ở Thiên Tinh đế quốc, hoàng đế cũng phải nể nang tám phần, là đại nhất thiên tài của toàn đại lục, là gia chủ tương lai của Dạ gia, từng có người nói trên đại lục này chỉ có duy nhất mình nàng có thể trở thành Thần. Với thực lực cường đại như thế vượt qua gia tộc Bắc Ảnh thì cần gì đến trăm năm? Đây đúng là chuyện nực cười mà.

“Tiểu nha đầu quá mức cuồng vọng cũng không phải là chuyện tốt.” Bắc Ảnh Đồi neho mắt sát khí bắn ra tứ phía, thân hình chợt loé ngay lập tức chộp lấy cổ Dạ Nhược Ly, biểu lộ ngoan hiểm nói: “Nếu người cho rằng có thể vượt qua gia tộc Bắc Ảnh trong thời gian ngắn, như vậy bây giờ ta vĩnh viễn không cho người cơ hội đó!”

“Tiểu Ly nhi...” Bắc Ảnh Thần và Lam Hình đồng thời cùng kinh hô, nhưng chuyện xảy ra với tốc độ ánh sáng nên không thể phản ứng kịp thời. Đến đây cùng còn có Ngũ trưởng lão Bắc Ảnh Dương nhìn thấy hành vi của Bắc Ảnh Đồi chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, hãn cũng không kịp ngăn cản đành để mọi việc tùy ý phát sinh. Xem ra đúng như lời Đại trưởng lão nói, Bắc Ảnh Đồi không khống chế được tính tình cũng may Đại trưởng lão đã suy nghĩ đến hậu quả, sau khi sự việc xảy ra liền theo đó mà giải quyết cho tốt, không để ai biết được là người của Bắc ảnh rat ay.

Bọn hãn cũng không có lá gan trái với quy định của gia tộc đưa ra.

Dạ Nhược Ly đối mặt với hành động hung ác như vậy cũng không đổi sắc mặt, phảng phất như nàng không hề gặp nguy hiểm gì.

“Là ai? Là ai dám can quấy trên địa bàn của lão tử?”

Ở thời điểm mấu chốt bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn, lập tức một bóng dáng màu đen bay thẳng xuống, đứng trước mặt Dạ

Nhược Ly sau đó nhẹ nhàng linh hoạt ngăn cản công kích của đối phương, tràn đầy phần nộ nói: “Cái tên này dám đến địa bàn của lão tử làm càn?”

Nhìn thấy Huyền Ưng, trong lòng Dạ Nhược Ly thở ra một hơi, chỉ là nhà mình đã trở thành đại bàn của hắn từ bao giờ? Sau khi Huyền Ưng hiện thân, một áo đen bảo phủ Huyền Báo cũng xuất hiện, hắn bước đến bên Dạ Nhược Ly rồi dừng lại, giương mắt nhìn hai vị trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh: “Nơi này không phải là nơi các người có thể giương oai, vẫn nên trở về đi thôi!”

Hắn nói đơn giản nhẹ nhàng giống như đang nói “Các người về ăn cơm đi” vậy.

“Các người là người mà tiểu Ly nhi đưa về?” Bắc Ảnh Thần kinh ngạc nhìn về phía hai người, đối với Huyền Ưng chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hắn biết rất rõ thực lực của Bắc Ảnh Đồi, Huyền Ưng có thể ngăn cản được công kích của hắn, thực lực há có thể chênh lệch? Tiểu Ly nhi sao có thể quen được với nhân vật cường giả như vậy? Hơn nữa hai người này sao lại giúp đỡ hắn?

“Hai vị, ta khuyên hai vị chớ xen vào chuyện của người khác,” Bắc Ảnh Đồi nhướng mày, trong mắt phát ra hàn ý, dùng nhãn lực của hắn nhận ra hai người này thực lực không tầm thường, Chỉ là hắn không tin Bắc Ảnh Thần có thể mời được người mạnh mẽ như vậy nên hắn nghĩ chắc chắn đây là người ở nhờ phủ tướng quân mà thôi.

“Ngu ngốc, người cho là chúng ta sẽ nghe lời người?” Con người Huyền Ưng khề đảo, vuốt vuốt mũi, khinh bỉ nhìn Bắc Ảnh Đồi: “Người không cho chúng ta quản, chúng ta càng muốn quản xem người có thể làm được gì?”

“Người...” Sắc mặt Bắc Ảnh Đồi tái nhợt, tức giận nhìn Huyền Ưng: “Thật to gan, người có biết chúng ta là ai không? Đừng tưởng rằng lão phu

dừng tay lại vì sợ mấy người các người, chỉ bằng các người không xứng nói chuyện cùng với người của gia tộc Bắc Ảnh!”

“Gia tộc Bắc Ảnh?” Tâm Huyền Báo khẽ trầm xuống, giọng điệu nghi ngờ hỏi: “Là Bắc Sơn chỉ ảnh danh xưng là gia tộc Bắc Ảnh?”

“Hừ, đúng vậy, lão phu là Lục trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh, nếu người đã biết sợ thì hướng về lão phu khấu đầu vài cái gọi mấy tiếng gia gia, nói không chừng tâm tình của lão phu tốt sẽ tha cho các người một mạng.” Bắc Ảnh Đồi ngửa đầu, một bộ dạng cao ngạo, không để hai huyền thú vào mắt.

“Ta chơi con cháu người, con mẹ nó người tự xưng ai là gia gia?(thất độc nên mình để nguyên) gia tộc Bắc Ảnh là thứ gì? Cũng dám ở trước mặt lão tử hung hăng càn quấy, có tin lão tử đánh cho một trận đến ngay cả mẹ người cũng nhìn không ra không? Nếu lão tử có cháu trai như người lão tử đã sớm xấu hổ tự sát đến trăm ngàn lần rồi, cũng không thử soi gương xem mình có bao nhiêu đức hạnh, lớn lên xấu như vậy coi như xong lại còn dám ra đây dọa người, dọa người thì thôi đi, ngay cả thú cũng dám dọa, người sống có biết xấu hổ hay không vậy?”

Nghe Bắc Ảnh Đồi nói Huyền Ưng chỉ vào mặt y mắng ầm ầm lên, hận không thể đem tổ tông mười tám đời nhà y mắng thêm mấy lần nữa.

“Vô liêm sỉ!” Khuôn mặt Bắc Ảnh Đồi đỏ bừng, từ nhỏ đến giờ y chưa bao giờ bị người nào chỉ vào mặt chửi ác như vậy, y dùng sức đánh về lồng ngực Huyền Ưng, người nay thật đáng chết, hôm nay không giết được hẳn Bắc Ảnh Đồi thề không làm người!

Dứt lời, nắm chặt năm đấm quyền pháp phủ một lớp ánh sáng màu vàng, dùng sức đánh về phía Huyền Ưng. Lúc này Bắc Ảnh Đồi dĩ nhiên đỏ mắt, phần nộ đầy người rất muốn giết chết người dám vũ nhục hắn.

“Cha dưỡng, mẹ, chúng ta không cần quản, xem kịch vui là được.” Khoé môi giương lên Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước đứng bên cạnh Lam

Hình, nhúu mày hai tay khoanh lại để trước ngực, nòng đờm hào hứng quan sát cuộc chiến.

“Tiểu Ly nhi, cái này...”

“Mẹ, người không cần lo lắng, cuộc đấu này rất nhanh sẽ kết thúc.”

Đúng vậy, rất nhanh sẽ kết thúc, cũng nhờ có huynh đệ Huyền Báo ở đây nàng mới có thể đối mặt với Bắc Ảnh Đồi hung ác, lúc đầu nàng đã tính sẵn như thế.

“Oanh!”

Luồng khí lực mãnh liệt rơi xuống đất tạo một hố sâu, bóng dáng của Huyền Ưng sớm mất tung tích.

“Sao...Làm sao có thể?” Bắc Ảnh Đồi trợn mắt há hốc mồm, phút chốc cảm nhận được khí tức ở sau lưng vội vàng xoay người lại, con mắt nhìn chăm chăm vào người trước mặt: “Rốt cuộc người là ai? Sao có thể tránh được đòn công kích của ta?” Đáng chết vốn nghĩ rằng việc đưa Thiệu chủ trở về rất dễ dàng nhưng ai có thể nói cho y biết tên này từ đâu mà đến không?

“Ngu ngốc, người cho là lão tử lớn lên có chút thô kệch sẽ cho rằng lão tử sẽ đàn độn giống như vậy sao? Lão tử là Ưng, tốc độ của lão tử là vô địch thiên hạ, chỉ bằng người mà muốn giết lão tử sao? Nói chuyện hoang đường viễn vong!” Huyền Ưng trợn mắt đuổi ngón tay cái chỉ xuống mặt đất, làm động tác khinh bỉ với Bắc Ảnh Đồi, cái mặt mo của y nhất thời đỏ lên.

“Lục trưởng lão.” Bỗng nhiên một âm thanh ngăn cản sự xúc động của Bắc Ảnh Đồi.

Bắc Ảnh Dương cất bước đi tới, hai tay chấp sau lưng rất có hương vị cốt cách tiên nhân, đôi mắt xoẹt qua Huyền Báo và Huyền Ưng, trong đó hiện lên tia hiểu rõ: ‘Nếu như ta đoán không sai hai vị chính là Huyền thú của rừng rậm Huyền thú nhưng lại xuất hiện ở đây? Xem ra ta cần nói chuyện với hoàng thú của các người về chuyện này.’

“Không cần nhọc người quan tâm.” Huyền Báo mỉm cười, nheo con mắt hàn khí bắn ra xung quanh, nói: “Ta sẽ giải thích với hoàng thú, bất quá có huynh đệ ta ở chỗ này người đừng vọng tưởng tổn thương người ở đây.”

Trầm mặc một lúc Bắc Ảnh Dương nở nụ cười nhàn nhạt, khuôn mặt tự tin: “Ta không biết vì sao hai vị trợ giúp bọn họ, nếu vì tiền tài thì...những tục vật như vậy ta cũng có thể cho người thậm chí còn nhiều hơn nữa...hai vị Huyền thú rừng rậm có thể lựa chọn hợp tác với bọn ta.”

Nghe vậy, Huyền Báo nở nụ cười nhàn nhạt, thanh âm trào phúng: “Thật có lỗi, người vĩnh viễn không cho được.”

Hứa hẹn của Dạ Nhược Ly là giúp hắn luyện chế đan dược trị thương, loại đan dược này gia tộc Bắc Ảnh sao có thể có? Chỉ sợ gia tộc Bắc Ảnh còn không biết chính mình đã trêu chọc cường địch gì. Có lẽ bây giờ chưa thể địch lại gia tộc Bắc Ảnh nhưng một ngày nào đó gia tộc Bắc Ảnh sẽ vì chuyện xảy ra hôm nay mà hối hận.

Cũng may hôm nay tới chỉ có một mình gia tộc Bắc Ảnh, chỉ mình gia tộc Bắc Ảnh rừng rậm Huyền thú không thêm đế vào mắt nhưng nếu gia tộc kia cũng thò chân vào có lẽ hắn sẽ buông viên đan dược kia, dù sao hắn cũng không muốn vì mình mà làm liên lụy đến toàn bộ rừng rậm Huyền thú.

“Các người thật sự muốn xem gia tộc Bắc Ảnh là địch?” Dáng vẻ tươi cười đột nhiên thu lại, Bắc Ảnh Dương lộ giọng điệu uy hiếp: “Trở thành

kẻ thù của gia tộc Bắc Ảnh đều không có kết cục tốt ngay cả Huyền thú rừng rậm cũng không ngoại lệ.”

Huyền Báo cười lạnh một tiếng, ánh mắt lướt qua Dạ Nhược Ly: “Hai huynh đệ chúng ta đã đáp ứng một người sẽ bảo vệ nơi đây trong vòng ba năm, cho nên ba năm này quyết không cho ai làm xằng làm bậy, về phần ba năm sau như thế nào không còn liên quan đến bọn ta.”

Mặc dù Huyền Báo không chỉ rõ Dạ Nhược Ly nhưng Bắc Ảnh Dương cũng hiểu rõ cái liếc mắt lơ đãng đó. Chẳng lẽ bọn họ ở đây vì thiếu nữ đó? Không, tuyệt đối không có khả năng, nàng chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi sao có thể có hiệp ước với hai Huyền thú?

Mà mọi người ở phủ tướng quân đều vì sự xuất hiện của huynh đệ Huyền Báo mà trợn tròn mắt, ai cũng không ngờ hai người Dạ Nhược ly đưa về lại là Huyền thú, có thể hoá thành người cũng đã là thú trung chi vương, Dạ Nhược Ly sao có thể có quan hệ với bọn họ? Ánh mắt mọi người nhìn về phía Dạ Nhược Ly thật sự khác xưa....

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Vì Chính Mình Mà Sống?

Sắc mặt Bắc Ảnh Đồi dần dần mất kiên nhẫn, cất bước tiến lên mới đi được hai bước liền bị một bàn tay giữ lại ngăn cản sự xúc động của y.

Chỉ thấy khoé môi cười lạnh lùng của Bắc Ảnh Dương, hai con mắt rét lạnh nhìn Huyền Báo nói: “Lão phu đã rõ, hôm nay có hai người ở đây bọn ta không thể cưỡng chế Thiếu chủ trở về, nhưng các người nhớ cho kĩ gia tộc Bắc Ảnh sẽ không bỏ qua chuyện này! Các người sẽ hối hận vạn phần! Lục trưởng lão chúng ta đi!”

Há hốc mồm, cuối cùng Bắc Ảnh Đồi cũng ngậm miệng lại, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, phất tay áo bước theo Bắc Ảnh Dương rời đi.

“Ngũ trưởng lão, cứ như thế mà bỏ qua cho bọn hăn sao?” Bước ra khỏi cửa, mặt mũi Bắc Ảnh Đồi đầy vẻ không cam lòng nhìn chăm chú Bắc Ảnh Dương, thần sắc có chút không tốt, nếu không phải trước khi đi gia chủ từng phân phó bắt y nghe lời Bắc Ảnh Dương thì y sẽ không dễ dàng bỏ đi như vậy.

“Thực lực hai người kia không kém chúng ta đâu, nếu chiến đấu sẽ lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều thiệt hại),” Bắc Ảnh Dương lắc đầu, con người mang theo lãng mang: “Cho nên chúng ta muốn đấu cũng phải đợi người của nhà kia đến, lúc đó mới có thể đánh bại bọn hăn.”

Nge vậy, Bắc Ảnh Đồi trầm mặc không nói, y biết Bắc Ảnh Dương nói hoàn toàn có lý, cho nên dù không cam lòng đến đâu y cũng phải buông tha

bọn hần.

Lúc này ở phủ tướng quân khi mọi người thấy gia tộc Bắc Ảnh rời đi không khỏi thở ra một hơi coi như nguy hiểm trước mắt đã được giải quyết, Lam Hình thả lỏng tâm trạng lập tức thấy phía trước tối sầm vô lực ngã xuống.

“Hình nhi!” Bắc Ảnh Thần cả kinh, vội vàng đỡ lấy cơ thể Lam Hình, lo lắng nói: “Hình nhi, nàng làm sao vậy?”

Nghe Bắc Ảnh Thần nói Dạ Nhược Ly xoay người lại nhìn thấy Lam Hình ngã vào người Bắc Ảnh Thần thì liền chạy tới, hai ngón tay ấn lên cổ tay Lam Hình, một lát sau nàng thở phào nhẹ nhõm, nét vui cười lại hiện lên trên mặt.

“Cha dưỡng, người không cần lo lắng, mẫu thân có thai rồi, hôm nay bị dọa cho sợ hãi nên mới ngất đi, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khỏe lại.”

Bắc Ảnh Thần còn chưa kịp hỏi sao Dạ Nhược Ly biết y thuật thì bị tin vui này làm choáng váng hết cả đầu óc, trợn tròn mắt nhìn nữ tử đang làm trong lòng mình, sững sờ nói: “Con nói là Hình nhi mang thai? Có thật không vậy? ta sắp được làm cha....”

Lẳng theo Bắc Ảnh Thần nhiều năm như vậy cũng cảm thấy vui thay cho tướng quân, hai tay cầm kiếm ôm quyền, khuôn mặt tuần tú vui vẻ nói: “Chúc mừng tướng quân, chúc mừng tướng quân, phu nhân có thai đúng là tin mừng.”

“Lăng, người đem Hiên Viên Tinh Nhi đưa về Bình an vương phủ đi nhưng nhiw yêu cầu của ta là Huyền thú và Hoàng kim đấy.” Thời gian dần trôi qua, Dạ Nhược Ly cũng hồi phục lại tâm trạng bình tĩnh, nàng nhìn Bắc Ảnh Thần mỉm cười: “Cha dưỡng, con có việc nên đi trước.”

Bắc Ảnh Thần sững sốt một lát ngẩng đầu nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly rời đi, nhúu mày suy nghĩ trong con mắt lại xuất hiện tia nhu tình.

Trong phòng mùi thuốc thoang thoảng, Dạ Nhược Ly bước vào phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại, dung nhan tuyệt sắc vẫn còn chút ngây thơ không kiềm chế được sự kích động, nàng phất tay áo trước mặt liền xuất hiện một đồng lớn chai thuốc, quả thật làm người ta hoa mắt.

“Mẫu thân cũng đã lớn tuổi rồi, sinh con chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, cần phải sử dụng Thiên Linh đan mới đảm bảo an toàn, còn có Bích Linh đan trong thời gian mang thai có thể cải thiện thiên phú của thai nhi, ta phải tìm xem còn đan dược gì không, đúng rồi, Trúc Cơ đan và Tẩy Tuỷ đan ngày sau dùng sẽ lấy, Thanh Long người mau tới giúp ta tìm đi.”

Vòng tay loé lên hào quang, Thanh Long biến thành một đạo lưu quang, bay lên xà nhà trừng cặp mắt trong veo như nước nhìn Dạ Nhược Ly lộ vẻ nghi hoặc: “Chủ nhân, người bị hư rồi hả? bằng không sao lại làm chuyện kì quái này?”

Dạ Nhược Ly không để ý đến Thanh Long tiếp tục lục tìm đồng chai thuốc trước mắt.

“Chủ nhân...” Thanh Long nhào vào ngực Dạ Nhược Ly, nắm chặt nàng rồi hướng về nhãn Huyền Linh hét lớn: “Chu Tước, người mau tỉnh lại a, chủ nhân thật sự hư rồi!”

“Phanh!” một nắm đấm rơi xuống đầu Thanh Long, Dạ Nhược Ly liếc nhìn nó sau đó lại tiếp tục hướng về phía chai lọ: “Người muốn cho mọi người biết sự có mặt của người sao? Hơn nữa, ta chỉ giúp muội muội hoặc đệ đệ chuẩn bị một chút.”

Thanh Long dùng đuôi vuốt vuốt đầu, hai mắt nhắm lệ ngẩng lên lộ vẻ uỷ khuất: “Gần đây chủ nhân rất ổn nhưng vừa rồi người lại....”

Thân thể đột nhiên run lên Dạ Nhược Ly buông bình ngọc, nếu như Thanh Long không nói chỉ sợ chính bản thân nàng cũng không phát hiện ra, tính cách của nàng bất tri bất giác đã thay đổi....

“Chủ nhân, tuy rằng việc vừa rồi không giống với việc người hay làm nhưng lại chân thật nhất,” Thanh Long quần quanh cổ tay Dạ Nhược Ly, đầu rắn khê dụi vào người nàng, trong mắt mang theo ánh sáng xán lạn: “Kiếp trước người vì đảm nhiệm trọng trách nên từ nhỏ đã bắt đầu thành thực..., mấy người chúng ta đều rất đau lòng cho người, chúng ta biết rõ người cố chấp nhất cứ ép buộc bản thân mình, nhưng ở kiếp này không có Dạ gia, không có chức trách, ta thật hy vọng chủ nhân có thể sống vì chính mình.”

Vì chính mình mà sống? Dạ Nhược Ly nở nụ cười nhàn nhạt nhưng lại không trả lời, nhẹ nhàng xoa đầu Thanh Long thở dài nói: “Thanh Long, ta hiểu rõ lời người nói, ta cũng biết các người luôn quan tâm tới ta, chỉ là mọi việc đều không như chúng ta mong muốn, đi thôi, ta phải xem xem mẫu thân ta thế nào rồi.”

Thanh Long trừng mắt nhìn sau đó vẫn biến thành chiếc vòng quần vào cổ tay Dạ Nhược Ly. Chậm rãi bước vào phòng Lam Hinh, Dạ Nhược Ly liền cảm nhận một khí tức bất thường, chỉ thấy Lam Hinh đã tỉnh rúc đầu vào ngực Bắc Ảnh Thần, thấy Dạ Nhược Ly lập tức há miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Hinh nhi, vẫn nên để ta nói,” Bắc Ảnh Thần vỗ vỗ vai Lam Hinh, tựa như muốn trấn an nàng ta, khuôn mặt anh tuần lộc vẻ nhu tình dào dạt.

Dạ Nhược Ly khẽ cau mày, cất bước vào hỏi: “Cha dưỡng, hai người có chuyện gì muốn nói với con sao?”

“Tiểu Ly nhi, cha dưỡng và mẹ con đã thương lượng qua,” Bắc Ảnh Thần ngẩng đầu, con mắt đen nhìn Dạ Nhược Ly: “Đứa bé này chúng ta

không có ý định giữ lại.”

“Cái gì?” Dạ Nhược Ly cả kinh, nàng rõ ràng biết được Bắc Ảnh Thần rất mong chờ đứa con này, sao có thể lựa chọn buông tay? Như hiểu được nghi hoặc trong lòng Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần mỉm cười: “Ta và Hình nhi còn có con nữa là đủ rồi, tuy con không phải là con gái ruột của ta nhưng ta sẽ cùng Hình nhi yêu thương con, cho nên chúng ta...”

“Cha dưỡng,” Nghe vậy, Dạ Nhược Ly mới chợt hiểu ra có chút cảm động nhưng vẫn không chấp nhận chuyện họ vừa nói: “Có phải hai người hiểu lầm chuyện gì rồi không? Con vừa rời đi là vì có chuyện không thể ngờ hai người lại hiểu lầm.”

“Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng...” Bắc Ảnh Thần lộ vẻ mặt đã hiểu, ôn hoà nhìn Dạ Nhược Ly: “Tiểu Ly nhi, con đối với chúng ta rất quan trọng, bởi vậy ta rất để tâm đến tâm trạng của con, nếu con đã nói thế thì liền giữ đứa bé này lại.”

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng thở ra, đi về phía trước nắm chặt tay Bắc Ảnh Thần và Lam Hình, lời nói kiên định: “Cha dưỡng, mẫu thân, yên tâm đi, con cũng sẽ cùng hai người yêu thương hài tử này, hơn nữa con có thể cho nó hết thấy những điều nó muốn.”

Vì chính mình mà sống? Xem ra đối với nàng mà nói vẫn có chút khó khăn. Chỉ là ở kiếp này nàng có quá nhiều chuyện phải lo, nói không chừng nàng không thể giống thiếu nữ bình thường ngây thơ trong sáng.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Hội Đấu Giá

Lúc Dạ Nhược Ly bước ra từ phòng Lam Hình thì ánh trăng đã treo lên rồi, nàng quay đầu lại nhìn Lam Hình và Bắc Ảnh Thần, dung nhan tuyệt sắc nở nụ cười ấm áp sau đó trở về phòng mình. Ánh trăng bao phủ khắp phủ tướng quân đặc biệt yên tĩnh, chỉ là chuyện hôm nay xảy ra đã khắc thật sâu trong lòng Dạ Nhược Ly. Xem ra nàng phải nhanh chóng tăng cường thực lực, nếu như thực lực của nàng đủ cường đại sẽ không cần dựa vào Huyền Báo và Huyền Ưng để tránh một kiếp nạn, hơn nữa nàng cũng không quên ngoài gia tộc Bắc Ảnh còn có một gia tộc khác nữa.

Nắm chặt bàn tay, thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, ngay lúc đó liền phát hiện ra Lăng và Gia Nhi đứng ở cửa, biểu hiện trên mặt nàng dần dần trở lại bình thường nhưng chưa kịp nói lời nào Gia Nhi chạy đến chỗ nàng đụng vào ngực nàng thật mạnh.

Bước chân lui về sau hai bước, Dạ Nhược Ly ổn định thân thể, khó hiểu trừng mắt nhìn Gia Nhi: “Gia Nhi, em...”

“Tiểu thư, em đã nghe Lăng nói qua sự việc ngày hôm nay...” Gia Nhi dụi dụi con mắt, gương mặt thanh tú ngẩng lên, trong mắt còn ánh lệ: “Người có bị thương ở đâu không? Mấy tên hỗn đản đáng chết, dám đến phủ tướng quân gây rối, về sau nếu để Gia Nhi gặp bọn chúng nhất định sẽ băm thây vụn đoạn!”

Dạ Nhược Ly nhìn Gia Nhi dương dương cánh tay nhỏ còn làm bộ dạng hung dữ không khỏi bật cười, chợt ánh mắt nhìn về phía Lăng đứng đó

không xa: “Lăng, đồ ta muốn đâu?”

“Tiểu thư, Hoàng kim ta đã giúp người đổi thành ngân phiếu, Huyền thú ta cũng đem về đây.” Lăng chậm rãi tiến đến đưa cho Dạ Nhược Ly một đồng ngân phiếu sau đó lại lôi ra một cái lồng sắt hiện ra một thân hồ ly trắng như tuyết.

Toàn thân hồ ly toàn là máu, da thịt tràn ra, mắt xanh như biển trời mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nếu như không phải bị giam trong lồng sắt đoán chừng nó ra nhào về phía Dạ Nhược Ly mà cắn xé một phen.

Dạ Nhược Ly ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn vào những vết thương chồng chất trên thân hồ ly, hỏi: “Người tên gì?”

“Hừ!” Tuyết Hồ lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu, cặp mắt xanh đậm mang đầy hận ý: “Con người, nếu đã bắt ta đem tới đây thì không cần nói chuyện khách khí như thế, ta đường đường là một Tuyết Hồ không phải là dạng ham sống sợ chết, người có phải muốn ta thần phục người? Ta cho người biết, người nằm mơ đi, ta dù có chết cũng không khuất phục!”

Đứng thẳng người lên, Dạ Nhược Ly phúi phúi áo trắng, khoé môi cong lên: “Người có phải hiểu lầm gì đó rồi không? Cũng không phải là ta bắt người, ta chỉ dùng thứ ta có chuộc người về, nếu người không muốn ở lại ta đây sẽ để người đi.”

Trường kiếm vung lên “Keng” một tiếng, lồng sắt cắt thành hai đoạn, Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm một hồi rồi mới cho vào chuôi kiếm, thần sắc ngạo nghễ nhìn Tuyết Hồ: “Dạ Nhược Ly ta chưa từng cưỡng ép bất kì sinh vật nào, tôn nghiêm của ta không cho phép ta làm như vậy, người nếu muốn rời đi thì bây giờ có thể đi, thế nhưng người bị trọng thương thì ừ có rời khỏi đây cũng khó thoát khỏi ma chướng của người khác, cho nên ta khuyên người một câu nên đợi vết thương lành lại rồi hãy rời đi, khi đó số người có thể bắt được người cũng không nhiều.”

Tuyết Hồ kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, con người này thật sự tốt bụng muốn thả nó đi? Con người không phải đều tham lam ích kỉ sao? Vì sao nàng ta lại không như thế?

“Gia Nhi, giúp ta chuẩn bị bữa tối, mặt khác...” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Tuyết Hồ nhàn nhạt phân phó nói: “Chuẩn bị cho nó một phần, hơn nữa nói với người phủ tướng quân biết nó là khách trong phủ nên có thể tự do ra vào.”

Dứt lời, cũng không hề quay lại bước thẳng vào phòng bỏ mặc Tuyết Hồ với vẻ mặt mê muội.

Đóng cửa phòng, Dạ Nhược Ly nhìn về phía vòng ngọc: “Thanh Long, người có phát hiện được gì không?”

Vòng ngọc ánh lên màu xanh, Thanh Long xoay quanh trên không trung, cặp mắt trong veo như hồ nước loé lên: “Chủ nhân, người muốn nói tới Tuyết Hồ sao? Con Tuyết Hồ kia thật xinh đẹp nha, nhất là bộ lông dày như thế, mùa đông có thể sưởi ấm, vì thế mà chủ nhân muốn ta thả cho nó?”

Khoé môi thoáng run rẩy, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài, nàng quên mất trong đầu Thanh Long chỉ biết ăn, nói chuyện cùng nó đúng là đàn gảy tai trâu.

“Nó không phải là Tuyết Hồ bình thường.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Thanh Long, tiếp tục nói: “Nếu ta đoán không sai thì nó chính là Tuyết Hồ ở trong Tuyết Vân Hồ, ta đã từng đọc qua loại Tuyết Hồ này, nghe nói Tuyết Vân Hồ thiên phú rất tốt, đứng đầu trong bảng danh sách Huyền thú, vừa rồi lần đầu tiên nhìn thấy nó, ta biết nó sinh ra chưa được mười năm, chưa được mười năm mà đã là Huyền thú cấp 15, không phải Tuyết Vân Hồ thì là gì?”

Nghe Dạ Nhược Ly nói thế Thanh Long mới phát hiện ra chuyện gì không đúng, lúc này mới ngạc nhiên không nói lên lời.

“Ha ha” cười nhẹ một tiếng, con mắt Dạ Nhược Ly rũ xuống hiện vẻ trào phúng vui vẻ: “Chỉ sợ là Hiên Viên Bình nếu biết được chuyện này sẽ tức hộc máu mất, dùng nhân lực của mình mà lại không nhìn Tuyết Vân Hồ, lại cho nó là loại Tuyết Hồ bình thường đưa cho ta, thật buồn cười!” Đáng tiếc đối với kẻ thù nàng nhất định sẽ không thay đổi thái độ nên không có khả năng nhắc nhở hẳn chuyện này.

“Chủ nhân , người không sợ con Tuyết Hồ kia sẽ rời đi sao?”

“Nó rất thông minh, nếu vết thương chưa phục hồi nhất định sẽ không rời đi, sau khi nó hoàn toàn bình phục ta sẽ có biện pháp giữ nó lại.”

Dạ Nhược Ly nở nụ cười, nếu muốn giữ Tuyết Hồ lại nàng có rất nhiều cách nên hoàn toàn không sợ nó sẽ bỏ đi. Mấy ngày sau người của gia tộc Bắc Ảnh không thấy tới quấy rầy cũng không thể làm tâm trạng Dạ Nhược Ly buông lỏng mà toàn bộ phủ tướng quân cũng rất lo lắng, dưới tình trạng này hội đấu giá cuối cùng cũng tới,

Bởi vì Dạ Nhược Ly chỉ có nửa tháng tuyên truyền nên chỉ có mấy nước nhỏ xung quanh Hiên Viên quốc, còn mấy nước xa xa mặc dù rất muốn tới nhưng thời gian chỉ có nửa tháng không đủ để lên đường. Ngày hôm đó, bên ngoài hội đấu giá, người như thủy triều bắt đầu nhao nhao bắt tuyệt.

Dạ Nhược Ly định một mình bước về phía trước, cuối cùng vẫn bị Bắc Ảnh thần kéo tới, về phần lam Hình thì ở nhà dưỡng thai, phủ tướng quân có Huyền Báo và Huyền Ưng trông chừng nên Dạ Nhược ly rất yên tâm, dù sao ở Hiên Viên quốc có thể đánh thắng bọn họ cũng chỉ có mấy người.

Khi Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Thần bước vào hội trường đấu giá ngay lập tức nghe thấy âm thanh mang theo tia hận thù: “Bắc Ảnh tướng quân, không ngờ người cũng tới tham gia hội đấu giá.”

Nhướng mày, Bắc Ảnh Thần phóng mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, khoé môi hiện ra nụ cười lạnh: “Bình an vương gia người có thể tới, sao ta

lại không thể tới chứ?”

“Hừ, đan dược kia nhất định phải là của ta.” Hiên Viên Bình hưng hăng phất ống tay, lạnh lùng nhìn Bắc Ảnh Thần rồi lại nhìn Dạ Nhược Ly ở phía sau, híp híp con ngươi: “Còn có, đan dược quý như vậy không phải kẻ nào cũng xứng đáng có được.”

Bắc Ảnh Thần cũng không tức giận, mỉm cười, mà bộ dạng không coi ai ra gì của hắn làm Hiên Viên Bình nổi giận lôi đình.

“Bắc Ảnh Thần, chúng ta chờ xem!” Năm chặt năm đấm, Hiên Viên Bình hung ác trừng mắt liếc Bắc Ảnh Thần sau đó quay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng dần xa của Hiên Viên Bình, Bắc Ảnh Thần khẽ cười nói: “Ta không hề có hứng thú với đan dược đột phá thực lực võ giả kia, ta chỉ hiếu kì hội đấu giá này không biết có nhìn thấy Luyện Đan sư, tiểu Ly nhi, chúng ta có thể có được cơ duyên đó không nhỉ?”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly cuối đầu thật thấp, nếu Bắc Ảnh Thần biết Luyện Đan sư bây giờ đang đứng ngay cạnh hắn không biết hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Tặng Quân Đan Dược

“Đúng rồi, cha dưỡng, con nhớ ra có chuyện chưa làm, con đi làm một chút sau đó sẽ tìm người.” Mắt xoay tròn, Dạ Nhược Ly không chờ Bắc Ảnh Thần đáp ứng đã chen lấn vào dòng người tập nập.

Thấy vậy Bắc Ảnh Thần vươn tay muốn giữ nàng lại nhưng không kịp, Dạ Nhược Ly đã sớm mất tung tích, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Dạ Nhược Ly vừa rời đi sau đó quay người bước vào phía trong hội trường đấu giá.

Mà thôi, con gái trưởng thành ai cũng có bí mật của mình, làm phụ thân hắn nên tin tưởng nàng. Vừa thoát khỏi Bắc Ảnh Thần Dạ Nhược Ly đụng phải nam tử áo xám, bước chân dừng lại khiêu mi nhìn về phía nam tử: “Niệm Khê nói người đi đón ta?”

Nam nhân áo xám dừng bước, cầm đỉnh mũ màu xám kéo xuống, ý cười đầy mặt nhìn chằm chằm vào Dạ Nhược Ly: “Có thể đoán được không hồ là Dạ tiểu thư.”

Nghe vậy, khoé môi Dạ Nhược Ly co rút, không phải rất dễ đoán sao?

“Dạ tiểu thư, Khê tiểu thư đã đợi người rất lâu.” Nam nhân áo xám vỗ vỗ cái mũ xám, làm động tác mời, khuôn mặt nồng đượm vui vẻ: “Xin mời đi theo ta, nàng đang ở phòng khách quý chờ người.”

Dạ Nhược Ly liền theo nam tử áo xám đi về phòng đón tiếp khách quý. Phòng khách quý này chỉ có thể là hoàng đế Hiên Viên quốc mới có thể vào ngay cả Hiên Viên Bình cũng không có tư cách, hôm nay Hiên Viên Chiến không đến chỉ sai Thái tử là Hiên Viên Triệt nên Niệm Khê mới dùng phòng khách quý chiêu đãi Dạ Nhược Ly.

Đi vào trước cửa, nam nhân áo xám đẩy cửa phòng bên trong truyền ra một âm thanh lười biếng: “Tiểu Hôi, người trở về có mang theo khách quý của ta không?”

Bên trong phòng khách quý, nữ tử như mèo tựa lưng vào ghế, cái đầu nằm lên bàn gỗ, mái tóc thật đen thật dài theo đó mà nghiêng nghiêng rơi xuống. Nữ tử này không tính là tuyệt thế giai nhân nhưng có mười phần hào hùng khí khái, còn có da màu lúa mì mạnh khoẻ làm cho người đối diện cảm thấy sáng khoái dễ chịu.

Trên tay nữ tử có đeo một bộ sắt lá (theo nghĩa mình dịch được là bao tay bằng sắt @@), chống đầu nhìn về phía hai người, trên chân cũng có một bộ sắt lá như vậy. Nam nhân áo xám bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi thông thả bước vào trong, đầu đầu vuốt vuốt huyết thái dương: “Khê tiểu thư không nên gọi ta là Tiểu Hôi, người quên tên ta cũng không sao, dù sao tự chính bản thân ta cũng không nhớ rõ cho nên sau này gọi ta là Áo Xám là được.

Ngửa đầu lên nhìn, Niệm Khê trừng mắt nhìn: “A Tro.”

Khoé môi thoáng run rẩy, nam tử áo xám khẽ lắc đầu thở dài, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Tuỳ người a~”

Tựa hồ như biết rõ không thể thay đổi ý định của nàng vậy thì chiều nàng vậy.

“Đúng rồi, Dạ tiểu thư ta còn chưa giới thiệu.” Niệm Khê đến bên nàng vỗ vỗ vai rồi chỉ vào nam tử áo xám. Giơ tay xoa cằm: “Người này mấy

người trước tiểu thư đã gặp rồi, người thấy đấy hẳn rất thích màu xám từ đầu đến cuối cũng chỉ có màu xám, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chỉ mặc loại y phục có màu xám nên người có thể gọi hẳn là Tiểu Hôi hoặc A Tro.

Dạ Nhược Ly đồng tình nhìn A Tro, có cái tên như vậy không trách hẳn luôn có vẻ muộn phiền.

“Niệm Khê!” A Tro chặt chẽ nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên là đã đến giới hạn của sự nhẫn nại.

“Như thế nào?” Niệm Khê nhướn lông mày, dùng giọng điệu uy hiếp đảo qua: “Người có ý kiến?”

A Tro đột nhiên run lên, khuôn mặt tuần tú vội vàng lộ vẻ nịnh hót, chân chó nói: “Không, ta sao có thể có ý kiến với tiểu thư? Khê tiểu thư người hiểu nhầm rồi, ta kính ngưỡng tiểu thư còn không kịp, cho ta một trăm lá gan ta còn không dám, hội đấu giá sắp bắt đầu rồi ta phải đi chuẩn bị một chút.”

Dứt lời, trực tiếp như gió lốc hướng ra cửa trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

“Niệm Khê, những lời ta từng nói người đã suy nghĩ kỹ chưa?” Sau khi A Tro rời đi, Dạ Nhược Ly ngồi xuống rót cho mình ly trà thổi từ từ nhiệt khí, khẽ nhấp một cái: “Thời gian nửa tháng cho dù người truyền tin cho gia tộc người cũng nên có tin tức hồi đáp lại rồi.”

“Ha ha, sự việc này cũng không thể giấu giếm được người.” Niệm Khê ngồi bên cạnh Dạ Nhược Ly, không hề kiêng dè cầm ly trà của Dạ Nhược Ly ngửa cổ uống cạn sau đó thả chén xuống, con mắt nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly : “Ta có thể tin tưởng vào năng lực của người?”

Khoé môi nhếch lên, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt trở lời: “Ta có thể đảm bảo ta sẽ mang đến cho người rất nhiều lợi ích.”

Niệm Khê đột nhiên cười ớn, nàng đứng người lên, nhún vai: “Nói thật cho người biết, đám người bảo thủ ở Niệm ia căn bản không nghe lời ta nói, chỉ có điều ta có thể dùng danh nghĩa của mình để đầu nhập dưới tay người, chỉ cần ta có thể mang lợi ích về đám lão già kia tuyệt đối sẽ không nói lời nhảm nhí nữa,”

Nói đến đây, Niệm Khe chợt dừng lại, thần sắc ngưng trọng: “Cho nên, Dạ Nhược Ly, ta nguyện tin tưởng người, cũng nguyện làm việc cho người, ta tin tưởng một viên đan dược kia khi đấu giá có thể mang lại cho ta không ít lợi.”

“Đa tạ sự tín nhiệm của người.”

Dạ Nhược Ly cũng đứng lên, trên mặt nở nụ cười động lòng, duỗi bàn tay ra. Ngắm nhìn bàn tay của nàng, Niệm Khê tự nhiên cũng cười, nắm nhẹ lấy tay Dạ Nhược Ly, hai tay nắm chặt nội tâm đạt được hiệp nghị.

“Cảm tạ chư vị đường xá xa xôi đã đến tham sự buổi đấu giá hôm nay...”

Dưới lầu âm thanh A Tro truyền tới, Dạ Nhược Ly buông tay, nhìn về phía dưới khi thấy A Tro đứng trên chỗ đấu giá viên (giống MC) mới hiểu được vì sao hắn luôn có dáng vẻ tươi cười thì ra hắn là đấu giá viên, nụ cười kia hoàn toàn là do luyện tập mà thành.

“Chắc hẳn chư vị đều biết, phòng đấu giá hôm nay đấu giá là những vật phẩm đồng dạng...”

Nghe nói như thế, cả hội đấu giá ồn ào trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn nam nhân áo xám.

“Mọi người chắc còn nhớ, năm năm trước gia tộc Nam Cung luyện được đan dược tấn cấp cho võ giả? Hôm nay chúng ta đấu giá cũng là một viên đan dược như thế, nhưng điều khác biệt chính là đan dược của gia tộc Nam

Cung chỉ có thể đột phá một cấp còn viên đan dược này lại có thể đột phá được hai cấp không phân biệt cấp bậc hay nói cách khác cho dù là võ sư hay thiên võ sư đều có thể tấn chức, vì vậy ta khuyên các vị, nếu lấy được viên đan dược này nên để dành cho ngày sau, đợi sau này đạt được hạng thượng đẳng mới dùng, dù sao đột phá càng về sau càng khó khăn.”

“Vù!”

Nghe A Tro nói xong, mọi người bắt đầu nhao nhao ầm ĩ, hai mắt toả sáng nhìn chăm chăm vào bình sứ trên tay A Tro.

“Bản thái tử ra giá trăm lượng hoàng kim.” Bên trong phòng, một nam tử tướng mạo anh tuấn thềm thường nhìn chăm chú lên bàn đấu giá, nếu hẳn có được viên thuốc này, vị trí thái tử nhất định sẽ không bị lung lay.

“Ha ha,” một tiếng cười trầm thấp từ lô bên cạnh truyền qua: “Hoàng chất, người quá mức keo kiệt rồi, chỉ có trăm lượng hoàng kim sao? Bốn vương ra ngàn lượng hoàng kim.”

“Hoàng thúc, chẳng lẽ người muốn tranh đoạt cùng chất nhi hay sao?” Khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt trầm xuống nghiêm nghị hỏi.

“Người tài ba biết được, hoàng chất có bản lĩnh có thể tự mình tranh đoạt.” Hiên Viên Bình cười lạnh một tiếng, cũng không để ý đến thân phận thái tử của đối phương.

“Một vạn lượng hoàng kim!”

Ngay lúc hai người đấu võ mồm, rạp đối diện truyền đến một giọng nói, vừa mới bắt đầu đã nâng giá cao như vậy, một số người ngạc nhiên tròn mắt.

Dạ Nhược Ly nghe ra âm thanh của Bắc Ảnh Thần, tựa hồ như nhớ ra chuyện gì đó. Lấy ra ba viên thuốc trong nhẫn Huyền Linh đưa tới trước

mặt Niệm Khê: “Người giúp ta đưa mấy viên đan dược này cho cha dưỡng ta đi, trong đó có hai đan dược màu đỏ giúp phu nhân an thai, cái còn lại đưa cho hãn tăng huyền khí.

Niệm Khê run rẩy giơ tay nhận lấy, hít thở thật sâu, ngăn cản nội tâm khiếp sợ: “Nếu hãn hỏi ai đưa thì trả lời như thế nào?”

Rủ con mắt xuống, Dạ Nhược Ly vuốt vuốt chén sứ. nhàn nhạt nói: “Lần đầu giá này gặp được cố nhân...”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Dạ Nhược Ly Tính Toán

Trong rạp lá trúc thơm ngát ngập tràn căn phòng, Bắc Ảnh Thần nhàn nhật phẩm nước trà, tựa hồ như không bị ảnh hưởng bởi sự ồn ào bên ngoài, nhẹ nhàng thả chén sứ trên tay xuống rồi nhìn thẳng vào hai người đối diện; “Hai vị, viên đan dược này nên xứng với người tài, cũng đừng trách bốn tướng quân chen vào một chân.”

Thanh âm lâm đậm như gió lúc có lúc không truyền tới tai hai người.

“Ha ha, Bắc Ảnh tướng quân nên có hứng thú với việc đan dược kia thì bản thái tử chỉ có thể nhịn đau mà bỏ qua thứ yêu thích rồi.” Hiên Viên Triệt nắm chặt bàn tay, miễn cưỡng cười hai tiếng, vào lúc hăn mới được lập làm thái tử Hiên Viên Chiến đã từng âm thầm dặn dò hăn không nên đắc tội với Bắc Ảnh Thần nếu không toàn bộ quốc gia này sẽ bị huỷ trong tay hăn.

Giờ phút này Bắc Ảnh Thần muốn đan dược kia hăn dám tranh đoạt sao? Mặc dù vô cùng không can tâm tình nguyện cũng phải buông tay.

“Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim.” Hiên Viên Bình nheo mắt, hăn muốn làm xấu mặt Hiên Viên Triệt đây mà.

Bắc Ảnh Thần muốn mở miệng, một âm thanh hào hùng khí khái bỗng nhiên truyền từ ngoài vào: “Bắc Ảnh tướng quân, có thể làm phiền ngài một lát không?”

Nhưng chủ nhân của âm thanh ấy cũng không đợi Bắc Ảnh Thần trả lời đã tự tiện bước vào. Đập vào mắt là một bộ xiêm y màu da cam, tiếp tục nhìn lại thấy một nữ tử có dung mạo cực kì mỹ lệ, trên mặt không kiên nhẫn nói: “Thì ra là Niệm Khê lão bản, không biết Niệm Khê lão bản đến đây có chuyện gì chỉ giáo?”

Nữ tử này ở Hiên Viên quốc cũng xem như có chút danh tiếng, bởi vì bất kể là dung mạo hay thủ đoạn đều là nhân tài kiệt xuất, huống chi nàng ta còn đến từ Niệm gia.

Niệm gia, là gia tộc võ giả lớn nhất ở Hiên Viên quốc, cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, vì quốc gia mà cung cấp không ít người, ở Hiên Viên quốc Niệm gia này chỉ nghe theo mệnh lệnh của Hiên Viên Chiến mà thôi. Cho dù là Hiên Viên Bình bọn họ cũng không để vào mắt.

Bắc Ảnh Thần cảm thấy khó hiểu, hắn và Niệm Khê không có quan hệ gì sao nàng ta lại một mình tới tìm hắn?

“Chỉ giáo thì không dám.” Niệm Khê chậm rãi bước tới, ngồi trên mặt bàn tay cầm bình sứ để trước mặt Bắc Ảnh Thần: “Chỉ là có một vị khách nhân nói ta đưa ba viên đan dược này cho người, nàng nói phu nhân đang mang thai nếu uống hai viên đan dược màu đỏ chắc chắn rất có ích còn một viên khác tặng cho tướng quân.”

Đan dược? Bắc Ảnh Thần khẽ giật mình, dừng mắt ở bình sứ, cũng không vươn tay ra lấy, trầm tư một lát mới mở miệng: “Thật xin lỗi, làm phiền Niệm Khê lão bản đi không một chuyến người vẫn nên thu hồi lại đi, Bắc Ảnh Thần ta không tiếp nhận những thứ không rõ lai lịch.”

“Ha ha, Bắc Ảnh tướng quân yên tâm đi,” đoán trước sẽ biết phản ứng của Bắc Ảnh Thần sẽ như vậy, Niệm Khê không nhanh không chậm nói: “Đây là một vị cố nhân đưa cho tướng quân, nếu tướng quân có đan dược

này có thể tăng cường huyền khí huyền giả, tận dụng thời cơ cũng không mất mát điều gì, sao tướng quân không thử tin tưởng một lần?”

Đan dược có thể tăng cường huyền khí huyền giả? Lần này, tâm tình Bắc Ảnh Thần cũng có biến động. Mặc dù gia tộc Bắc Ảnh cũng có Luyện Đan sư nhưng cũng có thể điều chế ra ít thuốc trị thương hoặc đan dược đột phá võ giả, nhưng lại không có cách nào luyện được đan dược gia tăng huyền khí, mà người này lại cho mình? Nàng* (*nàng này là do ng edit biết là con gái, còn BAT hoàn toàn không biết nên cũng có thể gọi là “Hắn” hoặc “y”) có thân phận như thế nào? Có quan hệ gì với mình không?

“Đúng rồi,” đôi mắt luân chuyển, trong đó có tia sáng khác thường đảo quanh: “Vị khách nhân kia còn nói lệnh ái có thiên phú trác tuyệt, cố ý thu làm đồ đệ.”

“Tiểu Ly nhi?” Nghe vậy, Bắc Ảnh Thần bừng tỉnh ngộ, con người một mảnh thanh tịnh: “Khó trách....”

Nói cái gì là cố nhân chẳng qua là nhìn trúng con gái hắn nên muốn dùng đan dược thu mua lòng người. Tiểu Ly nhi rời đi thật lâu cũng không thấy trở lại, chắc hắn đã xảy ra chuyện gì đó mà hắn không biết nhưng việc này đối với Dạ Nhược Ly là chuyện tốt, hắn không cự tuyệt nữa, dù sao người làm phụ thân sao có thể ngăn cản bước tiến của con gái chứ?

Ánh mắt lại nhìn về bình sứ, bất kể là thật hay giả hắn cũng nguyện ý thử một lần, chỉ có thực lực cường đại mới có thể bảo vệ tốt cả nhà.

Hít sâu một cái, Bắc Ảnh Thần nhận lấy bình sứ đổ ra một viên đan dược màu vàng, bỏ vào trong miệng ngay lập tức hoá thành một dòng mát lạnh khí tức ôn nhuận tập trung vào đan điền, Bắc Ảnh Thần cảm nhận rõ ràng huyền lực trong cơ thể đang dần gia tăng, mặc dù không trực tiếp đột phá nhưng cũng tới giới hạn để đột phá.

Cảm nhận sự biến hoá của cơ thể, nội tâm Bắc Ảnh Thần vui vẻ, ngăn cản sự phấn khích, khẽ ngẩng đầu ánh mắt nhìn Niệm Khê: “Giúp ta chuyển lời cảm tạ đến vị cố nhân kia.”

“Tốt, ta xin cáo từ.” khoé môi tươi cười mở rộng, Niệm Khê nhìn Bắc Ảnh Thần rồi sau đó lui ra ngoài.

“Một vạn năm ngàn lượng hoàng kim, còn có... còn có ai trả giá cao hơn không? Một vạn năm ngàn lượng lần thứ nhất, một vạn năm ngàn lượng lần thứ hai, một vạn năm ngàn lượng lần thứ ...”

Âm thanh bên ngoài kéo suy nghĩ của Bắc Ảnh Thần trở về, hần cười lạnh một tiếng ngón tay thon dài chạm vào mặt bàn nhàn nhạt thốt ra: “Mười vạn lượng hoàng kim.”

Sắc mặt Hiên Viên Bình biến đổi, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào rạp Bắc Ảnh Thần, cắn chặt răng nói: “Hai mươi vạn lượng hoàng kim.”

Bắc Ảnh Thần chết tiệt, sớm muộn gì cũng có một ngày y sẽ cho hần chết không chỗ chôn!

“Vương gia, người thắng,” Bắc Ảnh Thần nhẹ nhàng cười cười, nhưng lời nói ra suýt nữa là Hiên Viên Bình thổ huyết: “Nói thật, đối với viên đan dược có thể đột phá võ giả này ta hoàn toàn không có hứng thú, chỉ là thấy báo giá thú vị cho nên mới chen chân vào, nếu vương gia đã yêu thích như thế cũng không thể không niệm tình mà nhường cho vương gia.”

Bàn tay nắm chặt lại, Hiên Viên Bình yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Bắc Ảnh Thần, xem như lần này người lợi hại.”

“Quá khen,” Bắc Ảnh Thần phảng phất như không nghe thấy tia cảm hận của Hiên Viên Bình, chấp tay, nhẹ nhàng cười nói: “Vương gia khích lệ như vậy thật sự gây chết bốn tướng quân, dù sao bốn tướng quân cùng vương gia so sánh có chút thiệt thòi cho người rồi.”

Hiên Viên Bình tức khí ngậm miệng lại, nếu tiếp tục nói chuyện cùng hãn sớm muộn gì cũng bị làm cho tức chết.

“Cha dưỡng thật là...” Dạ Nhược Ly ở phòng bên nghe hai người nói chuyện cũng buồn cười lắc đầu, ngẩng đầu lên thấy Niệm Khê bước vào khiến cho Thanh Long đang định mở miệng nói ngay lập tức biến thành vòng ngọc quấn vào tay Dạ Nhược Ly.

Niệm Khê đem phản ứng của Bắc Ảnh Thần và lời nói dối của mình nói cho Dạ Nhược Ly biết, sau khi nói xong nàng ta thu lông mày suy nghĩ sâu xa: “Dạ tiểu thư, đan dược kia Bình vương gia đã lấy được, để Bình vương gia tăng cường thực lực như vậy, chẳng phải là...”

“Không,” Dạ Nhược Ly vuốt ve vòng ngọc Thanh Long, con người đen xoẹt qua tia tính toán: “Tất cả đều nằm trong dự đoán của ta, theo tính cách của Hiên Viên Bình chắc chắn hãn sẽ chờ thực lực cường đại mới dùng viên đan dược này, hãn sẽ đem viên đan dược trân quý đó cất giấu ở nơi nào đó trong Bình an vương phủ, nếu người khác biết được phủ của hãn có còn bình an?”

Niệm Khê kinh ngạc mở to hai mắt, phát hiện ra nàng ta không thể lí giải nổi Dạ Nhược Ly, tâm tư thâm trầm như nàng ta cũng không khỏi bội phục người thiếu nữ này.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Nguy Cơ Hàng Lâm

Màn đêm buông xuống Dạ Nhược Ly rời khỏi hội đấu giá, nàng cũng không vội hồi phủ mà lại biến mất vào màn đêm tối như mực. Gió đêm lùa qua mái tóc đen dài của nàng nhẹ nhàng tung bay, Dạ Nhược Ly khẽ vuốt cái đầu hơn ngóc lên của Thanh Long, nhìn về phía chân trời ảm đạm không chút ánh trăng nói: “Thanh Long, hiện thân đi, trước khi về nhà có một số chuyện cần làm.”

“Chủ nhân, người ta đã biết.”

Ánh sáng màu xanh loé lên, Thanh Long hiện nguyên hình đứng trước mặt Dạ Nhược Ly.

Đôi mắt sáng ngời trong bóng tối đặc biệt nổi bật giữa bầu trời mênh mông đầy sao, Dạ Nhược Ly đứng phía sau thân thể Thanh Long, hoá thành một đạo ánh sáng bắn về phương xa, ánh sáng đó ngay lập tức biến mất trong bóng tối. Đêm dài người tỉnh, trong sân có một thị vệ cầm lồng đèn đi ngay qua.

Trong khuê phòng, tấm màn màu trắng nhạt bị gió thổi tung lên lộ ra một dung mạo vô cùng xinh đẹp cao ngạo. Nha hoàn gác đêm không biết đã ngủ gục từ bao giờ, đúng lúc này ngoài cửa sổ có một luồng ánh sáng trắng lướt vào trong phòng, bệ Hiên Viên Tinh Nhi lên rồi nhanh chóng biến mất.

Từ đầu đến cuối Hiên Viên tinh Nhi ngủ rất say cũng không vì hành động của người nọ mà tỉnh dậy.

Đem Hiên Viên Tinh Nhi ném lên giường Hiên Viên Bình, Dạ Nhược Ly phủ tay, khoé môi nở nụ cười châm chọc, quay người về phía bóng tối, bên tai truyền đến âm thanh của Thanh Long: “Chủ nhân, người đang làm gì vậy? Sao người ta chẳng hiểu gì cả?”

Thanh Long rất nghi hoặc. vì sao chủ nhân lại di chuyển Hiên Viên Tinh Nhi tới đây? Đối với người đã từng khi dễ chủ nhân trực tiếp giết luôn là được rồi sao lại phải vẽ vời thêm chuyện như thế?

“Ta đang giúp Hiên Viên Bình, không biết hẳn sẽ cảm tạ ta như thế nào đây?”

Trong mắt chứa ý lạnh, Dạ Nhược Ly nàng đối với kẻ thù chưa bao giờ mềm lòng, cùng nàng trở thành địch tất nhiên phải chuẩn bị tâm lý đối nghịch với nàng, huống hồ nàng thật sự đang giúp Hiên Viên Bình thêm thường Hiên Viên Tinh Nhi đến thế mà ngại miệng lưỡi thế gian nên chậm chạp không xuống tay.

Thanh Long vẫn trừng mắt nhìn, nó chẳng hiểu gì cả, bất quá nó tin tưởng, mặc kệ chủ nhân làm gì thì cũng có lý do của chủ nhân.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Dạ Nhược Ly thả người nhảy lên một lần nữa lại biến mất trong bóng tối, thời gian nàng rời đi ở Bình an vương phủ sóng gió chậm rãi nổi lên...

“Hương nhi, mau châm trà cho bốn vương.” Dạ Nhược Ly rời khỏi đó không lâu, một bóng dáng cao lớn đẩy cửa vào đưa tay cời y phục hàng ngày hướng về phía ngoài hét lớn một tiếng nhưng kì lạ là chẳng có tiếng trả lời, lông mày bất giác nhíu lên: “Nha hoàn chết tiệt này, chạy đi đâu rồi?”

Miệng khô khó nhin, Hiên Viên Bình không kêu nữa bước tới trước bàn tự châm trà cho mình, ngửa cổ uống cạn nhưng nước lại không làm giảm

được miệng khô ngược lại còn bùng lên ngọn lửa trên người y, thiếu chút nữa đem y đốt sống chết tươi.

Ánh trăng dịu dàng chiếu vào phòng, Hiên Viên Bình đột nhiên phát hiện trên giường y có thêm một nữ nhân.

Trong Bình an vương phủ y có rất nhiều thê thiếp, mỗi lúc y cần y đều đến chỗ ở của thê thiếp, bởi vì y không cho phép bất kì nữ nhân nào ngủ trên giường y, nhưng lúc này trên giường y lại có một nữ nhân.

Yết hầu nhấp nhô cao thấp, Hiên Viên Bình chỉ cảm thấy đục vọng bay thẳng lên óc, y không tự chủ bước về phía nữ nhân kia.

Bởi vì thiếu nữ năm nghiêng nên ngay từ đầu Hiên Viên Bình không thấy được dung mạo của nàng ta, thẳng đến khi đi vào mới phát hiện là Hiên Viên Tinh Nhi. Nếu là bình thường đoán chừng y có thể khắc chế cảm xúc này nhưng giây phút này y thấy đầu óc vô cùng tỉnh táo nhưng không thể khống chế bản thân.

Bàn tay không tự giác cởi quần áo, Hiên Viên Bình nuốt nhổ nước miếng thật mạnh, xoay người nằm lên trên vung tay tấm màn liền rơi xuống ngăn cách bên trong.

Lúc này Hiên Viên Tinh Nhi ngủ rất say nhưng thời điểm hiện tại nàng ta đột nhiên tỉnh dậy, trợn tròn mắt nhìn Hiên Viên Bình nằm trên người mình, lập tức cả kinh sau đó mới phát hiện trên người không có mảnh vải sợ hãi muốn hô to nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Hiên Viên Bình cũng không dừng lại, mặc dù Hiên Viên Tinh Nhi không phải do y đem về phòng nhưng chuyện này chỉ có một mình y biết, tất nhiên chuyện này tuyệt đối không thể để Bình an vương phi biết.

Nhưng mà lúc này y không còn quan tâm đến lời nói bên ngoài nữa...

Thanh minh, nắng sớm rất ấm, Dạ Nhược Ly ngồi nhàn nhã trên mặt ghế đá bên trong phủ tướng quân, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt còn mang vẻ tuyệt sắc nhưng cũng vạm vỡ phần non nớt kia khiến Gia Nhi không khỏi ngây ngời. Cho dù nhìn hơn mười năm rồi nàng vẫn thấy tiểu thư nhà mình thật sự rất đẹp.

“Chủ nhân, đám người đáng ghét đó lại tới rồi.” Một giọng nói đột ngột vang lên làm Gia Nhi giật nảy mình.

“Được,” Dạ Nhược Ly nhướn mày, phóng mắt nhìn qua trong đó có chứa hàn ý thật mạnh, nàng tất nhiên biết rõ đám người Thanh Long nói tới là ai.

“Gia tộc Bắc Ảnh? Bọn hản lại đến nữa?”

Chậm rãi đứng dậy không hiểu sao trong lòng Dạ Nhược Ly vô cùng bất an nên cũng quên mất Thanh Long nói chuyện khi có mặt Gia Nhi.

“Gia Nhi, em đưa mẫu thân đi tới chỗ khác đi, nhớ bảo vệ an toàn cho nương ta.” Dạ Nhược Ly lạnh giọng phân phó, nét ngưng trọng ngày càng nặng: “Mặt khác Thanh Long người đi cùng Gia Nhi đi, sau đó bất kể có xảy ra chuyện gì cũng không cho mẫu thân rời phòng nửa bước.”

“Vâng, chủ nhân.”

Ánh sáng màu xanh hiện lên, Thanh Long từ cổ tay Dạ Nhược Ly nhảy qua vai Gia Nhi, cảm giác được sự bất an của chủ nhân nó cũng không lên tiếng làm nũng.

Gia Nhi thấy một con rắn lục nhảy một con rắn lục nhảy lên vai mình lập tức sợ hãi chỉ chỉ vào bả vai, khuôn mặt khổ sở nói: “Tiểu thư con rắn này biết nói chuyện, chẳng lẽ là Huyền thú sao? Nhưng nó chỉ là con rắn nhỏ, lại còn là màu xanh lá cây thật buồn nôn.”

“Gia Nhi nó là thủ hạ của ta, người đem nó đến chỗ mẫu thân ta đi.” Dạ Nhược Ly rút trường kiếm bên hông ra, dừng lại một lúc ngẩng đầu nhìn trời xanh bao la rộng lớn: “Nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không thể ra.”

Dứt lời, tay cầm truyền kiếm cũng không quay đầu mà rời đi.

“Nhưng mà tiểu thư...” Gia Nhi long ngóng nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, cắn cắn môi rồi cất bước chân, âm thanh non nớt của Thanh Long liền truyền tới.

“Không được đi!” Bây giờ âm thanh của Thanh Long khác xưa rất nhiều: “Ta là Huyền thú luôn theo bên cạnh chủ nhân, cho nên trước giờ luôn biết rõ một điều là phục tùng vô điều kiện mọi mệnh lệnh của chủ nhân, cho nên người cũng phải biết rõ mặc kệ chủ nhân sai bảo chuyện chỉ cần hoàn thành là được, không được cãi mệnh lệnh chủ nhân, cho dù chủ nhân là kẻ địch của toàn thiên hạ.”

Thân thể Gia Nhi đột nhiên run lên, khiếp sợ nhìn về con rắn lục, nàng cảm nhận được rất rõ ràng con rắn lục này có tình cảm vô cùng sâu nặng với Dạ Nhược Ly.

“Kỳ thật người không cần lo lắng, Người là chủ nhân, không có gì là Người không làm được, điều chúng ta có thể làm là bảo vệ thật tốt cho phu nhân.

Đúng vậy trong thâm tâm Thanh Long Dạ Nhược Ly chính là vị thần vạn năng, không có sự việc gì nàng không làm được, không có nguy cơ nào nàng không giải trừ được.

Thả lỏng bàn tay, Gia Nhi thu hồi tầm mắt, khuôn mặt thanh tú đầy vẻ kiên định: “Người nói không sai, chúng ta nên đi bảo vệ phu nhân, quyết không cho phép kẻ nào làm tổn hại đến phu nhân.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Kẻ Nào Dám Làm Chủ Nhân Lão Tử Bị Thương

Lúc này ở đại sảnh hộ quốc phủ tướng quân, Bắc Ảnh Thần để hai tay sau lưng, áo trắng phiêu nhiên, thần sắc ngưng trọng, ánh mắt sắc lạnh nhìn qua mấy người trước mặt. Mà trong đó đương nhiên có Bắc Ảnh Đồi và Bắc Ảnh Dương, còn hai người chính là người của gia tộc kia.

“Thiếu chủ, ta cho người cơ hội cuối cùng có nguyện ý theo ta về gia tộc hay không? Nếu người nhất định không chịu đừng trách ta thủ hạ không lưu tình!” Bắc Ảnh Thiên nắm chuôi kiếm trong tay, sắc mặt lạnh lùng nhìn Bắc Ảnh Thần ra tối hậu thư, y thật cẩn thận quan sát hành động Bắc Ảnh Thần, thanh kiếm trong tay lại rút ra thêm một đoạn nữa.

Từ đầu đến cuối Bắc Ảnh Thần đều trầm mặc không nói, cặp mắt thâm thúy không ai có thể hiểu được lòng hắc đang nghĩ gì.

“Tướng quân...” Lặng đầy cảnh giác nhìn chằm chằm vào bốn người kia, tay cầm kiếm không khỏi siết chặt thể hiện hắc đang khẩn trương đến độ nào.

Những người này là ai? Tại sao lại tới đây? Muốn đưa tướng quân đi đâu? Nếu tướng quân đi rồi thì phu nhân và tiểu thư phải làm sao? Mặc dù chỉ ở chung năm năm ngắn ngủi nhưng hắc rất thích phu nhân ôn nhu như nước và tiểu thư xinh đẹp hơn hoa kia.

Bắc Ảnh Thần nắm chặt nắm đấm, thật lâu sâu cũng ra quyết định nhưng hắc còn chưa kịp mở miệng thì một âm thanh bá đạo từ phía sau truyền tới.

“Thật đúng là chuyện cười mà, chỉ bằng các người lại muốn đem cha dượng của Dạ Nhược Ly ta đi? Hôm nay trừ phi ta chết, nếu không các người ai cũng đừng hòng chia rẽ gia đình ta!”

“Tiểu Ly nhi, con...” Thân thể Bắc Ảnh Thần run lên, hắn chậm rãi xoay người hướng về phía thiếu nữ, yết hầu nhấp nhô, há hốc miệng không thôi, cuối cùng phát ra tiếng thở dài: “Tiểu Ly nhi, ta không muốn liên lụy đến con và Hình nhi.”

Năng sớm chiếu vào người thiếu nữ, bộ xiêm y trắng như tuyết, bên hông buộc đai lưng màu trắng, tóc đen như mực lười biếng sau về phía sau vai theo gió giương nhẹ. Thiếu nữ tuyệt sắc như vậy đúng là hiếm thấy, nhưng điều nổi bật nhất chính là ánh mắt ngạo nghễ, xem thường thiên hạ kia.

“Cha dượng, lúc đầu người muốn cùng mẫu thân con yêu thương chăm sóc con, người chính là thân nhân của con, hơn nữa năm năm trước là người đem ta và mẫu thân cứu ra khỏi lửa, hiện tại năm năm sau đến lượt con bảo vệ người.” Ánh mắt Dạ Nhược Ly dần trở nên nhu hòa, sau đó nhìn về bốn người kia, ánh mắt lại nổi lên một tầng kiên định: “Ta nói rồi, trừ phi ta chết, bằng không các người ai cũng đừng mơ mang cha dượng ta đi!”

Gương mặt của thiếu nữ trước mắt vẫn chưa thoát khỏi nét ngây thơ nhưng con mắt rất có thần, toát ra vẻ kiên định không khỏi làm lung lay ý chí của mọi người.

“Ha ha” Nghe vậy, Bắc Ảnh Đồi lập tức ngửa cổ cười to, nụ cười kia tràn ngập sự mỉa mai, phảng phất như Dạ Nhược Ly đang kể một câu chuyện cười vậy: “Người nghĩ bản thân người là ai? Ai cho người lá gan lớn như vậy, dám nói chuyện này với lão phu? Nếu người đã muốn chết như thế, lão phu sẽ thành toàn cho người.”

Bàn tay toả ra hào quang màu vàng, Bắc Ảnh Đồi nhanh chóng đánh về phía Dạ Nhược Ly, hắn có thể tưởng tượng ra thiếu nữ này nát như tương

như thế nào.

“Tiểu Ly nhi, coi chừng!”

Sắc mặt Bắc Ảnh Thần trắng bệch, giờ phút này, hắn cũng không kịp suy nghĩ đến cái gì chỉ vội vàng ôm Dạ Nhược Ly vào lòng rồi xoay lưng mình về phía Bắc Ảnh Đồi.

“Thiếu chủ!”

Bắc Ảnh Đồi và Bắc Ảnh Dương cả kinh, không ai có thể ngờ Bắc Ảnh Thần lại làm như thế, nhưng mà quyền cước đã tung ra không thể thu hồi lại được nữa.

“Cha dưỡng, con nói rồi mà, về sau con sẽ bảo vệ người.” Dạ Nhược Ly nắm chặt năm đấm, chậm rãi ngẩng đầu, bàn tay dùng sức đẩy về phía trước, Bắc ảnh Thần lập tức bị đẩy ra, Bắc Ảnh Thần đang kinh ngạc vì sao Dạ Nhược Ly lại có khí lực lớn như thế thì năm đấm của Bắc Ảnh Đồi đã trùng trùng điệp điệp tiến tới sau lưng Dạ Nhược Ly.

“Phốc!”

Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Dạ Nhược Ly tái nhợt, nàng lau lau dưới khoé miệng quay người lại, nở nụ cười trào phúng: “Công kích của người chỉ có uy lực như vậy thôi sao?”

Kỳ thật trước khi tới đây Dạ Nhược Ly đã nuốt một viên đan dược tăng cường phòng ngự, nếu không một quyền kia đánh xuống không chết thì cũng bị trọng thương. Vừa rồi nếu không chắc chắn nàng cũng sẽ không dùng thân thể để đỡ một đòn như vậy.

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Bắc Ảnh Đồi lùi lại mấy bước, gương mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly.

Tuy không tung ra hết sức lực nhưng cũng được năm phần, thế nhưng nàng ta chỉ phun ra một ngụm máu?

“Xem ra là ta đã xem thường người rồi!” Bắc Ảnh Đồi nở nụ cười lạnh, con người tản ra tia âm lãnh rợn người: “Bất quá cuối cùng thì người cũng phải chết! Nhớ kỹ nếu có kiếp sau ngàn vạn lần đừng có đối địch với lão phu, nếu không kết cục lại lặp lại lần nữa đấy!”

“Khục khục” Dạ Nhược Ly ho khan hai tiếng, nhổ ngụm máu ra lau lau miệng mới nhìn vào Bắc Ảnh Đồi, thần sắc thuy chung không đổi, bất kể thực lực nàng như thế nào chỉ việc nguy hiểm gần kề mà không hoảng loạn làm những người khác có chút tán thưởng.

“Lại là hai lão đầu nhà các người, các người còn nhớ không vậy, lão tử đã cảnh cáo các người rồi, đừng có tới đây quấy rối nữa, con mẹ các người không nghe lời lão tử nói sao? Thực sự con mẹ nó coi thường Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú? Hôm nay lão tử không hảo hảo dạy dỗ các người mới được!”

Đột nhiên, một tiếng hét lớn từ phía sau truyền tới, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn liền thấy hai nam nhân mặc hắc y bước vào.

Người vừa nói là một nam nhân có thân hình thô kệch, nam nhân kia đang tràn đầy phần nộ tiến tới, bất ngờ bên cạnh có mộ cánh tay vươn ra, nắm lấy nam nhân kia thật chặt: “Ngũ đệ, đừng xúc động!”

Một bộ áo đen che kín cả người còn lại, che luôn cả những biểu hiện trên mặt hăn, Huyền Báo buông tay Huyền Ưng ra, đôi mắt nhìn về phía hai người kia nói: “Các người là người của gia tộc kia?”

Nghe những lời ấy, lão giả tóc bạc đứng bên trái giương giương con mắt, nhàn nhạt lướt qua Huyền Ưng: “Chắc hẳn các người chính là Huyền thú ở rừng rậm Huyền thú Thú Vương? Từ lúc nào mà Huyền thú bắt đầu quản việc bên ngoài vậy? Lão phu khuyên nhị vị một câu không nên quản việc

không đâu cũng đừng quản quá nhiều, nếu không cho dù là hoàng thú của các người tới cũng không bảo vệ được các người đâu.”

Huyền Báo cười khố một tiếng, Dạ Nhược Ly chưa bao giờ nói với bọn hắc phải đối mặt với cường địch như vậy, ngoài gia tộc Bắc Ảnh còn có một gia tộc hỗ trợ kia nữa.

“Huyền Báo,” Dạ Nhược Ly khẽ chau mày, trầm tư trong giây lát, từ trong nhẫn Huyền Linh lấy ra một bình sứ ném về phía Huyền Báo, nói: “Không chắc chắn là phải ba năm, lần trước các người đã giúp ta đây là đồ ta đáp ứng với người, thực lực của các người không có cách nào chống lại được bốn người kia, các người vẫn là nên rời khỏi nơi này.”

Đón lấy bình ngọc Huyền Báo ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly không thể ngờ rằng trong giây phút này nàng ta lại có quyết định như vậy.

Huyền Ưng cũng vô cùng khiếp sợ sau đó nhanh chóng khôi phục tâm trạng, bước nhanh tới phía trước đứng ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly: “Từ trước đến giờ lão tử là người trọng lời hứa, đã đáp ứng ba năm thì nhất định có thể bảo vệ tốt cho người trong ba năm, nếu thấy nguy hiểm liền bỏ chạy truyền đến rừng rậm Huyền thú lão tử lấy gì để quản lý thuộc hạ đây?”

“Ngũ đệ...”Huyền Báo nao nao, đã đạt được đan dược thương thế của hắc có thể chữa khỏi rồi, cũng không cần phải xem vào cuộc chiến này, nhưng....

“Ngũ đệ nói không sai, Huyền thú chúng ta khác biệt với con người là vì chúng ta đều hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cho dù có trả giá bằng tính mạng cũng sẽ không huỷ.”

Dạ Nhược Ly nở nụ cười vui mừng, hai tên Huyền thú này không làm nàng thất vọng, nhưng mà lần này nàng không nắm chắc cơ hội có thể thoát thân cho nên hành động vừa rồi không hề có ý thăm dò. Cho dù Dạ Nhược

Ly nàng không phải là người tốt nhưng cũng không muốn làm liên lụy người vô tội.

“Hừ, nếu các người muốn chết lão phu có thể đưa tiễn các người một đoạn đường!” Bắc Ảnh Đồi hừ lạnh một tiếng, một tầng hào quang màu vàng lại bao phủ năm dặm, ngay sau đó mấy người khác cũng xuất ra binh khí bao vây huynh đệ Huyền Báo. Bởi vì Huyền Báo và Huyền Ưng thuộc về rừng rậm Huyền thú nên bọn hắc cũng không cần phải cố kị điều gì.

“Lục trưởng lão, hai Huyền thú này chúng ta sẽ đối phó, người hãy giáo huấn xú nha đầu càn quấy kia thật mạnh tay vào, nhớ kĩ lưu lại một mạng là được.” Bắc Ảnh Dương ép hai thú về phía sau, hướng về phía Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Đồi phân phó một tiếng.

Cười âm hiểm, Bắc Ảnh Đồi bước về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua hàn ý: “Xú nha đầu, lão phu sẽ cho người biết đặc tội với lão phu sẽ có kết cục như thế nào!”

“Tiểu Ly nhi!”

Nội tâm Bắc Ảnh Thần đau xót, nhanh chân chạy về phía Dạ Nhược Ly nhưng tốc độ của hắc vẫn chậm hơn Bắc Ảnh Đồi.

“Oanh!”

Năm dặm uy lực bay tới lồng ngực Dạ Nhược Ly, lập tức thân thể nàng như điều đứt dây, bay ra ngoài đụng vào góc tường thật mạnh rồi một dòng máu trào ra ở dưới thân thể nàng, nở ra một đoá huyết hoa xinh đẹp.

Lần này không phải là nàng không né mà căn bản là né không kịp. Thực lực, quả nhiên là thực lực chưa đủ mạnh, nếu như nàng có thực lực của kiếp trước sao có thể bị ức hiếp như thế này?

“Tiểu Ly nhi!”

“Tiểu thư!”

Bắc Ảnh Thần và Lăng đồng thời hô to, chợt thấy Bắc Ảnh Đồi đang đến gần Dạ Nhược Ly, thần sắc Bắc Ảnh Thần biến đổi: “Dừng tay! Ta theo các người trở về nhưng không được phép tổn thương nàng nữa, nếu không ta không ngại vĩnh viễn không về nơi đó nữa!”

Bước chân đột ngột dừng lại, Bắc Ảnh Đồi lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, không khỏi nở nụ cười mỉa mai, một chương kia của mình chắc chắn đã lấy nửa mạng nàng ta.

“Đi thôi!”

Bắc Ảnh Thần đã ra quyết định, Bắc Ảnh Dương và hai người kia cũng không dây dưa với huynh đệ Huyền Báo nữa, quay người về phía Bắc Ảnh Thần, về phần Dạ Nhược Ly bọn hắc cũng chỉ liếc nhìn qua một cái.

“Tướng quân, người thật sự phải rời đi?”

Bên tai truyền tới thanh âm của Lăng, Bắc Ảnh Thần làm như không chú ý, hai tay nắm chặt, đau lòng nhìn thiếu nữ bị quăng ở góc tường, tầm mắt bắt buộc thu lại theo bốn người kia bước ra khỏi phủ tướng quân.

Sau khi năm người kia sắp bước đến cửa, đột nhiên có luồng khí tức cực nồng từ phía sau đánh tới, theo sau đó là một thanh âm lạnh như băng; “Ta còn chưa chết, ai cho phép các người rời đi?”

Mọi người quay đầu lại sau đó há hốc miệng đầy khiếp sợ nhìn cảnh trước mắt, mặt mũi ai cũng ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thiếu nữ kia chậm rãi dựa vào tường từ từ đứng dậy, trên người bốc lên hỏa diễm, tóc đen theo ngọn lửa mà đong đưa, cảm giác vô cùng hoa lệ, mà sau lưng thiếu nữ tựa hồ như có đôi cánh hỏa diễm, ngay cả phủ tướng quân nhiệt độ đang dần nóng lên.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn thì trên người Dạ Nhược Ly truyền tới thanh âm tàn khốc: “Là tên hỗn đản nào dám làm chủ nhân lão tử bị thương? Muốn chết!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Chu Tước Tức Giận

Ngọn lửa dường như bao phủ cả bầu trời, mọi người đều khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn, ánh lên đồng tử là một con chim toàn thân đều bốc lửa, chỉ thấy chim lửa vẫy vẫy đôi cánh, diễm hoả bay ra khắp, nơi sau đó thẳng tắp bay về phía Bắc Ảnh Đồi, ai cũng sửng sốt đến bất động.

“Đây là cái gì? Sao lại xuất hiện ở đây?” Toàn thân Bắc Ảnh Đồi ướt đầm mồ hôi, lui về sau hai bước, cảm nhận được hoả diễm cực nóng phát ra, y nuốt nước bọt thật mạnh, thời khắc này hẳn có cảm xúc mãnh liệt muốn chạy khỏi nơi đây.

Thân thể Chu Tước cao lớn bao trùm cả bầu trời, cây cối xung quanh bị đốt cháy không còn chút tro tàn, tựa hồ như cả bầu trời này đều là địa bàn của nó.

“Tứ...Tứ ca,” Huyền Ưng trừng mắt nhìn, ngu ngơ hỏi: “Huyền thú kia ở đâu ra thế? Khí tức của nó còn cao hơn cả Nhị ca và Tam ca nữa, trong rừng rậm Huyền thú chắc nó cũng ngang bằng với lão đại và hoàng thú đấy.”

Lúc nào ở ngoài rừng rậm Huyền thú có Huyền thú cường đại như thế mà bọn hắn lại không biết gì?

“Thiếu chủ, coi chừng!” Bắc Ảnh Dương nhìn hoả diễm rơi từ trên trời xuống, vô cùng sợ hãi vội vàng chạy đến tiến tới chỗ Bắc Ảnh Thần, bàn tay chuyển động như đang múa Thái Cực quyền, phảng phất như có cơn gió

nhẹ nhàng lướt qua làm tóc trắng của y bay bay, như có kì tích hoá diễm hạ vài phần uy lực.

“Ầm ầm!”

Hoả diễm nện vào mặt đất, lập tức bao trùm Bắc Ảnh Dương, tâm ba người kia khê động, không ngờ con Chim Lửa kia lại có thực lực cường đại như vậy.

“Khục khục,” trong ngọn lửa có tiếng ho khan truyền ra làm mọi người chú ý tới, lại thấy Bắc Ảnh Dương thất tha thất thiếu đi ra, y lúc này chật vật vô cùng giống như dân chạy nạn hoàn toàn đối lập với hình tượng sạch sẽ lúc ban đầu của y.

“Ngũ trưởng lão, người không sao chứ? Căn bản lão phu muốn cứu Thiếu chủ đáng tiếc Ngũ trưởng lão lại đi trước một bước.” Nguy cơ được giải trừ, Bắc Ảnh Đồi thở phào nhẹ nhõm cất bước đến trước mặt Bắc Ảnh Dương, khuôn mặt vô sỉ mang theo tia lo lắng tựa hồ như hấn thật sự quan tâm.

Trong nội tâm phát ra tiếng cười lạnh, nói ra những lời như thế, không chỉ người khác mà ngay cả Bắc Ảnh Dương cũng lộ vẻ khinh thường. Đứng gần Bắc Ảnh Thần hơn là Bắc Ảnh Đồi mà Bắc Ảnh Đồi mà y có thực lực tương xứng, nếu Bắc Ảnh Đồi có ý định cứu Bắc Ảnh Thần thì sao y có thể tới trước được chứ?

Gió nóng thổi qua, khuôn mặt Dạ Nhược Ly nhỏ xuống một giọt mồ hôi, hoá diễm đỏ rực chiếu vào dung nhan xinh đẹp, nhìn về phía Bắc Ảnh Thần thấy không có gò đáng ngại mới từ từ thả lỏng tâm trạng, lập tức nhăn mày: “Chu Tước, đừng làm cha dượng ta bị thương.”

Theo lời Dạ Nhược Ly nói, một ngọn lửa đỏ bao quanh Chu Tước, cuồng phong lại nổi lên, hoá diễm lại kéo dài, khi mọi người đang cho rằng nó lại

thi triển năng lực gì thì Chim Lửa đột ngột biến mất, mà nơi nó vừa đứng lúc này lại xuất hiện một thiếu niên im im lặng lặng đứng đó.

Thiếu niên này từ đầu đến chân đều một màu đỏ rực, mái tóc dài đỏ như lửa tung bay trong gió, tạo ra những đoá hoa lửa nhỏ bay giữa trời cao, mây kiếm lửa hồng càng làm dung mạo hấn trở nên khí khái hào hùng, môi mỏng đỏ nhấp nhẹ nở độ cong nông cạn.

Dung nhan thiếu niên cực kì anh tuấn, hình dạng đôi má nông sâu rõ ràng lộ bá khí cường ngạo, con người hoả hồng lộ ra hai đoá hoả hoa, liếc nhìn mọi người ở đây: “Vừa rồi là tên hỗn đản nào dám làm chủ nhân lão tử bị thương? Ngoan ngoãn đứng ra đây để lão tử đốt cháy người, lại dám thừa dịp lão tử ngủ say mà khi dễ chủ nhân lão tử, cả đám các người đều chán sống rồi phải không?”

Khi ánh mắt Chu Tước liếc qua Bắc Ảnh Đồi có chút nheo lại nói: “Lão nhân kia con mắt quá mãnh nhìn qua cũng biết không phải loại người tốt lành gì, vừa rồi chính người khi dễ chủ nhân lão tử?”

“Người...” Bắc Ảnh Đồi tức giận, râu ria loạn chiến, cũng không phản bác được lời nào.

“Không biết tại sao lão tử thấy người là phi thường khó chịu, làm lão tử vô cùng bức bối.” Thân hình loé lên Chu Tước phóng tới chỗ Bắc Ảnh Đồi, cả người hấn như hoả cầu đi ngang qua chỗ nào chỗ đó cũng nhen nhóm ánh lửa.

Bắc Ảnh Đồi ngậm khí lạnh, sắc mặt biến rồi lại biến, bọn họ hoàn toàn không ngờ tới Dạ Nhược Ly không xứng nhìn vào mắt kia lại có Huyền thú thực lực cường đại như thế, thực lực như vậy đã vượt qua hai Thú Vương của rừng rậm Huyền thú, chỉ dựa vào một mình hấn sao có thể đối kháng? Đáng chết, dựa vào cái gì mà xú nha đầu kia lại có loại Huyền thú này? Mà hấn ngay cả cấp bậc như Huyền Ưng, Huyền Báo cũng không có?

“Ba người các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Đừng quên nhiệm vụ của chúng ta, chúng ta có bốn người sao lại phải sợ hấn?” Bắc Ảnh Đồi vội vàng hướng về phía ba người kia hô to một tiếng, lập tức giơ nắm đấm nghênh tiếp sự công kích của Chu Tước.

“Cho lão già người ném thử hoả diễm đầy uy lực của lão tử!”

“Phanh!”

Một tầng hoả diễm bao bọc lấy nắm đấm rất nhanh nhảy lên trời cao vung tay đánh về phía mặt mo của Bắc Ảnh Đồi. Lưỡng quyền chạm nhau, Bắc Ảnh Đồi cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, chân đột nhiên lui về sau, ngay lúc đó một đạo khí tức uy lực một lần nữa xuất hiện trước mặt.

“Hoả diễm thoái!” (hoả diễm chân!”)

Không đợi Bắc Ảnh Đồi kịp phản ứng, Chu Tước lập tức cho y một cước bay ra bên ngoài, thân thể trùng trùng điệp điệp ngã vào trong góc, hấn ho ra một ngụm máu tươi, hai mắt dữ tợn trừng trừng vào Chu Tước: “Xú tiểu tử, người sẽ trả giá đắt cho hành vi ngày hôm nay, lúc đó ta sẽ nói hoàng thú tự tay xử quyết người.” Bắc Ảnh Đồi suy đoán Chu Tước và huynh đệ Huyền Báo đều ở rừng rậm Huyền thú.

“Hoàng thú?” Chu Tước chớp chớp lông mày hoả hồng, bộ dạng không chút đứng đắn: “Là cái gì? Hôm nào lão tử bắt làm toạ kỵ cho chủ nhân lão tử.”

Huyền Báo và Huyền Ưng run run khoé môi, một người một thú không hổ danh là chủ tớ, lời nói cũng giống nhau như vậy. Đại nam nhân cường đại kia trở thành toạ kỵ? Cảnh tượng như thế thật sự không thể tưởng tượng nổi...

“Lục trưởng lão, kế tiếp giao cho chúng ta.” Bắc Ảnh Dương chậm rãi tiến tới chỗ Bắc Ảnh Đồi nhàn nhạt liếc mắt nhìn rồi sau đó quăng về phía

Chu Tước: “Không cần biết người có thân phận như thế nào, chỉ biết người không thể đối nghịch với gia tộc Bắc Ảnh.”

Vào lúc này hai trưởng lão của nhà hỗ trợ cũng đứng trước mặt Chu Tước. Nhưng thần sắc Chu Tước cũng không thay đổi, phảng phất không xem ba người kia ra gì.

“Ha ha, ba đấu ba, vừa vặn.” Huyền Ưng sờ sờ mũi, cười đặc biệt âm hiểm: “Lão tạp mao, các người cũng đừng quên lão tử như thế chứ.”

Sắc mặt mấy người kia đều hơi đổi, thực lực của Chu Tước có thể đánh ngang với hai người trong bọn hắn, mà Bắc Ảnh Đồi đang bị thương không thể nào đánh tiếp, kể cả có cũng không đủ.”

“Thiếu chủ,” Năm chặt năm đấm, khuôn mặt Bắc Ảnh Dương tái nhợt quay đầu nhìn Bắc Ảnh Thần, nói: “Thực lực của gia tộc Bắc Ảnh và gia tộc kia người là người biết rõ nhất, nếu như người nguyện ý quay về nói không chừng có thể cứu được đám người kia một mạng, nếu không kết quả của bọn hắn chỉ có một đó chính là, chết!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Quyết Định

Mặt trời bao phủ xuống, Bắc Ảnh Thần nắm chặt năm tay, dung mạo anh tuấn trắng bệch, ánh mắt thoáng nhìn về phía Lam Hình lánh nạn hiện lên tia không nỡ, không hiểu vì sao khi nhìn thấy ánh mắt hẩn, tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống.

“Ta sẽ rời đi cùng với các người,” khoé miệng đắng chát, Bắc Ảnh Thần cười khổ một tiếng sau đó nhìn Dạ Nhược Ly: “Bất quá, ta còn chuyện muốn nói với nữ nhi, các người ra ngoài chờ ta đi.”

Bắc Ảnh Dương khẽ chau mày, trầm tư giây lát nói: “Được, chúng ta ở ngoài chờ người, hy vọng không quá lâu.”

Nói xong, Bắc Ảnh Dương và hai vị trưởng lão nhìn nhau rồi cùng đỡ Bắc Ảnh Đồi ra ngoài, nếu Thiếu chủ đã đáp ứng rời đi thì cho hẩn một chút thời gian để cáo biệt cũng không có gì quá đáng.

“Tiểu Ly nhi, thật xin lỗi!” Bắc Ảnh Thần thấp con người, bàn tay lớn nhẹ nhàng xoa đầu Dạ Nhược Ly, bên môi nở nụ cười rồi khẽ thở dài: “Bọn hẩn nói không sai, nếu như lần này ta không đi cùng bọn hẩn thì lần sau tới đây chính là cao thủ chân chính.”

Dạ Nhược Ly nâng gương mặt non nớt nhìn lên, trong mắt ánh lên tia kiên định: “Mặc kệ đến bao nhiêu người, con sẽ không cho bất cứ kẻ nào chia rẽ gia đình chúng ta!”

“Tiểu Ly nhi, con yên tâm, cha dưỡng chỉ là về nhà thôi cũng không có chuyện gì, nếu ta không muốn lấy tiểu thư nhà kia thì không ai có thể bức bách ta được.” Bắc Ảnh Thần nở nụ cười nhẹ giọng nói, cuộc đời này có tiểu hài tử như thế hẳn còn gì phải hối tiếc?

“Hơn nữa cha dưỡng tin tưởng con,” bỗng nhiên Bắc Ảnh Thần thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm trọng nhìn thiếu nữ trước mặt: “Nếu như ta không rời đi sẽ làm liên lụy đến con và Hình nhi, với năng lực của con không đến vài năm nữa sẽ đạt được thành tựu, đến lúc đó hãy tới gia tộc Bắc Ảnh, cha dưỡng ở đó chờ con.”

Đang nói chuyện Bắc Ảnh Thần quét mắt nhìn Chu Tước, chính vì sự xuất hiện của Chu Tước mà Bắc Ảnh Thần mới cảm thấy Dạ Nhược Ly rất thần bí, nếu không như thế hẳn cũng không ra quyết định như vậy, hẳn nguyện ý trở về gia tộc Bắc Ảnh cũng là muốn cho nàng có thời gian phát triển thực lực bản thân.

Toàn thân run lên, Dạ Nhược Ly cúi đầu không nói gì, nàng cũng biết rất rõ Bắc Ảnh Thần nói có lý, nếu nàng có thực lực cường đại sao có thể trở mặt nhìn hẳn rời đi như vậy?

“Thiếu chủ, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên xuất phát đi thôi,” Âm thanh Bắc Ảnh Dương không kiên nhẫn phát ra ở ngoài cửa.

“Tiểu Ly nhi, nhớ kĩ, cha dưỡng ở gia tộc Bắc Ảnh chờ gia đình ta đoàn tụ,” Bắc Ảnh Thần duỗi tay ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, ánh mắt đầy ôn nhu, sau đó buông tay cuối cùng nhìn về phía hậu viện lại quay qua nhìn Lăng: “Lăng, người theo ta nhiều năm như vậy cũng là người ta tin tưởng nhất, trong khoảng thời gian ta đi khỏi, Hình nhi và tiểu Ly nhi phiền người chăm sóc rồi.”

“Tướng quân...” Lăng há hốc mồm, lời nói tới miệng nhưng lại không biết nói gì.

Tiếng bước chân ngày càng xa, âm thanh vang vọng cũng càng lúc càng nhỏ lại nhưng từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly đều cúi đầu thật thấp không hề nhìn qua Bắc Ảnh Thần. Mái tóc che phủ đôi má khiến người khác không thể thấy rõ nét mặt của nàng nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy toàn thân nàng run lên đem cảm xúc của nàng bộc lộ ra ngoài.

“Chủ nhân, ta đi ngăn bọn họ lại?” Chu Tước lo lắng liếc nhìn Dạ Nhược Ly sau đó lại quăng mắt về phía bọn họ vừa rồi đi, màu đỏ rực trong mắt bốc cháy như hai đoá hoa, hắc mạc kệ đám người kia là ai, hắc chỉ biết làm cho chủ nhân hắc thương tâm dù chết một ngàn lần cũng không đủ!”

Dạ Nhược Ly không rảnh để ý đến Chu Tước, lòng bàn tay có tơ máu nhàn nhạt chảy xuống từ khe hở của ngón tay trắng như ngọc, đỏ và trắng hoà quyện lại trở nên vô cùng quý quý.

Bước ra khỏi cánh cửa phủ tướng quân, Bắc Ảnh Thần kiềm chế nội tâm không quay lại, mắt nhìn về phía chân trời, ngay sau khi hắc nhắc chân bỏ đi thì trong phủ tướng quân vang lên một tiếng kêu dài, khiến những người đi qua đường cũng không khỏi ngạc nhiên dừng bước lại.

“Ah ah ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tâm run lên nhưng Bắc Ảnh Thần cuối cùng cũng hạ quyết tâm không quay đầu rời đi.

Dạ Nhược Ly mệt mỏi, thở hỗn hển ra một câu chữ thề, lau mồ hôi trên trán. Dung nhan tái nhợt dưới ánh mặt trời lại trở nên trong suốt.

Giây phút này, nàng vô cùng mong muốn có được thực lực, thậm chí so với kiếp trước khát vọng này lại mãnh liệt hơn, nếu như nàng có thực lực cường đại thì sẽ không ai dám mang Bắc Ảnh Thần đi, nếu như nàng có điều kiện ưu việt (chắc là gia cảnh tốt) thì gia tộc Bắc Ảnh cũng sẽ không chia rẽ cha dượng và mẫu thân.

Nói cho cùng, nguyên nhân chủ yếu là do nàng không có đủ thực lực!

Một giọt nước mắt theo khoé mắt rơi xuống nện vào mặt đất phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Thân thể Chu Tước run lên, hần theo chân nàng từ kiếp trước xuyên qua kiếp này đến nơi đây, lúc trước dù có trải qua huấn luyện ma quỷ, dù có bị thương nghiêm trọng nàng đều cắn răng nhịn xuống, từ trước đến nay hần luôn cho rằng chủ nhân quật cường như vậy vĩnh viễn không biết rơi lệ là gì, kỳ thật hần chút nữa quên mất chủ nhân hần cũng là con người, mà tình cảm của con người rất phức tạp, huống chi chủ nhân ít bộc lộ cảm xúc hơn người bình thường.

Ở kiếp này chủ nhân tựa hồ như thật sự không quan tâm đến chuyện gì nhưng nàng cố gắng như vậy không phải vì cha mẹ nàng sao? Chỉ là nàng chưa từng nói qua mà thôi.

“Chủ nhân,” nhìn thấy Dạ Nhược Ly khóc, tâm Chu Tước như bị ai đó nhéo thật mạnh, nhịn không được ôm nàng vào ngực: “Chủ nhân, thực xin lỗi, nếu ta có thực lực cường đại như trước không chừng có thể...”

“Chu Tước, yên tâm, ta không sao,” Dạ Nhược Ly đẩy Chu Tước ra, ngửa mặt lên sắc mặt lại tràn đầy tự tin: “Cha dưỡng vì ta mà kéo dài thời gian như vậy, ta sẽ không để cho ông thất vọng vì vậy ta nhất định phải vào gia tộc Bắc Ảnh cứu cha dưỡng của ta ra.”

Chu Tước sững sốt một chút sau đó dung mạo anh tuấn chậm rãi nở nụ cười vui vẻ yên tâm.

Xem ra chủ nhân vẫn luôn quật cường như vậy, hần không cần lo lắng nữa rồi.

“Tiểu Ly nhi, Thần...”

Nghe thấy âm thanh lo lắng từ phía xa truyền tới, Dạ Nhược Ly quay đầu nhìn bóng người đang vội vàng chạy tới, không đợi nàng kịp lên tiếng Lam Hình đã bắt lấy tay nàng không kịp thở hỏi: “Tiểu Ly nhi, mới vừa rồi là tiếng con sao? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Thần đâu rồi? Hắn đi nơi nào rồi?”

“Mẫu thân, con xin lỗi,” Dạ Nhược Ly cúi đầu, trong mắt có tia áy náy: “Là tại con vô năng không thể giữ cha dượng ở lại, nhưng mẫu thân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ rất nhanh đoàn tụ với cha dượng.”

“Con...Con nói Thần hẳn...” Lam Hình chặt chẽ nắm lấy ống tay áo Dạ Nhược Ly, nước mắt ướt mi, âm thanh đứt quãng nghẹn ngào: “Thần hẳn có phải hay không...”

“Mẫu thân, cha dượng bị gia tộc Bắc Ảnh đưa đi rồi.”

Lam Hình chậm rãi buông tay, dùng sức mở to mắt nhìn về phía bầu trời trong xanh. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống nàng lập tức thấy trước mắt tối sầm, thân thể mềm mại ngã xuống chỉ có âm thanh lo lắng của Dạ Nhược Ly vang lên.

“Mẫu thân...”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: An Bài

Trời chiều bao phủ khắp mặt đất, đẩy nhẹ cửa phòng ra, Dạ Nhược Ly chậm rãi bước ra nhưng dung nhan không bộc lộ chút tình cảm nào làm lòng người xiết chặt.

“Tiểu thư, phu nhân như thế nào rồi?” Gia Nhi vội vàng cất bước lại hỏi, khuôn mặt thanh tú toàn vẻ lo lắng, bàn tay khăn trương nắm chặt vạt áo nhìn Dạ Nhược Ly.

“Mẫu thân không có gì nguy hiểm, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khoẻ lại,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, nghĩ tới việc Bắc Ảnh Thần bị mang đi như thế trong lòng vô cùng tức giận nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, dung nhan non nớt không chút cảm xúc: “Gia Nhi, Tuyết Hồ ở chỗ nào rồi?”

“Tuyết Hồ?” trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, Gia Nhi nhú mày trầm tư, nửa khắc sau mới trả lời: “Thời gian này có lẽ nó đang ở sau núi.”

“Được, ta biết rồi, Lăng, người đi theo ta.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly không để ý đến mọi người, bước nhanh đến sau núi. Lăng hơi sững sờ rồi cũng đi theo sau.

Trong thời gian này Tuyết Hồ tương đối thoải mái, có ăn có chơi có nha hoàn hầu hạ, lại là mỹ nữ là nó yêu thích không thôi, có Huyền thú nào được đãi ngộ như nó chứ? Mặc dù thương thế đã tốt hơn rất nhiều nhưng nó thấy luyến tiếc thật sự không muốn rời khỏi đây a.

Bỗng nhiên một dung mạo tuyệt sắc phóng lớn trong mắt nó, Tuyết Hồ hoảng sợ vội vàng bò lên, lui về sau mấy bước mới nhìn ra Dạ Nhược Ly: “Người làm gì vậy? Làm ta sợ muốn chết.”

Lần trước gặp mặt là lúc trời tối nên nó cũng chưa thấy Dạ Nhược Ly rõ ràng, trong khoảng thời gian nó dưỡng thương ở đây cũng chưa từng gặp lại, lần này mới có dịp cẩn thận dò xét nàng ta.

Áo trắng như tuyết, dáng người thanh mảnh, ngọc bội xanh biếc đeo bên hông, làn da vô vàng mịn màng, một đầu tóc đen tùy ý vấn lên, đơn giản vô cùng nhưng lại lộ vẻ tao nhã tuyệt đại.

Con mắt Tuyết Hồ sáng ngời, nó chưa từng thấy qua người nào đẹp như vậy, những Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú khi hoá thành người cũng không thể so sánh bằng.

Nếu như khế ước với nàng ta, sau này ngày nào cũng được ngắm mỹ nhân rồi...

“Thương thế người cũng đã hồi phục rồi, ta cho người lựa chọn, người chọn rồi đi hay ở lại? Nếu ở lại liền khế ước với ta, nếu rời đi bây giờ có thể đi.” Hai tay khoanh trước ngực, Dạ Nhược Ly dựa người vào cây cổ thụ, lạnh lùng đợi quyết định của Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ vuốt vuốt cái đuôi trắng, màu thuỷ lam trong mắt ẩn chứa vui vẻ: “Còn phải nói sao? Ta không muốn rời khỏi đây, người làm khế ước với ta đi.”

Dạ Nhược Ly mỉm cười, rời khỏi cây cổ thụ đến bên Tuyết Hồ, ngón tay mảnh khảnh đặt lên trán nó, môi đỏ hé mở nói ra: “Ta tên Dạ Nhược Ly lập khế ước với Tuyết Hồ, từ nay về sau mày là thủ hạ, ta là chủ nhân, mày không được phản bội lại ta, mày có làm được?”

“Ta tên Hồ Thiên, nguyện ý theo Dạ Nhược Ly làm thủ hạ, vĩnh viễn không phản bội!”

Hai người nói xong, kết ước cũng được hình thành, Dạ Nhược Ly cũng cảm nhận được mối liên hệ với Tuyết Hồ nhiều hơn.

Lúc con người và Huyền thú khế ước, đại bộ phận Huyền thú đều cần lập khế ước bằng giọng nói mới có thể tạo thành khế ước. Trừ một số trường hợp đặc thù mới không cần những lời này cũng không cần Huyền thú đồng ý. Vì vậy con người có thể lập khế ước với Huyền thú càng ngày càng ít, bởi vì có một số Huyền thú có chết cũng không muốn phục tùng. Nếu Huyền thú không đồng ý thì con người cũng không có cách nào tạo ra được khế ước.

“Lăng, đi thôi, người theo ta tới chỗ này,” Hoàn thành xong khế ước, Dạ Nhược Ly liền không để ý đến Tuyết Hồ, nhìn về phía Lăng nói.

Lăng cũng không biết Dạ Nhược Ly tìm hắc có chuyện gì, mang theo một bụng nghi vấn theo Dạ Nhược Ly rời đi.

Trời chiều trải rộng khắp nơi, lúc này ở ngoại ô Hiên Viên quốc trong đại viện có một thiếu niên ngâm một cọng rơm trong miệng, hai tay để sau đầu nằm trên mặt đất, chớp chớp con ngươi, cặp môi đỏ mọng có chút mê mang hỏi: “Các người nói xem nha đầu Gia Nhi kia sao đến giờ này còn chưa tới? Không phải chủ tử chúng ta xảy ra chuyện gì chứ? Hơn nữa từ ngày hôm đó cũng không thấy bóng dáng chủ tử đâu, ngược lại Gia Nhi ngày nào cũng tới để dạy chúng ta.”

“Nhược Phong, từ hôm đó đến nay người đối với chủ tử là nhớ mãi không quên sao? Phải chăng chủ tử kia làm người động lòng rồi?” Một vị thiếu niên anh tuấn lên tiếng nói, chỉ thấy chân hắc đạp lên mặt ghế đám khoé môi hơi mỉm cười, bộ dạng thật giống lưu manh đầu đường xó chợ.

Thiếu niên gọi là Nhược Phong nhổ cọng rơm trong miệng ra, trừng mắt liếc hẳn một cái: “Người đồ yếu đuối, cả nhà người đều yếu, có bản lĩnh đánh nhau một phen xem ai lợi hại hơn.”

“Người không phải là nhược phong (tên anh ấy dịch ra là gió yếu chẳng? @@) sao? Bộ dạng của người mảnh mai như thế chỉ có thể bị người ta ức hiếp thôi.”

“Tên lưu manh!” Thiếu niên nhỏ nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn, cắn răng thật chặt: “Ta sẽ cho người biết chúng ta cuối cùng là ai mạnh hơn ai!”

Thiếu niên lưu manh kia nở nụ cười khinh thường, đang muốn đáp trả lại thì thấy một thiếu nữ áo trắng bước vào, khuôn mặt thoáng hiện kinh hỉ (kinh ngạc+vui mừng): “Chủ tử, sao người lại tới đây?”

“Cái gì? Chủ tử?”

Nghe tiếng nói của thiếu niên lưu manh mọi người đều phát hiện ra Dạ Nhược Ly và Lăng. Lúc mọi người đang kinh hỉ thì âm thanh Dạ Nhược Ly truyền vào khoảng sân nhỏ: “Ta tới để giới thiệu với các người một người, hẳn gọi là Lăng, về sau các võ giả sẽ do hắn dạy, trên đại lục địa vị võ giả khá thấp, kỳ thật trong mắt ta võ giả và huyền giả không hề khác nhau.”

Mọi người trố mắt nhìn nhau, tựa hồ không hiểu rõ điều Dạ Nhược Ly đang nói, ngay lúc đó Lăng nhướng lông mày khó hiểu: “Tiểu thư, địa vị của võ giả vô cùng thấp sao có thể so sánh với huyền giả?”

“Ở đây ta có một ít võ kỹ, các người có thể tự tu luyện,” Trong ánh mắt của mọi người, Dạ Nhược Ly rút ra mấy cuốn sách trong nhẫn Huyền Linh, đưa cho Lăng rồi sau đó đảo mắt nhìn quanh: “Cho nên, bất kì là võ giả hay huyền giả ta đều xem như nhau, ta cho các người đầy đủ điều kiện để luyện tập, các người tất nhiên phải cho ta xem thành quả, ba năm sau, tất cả các

người đều phải đạt tới Đại Vũ Sư, nếu không đạt được yêu cầu này có thể rời đi ngay lập tức, bởi vì dưới tay ta không cần phế vật!”

Trong ba năm phải đạt được Đại Vũ Sư? Điều này sao có thể? Ngay cả thiên tài chưa chắc đã đạt được a?

Mọi người thu hồi lại sự phấn khích, bắt đầu nghị luận, không ai tin tưởng trong vòng ba năm có thể đạt được Đại Vũ Sư.

“Lăng, nơi này giao cho người, ta về phủ tướng quân trước, ta tin tưởng vào năng lực của người có thể giúp ta tạo ra một đội ngũ ưu tú.” Khuôn mặt Dạ Nhược Ly cực kì tự tin, tựa hồ như nàng chắc chắn ba năm sau đám người này nhất định sẽ có bước chuyển mình rất lớn.

Đem sự việc này giao cho Lăng, Dạ Nhược Ly trở lại phủ tướng quân, ai ngờ nàng mới bước vào phủ đệ Gia Nhi đã vội vàng chạy ra nhìn thấy Dạ Nhược Ly lập tức vui vẻ nhưng sau lại tức giận tố cáo: “Cái tên khốn Hiên Viên Chiến thật quá ghê tởm, hắn sai người tới thu hồi lại binh phù, nếu chỉ vậy thì thôi đi, cái đám thị vệ kia xem phủ tướng quân chúng ta thất thế hoàn toàn nhìn chúng ta bằng nửa con mắt, quả thật là làm em tức chết đi được!”

Gia tộc Bắc Ảnh phái người đến Hiên Viên quốc, với tư cách là hoàng đế, Hiên Viên Chiến không thể không biết cho nên mới biết tin tức Bắc Ảnh Thần rời khỏi đây nhanh như vậy, cũng không ngoài dự đoán của Dạ Nhược Ly.

“Bọn hăn lấy được binh phù sao?”

“Dù sao vật kia cũng vô dụng nên em mặc cho bọn hăn mang đi, bất quá...” Gia Nhi trừng mắt nhìn, trong đó có ý cười trộm: “Em và Chu Tước cùng nhau đánh cái đám thị vệ không coi ai ra gì kia một trận nên thân, ai bảo bọn hăn dám dùng thái độ như vậy đối xử với chúng ta, tiểu thư, có phải em gây ra phiền toái gì rồi không?”

“Không, em đánh rất tốt,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, trong mắt xoẹt hàn quang: “Cho dù cha dượng không có ở đây, phủ tướng quân của chúng ta cũng không thể để cho người khác dễ dàng ức hiếp như vậy, ai dám khi dễ em ta sẽ đánh thật mạnh, chúng ta đã khác năm năm trước rồi, chỉ là một hoàng đế mà thôi cần gì phải dễ vào mắt?”

Nếu không phải muốn nhanh chóng phát triển toàn bộ thực lực, nàng thật muốn chơi đùa với bọn họ một phen, nhưng không phải lúc này, cứ tạm thời thả con họ một con ngựa(*), chờ ba năm sau tính tiếp...

(*): cái này hình như có sự tích gì đó, bạn nào muốn biết thì hỏi bác gút nha. ^^

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Ba Năm

Trời quang mây tạnh, cảnh liễu nhẹ nhàng đong đưa theo làn gió, ánh mặt trời mùa xuân ấm áp chiếu khắp phủ tướng quân, phảng phất như khoác lên mình một tấm lụa vàng.

Trong hậu viện, Dạ Nhược Ly đứng đó, một bộ xiêm y trắng như tuyết tung bay trong gió, khuôn mặt lạnh lùng không bộc lộ chút cảm xúc tựa như tiên nữ giáng trần, bóng dáng ngay thơ ba năm trước được thay thế bằng vẻ đẹp kinh người, chỉ cần nhìn thấy phía lưng cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Ánh mặt trời rơi vào khuôn mặt của nàng da thịt nõn nà như đang toả sáng, mặc dù đôi mi cong như hình lá liễu đầy nữ tính nhưng cũng không thể át đi cặp lông mày đầy bá khí.

“Chủ tử, chủ tử...” Một chuỗi âm thanh kích động từ phía sau vang lên. Dạ Nhược Ly không cần nhìn cũng biết ai đang tới.

Khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên chạy thật nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, tới lúc sắp đụng phải nàng mới vội vàng dừng lại, khuôn mặt vẫn không hết hào hứng: “Chủ tử, người biết không, ngày hôm qua Bình an vương phủ bị trộm, tuy ba năm qua thường xuyên bị trộm ra vào nhưng ngày hôm qua nghiêm trọng nhất, viên đan dược đột phá cấp võ giả kia bị lấy đi rồi mà tổn thất trong phủ cũng không tính là nhỏ đâu, ha ha, ai bảo ba năm qua bọn hần cứ đối nghịch cùng chúng ta, sự việc đêm qua thật là hả dạ mà.”

Sự việc ở hội đấu giá, sau này sẽ xảy ra chuyện gì nàng đại khái cũng đoán ra vì vậy hoàn toàn không có hứng thú.

“Dạ Minh Hi, Dạ Phi Linh, Dạ Băng Nguyệt đã trở về chưa?” Dạ Nhược Ly hướng mắt nhìn trời xanh, đắm mình trong ánh nắng ấm áp của mặt trời, tâm tình trở nên tĩnh lặng. Tính toán thời gian, thời điểm này mấy người kia có lẽ đã xong nhiệm vụ trở về rồi.

“Tặng băng Phi Linh và nha đầu Băng Nguyệt vừa trở về, nhưng tên lưu manh còn chưa trở về.” Dạ Phong cong cặp môi đỏ mọng lên, trong mắt ẩn chứa linh quang, vẻ mặt vô cùng mong chờ: “Chủ tử, vì sao lần nào cũng là bọn họ đi? Thực lực của ta và bọn họ cũng không cách biệt lắm, nhiệm vụ lần sau để ta làm cho.”

Dạ Nhược Ly liếc nhìn Dạ Phong, vuốt cằm nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng không tệ, ít nhất người có thể sử dụng mỹ nhân kế, hơn nữa nam nữ đều được.”

“À?” Mặt Dạ Phong lập tức xịu xuống, vô cùng uỷ khuất: “Chủ tử, người như vậy lại muốn ta sử dụng mỹ nhân kế, huống chi ta là nam nhân, nam nhân sao có thể dùng mỹ nhân kế được? Cho dù có dùng, cũng chỉ có chủ tử ta mới dùng.”

Vừa dứt lời, ngay bên cạnh có một độ nóng đánh tới, Dạ Phong tức giận quay lại nhìn liền thấy một thân hoá diễm hung hăng đập mặt hấn, theo sau là một chuỗi âm thanh nổi giận: “Hỗn đản! Chủ nhân lão tử người cũng muốn đùa giỡn sao? Quá không để lão tử vào mắt rồi! Hiện tại lão tử sẽ tiêu diệt tên hỗn đản nhà người!”

Chu Tước bay lên đá một cước đem Dạ Phong bay ra ngoài, đụng thật mạnh vào cây đại thụ.

Dạ Phong lão đảo bò dậy. vuốt nửa mặt sưng vù, mặt đen đến mức không thể đen thêm, nhìn về phía Chu Tước, bày ra bộ dạng muốn ăn thịt người,

nghiến răng nghiến lợi nói: “Cái tên điều nhân này, chẳng lẽ người không biết đánh người không được đánh mặt sao? Người rõ ràng....” Nghĩ đến việc dung mạo của mình có thể bị huỷ, Dạ Phong liền bày ra vẻ mặt ỉu xiu, nếu mất đi mỹ mạo này hẳn lấy cái gì để quyến rũ chủ tử đây?

“Điều nhân?” Mặt Chu Tước tối sầm, tay nắm quyền, trong mắt loé ra hai ngọn lửa, cắn răng hung dữ nói: “Lão tử đường đường là Chu Tước, người lại nói là điều nhân? Hôm nay lão tử không muốn dạy dỗ người cũng không được!”

Dạ Phong bị ánh mắt hung ác của Chu Tước dọa sợ, vội vàng trốn sau Dạ Nhược Ly: “Chủ tử, cứu mạng.”

Dạ Nhược Ly nghiêng thân thể đem Dạ Phong lộ ra ngoài, thâm tình vỗ vỗ vai hắn: “Chu Tước ghét nhất bị người khác mắng là điều nhân, người cũng không phải không biết lại còn trêu chọc hắn, chuyện kể tiếp người nên tự mình giải quyết đi, yên tâm, Chu Tước rất có chừng mực sẽ không giết người, nhiều lắm cũng bị hắn đánh một trận mà thôi.”

“Chủ...Chủ tử...Người không thể như vậy, oa, cứu mạng a!”

Dạ Nhược Ly khoanh tay trước ngực, có chút hứng thú nhìn dáng vẻ chật vật chạy thực mạng của Dạ Phong, khoé môi chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt trong trẻo vô cùng có thần.

“Chủ tử, chúng ta đã về!”

Đột nhiên có âm thanh vang lên, Dạ Nhược Ly nhíu mày, quay lại, ánh mắt nhìn về hai người trước mặt: “Linh, Nguyệt, các người đã về.”

Đứng trước mặt nàng là một nam một nữ, trong đó nam tử dung nhan tuấn mỹ, ngũ quan như điêu khắc vô cùng rõ ràng, tóc đen như mực được buộc lại bằng miếng vải trắng, trên tay cầm kiếm, trên chuôi kiếm có treo một khối ngọc bội hình loan nguyệt, sắc mặt không chút biểu tình, trên

người dày đặc hàn khí, giống như một núi băng, độ ẩm xung quanh hẳn đang dần dần hạ xuống.

Còn vị nữ tử kia mặc xiêm y màu trắng, thần sắc lạnh như băng, chỉ là lúc nhìn Dạ Nhược Ly khí tức lạnh lùng lập tức thu hồi, trong mắt đen mờ hồ có thể thấy tia sáng sung bái.

“Chủ tử, nhiệm vụ lần này thuộc hạ đã hoàn thành xong.” Dạ Băng Nguyệt ôm quyền, dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ cung kính, Băng mỹ nhân xưa nay chỉ có vẻ mặt này với duy nhất Dạ Nhược Ly: “Hơn nữa, phân các của Âm Dạ các ở Ly Phong quốc cũng rất hài lòng, tạm thời do Dạ Nhất quản lý năm cái.”

“Ah.” Dạ Nhược Ly tiện tay ngắt một đoá hoa trong bồn hoa bên cạnh, khẽ thở dài, ánh mắt rơi vào hư không: “Âm Dạ các Ly Phong quốc cũng thế, bên ngoài làm như buôn bán đan dược nhưng thực chất là làm sát thủ, ta cho các người làm sát thủ là vì rèn luyện năng lực của các người, chỉ qua chiến đấu các người mới có thể càng ngày càng mạnh.”

Ba năm trước, hội bán đấu giá đã được đổi thành Âm Dạ các, Niệm Khê tất nhiên là Các chủ của Âm Dạ các, thay thế Dạ Nhược Ly quản lý việc buôn bán đan dược, đan dược trong các đều có mức giá trên trời, không chỉ cung cấp đan dược đột phá cho võ giả mà còn rất nhiều nữ tử điên cuồng mua đan dược dưỡng nhan.

Mặc dù Dạ Nhược Ly có thể điều chế ra đan dược gia tăng huyền khí, nếu đem bán đan dược loại này chắc chắn tất cả gia tộc đại huyền lực đều tranh giành, cũng không đủ chắc chắn nên nàng không xuất ra. Vì vậy mức giàu có của Dạ Nhược Ly không phải người bình thường có thể so sánh được.

Âm Dạ các xuất hiện giữa chừng đã gây ra một trận cuồng phong ở cả đại lục, tất cả mọi người đều biết Niệm Khê là Các chủ của Âm Dạ các,

bọn họ càng rõ hơn sau lưng của nàng nhất định là có cao nhân, cao nhân này mới chân chính là chủ nhân của Âm Dạ các nhưng rất nhiều thế lực hao tổn thời gian tiền của cũng không thể tìm ra thân phận của vị cao nhân kia.

Mà bí mật của Âm Dạ các chính là có một cái tên khác là Sát các.

Dạ Nhược Ly lưu giữ những người kia huấn luyện làm sát thủ, những người này có thực lực và tính phối hợp tốt nếu không gặp huyền giả thì những võ giả có thể là đối thủ của họ cũng không được mấy người. Nguyên bản Sát các là do Lăng quản lý nhưng Lăng không phải là sát thủ đúng lúc Huyền Vũ thức tỉnh nên Sát các và đám sát thủ kia đều giao cho Huyền Vũ quản lý.

Về phần Long Phi Thanh, Dạ Phong, Dạ Minh Hi, Dạ Phi Linh, Dạ Băng Nguyệt, năm người này cũng với Gia Nhi đều đi theo Dạ Nhược Ly.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Âm thanh thanh thúy từ xa vang đến, Dạ Nhược Ly nhìn sang thấy Gia Nhi bước nhanh tới chỗ mình, khuôn mặt thanh tú tựa như trang điểm(*), đỏ bừng lại vô cùng đáng yêu, nàng chạy tới trước mặt Dạ Nhược Ly rồi dừng lại, hít thở sâu rồi nói: “Tiểu thư, vừa rồi có thái giám trong hoàng cung truyền tin, Hiên Viên Chiến cho người đi tham gia đại hội ngắm hoa.”

(*) là giống như có trang điểm chứ không phải trang điểm, ta không biết ghi như thế nào mới đúng =.=

“Đại hội ngắm hoa?” Dạ Nhược Ly rủ con người, trong mắt che đi hàn ý, khoé môi chậm rãi cười lạnh: “Ba năm qua ta vội vàng phát triển thế lực thế nên mọi người đều nghĩ là ta thất thế, liền có thể lấn ngay cả Hiên Viên Chiến cũng như vậy, lúc trước cha dựng nhìn nhầm người rồi, ta sẽ để cho hãn hữu được hãn sai bao nhiêu lần, Gia Nhi, Nguyệt, hai người đi cùng ta, ta ngược lại cũng muốn xem một chút Hiên Viên Chiến đang bàn tính chuyện gì.”

---- đề nói với người xa lạ---

Ngoại trừ Dạ Phong cùng mấy người kia đều có tên riêng, còn lại người Dạ gia (chính là đám người Dạ Nhược Ly lưu giữ lại) danh từ ta trực tiếp dùng con số thay thế, giống như Dạ Nhất, Dạ Nhị như vậy đấy, ta ghét ghét là đặt tên, cho nên cũng lười nghĩ =,= (t/g kiểu gì không biết.)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Trắc Phi?

Ở đại viện hoàng cung, toà các cao ngất che khuất cả bầu trời, trong hậu viện trăm hoa đua nở, nhiều hoa giống như gấm, từng người tranh giành hoa đẹp nhả hương, phảng phất muốn trong bữa tiệc bách hoa này trở thành nhân vật chính.

Hội ngắm hoa này nói cho cùng là vì thái tử Hiên Viên quốc Hiên Viên Triệt tổ chức, mục đích chính là tuyển phi. Hiên Viên Triệt chẳng những dung mạo anh tuấn, tuổi còn trẻ mà đã ở cấp thấp Đại Vũ Sư, là phu quân trong mộng của thiếu nữ Hiên Viên quốc. Hơn nữa dù Hiên Viên Triệt có mấy tiểu thiếp, nhưng vị trí chính phi và trắc phi vẫn còn trống nên tham gia hội ngắm hoa này đều là nữ tử, còn cố ý trang điểm xinh đẹp, muốn đem những người khác lấn xuống làm nổi bật mình lên.

Đột nhiên, trong hậu viện huyền ảo có một đạo áo trắng xuất hiện, xung quanh kỳ tích an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía người về xuất hiện. trong mắt có sự ghen ghét không hề che dấu.

Thiếu nữ kia chậm rãi bước đi, không chút trang điểm nhưng dung nhan vẫn tinh xảo tuyệt sắc, da như mỹ ngọc, óng ánh sáng long lanh, môi mỏng khẽ mím lại, nhàn nhàn phác hoạ ra một bờ môi xinh, một bộ xiêm y trắng vừa đúng đem khí chất thanh cao, tinh khiết của nàng toả ra ngoài.

Thiếu nữ kia có hai nha hoàn đứng sau lưng, nha hoàn bên trái tương mạo tương đối thanh tú đáng yêu, mắt to đánh giá xung quanh, cuối cùng dừng lại trước một đám người tô son trát phấn. Còn nha hoàn bên phải

khuôn mặt lạnh như băng, cũng một thân áo trắng nhưng phát ra hàn khí thật lạnh thấu xương, như một thanh kiếm bị tuốt khỏi vỏ không cần thận có thể bị kiếm khí làm bị thương.

‘Dạ Nhược Ly, sao ngươi lại ở đây? Ngươi có tư cách gì tham gia hội ngắm hoa?’

Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi vang lên bên cạnh, thiếu nữ đứng giữa nhú lông mày, quay đầu nhìn về phía đám người túm tụm lại kia, cười lạnh nói: “Hiên Viên Tinh Nhi ngươi có thể tới, vì sao Dạ Nhược Ly ta lại không thể?”

“Hừ, ngươi vẫn cho rằng mình vẫn còn là con gái của tướng quân sao? Cha ngươi đã vứt bỏ ngươi và mẹ ngươi rồi, ngươi bất quá chỉ là phế vật không ai muốn, Dạ Nhược Ly, bây giờ ngươi hoàn toàn không có chỗ dựa, lúc trước ngươi đối đãi với bản quận chúa như thế nào, hôm nay ta liền đáp trả lại cho ngươi!”

Hiên Viên Tinh Nhi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt khinh thường nhìn khuôn mặt Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia không cam lòng.

Dựa vào cái gì mà phế vật này có dáng vẻ tuyệt sắc như vậy? Mỗi lần nhìn thấy dung mạo Dạ Nhược Ly, ả không khỏi có loại cảm xúc muốn phá nát mặt nàng ta ra!

“Dạ Nhược Ly? Nàng chính là Dạ Nhược Ly? Con gái của hộ quốc tướng quân?”

“Cái gì mà hộ quốc tướng quân, hộ quốc tướng quân sớm đã không tồn tại rồi, phủ tướng quân kia đổi lại thành Dạ gia, Dạ gia là cái vật gì? Bốn tiểu thư chưa từng nghe qua.”

“Ha ha, ta nghe nói Dạ Nhược Ly chính là phế vật, không thể trở thành võ giả cho nên Bắc Ảnh tướng quân mới bỏ mẹ con họ lại, sau đó rời đi.”

“Thì ra là phế vật a, ha ha, ta xem qua đúng là như thế, nàng ta nếu không có mỹ mạo bình hoa chắc chắn không có tư cách đến hoàng cung tham gia hội ngắm hoa này.”

Âm thanh trào phúng truyền khắp nơi trong hậu viện, đáy mắt Dạ Nhược Ly hiện lên hàn quang, bàn tay chậm rãi nâng lên, nhưng nàng chưa kịp ra tay, hai bóng dáng bên cạnh đã “vù vù” lướt tới chỗ Hiên Viên Tinh Nhi, tiếp theo đó là một chuỗi bạt tay thanh thúy.

“Người cho rằng là quận chúa là giỏi? Dám mắng tiểu thư nhà ta, chán sống? Người nên cảm thấy may mắn là tên gia hỏa kia không đến đây, nếu không người bây giờ đến tro cốt cũng không còn,” Khuôn mặt thanh tú của Gia Nhi đỏ bừng đầy phẫn nộ, tay chuyển động vô cùng nhanh làm người khác cũng hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hiên Viên Tinh Nhi ăn bạt tai.

“Gia Nhi, tránh chỗ!”

Âm thanh lạnh như băng từ phía sau truyền đến, tát thêm một cái cuối cùng, bóng dáng Gia Nhi loé lên nhường vị trí lại cho Dạ Băng Nguyệt.

“Phanh!”

Cặp đùi thon dài vô cùng đẹp hướng tới Hiên Viên Tinh Nhi đập một cái, Hiên Viên Tinh Nhi chưa kịp phản ứng lại đã bị đá một cước bay ra ngoài trùng trùng điệp điệp rơi xuống đất, phát ra tiếng trầm đục.

“Quận chúa, quận chúa người có sao không?”

Đám người theo sau Hiên Viên Tinh Nhi sớm sợ đến choáng váng, thẳng đến khi nha hoàn thân cận là Thanh Lam kêu lên bọn họ mới đồng loạt hoàn hồn, vội vàng chạy đến chỗ Hiên Viên Tinh Nhi, trên mặt có tia lo lắng không biết thật hay giả.

“Quận chúa, người thế nào rồi?”

“Quận chúa...”

Hiên Viên Tinh Nhi miễn cưỡng bò dậy, ánh mắt phần nộ nhìn Gia Nhi và Dạ Băng Nguyệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đâu, đem hai nha hoàn chết tiết kia bắt lại cho bốn quận chúa, hôm nay bản quận chúa phải cho các nàng bầm thây vạn đoạn!”

Dạ Băng Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Tinh Nhi, khoé môi nở nụ cười lạnh.

Ba năm nay Hiên Viên Tinh Nhi đồn đại khắp nơi rằng Dạ Nhược Ly chính là phế vật nên Bắc Ảnh tướng quân mới vứt bỏ các nàng. Nếu không phải chủ tử đang bận tâm về gia tộc Bắc Ảnh, vì không muốn bản thân vừa mới trở nên mạnh hơn một chút gây chú ý sẽ bị gia tộc Bắc Ảnh phá hư nên lựa chọn ẩn nhẫn, mới khiến Bình an vương phủ tiêu dao lâu như thế.

Nếu không, Bình an vương phủ sao có thể tồn tại? Dùng năng lực của chủ tử, diệt một Hiên Viên quốc cũng không phải chuyện khó, Hiên Viên Tinh Nhi bất quá cũng là một quận chúa mà thôi, có cái gì để hung hăng càn quấy như vậy?

Hôm nay chủ tử đồng ý đi tham gia hội ngắm hoa này đồng nghĩa với việc nàng không có ý định giấu giếm thực lực của bản thân nữa...

“Muốn động vào người của ta? Vậy cũng nên hỏi Dạ Nhược Ly ta có đồng ý hay không đã chứ?”

Lúc Hiên Viên Tinh Nhi muốn động thủ, Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, trong mắt có chứa tia kiết ngạo bất tuân (cương quyết bướng bỉnh), âm thanh cuồng vọng trong hậu viện vang ra, làm bãi sân yên tĩnh phi thường.

Gia Nhi tay nâng đôi má, hai mắt sáng lên, tràn đầy sùng bái nói: “Tiểu thư thật quá khốc rồi!”

Dạ Băng Nguyệt đứng trong gió, áo trắng tung bay, dung nhan lạnh như băng chậm rãi biến mất, khoé môi cong lên, trong mắt hiện tia ao ước: “Chủ tử vĩnh viễn là có một không hai, vô luận là tài năng hay tính cách cũng rất ưu tú.”

Đúng vậy, chủ tử của nàng vô cùng ưu tú, bất kì kẻ nào cũng không thể che đi hào quang của nàng,

“Ah! Là ai? Là tiện nhân nào dám làm bị thương nữ nhi bảo bối của ta?” Âm thanh bén nhọn xoẹt qua, tựa như mặt hồ yên tĩnh có một cục đá ném vào nổi lên gợn sóng.

Bình an Vương phi nắm chặt tay Hiên Viên Tinh Nhi, cực kì đau lòng rồi nhìn về những người còn lại, con mắt nheo lại phản nộ hỏi: “Vừa rồi là kẻ nào làm tổn thương con gái của bốn vương phi? Thật sự là to gan lớn mật, ngay cả Bình an quận chúa cũng dám tổn thương, lập tức lăn ra đây cho bốn vương phi xử tội, bằng không sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi.”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, sau đó nhìn thấy Hiên Viên Bình khoé môi nở nụ cười, nếu để Bình an Vương phi biết được sự thật ba năm này Hiên Viên Tinh Nhi và Hiên Viên Bình hoạt động ngầm, không biết sẽ như thế nào?”

“Tinh Nhi,” Hiên Viên Bình bước dài về phía Hiên Viên Tinh Nhi, đã thấy đôi má ả sưng to, trong lòng lửa giận thiêu đốt, chuyển ánh mắt chăm chú nhìn Dạ Nhược Ly: “Lại là người? Hừ, tên khốn Bắc Ảnh Thần kia không có ở đây, ta hôm nay muốn biết hôm nay ai sẽ bảo vệ cho người?”

Dứt lời, muốn sai người bắt lấy Dạ Nhược Ly nhưng ngay lúc đó một âm thanh mạnh mẽ ngăn chặn hành động Hiên Viên Bình.

“Nơi đây là chỗ để ngắm hoa, trẫm không hy vọng sẽ có người gây chuyện thị phi!”

Một bóng dáng màu vàng bước vào tầm mắt Dạ Nhược Ly, nam tử trung niên thần sắc uy nghiêm, ánh mắt sáng giọi, đi nhanh lên bậc thang ngồi vào ghế bạch đàn, bên cạnh hắn là một vị nam tử, nam tử kia dung mạo anh tuấn, khí chất bất phàm, hai đầu lông mày có vài phần giống nam tử trung niên, không cần nhiều lời cũng biết rõ hắn chính là thái tử Hiên Viên Triệt.

“Hôm nay nguyên do trẫm tổ chức hội ngắm hoa chắc hẳn các vị đều hiểu, về vị trí chính phi trẫm còn phải cân nhắc kĩ càng hơn, triệu mọi người đến đây là vì vị trí Trắc phi thái tử.”

Tuy không thể trở thành chính phi, chúng nữ rất nuối tiếc nhưng nếu là trắc phi trong phủ thái tử có thể là nữ chủ nhân phủ thái tử, vì vậy theo câu nói về sau của Hiên Viên Chiến lại làm tinh thần chúng nữ hăng hái, đều mong chờ nhìn Hiên Viên Chiến.

“Đối với trắc phi, lòng trẫm có một người muốn tuyển,” Con người lãnh khốc xoẹt qua đám đông trang điểm ăn mặc sắc sỡ xinh đẹp, cuối cùng ánh mắt rơi về phía Dạ Nhược Ly: “Người kia từng là con gái của hộ quốc tướng quân Dạ Nhược Ly, ngày mai thu dọn đến phủ thái tử đi.”

Những năm này Hiên Viên Chiến thu hồi binh quyền để người ngoài khinh thường phủ tướng quân hắn cũng có chút áy náy, dù sao Bắc Ảnh Thần từng giúp hắn rất nhiều nhưng người của gia tộc Bắc Ảnh trước khi đi có tới tìm hắn không cho phép hắn giúp đỡ mẹ con Dạ Nhược Ly, hôm nay tròn ba năm qua đi, có lẽ cũng không còn ngại ngùng, vì đền bù sự áy náy hắn mới quyết định như vậy.

Nếu Bắc Ảnh Thần vẫn còn, hắn nhất định sẽ để cho nàng làm chính phi, mà bây giờ ngay cả vị trí trắc phi cũng có thể nói là trèo cao rồi, nàng không có khả năng không muốn.

Bởi vì nữ nhân sao có thể ngăn cản được sự hấp dẫn của quyền lực.

“Dạ tiểu thư, người còn không mau tạ hoàng thượng ân điển?” Thái giám A Nhiên nhìn thấy mặt không biểu tình của Dạ Nhược Ly cho rằng nàng mừng đến ngây ngốc nên vội lên tiếng nhắc nhở.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Dạ Nhược Ly Cường Hãn

Rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ ganh ghét tề tựu trên người Dạ Nhược Ly, các nàng đều nghĩ nàng thật là vận khí cực chó nếu không một người không quyền không thế sao có thể trở thành trác phi thái tử? Ngay cả tiểu thiếp thái tử cũng không có tư cách.

Men theo ánh mắt của mọi người Hiên Viên Triệt dừng lại ở thiếu nữ áo trắng như tuyết kia.

Đây là lần đầu tiên hãn nhìn thấy Dạ Nhược Ly, trong ánh mắt không giấu giếm tia kinh diễm, Hiên Viên quốc nổi tiếng là nơi nhiều mỹ nhân nhưng đứng trước thiếu nữ này cũng không được một phần mười. Đương nhiên hấp dẫn hãn không phải ở dung mạo tuyệt sắc mà là ở khí chất bức người.

Hơn nữa hãn nhiều qua rất nhiều nữ tử tham lam, duy chỉ có thiếu nữ này thần sắc hờ hững, một đôi mắt đen lộ khí lạnh, bản thân đường đường là thái tử cũng không được nàng chú ý tới.

Ha ha, thú vị...

Hiên Viên Triệt nở nụ cười nhẹ, khuôn mặt anh tuấn mang vẻ hào hứng nồng đượm, lâu lắm rồi hãn chưa gặp được nữ nhân nào làm hãn thấy hứng thú như vậy, đã như vậy, nữ nhân này hãn không thể không có, ở Hiên Viên quốc không có nữ nhân nào có thể chạy thoát khỏi bàn tay hãn.

“Dạ tiểu thư...” Dạ Nhược Ly vẫn không hề phản ứng, A Nhiên khẽ chau mày, một lần nữa tinh tế nhắc nhở.

Khoé môi cong lên, gió nhẹ lướt qua làn tóc xanh nhẹ nhàng tung bay, chẳng biết tại sao mọi người cảm thấy khí thế Dạ Nhược Ly dường như có sự thay đổi.

“Đừng nói là trắc phi, dù là chính phi thái tử, Dạ Nhược Ly đều không thềm!”

Thiếu nữ bá đạo cuồng vọng nói, tiếng vọng vang khắp hậu viện, tất cả mọi người bị lời nói càn quấy kia làm cho kinh ngạc choáng váng, ai cũng không nghĩ tới nàng lại trực tiếp kháng chỉ, đây chính là tội chết a! Mặc dù Bắc Ảnh Thần và hoàng đế có quan hệ nhưng hoàng đế nhất định sẽ không buông tha cho nàng.

Hiên Viên Tinh Nhi trong lòng mừng thầm, cái tiện nhân chết tiệt này, lần này chính là chạy trời không khỏi nắng rồi!

“Phanh!” Hiên Viên Chiến vỗ án, huyết thái dương nổi gân xanh, sắc mặt tái nhợt gào thét: “Dạ Nhược Ly, ngươi đây là coi thường hoàng quyền? Người có biết kháng chỉ sẽ có tội danh gì không? Trẫm nể tình Bắc Ảnh tướng quân nên mới cho ngươi cơ hội, trẫm hỏi ngươi có bằng lòng trở thành trắc phi phủ thái tử không?”

Dạ Nhược Ly nhướng lông mày, thần sắc dần mất kiên nhẫn, con mắt lạnh đảo qua Hiên Viên Chiến, bờ môi nở ra nụ cười khinh thường: “Ta coi rẻ ngươi, ngươi có thể làm gì được ta? Đừng tưởng ngươi là hoàng đế thì muốn làm gì thì làm, trên đại lục này không có bất kì kẻ nào có thể an bài vận mệnh của ta, cả ông trời cũng không thể hướng chi là ngươi? Hiên Viên Chiến, ba năm nén giận không có nghĩa là ta sợ các ngươi, nếu ta muốn giết chết các ngươi cũng không ai có thể ngăn cản được đâu!”

Nàng nhin ba năm, chỉ vì không muốn gia tộc Bắc Ảnh biết rõ thực lực của nàng, hôm này nàng không cần phải tiếp tục che giấu nữa, nếu vậy sao có thể để bọn hắn lần áp chứ?

“Làm càn!” Hiên Viên Chiến quát lạnh một tiếng, ngón tay run rẩy duỗi ra chỉ về hướng Dạ Nhược Ly, cả giận nói: “Người đâu, bắt Dạ Nhược Ly lại cho trảm!”

Vô số thị vệ xông ra thì bốn phương tám hướng vây quanh ba người Dạ Nhược Ly, kiếm trong tay đều chỉ về các nàng.

Đứng trong vòng vây, Dạ Nhược Ly không chút biểu tình nhìn đám thị vệ xung quanh: “Gia Nhi, Nguyệt, chúng ta đi, ai ngăn cản chúng ta rời đi, giết không tha! Ta ngược lại cũng muốn xem hôm nay có bao nhiêu người không cần mạng!”

“Vâng, tiểu thư/ chủ tử”

Vì tiến vào hoàng cung nên không được phép mang theo bội kiếm nên Gia Nhi và Nguyệt tay không xông lên. Một mũi kiếm loé lên hướng về phía sau lưng Gia Nhi, Gia Nhi tựa hồ như có mắt ở sau trong lúc kiếm sắp đâm tới quay người lại rất nhanh một cước đạp vào, thanh kiếm gãy ra làm hai đoạn (@@), bàn tay hung hăng hướng về tên đánh lén, người kia chuẩn bị không kịp lập tức đầu nổ hoa.

Dạ Nhược Ly hai tay ôm ngực, lắc đầu: “Cái này là thực lực của thị vệ trong hoàng cung?? Đại bộ phận cũng chỉ là Đại Vũ Sư.”

Trong ba năm này, Long Phi Thanh đã đạt đến Võ Sư cao cấp, mà thực lực của Gia Nhi trong sáu người là mạnh nhất là Địa Huyền sư đỉnh phong, bốn người khác, Dạ Phi Linh và Dạ Băng Nguyệt là Địa Huyền sư cao cấp, Dạ Phong và Dạ Minh Hi là Địa Huyền sư trung cấp, thực lực của bọn họ ở Hiên Viên quốc không có đối thủ.

Bỗng nhiên, một bóng dáng màu vàng đánh về phía Dạ Nhược Ly, trong tay cầm trường kiếm dưới mặt trời loé lên ánh sáng chói mắt. Nhưng Dạ Nhược Ly vẫn hai tay khoanh trước ngực như cũ cũng không ngẩng đầu lên, phảng phất như không cảm nhận được nguy hiểm gần kề.

Hiên Viên Tinh Nhi chạy trốn sang một bên, thấy một màn như vậy trong lòng hiện lên tia mừng rỡ.

Tiện nhân kia cuối cùng cũng sắp chết rồi, ha ha...

Thời điểm quyết định, một hồi gió lạnh thổi qua, bóng dáng Dạ Băng Nguyệt đột nhiên xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly, áo trắng phiêu nhiên, khuôn mặt nàng dày đặc hàn khí, đôi chân thon dài đạp về phía thị vệ kia một phát, “Phanh” một tiếng, kiếm tên thị vệ kia rơi xuống.

“Chủ tử, nơi này giao cho thuộc hạ,” Dạ Băng Nguyệt giọng điệu lạnh lùng.

“Được.” Dạ Nhược Ly quay nhẹ đầu, ánh mắt rơi vào thị vệ áo vàng, ngay lập tức thông tin thị vệ kia hiện ra trong đầu.

Đệ nhất cao thủ hoàng cung, tùy tùng Vệ thống lĩnh, thực lực hiện tại là Thiên Võ sư cấp thấp, đối thủ có thực lực như vậy Dạ Nhược Ly hoàn toàn không có hứng thú, thực lực Dạ Băng Nguyệt là Địa Huyền sư cao cấp đối ngang với Thiên Võ sư cao cấp nên giao cho nàng ta hoàn toàn có thể yên tâm.

Nhìn thấy tùy tùng Vệ thống lĩnh xuất hiện, Hiên Viên Chiến chậm rãi thở nhẹ nhàng, tuy Hiên Viên Chiến lúc trẻ được gọi là nhân vật thiên tài nổi tiếng nhưng nhiều năm sống an nhàn sung sướng cùng bận rộn quốc sự, hẳn đã sớm quen đánh nhau như thế nào rồi, thực lực cũng dừng lại không tiến.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly xuyên qua đám người rơi vào Hiên Viên Chiến, chẳng biết tại sao nhìn thấy ánh mắt của nàng, toàn thân Hiên Viên Chiến run lên.

Bước chân chậm rãi hướng về phía Hiên Viên Chiến, thanh âm trầm đục vang lên phảng phất như cự thạch hung hăng đánh vào lòng Hiên Viên Chiến.

Theo tiếng vang của chân nàng, bầu trời đột nhiên bị mây đen che khuất, sấm sét vang dội, cuồng phong loé sáng, một con rồng xanh xuất hiện phía xa, thân thể khổng lồ che cả mặt trời. Mà bước chân của Dạ Nhược Ly cũng không giảm, áo trắng tung bay, tóc đen trong gió mất trật tự, khí thế cường đại bước thẳng đến, cũng không ai dám ngăn cản.

“Cái này... Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Ánh mắt mọi người ngạc nhiên nhìn về phía mây đen ngợp trời, hoàn toàn nghi hoặc, hiển nhiên không rõ Thanh Long kia từ đâu mà đến.

Trông thấy Thanh Long, trong mắt Hiên Viên Chiến xoẹt qua tia thèm muốn, trong rừng rậm Huyền thú cũng có Long tộc nhưng Thanh Long thuộc về truyền thuyết Long, không ai có thể nghĩ tới sự xuất hiện của nó bởi nó chỉ có trong sử sách cổ xưa.

Sách cổ có viết chỉ có khí thế vương giả mới có thể làm Thanh Long phục tùng.

Chẳng lẽ Thanh Long này vì hấn mà đến?

Bất kể thế nào hấn cũng không thể nghĩ tới Thanh Long sớm đã nhận Dạ Nhược Ly làm chủ, dù sao một thân nữ tử như Dạ Nhược Ly sao có thể có khí vương giả?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Mối Yêu Nghiệt Đến Rồi

“Xin hỏi Thanh Long đại nhân sao ngài lại đến đây?” Hiên Viên Chiến ôm quyền, mặt lộ vẻ kính sắc, dù hẳn có là cửu ngũ chí tôn cũng không dám ở trước mặt khí thế cường đại của Thanh Long làm hành động lỗ mãng, chính là bày ra ngôn ngữ thành kính, dùng kính ngữ tôn trọng.

Trong nội viện hoàng cung, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Hiên Viên Chiến. Bệ hạ gọi nó là Thanh Long? Chẳng lẽ bệ hạ quen biết nó sao? Cũng đúng, chỉ có đế vương như bệ hạ với có thể quen biết với Huyền thú có thực lực cường đại như thế.

“Người hỏi ta vì sao tới sao?” Thanh Long nghe Hiên Viên hỏi, thấp con người, trong mắt ngập tràn sự mỉa mai, Xuý ~~ cười ra tiếng: “Cũng chỉ là một hoàng đế nho nhỏ mà thôi, có tư cách gì hỏi ta?”

Sắc mặt Hiên Viên Chiến thay đổi, một lúc sau một hồi ánh sáng màu xanh xuyên qua mây đen chiếu vào thân thể cao lớn của Thanh Long,

Được bao bọc trong ánh sáng màu xanh, thân hình Thanh Long dần dần có sự thay đổi. Hào quang chậm rãi tan đi, ở chỗ lúc này Thanh Long đứng được thay thế bằng một vị thiếu niên áo xanh. Chỉ thấy thân hình thiếu niên gầy yếu, gương mặt như em bé, da thịt tựa như như đứa trẻ non mềm sáng bóng, đôi mắt thanh tịnh sáng ngời nhìn về bốn phía cuối cùng dừng ở chỗ Dạ Nhược Ly, khoé môi nở nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ vô cùng chói mắt.

Mọi người sợ hãi thán phục, thật là một thiếu niên đáng yêu, căn bản cùng với Thanh Long khí thế hùng vĩ kia hoàn toàn khác biệt a.

Thanh Long cất bước đi, mây đen cũng bị ánh mặt trời xua tan, lộ ra bầu trời tinh khiết.

“Thanh Long đại nhân...” Hiên Viên Chiến ngạc nhiên mở to hai mắt, chẳng thể ngờ đường đường là Thanh Long lại có dáng vẻ thiếu niên non nớt như thế.

“Người là người đầu tiên gọi ta là đại nhân cũng là người đầu tiên cung kính với ta như vậy,” con mắt Thanh Long ẩn chứa thuỷ quang, ngậm lấy ngón tay nói ra: “Cho nên bốn đại nhân từ bi nói cho người biết, bốn đại nhân đến đây đơn giản là vì chủ nhân bốn đại nhân mà tới.”

“Chủ nhân...Thanh Long đại nhân?” Một lần nữa Hiên Viên Chiến ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ đã có người thu phục được Thanh Long rồi? Không biết là thần thánh phương nào mới có thể thu phục được Thanh Long cường đại như thế.

“....., nàng chính là chủ nhân bốn đại nhân!”

Men theo ngón tay của Thanh Long, bốn người Hiên Viên Chiến nhìn thấy Dạ Nhược Ly.

Cái này...cái này có nhầm không vậy? Thanh Long là của nàng ta? Không, không có khả năng, nhất định là nghĩ sai rồi, một nữ tử sao có thể có khí vương giả?

Kỳ thực là Hiên Viên Chiến chính thức hiểu lầm, khí vương giả không đại biểu cho người làm đế vương mà là đại lục Chí tôn. Xuyên không đến đây, Dạ Nhược Ly nguyên là gia chủ tiền nhiệm của Dạ gia, thanh danh sớm đã truyền xa đại lục.

Thanh Long nhớ mang máng, năm đó nàng mới chỉ là tiểu hài tử tám tuổi lại đưa tay ra với một thân trọng thương như nó. Nàng nói, một ngày kia nàng chắc chắn trên hàng đại lục đỉnh phong, trở thành Chí tôn, tiếp nhận sự sùng bái của mọi người, nếu nó đi theo nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận...

Trước mặt tiểu hài tử mới có tám tuổi nhưng trên người nàng nó cảm nhận được khí phách vương giả, không khỏi tin tưởng vào lời nói của nàng, từ đó về sau trở thành tùy tùng của nàng, bất kể kiếp trước hay kiếp này chủ nhân ở đâu Thanh Long nó nhất định ở chỗ đó.

Hiên Viên Triệt ngăm nhìn Thanh Long, lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt loé sáng.

Nếu hắn có được Dạ Nhược Ly há chẳng phải có thêm một Thanh Long? Lúc đó hắn có thể mượn thực lực của Thanh Long thống nhất bốn nước, dù nàng có ưu tú hơn nữa cũng chỉ là nữ tử, hắn không tin hắn đường đường là thái tử Hiên Viên quốc lại không có được nữ nhân này trong tay.

“Dạ Nhược Ly, Thanh Long là của người?” Hiên Viên Chiến nắm chặt hai tay, trong nội tâm vô cùng không cam lòng, ở trong lòng hắn nữ nhân chính là vật phẩm của nam nhân, dựa vào cái gì mà có thể làm cho Thanh Long phục tùng?

“Hiên Viên Chiến, mong người hiểu rõ thân phận của mình, người cho rằng người có tư cách gì chất vấn ta?” Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, khuôn mặt cuồng ngạo: “Hôm nay ta tới đây, là nói cho người biết, Dạ Nhược Ly ta sẽ không nhường nhịn ai cả, ai dám trêu vào Dạ gia đừng trách ta đại khai sát giới!”

Bàn tay vươn ra, đẩy Hiên Viên Chiến ngã xuống đất, phúi tay quay người nói: “Thanh Long, Gia Nhi, Nguyệt, chúng ta đi!”

“Bệ hạ, bệ hạ, người không sao chứ?”

Mọi người rút cuộc cũng hồi phục tinh thần, vội vàng chạy đến chỗ Hiên Viên Chiến, khuôn mặt không che giấu sự lo lắng.

Từ chỗ ngã Hiên Viên Chiến bò dậy, nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly hận nghìn đời hận nghìn lợi nhưng cũng không có lá gan ngăn cản. Trong phút chốc, Hiên Viên Chiến tựa như già đi mười tuổi bắt đầu thấy hối hận vì những việc mình đã làm.

Đáng tiếc, hối hận thì đã muộn...

“Tiểu thư, sao lại không giết Hiên Viên Chiến?” Ra ngoài hoàng cung, Gia Nhi nhàm chán nghịch tóc, đôi mắt trong suốt lộ tia nghi hoặc.

“Tạm thời hãn chưa chết được,” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, trong mắt hàn quang bắn ra: “Chuyện này ta đều có chủ trương, bây giờ chúng ta xem kịch vui là được, trận đầu trò hay, sau đó sẽ trình diễn, hơn nữa ta còn cần Hiên Viên Chiến truyền tin cho gia tộc Bắc Ảnh, ít ngày nữa Dạ Nhược Ly ta sẽ giết đến tận Bắc Sơn.”

Gia Nhi vẫn lộ vẻ khó hiểu, chợt phát hiện không thấy bóng dáng của Thanh Long, trừng mắt nhìn: “Tiểu thư, tên Thanh Long kia đâu rồi?”

“Ta để hãn đi làm việc rồi...” Dạ Nhược Ly thấp con ngươi, che đi hàn ý, thản nhiên nói.

Gia Nhi hơi sững sờ, liên tưởng tới lúc nãy Dạ Nhược Ly có nói sẽ có trò hay tựa hồ như hiểu được chuyện gì đó...

“Tỷ, người trở về rồi hả?”

Đi vào cửa trước nhà, một vật mềm mại nho nhỏ bổ nhào vào người Dạ Nhược Ly, hai tay ôm lấy chân nàng, nâng đầu lên, hai mắt cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu tràn đầy vui vẻ: “Tỷ tỷ, hoan nghênh trở về.”

Dạ Nhược Ly hạ người xuống, nhẹ xoa đầu Bắc Ảnh Phong, lộ vẻ sủng nịnh cười: “Tiểu Phong, mẫu thân đâu?”

Vừa dứt lời, Lam Hình cất bước đi tới. trên mặt có chút u buồn, há hốc miệng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Dạ Nhược Ly ôm lấy thân thể mềm mại của Bắc Ảnh Phong đứng người lên, ánh mắt nhìn vào Lam Hình: “Mẫu thân, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Ly nhi, con không thấy tiểu Phong nhi rất quái lạ sao?” Lam Hình thở dài, vô cùng lo lắng: “Nào có đứa trẻ nào một tuổi đã biết nói nguyên câu? Bây giờ mới có hai tuổi nhưng lại lớn nhanh như thế nhưng đứa trẻ bốn năm tuổi, tâm trí có thể so với hài tử tám chín tuổi.”

Trong lòng Gia Nhi cười trộm, ngày nào tiểu thư cũng cho thiếu gia tắm được, đem đan dược quý hiếm làm quà ăn vặt, thiếu gia có thể bình thường mới là lạ, có một tiểu thư biến thái như thế nàng là người bên cạnh cũng không thể hiểu được, hơn nữa nàng cũng sẽ không nói với phu nhân thiếu gia đã bắt đầu tu luyện huyền khí, nếu không phu nhân sẽ bị làm choáng váng cũng không hay.

Mà trên đời này, trừ thiếu gia còn ai có đãi ngộ ưu việt như vậy?

“Đệ đệ Dạ Nhược Ly con đương nhiên không thể bình thường được.” Trong mắt Dạ Nhược Ly có ý cười nhìn bé trai trong lồng ngực, nhẹ nhàng nói: “Với tư cách là đệ đệ con nên hưởng thụ tất cả đãi ngộ tốt nhất, bất kể hãn muốn cái gì con sẽ vì hãn mà đoạt lấy, cho dù thứ hãn muốn là toàn thiên hạ.”

“Tỷ, Phong nhi mới không cần thiên hạ.” Bắc Ảnh Phong cong môi nộ phẫn, ngẩng đầu nhìn Dạ Nhược Ly: “Phong nhi chỉ cần tỷ tỷ, mẫu thân, còn có cả phụ thân là đủ rồi, hơn nữa, Phong nhi lớn nhanh như vậy cũng không có gì là không tốt, đến lúc đó có thể giúp tỷ tỷ đánh người xấu, từ trong tay người xấu cứu phụ thân trở về.”

Tiểu Phong nhi phần nộ nắm bàn tay nhỏ, bộ dạng vô cùng khả ái khiến người khác không khỏi PHỐC cười thành tiếng, Lam Hình chợt hiểu mình lo lắng quá nhiều rồi.

Trong giây lát, Lam Hình chợt nhớ ra chuyện gì đó, mở miệng vội nói: “Đúng rồi, tiểu Ly nhi, Nam Vương đến rồi, đang ở trong sân, con có muốn đi gặp hân không?”

“Cung Vô Y? Cái tên yêu nghiệt này sao lại đến Hiên Viên quốc chứ?” Dạ Nhược Ly sững sờ, có chút nhú lông mày: “Không cần, Gia Nhi, giúp ta chuẩn bị nước nóng, đi hoàng cung một chuyến phải tẩy sạch vi khuẩn nhiễm trên người xuống đã.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Người

Trong căn phòng thanh nhã truyền tới một mùi thuốc nhàn nhạt, Dạ Nhược Ly chậm rãi cởi quần áo, cất bước tiến về phía thùng gỗ, nhấc chân bước vào thùng nước xanh đen, theo cử động của nàng mặt nước tăng tăng rung động, làn khói mờ mịn che đi da thịt trắng như tuyết.

Nhưng cơ thể ấy lại có chút khuyết điểm là do trên người nàng có mấy vết sẹo mờ nhạt, đó là vết sẹo của nàng. Đầu ngón tay lạnh lạnh khẽ chạm vào vết sẹo, Dạ Nhược Ly khẽ cười, với thực lực hiện giờ xoá mấy vết sẹo này rất dễ dàng nhưng nàng không làm vậy bởi vì những vết sẹo này sẽ không làm nàng quên sự việc tám năm trước(*) khi chịu sự sỉ nhục này.

(*) 8 năm trước chị ấy bị Vân Tâm Vũ đánh, ai còn nhớ không?

Vân gia! Vân Tâm Vũ! Ta để các người tiêu dao một thời gian ngắn nữa, lúc đó ta sẽ cho các người nếm thử cảm giác từ trên cao rơi xuống.

Đột nhiên, thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, lạnh giọng nói: “Là ai ở trên đó? Ra đây!”

“Ha ha, ba năm không gặp, thực lực của người tăng lên rất nhiều, ngay cả khí tức của bốn vương cũng phát hiện được.”

Tiếp theo là một bóng dáng đỏ như lửa xinh đẹp từ trên xà nhà nhảy xuống.

Nam tử dung mạo cực kì tuấn mỹ, trường bào màu đỏ chót làm hắn càng giống yêu nghiệt, một đầu tóc đen như mực tùy ý rơi ở phía sau, bên hông đeo một thanh kiếm, tên yêu nghiệt này dường như rất thích màu đỏ nên ngay cả chuôi kiếm cũng buộc một sợi dây thừng màu đỏ.

Ánh mắt nam tử nhìn về lưng Dạ Nhược Ly, con mắt phượng trầm xuống: “Vết thương trên người người là do Vân gia sao?”

Dạ Nhược Ly có chút chột dạ, môi mỏng khẽ mím, cười khan một tiếng: “Vương gia, chuyện này hình như không liên quan đến người, hơn nữa người đường đường là Nam Vương gia của Ly Phong quốc lại có sở thích nhìn lén nữ tử tắm rửa hay sao? Ta đúng là không nhìn ra Vương gia lại có sở thích như vậy.”

“Nữ nhân!” khuôn mặt tuấn mỹ của Cung Vô Y tối sầm, mắt phượng nhắm lại, nắm chặt quyền, cả giận nói: “Người đem bốn vương nói thành có sở thích nhìn lén? Bốn vương bất quá chỉ tới tìm người mà thôi, ai biết người tắm rửa ở đây?”

“Tìm ta sao không đi cửa chính, mà lại đi trên xà nhà thế?”

Dạ Nhược Ly trợn trắng mắt, cho dù muốn kiếm cớ cũng nên kiếm lý do thích hợp một chút, lý do ngu ngốc như vậy mà hắn cũng nói ra.

“Ta...” Nhất thời Cung Vô Y không biết nên giải thích thế nào bởi vì Dạ Nhược Ly nói đúng sự thật, xác thực hắn đi trên xà nhà mà xuống nhưng không biết nàng đang tắm là thật. Chỉ là thấy mặt khác của Dạ Nhược Ly hắn cũng không thể dâm mù mắt mình được.

“Tiểu Dạ,” đột nhiên Cung Vô Y nở nụ cười ranh mãnh, mắt phượng cũng đầy ý cười: “Bốn vương đã nhìn thấy cái không nên thấy thì tất nhiên bốn vương sẽ chịu trách nhiệm với người.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly co rút liên tục, chợt nhớ lời ghi trong sách cổ, hơi đồng tình nhìn về phía Cung Vô Y: “Vương gia, người muốn dùng ta làm lá chắn sao? Kỳ thật người không cần lo lắng tuy người đoàn tụ(*) nhưng cũng không có chuyện gì, người có thể can đảm theo đuổi người người thích, không cần để ý đến ánh mắt của người khác.”

(*): chỗ này t/g ghi đồng tính nhưng ta nghĩ đây là cổ đại nên sửa thành đoàn tụ.

“Đoàn tụ? Người nói bốn vương là đàn ông bình thường thế này là đoàn tụ?” Trán Cung Vô Y nổi lên ba hắc tuyến, tay nắm chặt thành quyền, nghiến răng nghiến lợi nhìn Dạ Nhược Ly.

“Không phải đoàn tụ? Chẳng lẽ người bất lực?”

“Dạ Nhược Ly!” Mặt Cung Vô Y đã đen đến mức không thể đen thêm, tổn rất nhiều hơi sức mới nói: “Bốn vương có bất lực hay không, người thử xem chẳng phải sẽ biết hay sao?”

Dạ Nhược Ly nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của Cung Vô Y biết rõ hắn vô cùng tức giận, dù sao là đàn ông bình thường sao có thể chấp nhận để người khác nói bị bất lực? Bởi vì cả đời Cung Vô Y không hề có bất kì nữ nhân nào cũng không thể trách đời sau nghĩ ngợi lung tung được.

“Bất quá cũng là nhìn thôi, cũng không cần người chịu trách nhiệm, hơn nữa...” Dạ Nhược Ly nhìn khuôn mặt thờ ơ của Cung Vô Y, cuối cùng không thể nhịn được nữa quát lên: ‘Người muốn đứng đó ngây ngốc tới khi nào? Còn không mau ra ngoài cho ta!’

Nghe vậy, Cung Vô Y mới kịp phản ứng, vừa rồi bản thân có vẻ đã nhìn qua toàn bộ thân thể Dạ Nhược Ly. Mặc dù hơn nửa người đều ngâm trong nước cũng không thấy rõ nhưng vẫn thấy được sắc xuân mập mờ, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy....

“Khục khục,” Cung Vô Y ho khan hai tiếng, xấu hổ ngoảnh mặt đi, sau đó nở nụ cười như không: “Bốn vương có thể không chịu trách nhiệm, bất quá tiểu Dạ nhi người phải chịu trách nhiệm với bốn vương, ai bảo Tiểu Dạ nhi lại để bốn vương thấy được thứ không nên thấy, chẳng lẽ tiểu Dạ nhi không chịu trách nhiệm sao?”

Dạ Nhược Ly trừng lớn hai mắt, bị nhìn thấy là nàng, cuối cùng nàng lại là người chịu trách nhiệm? Cái này...Đây là đạo lý kiểu gì vậy?

“Ha ha.” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly ngạc nhiên, tâm tình của Cung Vô Y thật tốt, ngửa đầu cười to hai tiếng đi nhanh về phía cửa sổ, nếu đi bằng cửa chính nhất định sẽ gặp Gia Nhi.

Ồ, kia không phải là Nam vương sao? Sao lại đi ra từ phòng tiểu thư? Gia Nhi khó hiểu gãi gãi đầu, đẩy cửa vào, nhìn về thân thể ngâm trong nước của Dạ Nhược Ly, hỏi: “Tiểu thư, Nam vương sao lại ở trong này đi ra?”

“Hắn nhầm đường mà thôi.” Dạ Nhược Ly trả lời thờ ơ.

“Đi...Đi nhầm đường?” Khoé miệng Gia Nhi co giật, im lặng nhìn tiểu thư nhà mình, ánh mắt như nhìn một người ngu ngốc. Tiểu thư, người có thể tìm lý do hợp lý hơn được không? Đi nhầm đường? Có quỷ mới tin, chẳng lẽ tiểu thư và Nam vương có gian tình? Bằng không sao Nam vương lại từ đây đi ra?

Trong lúc Gia Nhi vẫn đang mơ màng, âm thanh nhàn nhạt của Dạ Nhược Ly truyền tới: “Gia Nhi, giúp tat hay quần áo, ta muốn tới Ấm Dạ các một chuyến.”

Nghe thấy lời nói của Dạ Nhược Ly, Gia Nhi hồi phục tinh thần, nói: “Vâng, tiểu thư.”

Dưới ánh trăng, cảnh đêm trở nên mông lung, âm đạm, hai bóng dáng lặng lẽ rời khỏi Dạ gia cũng không có ai biết.

Lần này, Dạ Nhược Ly chỉ mang theo Dạ Băng Nguyệt đi Âm Dạ các, Gia Nhi như hình với bóng bị nàng cho ở nhà để chăm sóc Bắc Ảnh Phong, mặc dù Gia Nhi rất muốn đi với Dạ Nhược Ly nhưng vẫn phục tùng mệnh lệnh của nàng ở lại.

Gió đêm thổi qua, cành lá rung rung, tựa như tiếng kêu trầm thấp, trong đêm yên tĩnh trở nên rõ ràng.

“Nguyệt.” Dạ Nhược Ly đột nhiên nói, gọi Băng Nguyệt một tiếng, bước chân dừng lại, đón gió mà đứng, gió thổi làm bay tóc đen, mà sắc mặt của nàng lại mang tia rét lạnh: “Các hạ, đi theo chúng ta đã lâu như vậy cũng đến lúc hiện thân rồi chứ?”

Nghe vậy, Dạ Băng Nguyệt cả kinh, có người đi theo nhưng nàng thậm chí còn không biết, như vậy thực lực của người này ít nhất phải trên nàng.

“Ha ha,” một tiếng cười to vang vọng cả trời đêm, lúc âm thanh vừa dứt thì một bóng đen phía sau lướt đến dừng trước mặt Dạ Nhược Ly, con người như rắn độc nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta biết rõ người có Thanh Long, nhưng lúc này Thanh Long lại không có ở bên cạnh người, về phần nha hoàn bên cạnh người... có thể đối phó với võ giả, nhưng với ta mà nói, nàng ta chỉ là rác rưởi, cho nên ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người!”

Thiên Huyền sư đỉnh phong? Trong nháy mắt lúc Hắc y nhân hiện thân Dạ Nhược Ly liền nhìn ra thực lực của hắn.

“Người chính là người trợ giúp sau lưng Hiên Viên Bình? Chẳng biết lý do gì khiến người muốn giết ta?”

“Sự xuất hiện của người phá hỏng kế hoạch của chúng ta vì vậy người cần phải chết!” Hắc y nhân đột nhiên lộ tia ngoan lệ, giơ kiếm trong tay,

hướng về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia tàn nhẫn, bất kì ai làm hỏng kế hoạch của bọn hắn đều có một kết cục đó chính là, chết!

Nhưng đối mặt với thanh kiếm của hắc y nhân, sắc mặt Dạ Nhược Ly cũng không đổi tựa như mũi kiếm kia không phải chỉ về phía nàng.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Dạ Nhược Ly Ra Tay

“Chủ tử, thân hình Dạ Băng Nguyệt loé lên đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, gương mặt lạnh như băng ngưng trọng, thần sắc cảnh giác nhìn chăm chăm vào hắc y nhân.

“Nguyệt.” ngón tay nhẹ nhàng đặt trên vai Dạ Nguyệt Băng, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới nhẹ ngẩng đầu, con mắt như trời đêm nhìn thẳng hắc y nhân, môi mỏng hé mở: “Người không phải đối thủ của hắc, lui ra đi, để ta đối phó.”

“Chủ tử?” Dạ Băng Nguyệt kinh ngạc nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, trong mắt lộ vẻ sùng bái. Chủ tử muốn tự mình động thủ sao? Đã rất lâu rồi nàng chưa thấy chủ tử chiến đấu, quả thật là cơ hội lớn...

“Hừ,” hắc y nhân khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện ra sự trào phúng: “Một xú nha đầu miệng còn hôi sữa mà cũng dám đấu với ta? Bây giờ ta sẽ cho người biết người phạm sai lầm rồi và tất nhiên người phải dùng cái chết để chuộc lại sai lầm này!”

Kiểm trong tay hắc y nhân tản ra khí lạnh, đâm thẳng tới yết hầu Dạ Nhược Ly, lúc mũi kiếm sắp đâm thẳng tới môi của y nở nụ cười tàn nhẫn.

Khi nhìn thấy hành động của Dạ Nhược Ly, y không khỏi cười lạnh một tiếng, trong nội tâm vô cùng khinh thường. Thật ngu ngốc, lại muốn đấu với y? Cũng không nhìn thử xem bản thân mình có bao nhiêu thực lực, mặc dù Dạ Nhược Ly phát hiện ra hành tung của y làm y rất ngạc nhiên nhưng

dù sao nàng cũng chỉ là thiếu nữ, tuổi còn nhỏ như vậy, trừ phi nàng ta là thiên tài trong các thiên tài, nếu không người trẻ tuổi như vậy sao có thể là đối thủ của hắn?

Bỗng nhiên nụ cười hắc y nhân cứng đờ, trợn mắt há hốc nhìn dung nhan tuyệt sắc trước mặt.

“Điều này....Điều này sao có thể xảy ra?”

Mũi kiếm sắp đâm vào yết hầu Dạ Nhược Ly bị nàng nắm trong tay, phảng phất như giữ rất chặt không thể cử động được.

Con mắt hơi giương lên, thừa dịp hắc y nhân chưa kịp hoàn hồn Dạ Nhược Ly đuổi chân đạp y một cước, một cước này dùng toàn bộ sức lực làm tên hắc y nhân kia bay ra ngoài, hung hăng ngã vào mặt tường, “Phốc phốc” một tiếng, phun ra ngụm máu tươi, cả người co quắp lại.

“Cờ rắc...!”

Một chân dẫm nát ngực, y nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, trong miệng không ngừng phun máu tươi, giọng nói mơ hồ: “Người...Người rốt cuộc là người phương nào?”

“Người tới giết ta, còn hỏi ta là người phương nào?” Khoé môi Dạ Nhược Ly nở nụ cười mỉa mai, mắt đen lạnh lùng nhìn hắc y nhân: “Bất quá nếu người muốn biết, ta đây sẽ cho người làm quỷ cũng được minh bạch.”

Theo tiếng nói của Dạ Nhược Ly trên người nàng toả ra khí tức cường đại, khí tức kia hình thành một cái vòi rồng, xoáy lên đầy trời cát bụi, quay xung quanh nàng thật lâu cũng chưa tan. Mái tóc đen cũng bị cuồng phong phật lên, trong đêm tối phảng phất giống vương giả giáng trần.

“Người...Người là Tinh Huyền sư cấp thấp?”

Hắc y nhân trừng lớn hai mắt, toàn thân không nhịn được run rẩy, y cảm nhận rõ ràng khí tức này so với y còn cường đại hơn, đây là Tinh Huyền sư ở phương nào? Vô luận thế nào y cũng không thể ngờ được thiếu nữ mới mười tám tuổi này lại mạnh như thế!

Trời ạ, là bậc nào thiên phú, quả thật quá biến thái, ngoại trừ hai gia tộc kia, còn có ai có thể nuôi dưỡng thiên tài như vậy? Bản thân rốt cuộc đã trêu chọc yêu nghiệt nào?

“Người sai rồi, ta không phải cấp thấp mà là trung cấp.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, thu hồi lại khí tức, nếu không phải vừa rồi nàng bộc lộ thực lực thì căn bản không ai có thể biết được thực lực của nàng: “Bây giờ, người đã chuẩn bị tinh thần để chết chưa?”

Sắc mặt hắc y nhân hiện vẻ hoảng sợ, ôm tia hy vọng cuối cùng: “Chẳng lẽ người không muốn biết lai lịch của ta?”

“Ah?” Dạ Nhược Ly vuốt cằm, hơi suy tư nhìn hắc y nhân.

Hắc y nhân thở phào nhẹ nhõm, y định trước tiên sẽ nói dối thiếu nữ này sau đó sẽ tìm cơ hội bỏ chạy, dù sao nàng ta cũng là người còn trẻ chắc chắn rất dễ lừa.

Dạ Nhược Ly rút bội kiếm bên hông vung lên, kiếm quang xoẹt qua cổ hắc y nhân, máu tươi văng khắp nơi nhuộm hồng cả thân thể hắc y nhân. Y hiển nhiên không thể ngờ Dạ Nhược Ly ngay cả chào hỏi cũng không mà trực tiếp động thủ, há hốc mồm nhìn gắt gao vào nàng.

“Người...”

“Người cho rằng ta sẽ tin người sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, đem kiếm cắm lại vào vỏ, không chút biểu tình nhìn hắc y nhân: “Nếu như ta muốn biết lai lịch của người, ta sẽ có cách thăm dò, ở đây không có gì là Dạ Nhược Ly ta không tra ra được, Nguyệt, chúng ta đi.”

Dạ Băng Nguyệt nhẹ nhàng cười, mắt dừng lại trên gương mặt Dạ Nhược Ly, loé lên một tia mơ mộng. Chủ tử quá lợi hại đi, nếu có thể đuổi kịp bước chân của chủ tử, đối với nàng mà nói cũng là một loại hạnh phúc...

Hắc y nhân kia dĩ nhiên đã tắt thở, có thể hãn chết không nhắm mắt, con mắt kia đến chết cũng không muốn nhắm lại, gắt gao trừng mắt về nơi Dạ Nhược Ly đang đứng.

Ám Dạ các, mùi thơm dễ chịu.

Dạ Nhược Ly cất bước vào, một bóng dáng hiên ngang bước từ trong đi ra.

“Chủ tử, sao người lại tới đây?” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, Niệm Khê dừng bước chân, trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, không biết Dạ Nhược Ly đến đây có chuyện gì khẩn cấp mà đêm hôm khuya khoắt lại đến Ám Dạ các tìm nàng.

Dạ Nhược Ly cười nhạt, ánh mắt hướng ra ngoài, nói: “Niệm Khê, người ra thật đúng lúc, ta muốn nói với người một tiếng, mấy ngày này ta sẽ rời khỏi Ám Dạ các.”

“Người phải đi?”

“Đúng, đại hội huyền giả sắp tổ chức, ta phải tham gia, hơn nữa lần này rời đi, nếu không được cha dưỡng theo ta tuyệt sẽ không trở về.” Chậm rãi quay người, nhìn Niệm Khê, lông mày Dạ Nhược Ly tràn đầy kiên định: “Trong thời gian ta rời khỏi đây, ta muốn đưa mẫu thân đến Ám Dạ các, cho nên đêm mai người hãy đến Dạ gia bí mật đưa mẫu thân và Phong nhi đem đi, mặc dù mẫu thân là võ giả ba năm này ta bồi dưỡng cũng trở thành võ sư nhưng đưa đến Ám Dạ mới làm ta yên tâm.”

Thần sắc Niệm Khê ngưng trọng, nàng nhẹ gật đầu: “Ta hiểu rồi, ta sẽ bảo vệ phu nhân và thiếu gia thật tốt!”

“Lúc đó, ta sẽ đưa Gia Nhi theo cùng, bên cạnh ta ngoại trừ mấy người Thanh Long, Gia Nhi có thực lực mạnh nhất, còn có người thông báo với Huyền Vũ một tiếng đêm mai tới Dạ gia tìm ta.” Ngưng lại một chút, ánh mắt Dạ Nhược Ly hơi thu lại, nói: “Mặt khác, đem hết toàn lực điều tra kẻ nào đã âm thầm giúp đỡ Hiên Viên Bình cho ta.”

Những người kia đối với mình đã nổi sát ý, như vậy nàng tuyệt không thể bỏ qua cho đám người kia.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Người Cho Rằng Người Đủ Tư Cách Sao?

Nắng sớm tinh khôi ở trong hậu viện Dạ gia, Dạ Nhược Ly nằm trên ghế quý phi, híp nửa con mắt, lạnh nhạt nhìn về phía nam tử cầm y đang dần đi tới trước mặt: “Hôm nay thời tiết không tồi, đáng tiếc, người tới đúng là tàn sát phong cảnh mà.”

“Chủ tử, nếu người không muốn gặp hấn, thuộc hạ sẽ bắt hấn rời đi.”

Dạ Băng Nguyệt cung kính đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly, nhưng khi nhìn về phía nam tử cầm y kia, gương mặt lạnh lùng hiện lên tia chán ghét.

“Không cần,” Dạ Nhược Ly khoát tay áo, chậm rãi ngồi dậy, ngón tay thon dài nhẹ xoa thái dương: “Trong thời gian ngắn này bận rộn đủ việc, lấy hấn làm thú tiêu khiển cũng không tồi.”

Nghe vậy, khuôn mặt đầy hàn ý của Dạ Băng Nguyệt mới hơi hoà hoãn lại, đồng tình liếc mắt nhìn người tới, bị chủ tử lấy làm thú vui hấn cũng đủ thảm rồi.

“Dạ cô nương,” đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, nam tử cầm y dừng bước chân, bàn tay vung lên mở quạt xếp, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười sáng lạn: “Bản thái tử mạo muội đến thăm, kính mong cô nương đừng trách.”

Con người nhàn nhạt đảo qua Hiên Viên Triệt, Dạ Nhược Ly ôn hoà nói: “Thái tử, chúng ta quen biết nhau sao?”

Hiên Viên Triệt hơi sững sờ, mày kiếm nhăn lại: “Cô nương nói vậy là có ý gì?”

“Chúng ta không quen biết, sao thái tử lại cười lấy lòng như vậy?” Khoé môi cong lên mang theo vẻ trào phúng: “Hay nói là, đường đường là thái tử điện hạ của Hiên Viên quốc cùng với nữ tử hoa lâu giống nhau, nhìn thấy người xa lạ đều lộ nét mặt tươi cười? Cái đó và bán rẻ tiếng cười có gì khác nhau?”

Sắc mặt đại biến, Hiên Viên Triệt có chút u ám, nữ tử này nói hần bán rẻ tiếng cười? Nhưng vì muốn nàng trợ giúp nên hần chỉ có thể nhìn, nhìn, nhìn.

“Ha ha,” ôn nhuận cười, con người đen kịt thâm thúy nhìn Dạ Nhược Ly, dù hần đã nhìn qua vô số nữ tử cũng không thể không thừa nhận thiếu nữ áo trắng trước mắt là mỹ nhân hiếm có khó tìm, nếu có được nữ nhân này cũng không phí công sống trên đời này. Huống chi thủ hạ của mỹ nhân còn có hai nha hoàn thực lực cường đại cùng với Thanh Long vô cùng mạnh mẽ uy nghi.

“Dạ cô nương, ngày hôm qua chúng ta có gặp mặt nhau nên cũng không thể nói là người xa lạ, cho nên cô nương dùng lời lẽ như vậy là quá khắt khe rồi.”

Cười lạnh một tiếng, Dạ Nhược Ly rũ mắt che kín sự mỉa mai, thấp giọng nói: “Người quang minh không nói điều mờ ám, thái tử điện hạ nói đi hôm nay người tìm ta có chuyện gì?”

“Ha ha, Dạ cô nương quả nhiên sáng khoái, nếu thế bản thái tử cũng nói rõ,” Hiên Viên Triệt cười to hai tiếng, thu lại cánh quạt, bước tới hai bước, tràn đầy tự tin tựa hồ như chắc chắn Dạ Nhược Ly sẽ đồng ý yêu cầu của hần: “Bản thái tử tìm người kì thật rất đơn giản, bản thái tử muốn người

làm chính phi thái tử, chúng ta cùng nhau liên thủ thống nhất bốn nước, sóng vai thiên hạ, như thế nào?”

“Người muốn ta gả cho người?” Đột nhiên Dạ Nhược Ly cười, tràn ngập khinh thường: “Người cho rằng người có đủ tư cách sao?”

“Dạ cô nương, bản thái tử biết rõ người có một Thanh Long rất cường đại,” Sắc mặt hơi đổi sau đó rất nhanh hồi phục lại: “Có thể hai tay đỡ được bốn quyền nhưng Thanh Long kia thật sự sẽ bảo vệ người cả đời sao? Không bằng chúng ta liên thủ, có sự trợ giúp của các người bản thái tử thu phục các nước khác như trong lòng bàn tay, lúc đó người sẽ là mẫu nghi thiên hạ, chẳng lẽ người không muốn ngồi lên vị trí này?” Hiên Viên Triệt đều nghĩ rằng nữ nhân ai cũng ham hư vinh cho nên hẳn rất tự tin Dạ Nhược Ly sẽ chọn hẳn.

“Dạ cô nương, người cũng là một người có dã tâm, chỉ có điều với thực lực của mình sẽ không địch nổi nhiều thế lực như vậy, ba năm này ở Ly Phong quốc có một gia tộc bỗng nhiên quật khởi là Lam gia danh tiếng cường thế, gia chủ Lam gia chính là cậu của hoàng đế Ly Phong quốc, hẳn cự tuyệt vào triều làm quan tự sáng lập ra môn hộ, nghe nói người này hữu dũng hữu mưu, gan dạ sáng suốt hơn người cũng chính là người bản thái tử kiêng kỵ nhiều nhất nên bản thái tử cần sự trợ giúp của người.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly giật giật, Hiên Viên Triệt tìm người hỗ trợ sao không tìm hiểu một chút thân phận của đối phương?

Gia chủ Lam gia không chỉ là cậu của hoàng đế Ly Phong quốc mà còn là cậu nàng, nàng sẽ không ngu ngốc đến nỗi giúp người ngoài đánh cậu và biểu huynh, trong trí nhớ của Vân Văn Ca bất luận là biểu huynh, dì nhỏ hay cậu đều đối với nàng vô cùng sủng ái. Hơn nữa Lam gia có thể phát triển thế lực nhanh chóng như vậy cùng với nàng vụng trộm cho người tương trợ có quan hệ rất lớn a.

“Thái tử, người dường như không để ý đến một việc,” Dạ Nhược Ly khiêu mị nhìn Hiên Viên Triệt, nở nụ cười lạnh: “Người có từng nghĩ qua sao ta lại có được Thanh Long? Gia Nhi và Nguyệt vì sao lại có thực lực như vậy? Nếu như ta không có năng lực thì lấy cái gì để thuần phục bọn họ? Hiên Viên Triệt, ta đã sớm nói qua vị trí chính phi thái tử Dạ Nhược Ly ta hoàn toàn không cần, ta muốn địa vị cũng sẽ dùng thực lực bản thân đoạt được cũng không cần liên thủ với bất kì ai! Về phần người, càng không có đủ tư cách!”

Lời nói thiếu nữ cuồng vọng mà lại bá khí, làm Hiên Viên Triệt sững sờ nửa ngày cũng chưa hoàn hồn.

Vấn đề này hẳn không phải không nghĩ tới mà là vô thức không để ý tới, chỉ có như thế hẳn mới có phần thắng, chỉ là...chính như nàng nói, không có thực lực dựa vào cái gì để người khác thuần phục?

“Tiểu Dạ nói không sai.”

Một thanh âm yêu nghiệt đột ngột chen vào, Dạ Nhược Ly nhìn về phía phát ra giọng nói liền thấy một nam nhân đón nắng sớm đi về phía nàng.

Sáng nay tên yêu nghiệt này mặc nguyên một bộ áo choàng màu đỏ chói, dáng vẻ tươi cười, mắt phượng nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, thật lâu sau mới để ý đến Hiên Viên Triệt ở bên cạnh dáng vẻ tươi cười chậm rãi thu lại, con ngươi lộ vẻ âm trầm.

“Đây không phải là thái tử Hiên Viên quốc sao? Như thế nào? Mới sáng sớm đã đến phủ đệ của vị hôn thê bốn vương, chẳng lẽ muốn đào góc tường(*) nhà bốn vương?”

(*): ngoại tình ấy ạ.

Dạ Nhược Ly cũng không giải thích, nàng nhận lấy ly trà Dạ Băng Nguyệt đưa, vẻ mặt xem kịch vui.

“Vị hôn thê của người?” Sắc mặt Hiên Viên Triệt trầm xuống sau đó lại nở nụ cười lạnh: “Theo ta biết Nam vương Ly Phong quốc đến nay không vợ không thiếp, càng không có người hôn ước, Nam vương lại nói nàng là Nam vương phi, chứng cứ đâu?”

“Bốn vương không cùng người có hôn ước, nhưng bốn vương đã nhìn thấy thân thể nàng, nếu như đã xem qua rồi chẳng lẽ nàng không được xem là nữ nhân của bốn vương?”

“Phốc!” Nghe vậy Dạ Nhược Ly phun ngụm nước ra ngoài, toàn bộ đều rơi trên quần áo Cung Vô Y.

Cái gì mà đã xem qua? Hẳn đúng là có tới khi nàng đang tắm nhưng lúc đó đại bộ phận thân thể nàng đều ở trong thùng nước, Cung Vô Y căn bản cái gì cũng không thấy.

Cúi đầu nhìn vết nước trên quần áo, khuôn mặt tuấn tú của Cung Vô Y lập tức sa sầm ngay sau đó lại nở nụ cười, mắt phượng nhìn Dạ Nhược Ly, cười đến vô cùng yêu nghiệt: “Tiểu Dạ nhi muốn lưu dấu vết lên người bốn vương? Để chứng minh bốn vương là nam nhân của nàng? Yên tâm, bốn vương sẽ không bị người khác cướp đi, bộ y phục này bốn vương sẽ vì nàng mà lưu giữ cẩn thận.”

Khoé môi Dạ Nhược Ly co rút dữ dội, nàng sống cũng ba kiếp rồi cho đến nay chưa thấy ai vô sỉ như nam nhân này.

So sánh với sự im lặng của Dạ Nhược Ly thì mặt mũi Hiên Viên Triệt tràn đầy khiếp sợ nhìn Cung Vô Y. Mặc dù hai nước cách nhau khá xa nhưng lời đồn về Cung Vô Y hẳn nghe được cũng không ít.

Nam vương Cung Vô Y Ly Phong quốc thích sạch sẽ, bên người không hề có nữ nhân nào, trước đây có một nữ tử ái mộ hẳn không cẩn thận đụng phải góc áo kết quả bị hắn trực tiếp chém đứt cánh tay. Nhưng Dạ Nhược

Ly phun nước vào người hấn lại không bị gì mà hấn cũng không hề tỏ thái độ bất mãn.

“Thái tử, trời không còn sớm, ta không tiễn,” Dạ Nhược Ly buông ly trà trên tay xuống, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt biết rõ Dạ Nhược Ly đuổi khách, mặc dù không cam lòng nhưng nếu hấn còn ở đây cũng chỉ làm trò cười mà thôi, vì vậy phỉ phui tay áo nói: “Bản thái tử cáo từ, nhưng Dạ tiểu thư, những gì lúc nãy bản thái tử nói qua người có thể từ từ cân nhắc.” Dứt lời nhìn Cung Vô Y đáy mắt lộ tia âm trầm rồi sau đó rời đi.

Sau khi bóng dáng Hiên Viên Triệt biến mất, Dạ Nhược Ly từ ghế quý phi đứng lên, nhìn thẳng vào dung nhan yêu nghiệt, nói: “Yêu nghiệt, lần sau không được phép nói ta là vị hôn thê của người, ta và người một chút quan hệ cũng không có.”

“Không có gì, nàng không muốn làm vị hôn thê của ta thế thì ta đành uỷ khuất một chút, làm vị hôn phu của nàng a!”

Dạ Nhược Ly ghen lời, cái đó và trước đó có gì khác nhau?

“Tiểu...Tiểu thư, tin tức tốt, đặc biệt tốt!”

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy vang lên, Gia Nhi đang vội vàng chạy tới.

Gia Nhi cũng không để ý đến sự có mặt của Cung Vô Y, lập tức nói: “Người biết không, hôm qua khi chúng ta rời khỏi hoàng cung, trong hoàng cung xảy ra đại sự, Hiên Viên Bình và Hiên Viên Tinh Nhi có quan hệ không bình thường, đúng lúc bị Bình an vương phi bắt gian tặc giường, không biết ai cố ý hay không mà tin tức này truyền đi khắp phiên chợ, ha ha, chết cười em rồi, đúng rồi tiểu thư, cái này có phải do người làm không? Trừ tiểu thư ra không ai có thể làm được chuyện này đâu.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Nữ Nhân, Đừng Để Ta Bắt Được Người

Cái này đúng là chuyện hay, lúc này ở Bình an vương phủ không biết loạn thành dạng gì rồi, càng có người mạnh miệng nói bọn họ phát sinh quan hệ cấu thả ba năm rồi thật đáng thương cho Bình an vương phi vẫn ngây ngốc không hề hay biết.

Nghĩ tới bộ dạng Bình an vương phi cao cao tại thượng, kiêu ngạo không ai sánh bằng, Gia Nhi cảm thấy thật hạ dạ, ai bảo một nhà kia chẳng có người nào tốt lành.

“Người không phải muốn biết hôm qua ta cho Thanh Long đi đâu? Nó chính là đi làm chuyện này,” Dạ Nhược Ly có chút hất cằm, ánh mắt nhìn về cái ao nhỏ, chăm chú nhìn theo lá sen nổi trên mặt nước, con người xoẹt qua hàn ý: “Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu thôi.”

Cung Vô Y vượt vượt cằm, mắt phượng nhìn dung nhan tuyệt sắc, chậm rãi cười một tiếng, lộ dáng vẻ vô cùng mỉa mai. Tiểu Dạ, tựa hồ bốn vương đối với nàng ngày càng hứng thú...

Cảnh đêm như nước, gió đêm chọc người.

Trong hậu viện Dạ gia, Bắc Ảnh Phong ôm đùi Dạ Nhược Ly không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầy nước mắt, hăn cắn chặt bờ môi phẫn nộ giống như một con mèo nhỏ, đôi mắt to tròn đáng thương nhìn Dạ Nhược Ly: “Tỷ tỷ, người vứt bỏ tiểu Phong nhi sao? Phong nhi không muốn xa người.”

Nhìn khuôn mặt diễm đạm đáng yêu, lòng Dạ Nhược Ly mềm nhũn, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu bé: “Tiểu Phong, tỷ tỷ rất nhanh sẽ trở về, cũng sẽ đem phụ thân trở về, trong thời gian ta đi mẫu thân sẽ do tiểu Phong nhi bảo vệ, được không?”

Chớp chớp mắt to, bé chùi chùi hốc mắt, miễn cưỡng nở nụ cười đáng yêu: “Được, tiểu Phong nhi sẽ bảo vệ mẫu thân thật tốt, đợi tỷ tỷ trở về.”

Thở dài, Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt rồi nhìn qua Lam Hình: “Mẫu thân, yên tâm đi, con sẽ trở về, trong thời gian này, Hiên Viên quốc có chút không an toàn, người theo Niệm Khê đến Âm Dạ các, sẽ có người chuyên bảo vệ cho hai người, Gia Nhi cũng sẽ ở đó.”

Trong mắt Lam Hình chất chứa tia sầu lo nhưng để Dạ Nhược Ly yên tâm cũng ôn nhu nở nụ cười: “Tiểu Ly nhi, con tự có chủ trương của mình, cho nên mặc kệ con muốn làm gì mẫu thân cũng sẽ ủng hộ con, chỉ cần con nhớ kỹ mẫu thân và tiểu Phong nhi ở đây chờ con về.”

Lòng Dạ Nhược Ly như có bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu, gật đầu rồi quay sang Niệm Khê, sau khi đưa hai người bọn họ bảo vệ an toàn nàng có thể yên tâm tham dự đại hội huyền giả.

“Huyền Ưng, Huyền Báo, hôm nay vừa đúng ba năm, các người có thể trở về rừng rậm Huyền thú rồi.” Dạ Nhược Ly chuyển tầm mắt nhìn huynh đệ Huyền Báo.

Tay trái Huyền Ưng cầm bầu rượu. tay phải cầm cái đùi gà, ăn ngon lành, nghe Dạ Nhược Ly nói, lập tức sửng sốt: “Nhanh như vậy đã qua ba năm sao? Thế nhưng ta cảm thấy ở ngoài sinh hoạt tốt hơn, Tứ ca, chúng ta có thể không trở về không?”

“Không được,” Huyền Báo nghiêm nghị cự tuyệt Huyền Ưng, lông mày khẽ nhíu, nhìn Dạ Nhược Ly, âm thanh nhàn nhạt phiêu đảng trong bầu trời đêm: “Tối nay tới tìm người cũng vì muốn cáo từ, ta và Ngũ đệ phải trở

về rừng rậm Huyền thú, nếu như lão đại bế quan ra biết chúng ta rời khỏi rừng rậm Huyền thú ba năm, chúng ta khó tránh khỏi một trận phạt.”

“Nhưng...” Huyền Ứng không muốn bỏ rượu ngon và mỹ thực, nếu trở về rừng rậm Huyền thú hẳn sẽ không thể nếm được mỹ vị như vậy. Nhưng hẳn cũng biết Huyền Báo nói đúng, bọn hắn phải trở về trước khi lão đại bế quan xong.

“Hồ Thiên!”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly quét qua, Tuyết Hồ đột nhiên hoảng sợ, lui về sau mấy bước, mắt lam ngưng tụ đầy uỷ khuất: “Chủ nhân, người không phải muốn đuổi ta đi chứ? Ta biết rõ ta có hơi lười biếng một chút, hơi háo sắc một chút, nhưng mà ba năm trước ta đã thề cả đời này sẽ theo chủ nhân, chủ nhân, người vạn lần đừng đuổi ta.”

Dứt lời Tuyết Hồ trực tiếp nhào tới ôm Dạ Nhược Ly, nhưng một bóng dáng hoả hồng ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly, đuổi chân ra, không hề khách khí đập thẳng vào mặt Tuyết Hồ.

“Cút! Hồ ly háo sắc, cách xa chủ nhân lão tử một chút, có nghe thấy không? Nếu không, lão tử đem người nướng lên ăn.” Chu Tước hung hăng trợn mắt nhìn Tuyết Hồ, giang hai tay chưởng, lòng bàn tay hắn hiện lên ngọn lửa, dưới ánh trắng tản ra mà sữa trắng ngà.

Tuyết Hồ rung mình cái thật mạnh, bên cạnh Dạ Nhược Ly nó kiêng kị nhất chính là tên ôn thần cả người bốc hoả Chu Tước này. Nó cũng không muốn trở thành hồ ly nướng đâu...

“Hồ Thiên, người vào không gian Huyền Linh tu luyện ngay lập tức cho ta, chưa hoá thành người thì không được phép ra, Thanh Long giám sát hẳn thật chặt vào.” Dạ Nhược Ly vừa nói xong liền thấy Thanh Long hiện lên tia vui vẻ, lông mày nhíu lại: “Còn có, không được phép ăn vụng đan dược trong không gian Huyền Linh.”

Nụ cười của Thanh Long cứng đờ, mân mê môi, có chút không muốn đáp: “Ta biết rõ mà chủ nhân, cam đoan không ăn vụng.”

Cuối cùng ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn về phía thanh niên trầm mặc. Thanh niên kia mặc một bộ y phục màu đen, dung mạo anh tuấn bất phàm, một đầu tóc đen dùng vải đen buộc lên, thân hình thẳng tắp, cũng có thể hình dung ra một soái nam, chỉ là từ đầu đến cuối hẳn đều im lặng.

“Huyền Vũ, chắc không lâu nữa Hiên Viên Bình và Hiên Viên Chiến sẽ đấu đá nhau, nhiệm vụ của người là giúp đỡ Hiên Viên Chiến.” Khoé môi cong lên, đáy mắt xoẹt qua tia tính toán: “Đương nhiên, ta không muốn Hiên Viên Chiến thắng, chỉ là phải bảo trì cân bằng.” Huyền Vũ nao nao, hẳn biết rõ Dạ Nhược Ly có lý do của mình, vì vậy bình tĩnh nghe nàng phân phó.

“Sau lưng Hiên Viên Bình có thể lực tương trợ nhưng Hiên Viên Chiến lại không có tất sẽ thất bại rất nhanh, cho nên ta cần người dùng danh nghĩa Âm Dạ các để giúp Hiên Viên Chiến, địch mạnh thì ta cũng phải mạnh, địch yếu ta cũng yếu, đến khi ta trở về tính sau.” Khoé môi chuyển qua nụ cười lạnh, Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, nói: “Ta sẽ không bỏ qua cho Hiên Viên Bình, cũng sẽ không buông tha cho Hiên Viên Chiến, ta muốn Hiên Viên Chiến biết cuộc chiến này không hề dễ thắng, sau khi hẳn đạt đến thắng lợi, ta sẽ đạp hẳn xuống địa ngục.”

Nghe vậy, mọi người đều thấy lạnh cả người nhưng không ai một đồng tình với Hiên Viên Chiến. Nếu như không có hội ngăm hoa ngày đó, Dạ Nhược Ly cũng sẽ không rat ay tàn độc như vậy, tất cả đều là do Hiên Viên Chiến tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

“Mặt khác, Huyền Vũ, người phái người tìm Dạ Minh Hi đi, thời gian dài như vậy còn chưa trở về, chắc là gặp nguy hiểm gì rồi.” Dứt lời, Dạ Nhược Ly nhìn qua bốn người: “Dạ Phong ở lại canh giữ Dạ gia, Chu

Tước, Long Phi Thanh, Dạ Băng Nguyệt, Dạ Phi Linh, các người theo ta tham gia đại hội huyền giả.”

Sau khi an bài xong mọi việc, năm người yên lặng rời khỏi Dạ gia.

Chỉ vì thái độ của Cung Vô Y làm Dạ Nhược Ly vô cùng cảnh giác nên nàng mới quyết định rời đi vào lúc này, nếu để ngày mai chắc chắn không thể đi một mình, nàng cũng không muốn dùng thực lực chưa cường đại của mình đi so sánh với Cung Vô Y, trêu chọc người như vậy khẳng định rất phiền phức. Cho nên, Dạ Nhược Ly mới làm như vậy....

Bình minh hôm sau.

Mùi hương thoang thoảng bay khắp khuê phòng, nam nhân yêu nghiệt cầm chặt tờ giấy tuyên thành trên tay, khuôn mặt tái nhợt, bàn tay dùng lực nắm lại, sau khi mở ra tờ giấy tuyên thành kia giống như bị xé ra nhiều lần, mảnh giấy vụn bay lá tả trong gió.

“Nữ nhân, dám để lại cho bốn vương lá thư rồi trốn đi, nàng tốt nhất nên cầu nguyện đừng để ta bắt được nàng.”

Quyển 2

[Chương 1: Thân Phận Của Long Thanh Phi](#)

[Chương 2: Lão Gia Chủ Long Gia](#)

[Chương 3: Lão Gia Chủ Khiếp Sợ](#)

[Chương 4: Bí Kịch Của Long Phi Tuấn](#)

[Chương 5: Gặp Lại Nam Cung Thần](#)

[Chương 6: Thiên Huyền Đại Sư](#)

[Chương 7: Dạ Nhược Ly Luyện Đan](#)

[Chương 8: Sư Phụ, Người Nhận Ta Làm Đệ Tử Đi](#)

[Chương 9: Thiên Huyền Đại Sư Đến Long Gia](#)

[Chương 10: Mau Tới Bái Kiến Sư Tổ](#)

[Chương 11: Tại Sao Lại Là Hồn](#)

[Chương 12: Hôm Nay Chính Là Ngày Chết Của Người](#)

[Chương 13: Sau Lưng Hồn Là Ta](#)

[Chương 14: Long Phi Thanh Đột Phá](#)

[Chương 15: Tự Tung Tự Tác](#)

[Chương 16: Ghen](#)

[Chương 17: Phi Thiên Độc Giác Thú](#)

[Chương 18: Đại Hội Bát Đầu](#)

[Chương 19: Chuyện Này Ta Muốn Nhúng Tay Thì Sao?](#)

[Chương 20: Kinh Ngạc](#)

[Chương 21: Lột Mặt Nạ Xuống](#)

[Chương 22: Mau Lăn Ra Đây Chịu Chết!](#)

[Chương 23: Gặp Lại Sau Ba Năm](#)

[Chương 24: Phế Vật Hay Thiên Tài?](#)

[Chương 25: Ai Đến Đoạt Tôn Nữ Của Ta?](#)

[Chương 26: Thực Lực Tăng Lên](#)

[Chương 27: Chúng Ta Nhận Thua](#)

[Chương 28: Huyền Thú Đại Nhân](#)

[Chương 29: Van Xin Người, Bỏ Qua Cho Ta Đi!](#)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Thân Phận Của Long Thanh Phi

Quyển 2(ta đoán thể) Thanh danh lên cao.

Chương 1: Thân phận của Long Thanh Phi.

Huyền vũ đại lục ở phía Đông là Thiên Vũ quốc – nơi tuyết rơi quanh năm, tại đây bốn mùa đều là trời đông giá rét, tuyết rơi đầy trời, nhưng Thiên Vũ quốc lại nằm trong một trong bốn nước cường đại nhất, còn có một trong tứ đại gia tộc là Nam Cung thế gia cũng thuộc Thiên Vũ quốc.

Những ngày gần đây, bởi vì tổ chức đại hội huyền giả mà rất nhiều người tụ tập ở Thiên Vũ quốc nhưng đại bộ phận đều đến để xem phong thái của huyền giả. Lúc này, ở trên đường chính có năm người đặc biệt thu hút ánh mắt người nhìn.

Năm người kia đều có dung mạo bất phàm, chỉ thấy thiếu nữ chính giữ một bộ xiêm y trắng như tuyết cùng đất trời đầy tuyết hài hoà khó tin, ngũ quan cực kì tinh tế, mắt đen như mực, sống mũi cao thẳng, nhàn nhạt vẽ ra bờ môi mỏng, không thể nghi ngờ nàng chính là người gây kinh diễm nhiều nhất.

Hai bên thiếu nữ là một nam một nữ. Trong đó có một thiếu niên đỏ từ đầu đến chân, gió lạnh thổi qua làm mái tóc đỏ bay trong gió, mà tính cách của thiếu niên này cũng giống như tướng mạo của hắn, nóng nảy mà càn quấy, chỉ cần liếc qua cũng biết hắn là người không nên chọc vào. Làm

người ta ngạc nhiên nhất chính là nơi hắt đi qua, tuyết có dày đặc đến mức nào cũng bị hoà tan.

Về phần nữ tử đứng bên cạnh kia trong tay cầm thanh trường kiếm, dung nhan xinh đẹp không chút biểu tình, ánh mắt lạnh lùng như băng, nếu bị nhìn trúng toàn thân lập tức đều thấy lạnh, chỉ là khi nữ tử nhìn về thiếu nữ áo trắng lại nở nụ cười thật nhẹ.

“Chủ tử, còn một khoảng thời gian nữa mới tổ chức đại hội huyền giả, tiếp theo, chúng ta nên đi đâu?”

“Trong thời gian này nhà trọ chắc cũng đã chật rồi, cho nên chúng ta không thể ở đó được.” Thiếu nữ áo trắng vuốt cằm, gió lạnh thổi qua mái tóc đen, nàng nhú mày suy tư một lát, quay đầu nhìn về hai người phía sau: “Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, hai người có ý kiến gì không?”

Theo sau lưng nàng là đều là hai nam tử kiệt xuất.

Một tuần mây lạnh như băng, một ánh mắt như dã thú, không ngoại lệ hai người này đều nghe theo lời của thiếu nữ áo trắng kia.

Long Phi Thanh hơi sững sốt, trong mắt xoẹt qua tia khác thường, hắt há miệng muốn nói gì đó lại thôi, trong phút chốc một giọng nói kinh hãi truyền tới: “Đại thiếu gia, Đại thiếu gia, là người sao? Lão nô không hoa mắt chứ? Thật sự là Đại thiếu gia sao?”

Thân hình bỗng nhiên cứng đờ, Long Phi Thanh chậm rãi ngẩng đầu, cách đó không có một bóng dáng già nua hiện ra trong đồng tử của hắn. Nhất thời, trong lòng hắn vô cùng phức tạp, nở nụ cười cứng nhắc: “Lão quản gia, gần đây vẫn khoẻ chứ?”

“Đại thiếu gia, không nghĩ tới lão nô còn sống vẫn còn có thể nhìn thấy Đại thiếu gia bình an!” Nước mắt lão giả tuôn ra như mưa nhìn Long Phi Thanh, một đầu tóc trắng hoà trong tuyết trắng đặc biệt chói mắt, thân hình

đơn bạc gầy yếu càng lộ thêm vài phần tang thương: “Lúc Nhị phu nhân mất, thực sự là một đả kích lớn đối với Đại thiếu gia, không thể ngờ rằng trong một đêm Đại thiếu gia lại biến mất, cũng đã ba năm rồi, gia chủ và lão gia chủ đều phái người tìm kiếm Đại thiếu gia, nhưng...”

Mất tích? Long Phi Thanh cười lạnh một tiếng, nếu không phải nữ nhân kia đuổi giết hắn, hắn sao có thể có nhà mà không thể về? Buồn cười nhất là những người trong Long gia vẫn ngây thơ như vậy. Toàn bộ Long gia dường như đã bị nữ nhân kia chiếm được.

“Lão quản gia, lần này ta trở về đây không phải vì Long gia,” Long Phi Thanh lắc đầu, khoé miệng hiện hương vị đắng chát: “Ta sẽ không trở về Long gia, từ ba năm trước Long Phi Thanh ta chỉ là Long Phi Thanh, không còn là Đại thiếu gia Long gia, lão quản gia, người nên trở về đi.”

“Nhưng mà Đại thiếu gia, lão gia chủ vô cùng thương nhớ Đại thiếu gia, chẳng lẽ người thật sự nhẫn tâm để lão gia chủ tuổi già mà phải thương tâm như vậy sao?”

Toàn thân Long Phi Thanh run lên, có thể nói nếu như có người làm hắn không thể đành lòng chỉ có một người là lão gia chủ Long gia Long Thần Lạc, người duy nhất yêu thương mẫu thân hắn, sủng ái hắn chính là gia gia (ông nội?) của hắn....

“Chủ tử, chúng ta tới Long gia đi.” Dạ Phi Linh quét mắt nhìn Long Phi Thanh rồi nhìn về phía Dạ Nhược Ly, nét mặt của hắn vẫn lạnh lùng như băng nhưng nghe lời hắn nói có thể cảm nhận được tâm như lửa.

Nhớ lại lúc Long Phi Thanh tới Dạ gia, hồng hoả trong mắt Chu Tước sáng lên giống như muốn nhảy ra ngoài: “Chủ tử, ta đồng ý ý kiến của Dạ Phi Linh.”

Thuộc hạ của chủ nhân chính là bạn của Chu Tước hắn, cho nên ai dám tổn thương tới Long Phi Thanh hắn sẽ tuyệt đối không bỏ qua, nếu không

đem Long gia nháo đến cùng hẳn không phải là Chu Tước! Đây chính là mục đích hẳn muốn Dạ Nhược Ly tới Long gia.

“Ta...nghe theo lời chủ tử.” Dạ Băng Nguyệt thấy hai người nói ra ý kiến của mình, trầm mặc thật lâu cũng mở miệng nói. Dù chủ tử quyết định thế nào nàng luôn vĩnh viễn nghe theo chủ tử.

“Đã như vậy, chúng ta tới Long gia a!”

Áo trắng tung bay, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, âm thanh nhàn nhạt phiêu đảng trong không khí rét lạnh.

Lão quản gia kinh ngạc nhìn về phía thiếu nữ tuyệt sắc, thật không hiểu thiếu nữ kia sao có thể sai bảo Đại thiếu gia? Nhưng nghĩ tới Đại thiếu gia sắp trở về Long gia lòng hẳn cũng nhẹ nhàng thở ra, có thể nhìn thấy Đại thiếu gia bình an, không chừng lão gia chủ sẽ chữa được tâm bệnh.

Long gia ở Thiên Vũ quốc là gia tộc võ học đệ nhất, địa vị cũng giống như Niệm gia ở Hiên Viên quốc nhưng Thiên Vũ quốc mạnh hơn Hiên Viên quốc nên Long gia có thực lực lớn hơn Niệm gia.

Sau giờ ngộ, một âm thanh kinh hãi truyền khắp Long gia...

“Đại thiếu gia trở về rồi, sau ba năm mất tích Đại thiếu gia cuối cùng cũng đã về rồi...”

Long Phi Thanh theo lão quản gia bước vào cánh cửa Long gia, khoảng sân nho nhỏ quen quen lạ lạ hiện ra trước mắt, khoé môi cứng nhắc bỗng nhúc nhích, trong lòng phức tạp vô cùng, đúng lúc này, một đoàn người tiến tới, lúc nhìn thấy một phu nhân trang phục hoa lệ ở phía sau, trong mắt đã thú hiện lên một tia hung ác.

“Thanh nhi, Thanh nhi, người trở về rồi.” Long Thiên Tường dừng bước chân, trong ánh mắt hiện sự kích động, vô luận thế nào Long Phi Thanh

chính là đứa con mà nữ nhân hân yêu nhất sinh ra, nhìn thấy con trở về, hân sao có thể không kích động?

Nhìn phụ thân nhu nhược, Long Phi Thanh lạnh lùng gật đầu thật nhẹ, thậm chí một câu hỏi thăm ân cần cũng không có.

Đáng chết, tiểu tử thúi này sao lại trở về chứ?

Con người bén nhọn của phu nhân kia nheo lại, xoẹt qua một vòng âm hiểm, sau đó khuôn mặt đầy son phấn cười dối trá, bước chân sen về phía trước: “Thanh nhi, hài tử bất hiếu này, sao lại chạy loạn đến ba năm không về nhà? Chẳng lẽ con không biết cha con và đại nương lo lắng đến nhường nào?”

Ngay khi phu nhân kia muốn giơ tay lên muốn nắm tay, Long Phi Thanh phản ứng nhanh hơn, thu tay lại, trong mắt xoẹt qua hung quang: “Thanh Bình công chúa, ba năm trước xảy ra chuyện gì chẳng lẽ người đã quên?”

“Người...” Thanh Bình công chúa biến sắc, ánh mắt trở nên lợi hại: “Người nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ người mất tích có liên quan đến bốn công chúa sao? Đừng quên, bốn công chúa là không chỉ là vợ cả mà còn là trưởng công chúa Thiên Vũ quốc, gả cho Long gia các người là do các người tu mấy kiếp mới được, chỉ bằng thứ không quyền không thế như mẹ người có tư cách gì so sánh với bốn công chúa? Ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng.”

Nắm chặt tay thành quyền, Long Phi Thanh giống như biến thành dã thú, hung ác nhìn Thanh Bình công chúa: “Người muốn chết?”

Long Thiên Tường thoáng nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Thanh Bình công chúa, lộ vẻ bối rối, bước nhanh tới phía trước, đứng trước mặt nàng tức giận nhìn Long Phi Thanh: “Thanh nhi, con làm gì vậy? Ai cho phép con nói chuyện với đại nương như vậy? Còn không mau xin lỗi nàng!”

Nghe vậy, Long Phi Thanh cũng không thất vọng, đã không có hy vọng thì sao lại thất vọng?

“Xin lỗi bà ta? Bà ta xứng sao?”

“Làm càn!” Long Thiên Tường biến sắc, tiểu tử thúi này chẳng lẽ không biết hăn làm như thế để giúp con sao? Nếu như chộc giận Thanh Bình công chúa sẽ không cứu vãn được: “Thật không biết Linh nhi dạy bảo con thế nào, xin lỗi ngay lập tức, nếu không dựa vào gia quy, không biết lễ nghĩa, trục xuất khỏi gia tộc!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Lão Gia Chủ Long Gia

Cười lạnh một tiếng kèm theo trào phúng, cặp mắt giống như mắt kiếm soát hiện lên tia cừu hận, chẳng hiểu sao khi Long Thiên Tường nhìn thấy ánh mắt ấy trong lòng lại run lên, dường như cảm giác được hắc sấp mất đứa con trai này rồi.

“Đừng nhắc tới tên mẫu thân ta, đối với mẫu thân, việc người gọi tên nàng là một loại vũ nhục!”

“Người...” Sắc mặt Long Thiên Tường tái nhợt, toàn thân run rẩy không thôi, hắc không chút suy nghĩ giơ tay lên muốn đánh thật mạnh vào gò má Long Phi Thanh.

Thấy thế, lão quản gia quá sợ hãi, vội vàng hô: “Gia chủ, không thể!”

Nhưng vừa dứt lời, đã bị sự việc trước mắt làm cho choáng váng. Chỉ thấy Long Thiên Tường sắp đánh trúng mặt Long Phi Thanh thì bàn tay của hắn bị chặn lại không thể nhúc nhích, lúc này Long Phi Thanh lộ lãnh ý, dường như người trước mắt không phải là phụ thân của hắn mà là kẻ thù không đội trời chung.

“Người không có tư cách giáo huấn ta!” Long Phi Thanh hất cánh tay kia ra thật mạnh.

Giây phút này, cơn tức giận làm Long Thiên Tường không hề nghĩ đến việc tại sao Long Phi Thanh có thể bắt được tay hắn, hắn hi biết là nghịch

tử này ba năm ở bên ngoài đã trở nên ngỗ nghịch, không hiểu biết, đã như vậy hẳn cũng không muốn lưu giữ đứa con này nữa.

Trong nháy mắt, Long Thiên Tường tựa hồ như già đi mười tuổi, hẳn biết rõ tính cách này của Long Phi Thanh sẽ chọc giận Thanh Bình công chúa, nên cách duy nhất để bảo vệ con hẳn là đuổi ra khỏi gia môn, dù sao Thanh Bình công chúa cũng là muội muội của hoàng đế, người mà Long gia không thể chọc vào.

So sánh với vẻ mặt không chút biểu tình của Long Phi Thanh thì thân thể lão quản gia không khỏi run lên, ngay khi hẳn định lên tiếng khuyên ngăn thì một giọng nói già nua vang lên; “Hôm nay lão phu muốn nhìn xem, kẻ nào to gan lớn mật muốn đuổi đứa cháu bảo bối của ta ra khỏi gia môn!”

“Lão gia chủ...” Lão quản gia kinh hãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía lão giả đang đi tới.

Lão giả này tiêu tụy vô cùng, tóc trắng xoá, ngón tay khô héo vuốt vuốt chòm râu trắng như tuyết, tay phải cầm một quả trượng, bóng dáng gầy gò nhìn thập phần tang thương, thế nhưng đôi mắt đen lại mang theo tia lăng lệ ác liệt, không hề làm mất đi phong thái uy nghiêm của một gia chủ nên có.

Nhìn thấy lão giả, lòng Long Phi Thanh đau xót, ba năm không gặp gia gia lại thay đổi đến mức không thể nhận ra.

“Cha, sao cha lại tới đây?” Long Thiên Tường hơi sững sờ, vội vàng cất bước chạy tới đỡ lão gia chủ.

“Hừ.” Long Thần Lạc nâng cây quả trượng lên, hung hăng đánh vào tay Long Thiên Tường, nói: “Mấy năm nay lão phu mặc kệ sự tình nên các người đều nghĩ rằng lão phu là người đã chết sao? Lúc trước lão phu không bảo vệ địa vị của Linh nhi càng không có cách nào bảo vệ tốt cho nàng cho nên bất kể thế nào lão phu sẽ bảo vệ cho cháu trai duy nhất, trừ khi các người muốn Long gia đoạn tử tuyệt tôn!”

Trong mắt xoẹt qua tia hung ác, Thanh Bình công chúa mỉm cười nói: “Cha, lời này của cha nói sai rồi, không có Long Phi Thanh thì còn có Tuấn nhi mà, đàn ông ở Long gia không chỉ có mình hăn.”

“Chỉ bằng tên tiểu tử lại muốn so sánh với cháu trai bảo bối của lão phu?” Cười mỉa mai, Long Thần Lạc vô cùng khinh thường: “Tên khốn nạn ấy, quần áo lượt là đã thành tính, việc ác bất tận, ức hiếp cả nam lẫn nữ, tính tình lười biếng, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, có hăn hay không có hăn có gì khác nhau? Long gia ta đường đường là gia tộc võ học lại sinh ra loại quần là áo lượt như vậy thật là nhục nhã!”

“Cha, cha đây là không muốn nhận Tuấn nhi?” Nắm chặt tay, Thanh Bình công chúa nghiêng răng, lạnh giọng hỏi.

“Hôm nay lão phu sẽ nói cho rõ ràng,” dùng sức đập quả trứng xuống đất, Long Thần Lạc cầm đỉnh đầu quả trứng, uy nghiêm nhìn Thanh Bình công chúa: “Mặc dù Linh nhi không có gia thế hiển hách nhưng bản tính hiền lành lương thiện, gả vào Long gia lo toan hết việc nhà, năm đó người ý vào hoàng thất cường đại với gả vào Long gia thay thế vị trí của Linh nhi, lão phu tuy phản đối cực lực cuối cùng vẫn không thắng được hoàng thất các người, nhưng Linh nhi là đứa con dâu duy nhất ta chấp nhận mà Thanh nhi tuổi còn nhỏ đã bộc lộ tài hoa thiên phú, hạng người như Long Phi Tuấn kia sao có thể so sánh cùng? Không nghĩ tới sẽ bị người ta ganh ghét căm hận, trưởng công chúa người đã làm chuyện gì chắc hăn so với người khác người còn rõ hơn chứ?”

Thanh Bình công chúa cười lạnh một tiếng, không nghĩ tới lão bất tử này sớm đã phát hiện ra. Nhưng như thế thì sao? Ắ là trưởng công chúa của Thiên Vũ quốc, quốc chủ yêu thương ả nhất, chẳng lẽ lại sợ lão già khom khem này sao? Hơn nữa hăn cũng không có bằng chứng những việc làm của ả, mọi người trong thiên hạ sẽ tin tưởng hăn ta sao?

Ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt thống khổ của Long Thiên Tường, Long Thần Lạc mới ôn hoà nói: “Lão phu biết rõ nhiều năm nay lão phu mặc kệ sự tình nên cũng không còn được coi trọng nữa, nếu người muốn đuổi cháu trai lão phu đi thì cũng đuổi luôn lão phu đi.”

Long Thiên Tường không khỏi run lên, khuôn mặt càng thống khổ: “Cha, người là đang ép ta.”

“Thiên Tường.” Đột nhiên Thanh Bình công chúa cả kinh, mở miệng gấp gáp: “Nếu cha đã nói thế thì nên lưu lại đi, chúng ta cũng không thể để cha lưu lạc bên ngoài được.” Tất nhiên lời này không phải vì lương tâm mà vì bảo toàn mặt mũi cho bản thân.

Nếu đuổi Long Phi Thanh thì có thể nói là do Long Phi Thanh bất hiếu, hết thấy mọi tội lỗi đều đổ lên đầu hắn, nhưng đuổi luôn cả Long Thần Lạc thì ngược lại kẻ bất hiếu chính là ả, tuy ả là trưởng công chúa nhưng cũng không chống đỡ được miệng lưỡi thế gian hơn nữa xảy ra chuyện như vậy hoàng huynh nhất định sẽ không bênh vực cho ả. Tuy không cam lòng nhưng chỉ có thể làm như thế thôi.

“Khục khục,” ho khan hai tiếng, sắc mặt Long Thiên Tường dần khôi phục: “Nếu trưởng công chúa đã nói như vậy thì Thanh nhi, ta liền đồng ý cho con trở về nhận tổ tiên.”

Nghe vậy, khoé môi lộ trào phúng, giữa lông mày ngưng tụ khinh thường: “Lần này ta nguyện ý theo lão quản gia đến Long gia chỉ vì muốn nhìn qua gia gia thôi, hôm nay đã gặp rồi cũng không muốn ở lại nơi đây nữa, gia gia, lão quản gia, bảo trọng.”

Dứt lời, Long Phi Thanh xoay người đi, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly hiện tia kiên định.

Ba năm trước khi hắn quyết định theo nàng thì vĩnh viễn không bỏ đi, dù dọc đường có nhiều nguy hiểm hắn cũng sẽ không hối hận.

“Thanh nhi, khục khục...” Long Thần Lạc ho khan hai tiếng, khuôn mặt già nua chứa vẻ suy yếu, khẩn cầu nhìn chăm chăm Long Phi Thanh: “Chẳng lẽ cháu không thể trở về vì gia gia sao? Cháu thật sự muốn Long gia đoạn tử tuyệt tôn?”

“Đại thiếu gia.” Lão quản gia bước nhanh tới, “Bịch” một tiếng, quỳ xuống trước mặt Long Phi Thanh.

Long Phi Thanh cả kinh, hai tay vịn lão quản gia hỏi: “Lão quản gia, người đang làm gì vậy?”

“Đại thiếu gia, từ khi người mất tích thân thể lão gia chủ ngày càng tệ, có lẽ không còn nhiều thời gian nữa rồi, nhất định lão gia chủ hy vọng trong khoảng thời gian này có đại thiếu gia bên cạnh làm bạn cho nên cầu xin đại thiếu gia ở lại, nếu không lão nô quyết không đứng dậy.”

Ngón tay cứng đờ, Long Phi Thanh ngẩng đầu nhìn về bóng dáng không gãy yếu Long Thần Lạc, trong nội tâm có chút đau đau, bởi vì ngoại trừ mẫu thân hãn thì gia gia là người hãn yêu thương nhất, bởi vì sự việc của hãn và mẫu thân nên gia gia càng trở nên già nua.

Ánh mắt nhìn về Dạ Nhược Ly như đang hỏi ý kiến nàng, được nàng cho phép mới nói: “Gia gia, tôn nhi đáp ứng người, sẽ ở lại Long gia một thời gian, nhưng ta tuyệt đối không nhận mình là người của Long gia, hơn nữa ta tới đây vì đại hội huyền giả, sau khi đại hội huyền giả kết thúc ta sẽ rời khỏi Thiên Vũ quốc.”

“Ai,” trùng trùng điệp điệp thở dài, Long Thần Lạc cười khổ: “Ta biết rõ cháu đối với nhà này đã thất vọng đến cực độ, gia gia không phải cũng cảm thấy như thế sao? Chỉ là Long gia từng là tâm huyết của gia gia, ta cũng không nỡ bỏ nó xuống, cho nên Thanh nhi cháu nguyện ý ở đây một thời gian gia gia đã thoả mãn lắm rồi, sau này cháu cứ làm chuyện cháu muốn là được.”

“Cháu biết.” Long Phi Thanh nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly. Tâm Long Thần Lạc khẽ động, vô cùng nghi hoặc thiếu nữ này là ai? Đường như Thanh nhi rất tôn trọng nàng ta...

“Thanh nhi, còn có chư vị khách nhân, lão phu sẽ giúp các người an bài chỗ nghỉ ngơi.” Thu hồi suy nghĩ, Long Thần Lạc mỉm cười, khuôn mặt gia nua không lần áp được vẻ suy yếu. Hắn lo lắng nếu giao cho Thanh Bình công chúa sẽ xảy ra chuyện nên tự mình an bài cho đám người Dạ Nhược Ly.

Nhìn qua đám người đang rời đi, Thanh Bình công chúa nắm chặt khăn tay, cười lạnh. Tạm thời không thể động thủ với tiểu tử thú Long Phi Thanh vậy thì nên ra tay với người bên cạnh hắn, như vậy hắn chắc chắn sẽ vô cùng thống khổ.

Thanh Bình công chúa còn không biết, so với Long Phi Thanh, đám người này còn khó chọc vào hơn, đặc biệt là Dạ Nhược Ly và Chu Tước...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Lão Gia Chủ Khiếp Sợ

“Các người là bằng hữu của Thanh nhi thì chính là khách Long gia, trong khoảng thời gian này cứ yên tâm ở đây, khục khục...” Long Thần Lạc ho khan hai tiếng, khuôn mặt già nua không che được vẻ mệt mỏi, mái đầu bạc trắng trong gió tuyết thật chói mắt: “Thanh nhi, cháu cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đến tìm gia gia, lão quản gia, chúng ta đi...”

“Chờ một chút...”

Lúc hai người quay lưng định đi, Long Phi Thanh mở miệng, gọi hai người dừng lại.

Long Thần Lạc và lão quản gia nghi hoặc quay lại, Long Phi Thanh chậm rãi đến chỗ Dạ Nhược Ly, phẩy phẩy tay áo sau đó quỳ xuống dưới nền tuyết lạnh: “Chủ tử, ta muốn thỉnh cầu người một việc...”

Chủ tử? hai lão mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương. Long Phi Thanh nhận thiếu nữ áo trắng kia là chủ tử? Thân phận của nàng rốt cuộc là gì? Sao có thể để hãn cam tâm tình nguyện phục tùng?

“Người không cần phải nói, ta hiểu rõ ý định của người,” Dạ Nhược Ly xòe tay ra, chỉ thấy trong tay nàng có một bình sứ màu trắng, nhẹ nhàng mở nắp đổ ra hai viên thuốc, đưa đến trước mặt Long Phi Thanh: “Cầm lấy đi, cái này là sinh linh đan, có thể kéo dài tuổi thọ.”

Cẩn thận tiếp nhận đan dược, trong thời gian ngắn Long Phi Thanh cũng không biết nên nói thế nào. Chỉ là trong lòng hần rất cảm kích không thể dùng ngôn từ để diễn tả, hần chỉ có thể dặn lòng đem cuộc đời hần cho nàng, không oán không hận.

Đi đến trước hai lão, Long Phi Thanh mở bàn tay ra nói: “Gia gia, lão quản gia, uống viên thuốc này đi.”

“Cái này...Đây là đan dược? Chỉ có Huyền Thiên đại sư của gia tộc Nam Cung mới luyện được đan dược này?” Long Thần Lạc run run đưa tay khô héo ra, nội tâm kích động mãnh liệt hiện ra trên khuôn mặt già nua, dù hần có là lão gia chủ Long gia cũng không thể tiếp xúc được nhiều loại trân quý như vậy, hơn nữa hỉ mới ngửi qua thôi hần đã thấy tràn ngập sinh khí trong cơ thể. Đan dược trân quý như thế mà nàng ngay cả chớp mắt cũng không có liền đưa ra, như vậy thiếu nữ này tốt cùng là người phương nào?

Đem viên còn lại đưa cho lão quản gia, Long Thần Lạc lập tức đem viên thuốc nuốt xuống còn dư âm một mùi thơm nồng đượm trong miệng.

Một lát sau, hần rõ ràng cảm nhận được mạch máu trong cơ thể vô cùng thuận lợi, tinh thần sảng khoái, toàn thân tràn ngập năng lượng, phảng phất giống như thời còn trẻ, hô hấp cũng thông thuận hơn nhiều so với trước. Nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Long Thần Lạc đặc biệt có tinh thần, lão quản gia cũng vội vàng nuốt theo, ngay lập tức cảm thấy vô cùng dễ chịu, hần lắc lắc bả vai phát hiện ra gân cốt có dấu hiệu phục hồi như thời trẻ.

“Kỳ tích, đây đúng là kỳ tích,” Long Thần Lạc mở to mắt, tràn đầy thần phục, sau đó cất bước tới chấp vai, cảm kích nói: “Vị cô nương này, nếu không có sự xuất hiện của người, lão hủ cũng không biết có thể sống được mấy năm nữa, là người đã cho lão hủ thêm một mạng, sau này cô nương có yêu cầu gì lão hủ nhất định sẽ trợ giúp cho cô nương.”

“Người không cần cảm ơn ta, muốn thì hãy cảm ơn Long Phi Thanh, nếu không có thỉnh cầu của hắn ta sẽ không làm như vậy.” Dạ Nhược Ly khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Long Thần Lạc.

Long Thần Lạc biết rõ Dạ Nhược Ly nói đúng, nàng nhất định sẽ không vì thân thể già nua này mà tặng đan dược cho mình, chỉ là vì mình và Thanh nhi có quan hệ nên mới được như thế, không nghĩ tới lần này Thanh nhi trở về lại lần hắn chấn động như thế.

Nhớ tới quần là áo lượt Long Phi Tuấn lại nhìn Long Phi Thanh, Long Thần Lạc không khỏi cảm thán một tiếng, vì sao đều là con cháu Long gia lại có sự khác biệt lớn như thế? Chẳng lẽ vì không cùng một mẹ sinh ra? Cái này quả là mẹ nào con nấy.

“Cô nương, sắc trời không còn sớm nữa, lão hủ không quấy rầy, lão hủ cáo từ.” Dứt lời theo lão quản gia xoay người đi.

Tóc đỏ tung bay, Chu Tước chống nạnh, khuôn mặt anh tuấn tức giận: “Chủ nhân, người Long gia chẳng người nào ta nhìn vừa mắt, có hay không...”

“Chu Tước,” Dạ Nhược Ly nhượng máy cắt lời Chu Tước, ánh mắt rơi trên người Long Phi Thanh: “Long Phi Thanh, đây là chuyện nhà người, cho nên chúng ta sẽ không nhúng tay vào, xử lý những người kia như thế nào là chuyện của người, đồng thời chúng ta sẽ không giúp người báo thù.”

Thấp con người, Long Phi Thanh ôm nắm đấm, giọng điệu cung kính: “Ta biết cách làm của chủ tử, ta có thể tự mình hoàn thành.”

“Rất tốt.” Dạ Nhược Ly vỗ vai Long Phi Thanh, dung nhan nở nụ cười: “Ba năm trước ta đã nói ta có thể cho các người thực lực để báo thù nhưng sẽ không giúp đỡ các người, những người còn lại cũng thế, tất cả mọi việc đều phải tự mình làm, bất quá...”

Thanh âm dừng lại trong thoáng chốc, Dạ Nhược Ly rũ mắt, trong sâu thăm hiện tia hàn mang, cười nhạt.

“Chu Tước, Dạ Phi Linh, Nguyệt, các người không thể giúp Long Phi Thanh báo thù nhưng nếu người Long gia dám trêu chọc các người cứ đánh thật mạnh vào cho ta, nếu không các người cũng có thể đi trêu chọc bọn họ, có thể khơi mào thị phi, chỉ là một Long gia nho nhỏ, có gì phải dè chừng?”

Nghe vậy Chu Tước xoa tay, bộ dạng bưng bưng khí thế: “Ha ha, thật tốt quá, không thể giúp Long tiểu tử báo thù, vậy phải có người cho lão tử trút giận chứ.”

Không biết vận khí của Chu Tước quá tốt hay không mà vừa nói xong liền có người từ tự động tới để hấn xả giận.

“Long Phi Thanh, tên tiểu tử thúi này, không nghĩ tới người đúng là đã trở về!”

Một âm thanh làm người nghe khó chịu truyền vào, mọi người nhìn lại thấy không xa đó có một nam một nữ giẫm tuyết dày đi tới chỗ bọn họ. Trong đó nam tử cầm y dung mạo anh tuấn, có vài phần giống Long Phi Thanh nhưng sắc mặt tái nhợt, đại khái là do trầm mê quá độ ở tửu lâu mà thành, đứng bên cạnh là một nữ nhân một áo lông chồn, tướng mạo lãnh diễm, dáng vẻ mềm mại thướt tha, cũng có thể nói là mỹ nhân hiếm có.

Vừa mới mở miệng chính là nam nhân cầm y kia.

“Bọn họ là con của Thanh Bình công chúa, Long Phi Tuấn và Long Vũ Cầm.” Long Phi Thanh nhường mày nhìn hai người đi tới, trong mắt hiện tia hung tàn.

Ánh mắt Long Phi Tuấn nhìn Long Phi Thanh sau đó chuyển sang Dạ Nhược Ly cũng không chuyển tiếp, nuốt nước miếng, lộ vẻ thèm thuồng: “Vị cô nương này là ai thế? Vì sao lại ở cùng chỗ với tiểu tử thúi Long Phi

Thanh? Ta nghĩ nàng nên bỏ hẳn đi, đi theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sẽ không bạc đãi nàng đâu.”

Nói xong, hắn vươn tay muốn nắm lấy Dạ Nhược Ly.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Bi Kịch Của Long Phi Tuấn

“Phanh!”

Ngay lúc đó một bóng dáng màu đỏ bay tới, Long Phi Tuấn như điều đứt dây thân thể không điều khiển được hung hăng bị ngã ra ngoài, đụng vào cây cổ thụ rồi rớt xuống, vài mảnh tuyết còn đọng trên cây cũng theo đó mà rơi rớt.

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của người đụng vào chủ nhân lão tử!”

Trên người Chu Tước bốc lên diễm hoả, quanh thân toả nhiệt, tuyết dày trong vòng mười trượng đều tan ra, hoả diễm này tựa như lửa ở địa ngục khiến người ta không khỏi run sợ.

“Đám người các người, thật to gan!” Long Vũ Cầm biến sắc, con người trong treo nhưng lạnh lùng, nhìn dung mạo Dạ Nhược Ly và Dạ Băng Nguyệt đầy mắt hiện tia ganh ghét, nàng ta tự cho mình là mỹ nhân vô song, không nghĩ tới hai nữ nhân này sao với nàng ta chỉ có hơn không có kém, nhất là thiếu nữ áo trắng kia. Bất quá đầy mắt ganh ghét ấy chỉ có thể giấu kín để tạo vẻ lạnh lùng thanh cao.

Ánh mắt rơi trên người Long Phi Thanh, mắt đen có một tia lãnh mang: “Long Phi Thanh, người quên quy định của Long gia rồi sao? Đệ tử Long gia không được ấu đả một mình, nhưng người lại sai thủ hạ của người đánh đệ đệ của mình, là tội gì đây?”

Con mắt trầm xuống, ngọn lửa trên người Chu Tước ngày càng lớn. hồng hoả trong mắt cũng càng nhiều, gắt gao nhìn chăm chăm Long Vũ Cầm.

“Lão tử đánh người Long gia đấy, chỉ có điều không phải Long tiểu tử sai bảo, lão tử thấy ngứa mắt thì đánh thôi!” Lửa giận bay thẳng lên đỉnh đầu, Chu Tước trực tiếp đạp chân hoả diễm lên. Dám đùa giỡn với chủ nhân tôn kính của hắn, bọn hắn chắc không biết chữ chết viết như thế nào rồi?

Nhìn thấy chân hoả diễm đánh tới, Long Vũ Cầm vội vàng đưa tay đỡ, nhưng chân hoả diễm như sét đánh càn quét qua dáng người yếu đuối, không có một chút thương hoa tiếc ngọc, đạp Long Vũ Cầm ra ngoài, trùng trùng điệp điệp ngã xuống bên cạnh Long Phi Tuấn.

“Ai nha!”

Tuyết rơi xuống, phát ra âm thanh đau đớn. Long Vũ Cầm đứng dậy rất nhanh, ngay sau đó Long Phi Tuấn cũng lò mò bò dậy, lúc này hai hàm răng của hắn run lên, vốn đã ốm yếu nay càng trở tái nhợt hơn.

Nhìn dáng vẻ vô dụng của Long Phi Tuấn, Long Vũ Cầm không khỏi cảm thán một tiếng, nghĩ tới mẫu thân luôn yêu thương hắn trong nội tâm lại hiện tia ghen ghét. Vì vậy thời điểm này nàng ta cũng không muốn cứu Long Phi Tuấn mà đối đầu với Long Phi Thanh.

Vì sao cùng một bào thai (sinh đôi) mà sao lại bất công như thế?

Vì huynh trưởng quần là áo lượt, tính tình lười biếng mà từ nhỏ nàng ta đã rất khổ sở, trong lòng mẫu thân chỉ có huynh trưởng, cũng mong hắn sẽ làm gia chủ Long gia, dù nàng ta có cố gắng như thế nào mẫu thân cũng không hề xem trọng, người mẫu thân yêu thương vĩnh viễn chỉ có một người, vì vậy bất chấp tất cả diệt hết những uy hiếp bên cạnh Long Phi Tuấn.

Chẳng lẽ thân là nữ tử không thể chấp chương gia tộc? Đã như vậy nàng ta sẽ cho mẫu thân thấy thành tựu của nàng ta, càng muốn mẫu thân vì Long Vũ Cầm mà tự hào.

“Ca, người không sao chứ?” Thu hồi ánh mắt ghen ghét, Long Vũ Cầm chạy đến chỗ Long Phi Tuấn, khuôn mặt không giống như ban đầu lạnh lùng nữa, bên môi nở nụ cười thật nhẹ như cố nén lại, trong sâu đáy mắt có sự vui sướng không hề che đậy.

Toàn thân bị đập vào thân cây, Long Phi Tuấn xoa tay, hung hăng trợn mắt nhìn Chu Tước: “Người...người có biết bốn thiếu gia là ai không? Mẹ ta là công chúa đây, ta là nhi tử của công chúa, người dám đắc tội với bốn thiếu gia nhất định phải chết, bốn thiếu gia sẽ nói với cậu hoàng đế đem cả nhà người tịch thu tài sản, bâm thân vạn đoạn, giết chết không tha!”

Dạ Băng Nguyệt và Dạ Phi Linh nhìn nhau, bóng dáng cùng lướt đến chỗ Long Phi Tuấn. Hai người đồng thời cùng nhau ra tay, đem Long Phi Tuấn đánh thành đầu heo, cuối cùng Dạ Băng Nguyệt giơ chân thon dài đập vào bụng Long Phi Tuấn một cái.

Long Phi Tuấn chưa kịp kêu to liền bị bay ra ngoài lần nữa, hắn vừa ngẩng đầu lên đã nghe thấy âm thanh tức giận truyền tới: “Con mẹ nó người nói lại một lần nữa cho lão tử nghe xem! Đúng là chuyện cười, chỉ bằng các người...giống như loài sâu kiến mà muốn diệt cả nhà lão tử, đem lão tử bâm thân vạn đoạn? Hoàng đế? Là cái gì? Đúng là làm lão tử tức chết mà, lão tử phải đánh cho người kêu cha gọi mẹ mới được.”

Nghe Chu Tước nói, Long Vũ Cầm cảm thấy kinh sợ, nàng ta luống cuống chưa kịp trở tay thì từ đầu ngón tay Chu Tước bay ra tia lửa nhằm vào cấm y Long Phi Tuấn, một ngọn lửa bốc lên.

“A, nóng quá!”

Hoả diễm tiếp xúc với da thịt, Long Phi Tuấn nằm trên mặt tuyết không ngừng lăn qua lăn lại nhưng tuyết đã bị hoà tan mà ngọn lửa vẫn chưa tắt.

Thấy xảy ra chuyện lớn, Long Vũ Cầm thu lại thái độ xem trò vui, vội vàng chạy tới chỗ Long Phi Tuấn hô to: “Cháy rồi, mau tới cứu người a!”

Từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly không hề mở miệng nói chuyện, đối với việc xảy ra trước mắt nàng chỉ thờ ơ lạnh nhạt, nhìn thấy mọi biểu hiện dù là nhỏ nhất của Long Vũ Cầm, khoé môi không khỏi cười lạnh: “Xem ra Long gia thật đúng là không yên ổn...”

Một lát sau, người trong Long gia chạy tới, phát hiện ra hoả liên mức nước tưới, nhưng cũng không có cách nào dập tắt được hoả lớn.

“A, nhanh lên, nhanh giúp bốn thiếu gia dập lửa, bốn thiếu gia sắp bị chết cháy rồi!”

Âm thanh gào khóc thảm thiết vang lên, Chu Tước tính toán thời gian vỗ tay một cái, một cơn gió thổi qua hoả diễm bị dập tắt ngay lập tức, lưu lại một mùi vị thịt thiêu.

Hai chân mềm nhũn, Long Phi Tuấn nằm trên nền tuyết lạnh, tóc đen rối bời, cằm y bị cháy sạch sẽ, toàn thân da thịt không có chỗ nào lành lặn, không biết Chu Tước có cố y hay không mà hạ bộ nam nhân cũng bị thiêu huỷ một nửa, sau này cũng không thể gieo tai hoạ cho nữ tử được.

Cái này đối với Long Phi Tuấn đúng là sống không bằng chết.

“Nhanh, nhanh đi bẩm báo gia chủ và phu nhân. Ta đi mời thái y cứu Nhị thiếu gia.”

Hạ nhân Long gia đưa Long Phi Tuấn đi, thời điểm này bọn họ cũng không quản đám người Dạ Nhược Ly, theo bọn họ nghĩ hại Nhị thiếu gia như vậy chắc chắn sẽ phải hứng chịu cơn thịnh nộ của phu nhân.”

Lập tức có người bẩm báo với Thanh Bình công chúa, nghe thấy tin dữ hai chân Thanh Bình công chúa mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống may mắn có nha hoàn bên cạnh đỡ được, thất tha thất thiếu chạy tới gian phòng Long Phi Tuấn.

Nhìn thấy bộ dạng của con yêu, ả đầy nha hoàn nhanh chóng chạy tới ôm Long Phi Tuấn, gào khóc: “Con của ta a, con sao lại biến thành bộ dạng như thế này? Rốt cuộc là tên hỗn đản nào đã hại con? Nói cho mẹ biết, tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua!”

Do dự một lát, Long Vũ Cầm chạy tới, cẩn thận từng li từng tí nói: “Mẹ, vừa rồi ca ca muốn đùa giỡn một thiếu nữ, thiếu nữ kia có quan hệ với Long Phi Thanh, kết quả bị người Long Phi Thanh hại ra thành thế này.”

Nghĩ tới chuyện gì đó, Thanh Bình công chúa đứng lên, quay người nhìn Long Vũ Cầm: “Sao người lại biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ lúc đó người cũng có mặt? Vậy sao người không cứu huynh người? Ta đã biết người không muốn huynh người sống tốt nên mới thấy chết mà không cứu!”

Thân thể mềm mại run lên, Long Vũ Cầm cắn môi, khuôn mặt lãnh diễm không thể tin được: “Mẹ, con cũng là con người mà, sao người lại nghĩ con như vậy? Không phải con gái thấy chết mà không cứu, căn bản con gái không phải là đối thủ của họ, cứu như thế nào đây?”

“BA~”

Vừa dứt lời, một bàn tay hung hăng đánh vào mặt nàng ta. Long Vũ Cầm ôm mặt, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, không tự chủ lại run lên.

“Người còn dám giả mồm? Sao người không dùng thân mình để cứu huynh người? Vì sao người bị thương nặng không phải người? Ta thấy người căn bản là muốn huynh người chết! Người bất quá chỉ là một đứa con gái mà thôi, ta cho người biết cho dù người có cố gắng cỡ nào thì người

cũng không thể trở thành gia chủ Long gia, vị trí đó phải thuộc về huynh người!”

Trái tim toàn hơi lạnh, Long Vũ Cầm run rẩy, thấy trong tim thật sự quá lạnh, mặc kệ bao nhiêu cố gắng cũng không thể nào thay thế địa vị trong lòng mẫu thân.

“Vũ Cầm.” Thanh Bình công chúa bốt giận, thần sắc cũng hoà hoãn xuống: “Mẹ chỉ quá lo lắng cho huynh con thôi, không phải cố ý trách con, con cũng là từ trên người mẫu thân mà ra, mẫu thân sao có thể không đau lòng? Con có tha thứ cho mẫu thân không?”

“Mẹ, con gái không tức giận.” Cúi đầu, trong mắt Long Vũ Cầm có tia trào phúng.

“Vậy thì tốt rồi,” Thanh Bình công chúa nhẹ nhàng thở ra, chuyển đề tài: “Nam Cung Thiên của gia tộc Nam Cung đối với con rất chung tình, mẫu thân muốn nhờ con, đến chỗ Nam Cung Thiên cầu một ít đan dược, chắc hẳn Nam Cung Thiên sẽ không cự tuyệt, nếu hẳn muốn con gả cho hẳn nhất định phải đồng ý, đây là cách duy nhất để cứu huynh con!”

Nghe vậy, Long Vũ Cầm cười lạnh, mẹ biết rất rõ nàng yêu Nam Cung Thần lại còn muốn nàng cầu Nam Cung Thiên.

Nam Cung Thiên dù là tướng mạo hay thiên phú hoặc thân phận cũng không thể so sánh được với Nam Cung Thần, nếu gả cho Nam Cung Thần sau này ai dám coi thường nàng ta nữa? Đáng tiếc ánh mắt Nam Cung Thần quá cao cũng chưa từng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, mà nàng ta tiếp cận tên Nam Cung Thiên ngu ngốc ấy cũng vì Nam Cung Thần mà thôi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Long Vũ Cầm lại đáp: “Mẹ, con gái biết rồi.”

“Con có thể nghĩ thông như vậy cũng tốt, mẹ biết tâm tư của con nhưng chính dòng Nam Cung thiếu gia con không thể với tới được, mặc dù Nam Cung Thiên cũng không môn đăng hộ đối nhưng đối với con hẳn rất si tình, con cũng không thể nói không cưới, cơ hội ngàn vàng này phải nắm cho thật chắc, bằng không thì không thể bù đắp được đâu.”

Long Vũ Cầm cúi đầu không nói, chỉ là bàn tay nắm thật chặt...

Nàng ta có thể khiến Nam Cung Thiên si mê nàng ta như vậy thì đối với Nam Cung Thần cũng như thế, thứ nàng ta thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Gặp Lại Nam Cung Thần

Lúc Thanh Bình công chúa sai người đi bắt đám người Dạ Nhược Ly thì họ đã sớm rời phủ từ lâu...

Bông tuyết bay tán loạn không ngừng dưới bầu trời Thiên Vũ quốc, không những không ấm đạm mà mang theo hàm súc thú vị, vì sắp diễn ra đại hội huyền giả nên đường phố vô cùng náo nhiệt, âm thanh nói chuyện vang dội, tất cả đều nói về đại hội huyền giả, có thể thấy ai cũng ngóng chờ đến ngày đó.

“Chủ nhân, ta còn muốn chờ người Long gia đến để đùa thêm một phen, sao chúng ta lại rời đi?” Đi trên mặt tuyết Chu Tước hai tay khoanh trước ngực, áo đỏ mở rộng đón gió, đôi mày nhăn lại, không hiểu hỏi Dạ Nhược Ly.

“Chu Tước, đừng quên mục đích chúng ta đến Thiên Vũ quốc.” Dạ Nhược Ly không bộc lộ cảm xúc nói: “Long gia kia cũng không có ý nghĩa gì, không cần vì bọn hăn mà lãng phí thời gian của chúng ta, bây giờ chúng ta đi nghe ngóng một chút tin tức của đại hội huyền giả thôi.”

Ánh mắt nhìn về phía quán rượu, khoé môi có chút cong lên, nơi nghe ngóng tin tức tốt nhất không phải ở quán rượu sao?

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi dùng cơm trước đã.”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly nhắm tới quán rượu mà đi, bốn người còn lại yên lặng theo sát Dạ Nhược Ly. Vì muốn tìm hiểu tin tức nên Dạ Nhược Ly cố ý ngồi ở đại sảnh, nhưng năm người vừa ngồi xuống đã nghe thấy có âm thanh truyền tới.

“Đúng rồi, các người biết tin gì chưa, mấy ngày trước trác phi thái tử trượt chân ngã xuống nước thiếu chút nữa là chết đuối rồi, nghe nói Thái tử phi ghen ghét trác phi được thái tử sủng ái nên mới như thế, thái tử biết tin rất tức giận cho người phạt trượng Thái tử phi, cũng không cho phép ai đến thăm, chặc chặc, đường đường là Thái tử phi lại lâm vào tình cảnh như thế.”

Người nói chuyện là một thiếu niên áo trắng, hình dáng cũng được coi là anh tuấn, khi hắn vừa nói xong những lời này có một cánh tay nắm vạt áo hắn. Sững sốt một chút, thanh niên quay đầu lại liền thấy một tuyệt sắc giai nhân, trong mắt xoẹt tia kinh diễm, nhưng hắn chưa kịp mở miệng, Dạ Nhược Ly âm trầm lạnh giọng hỏi: “Người nói Thái tử phi, là Thái tử phi Thiên Vũ quốc?”

Thanh niên kia bị sắc mặt âm trầm của Dạ Nhược Ly làm chấn động, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt rồi run rẩy trả lời: “Đúng, đúng vậy...”

Dạ Nhược Ly buông tay, hai tay không tự chủ nắm thành quyền, quay người về đám người Chu Tước, sắc mặt trở nên bình tĩnh lại giống như bình yên trước cơn bão, lộ vẻ vô cùng nguy hiểm.

“Chủ tử, người không sao chứ?” Dạ Băng Nguyệt đứng lên, lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ có bọn họ mới biết được chủ tử càng bình tĩnh thì lửa giận của nàng càng lớn, lúc này nét mặt của chủ tử đã đạt đến cực hạn rồi.

Dạ Nhược Ly lắc đầu, thần sắc chậm rãi khôi phục: “Ta không sao, các người không cần lo lắng.”

Ba năm trước, tân hoàng đế đăng cơ, thù trong giặc ngoài giải quyết không xong, đúng lúc đó, Thiên Vũ quốc tới bàn quan hệ thông gia, Lục công chúa Lục Vân Phi vì muốn báo đáp ân đức tân hoàng và thái hậu tự nguyện đi đến Thiên Vũ quốc gả cho Đại hoàng tử, thời gian này Dạ Nhược Ly tuy biết tin nhưng vì vội vàng chuẩn bị thực lực nên cũng không để ý nhiều.

Dù sao Cung Vân Phi là chính phi, lại là công chúa Ly Phong quốc nhất định sẽ không bị người khác khi dễ. Mặc dù nàng không phải Vân Văn Ca, không tiếp xúc với Cung Vân Phi nhiều thậm chí một câu cũng chưa từng nói qua nhưng tám năm trước trong lúc Lam gia gặp khó khăn, Cung Vân Phi vì lo lắng cho nàng mà mạo hiểm xuất cung. Bằng hữu của Vân Văn Ca rất nhiều nhưng cũng chỉ có mình nàng ấy đến thăm nàng.

Cho nên sự việc này Dạ Nhược Ly nhất định không bỏ qua.

Trong lúc đó bên ngoài quán rượu có một nữ tử dung mạo lãnh diễm, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng đi vào, nhìn thấy Dạ Nhược Ly đáy mắt hiện tia ganh ghét, nhưng nàng ta che giấu quá tốt nên vị nam tử tuần mỹ đi bên cạnh cũng không chú ý tới.

Những người này sao lại ở đây? Sau khi sự việc kia xảy ra, không phải mẫu thân đã bắt bọn họ lại rồi sao?

Bất quá, vận khí của mình thật tốt, có tên Nam Cung Thiên ngu ngốc này để lợi dụng, sao lại không làm chứ?

“Nam Cung Thiên, những người này từng khi dễ ta, nếu như người yêu ta thật lòng thì thay ta giáo huấn bọn hắn đi, nhất là thiếu nữ bạch y kia.” Long Vũ Cầm nhìn về hướng Dạ Nhược Ly, trong mắt ngưng tụ hàn ý, bên môi cười lạnh.

Ánh mắt si mê dời khỏi người Long Vũ Cầm nhìn về đám người Dạ Nhược Ly, nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly, Nam Cung

Thiên cũng không chút động lòng, trong tâm trí hẳn chỉ có một Long Vũ Cầm mà thôi. Cũng chỉ vì ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia đã cướp đi hồn hẳn. Nữ tử như vậy không hề có người thứ hai trên đời.

“Các người là người đã khi dễ Vũ Cầm?”

Một giọng nói vang lên, Dạ Nhược Ly nhướng mày, sắc mặt lần nữa trầm xuống, nhìn thấy Long Vũ Cầm nàng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cười lạnh một tiếng: “Long Vũ Cầm, chẳng lẽ người bị mất trí nhớ sao? Không nhớ rõ mình bị Chu Tước đá như thế nào sao?”

“Người...” Sắc mặt Long Vũ Cầm biến đổi, con người giống như ánh trăng, phát ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

“Vũ Cầm, nàng không cần phải sợ, hôm nay ta sẽ rửa hận cho nàng.” Nam Cung Thiên đứng trước Long Vũ Cầm, lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta không cần biết các người là ai, nhưng nếu khi dễ Vũ Cầm thì Nam Cung Thiên ta sẽ không bỏ qua cho các người.”

Lúc Nam Cung Thiên nghĩ tới việc nói ra danh hào của gia tộc Nam Cung sẽ làm những người này sợ hãi, ai ngờ bọn họ không những không sợ mà trào phúng nhìn hẳn.

“Chu Tước, mấy người các người không được nhúng tay vào.” Dạ Nhược Ly tiến vài bước, cặp mắt đen như mực ngưng tụ sự khinh thường: “Chỉ là gia tộc Nam Cung thôi mà, chẳng lẽ ta sợ sao? Nếu các người đã tự động đưa đến cửa thì không có khả năng bình yên rời khỏi đây đâu.”

Không thể không nói, vận khí của bọn họ thật sự quá tốt, trong thời khắc ức chế như vậy lại có người dẫn xác tới để phát tiết.

“Người...”

“Phanh!”

Lời chưa kịp nói hết, một đường chân quét qua, Nam Cung Thiên không kịp tránh, lập tức chập vật ngã xuống đất.

Dùng bàn tay chống thân thể cũng không để ý đến sự đau đớn, đơn giản chỉ muốn đứng lên nhưng hăn chưa kịp đứng lên đã bị Dạ Nhược Ly dùng sức đập dầm nát ngực hăn, sau đó vang lên tiếng rắc rắc.

Người trong quán rượu sợ ngây người, ai cũng không thể ngờ Dạ Nhược Ly lại to gan như vậy. dám đánh người gia tộc Nam Cung.

Đưa tay che cặp môi đỏ mọng, Long Vũ Cầm không dám tin nhìn, thực lực Nam Cung Thiên nàng ta biết rất rõ, trong gia tộc Nam Cung cũng được xem là nhân tài, giờ phút này lại bị một thiếu nữ đánh, cũng không phản kháng lại được, điều này sao có thể xảy ra?

Đúng lúc Dạ Nhược Ly thu chân lại, một âm thanh trong trẻo vang lên: “Ở đây xảy ra chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?”

Dưới chân trời, một thanh niên mặc thanh sam (y phục màu xanh) chậm rãi bước vào quán rượu, dung mạo tuấn tú phiêu dật, dây xanh buộc mái tóc đen lên, bên hông đeo một thanh trường kiếm màu xanh, thoạt nhìn vô cùng tiêu sái, ánh mắt đen như trời đêm đảo quanh mọi người cuối cùng dừng lại chỗ Dạ Nhược Ly.

Từ lúc thanh niên bước vào, quán rượu trở nên yên tĩnh lạ thường, mọi ánh mắt đều tập trung trên người hăn.

Nhìn thấy Nam Cung Thần xuất hiện, con người Long Vũ Cầm hoảng hốt, đôi mắt dễ thương (t/giả viết như thế =.=”) nhìn chằm chằm vào thanh niên tuấn tú phiêu dật kia, đột nhiên nhớ tới hăn không thích bị nữ tử nhìn như vậy, vội vàng thu lại mê luyện: “Thần thiếu gia, ngài tới rồi? Nhanh cứu Nam Cung Thiên a, vừa rồi Nam Cung Thiên chỉ nói mấy câu đã bị nữ nhân kia đánh, nếu như ngài đến chậm một bước sợ rằng tính mạng Nam

Cung Thiên khó bảo toàn, hơn nữa, nàng kia cũng không thềm để gia tộc Nam Cung vào mắt.”

Nói xong, đáy mắt Long Vũ Cầm hiện tia đắc ý, nàng ta thấy thiếu nữ kia lần này chết chắc rồi!

----Đề nói với người xa lạ----

Mấy tình yêu chắc còn nhớ đến Nam Cung Thần này chứ?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Thiên Huyền Đại Sư

“Tính mạng khó bảo toàn?” Long mày Nam Cung Thần nhướng lên, nhìn Nam Cung Thiên nằm dưới mặt đất, bước tới.

Tất cả mọi người đều nghĩ hẩn tới để cứu Nam Cung Thiên, dẫu sao Nam Cung Thiên cũng là người gia tộc Nam Cung dù chỉ là chi thứ, nhưng nhìn thấy hành động tiếp theo của Nam Cung Thần mọi người đều ngây ngốc, mở mắt trừng to nhìn thanh niên tuấn mỹ phiêu dật kia.

Chỉ thấy Nam Cung Thần nâng chân, đá thật mạnh làm Nam Cung Thiên bay ra ngoài, “Phanh” một tiếng, Nam Cung Thiên nằm sấp trên chiếc bàn đã gãy làm hai.

“Phốc phốc!” Máu tươi phun ra, sắc mặt Nam Cung Thiên tái nhợt, phát ra hơi thở yếu ớt.

“Như vậy mới đúng là khó bảo toàn tính mạng, muội nói đúng không? Tiểu muội muội Nhược Ly.” Mở chiếc quạt xếp, Nam Cung Thần nhìn về phía Dạ Nhược Ly đang đứng yên, khuôn mặt tuấn dật cười thật sáng lạn, cũng không thèm để ý ánh mắt mọi người xung quanh đi thẳng tới chỗ Dạ Nhược Ly: “Tiểu muội muội, muội quả thật đến đây rồi.”

Tiểu ... muội muội?

Khoé miệng Dạ Nhược Ly giật giật, cái này đúng là xưng hô đã lâu rồi chưa nghe.

Chu Tước hí hí mắt, cảnh giác đánh giá Nam Cung Thần, theo lời hắn nói ra thì chắc hắn không phải là kẻ địch, nhưng ... hắn là ai? Hình như có quen với chủ nhân, bất kể như thế nào Chu Tước tuyệt đối không cho phép nam nhân nào tiếp cận chủ nhân.

“Thần thiếu gia, ngài...” Thật vất vả Long Vũ Cầm mới hồi phục tinh thần, nghe thấy Nam Cung Thần nói thế, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hiện tia ganh ghét nồng đượm. Tiện nhân này, rốt cuộc là ai, tại sao lại biết nhân vật tôn quý như Thần thiếu gia, nàng ta không cam lòng, thật sự không cam lòng!

Nắm chặt quyền, trong mắt Long Vũ Cầm đầy sát khí, vừa vặn lại bị Nam Cung Thần phát hiện ra, lạnh lùng quét mắt nhìn Long Vũ Cầm. Lúc đầu nàng ta còn tưởng rằng Nam Cung Thần để ý đến mình nhưng khi cảm nhận được sự lạnh lùng của hắn, toàn thân không khỏi run lên, cắn chặt môi, không nói thêm lời nào.

“Tiểu muội muội, đã đến Thiên Vũ quốc rồi thì ta đưa muội đến gia tộc Nam Cung nhìn qua một chút.” Nhìn về phía Dạ Nhược Ly, thần sắc Nam Cung Thần hoà hoãn ngay lập tức, sau đó nói với hai người phía sau: “Hai người các người đem Nam Cung Thiên về gia tộc Nam Cung đi, nói hắn là do ta đã thương đấy.”

“Vâng, đại thiếu gia.”

Hai người kia đi đến bên cạnh Nam Cung Thiên nâng hắn lên rồi bước ra ngoài.

“Nhược Ly muội muội, chúng ta đi thôi.” Thu hồi ánh mắt, Nam Cung Thần nở nụ cười, cặp mắt đen như bầu trời đầy sao, loé lên ánh sáng chói mắt.

Dạ Nhược Ly vuốt cằm, trầm tư một lát, ánh mắt nhìn về bốn người Chu Tước: “Mấy người các người ở đây chờ ta, ta đi một lát sẽ trở về. không

cần lo lắng cho sự an toàn của ta.”

Nàng đồng ý đi theo Nam Cung Thần tới gia tộc Nam Cung cũng chỉ muốn biết rõ về gia tộc này. Ba năm này, tam quốc đều có phân nhánh Âm Dạ các nhưng ở Thiên Vũ quốc vẫn chưa có. Bởi vì Thiên Vũ quốc khá gần Bắc Sơn, quá mức nguy hiểm, nàng không muốn gia tộc Bắc Ảnh phát hiện ra lực lượng nàng đang phát triển.

Lại thêm Chu Tước, nhất định sẽ bị để ý, nên trong ba năm này nàng không ngừng nỗ lực phát triển võ thuật như vậy nàng mới có thể không kiêng kị điều gì nữa, đây chính là nguyên nhân nàng ẩn nhẫn suốt ba năm.

“Không được!” Chu Tước hung hăng trợn mắt nhìn Nam Cung Thần: “Chủ nhân, thằng này là thằng nào? Người và hắc cùng nhau rời đi? Như vậy sao được? Ta không đồng ý, nếu người muốn đi cũng phải cho ta đi cùng, dù sao ta sẽ không rời xa chủ nhân.”

Dạ Nhược Ly liếc nhìn dung nhan anh tuấn của Chu Tước, trầm mặc một thoáng rồi nói: “Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, Nguyệt, các người ở đây chờ ta, Chu Tước đi cùng với ta, đến lúc đó thấy ai ngứa mắt thì cứ việc đánh.”

Nam Cung Thần sững sờ trừng mắt, trước mặt dòng chính của gia tộc Nam Cung, nàng lại trực tiếp nói muốn đánh người gia tộc Nam Cung? Chẳng lẽ nàng cho rằng người gia tộc Nam Cung dễ dàng để nàng đánh vậy sao? Bất quá, chẳng hiểu tại sao hắc chẳng những không khó chịu mà ngược lại còn thấy cực kì thú vị.

Nữ nhân này quả nhiên không giống người bình thường, khó trách Cung Vô Y lại có hứng thú với nàng như vậy, làm cho hắc cũng thấy hào hứng theo.

“Nhược Ly muội muội, chúng ta đi nào.” Nam Cung Thần xếp quạt, nở nụ cười mê hồn, không chút che giấu hứng thú của mình.

Nhìn bóng dáng bọn họ dần biến mất, Long Vũ Cầm cắn chặt răng, móng tay trắng ngà đâm sâu vào da thịt cũng không thèm để ý, tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn Dạ Nhược Ly đã chết từ lâu rồi.

Ngoại trừ mấy người Dạ Băng Nguyệt cũng không có người nào để ý đến thần sắc của Long Vũ Cầm.

Gia tộc Nam Cung, Nam Cung Thần dẫn Dạ Nhược Ly và Chu Tước đi vào, không khỏi hấp dẫn nhiều ánh mắt nhìn theo, hạ nhân của gia tộc Nam Cung không khỏi thắc mắc thân phận của hai người này như thế nào, tại sao lại ở cùng chỗ với thiếu gia Nam Cung Thần?

Không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, Dạ Nhược Ly quay đầu nhìn dung nhan tuấn mỹ, dò hỏi: “Nam Cung Thần, có thể nói cho ta một số chuyện của gia tộc Nam Cung được không?”

Bỏ qua ánh mắt giết người của Chu Tước, Nam Cung Thần không sợ chết vỗ vỗ đầu Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly muội muội, muội nên gọi ta là Nam Cung ca ca hoặc là Nam Cung đại ca ca, như vậy ta mới trả lời câu hỏi của muội, nghe lời, bây giờ gọi một tiếng cho ta nghe xem.”

Lập tức ánh mắt Chu Tước nhìn cánh tay đang vỗ đầu Dạ Nhược Ly: “Chủ nhân, ta thấy tên này thật ngứa mắt, ta có thể đánh hắn không?”

“Có thể,” Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, vuốt ve cằm nói: “Bất quá phải đợi hắn nói xong về gia tộc Nam Cung rồi mới đánh được, nếu không người đánh hắn đến mức không nói được, chúng ta biết tìm ai để hỏi đây?”

Nghe vậy, Nam Cung Thần hoàn toàn cân nín, xem ra giá trị của mình là những tin tức của gia tộc Nam Cung, cho dù là như vậy, bọn họ cũng không cần nói thẳng ra như thế chứ.

“Ta có thể nói cho muội biết một số chuyện của gia tộc Nam Cung, trong bốn gia tộc nổi danh thì gia tộc Nam Cung có thực lực mạnh nhất, cũng bởi vì gia tộc Nam Cung có một người là Luyện Đan sư Huyền Thiên đại sư, tuy thực lực của hắn không phải là mạnh nhất nhưng có thể luyện chế ra được rất nhiều đan dược, cho dù là lão gia chủ gia tộc Nam Cung là một Tinh Huyền sư, nhìn thấy hắn cũng phải kính nể vài phần...Này, Nhược Ly, muội đi đâu vậy?”

Dạ Nhược Ly không thèm để ý đến Nam Cung Thần tiến thẳng về phía sân nhỏ, ngửi thấy mùi trong sân bay tới, mày liễu không khỏi nhú lại.

“Nhược Ly muội muội, không thể đi đến chỗ đó...”

Nói chưa xong, Dạ Nhược Ly đã bước hẳn vào trong sân, thấy vậy, sắc mặt Nam Cung Thần biến đổi sau đó trong nội viện một tiếng rống giận dữ vang lên: “Người là người nào? Ai cho phép người vào đây? Đều là do sự xuất hiện của người hại ta luyện đan thất bại, còn không nhanh rút ra ngoài cho ta!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Dạ Nhược Ly Luyện Đan

Trong sân yên tĩnh không một bóng người, mà giọng nói kia phát ra từ bên trong gian phòng nhỏ.

Mùi khét nhàn nhạt từ trong khe cửa bay ra, tràn ngập khắp khoảng sân nhỏ, Nam Cung thần cũng không nghĩ nhiều đẩy cửa vào liền nhìn thấy một gương mặt đen như than.

Bên cạnh lò luyện đan xanh xanh đen đen là hàng loạt thảo dược nằm loạn xạ trên bàn, vô số bột phấn màu đen còn bám dính bên trên, còn có mùi dược liệu thoang thoảng, nghiêm nhiên là do thất bại mà có.

Trước mặt còn có một lão giả đầu tóc rối tung như vừa mới leo từ trong đồng than ra, màu áo trắng ban đầu cũng mất đi sắc thái vốn có, cái mặt mo dính đầy bột đen, so với tên ăn mày còn đen hơn. Nhìn thấy bộ dạng lão giả như vậy, Nam Cung Thần cũng sợ hết hồn.

Chu Tước cất bước vào sau, lông mày ngả ngớn, đôi mắt hoả hồng đứng đầy khinh thường.

“Nam Cung Thần, đây là chuyện gì?” Lão giả nhìn Nam Cung Thần, vô cùng tức giận: “Ta sớm đã phân phó trong lúc ta nghiên cứu đan dược không ai được quấy rầy ta, chẳng lẽ người không biết những đan dược này quý giá như thế nào đối với huyền giả sao? Nếu như thành công, có thể tăng được năm năm huyền khí, vì đan dược này, ta mất ăn mất ngủ năm

năm suýt chút nữa thành công rồi, nhưng lại bị phá hỏng giữa đường, người dám nói những người này không phải do người mang đến?”

“Thiên Huyền đại sư, Nhược Ly nàng ấy cũng không cố ý quấy rầy ngài.” Nam Cung Thần lôi kéo ống tay Dạ Nhược Ly, đứng chắn trước mặt nàng, khuôn mặt tuấn mỹ không có chút nụ cười, giữa lông mày lộ ra khí tức trang trọng nghiêm túc, giống như một người khác: “Huống chi nàng ấy là do ta đưa đến đây, còn là nghĩa muội của ta, nếu như làm sai chuyện gì cũng là trách nhiệm của ta, ta nguyện ý chịu phạt thay nàng ấy.”

“Ai.” Thiên Huyền đại sư thở dài một tiếng, trên khuôn mặt già nua dần dần bình tĩnh trở lại: “Tên tiểu tử này, nếu ta phạt người thì lão già có mấy phần nặng trọng ta kia nhất định sẽ tìm ta liều mạng, được rồi, xem như nặng mặt Thần tiểu tử ta không so đo với người, nhưng không có lần sau đâu, các người mau rời khỏi đây đi.”

“Đa tạ Thiên Huyền đại sư.” Nam Cung Thần thở nhẹ một hơi, quay người lại khôi phục lại dáng vẻ tươi cười: “Nhược Ly muội muội, chúng ta vẫn là không nên quấy rầy Thiên Huyền đại sư, đi thôi!”

Dạ Nhược Ly nhìn Nam Cung Thần rồi cười cười, vượt qua hắn đi đến trước mặt Thiên Huyền đại sư, vươn tay cầm qua phương pháp liệu đan để trên bàn.

Nam Cung Thần hơi sững sờ, ánh mắt liếc thấy lửa giận trên đầu Thiên Huyền đại sư, trầm mặc một lát rồi đứng yên nhìn Dạ Nhược Ly. Trong suy nghĩ của hắn, Dạ Nhược Ly không phải người lỗ mãng, nàng làm như vậy nhất định là có lý do của nàng...

Thế nhưng Thiên Huyền đại sư lại không biết Dạ Nhược Ly, trong thâm tâm hắn thiếu nữ này thật to gan lớn mật, hắn nặng mặt Thần tiểu tử mới bỏ qua cho nàng một lần, ai ngờ nàng không cảm kích mà còn khiêu khích

lòng tôn nghiêm của hắn, với tính cách như lửa hắn làm sao có thể nhịn được?

“Người đang làm gì vậy? Người có thể hiểu được phương pháp luyện đan của ta sao? Không tránh quá tự cao tự đại rồi đấy, ta mất năm năm mới hoàn thành được phương pháp này, há lại để một tiểu nha đầu như người hiểu được sao? Còn không mau trả lại cho ta!”

Thiên Huyền đại sư hừ lạnh một tiếng, vươn tay, cao ngạo hất cằm, một bộ dạng không ai sánh kịp.

Liếc nhìn Thiên Huyền đại sư, bàn tay nắm chặt thành quyền phát ra ánh lửa muốn đốt cháy phương pháp liệu đan kia, lại nhìn qua Dạ Nhược Ly lông mày dẫn ra, hoả diễm cũng tiêu tán.

Thấy Dạ Nhược Ly không phản ứng lại, Thiên Huyền đại sư nổi giận lôi đình: “Xú nha đầu, người có nghe lời ta nói không thế?”

“BA~”

Dạ Nhược Ly đem phương pháp luyện đan ném trước mặt Thiên Huyền đại sư, nhìn thấy phương pháp bay tới, Thiên Huyền đại sư cả kinh, vội vàng đón lấy, đem giấu vào ngực tựa như báu vật, phải biết đây là công sức năm năm trời của hắn, nếu bị hư hại chỗ nào hắn sẽ thất bại trong gang tấc.

“Một phương pháp đơn giản như vậy mà phải mất đến năm năm, người tự nhận mình là Luyện Đan sư thật sự không thấy xấu hổ sao?” Khoé môi cong lên, Dạ Nhược Ly cười lạnh, ở kiếp trước nàng cũng dựa vào thực lực bản thân mà tạo ra vô số phương pháp luyện đan, chỉ là nàng quên rằng không phải ai cũng có thể so sánh với nàng.

“Phương pháp đơn giản?” Thiên Huyền đại sư trừng lớn hai mắt, mở tờ giấy tuyên thành rồi chỉ vào nét chữ dày đặc bên trong, nói: “Người dám nói đây là phương pháp luyện đan đơn giản? Người nhìn kĩ lại đi, rõ ràng

phức tạp thế này người lại nói là đơn giản? Ta đã bỏ ra năm năm để nguyên cứu đây, cho dù là hai gia tộc lớn Bắc Sơn chi ảnh hay Nam Sơn chi hoả cũng không có phương pháp này đâu, nếu như có thể thành công sẽ chấn động thiên hạ đến cỡ nào, tiểu nha đầu, nếu đã không hiểu gì về luyện đan thì đừng nói lung tung, phương pháp luyện đan này người xem không hiểu được đâu.”

Nhìn lướt qua phương pháp trong tay Thiên Huyền đại sư, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt nói: “Diệp tử khước(*) tính hàn có hiệu quả chế ngự, nếu có trong phương pháp đó quả thật có thể trung hoà, nhưng người lại không để ý đến bản chất của huyền khí, muốn cho huyền giả tăng huyền khí thậm chí đột phá thì cần lực lượng cuồng bạo tác dụng vào, nếu cho Diệp tử khước vào sẽ khiến lực lượng cuồng bạo giảm xuống cho nên người mới thất bại không hề liên quan đến nhân tố bên ngoài tác động vào, nếu ta là người ta sẽ tìm hiểu nguyên nhân sai ở chỗ nào mà không phải đổ lỗi cho sự thất bại này!”

(*) Diệp tử khước: tên dược liệu gọi là Băng lá tím (chẳng hiểu @@)

Dạ Nhược Ly không hề khách khí chỉ trích, mặt của Thiên Huyền đại sư đỏ lên, hơi xấu hổ nói: “Nếu như không có Diệp tử khước lực lượng cuồng bạo quá mạnh mẽ, có rất ít người chịu được, ta không muốn thứ ta nguyên cứu ra lại đi hại người khác, nên mới tìm ra phương pháp giảm bớt nguy hiểm.”

“Tại sao lại muốn giảm bớt lực lượng cuồng bạo?” Dạ Nhược Ly khó hiểu nhìn Thiên Huyền đại sư, nói: “Chẳng lẽ người không biết thêm Ôn Linh quả vào cùng với 6 Lăng thảo có thể khiến cho lực lượng cuồng bạo ôn hoà lại? Ta thật sự không hiểu tại sao người lại giảm đi, thực lực cuồng bạo phải càng nhiều càng tốt.”

Thiên Huyền đại sư sững sờ, hẳn chỉ nghĩ đến việc giảm bớt dược tính cuồng bạo lại không nghĩ tới việc chuyển cuồng bạo sang ôn hoà, đừng nói

đến hẳn cho dù cả đại lục cũng không ai nghĩ ra phương pháp này.

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, Thiên Huyền đại sư kinh ngạc ngẩng đầu: “Đợi một chút, người vừa nói phương pháp đan dược này là Huyền khí đan? Ta còn chưa đặt tên sao người lại biết tên hay như vậy?”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt cười, kiếp trước khi nàng học luyện chế đan dược lần đầu tiên chính là Huyền khí đan, vừa rồi mới bước vào sân nàng đã nghĩ thấy bên trong có vài dược liệu cần thiết cho việc luyện chế Huyền khí đan. Không nghĩ tới xuyên không đến ngàn năm trước nàng lại có thể nhìn thấy quá trình tạo ra Huyền khí đan, đây đúng là một bước tiến dài.

Lấy trong nhẫn Huyền Linh ra Ôn Linh quả và 6 Lăng thảo, Dạ Nhược Ly chậm rãi đến chỗ Đan Đình, nhìn thấy hành động của Dạ Nhược Ly, Thiên Huyền đại sư vốn đã giật mình nay lấy lại tinh thần mở miệng: “Đợi một chút, ta thừa nhận người nói có lý nhưng đan dược này không dễ dàng luyện chế ra được, vạn nhất có chuyện gì ta cũng không thể bảo vệ cho người.”

Dạ Nhược Ly không hề quan tâm đến lão, lấy ra dược liệu cần thiết, ngón tay phóng ra ngọn lửa trong lò luyện đan lại nhen nhóm ánh lửa.

Hoả diễm càng ngày càng to, Dạ Nhược Ly ném dược liệu vào, lúc này có ngăn cản cũng vô dụng rồi, Thiên Huyền đại sư chỉ còn cách lo lắng đứng nhìn, tâm không khỏi chảy máu. Hẳn luyện chế đan dược đều chỉ bỏ vào từng chút một, nàng lại ném cả gốc lẫn ngọn vào, sao hẳn có thể không đau lòng chứ?

Một lúc sau, Dạ Nhược Ly thu hồi hoả diễm, đồng thời trong lò luyện đan cũng bay ra mùi đan dược nhàn nhạt.

Bàn tay trắng nõn cầm đỉnh nắp lên, lấy đan dược trong lò đổ ra, là một viên đan dược màu xanh biếc, Dạ Nhược Ly than nhẹ: “30 viên? Cũng coi

như bình thường đi, nếu thực lực ta còn tăng lên, lần sau luyện nhất định sẽ có nhiều đan dược hơn.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Sư Phụ, Người Nhận Ta Làm Đệ Tử Đi

30 viên đan dược vậy mà nói là bình thường?

Thiên Huyền đại sư cả kinh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đan dược màu xanh biếc trên tay Dạ Nhược Ly, nuốt nước miếng thật mạnh, xoa tay cười nịnh hót: “Ha ha, cái kia, nha đầu à, người có thể cho ta nhìn qua đan dược được không?”

So sánh với bộ dạng cao ngạo lúc nãy đúng là khác nhau một trời một vực, lão cười nịnh hót như vậy trước tiểu cô nương không biết mất mặt biết bao nhiêu lần.

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn hẩn một cái, đầu ngón tay bắn ra một viên đan dược màu xanh biếc, trực tiếp bay về phía Nam Cung Thần, nhìn thấy Dạ Nhược Ly không coi trọng đan dược như thế làm tim hẩn không ngừng co rút đau đớn, hận không thể lập tức cướp lấy viên đan dược kia nhét vào ngực.

Giơ bàn tay lên, Nam Cung Thần tiếp nhận viên đan dược, khó hiểu: “Nhược Ly muội muội, đây là...”

“Cho người.”

Ngữ khí nhàn nhạt kia không khỏi làm Nam Cung Thần giật mình, nhìn thật sâu vào mắt Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn tú phiêu dật nở nụ cười, hẩn cũng không nhiều lời trực tiếp nuốt đan dược, sau đó có một luồng khí

cường đại dũng mãnh vào trong cơ thể, hào quang tấn cấp chột loé lên trước mắt bao người.

Nhờ vào viên đan dược này mà Nam Cung Thần tấn cấp rồi.

Thiên Huyền đại sư há hốc mở to miệng, nước miếng chảy xuống đất, hắn đưa tay chùi chất lỏng trên khoé môi, rồi quỳ rạp trước mặt Dạ Nhược Ly: “Sư phụ ah, người nhận ta là đồ đệ đi, nếu người thu ta làm đồ đệ ta sẽ đưa hai đồ đệ của ta tặng cho người, hai đồ đệ kia cực kì tuấn tú, đến lúc đó người muốn làm gì cũng được.”

Với tư cách là đồ đệ của Thiên Huyền đại sư thật đúng là bi kịch, bọn họ cứ thế mà bị sư phụ vô lương tâm bán đi.

“Không được!”

Hai giọng nói cùng vang lên, tiếp đó là một thân hồng ảnh vọt đến bên cạnh Dạ Nhược Ly rồi tiến tới cầm vạt áo Thiên Huyền đại sư, khuôn mặt anh tuấn cực kì tức giận: “Lão gia hoá, lão tử cảnh cáo người không được đánh chủ ý lên người chủ nhân lão tử! Về phần hai đồ đệ của người, người cho rằng bọn hăn có thể so sánh với lão tử sao?”

“Sư phụ...” Thiên Huyền đại sư uỷ khuất nhìn Dạ Nhược Ly đứng ở phía sau, cái bộ dạng này của hăn thật khiến người khác hiểu nhầm là Chu Tước đang bắt nạt lão nhân gia.

“Khục khục...” ho khan hai tiếng, Nam Cung Thần mở quạt xếp, thanh sam theo gió nhẹ lay động: “Đại sư, người vẫn là đừng làm như vậy, Nhược Ly muội muội sẽ không thích cách làm của người, sẽ thành khéo quá hoá vụng thôi, muội nói có đúng không tiểu muội muội?”

Nhìn thấy cái trừng mắt của Dạ Nhược Ly, Nam Cung Thần cười đến sáng lạn.

“Nam Cung Thần!” Khoé mắt co giật, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ xoa trán: “Vốn ta muốn nhẫn nại thêm một chút nữa nhưng bây giờ ta không thể nhịn được, lần sau đừng gọi ta là tiểu muội muội, bằng không cho dù người có là Nam Cung Thần ta cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng cho người đâu.”

Đại khái là không có người nào nguyện ý để một thanh niên không lớn hơn nàng bao nhiêu tuổi gọi là tiểu muội muội, nàng có thể nhịn đến bây giờ quả thật không dễ dàng. Nếu không phải Nam Cung Thần có ơn cứu mạng nàng lại được tính là bằng hữu thì nàng đã sớm ra tay rồi.

“Được rồi, Nhược Ly muội muội,” Cánh tay vung lên vòng qua cổ Dạ Nhược Ly, đứng trước mặt nàng, thu lại vẻ tươi cười lại thêm mấy phần kiên định: “Hôm nay ta thiếu muội một ân tình, nếu sau này có ai khi dễ muội nhớ nói cho ta biết, ở Thiên Vũ quốc này không ai dám trêu chọc Nam Cung Thần ta đâu, hơn nữa từ nay về sau ta sẽ là người xung phong, nếu muội muốn đánh thế lực cường đại nào thì ta sẽ là người đi đầu tiên.”

Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú phiêu dật kiên định kia, trong lòng bỗng thấy ấm áp, sự việc xảy ra ở Hiên Viên quốc hẳn cũng không phải không biết, dù vậy hẳn vẫn chọn lựa đứng bên cạnh nàng, cùng nhau đối mặt với gia tộc Bắc Ảnh cường đại.

“Ai bảo muội là muội muội của Nam Cung Thần chứ, có ta ở đây nhất định sẽ không có ai dám khi dễ muội.” Xoa xoa đầu Dạ Nhược Ly, khoé môi Nam Cung Thần cong lên.

Chẳng hiểu vì sao, xuyên qua khuôn mặt trước mắt Dạ Nhược Ly lại nhìn thấy một gương mặt tuấn tú khác, nam tử kia cũng từng nói qua, có hẳn ở đây sẽ không để ai khi dễ mẹ con các nàng...

Nắm chặt tay thành quyền, con người Dạ Nhược Ly trầm xuống. nhìn về phía trời xanh bên ngoài, thần sắc kiên định lạ thường, tự nhủ trong tâm: “Cha dưỡng, cha yên tâm, con nhất định sẽ không để cha chờ quá lâu,

không lâu nữa, con sẽ tiến vào gia tộc Bắc Ảnh, chúng ta có thể đoàn tụ rồi, có thể tận hưởng niềm vui gia đình thật sự.”

“Hỗn đản, rút tay của người về mau!”

Bỗng nhiên, một âm thanh nóng nảy vang lên làm Dạ Nhược Ly thu lại tâm tình, nàng chuyển mắt phát hiện ra Chu Tước nhìn chăm chăm vào cánh tay Nam Cung Thần, một đầu tóc đỏ như lửa chập chờn, toàn thân từ từ bốc lên hoả diễm, ngay lập tức gia tăng độ nóng trong phòng lên.

Lông mày nhướng nhẹ, Nam Cung Thần không hề sợ hãi nói: “Nàng ấy là muội muội của ta.”

“Nàng là chủ nhân lão tử.” Chu Tước nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải nể mặt chủ nhân, hẳn đã sớm đá bay tên này đi rồi.

“Cái kia...” Mắt thấy chiến hoả tăng lên, Thiên Huyền đại sư nhỏ giọng chen vào: “Sư phụ Nhược Ly, người xem bọn họ...”

“Ta không phải sư phụ của người.” Dạ Nhược Ly nhướng mày, nhàn nhạt liếc Thiên Huyền đại sư: “Ta không có ý định nhận đồ đệ, bất quá người có nghi vấn gì có thể hỏi ta, tạm thời ta ở Long gia.”

“Sư phụ, đồ nhi biết rồi.” Nghe vậy Thiên Huyền đại sư ưỡn ngực, tràn đầy tự tin nói: “Ta biết rõ sư phụ không muốn nhận ta là do ta còn thiếu khuyết, để có thể trở thành đồ đệ của sư phụ ta sẽ cố gắng gấp đôi, tin tưởng một ngày nào đó ta nhất định xứng đáng trở thành đồ đệ của sư phụ.”

Thiên Huyền đại sư hoàn toàn xuyên tạc ý tứ của Dạ Nhược Ly làm Dạ Nhược Ly cũng không thể giải thích, chân mày cau lại: “Thiên Huyền, có một việc ta cần người giúp, ta và thái tử phi Thiên Vũ quốc là bạn cũ, ta muốn nhờ người ra mặt chuyện này,”

“Sư phụ, người yên tâm đi, chỉ là phủ thái tử mà thôi, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ giao cho.”

Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn biết rõ thái tử phi là công chúa Ly Phong quốc, nhưng lại không hề biết nàng ấy là bạn cũ của Dạ Nhược Ly, xem ra phủ thái tử cũng không được yên bình nữa, những ngày tốt lành của trắc phi thái tử kia cũng sắp chấm dứt rồi...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Thiên Huyền Đại Sư Đến Long Gia

Ánh mặt trời mùa đông chiếu vào căn phòng tạo nét nông sâu, bên trong có một nữ tử xinh đẹp nhưng khí sắc trắng bệch, đôi môi không có chút sắc huyết, nhìn còn trắng hơn cả tuyết ngoài trời, nàng nằm ở đó không cử động chỉ có đôi mi dày đặc nhú lại, lộ vẻ thống khổ.

“Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi.”

Nha hoàn áo vàng chậm rãi tiến vào, đưa chén thuốc để lên đầu giường, nhẹ nhàng đỡ nữ tử yếu ớt trên giường dậy: “Nương nương, mau uống thuốc đi, nếu không sẽ nguy hiểm mất.”

Ngồi dậy từng chút một, Cung Vân Phi mở mắt, cười khổ nói: “Lạc Anh, bây giờ bên cạnh ta chỉ còn có một mình người...”

“Nương nương sao lại nói thế? Thái tử rồi sẽ biết người bị oan, những điều này đều do trặc phi nương nương kia sắp đặt để hại người, Lạc Anh tin tưởng sau này mọi chuyện sẽ khá hơn.”

Nghĩ tới nam tử anh tuấn lãnh khốc, trong mắt Cung Vân Phi có tia ảm đạm: “Hắn sẽ không tin ta, hơn nữa, vô luận là mỹ mạo, thiên phú, tài hoa, ta đều kém hơn Lâm Hân Nguyệt, thứ ta hơn nàng chỉ có thân phận công chúa Ly Phong quốc này thôi.”

“Nương nương sao không đem chuyện này nói cho hoàng thượng biết? Nếu hoàng thượng và thái hậu biết...”

“Lạc Anh.” Cung Vân Phi cắt lời Lạc Anh, kiên quyết lắc đầu: “Không thể để Ly Phong quốc biết chuyện này, hoàng huynh vừa mới kế vị không lâu, không thể đấu với Thiên Vũ quốc được, huống chi ở đây còn có gia tộc Nam Cung, từ nhỏ ta đã không có mẫu thân, là nhờ vào hoàng huynh và thái hậu mới sống được đến bây giờ, ta thiếu nợ bọn họ nhiều lắm rồi, sao có thể vì chuyện của ta mà ảnh hưởng đến Ly Phong quốc?”

Lạc Anh muốn nói thêm gì nữa nhưng ngay lúc đó lại có âm thanh ngoài cửa vang lên: “Tham kiến trắc phi nương nương.”

Lời nói vừa dứt, cửa phòng bị đẩy ra, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, mà đứng trước cửa là một nữ tử da trắng nõn nà, lông mi cong vút, mặc xiêm y màu vàng nhạt càng làm nàng ta thêm thướt tha vài phần, khẽ nở nụ cười, chậm rãi bước vào bên trong.

“Các người ở ngoài chờ bản phi, bản phi muốn nói mấy lời với tỷ tỷ.” Khóe môi cong lên, Lâm Hân Nguyệt hướng đến đám nha hoàn phía sau phân phó.

“Vâng, nương nương.” Đám nha hoàn im im lặng lặng đứng ngoài cửa, sau đó cánh cửa đóng chặt lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Con người đảo quanh sương phòng lạnh lẽo, Lâm Hân Nguyệt đặc ý vô cùng: “Tỷ tỷ, người sẽ không thể ngờ được người cũng có ngày hôm nay a? Ngoại trừ thân phận công chúa, người có gì so sánh với ta? Không, không đúng, người đã không còn là công chúa nữa rồi, nếu như hoàng đế Ly Phong quốc quan tâm đến người thì sẽ không để người khác khi dễ người như vậy, có thể thấy người bất quá chỉ là một nữ tử bị vứt bỏ, loại người như người dựa vào cái gì mà ngồi lên vị trí Thái tử phi?”

Nói đến đây, khuôn mặt Lâm Hân Nguyệt trở nên hung tợn, đáng vẻ cao quý ưu nhã sớm đã bị lửa giận trong lòng thiêu đốt đi rồi.

Lạc Anh nhìn dung nhan tái nhợt của Cung Vân Phi, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: “Nương nương nhà ta tuy bị thất sủng nhưng vẫn là chính phi thái tử, người bất quá chỉ là một trác phi mà thôi, sao có tư cách nói chuyện với nương nương nhà ta?”

“Ha ha ha,” Lâm Hân Nguyệt giống như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, nhịn không được ngửa đầu cười to, tiếng cười mang theo trào phúng: “Thái tử phi? Rất nhanh, vị trí đó sẽ thuộc về ta, chỉ có ta mới xứng đáng làm Thái tử phi, ta và thái tử thật lòng yêu thương nhau, bằng không thì hắn sẽ không ngủ lại chỗ ta hằng đêm như thế, ta biết thời gian trước thái tử có hứng thú với người, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi, người nhìn xem, ta chỉ mới sử dụng chút thủ đoạn nho nhỏ hắn liền dùng roi đánh người ra như vậy...”

Tâm tê rần, Cung Vân Phi tay nắm chặt chăn, đau lòng nhắm mắt lại, hương vị đắng chát trong miệng trào ra.

Trận đòn roi kia không phải đánh trên thân thể nàng mà là đánh vào tâm nàng làm máu chảy đầm đìa...

Hậu viện, tuyết đọng như bạc, ánh mặt trời chiếu xuống nhàn nhạt phẳng phất như có một tầng kim quang bao quanh.

Nam tử ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt lãnh khốc xoẹt qua tia khác thường sau đó biến mất nhanh chóng, ngay cả hắn cũng không phát hiện ra, chờ hắn phục hồi tinh thần thì có một hắc y thị vệ bước nhanh vào.

“Thái tử, Thiên Huyền đại sư tới thăm.”

“Thiên Huyền đại sư?” Hoàng Phủ Quân hơi sững sờ, nghi hoặc: “Bình thường bản thái tử thỉnh hân nhiều lần, hân đều từ chối, lần này là có chuyện gì đây? Bất kể thế nào cũng mau mời vào, không thể để khách quý chờ lâu.”

Nói xong, hắn nhìn về phía trước thêm lần nữa rồi quay đầu rời đi. Mà nơi hắn nhìn về chính là căn phòng Cung Vân Phi đang ở...

Đại sảnh, một lão giả tóc trắng đang chậm rãi uống trà, nhìn qua tuy có mấy phần thư thái nhưng trong đôi mắt lại sáng ngời, minh mẫn, toàn thân toát ra một loại uy nghiêm khó nói, làm hai người đứng bên cạnh hắn không dám ngẩng đầu lên.

“Thiên Huyền đại sư, không biết đại sư đến phủ bản thái tử có chuyện gì không?”

Người còn chưa thấy mặt đã nghe âm thanh từ xa vang vọng đến, hắc y thị vệ tránh qua, Hoàng Phủ Quân bước về hướng Thiên Huyền đại sư, ôm quyền vô cùng cung kính. Dù hắn có là thái tử, tương lai là cửu ngũ chí tôn nhưng khi đối mặt với Thiên Huyền đại sư của gia tộc Nam Cung cũng không dám lơ đãng.

“Nếu đại sư có chuyện gì cứ trực tiếp nói với hạ nhân là được, ta có thể phái người đi đón đại sư.”

Nhìn thấy Hoàng Phủ Quân nịnh hót tận lực như vậy, đáy mắt Thiên Huyền đại sư xoẹt qua một vòng mỉa mai: “Thanh Nhiên, Thanh Mộc, hai người nói ra mục đích tới đây của chúng ta đi.”

“Vâng, sư phụ.” Người nói chuyện là thanh niên đứng bên trái Thiên Huyền đại sư, ngũ quan thanh tú, đôi mắt xanh như hồ nước, dung mạo tuy kém hơn Nam Cung Thần nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu: “Sư phụ ta ghét bỏ ta và Thanh Mộc đều là nam tử, tay chân vụng về, không chăm sóc chu đáo cho lão nhân gia, cho nên muốn nhận cháu gái, không biết thái tử thấy thế nào?”

“Cái này dễ thôi.” Con mắt thâm thúy hiện lên tia sáng, Hoàng Phủ Quân trầm tư một lát rồi nói: “Ta có hai đứa con gái, người xem..”

“Sư phụ ta không thích tiểu hài tử.” Thanh niên tên Thanh Mộc nhượng mày, mặt không chút biểu cảm liếc nhìn Hoàng Phủ Quân.

Hoàng Phủ Quân sững sờ, khó hiểu nhăn mày: “Con gái lớn nhất của ta cũng chỉ có 6 tuổi, Thiên Huyền đại sư cũng biết, tại sao...”

“Thái tử, không phải trong hậu viện của người có rất nhiều nữ tử sao?” Khóe môi nở nụ cười vui vẻ, Thiên Huyền đại sư lười biếng ngáp một cái, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, thở dài nói: “Người già sẽ dễ mệt mỏi, đúng rồi, ta nghe nói Thái tử phi hiền lương thực đức, phẩm hạnh rất tốt, còn có Trắc phi thái tử nữa, có thể cho ta nhìn qua không?”

Nghe vậy Hoàng Phủ Quân trầm mặc, nếu có thể lôi kéo Thiên Huyền đại sư thì trong tay hắn sẽ có nhiều phần thắng hơn nữa, không thể nghi ngờ quyền lực cũng sẽ tăng lên.

“Mong đại sư chờ một lát, ta sẽ phân phó người đưa các nàng đến đây.”

Hoàng Phủ Quân tùy ý phất tay phân phó với thị vệ, thị vệ kia lãnh mệnh lui ra, một lúc sau, Cung Vân Phi và Lâm Hân Nguyệt xuất hiện trước mặt mọi người.

Lâm Hân Nguyệt hiển nhiên đã nhận được tin tức nên ăn mặc thập phần gọn gàng, vô cùng cao quý và ưu nhã nhưng trên môi lại mang nụ cười bình dị gần gũi, nàng ta rất tự tin Thiên Huyền đại sư sẽ nhận nàng ta làm cháu gái. Bên cạnh chính là Cung Vân Phi, một bộ xiêm y màu trắng, không trang điểm nên có phần tái nhợt, bước đi không vững tựa hồ có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Đại sư,” Lâm Hân Nguyệt bước từng bước ưu nhã, xiêm y vàng nhạt làm nàng ta càng thêm cao quý thanh cao: “Hân Nguyệt sớm đã nghe qua uy danh của đại sư, hôm nay nhìn thấy quả thật không phải người thường, đại khái cũng chỉ có người như đại sư mới có phong thái tiên nhân như vậy.”

Hoàng Phủ Quân cau mày, con người đen thẳm đảo qua Lâm Hân Nguyệt, theo hăn biết Hân Nguyệt không thích làm mình nổi trội, nhưng giây phút này hăn có cảm giác lạ lẫm này, là do hăn ảo tưởng sao?

“Nghe người ta đồn rằng trác phi thái tử cao quý trang nhã, mỹ mạo vô cùng xinh đẹp, một bụng tài hoa.” Thiên Huyền đại sư bắt chéo chân, uống thêm chút trà, thoáng nhìn thấy vẻ mặt đặc ý của Lâm Hân Nguyệt không khỏi cười lạnh một tiếng: “Hôm nay nhìn thấy phát hiện ra bất quá chỉ có dung mạo mà thôi, không đúng, người cũng không tính là có dung mạo xinh đẹp, cách đây không lâu ta có thấy một cô nương bất kể là mỹ mạo hay tài năng đều hơn người gấp trăm lần.”

Sắc mặt Lâm Hân Nguyệt biến đổi, nhưng Thiên Huyền đại sư giống như không nhìn thấy lại tiếp tục nói: “Thực không nên tin vào lời người ta đồn đại, theo ta đoán, người chính là người có tâm địa độc ác, có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thật sự đúng là làm người khác thất vọng.”

Lắc đầu, Thiên Huyền đại sư tiếc hận thở dài.

“Đại sư,” Nắm tay thành quyền, Hoàng Phủ Quân biến sắc: “Đại sư có phải hiểu làm gì rồi hay không, Hân Nguyệt không phải người như vậy.”

Ung dung cười, Thiên Huyền đại sư đứng dậy, chậm rãi tiến tới chỗ Cung Vân Phi: “Thái tử phi, ta hỏi người, người có nguyện ý làm cháu gái của ta hay không?”

Sững sờ ngẩng đầu lên, Cung Vân Phi vô cùng kinh ngạc, đừng nói những người còn lại ngay cả nàng cũng không rõ vì sao đường đường là Thiên Huyền đại sư lại muốn nhận nàng làm cháu gái? Trầm mặc một lát, dung nhan tinh xảo hỏi: “Đại sư thiếu người quan tâm sao? Chỉ cần đại sư nói một câu sẽ có biết bao nhiêu người vì người mà cống hiến công sức, ta chỉ là một người bình thường, không có thiên phú kinh người, cũng không có gia tộc cường thế, vì sao người lại muốn chọn ta?”

“Tiểu nha đầu, người đừng nghĩ nhiều.” Thiên Huyền đại sư cười cười, nói: “ Lão đầu tử ta mỗi ngày đều buồn bực luyện đan trong phòng, thật sự rất tĩnh mịch nha. Nhưng ta lại không có con nối dõi, chẳng lẽ người không thể giúp lão già nua này?”

Nhìn lão giả trước mặt, Cung Vân Phi có chút đồng tình: “Vậy được rồi, Thiên Huyền gia gia.”

Lâm Hân Nguyệt cắn chặt môi, ra sức trấn áp lửa giận trong lòng, bất kể thế nào nàng ta cũng không hề nghĩ tới nữ tử bị nàng ta coi thường nhanh như thế đã tìm được chỗ dựa vững chắc. Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà Thiên Huyền đại sư lại coi trọng tiện nhân Cung Vân Phi kia mà không phải là người cao quý xinh đẹp như nàng ta?

Nàng ta tin tưởng Thiên Huyền đại sư sớm sẽ nhìn rõ tiện nhân kia.

“Tiểu nha đầu, đây là đan dược trị thương, coi như là lễ vật ra mắt của gia gia.” Thiên Huyền đại sư mang theo bình sứ cẩn thận từng chút một đổ ra viên đan dược, nhét vào tay Cung Vân Phi, con mắt cảnh cáo nhìn Hoàng Phủ Quân: “Từ nay về sau, nàng chính là cháu gái của ta, nếu như ta lại nghe được người khi dễ nàng, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ, Thanh Nhiên, Thanh Mộc, chúng ta đi.”

Xử lý xong việc này không biết sư phụ (Dạ Nhược Ly) sẽ có ý kiến gì không? Nhận nàng làm cháu gái thì có cho người phủ thái tử trăm lá gan cũng không dám động một sợi tóc của nàng. Về phần Lâm Hân Nguyệt, sư phụ chưa nói hẳn nên xử trí thế nào nên hẳn cũng không dám ra tay.

Ha ha, làm xong việc cũng nên đến Long gia báo cáo với sư phụ một tiếng.

Lúc này ở Long gia là một mảnh hỗn loạn, Thanh Bình công chúa đem tất cả đồ sứ trên bàn hất thẳng xuống đất, tiếng vang thanh thúy không ngừng truyền đến đại sảnh: “Phế vật, tất cả đều là phế vật, ta sai các người

đi bắt Long Phi Thanh, các người lại bị hấn làm ra như thế này! Hấn đúng là xem Long gia như nhà của hấn rồi, làm con ta bị thương há có thể an ổn? Người đâu, ta muốn tiến cung gặp hoàng huynh, muốn hoàng huynh làm chủ cho ta.”

Long Vũ Cầm hiển nhiên rất ít khi thấy dáng vẻ tức giận của ả không khỏi bị dọa sợ, nghe thấy Thanh Bình công chúa muốn vào cung, nàng ta mới dám lên tiếng: “Mẹ, cậu có thể làm chủ cho chúng ta sao?”

“Vũ Cầm, con cũng theo ta vào cung đi.” Cười lạnh một tiếng, Thanh Bình công chúa đập tay lên mặt bàn: “Long Phi Thanh, ta sẽ cho người chết không yên lành!”

Sau đó, hai người sửa sang thật tốt chuẩn bị vào cung, dẫn theo nha hoàn áo cam bước ra ngoài viện vừa vặn gặp phải Thiên Huyền đại sư đang tìm Dạ Nhược Ly. Nhìn thấy Thanh Bình công chúa xiêm y long trọng, không khỏi nhíu mi trắng lại: “Thanh Bình công chúa, các người muốn đi đâu vậy?”

“Thiên Huyền đại sư?” Dừng chân, Thanh Bình công chúa mừng rỡ: “Thiên Huyền đại sư, người tới đây để cứu nhi tử của ta sao?”

“Hấn làm sao?” Thiên Huyền đại sư hơi sững sờ, nhìn về phía Long Vũ Cầm mỉm cười: “Vị này chắc hẳn là lệnh ái đúng không? Không tệ, không tệ, thật sự là nữ tử kiệt xuất, khó trách tiểu tử Nam Cung Thiên kia mê muội như vậy, nàng đúng là tiền đồ vô lượng a.”

Lời nói này hoàn toàn là khách sáo, chỉ vì Thiên Huyền đại sư không biết chuyện giữa Dạ Nhược Ly và Long gia có quan hệ như thế nào nên mới khách sáo nói vài câu lấy lệ.

Ai ngờ Thanh Bình công chúa cho là thật, ả đã từng muốn cho con mình theo Thiên Huyền đại sư làm đồ đệ nhưng lại bị cự tuyệt, lần này Thiên

Huyền đại sư lại đến Long gia nhất định là do nhìn trúng Long Vũ Cầm, muốn nhận nàng ta làm đồ đệ.

“Thiên Huyền đại sư, nếu người đã nói vậy thì nhận Vũ Cầm làm đồ đệ đi.” Thanh Bình công chúa nịnh nọt cười, lại vội vàng dùng cùi chỏ thúc Long Vũ Cầm: “Vũ Cầm, còn không mau bái sư.”

Nội tâm vui vẻ, Long Vũ Cầm quỳ rạp hai chân xuống đất. cung kính dập đầu: “Đồ nhi Long Vũ Cầm bái kiến sư phụ.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Mau Tới Bái Kiến Sư Tổ

Nhìn thấy hành động của Long Vũ Cầm, Thiên Huyền đại sư ngây ngẩn cả người, hắn không biết bản thân mình muốn thu đồ đệ từ lúc nào a? Có thể trong mắt người khác Long Vũ Cầm có chút ưu tú nhưng ánh mắt Thiên Huyền đại sư hắn cũng không có thấp như vậy đâu nha. Từ trước đến giờ hắn cũng chỉ phát hiện được hai người có thiên phú thôi, không phải bất cứ kẻ nào cũng luyện đan được đâu.

Thanh Nhiên và Thanh Mộc nhìn nhau, nhún vai, đều không rõ trước mắt xảy ra tình huống gì. Sư phụ không phải nói dẫn bọn hắn ra mắt sư tổ sao? Nhưng những người này là sao? Ngoại trừ bái kiến sư tổ thần bí kia, ai bọn hắn cũng không muốn gặp a.

Thiên Huyền đại sư muốn nói gì đó lại phát hiện trong tuyết có một thiếu nữ bạch y đi tới, ngậm miệng ngay lập tức, vô cùng vui mừng nhìn theo.

Thanh Bình công chúa không để ý đến sự biến đổi của hắn, khi thấy Dạ Nhược Ly và Long Phi Thanh đi tới, con người ánh lên ý lạnh: “Long Phi Thanh, người có tư cách đến đây sao? Không thấy có khách quý đến sao? Loại người như người xuất hiện quả thực là làm bẩn mắt Thiên Huyền đại sư, hơn nữa Thiên Huyền đại sư đã nhận Long Vũ Cầm làm đồ đệ, người còn không mau cút đi.”

Ngẩng cao đầu đắc ý, giây phút này tâm tình của Thanh Bình công chúa thật tốt, Long Vũ Cầm đã được Thiên Huyền đại sư nhận làm đồ đệ thì tiểu tử thối Long Phi Thanh này có thể tùy tiện bị mình hành hạ rồi.

Nghe thấy lời nói của Thanh Bình công chúa, Thiên Huyền đại sư mở to hai mắt, ánh mắt thoáng nhìn qua thiếu nữ bên cạnh Long Phi Thanh, trên trán không khỏi toát mồ hôi lạnh, hắn cũng không kịp so đo với Thanh Bình công chúa, lo lắng giải thích: “Sư phụ, sư phụ, oan uổng cho ta quá, ta chưa nói muốn nhận nàng ta làm đồ đệ, đây là cho mẹ con họ một bên tình nguyện, sư phụ, người phải tin tưởng ta nha.”

Cái thứ dần dần, ngu ngốc, hắn đáp ứng thỉnh cầu của các nàng từ khi nào? Chỉ vì lúc đầu hắn tưởng sư phụ và bọn họ có chút quan hệ nên mới nói mấy lời khách sáo, ai ngờ nhìn thấy quan hệ hai bên không tốt cho lắm, sư phụ hình như đứng phe khác, nếu như sư phụ hiểu lầm hắn, hắn biết tìm ai than khóc đây?

“Hai người các người, còn không mau bái kiến sư tổ?” Thiên Huyền đại sư chuyển đầu, hung hăng trợn mắt nhìn hai ái đồ phía sau.

Thanh Nhiên phục hồi tinh thần trước, hắn bước nhanh đến trước mặt Dạ Nhược Ly, khuôn mặt thanh tú cười nịnh hót: “Sư tổ, người bao nhiêu tuổi thế, vì sao lại trẻ như vậy? Bất quá có thể trở thành sư phụ của sư phụ ta nhất định đã qua trăm tuổi, không biết ngài bảo dưỡng thế nào, có thể chỉ giáo cho đồ tôn không?”

Liếc nhìn Thanh Nhiên, Thanh Mộc cũng không chịu kém cạnh, dung nhan trước giờ không biểu cảm lại lộ ra vẻ tươi cười cứng nhắc: “Sư tổ, ngài có mệt không? Có muốn đồ tôn giúp ngài xoa bóp không? Yên tâm, kĩ thuật đồ tôn rất tốt, cam đoan có thể khiến sư tổ lão nhân gia ngài thỏa mãn.”

“Sư tổ, sư phụ có nói chúng ta về ngài, người như sư tổ rất đáng để học tập, không biết sư tổ muốn dạy chúng ta cái gì đây?”

“Sư tổ, lão nhân gia ngài...”

Người Long gia ngây ngẩn cả người, nhất là Thanh Bình công chúa và Long Vũ Cầm, tựa như nuốt phải một con ruồi, sắc mặt khó coi dị thường. Không, không có khả năng, thiếu nữ này sao có thể là sư phụ Thiên Huyền đại sư? Đây là giả dối, nhất định là giả dối, Long Phi Thanh nhất định không thể quen biết đại nhân vật như vậy...

Không nói những người khác, Dạ Nhược Ly cũng ngây ngẩn cả người, một lát sau, nàng mới biểu lộ sắc mặt, nhú mày, ánh mắt nhìn về Thiên Huyền đại sư: “Thiên Huyền, người có thể nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra không? Còn có, từ lúc nào ta trở thành lão nhân gia quá trăm tuổi?”

“Ha ha, không phải ta đến báo cáo thành quả với sư phụ sao? Ai ngờ gặp mấy người này.” Trùng mắt tức giận nhìn Thanh Bình công chúa, sắc mặt còn nhanh hơn đổi màu, tươi cười nhìn Dạ Nhược Ly: “Cái kia, sư phụ, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện được không?”

Trầm mặc một lúc, Dạ Nhược Ly gật đầu: “Được, chúng ta tới quán rượu, Long Phi Thanh người đi luyện tập đi, không cần phải theo ta.”

Ở Long gia còn có Chu Tước nên nàng hoàn toàn không lo lắng cho Long Phi Thanh, hơn nữa mọi người đều biết nàng muốn tới gia tộc Bắc Ảnh nên phải gấp rút gia tăng thực lực, như thế có thể tăng phần thắng cứu cha dượng Dạ Nhược Ly ra.

Vượt qua Long Vũ Cầm, Dạ Nhược Ly cảm nhận được trong ánh mắt nàng ta là sự cam lòng cùng sát ý, khóe môi cười lạnh, nếu người của Long gia đã nổi sát ý thì bọn họ sẽ không sống được bao lâu nữa đâu. Nàng không cho phép người muốn giết nàng còn sống trên nhân thế.

“Mẫu thân, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Năm tay thành quyền, Long Vũ Cầm nhìn thật sâu vào bóng lưng Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện hận ý mãnh liệt.

Vì cái gì, vì cái gì mà tiện nhân kia lại là sư phụ Thiên Huyền đại sư? Vì cái gì mà Thiên Huyền đại sư không muốn nhận mình làm đồ đệ? Chẳng lẽ không phải là huyền giả thì không thể luyện đan được, sẽ không có được thành tựu sao? Nàng ta không cam lòng, thật sự không cam lòng!

“Ta có lúc vô tình nghe người bên cậu nhắc qua, đại lục có một gia tộc cường thế, gia tộc kia có ra quy định, thân là huyền giả không thể ra tay với võ giả, nếu không sẽ bị gia tộc giết chết.” nắm chặt tay, thần sắc Thanh Bình công chúa trở nên thập phần đáng sợ: “Cho nên, nếu ta muốn giết Long Phi Thanh thì nữ nhân xưng là sư phụ Thiên Huyền đại sư kia tuyệt đối không thể cứu được hẳn, trừ phi nàng muốn chống lại thế lực kia.”

Con người trước giờ đều rất ích kỉ, sao có thể vì người qua đường mà mạo hiểm tính mạng bản thân.

Sững sờ, Long Vũ Cầm khẽ cắn môi, nói: “Mẫu thân, lúc trước vì nữ nhân kia ca ca mới thành ra như vậy, chẳng lẽ buông tha cho nàng hay sao?”

“Không còn cách nào khác, ta đoán nữ nhân kia là huyền giả, chúng ta chỉ là võ giả không thể đánh lại nàng được,” nói tới đây có chút dừng lại, giọng điệu không cam lòng: “Huống chi, sau lưng nàng còn có gia tộc Nam Cung, tuy ta rất muốn giết chết tiện nhân kia nhưng...”

Mặc dù ả rất yêu thương con mình, nhưng ả cũng phải vì mình mà cân nhắc, nếu ả động thủ với huyền giả chắc chắn sẽ không có cơ hội thắng, hơn nữa còn có gia tộc Nam Cung bảo vệ.

Rũ con người, Long Vũ Cầm không nói, chỉ là nàng ta tính toán trong lòng nhất định sẽ không buông tha cho Dạ Nhược Ly, có lẽ so thực lực nàng ta không bằng nàng như vậy chỉ có thể ngầm giở trò, nữ nhân kia tuyệt đối không bằng mình.

Đám người Dạ Nhược Ly bước vào quán rượu, Thanh Nhiên đi trước một bước kéo ghế rồi dùng ống tay áo lau qua mặt ghế, mỉm cười nhìn Dạ Nhược Ly: “Sư tổ, mời ngài ngồi, ta đã lau sạch sẽ rồi.”

Ngay lập tức, Thanh Mộc rót một ly trà ấm: “Sư tổ, mời dùng trà.”

“Ha ha, sư phụ có cần ta giúp người làm gì không?” Thiên Huyền đại sư vãn vế tay, cười cười nịnh nọt, mọi việc đều bị hai tên tiểu tử thúi làm trước hết rồi, hắn không biết nên làm gì a.

“Các người không cần đối xử với ta như thế,” Dạ Nhược Ly có chút đau đầu xoa huyệt thái dương, bất đắc dĩ nói: “Thiên Huyền, ta không đáp ứng nhận người là đồ đệ, hơn nữa ta mới mười tám tuổi, cũng không thể làm sư tổ các người.”

“Sư tổ, ngài đang nói giỡn sao? Ngài sao có thể mười tám tuổi được?” Thanh Nhiên hiển nhiên không tin lời nói của Dạ Nhược Ly, một thiếu nữ mười tám tuổi lại có thể luyện được Huyền đan khí mà ngay cả sư phụ hắn cũng không luyện được? Vì vậy, Thanh Nhiên đã sớm nhận thức Dạ Nhược Ly chắc chắn rất lớn tuổi: “Sư phụ, người nói có đúng không?”

Dứt lời nhìn sang Thiên Huyền đại sư, nhưng mà hắn nhận được cái lắc đầu: “Đúng là nàng chỉ mười tám tuổi.”

Nếu không phải Nam Cung Thần nói cho hắn biết, cho dù hắn là Thiên Huyền đại sư cũng sẽ không tin.

Thanh Nhiên và Thanh Mộc đồng thời há hốc miệng, tràn đầy ngây ngốc, thiếu nữ này còn nhỏ tuổi hơn bọn hắn nữa, điều này sao có thể? Với tuổi của nàng lại vượt qua sư phụ bọn hắn, không thể hình dung bằng hai chữ thiên tài được, phải nói là cực kì biến thái a.

“Công tử, bên trong có khách rồi, người không thể vào được.”

“Bốn công tử mặc kệ bên trong là ai, đều lập tức đuổi đi cho bốn công tử, phải biết thái tử chính là tỷ phu của bốn công tử, tỷ tỷ bốn công tử được thái tử sủng ái như vậy, bốn công tử đến đây là vinh dự cho các người lắm rồi đấy.

Lúc này, bên ngoài truyền tiếng ồn ào vào trong phòng, Thiên Huyền đại sư nhíu mày: “Thanh Nhiên, Thanh Mộc, các người ra ngoài xem một chút người nào ở bên ngoài bên gào, còn dám nói đuổi ta ra, thật sự to gan!”

Bản thân mở tiệc chiêu đãi mừng sư phụ, lại có người tới phá rối, cái này đúng là không để hãnh trong mắt, hãnh ngược lại muốn biết là ai to gan như vậy, dám đi tiểu trên đầu hổ. (Ặc, nguyên văn)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Tại Sao Lại Là Hắc

Ở bên ngoài có một thanh niên cầm quạt xếp, kiêu căng hất cằm, đợi tiểu nhị đuổi khách phòng trong ra.

Chưởng quầy lau mồ hôi lạnh trên trán, tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp, mặc dù Thiên Huyền đại sư rất ít ra ngoài nhưng dù sao hắc cũng là Luyện đan đại sư nổi tiếng của Thiên Vũ quốc đó nha, hơn nữa Thanh Mộc và Thanh Nhiên hay đi cùng người gia tộc Nam Cung ra vào nơi này, chưởng quầy sao có thể không biết chứ?

Nhưng người bên trong lại không muốn nói thân phận, trong lúc này, chưởng quầy cũng không biết làm thế nào cho phải.

“Công tử, ngài thực sự không thể vào đó, nhân vật trong đó không phải là người ngài có thể chọc vào đâu.”

“Cút ngay! Tiểu nhân vật như vậy bốn công tử chọc không nổi sao? Thật sự đúng là chuyện cười.” Thanh niên đẩy chưởng quầy một cái, trực tiếp bước thẳng vào trong.

Ở đây dựa theo thân phận khách nhân nên mới được chọn phòng, ở trong mắt hắc người có thân phận cao quý đều ngồi phòng thượng hạng, hắc mới không dám đắc tội, còn căn phòng bình thường này chọn tới chọn lui hắc vẫn thích phòng này hơn.

Mà nguyên nhân chủ yếu chính là đại hội huyền giả đang tới gần nên khách nhân đến quán rượu cũng tăng lên nhiều, các phòng khác đều có người cả rồi, bất đắc dĩ Thiên Huyền đại sư mới mở tiệc chiêu đãi Dạ Nhược Ly ở đây.

“Người nào dám quấy rầy sư phụ và sư tổ ta dùng cơm?”

Ngay lúc đó, cửa phòng mở ra, Thanh Nhiên nhìn thấy bàn chân chuẩn bị bước vào trực tiếp đá một cái, xem như rác rưởi đá ra ngoài. Phúi phúi đôi giày, Thanh Nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt mang tia giận dữ, đứng bên cạnh là Thanh Mộc, từ đầu đến cuối sắc mặt chưa từng thay đổi làm người khác không lạnh mà run.

“Lâm công tử, Lâm công tử, ngài không sao chứ?”

Một đám người vội vàng chạy đến đỡ thanh niên kia lên, cơ thể đứng vững dậy, thanh niên đẩy người bên cạnh ra, khuôn mặt ngoan lệ nhìn về phía hai người trước mắt: “Các người có biết bốn công tử là ai không? Tỷ tỷ bốn công tử chính là Lâm Hân Nguyệt, ta là con trai độc nhất của Lâm gia, Lâm Hân Gia, các người dám đối xử với bốn công tử như vậy, bốn công tử lập tức sẽ nói tỷ phu thái tử xử phạt cả nhà các người!”

Thanh Nhiên kinh ngạc trừng mắt, nói: “Lâm Hân Nguyệt, người là đệ đệ Lâm Hân Nguyệt?”

“Như thế nào? Sợ rồi sao?” thần sắc Lâm Hân Gia cực kì đắc ý, khinh thường nhìn Thanh Nhiên: “Nếu sợ hãi thì ngoan ngoãn nhường phòng cho bốn công tử, bốn công tử sẽ không so đo với các người, ngược lại không theo, thì đợi đến lúc bị tịch thu cùng diệt tộc đi!”

Nghe vậy, chương quỳ không khỏi run rẩy, thật sự là người không biết không có tội, công tử Lâm gia quần là áo lượt lại không biết hai người này sao? Còn dám cuồng ngôn đến gia tộc nhà họ, muốn xử phạt gia tộc Nam

Cung, đừng nói đến Lâm gia nhỏ nhỏ kia cho dù là hoàng đế cũng không dám nha.

“Sợ? Ta sợ loại người ngu ngốc như ngươi sao?” Thanh Nhiên mỉm cười, ánh mắt nhìn Thanh Mộc: “Thanh Mộc, nếu ta nhớ không lầm thái tử phi có danh tự là Cung Vân Phi a?”

“Đúng vậy, còn Lâm Hân Nguyệt là trắc phi thái tử.”

“Ah,” Vẻ mặt Thanh Nhiên như bưng bình, ánh mắt trong như nước có nét mĩa mai: “Thì ra là trắc phi, nói cho cùng cũng chỉ là tiểu thiếp nha, có gì đặc biệt hơn người chứ? Ta còn nghe nói trắc phi thái tử kia âm hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan, vì muốn tranh giành tình cảm mà không từ thủ đoạn, chặc chặc, vị công tử cực phẩm trước mắt cùng vị trắc phi kia thật không hổ là chị em ruột nha.”

“Ngươi...” Lâm Hân Gia đỏ mặt, ghen cả buổi mới rít lên ba chữ: “Ngươi đánh rắm!”

“Đánh rắm? Đây không phải là chuyện người có thể làm sao?” Thanh Nhiên chớp chớp mắt, ngây thơ nói.

Trong phòng, Thiên Huyền đại sư phun hết ngụm trà mới uống ra ngoài, hắt lau lau khóe môi, sau đó mỉm cười lắc đầu: “Tiểu tử Thanh Nhiên này, thật sự càng càng không nề nếp rồi, hẳn phải học hỏi Thanh Mộc nhiều hơn mới được.”

Chỉ là trong mắt Thiên Huyền đại sư lại hết sức vui vẻ, ai cũng nhìn thấy được, hẳn dường như rất hài lòng với lời nói của Thanh Nhiên nha.

“Sư phụ à, đồ nhi ta ra ngoài xem thử một chút, Thanh Nhiên hành sự quá chậm.”

Dứt lời, Thiên Huyền đứng lên, tay chấp sau lưng, chuẩn bị bước ra ngoài, bỗng nhiên Dạ Nhược Ly lên tiếng: “Chờ một chút, ta cũng muốn ra ngoài xem.”

Giây phút này, Lâm Hân Gia dĩ nhiên bị tức đến mức nói không ra lời, đám công tử bột sau lưng thấy vậy đều nhìn chăm chăm vào Thanh Nhiên.

“Người tính toán hay làm sao, được Lâm công tử giáo huấn là phúc khí của người, người còn không mau quỳ xuống tạ Lâm công tử chỉ bảo.”

“Đúng đấy, còn không biết soi mặt vào nước tiểu để nhìn lại bản thân, thật đúng không biết lượng sức mình, trắc phi nương nương tuy chỉ là trắc phi nhưng cũng không phải là loại người mà dân thường chúng ta có thể chọc vào, huống chi thái tử phi đã thất sủng, nàng rất nhanh có thể trở thành thái tử phi.”

Nghe mọi người nói, Lâm Hân Gia hòa hoãn chút ít, lại ngẩng cao đầu, đắc ý vô cùng. Hai xú tiểu tử kia mau mau đến nhận lỗi với bốn công tử, nói không chừng tâm tình ta tốt sẽ tha cho các người một mạng...

Đột nhiên, nụ cười đắc ý của Lâm Hân Gia cứng lại, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào người mới bước ra khỏi phòng.

Mọi người khó hiểu nhìn hắn, men theo ánh mắt của hắn nhìn, sau đó mới biết vì sao hắn lại như vậy.

trong phòng bước ra một già một trẻ, lão nhân gia thần thái uy nghiêm, toàn thân tỏa ra khí phách bất phàm, lại bị mọi người trực tiếp bỏ qua. Nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh, thanh âm nuốt nước miếng vang lên không ngừng.

Bọn họ sống đến giờ cũng chưa từng nhìn qua nữ nhân nào đẹp như thế.

Vô luận là thiên tài trứ danh trong trẻo nhưng lạnh lùng Long Vũ Cầm hay cao quý trang nhã Lâm Hân Nguyệt đều không thể so sánh với thiếu nữ trước mắt, quả thật là khác xa nhau một trời một vực, với tính cách háo sắc của Lâm công tử, khó trách nhìn đến ngu người.

Nhưng nhìn thấy hai người xuất hiện, thân thể Lâm Hân Gia không ngừng run rẩy, đôi mắt đầy sợ hãi, hai chân mềm nhũn, “Phanh” một tiếng té lăn trên đất.

Sao lại là hắc, trong căn phòng đó sao lại là lão gia hỏa này?

“Lâm công tử, Lâm công tử người làm sao vậy?” Mọi người bị Lâm Hân Gia làm cho hoảng sợ, đều sửng sờ nhìn hắc, không rõ vì sao hắc lại phản ứng kịch liệt như vậy.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Hôm Nay Chính Là Ngày Chết Của Người

Mặt trời ngả về tây, ngoài trời ánh sáng rọi vào mặt đất trong quán rượu, giây phút này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Thiên Huyền đại sư.

Giật mình một cái, Lâm Hân Gia quỳ xuống trước mặt Thiên Huyền đại sư, hung hăng dập đầu mấy cái vang thành tiếng: “Thiên Huyền đại sư, ta thật sự không biết khách nhân trong phòng rượu ấy là ngài, bằng không có cho ta vạ lá gan, ta cũng không dám đắc tội với ngài a.”

Nghe lời Lâm Hân Gia nói, mọi người đều há hốc ngạc nhiên, ngu ngơ nhìn về khuôn mặt già nua.

Thiên Huyền đại sư? Hẳn chính là Luyện đan đại sư của gia tộc Nam Cung, trời ạ, bọn hắn đúng là quá xui xẻo rồi, trêu ai không lại trêu trúng ổ kiến lửa này.

Cũng không thể trách bọn họ không biết Thiên Huyền đại sư, dù có nghe qua uy danh Thiên Huyền nhưng dễ dàng cho người ta nhìn vậy sao? Lâm Hân Gia nhận ra hẳn nguyên nhân là do Hoàng Phủ Quân, tuy chỉ đứng xa xa nhìn nhưng để lại cho hắn ấn tượng khó quên.

“Lâm tiểu tử, người thật sự to gan, dám vọng tưởng ngang hàng với ta, Thanh Nhiên, người mau đưa tên không biết liêm sỉ này đến gia tộc Nam Cung rồi thông báo cho Lâm Hân Nguyệt tự thân đến lãnh người,” Phúi phúi tay áo, sắc mặt tức giận đảo qua đám quần là áo lượt: “Còn các người nữa, tốt, rất tốt, Thanh Mộc, nhớ rõ danh tự và gia tộc của đám người này,

sau đó thông báo đến trưởng bối trong tộc bọn họ, phải giáo huấn lại đám người này mới được, nếu còn có lần sau đừng trách ta vô tình.”

Nghe vậy, khuôn mặt đám người kia tuyệt vọng vô cùng, thông báo đến gia tộc sao có thể bị giáo huấn bình thường, cả đời này bọn hắn cũng không có cơ hội ngóc đầu lên.

Dứt lời, Thiên Huyền đại sư quay lại cười cười, cung kính nói: “Sư phụ, vừa rồi quấy rầy ngài, không biết đồ đệ giải quyết như thế đã ổn thỏa chưa?”

Lời nói của Thiên Huyền đại sư khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây đều há to mồm.

Cái gì? Sư phụ? Thiếu nữ trẻ tuổi này? Là sư phụ Thiên Huyền đại sư?

Là bọn hắn điên rồi hay thế giới này điên rồi?

Hoặc vị thiếu nữ này đã qua trăm tuổi? Nhưng trên đời này làm gì có đan dược thần kì như vậy?

“Người tự xử lý là được.” Ngáp một cái, Dạ Nhược Ly nói: “Thiên Huyền, ta mệt rồi, trước hết rời khỏi đây đã, nếu người có việc muốn nói cứ tới tìm ta, bất quá bạn cũ của ta nhờ người chiếu cố một chút.”

Nói xong, Dạ Nhược Ly đi xuống cầu thang, lúc nàng vừa đi xuống lại có một nữ tử áo đỏ chạy lên, bởi vì tốc độ nàng ấy quá nhanh mà Dạ Nhược Ly lại đến cuối cầu thang sau lưng toàn là người, nhất thời không tránh kịp, vừa vịn bị đụng phải.

Dạ Nhược Ly vội vàng bình ổn bước chân, cố gắng không để bản thân ngã xuống, sau đó nhíu mày, nhìn người đứng trước mắt.

Chỉ thấy nữ tử mặc xiêm y màu hoa hồng, dưới chân mang giày màu đen, bởi vì cúi đầu nên Dạ Nhược Ly không nhìn rõ dung mạo nàng ta, nhưng không biết vì sao vị nữ tử này lại khiến Dạ Nhược Ly có cảm giác vô cùng quen thuộc, lại không biết cảm giác đó từ đâu mà có.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Thiên Huyền nhìn thấy sự việc trước mắt, vội vàng chạy đến, lo lắng hỏi.

Đồng thời, Thanh Nhiên chống nạnh, đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly nhìn chăm chăm vào nữ tử: “Này, người không có mắt à? Nếu đụng sư tổ ta bị thương thì sao?”

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hai người bên cạnh, chính mình cũng không rõ bản thân mềm yếu như vậy từ bao giờ, chỉ đụng một cái liền làm nàng bị thương sao?

“Thực có lỗi, ta có chút gấp, cho nên không cẩn thận đụng phải người.” Nữ tử áo đỏ cũng biết mình đuối lý nên cười áy náy: “Ta sẽ chịu trách nhiệm chuyện hôm nay, bây giờ ta có chuyện quan trọng phải làm, còn có ta tên Hỏa Vũ Sa, nếu người muốn tìm ta có thể đến Hỏa gia.”

Hỏa Vũ Sa, thế lực tương trợ?

Con người Dạ Nhược Ly trầm xuống, nàng là người gia tộc tương trợ? Gia tộc tương trợ cũng đến Thiên Vũ quốc? Thế gia tộc Bắc Ảnh đâu?

Nói xong, Hỏa Vũ Sa lập tức rời đi, bỗng nhiên như nhớ tới việc gì đó, dừng bước lại hỏi: “Đúng rồi, chúng ta có gặp nhau lần nào chưa?”

Dạ Nhược Ly sững sờ, lắc đầu: “Không có.”

“Thật sao?” Ngữ khí Hỏa Vũ Sa không xác định, trầm mặc một lúc, nàng ta dương dương cánh môi, bóng dáng như gió, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt Dạ Nhược Ly.

Trong lúc xảy ra chuyện này ở Long gia cũng phát sinh ra một đại sự...

Ánh mặt trời buổi chiều trải khắp đại viện, phảng phất như trên tuyết có một tầng cát vàng.

Giữa sân, Long Thần Lạc chống quải trượng, đầu tóc bạc trắng trong tuyết đặc biệt chướng mắt, hắc duỗi ngón tay, run rẩy chỉ về phía những người đang bao vây sân nhỏ: “Các người...Các người thật sự không coi lão gia chủ ta vào mắt? Hôm nay ta muốn xem đến cùng là ai dám động vào cháu ta!”

“Cha, người chớ xen vào chuyện người khác.” Thanh Bình công chúa cười lạnh một tiếng: “Muốn trách thì hãy trách Long Phi Thanh ấy, vốn ta đã không tìm được cơ giết hắc rồi, ai bảo hắc sai người đánh con ta, hôm nay con ta bị bệnh nặng nằm trên giường, hoàng huynh đau lòng cho cháu nên đã đáp ứng yêu cầu của ta, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Long Phi Thanh.”

“Tường nhi!” Long Thần Lạc nhìn về Long Thiên Tường, hỏi: “Người cũng muốn làm như thế? Hắc cũng là nhi tử của người kia mà, chẳng lẽ người không biết mấy năm nay hắc về sao không trở về. Linh nhi vì sao mà chết?”

Thân thể đột nhiên run lên, trong nháy mắt, Long Thần Lạc già thêm chục tuổi, tóc mai trở thành màu hoa râm.

“Con biết, cái gì con cũng biết, nhưng có thể làm được gì chứ?” Cười đắng chát, trong mắt Long Thiên Tường có sự đau đớn cực độ: “Sao con có thể không đau lòng cho Thanh Nhi, nhưng hắc cũng không nên đánh Tuấn nhi trở thành tàn phế, càng có lòng dạ độc ác làm hắc đoạn tử tuyệt tôn, cha, Thanh nhi, các người yên tâm, con đã khẩn cầu công chúa, nàng sẽ không giết Thanh nhi chỉ hủy thực lực của hắc, trục xuất khỏi gia môn mà thôi.”

Nghe lời hăn nói, Long Thần Lạc vô cùng thất vọng, lắc đầu thở dài: “Tuồng nhi, người rất ưu tú, thật sự rất ưu tú, phụ thân từng vì người mà cảm thấy tự hào, nhưng khuyết điểm duy nhất của người là quá nhu nhược, nhu nhược đến nỗi nữ nhân và nhi tử của mình cũng bảo vệ không được.”

Yết hầu nhấp nhô, Long Thiên Tường biết rõ cha hăn nói đúng, nhưng...

“Cha, nếu như hăn không làm vậy với Tuấn nhi thì mọi chuyện sẽ không thành ra như thế này, không phải sao? Tuấn nhi vừa ý nữ nhân kia thì cứ cho hăn đi, chỉ là một nữ nhân mà thôi, nếu Thanh nhi muốn con có thể vì hăn tìm nhiều người khác, cần gì phải...”

Lời Long Thiên Tường vừa nói ra làm đám người Long Phi Thanh, Chu Tước thay đổi sắc mặt.

“Gia gia, người không cần xem vào chuyện này,” Bước lên, Long Phi Thanh đảo qua đám người trước mặt, trong ánh mắt đã thú xuất ra tia hung tàn: “Bất quá chỉ là ít tạp chủng mà thôi, một mình ta cũng có thể giải quyết, không cần ai phải nhúng ta vào.”

“Hừ, vọng tưởng.” Thanh Bình công chúa cười lạnh lùng, hung hăng trừng mắt nhìn Long Phi Thanh, sát ý nồng đượm: “Vốn ta đã đáp ứng giữ lại cho người một mạng, bây giờ xem ra căn bản không thể như vậy rồi, Long Phi Thanh, hôm nay chính là ngày chết của người.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Sau Lưng Hắn Là Ta

Tình thế hết sức căng thẳng.

Phần đông thị vệ bao vây đám người Long Phi Thanh lại, thương trong tay chĩa thẳng vào bọn họ, nhưng sắc mặt bọn họ một chút cũng không đổi, phảng phất như không có gì nguy hiểm.

“Long tiểu tử, người yên tâm đi bọn ta sẽ không nhúng tay vào đâu.” Chu Tước hai tay khoanh trước ngực, lông mày chau lại, cặp môi đỏ mọng nở nụ cười, con người rực lửa khinh thường liếc qua đám thị vệ.

Nếu không phải chủ nhân ra lệnh để một mình Long Phi Thanh tự giải quyết, hẳn đã sớm nướng chín hết đám người này rồi.

Dạ Băng Nguyệt và Dạ Phi Linh đều không nói lời nào, chỉ im lặng đến bên cạnh Long Phi Thanh, biểu hiện này có nghĩa bọn hắn cũng sẽ không nhúng tay vào. Đương nhiên cũng không bỏ mặc Long Phi Thanh, nhưng đối với đám phế vật này, căn bản Long Phi Thanh cũng không cần trợ giúp.

Một mình hắn là đủ!

“Thanh nhi...”

“Đại thiếu gia...”

Sắc mặt Long Thần Lạc và lão quản gia vô cùng lo lắng, bất kể Long Phi Thanh có thiên tài như thế nào cũng phải là đối thủ của đám người này,

hôm nay dù có ra sao bọn hắc cũng sẽ bảo vệ hắc đến cùng mặc kệ sau này Long gia sẽ ra sao.

Ngẩng đầu, Long Phi Thanh rút bội kiếm bên hông ra, dường như thay đổi thành một người khác, tản mát ra một luồng khí tức mênh mông.

“Gia gia, lão quân gia, các người chờ xem sau ba năm chủ tử đã dạy ta được những gì, Long Phi Thanh ta tuyệt sẽ không làm cho chủ tử thất vọng, ta cũng muốn đám người kia biết rõ tướng mạo không có binh yếu, thân là thuộc hạ của chủ tử, ta tất nhiên cũng không phải là kẻ yếu.”

Thân hình thẳng tắp trong gió, tóc dài xõa vai, dáng người đầy kiên định, cùng với đôi mắt đã thú màu đen không khỏi làm đám người kia rung mình một cái.

Trong lúc đó, Thanh Bình công chúa ngấn ngơ cả người, ả cảm nhận được sau ba năm Long Phi Thanh đã thay đổi rồi, khí thế kia cũng không kém hơn hoàng huynh của ả đâu, nhưng lập nghĩ mình bị tiểu tử thúi kia làm cho chấn động sắc mặt không khỏi biến đổi.

“Các người lên hết cho ta, giết chết tên hỗn đản kia đi!”

Long Thiên Tường cả kinh, mắt thấy thị vệ lao về phía Long Phi Thanh, trên trán toát ra tầng mồ hôi lạnh, vội vàng nói với người bên cạnh: “Công chúa, người đã đáp ứng ta không tổn hại đến tính mạng của hắc!”

“Người cầm miệng cho ta!” Thanh Bình công chúa hung hăng trừng mắt nhìn Long Thiên Tường, khuôn mặt trang điểm dày cộm kia lộ vẻ dữ tợn vô cùng ghê gớm, ả nắm chặt hai tay, dừng lại một lát rồi nói: “Long Phi Thanh không chết sẽ không giải được mối hận trong lòng ta, cho nên hôm nay hắc phải chết!”

Rất nhanh, rất nhanh thôi, tên tiểu tử thúi này sẽ biến mất khỏi thế gian này... Nghĩ tới điều đó ả không nhịn được cười to, cũng không phát hiện

Dạ Băng Nguyệt nhìn ả cười mỉa mai.

Nhìn về phía Long Phi Thanh, sắc mặt Long Thiên Tường biến đổi không ngừng, bi thống, thương tâm, khó lựa chọn cùng nhau hiện rõ. Thời khắc này, hắn lựa chọn bảo vệ tính mạng của nhi tử, cũng bởi ở Long gia, đây chính là nhi tử hắn tự hào nhất.

Trong lúc đánh nhau với đám thị vệ, ánh mắt Long Phi Thanh nhìn về Long Thiên Tường, hắn thật muốn biết giờ đây ông ta sẽ lựa chọn như thế nào.

Nhìn vào đôi mắt như dã thú ấy, Long Thiên Tường sửng sò, lập tức quay đầu đi không nhìn về phía Long Phi Thanh thêm lần nào nữa.

Thời điểm máu chốt, hắn vẫn có thân phận là gia chủ Long gia, có thể bảo vệ được Long Phi Thanh nhưng Long Phi Thanh không muốn tha thứ cho hắn nhưng ít nhất sẽ không tức giận, thất vọng, đáng tiếc hắn lại bỏ qua cơ hội cuối cùng này, cho nên nửa đời sau chỉ có thể ôm tiếc hận trong lòng.

Thấy biểu hiện của Long Thiên Tường, Long Phi Thanh cũng không ngạc nhiên, bởi hắn biết sâu trong lòng phụ thân hắn địa vị vẫn quan trọng hơn, nếu không thì lúc trước mẹ của hắn cũng sẽ không ôm hận mà chết như vậy.

Bỗng nhớ tới nữ tử ôn nhu đó, trong mắt Long Phi Thanh nhiễm ánh lửa phẫn nộ, hắn cầm kiếm xông vào đám người, nhất thời máu chảy thành sông, máu đỏ nhuộm hồng cả một vùng tuyết trắng, trong không khí lan tỏa mùi máu dày đặc.

Không hề nghĩ tới sự việc sẽ chuyển biến theo hướng này, Thanh Bình công chúa há hốc mồm, vì cái gì mà ba năm không gặp, thực lực tiểu tử thúi này lại tăng nhanh như vậy?

“Hí!” vượt vượt chồm râu bị dựng ngược, Long Thần Lạc nuốt một ngụm khí lạnh, vô cùng kinh ngạc: “Võ sư cao cấp. hăn rõ ràng là Võ sư cao cấp, mặc dù Thanh nhi rất thiên tài, nhưng trong vòng ba năm lại đạt đến Võ sư cao cấp, điều này...sao có thể?”

Chẳng lẽ là nàng?

Đúng vậy, nàng ấy là Luyện đan sư, không chỉ có thể nàng ấy rất thần bí, có lẽ vì nguyên nhân này mà Thanh nhi có thể đột phá nhanh như vậy.

“Cái gì? Võ sư cao cấp?” Lão quản gia mở to mắt, không thể tin nhìn vào Long Phi Thanh: “Lão gia chủ, người nói thật sao? Thiếu gia đạt đến Võ sư cao cấp? Võ gia ở Thiên Vũ quốc sợ rằng không có người nào thiên tài siêu việt như thiếu gia đâu.”

“Hăn đúng là Võ sư cao cấp, cảm giác của ta không sai được, người nhìn xem đòn hăn công kích...” Long Thần Lạc nheo nheo con mắt, lo lắng cũng được thu lại: “Lại nói, động tác của võ gia lộn xộn không có thứ tự nên võ giả mới không bằng huyền giả, nhưng mỗi động tác công kích của hăn đều là tự động, cũng không phải liều mạng, cho nên ta mới dám đoán trong tay Thanh nhi có một bộ kiếm pháp.

“Kiếm pháp? Là vật gì?”

“Kiếm pháp, tương đương với tuyệt kỹ của huyền giả, có thể tăng cường lực công kích võ giả, với thực lực Thanh nhi có thể đấu với Thiên Võ sư cao cấp.”

Nghe vậy, lão quản gia không khỏi run lên, vật như vậy nếu truyền ra ngoài, đại lục sẽ nổi sóng lớn đến chừng nào? Vì sao thiếu gia lại có bộ kiếm pháp trân quý ấy? Cái mà cả lục địa xưa nay chưa từng có.

“Đáng chết!” Thanh Bình công chúa chặt chẽ năm năm dăm, khuôn mặt bắt đầu vằn vẹo, đặc biệt xấu xí: “Vì cái gì? Vì cái gì hăn lại là Võ sư cao

cấp? Dựa vào cái gì mà tên tiểu tử thúì này lại ưu tú hơn con trai ta? Không được, hẳn tuyệt không thể ưu tú hơn Tuấn nhi được, Tuấn nhi của ta mới là người ưu tú nhất, ông trời thật không công bằng, một người bình thường như hẳn phải là phế vật mới đúng.”

Ngày càng nhiều thị vệ ngã xuống, sắc mặt Thanh Bình công chúa lại càng khó coi, trên người sát ý ngày càng đậm.

Mà lúc này Long Phi Thanh giết người cũng đỏ cả mắt, không có dấu hiệu ngừng lại. Một bộ hẳn y nhuộm máu tươi, bóng dáng như gió, nơi hẳn quét qua liền có người ngã xuống.

Ai cũng không thể ngờ một thiếu niên đơn bạc lại có sức chiến đấu bền bỉ như vậy, nhất là ba năm trước thực lực của hẳn chỉ gần kề Võ sĩ đỉnh phong, mà ba năm sau hẳn đã thành Võ sư.

Nhìn thấy Long Phi Thanh bộc lộ thực lực, trong mắt Long Thiên Tường xoẹt qua tia hối hận, chỉ là hối hận này lóe lên rồi biến mất rất nhanh, mặc kệ Long Phi Thanh có thực lực mạnh thế nào cũng không thể thắng hoàng gia. Sở dĩ Thiên Vũ quốc mạnh nhất bốn nước cũng là do cao thủ đệ nhất hoàng tộc thực lực đạt tới Thiên Võ sư cao cấp...

Nguyên một đám thị vệ ngã trước mặt, hẳn bước qua đám người ấy đi thẳng về phía Thanh Bình công chúa. Thanh âm bước chân trầm ổn, như đánh vào trong lòng Thanh Bình công chúa, ánh mắt nhìn vào thanh trường kiếm còn đang nhỏ máu, ả không khỏi nuốt nước bọt, đến thời khắc này ả mới cảm nhận được sợ hãi là như thế nào.

Nâng kiếm lên, mũi kiếm lạnh như băng chỉ vào khuôn mặt hoảng sợ ấy, Long Phi Thanh cũng không có biểu tình gì, chỉ là cặp mắt màu đen kia lại ánh lên loại khoái cảm được báo thù.

“Thanh nhi, không thể!”

Trong lòng Long Thiên Tường cả kinh, muốn ngăn cản, nhưng dĩ nhiên không kịp, một đạo kiếm xoẹt qua, kiếm trong tay Long Phi Thanh bổ về phía Thanh Bình công chúa.

“Dừng tay!”

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên, đỉnh tai nhức óc, theo sau đó mà một mũi kiếm màu bạc.

Long Thần Lạc nghe thấy âm thanh kia đã biết người tới là ai, sắc mặt không khỏi đại biến: “Thanh nhi, coi chừng!”

Trong lòng rung mình, Long Phi Thanh cũng không kịp giết Thanh Bình công chúa, vội vàng lui về phía sau, thời khắc hăn vừa rời đi lại có một nam tử hắc y nhảy vào thế chỗ đứng trước mặt Thanh Bình công chúa.

“Hắc Ảnh, là hoàng huynh phái người đến sao? Người mau giúp ta giết tên tiểu tử thú vị này đi!” gặp được cứu binh, tâm Thanh Bình công chúa chậm rãi bình ổn, ánh mắt dữ tợn nhìn Long Phi Thanh, khóe môi nở nụ cười tàn khốc.

Tên tiểu tử thú vị này chết chắc rồi!

“Long Phi Thanh, ba năm trước ta rất tán thưởng người, nhưng ba năm sau người lại mạo phạm công chúa như vậy, bệ hạ đã ra lệnh áp giải người vào đại lao.” Con người thâm thúy nhìn thật sâu Long Phi Thanh, Hắc Ảnh cười lạnh lùng: “Tục ngữ nói kẻ thức thời là trang tuần kiệt, hôm nay ta đã đột phá được Thiên võ giả đỉnh phong, chỉ còn cách Tinh võ giả một bước thôi cho nên ta khuyên người ngoan ngoãn chịu trói đi, nếu không đừng trách ta vô tình.”

Thiên võ giả đỉnh phong? Hắc Ảnh đã đột phá đến Thiên võ giả đỉnh phong?

Nghe Hắc ảnh nói vậy Thanh Bình công chúa càng yên tâm, sau đó khiêu khích nhìn Long Phi Thanh.

Lúc này trên đỉnh đầu có một âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Người muốn Long Phi Thanh giơ tay chịu trời? Ta chưa từng nghe qua câu chuyện cười nào như vậy.”

Hắc Ảnh khẽ nhú mày, hét lớn: “Người nào?”

Theo âm thanh ấy là một thiếu nữ áo trắng như tuyết phiêu lạc đứng trước mặt hắn.

Dung mạo thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, màu da sáng óng ánh, mắt đẹp làm người ta khó quên, hơn nữa, giữa lông mày lại có chứa cuồng ngạo nhàn nhạt, có khí thế bất phàm bẩm sinh khiến cho Hắc Ảnh ngây người trong chốc lát.

“Người có hoàng tộc là chỗ dựa, thì tính sao?” Dạ Nhược Ly nở nụ cười, khinh thường nhìn Thanh Bình công chúa: “Người có hoàng đế chống lưng, Long Phi Thanh có ta là chỗ dựa, có ta ở đây chỉ bằng đám củi mục các người, có bản lĩnh gì làm hắn tổn thương?”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Long Phi Thanh Đột Phá

Trong trời chiều giọng nói đầy cuồng vọng vang lên. Thiếu nữ ngạo nghễ ngẩng cao đầu, tóc dài phiêu dật, áo trắng cùng màu tuyết cùng hòa quyện vào nhau. Chỉ là đám người kia không có lòng dạ nào thưởng thức cái đẹp đó cả, khi nghe thấy nàng nói tất cả đều biến sắc.

“Muốn chết!” Hắc Ảnh nheo mắt, hét lớn một tiếng, kiếm giơ lên, hướng Dạ Nhược Ly đâm tới.

Hắn cực kỳ phần nộ nên vận toàn bộ khí lực, trong tâm hắn thầm nghĩ thiếu nữ tuyệt sắc kia chuẩn bị nằm trong vũng máu rồi...

Thấy kiếm sắp chạm vào người, Dạ Nhược Ly cũng không đổi sắc mặt, thậm chí cũng không có ý định động đậy, trực tiếp đứng im chờ thanh kiếm chém tới.

Mọi người kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, ai cũng không thể ngờ rằng giây phút này Dạ Nhược Ly không hề né tránh, chẳng lẽ sợ quá không cử động được sao? Mấy người Long Phi Thanh cũng ngạc nhiên sững sờ cũng không đoán được tâm tư chủ tử, chỉ có Chu Tước thủy chung không bộc lộ biểu tình, dường như những chuyện này đều trong suy đoán của hắn.

Thanh Bình công chúa cười mỉa mai, lúc đầu ả còn tưởng thiếu nữ này là huyền giả, thì ra cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn mà thôi, thật không thể hiểu tại sao Thiên Huyền đại sư lại nhận loại người này làm sư phụ.

“Keng!”

Mũi kiếm chém vào bờ vai Dạ Nhược Ly, một tia lửa bén lên, phát ra tiếng vang thanh thúy. Nhìn dung nhan gần ngay trước mắt, cảm giác sợ hãi dần tuôn ra, hân run cả người nhìn vào vai Dạ Nhược Ly, nuốt một ngụm nước bọt, kinh ngạc nhìn chăm chăm, nhìn đến nỗi hai hốc mắt sắp lồi ra.

Sao... Sao có thể?

Kiếm của mình không thể gây tổn thương cho nàng ta? Ai có thể nói cho hân biết chuyện gì đang xảy ra không?

“Không!” Thanh Bình công chúa che miệng, toàn thân run rẩy, hoảng sợ nhìn thiếu nữ tuyệt sắc kia.

Đều là giả, tất cả đều là giả, vừa rồi rõ ràng kiếm của Hắc Ảnh đã chém xuống nhưng sao nàng ta lại không chút tổn hại nào? Căn bản không phải sự thật...

“Đây là...thực lực của chủ tử sao?” Hai tay nắm chặt thành quyền đặt trên lồng ngực, ánh mắt sùng bái nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt lóe tia sáng, đáng vẻ lạnh như băng cũng bị vẻ tươi cười thay thế: “Thì ra, còn rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết về chủ tử.”

Dạ Nhược Ly luyện huyền công là năm thần quyết, trải qua sự rèn luyện, thân thể nàng đã sớm đấu lại với Tinh Huyền sư, dưới Tinh Huyền sư là huyền giả hay võ giả đều không thể tổn thương được nàng, chỉ có thuộc hạ kiếp trước như Chu Tước mới biết được chuyện này.

“Trải qua cuộc chiến lúc này, người có lẽ đã giác ngộ.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Long Phi Thanh, lấy ra một bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh đưa cho hân: “Hơn nữa, người cũng sắp tấn chức rồi, cũng đến lúc dùng viên thuốc này rồi.”

Bình ngọc trên không trung rơi vào tay Long Phi Thanh, Long Phi Thanh nhìn thật lâu vào bình ngọc, sau đó đổ ra một viên đan dược óng ánh, mọi người nhìn thấy đều đồng thời nuốt nước bọt thèm thuồng.

Một luồng ánh sáng màu xanh biếc bao bọc lấy viên đan dược, chậm rãi phát ra nguồn năng lượng mệnh môn.

Trước mặt mọi người, ánh sáng tấn cấp bao quanh người Long Phi Thanh, thông qua viên đan dược này hẳn từ Võ sư cao cấp thành Võ sư đỉnh phong.

Mọi người tròn tròn mắt, mặt mũi ngây ngốc nhìn chăm chú vào Long Phi Thanh, tựa hồ như không thể tin Long Phi Thanh tấn cấp lại thần kì như vậy.

Hắn đột phá? Thiếu nữ này rốt cuộc có thân phận như thế nào? Vì sao tùy tiện lấy ra viên đan dược cũng giúp Long Phi Thanh tấn chức? Chẳng lẽ nàng thật sự là sư phụ của Thiên Huyền đại sư? Nhất thời, sắc mặt Thanh Bình công chúa trắng bệch, từ trắng lại chuyển sang xanh mét...rồi ả lại nghĩ đến một nhân vật thần bí nhất đại lục, chủ nhân chân chính của Âm Dạ các...

Có thể tùy ý cho đan dược tấn chức cho thuộc hạ chắc chắn trong tay nàng không thiếu đan dược, dù có là Thiên Huyền đại sư cũng khó có khả năng có nhiều đan dược như vậy, mà trong đại lục này người có tư cách trở thành sư phụ của Thiên Huyền đại sư cũng chỉ có thể là người đó mà thôi.

Những người còn lại không biết quan hệ giữa nàng và Thiên Huyền đại sư cũng không suy nghĩ nhiều, nếu bọn hắn biết được nàng là sư phụ Thiên Huyền đại sư thì bọn họ tuyệt đối không xem thường thiếu nữ này, có thể làm Thiên Huyền đại sư tâm phục khẩu phục há có thể là người bình thường sao?

Long Phi Thanh cử động bả vai, cảm nhận được có nguồn năng lực dồi dào đang chảy trong cơ thể, hần bước tới phía trước, ánh mắt nhàn nhạt quét qua một vòng: “Chủ tử, chuyện tiếp theo ta có thể tự giải quyết.”

Vuốt vuốt cằm, Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, lùi về sau phía sau hai bước, nhường chiến trường lại cho Long Phi Thanh.

Đứng trước Long Phi Thanh, Hắc Ảnh khôi phục lại tinh thần, lạnh lùng cười, nếu như có thêm thiếu nữ kia hần chắc chắn không có phần thắng, mặc dù Long Phi Thanh đã đột phá lên Võ sư đỉnh phong như vẫn chưa nắm rõ bản chất của nó, sao có thể đấu lại thực lực của hần?

“Tiểu tử, ngươi cho rằng ngươi có thể trở thành đối thủ của ta sao?”

Trong mắt bắn ra hàn ý, Long Phi Thanh không trả lời, thực lực sẽ cho hần biết rốt cuộc Long Phi Thanh có bằng hần hay không.

Cầm thanh kiếm, Long Phi Thanh đứng im, đột nhiên nhanh như sét đánh tiếp cận Hắc Ảnh, xung quanh khuếch tán vô số mũi kiếm giống nhau mà uy lực mỗi thanh kiếm đều kinh người.

“Cái này... Là gì vậy?” Hắc Ảnh kinh ngạc, thần sắc ngưng trọng, không dám xem thường Long Phi Thanh nữa.

“Phanh!”

“Keng!”

Thả người bay xuống, kiếm trong tay không một kẽ hở lần lượt đánh rơi tất cả trường kiếm, kiếm rơi xuống biến mất ngay lập tức, cuối cùng chỉ còn lại một thanh kiếm cắm trong tuyết.

Lau mồ hôi lạnh, Hắc Ảnh thở hỗn hển, chửi thề: “Long Phi Thanh, ngươi thật sự muốn ra tay sao?”

Nhìn thấy bộ dạng thở không ra hơi của Hắc Ảnh, Dạ Băng Nguyệt lắc đầu, âm thanh lạnh như băng: “Hắc không phải là đối thủ của Long Phi Thanh, bởi vũ khí của Long Phi Thanh kì thật không phải trường kiếm, thanh kiếm này không thể phát huy được ưu thế của hắc được.”

Long Thần Lạc kinh ngạc nhìn chăm chú về bóng dáng thẳng tắp kia, cuối cùng cũng chỉ biết than nhẹ một tiếng. Tôn nhi đã trưởng thành rồi, sau này hắc có thể yên tâm rồi.

Ngón tay thon dài nắm chặt chuôi kiếm sau lưng, trong lúc mọi người nghi hoặc nhìn, Long Phi Thanh từ từ rút kiếm ra, toàn thân kiếm đen bóng, cao bằng chiều dài cơ thể hắc, rõ ràng là cố tình chế tạo riêng cho hắc, mọi người sớm đã chú ý đến thanh kiếm này nên càng để ý hơn, chẳng lẽ thanh kiếm này có thể chuyển bại thành thắng? Cái này hoàn toàn không có khả năng nha.

Thấy thần sắc nghi hoặc của Long Thần Lạc, Dạ Băng Nguyệt chỉ nói mấy câu: “Thanh trọng kiếm ấy là dùng huyền thiết chế tạo nên, nặng trăm cân, ưu thế của hắc là thể lực cho nên chủ tử mới giúp hắc chế tạo thanh trọng kiếm này, cái này mới chính là vũ khí thật sự của Long Phi Thanh.”

Vừa rút trọng kiếm ra, Long Phi Thanh đã bổ nhào về phía Hắc Ảnh, bởi vì Hắc Ảnh không nghe được lời Dạ Băng Nguyệt nói nên cũng không thèm để vào mắt. Vừa rồi nhiều thanh kiếm như vậy hắc còn hóa giải được, hiện tại chỉ có một thanh, hắc sợ gì chứ?

Khóe môi khinh thường, ngạo mạn, Hắc Ảnh trực tiếp đón nhận công kích của Long Phi Thanh, song khi hai kiếm đụng nhau sắc mặt hắc đại biến, khí huyết cuộn cuộn phun ra ngum máu tươi, cắn chặt răng, nghiến ra hai chữ: “Nặng nề!”

Thanh Bình công chúa cũng không biết đang xảy ra chuyện gì chỉ có thể ngây ngốc đứng đó.

Trọng kiếm quét qua, Long Phi Thanh không đợi Hắc Ảnh khôi phục lại liền đạp hắc một cước bay ra ngoài, chỉ thấy hắc trùng trùng điệp điệp đụng trúng tường sau đó rơi xuống, trong miệng không ngừng chảy máu, hiển nhiên là lục phủ ngũ tạng đã bị tổn thương.

Nếu Hắc Ảnh không xem thường Long Phi Thanh nói không chừng sẽ không bị đánh bại dễ dàng như thế, hắc ngu ngốc đối đầu với trọng kiếm của Long Phi Thanh cũng là do hắc quá khinh địch nên mới có kết cục thảm bại như vậy.

“Bây giờ, đến phiên các người rồi.” Thu lại trọng kiếm, ánh mắt Long Phi Thanh đảo qua Thanh Bình công chúa và Long Thiên Tường.

Lúc này, Long Thiên Tường có chút hối hận, tiếc nuối, hắc vốn là nhi tử đáng tự hào của Long gia, sợ gì Long gia không cường thịnh? Còn có thiếu nữ kia có thể xuất ra viên đan dược như vậy chắc chắn sẽ có viên thứ hai, nếu như Long Phi Thanh còn trong gia tộc, Long Thiên Tường hắc chắc cũng sẽ có được đan dược?

Thế nhưng cho dù Long Thiên Tường có hối hận đến đâu cũng không thay đổi được việc gì.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Tự Tung Tự Tác

"Người... Người muốn làm gì?" Thái Bình công chúa run rẩy "Ta... Ta nói cho người biết, ta là đại nương của người, là trưởng bối của người, nếu người muốn giết ta, chắc chắn là ác danh của người sẽ truyền muôn đời, người người không được giết ta!"

"Đại nương sao?" Long Phi Thanh nhếch môi cười lạnh "Người nhà của ta chỉ có hai, một là ông nội, người thứ hai là người mẹ đã qua đời của ta. Người là cái gì mà dám tự xưng là đại nương của ta? Hồi đó người hại chết mẹ ta, bây giờ ta muốn trả thù, nợ - máu - phải - trả - bằng - máu!"

Đôi mắt của hã vừa run lên thì tay đã vung kiếm lên, kiếm quang xẹt nhanh qua chân trời, rồi cánh tay của Thái Bình công chúa bị đứt khỏi người, máu tươi cũng theo vết đứt mà chảy ra.

"A!" Một tiếng hét vang lên làm cho người ta sồn hết cả người, làm cho tuyết đọng trên cây cũng rơi xuống, mà những ai nghe phải tiếng này đều nhin không được mà run lên một cái (Nhã Nhi: báỉ phục!!!)

Mà ngay lúc này một viên dược màu đen bị bắn vào miệng Thái Bình công chúa, khi vào liền tan ra nhanh chóng, đi vào trong người ả.

Đau đớn quá độ làm cho Thái Bình công chúa gần như ngất đi, khuôn mặt ả tái nhợt, phần hân nhìn Long Phi Thanh: "Người... người cho ta uống thứ gì vậy?"

"Phệ Tâm đan, viên đan này sẽ làm người bị đau đớn như dao cứa vào tim trong bảy ngày bảy đêm, trong những ngày này, người sẽ phải sống không bằng chết, qua bảy ngày rồi - người mới phải chết!" Long Phi Thanh lạnh nhạt nói giống như nói một chuyện nhỏ bé không đáng kể, nói rồi lại chậm rãi nhìn Long Thiên Tường.

Trong lòng có chút sợ hãi, Long Thiên Tường nuốt nước miếng, ôm theo một tia hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng hỏi "Thanh nhi, cha biết sai rồi, con có thể tha thứ cho ta được không...? Dù thế nào thì con cũng là đứa con tự hào nhất của cha, sao cha có thể ... không thương con được chứ?"

"Ha ha..." Long Phi Thanh châm chọc cười "Nếu ta không có thực lực như bây giờ, lại không được chủ tử giúp đỡ thì bây giờ người còn xin lỗi ta sao?"

Long Thiên Tường lui về sau hai bước, hối hận tràn đầy mặt hắn, nếu hắn có thể biết được thực lực của Phi Thanh sớm hơn thì sao ah81n lại không bảo vệ hắn? Nói cho cùng thì đây là lỗi của Long Phi Thanh, mình là cha hắn mà hắn lại giấu mình, nếu sớm nói thực lực của hắn cho mình thì hắn sẽ không làm những chuyện sai lầm rồi. (Nhã Nhi: chưa gặp ai vô sỉ hơn cha này, có cha nào mà nói con mình như vậy không chứ ?!!!)

"Thanh Nhi..." Long Thần Lạc đặt tay lên vai Long Phi Thanh, nhẹ lắc đầu, nhẹ thán một tiếng rồi nhìn Long Thiên Tường "Long Thiên Tường, vị trí gia chủ này ta thu lại, sau này, người sẽ không còn là người của Long gia nữa, tự sắp xếp cho ổn đi."

Long Thiên Tường run lên, nắm chặt tay lại, bị đuổi khỏi Long gia cùng với chuyện bị giết thì còn tốt nhiều rồi.

Long Thiên Tường im lặng nhìn gia tộc quen thuộc này lần cuối, rồi xoay người chậm chậm rời đi, ngay lúc chân hắn sắp bước ra khỏi cửa thì bỗng nhiên Long Phi Thanh lên tiếng : "Khoan đã!"

Long Thiên Tường dừng chân lại, xoay người mong chờ nhìn Long Phi Thanh, nhưng mà hắn thấy không phải là bàn tay giữ lại của Long Phi Thanh mà là một viên đan dược trong tay hắn...

"Đây là đan dược làm mất hết tu vi của người, người muốn tự dùng hay để ta giúp? Ta không biết thế nào là nhẹ nhàng nên nếu muốn ta giúp thì ta sẽ dùng phương pháp giống với khi giúp Thái Bình công chúa."

Long Thiên Tường hoảng sợ, không dám tin nhìn hắn "Long Phi Thanh, ta là cha của con, sao lại đối với ta như vậy? Nếu không có Long gia và thực lực thì sao ta có thể sống sót?"

Long Phi Thanh lạnh nhạt liếc hắn một cái rồi vô tình nói "Ta đã cho người một cơ hội mà không giết người, chỉ cần một lời nói nhục nhã chủ tử của người lúc này thì người chết trăm lần cũng không đủ, còn chuyện sau này người ra sao thì đâu phải là chuyện của ta? Ta đã nhân nhượng lắm rồi."

Long Thiên Tường mở miệng nhưng nhìn gương mặt lãnh tuyệt của Long Phi Thanh thì không biết nên nói gì.

Rồi hắn lại khẩn cầu nhìn Long Thần Lạc giống như muốn nhờ hắn khuyên Long Phi Thanh giúp. Nhưng tiếc là Long Thần Lạc lại thoáng nhìn hắn rồi quay đầu chỗ khác giống như hắn nhìn Long Phi Thanh lúc trước.

Long Thiên Tường cảm thấy lòng mình trở nên lạnh lẽo, sợ hãi nhìn viên đan lóng lánh kia, run rẩy lấy viên đan bỏ vào miệng một cách chậm rãi, liền lúc này hắn thấy công lực của mình từ từ bị bay hết đi...

Hắn lão đảo ra khỏi Long gia, nhìn bóng dáng của hắn lại thê lương như vậy, nhưng mà đều là do hắn tự làm tự chịu nên chẳng trách ai được.

"Sau này, Thái Bình công chúa sẽ không còn, mà Long Thiên Tường thì trở thành một phế nhân..." Long Phi Thanh thở dài một tiếng, hắn ngẩng

đầu nhìn lên trời, trong đôi mắt đã thú ây khó hiện một chút ôn nhu "Mẹ, cuối cùng thì con đã báo thù được cho ngài rồi, ngài đã có thể an nghỉ rồi."

Long Phi Thanh cúi người nhặt thanh kiếm lên rồi cột vào sau lưng, xoay người đi về phía Dạ Nhược Ly, dừng cách nàng một chút rồi kiên định nhìn nàng: "Chủ tử, chuyện của ta đã giải quyết hết rồi, sau này tất cả những gì của ta, kể cả tâm của ta, cũng chỉ thuộc về một mình chủ tử thôi."

Lúc trước hắn theo chủ tử là vì trả thù nhưng giờ đã trả thù xong rồi thì hắn không còn gì để luyện tiếc nữa.

"hôm nay người làm không tệ, không có làm ta thất bại" Dạ Nhược Ly vuốt cằm, cười hài lòng "Nhưng người định nói chuyện này với hoàng tộc như thế nào đây?"

Long Phi Thanh nhìn Huyền Ảnh nửa chết nửa sống nằm trên tuyết, cười lạnh một tiếng "Ta sẽ không d6e39 hắn sống trở về, nếu hoàng tộc nhúng tay thì sẽ phải trả giá thật đắt, nếu Đế Nhất của hoàng tộc đã chết thì sẽ đem lại cho họ một đả kích không nhỏ, làm cho Thiên Vũ quốc trở thành nước yếu nhất, đây là trừng phạt tốt nhất đối với hoàng đế kia."

Dạ Nhược Ly vỗ vai Long Phi Thanh, cười nhẹ nhàng làm cho dung nhan vốn tuyệt mỹ của nàng càng trở nên tinh xảo "Người muốn làm gì thì làm, có chuyện gì xảy ra thì ta cũng sẽ bảo vệ cho người."

Long Phi Thanh cảm động, ngay lúc Huyền Giả đại hội diễn ra mà chủ tử còn cho hắn tự do làm những gì mình thích, tấm lòng của nàng sao hắn không nhận được chứ? Tuy chủ tử vừa nghiêm vừa lạnh nhạt nhưng hắn biết, dưới bề ngoài lạnh nhạt đó là một trái tim ấm nóng.

Long Thần Lạc nhìn Dạ Nhược Ly rồi nhìn Long Phi Thanh, thở dài một hơi, một thoáng vui mừng hiện lên khuôn mặt già nua ấy: "Thanh nhi, con có một chủ tử tốt..."

Đã vậy rồi thì hăn an tâm...

Lúc này, ở luyện đan thất

"Sư phụ, sư phụ!"

Huyền Thiên đang nghiên cứu được liệu trong tay, nhúu mày suy nghĩ, vừa nghe tiếng gọi bên ngoài đánh gãy dòng suy nghĩ của hăn, nhất thời liền chửi ầm lên "Tiểu tử thúì, không thấy sư phụ của ngươi là ta đang vội sao? Có chuyện gì quan trọng sao?"

Một bóng dáng màu xanh từ ngoài chạy nhanh vào, thanh niên kia thở dốc, ngẩng đầu nói "Sư phụ, có chuyện gấp a, con vừa định đến Long gia để thảo luận với sư tổ về luyện đan thuật thì Long gia có chuyện lớn xảy ra, ta dò hỏi thì biết..."

Rồi thanh niên này kể hết mọi chuyện với Huyền Thiên mà hăn nghe được từ một gia nhân.

"Cái gì?" Huyền Thiên tức giận đập bàn, lửa giận nổi lên trong mắt, một hồi lâu sau mới dần dập bớt, "Phế vật Hoàng Phủ kia dám làm chuyện này, hừ, tự làm tự chịu, mất một cao thủ rồi thì sau này còn dám gây chuyện gì, nhưng ta không ngờ thực lực của sư phụ lại cao thâm như vậy, lực lượng của Huyền Ảnh ta biết nhưng hăn lại không thể thương tổn nàng chút nào, haha, người tiến cung một chuyến, cảnh cáo tên củi mục kia, nếu dám trêu vào sư phụ của ta lần nữa, ta sẽ để hăn hối hận."

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Ghen

Trời xanh vẫn lạnh lùng lại thả một vài bông tuyết trắng bay xuống nhẹ nhàng làm cho trời xanh lại trở nên tinh khiết.

Khu nhà ở phồn hoa nhất ở Thiên Vũ quốc vẫn nhộn nhịp ồn ào nhưng có một toà biệt viện cực kỳ yên tĩnh, bởi vì nơi này là biệt viện của Hoả gia nên những ai đi ngang qua đây đều yên lặng mà đi...

Trong một sân bị tuyết phủ đầy đất có một thiếu nữ vận hồng y nhẹ nhàng đi lại trong bầu khí lạnh này, chỉ thấy dung mạo của thiếu nữ này yêu mị quyến rũ lòng người nhưng lại đang nhíu mày buồn bực. Mà trong đôi mắt sâu đen kia cứ loé lên vài tia sáng khó hiểu.

"Chủ nhân..." Một cái đầu màu đỏ chui ra từ ống tay áo của thiếu nữ, một đôi mắt đỏ như hồng thạch nhìn nàng "Chủ nhân, người đừng nóng vội, ta nghĩ rồi chúng ta sẽ gặp được Nhược Ly đại nhân thôi..."

Thiếu nữ dừng chân lại, nhẹ vỗ đầu nó, cười khẽ nói "Từ lúc gặp lốc xoáy thời không kia đến nay đã là mười năm rồi, mà cuối cùng Nhược Ly còn dùng Huyền Linh nhẫn bảo vệ ta nên ta tin nàng nhất định cũng ở thời không này, nhưng với thiên phú và thực lực của nàng sao ta lại không nghe được tin tức gì của nàng hết vậy? Hay là chúng ta bị tách ra? Thiên Hoả người là huyền thú mà cũng không tìm được nàng sao?"

Thiên Hoả chớp mắt lắc đầu: "Ta làm không được, trong huyền thú chúng ta chỉ có Bạch Hồ đại nhân mới có khứu giác linh mãnh nhất, nếu

Bạch Hổ đại nhân xuất hiện rồi thì Nhược Ly đại nhân sẽ tìm được chúng ta, hơn nữa chủ nhân không phải đã nghĩ Nhược Ly đại nhân nếu ở thời không này sẽ tham gia Huyền Giả đại hội nên mới tới đây sao?"

"Đúng vậy, Nhược Ly sẽ tới đây, ta tin nàng..." Khuôn mặt yêu mị thoáng hiện lên một nụ cười tự tin, đôi mắt trở nên sáng bóng lạ kỳ "Những năm này ta che giấu cũng chỉ là người khôn phải biết giữ mình, hào quang của đại ca đã quá chói rồi, nếu thêm thiên phú của ta nữa thì sẽ gặp phải mọi người ghen tị, nhưng ta chưa từng bỏ qua huấn luyện chỉ vì ta hi vọng khi gặp lại nàng sẽ có thể giúp nàng, ta dám chắc bởi vì tính tình của mình mà nàng sẽ có rất nhiều kẻ thù."

Hoả Vũ Sa nhếch môi, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong đôi mắt xéch kia lại tràn đầy kiên định.

"Ồ, đây không phải là muội muội của Hoả Viêm sao?" Ngay lúc này từ phía sau nàng truyền đến một câu khiêu khích "Hừ, thật không biết các trưởng lão sao lại đồng ý cho một phế vật như người tới nơi này, ngoài bản sự dựa dẫm vào đại ca thì người còn có thể làm gì? À quên, người có một dung mạo như yêu tinh a, người định dùng đi câu dẫn ai đây?"

Hoả Vũ Sa thu nụ cười lại, nhét Thiên Hoả vào trong ống tay áo rồi rời đi, không thèm để ý nữ tử phía sau nàng.

Nữ tử mặc áo trắng kia thấy Hoả Vũ Sa không để ý nàng liền thay đổi sắc mặt, tàn nhẫn nhìn nàng "Hoả Vũ Sa, người chỉ là một chi thứ, nếu không phải đại ca của người thì các trưởng lão sẽ để ý các người sao? Chi thứ chỉ mãi là chi thứ làm sao bằng dòng chính chúng ta!"

Nhìn bóng lưng rời đi của Hoả Vũ Sa làm nữ tử kia hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không dám ra tay với nàng... bởi vì Hoả Viêm cũng không phải là dễ chọc!

Ngã tư đường phồn hoa trong Thiên Vũ quốc, Dạ Nhược Ly đi chậm chậm trên đường, không biết bông tuyết đã ngừng rơi khi nào, đã rơi vài bông trên bạch y của nàng và ánh sáng mặt trời ban trưa làm cho nàng như được phủ thêm một lớp ánh kim. Bỗng nàng thấy được một thân ảnh quen thuộc, đang định tiến đến bắt chuyện nhưng khi gặp người đi cũng hẩn thì không khỏi dừng chân lại.

Bên cạnh thanh sam thiếu niên là một hồng y nam tử yêu nghiệt, nhìn hẩn mà làm cho người ta ghen tị với ngũ quan tinh xảo cùng dung nhan hoàn mỹ kia, nam tử yêu nghiệt như vậy thật sự là rất hiếm thấy, mà một bộ hồng y càng làm cho hẩn thêm phong hoa tuyệt đại.

Nam tử này đương nhiên cũng đã thấy Dạ Nhược Ly, mắt phượng của hẩn cứ thế mà nhìn thẳng vào nàng.

Dạ Nhược Ly ngây người ba giây, sau đó liền nhanh chân chạy đi, nàng không muốn gặp phiền toái với hẩn trước khi có thực lực mạnh mẽ.

"Vô Y, huynh đã làm gì Nhược Ly muội muội? Sao muội ấy vừa thấy huynh đã chạy rồi?" Nam Cung Thần ngạc nhiên nhìn thân ảnh ngày càng xa tầm mắt của hẩn, nàng lúc này không giống với Nhược Ly mà hẩn biết.

Mặt Cung Vô Y tối sầm lại, híp mắt lại, trong chốc lát, hẩn đã đứng chắn trước mặt nàng, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc này của nàng, hẩn cắn chặt răng hỏi "Nữ nhân, bốn vương có ghen tởm như vậy sao? Vì sao nàng vừa thấy bốn vương đã chạy trốn rồi?"

Dạ Nhược Ly nhú mày liếc hẩn một cái "Yêu nghiệt, người muốn gì?"

"Tiểu Dạ nhi, bốn vương nhớ tám năm trước ở Ly Phong quốc, bốn vương đã giúp nàng một lần..." Cung Vô Y cười âm hiểm nhìn nàng "Vậy... nàng còn thiếu bốn vương một ân tình, tình này không phải là nàng nên đáp sao?"

"Nha, vậy người muốn gì?"

"Đơn giản thôi, bốn vương muốn nàng" Cung Vô Y nhếch môi cười, một tia sáng vụt qua mắt hắn nhanh đến nỗi không ai kịp nhận ra, ngay lúc thấy nàng biến sắc mặt liền lười biếng nói tiếp "Bốn vương đã tới tuổi cưới vợ nhưng mà đám nữ tử kia ác tục làm cho bốn vương vừa nhìn đã thấy ón, mà tiểu Dạ nhi nàng là người duy nhất làm cho bốn vương có thể nhận, sao, chúng ta kết hợp lại chứ?"

Dạ Nhược Ly liếc hắn rồi nói "Không tốt lắm!"

Cung Vô Y không nghĩ tới nàng lại quyết đoán cự tuyệt như vậy, nhưng hắn vẫn chưa mất lòng tin mà nghiêm túc nói "Nữ nhân, bốn vương biết nàng có một trái tim cường giả, mà bốn vương lại xứng với nàng nên bốn vương sẽ cho nàng thời gian suy nghĩ."

Lúc này Nam Cung Thần vừa chạy tới nên nghe được lời này của Cung Vô Y, không khỏi ngạc nhiên nhìn hắn một cái, trước giờ hắn rất ít khi nào thấy y nghiêm túc như vậy, thấy Cung Vô Y động tâm nhưng hắn không chắc là đúng hay không...

"Nam Cung?" Vừa thấy Nam Cung Thần nàng liền cười cười nói "Ta đang định định tới Nam Cung gia tìm huynh..."

Không biết tại sao mà khi Cung Vô Y thấy nàng cười với Nam Cung Thần làm hắn rất khó chịu, giống như có cái gì đó bị ghen mà hắn cũng cảm thấy là lạ. Hắn chỉ cảm thấy gương mặt tuấn dật của Nam Cung Thần đáng đánh đòn, nhìn hắn càng lúc càng không thuận mắt, rất muốn đánh hắn một trận...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Phi Thiên Độc Giác Thú

Nam Cung Thần luôn chú ý Cung Vô Y nên khi tâm tình của hắn thay đổi tránh không ra ánh mắt của Nam Cung Thần, hắn nhếch môi cười, khoác tay lên cổ Dạ Nhược Ly, liếc mắt nàng một cái rồi nói "Nhược Ly muội muội, có phải chúng ta hữu duyên không a? Muội đang muốn tìm huynh mà huynh cũng đang muốn tìm muội."

Phượng mâu của Cung Vô Y dừng ở cánh tay của Nam Cung Thần, hắn chỉ cảm thấy hành động này cực kỳ chướng mắt, quan hệ giữa hai người này trở nên tốt như vậy khi nào a? Mặt hắn trầm xuống, lấy tay nắm vạt áo của Nam Cung Thần kéo hắn ra rồi lại nhìn Dạ Nhược Ly "Nữ nhân, bản vương cùng Nam Cung Thần đang có chuyện gấp, sau đó chúng ta sẽ đi tìm nàng, nhưng là... lần này nàng đừng nghĩ bỏ bản vương lại."

Dứt lời hắn cũng không để ý Nam Cung Thần bất mãn trừng hắn, chỉ trong chớp mắt liền thoát khỏi tầm mắt của nàng.

Nhìn nơi mà hai người biến mất, Dạ Nhược Ly lắc lắc đầu: "Thôi, tự đi vậy, vốn định tìm người dẫn đường nhưng gặp yêu nghiệt kia, dù không ghét hắn nhưng mà hắn vẫn rất phiền!"

Nghĩ rồi nàng xoay người đi ngược về phía hai người kia.

Núi tuyết cao chọc trời, vờn quanh là đám mây tuyết trắng, làm cho nó trở thành một bức phong cảnh đặc biệt. Từ trên cao nhìn xuống sẽ chỉ thấy

vạn vật bên dưới chỉ là một điểm nhỏ, mà càng lên cao thì cái điểm này càng nhỏ, rồi sẽ biến mất.

Độ cao của núi tuyết này gần bằng một cây số, gió lạnh thổi qua xơ xác, tuyết đọng cứng quanh năm không.

Trên núi này có rất nhiều dược liệu quý giá, nổi danh nhất là Băng Sơ hoa, từ khi nàng tới Thiên Vũ quốc liền có ý muốn lấy dược liệu nơi đây nhưng lại bị vài chuyện rắc rối nên mãi tới giờ mới có thể lên đây.

"Đây là Băng Sơ hoa nổi tiếng ở Thiên Vũ quốc sao? Từ lúc xuyên tới đây cũng là lần đầu thấy nó a..."

Trên một tảng đá bích xanh có một bông hoa mà xanh nước rơi vào tầm mắt của Dạ Nhược Ly.

Dù là thấy Băng Sơ hoa nhưng thần sắc nàng vẫn như thường, nàng cẩn thận leo qua đó, lấy một lọ thuốc có chất lỏng màu hồng lửa bôi vào tay rồi mới vươn tay ngắt lấy bông hoa, nhẹ nhàng nâng nó rồi cất vào Huyền Linh nhẫn.

Băng Sơ hoa khác với những dược liệu khác nhưng khí lạnh nó toả ra cũng đủ gây thương tích cho một Huyền Hoàng đỉnh phong, mà thứ nàng vừa dùng là Hoả Linh cao, chuyên dùng để khắc hàn khí của hoa này. Nhưng mà những người ở ngàn năm trước chưa biết phương pháp này nên mọi người chỉ thể nhìn nó nở rồi tàn mà không làm gì được.

Ngay lúc nàng sắp trở về, rời khỏi núi tuyết thì một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo một mùi máu thơm.

Nàng vốn không nghĩ lo chuyện người khác nhưng lại thấy một bóng trắng thoàng hiện làm nàng dừng chân lại.

"Đây, đây... là Phi Thiên Độc Giác Thú?" Dạ Nhược Ly ngẩn ra, hai mày nhăn lại "Ngàn năm sau Phi Thiên Độc Giác Thú đã tuyệt chủng, dù trước chưa từng gặp nhưng không ngờ là giờ mới thấy, nhưng nếu cứu nó có lẽ sẽ có phiền phức a, cứu hay không đây?"

Cách đó không xa là một nhóm người đang vây một Độc Giác Thú bị thương tích đầy mình, một đôi mắt vốn ôn nhu như nước nay lại cảnh giác nhìn đám người trước mặt.

Nó là một Huyền Thú Hoàng, khi nào thì bị đám nhân loại như kiến này bức bách thế này? Nếu không phải lúc trước đại chiến bị thương, chỉ dựa vào đám người này, chính một hơi thở của nó cũng đủ làm đám người này bay.

"Ha, ha... Không nghĩ tới Bắc Ảnh Đạo ta lại may như vậy, vừa đến Thiên Vũ quốc liền gặp một Phi Thiên Độc Giác Thú bị thương a." Một nam tử đầy mặt là sẹo hưng phấn xoa tay, giống như đã thấy Độc Giác Thú này là con mồi của hắn.

Nhưng mà lời hắn vừa dứt liền nghe một thanh âm lạnh lùng.

"May mắn? Vận khí tốt? Không đâu, đã gặp ta rồi thì may tới đâu cũng hỏng bét."

"Là người nào?" Bắc Ảnh Đạo ngạc nhiên, ngẩng đầu lên thì thấy một mỹ nữ tuyệt sắc, hắn nhìn dục vọng trong lòng, hoàn hồn lại nói "Người là ai? Dám là địch với Bắc Ảnh thế gia ta?"

Thiếu nữ kia cười nhạt, như một tiên nữ xuất trần phiêu dật, nhưng trong mắt lại là một mảnh cuồng ngạo "Nếu người không phải là người của Bắc Ảnh thế gia thì có lẽ ta sẽ không ra tay nhưng lúc này các người đã tự đưa tới cửa, sao ta có thể cho các người rời đi? Hôm nay đã gặp được ta thì chuẩn bị chịu chết đi!"

Bắc Ảnh Đạo biến sắc, trong mắt bắn ra hung quang, quơ tay ra lệnh "Các người lên cho ta, giết nữ nhân này!"

Hắn chỉ nghĩ người này chỉ là một nữ nhân mà hắn còn có một đám người, chẳng lẽ không giết nàng được? Hắn sẽ cho nữ nhân này biết kết cục trên chóc Bắc Ảnh Đạo hắn!

Bên cạnh hắn là một đám hộ vệ mặc áo Bắc Ảnh thế gia, vừa nghe đến mệnh lệnh của hắn liền rút kiếm, vây quanh Dạ Nhược Ly và Độc Giác Thú.

Quanh thân Phi Thiên Độc Giác Thú tỏa ra ánh sáng quang mang, mà sừng của nó càng chói, cực kỳ ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly, nó không rõ là sao thiếu nữ không quen biết này lại muốn giúp nó?

"Cô.." Lời Độc Giác Thú vừa ra liền bị Dạ Nhược Ly ngắt lời "Người qua một bên đứng, ta chiến trận này!"

"Nhưng một mình cô sao được? Ta còn có thể đánh tiếp nếu không thì chúng ta..."

"Không cần đâu" Dạ Nhược Ly nhẹ rút chuôi kiếm ra, nhàn nhạt nói "Ta không cho là đối phó với đám củi mục này còn cần liên thủ, bọn họ một mình ta là đủ, người cứ nhìn là xong."

Lời nói của nàng lãnh đạm nhưng lại mang theo tia cuồng vọng, mà mặt nàng như sáng rực lên, không khỏi làm cho Độc Giác Thú chớp chớp mắt, lúc này bóng dáng của thiếu nữ này đã khắc sâu vào tâm trí nó, cho dù đến chết cũng khó quên.

"Hừ, thật cuồng vọng, vậy ta liền nhìn coi người có năng lực này không." Bắc Ảnh Đạo tàn ác nhìn nàng, hắn cũng rút đao ra, liếm liếm môi, cười một nụ cười lạnh ngắt đến vô tình.

Mà đứng bên trong nàng cũng không đổi sắc mặt, giống như không thấy uy hiếp xung quanh này.

"Giết!"

Lời lệnh này vừa dứt, mọi người đều cầm vũ khí lao tới Dạ Nhược Ly, bọn họ như đã nghĩ tới kết cục của nàng.

Gió mạnh nổi lên, nàng nhẹ nhàng vén tóc mình lại, mắt nàng cũng không nhìn dma91 người đang lao tới mà một lúc sau tay cầm kiếm của nàng mới có động tác.

Kiếm dài của nàng có chứa dòng khí nóng rực nhưng lại nhanh như gió, đâm vào ngực của người trước mặt, máu đỏ liền theo đó mà bắn ra, rơi xuống đất tuyết, mà cũng làm dơ tầm mắt của nàng. Đây không là chiến đấu mà là một bên chém giết một bên chịu, giống như nàng muốn đem cừu hận trong lòng ba năm nay đều phát ra ngoài.

Ba năm trước nàng trở mắt nhìn dưỡng rời đi, lại không ai hiểu nàng khổ lòng cùng khó chịu thế nào? Mà qua ba năm nàng cũng chưa quên cảnh lúc đó.

Bắc Ảnh thế gia, các người đã từng nợ ta, vậy ta muốn các người bồi thường từng tí một!

Từng người từng người ngã xuống, nhưng là nữ tử đứng giữa kia lại chưa bị dính gì, ngay cả bộ áo tuyết trắng của nàng cũng vậy, vẫn xuất trần bất nhiễm. Mà Bắc Thần Đạo nhìn người càng ngày càng ít liền hoảng sợ, lực lượng chiến đấu bên ngoài bắt đầu vơi đi.

Lúc này hắn mới biết mình đã chọc người không nên chọc rồi.

"Rầm!" Đại đao trong tay rớt xuống, hắn nuốt nước miếng nói "Dừng... dừng tay, ta là một mạch của Lục trưởng lão Bắc Ảnh thế gia, người..."

Lời này chưa hết liền bị cắt ngang, trước mặt Bắc Thần Dao là một thanh kiếm dài đặt ngay cổ, liền như vậy một thanh âm lạnh lùng vang lên "Đừng nói là người, sớm muộn rồi sẽ có ngày ta sẽ sát nhập Bắc Ảnh thế gia, giết Lục trưởng lão kia!"

Nàng cũng chưa quân, ba năm trước hãn mang dưỡng của nàng đi, cũng đã đánh nàng trọng thương.

Bắc Thần Dao mở miệng cãi lại nhưng chưa chờ hãn nói thì thanh kiếm kia đã vô tình mà đâm vào cổ hãn, máu chảy ra một đường, mà hãn cũng ngã xuống nền tuyết. Hãn chưa từng nghĩ hãn sẽ chết dưới tay một thiếu nữ.

Lúc này toàn bộ đều đã chết, không còn một nhân chứng sống nào.

Dạ Nhược Ly xoay người, cất kiếm vào vỏ, nhìn Độc Giác Thú hỏi "Đám củi mục này đâu phải đối thủ của người, sao lại bị thương?"

Độc Giác Thú phục hồi lại, khẽ gật đầu, trong đôi mắt ôn nhu có chút ý hận "Lúc trước ta bị hai Huyền Hoàng đuổi bắt, tuy là hai người kia cũng bị thương, nhưng ta cũng bị trọng thương, không thể hoá hình người, vốn tìm một nơi dưỡng thương nhưng không nghĩ là..."

"Nếu người muốn dưỡng thương ta có thể cho người một nơi." Trong mắt nàng xẹt qua một chút khác thường nhưng nàng lãnh đạm nói, từ mặt nàng rất khó biết nàng đang nghĩ gì "Đương nhiên là người có thể từ chối nhưng tiếp theo người sẽ bị bắt kế ước."

Độc Giác Thú im lặng nửa ngày đột nhiên hỏi "Sao cô muốn giúp ta?"

"Không sao cả, chỉ là ta không muốn người chết thôi, ắt hẳn một Độc Giác Thú cao ngạo như người sẽ không khuất phục trước người nào."

Độc Giác Thú cúi đầu suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nói "Được, ta tin cô"

Dạ Nhược Ly cười khẽ, chỉ vào Huyền Linh nhần "Người tạm thời vào đây đi, ta giúp người rời khỏi đây, nếu không sẽ vì hình thái của người mà phiền phức đến cửa."

Nó biết lời nàng là thật, không phản kháng gì mà tự vào trong nhần.

Lúc nàng về Long gia đã là chàng vạng, kêu Dạ Băng Nguyệt giữ cửa rồi nàng đi vào phòng mình, phóng Độc Giác Thú ra, đưa nó một mai đan được chữa khỏi thương rồi đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa nàng liền thấy một nam tử yêu nghiệt, sững sờ, sao hắn lại ở đây?

"Yêu nghiệt, người là âm hồn bất tán?" Dạ Nhược Ly nhíu mày, ôm ngực nhìn nam tử trước mặt.

Cung Vô Y nhếch môi, mỉa mai cười, phượng mâu loé loé lên "Nữ nhân, bản vương đã nói rồi, lần này nàng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của bản vương, bản vương đã quyết định sẽ ở đây trong thời gian ngắn, đúng rồi, bản vương ở bên cạnh nàng, đêm nay chúng ta sẽ bồi dưỡng tình cảm."

Nghe vậy, nàng không nói gì, nàng cũng có thể đoạn được hắc dùng cách gì để ở đây được rồi.

"Còn hai ngày nữa là đại hội, người chuẩn bị đi, ta còn có thời gian huấn luyện thuộc hạ nữa, không có thời gian với người, Nguyệt, đi thôi." Nàng nhìn hắn một cái rồi rời đi cùng Băng Nguyệt.

Cung Vô Y nhìn thân ảnh ngày càng xa kia, cười mê người, hắn còn nhiều thời gian mà, không cần gấp, hắn tin sẽ có ngày nàng đồng ý làm vương phi của hắn.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Đại Hội Bắt Đầu

rong sự chờ đợi của toàn dân Thiên Vũ quốc, ngày đại hội Huyền Giả đã tới..

Ánh mặt trời đã dần ló ra trên ba2u69 trời Thiên Vũ, tại quảng trường trung tâm đã tập trung rất nhiều người, nhìn từ xa thì thấy giống như một mảng tối đen. Mà ở trung tâm quảng trường có đặt một đài đấu võ, xung quanh đó là Ngự Lâm quân xếp thành hai hàng.

Mà trong quảng trường rộng lớn này chỉ có một nơi xếp vài cái ghế.

Mà muốn vào chỗ này ngồi chỉ có người đứng đầu thế lực hai nhà Bắc Sơn Ảnh và Nam Sơn Hoả, ngoài ra người khác dù là người trong tứ đại Huyền Lực, hoàng tộc hay đích thân hoàng đế cũng không có tư cách ngồi.

"Chủ nhân, gia hoả này là ai?" Chu Tước khó chịu liếc Cung Vô Y vài cái, không biết sao mà hắn thấy nam tử yêu nghiệt này rất nguy hiểm, mà hắn kia đối với chủ nhân không bình thường...

Không được! Nam nhân này quá nguy hiểm, không thể để chủ nhân vào tay hắn.

Cung Vô Y phát hiện ra địch ý của Chu Tước, hắn hơi nhíu mày, nhìn Dạ Nhược Ly cười yêu nghiệt vô cùng. Dung nhan của hắn vốn tuấn mỹ đến độ thần đều phải ghen, nụ cười yêu nghiệt này vừa ra liền làm mê hoặc ánh mắt của chúng nữ gần đó.

Nhưng mà từ đầu đến cuối nàng đều không nhìn hấn một cái, như thể hấn không có tồn tại.

"Mau nhìn kia, là người hoàng tộc a, hoàng thượng và thái tử đều tự tới a..."

Bỗng một câu như vậy vang lên, Dạ Nhược Ly nhìn theo hướng kia liền thấy một đám người đi tới phía trung tâm quảng trường.

Dẫn đầu là một trung niên nam tử lạnh lùng cương khí, một thân trường bào vàng tôn quý làm cho cả người hấn đều tản ra khí thế ba đạo, dù Dạ Nhược Ly không thích hấn nhưng không thể không thừa nhận Hoàng Phủ Sài này giống một đế vương hơn Hiên Viên Chiến kia.

Sau hấn là một nam tử hắc y, nam tử này lãnh khốc cực kỳ, khí chất của hấn lại trác tuyệt, mà hấn lại cực giống Hoàng Phủ Sài. Không cần nói cũng biết hấn là Thiên Vũ quốc thái tử điện hạ Hoàng Phủ Quân, mà vừa nghĩ tới đái ngộ trước kia của Cung Vân Phi, nàng khó có thể có hảo cảm với thái tử này.

"Ha ha, Hoàng Phủ Sài, tiểu tử ngươi lại giành tới trước." Một tiếng quát lớn từ sau vọng tới, dù lời của hấn không chút cung kính nhưng Hoàng Phủ Sài cũng không giận mà còn nghênh đón, trên gương mặt lạnh lùng hiện ra một nụ cười thản nhiên, tôn kính nói: "Đông Phương gia chủ, xa cách ba năm, biệt lai vô dạng a, vị này chắc là lệnh lang, phải không?"

Trước mặt Hoàng Phủ Sài là một trung niên nam tử ý cười đầy mặt, cạnh hấn còn có một nam tử anh tuấn, nhưng hấn lại khác với Đông Phương gia chủ là hấn không nói một lời nào.

"Ha, ha, không sai, đây là khuyển tử, Đông Phương Thanh." Đông Phương Phi gật đầu cười đắc ý, có thể thấy hấn cực kỳ thích đứa con này.

"Nha, hẳn là nhân vật đứng đầu thế hệ trẻ của Đông Phương gia sao?" Hoàng Phủ Sài kinh ngạc một chút, cười đậm, ôm quyền nói "Thanh danh của Đông Phương công tử ta sớm nghe qua a, hôm nay vừa thấy quả thật bất phàm, ta thực hâm mộ một Đông Phương gia chủ có đứa con ưu tú như vậy a, chắc hẳn ở đại hội hôm nay trong chiến đấu của thế hệ trẻ, Đông Phương công tử sẽ là người có năng lực chiến quần hùng."

Vừa nghe Đông Phương Phi đặc ý ngẩng đầu, nói tiếp "Đâu có đâu nào, tiểu tử này đâu như vậy a, không nói thiên tài của Bắc Ảnh gia và Hoả gia, chỉ là Nam Cung gia Nam Cung Thần, Âu Dương gia Âu Dương Tuyết, Bách Lý gia Bách Lý Lạc đều là thiên tài nổi tiếng, tiểu tử này chưa chắc có thể thắng họ a."

Lúc này, thành viên của tam đại Huyền lực gia tộc cũng đã từ từ tới đủ.

Dẫn đầu Nam Cung gia là hai lão giả đã có mái tóc hoa râm, trong đó có một người tóc rối tung, ăn mặc thì lôi thôi, người kia thì sạch sẽ, mặt mũi sáng lạn. Dạ Nhược Ly hơi liếc mi, nhìn về phía lão giả sạch sẽ kia.

Có thể sóng vai cùng đi với Huyền Thiên ắt hẳn hẳn là Nam Cung gia tộc lão gia chủ Nam Cung Liệt, mà thanh y nam tử phía sau hẳn chắc hẳn là đương nhậm gia chủ Nam Cung Ngạo, cha của Nam Cung Thần.

Khi Nam Cung Thần vận bộ thanh sam, tuần dật tiêu sái xuất hiện liền cướp lấy ánh mắt của các thiếu nữ, dù sao hẳn cũng là người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Nam Cung thế gia, lại là thiên tài nổi tiếng nên nữ tử thầm mến hẳn nhiều khôn xiết, nhưng mà từ đầu đến giờ hẳn chỉ có nhìn một mình Dạ Nhược Ly.

"Sư tổ..." Thanh Nhiên đi phía sau đoàn người nhìn thấy Dạ Nhược Ly đứng trong đám đông liền kích động vô cùng, dù muốn đi chào hỏi một tiếng nhưng vẫn cố gắng dằn lại tâm tình này.

Sư tổ cũng tới đây sao? Thật là tốt, hẳn nhất định phải biểu hiện thật tốt làm cho sư tổ phải nhìn hẳn một cái a...

"Mọi người đều tới cả rồi nha." Dạ Nhược Ly nhún vai, thu ánh mắt lại, lúc này một tiếng gọi khá quen truyền tới.

"Là cô?" Dạ Nhược Ly hơi nhú mào, quay đầu lại liền thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Đó là một nữ tử mặc hồng y, khuôn mặt nàng cực kỳ yêu mị, vừa thấy Dạ Nhược Ly liền trở nên vui vẻ không thôi. Mà nàng cũng nhận ra nữ tử này là người va phải nàng khi ở tửu lâu, Hoả gia Hoả Vũ Sa. Tuy là không thích Hoả gia nhưng nàng lại không chán nữ tử yêu mị này được.

"Không nghĩ là lại gặp cô ở đây, lần trước không cẩn thận đụng vào cô, ta thực sự xin lỗi a." Hoả Vũ Sa cười áy náy, chân thành nói "Khí chất của cô có chút giống với một vị bạn tốt của ta, ta thật là muốn kết bạn với cô, được chứ, tên của ta cô đã biết, không biết cố thế nào?"

Dạ Nhược Ly có chút kích động nhìn Hoả Vũ Sa, nhìn cánh tay chìa ra của nàng làm nàng có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

"Ta là..."

Dạ Nhược Ly còn chưa nói xong liền bị một tiếng bất thiện cắt ngang "Hoả Vũ Sa, không ngờ phế vật ngươi cũng ở đây, cô nương, ta khuyên cô đừng dây dưa với phế vật này, loại người như nàng ta chỉ biết làm liên lụy người khác thôi."

Dạ Nhược Ly nhú mào càng chặt, sắc mặt trầm lại, quay đầu nhìn lại thì thấy một nam tử trẻ tay ôm mỹ nữ, trào phúng nhìn Hoả Vũ Sa mà khi hẳn vừa nhìn thấy dung mạo của Dạ Nhược Ly liền cảm thấy kinh diễm.

Cung Vô Y đứng ở một bên đen mặt, âm trầm đảo mắt qua nam tử kia.

Lúc này không ai chú ý thấy có một bóng đen xuất hiện bên cạnh Cung Vô Y cho hắn phân phó vài câu, bóng đen kia lại biến mất...

Dạ Nhược Ly cũng không để ý tới nam tử kia mà nàng chú ý tới nữ tử trong lòng hắn, nàng kia đang phẫn hận nhìn nàng.

Cư nhiên là nàng - Long Vũ Cầm !

Lúc trước nàng xử lý Thái Bình công chúa không thấy Long Vũ Cầm đâu, nàng chắc hẳn thấy có gì không đúng nên đã chạy trốn trước, không nghĩ là nàng lại có Hoả gia làm chỗ dựa, mà nàng nghĩ như vậy đủ để báo thù sao? Quá ngu ngốc!

"Hoả Lăng Thiên, người tới đây làm gì?" Hoả Vũ Sa cũng trầm lại, khí thế hiện lúc này của nàng không hợp với dung mạo yêu mị của nàng.

"Lam gì?" Nam tử cười lạnh một tiếng, thâm tà nhìn Dạ Nhược Ly rồi nói "Ta chỉ có ý tốt nhắc nhở vị cô nương này thôi, liên quan gì đến người? Người cho là một Hoả Viêm là đủ bảo vệ người sao? Ngây thơ quá rồi, sẽ có ngày ta làm cho hắn bị đá xuống đài"

"Vậy thì sao? Chỉ bằng người liền có thể đập ta xuống đài? Hoả Viêm ta còn chưa tệ tới nỗi bị một phế vật đập trên đầu."

Một câu nói đầy cuồng vọng vang lên, mọi người như bị thanh âm này cuốn hút mà quay về phía nó, vừa thấy nam tử kia liền yên lặng lạ kỳ.

Đó là một nam tử mặc một tập trường bào màu cây đay(1) dung mạo lại đẹp như thiên thần, mà bóng dáng của hắn lại cuồng vọng vô cùng, mà thần thái trong mắt hắn là thần thái cao ngạo, coi mọi vật như không, giống như trong thiên hạ này rất ít ai được hắn để vào lòng.

"Là hắn sao? Là thiên tài kiệt xuất nhất Hoả gia trong ngàn năm qua, vừa hai mươi đã đến Thiên Huyền sư đỉnh phong, mà nghe đồn là hắn sắp là

Tinh Huyền sư rồi a."

"A, hãn kiệt xuất như vậy sao? Nếu năm nay hãn đến Tinh Huyền Sư hãn sẽ là Tinh Huyền sư trẻ nhất đại lục a!"

"Oa, không hộ là đệ nhất thiên tài của Hoả gia a, dù là đại lục đệ nhất thiên tài cũng được nha, hơn nữa ta còn nghe là hãn trước giờ chỉ dựa vào mình mà không dựa vào Hoả gia một tý nào, cũng không có bá ai làm sư phụ a."

Nghe mọi người nghị luận qua lại Dạ Nhược Ly cũng ngẩn người, lúc trước nàng dựa vào kinh nghiệm kiếp trước và Ngũ Thần quyết mới có thể tu luyện nhanh như vậy, nếu Hoả Viêm chỉ dựa vào chính mình mà tự đột phá tới đây có thể được ngợi khen là thiên tài cũng đúng, nhưng nàng biết Hoả Viêm không thể thành địa lục đệ nhất thiên tài vì trên đại lục còn có nhiều thế lực ẩn nấp, trong đó có thể thiếu thiên tài sao?

Nghĩ tới đây nàng không khỏi liếc Cung Vô Y một cái.

Nàng không biết thực lực của hãn nhưng nàng dám khẳng định tu vi của hãn còn trên Tinh Huyền Sư.

"Hoả Vũ Sa chẳng lẽ người dựa vào đại ca bao che? Lúc này đại hội đã diễn ra, người dám nhận khiêu chiến của ta không?" Hoả Lăng Thiên cắn chặt răng, buông Long Vũ Cầm ra, oán hận nói.

"Được, ta nhận." Hoả Vũ Sa nhẹ nhàng cười, nàng tin là Nhược Ly sẽ ở trong đám đông này, nàng phải xuất chiến, như vậy mới có thể làm Nhược Ly phát hiện nàng. Cho nên nàng không cần che giấu nữa.

Chỉ cần còn hi vọng nàng sẽ không buông ra, dù Nhược Ly không ở đây nàng cũng không hối hận mình bại lộ.

"Muội muội..." Hoả Viêm nhíu mày muốn cản nhưng lại bị lời của nàng chặn lại.

"Đại ca, tin ta, dù thế nào ta cũng nhận, huynh yên tâm, ta sẽ có chừng mực."

Nói rồi, nàng lướt mắt qua đám đông, nắm chặt tay lại, nhìn Hoả Lăng Thiên nói "Ta nhận khiêu chiến của người, trận đầu tiên sẽ của người ta."

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Chuyện Đây Ta Muốn Nhúng Tay Thì Sao?

Lúc này thế lực khắp nơi coi như đã tới đủ, đại hội cũng nên bắt đầu!

Thấy Hoả Vũ Sa và Hoả Lăng Thiên đang lên vũ đài làm cho quảng trường trở nên im lặng trong chốc lát, rồi lại từng câu từng câu bàn tán xôn xao lên, mà phần lớn đều từ Hoả gia.

"Thật chứ? Bạch si Hoả Vũ Sa kia muốn đánh với Lăng Thiên? Cô ta không bị điên chứ?"

"Ha ha, ngu ngốc a, Hoả Viêm cũng đồng ý để cô ta đánh? Không biết hai anh em này đang suy nghĩ gì a?"

"Tuy thiên phú của Hoả Lăng Thiên không phải tốt cho lắm nhưng cũng là ở giữa đi, sao Hoả Vũ Sa chống được nha?"

...

Từng câu từng câu trêu chọc của Hoả gia đều vào tai Dạ Nhược Ly, nàng nhìn người đang đi lên đài, từ tốn nói: "Hoả Vũ Sa là phế vật? Xem ra người Hoả gia không biết nhìn người a! Nữ tử này, nàng ấy không đơn giản vậy đâu!"

Cung Vô Y nhíu mày nhìn nàng, cười mỉa hoặc hỏi "Tiểu Dạ nhi, nàng cho là cô ta thắng?"

"Cô ấy sẽ thắng" Dạ Nhược Ly cười nhạt, nhìn chăm chăm Hoả Vũ Sa nói "Trận chiến này sẽ kết thúc nhanh thôi, cuộc chiến của nàng và hắc sẽ không kéo dài, có lẽ cô ta che giấu quá sâu làm không người biết thực lực của nàng."

Cung Vô Y nghe vậy không nói gì nhưng đôi phượng mâu có chút khác thường.

Lời của nàng làm cho Hoả Viêm đứng gần đó rất ngạc nhiên, vừa rồi hình như vị muội muội vốn xa cách của hắc nói chuyện với cô nương này, nàng là ai mà có thể làm được như vậy a, mà hình như nàng hiểu muội muội rất rõ a...

"Dạ Nhược Ly!" Long Vũ Cầm hít sâu một hơi, đến bên cạnh Dạ Nhược Ly thấp giọng nói "Chắc cô không nghĩ tới ta có thể gặp Hoả gia thiếu gia chứ gì? Lăng Thiên thiếu gia rất cứng chiu ta, thù lúc trước ta sẽ báo, cô - chết - chắc rồi!"

Dù thiên phú của Hoả Lăng Thiên không được tốt nhưng lại là trực hệ thiếu gia, mà hắc lại có tật háo sắc, vì vậy mà nàng mới 'tự dâng thân mình'.

Lúc trước thấy tình hình không ổn nàng đã lén lút rời Long gia, vốn muốn tìm Nam Cung Thiên bởi hắc si nàng nên hắc sẽ không từ chối nàng. Nhưng mà, nàng muốn báo thù nhưng nữ nhân đáng chết kia lại có quan hệ với Huyền Thiên đại sư thì sao một Nam Cung Thiên giúp nàng được? Vì vậy mà nàng bất đắc dĩ nhảy vào lòng Hoả Lăng Thiên.

Có sự giúp đỡ của Hoả gia, thù lớn của nàng sẽ nhanh báo a, nàng muốn nữ nhân này phải quỳ xin tha thứ!

Khi Long Vũ Cầm vừa dời mắt tới Cung Vô Y, nàng liền ghen tị. Tại sao Thần thiếu gia đều đối xử với nữ nhân này rất tốt, mà nam nhân hoàn mỹ

yêu nghiệt này cũng vậy? Đều chỉ thấy mình nàng. Nhưng dù dung mạo của hắc có tốt tới đâu thì thân phận cũng không bằng Hoả Lăng Thiên.

Trên cơ bản, đa số người Hoả gia nàng đều biết, mà nếu hắc là người Bắc Ảnh thế gia thì Hoả Lăng Thiên không thể không biết, cho nên ắt hắc hắc từ một thế lực bình thường, vậy không đủ uy hiếp!

Nhưng Long Vũ Cầm lại không biết trên hai thế gia này còn có thế lực cường đại hơn, mà thế lực này loại người như nàng có thể biết sao?

Dạ NHược Ly không để ý nàng khiêu khích, từ đầu tới cuối đều chỉ nhìn võ đài, giống như ở nơi này... mà thật ra chỉ có nữ tử trên đài kia mới đủ hấp dẫn ánh mắt của nàng. Còn lại chỉ là không khí! (Uyển Nhã: Vô Y cũng thế sao? *chép môi* *vỗ vai Cung Vô Y*, Y ca ca con đường ôm mỹ nhân còn dài nha *cười ác* ~ Vô Y: xéo! *sát khí*)

"Hoả Vũ Sa, không ngờ cô gan thế a! Nếu đã muốn chết, bản thiếu sẽ cho cô toại nguyện." Hoả Lăng Thiên toả ra sát khí, híp mắt lại, rút kiếm ra đâm tới Hoả Vũ Sa dưới ánh mặt trời.

Hắc liếm láp khoé môi, cười tàn nhẫn, hắc tin là bạch si kia tránh không thoát chiêu này của hắc!

Kiểm quang vừa loé ra, bay thẳng tới ngay khuôn mặt của nàng làm Hoả Vũ Sa không khỏi thu liễm lại, nàng vừa giơ kiếm ra khí thế quanh người nàng liền đôi, lúc này nàng nói "Người rất may, có thể thấy tuyệt kỹ Khí Hoả Trảm của ta, kiếp này chết không uống!"

Chỉ thấy trường kiếm vừa thay đổi hướng đi, quanh thân nói như bùng lên ngọn lửa lớn, đi về phía Hoả Lăng Thiên.

Chuyện này diễn ra cực nhanh làm cho không ai kịp phản ứng, dù là người đứng xem đều cảm nhận được uy lực của Huyền kỹ này, Hoả Lăng Thiên không phải đối thủ của nàng.

Sao Hoả Vũ Sa kia lại mạnh như vậy mà bọn họ lại không hay biết gì? Khi lấy lại tinh thần mọi người đều nhìn thử Hoả Viêm thì thấy hắn đang chấn kinh, thì ra hắn cũng không biết!

"Dừng tay!" Một tiếng hét lớn tử dưới đài vọng lên, không đợi Hoả Vũ Sa phản ứng lại thì một thân ảnh màu trắng đã nhảy lên lôi đài chặn trước mặt Hoả Lăng Thiên, ra một chiêu mạnh nhanh gọn về nàng muốn cho nàng một kích tất trúng.

"Chết tiệt! Muội muội cẩn thận!" Hoả Viêm biến sắc, lôi đài có quy củ của nó mà lão gia chết tiệt này lại cố tình vì cháu trai của mình mà nhúng tay vào! Nếu muội muội có mệnh hệ gì hắn sẽ liều mạng làm cho Hoả gia chôn cùng nàng!

Mà lúc này lại có người nhanh hơn Hoả Viêm, trong nháy mắt đã lên lôi đài.

"Ầm!" Một tiếng nổ mạnh.

Bạch y lão giả thu tay lại kinh ngạc nhìn thiếu nữ đang lao tới đây, không khỏi nghiêm túc lại. Lão không ngờ thiếu nữ này chịu một chương của lão mà lại không bị thương gì.

"Cô là ai? Sao lại nhúng tay chuyện của người khác?"

"Chuyện của người khác?" Dạ NHược Ly nhếch môi, châm chọc cười, sát khí của nàng liền toả ra khắp nơi, lạnh lùng nói "Lão đã muốn đánh bạn cũ của ta còn dám chỉ trích ta? Như vậy, chuyện ta muốn nhúng tay rồi. Ta cũng muốn thử xem một lão phế vật hơn bảy mươi mới đột phá Tinh Huyền sư cao cấp đánh thắng nàng không!"

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Kinh Ngạc

Ngay lúc này ánh mắt của mọi người đều bị cảnh trên vũ đài hấp dẫn.

Thiếu nữ kia bạch y như tuyết lại phong hoa tuyệt đại, lời nói cuồng vọng kia làm cho lão giả biến sắc, trong bộ trưởng lão của Hoả gia thì thiên phú của hân là tệ nhất, năm trước hân mới đột phá lên Tinh Huyền Sư đỉnh phong nhưng cũng không phải một cô nương trẻ tuổi có thể chỉ hân mà mắng hân là phế vật!

"Tiểu cô nương, cô có thể chịu được một chưởng của lão phu làm lão phu bội phục nhưng chưởng vừa này còn chưa tới ba phần lực của lão phu, cô cho là như vậy thì có thể nói lão phu là phế vật?" Lão giả khinh thường cười, âm hiểm nhìn Dạ Nhược Ly.

"Nguyên lai Hoả gia trưởng lão còn chưa dùng tới nửa phần lực a, ta nói sao cô ta có thể chịu một kích kia được a?"

"Ha ha, nhìn cô ấy chỉ mới mười tuổi nha, không cần nghĩ cũng biết một thiếu nữ mười tám sao là đối thủ của Hoả gia trưởng lão được nha, nếu không chẳng phải thiên phú của cô ấy còn cao hơn Hoả Viêm?"

...

Từng câu nghị luận bàn tán vang khắp cả quảng trường làm Long Vũ Cầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt thanh lãnh nhìn Dạ Nhược Ly, cười lạnh

một cái. Tiện nhân đáng chết này dám trêu chọc Hoả gia trưởng lão, nàng không cần ra tay thì nàng cũng đã khó thoát chết!

Dạ NHược Ly không giảm sát khí, đậm liếc hắt một cái rồi xoay người đi về nơi Hoả Vũ Sa đang ngây người, trong nháy mắt sát khí biến thành cười nhẹ: "Cô không sao chứ?"

Hoả Vũ Sa giật mình tỉnh lại, cười khuyếch thành "Đa tạ cô nương cứu giúp, nhưng sao cô lại vì ta mà cùng Hoả gia thành địch? Lão gia hoả kia là Hoả gia trưởng lão Tinh Hoả, mà một Tinh Huyền sư cao cấp, ở Hoả gia cũng coi như là quan trọng, cô..."

Dạ NHược Ly cười khẽ, vươn tay ra nói "Vừa nãy tôi chưa giới thiệu xong, tên tôi là - Dạ NHược Ly!"

Dạ - NHược - Ly!

Ba chữ này như một cục đá thả vào cái tâm như nước của Hoả Vũ Sa gây nên từng đợt sóng, gương mặt vũ mị lại hiện lên kích động nhẹ nhàng.

Là cô ấy sao? Khó trách nàng cảm thấy như nàng đã quen cô ta từ trước, nguyên lai nàng đã sớm cùng NHược Ly gặp mặt, tiếc là dung mạo khác trước nên cả hai đều chưa nhận ra người kia...

"Vũ Sa, lâu rồi không gặp a, xem ra những năm này cô đều không quên tu luyện, bây giờ đã là Tinh Huyền sư sơ cấp a!"

Thanh âm lãnh đạm cũng đã đánh thức Hoả Vũ Sa, kích động ôm Dạ NHược Ly, lời nói cũng che không được vui sướng "NHược Ly, thực là cô sao? Tôi đã biết cô sẽ tham gia Huyền Giả đại hội a, cho nên lúc này tôi mới dùng Khí Hoả Trảm, tôi tin cô có thể nhận ra tôi a.. Cô có biết những năm này tôi đều tìm cô không, thật là cực khổ a."

Hơi hạ mí mắt xuống, Dạ Nhược Ly nhìn cô bạn thân kiếp trước lần kiếp này, cười càng nhu hoà.

Lúc này cả người phòng bị nàng đều đánh mất, nếu Hoả Vũ Sa có ác ý muốn đánh nàng, nàng tất tránh không thoát. Nhưng là trước mặt Hoả Vũ Sa nàng lại không d6e29 phòng được gì, bởi nữ tử này là bằng hữu đồng sinh qua tử với nàng.

Dạ Băng Nguyệt có chút ngẩn người nhìn hai thiếu nữ tuyệt mỹ đang ôm nhau trên võ đài, trong lòng không khỏi hâm mộ Hoả Vũ Sa. Nhưng năm này chỉ có những lúc chủ tử gần phu nhân và thiếu gia nàng mới vui vẻ mà cười chân thật thôi, mà lúc ở cùng bọn họ đều bảo trì cảnh giác, bởi nàng muốn bảo vệ cho phu nhân và thiếu gia thì không thể buông lỏng được.

Nhưng mà chủ tử trước mặt nữ tử này lại bỏ đi cảnh giác, nàng là ai mà nàng có quan hệ gì với chủ tử?

Cung Vô Y lúc này nhìn Dạ Nhược Ly và Hoả Vũ Sa ôm nhau làm hấn nhú mày, hấn không rõ tại sao mà nữ tử Hoả Vũ Sa này làm hấn khó chịu cực kỳ, nàng cũng làm hấn chướng mắt giống như tiểu tử Nam Cung Thần kia.

"Ông nội, ông giúp cháu giết phế vật Hoả Vũ Sa kia đi!" Hoả Lăng Thiên nắm chặt tay, trừng Hoả Vũ Sa.

Xú nữ nhân kia làm hấn xấu hổ trước mặt công chúng, nếu hấn không giết được nàng, hấn thề hấn sẽ không là người.

Mà lúc này Hoả Viêm thả người nhảy lên lôi đài, dung nhan mỹ như thần có chút lạnh "Tinh Hoả trường lão, lôi đài có quy củ của nó, nếu người muốn phá vỡ quy củ này nhất định sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng, tôi cũng sẽ truyền tin này cho bốn gia, để chúng trường lão quyết định."

"Hừ, chuyện này không thể trách lão phu, muốn trách thì trách Hoả Vũ Sa muốn giết cháu trai của ta!"

"Ha ha, buồn cười" Hoả Viêm ngửa đầu cười to vài tiếng, châm chọc cười "Nếu không phải củi mục Hoả Lăng Thiên kia muốn giết nàng, muội muội sẽ không muốn giết hắn, tại sao lúc hắn muốn giết nàng người không cản?"

Tinh Hoả thấy mọi người bên dưới thì thầm to nhỏ, khinh thường nhìn hắn làm cả người hắn trở nên nóng, hắn tự biết mình đuối lý, oán hận nhìn Dạ Nhược Ly và Hoả Vũ Sa, phất tay áo nói "Thiên nhi, đi thôi!"

Bây giờ trước tha cho hai nữ nhân này, đợi khi kết thúc tỷ thí, đó là ngày chết của các nàng.

Nhưng là dù hắn có nguyện ý bỏ qua thì Dạ Nhược Ly cũng không theo hắn, cho nên kết quả ai chết cũng phải do hắn định đoạt.

"Nhược Ly, tôi tới đây chỉ vì cô thôi, mà giờ tìm được cô rồi, tôi liền tặng lời đài cho cô..." Hoả Vũ Sa chớp chớp mắt, xoay người đến bên người Hoả Viêm, vô vai hắn "Đại ca, chúng ta đi."

Hoả Viêm gật đầu nhẹ nhàng, trước khi xuống nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ là trong đó có chút khác thường.

Như vậy trên lôi đài chỉ còn một mình Dạ Nhược Ly...

Đôi mắt ba đạo nhìn đám người bên dưới, Dạ Nhược Ly không có biểu tình, kiêu ngạo nói "Ta muốn khiêu chiến với cường giả mạnh nhất trong tứ đại Huyền Lực gia tộc, tốt nhất là lên cùng lúc đi, ta không muốn có một cuộc chiến phiền phức."

Quảng trường trong nháy mắt yên tĩnh như tờ, chỉ có lời nói kiêu ngạo của nàng vang vọng.

Một lúc sau từng đợt bàn tán vang lên, mọi người đều khinh thường lời của nàng giống như nàng không biết lượng sức mình.

"Cô ta cho mình là ai a? Dám khiêu chiên cường giả trong tứ đại Huyền Lực gia tộc? Phải biết là họ đều là Tinh Huyền sư a, mạnh nhất là Nam Cung thế gia lão gia chủ, nghe nói đã tới Tinh Huyền sư cao cấp hai mươi năm trước rồi nha."

"Ha ha, hôm nay quả là tôi đã nghe lời tức cười nhất a, không ngờ cô nương này chỉ có đẹp mà đầu óc trống rỗng nha."

"Đúng vậy, đừng nói là bốn người cùng lên, chỉ cần là một cũng đủ nghiền nát nàng"

Bạch y tung bay, Dạ Nhược Ly đứng yên không chút sợ vì những lời trào phúng kia.

Cung Vô Y cười yêu nghiệt, vuốt cằm, nhìn Dạ Nhược Ly nói thầm "Tiểu Dạ nhi, bản vương muốn biết hết bí mật của nàng nhanh chút nha, ai làm cho bản vương thấy nàng hứng thú càng ngày càng cao nha."

Không biết sao mà Cung Vô Y tin Dạ Nhược Ly có thể đoạt được chiến thắng cuối cùng."Huyền Thiên đại sư, Nam Cung lão gia chủ, Đông Phương gia chủ, Bách Lý gia chủ, mọi người thấy chuyện này thế nào?" Âu Dương gia lão gia chủ Âu Dương Phong vuốt chòm râu, nhíu mày nhìn thiếu nữ trên đài kia, nhẹ giọng hỏi.

"Chuyện này thế nào? Ta nghĩ cô nương này đầu óc có vấn đề rồi mới nói chuyện ngu ngốc thế này." Người nói lời này là Bách Lý gia gia chủ Bách Lý Quả Phụ(*), là gia chủ nữ giới duy nhất trong tứ đại gia chủ, nàng khinh thường nhếch môi, giống như Dạ Nhược Ly này cũng không có bản lĩnh gì.

(*) Bách Lý Quả Phụ, tên này là tên từ bản convert, ta không biết edit thế nào cho đúng nên để nguyên. Ai có ý kiến thì cmt giúp ta nhé ^^

"Chuyện này chưa chắc" Huyền Thiên đại sư lắc đầu, cười khẽ "Ta cho là nàng có thể thắng."

"Huyền Thiên đại sư, ngài đang nói giỡn sao? Hay ngài biết cô nương này?" Đông Phương Phi cười nói, nhẹ than thở "Huyền Thiên đại sư, tuy là ta tôn trọng ngài nhưng không có nghĩa là ta đồng ý với lời của ngài. Nàng ta mới bao nhiêu tuổi? Ở độ tuổi này không có ai là đối thủ của một trong chúng ta huống chi là cả bốn người?"

'Ta chẳng những biết nàng mà nàng còn là sư phụ của ta' Huyền Thiên bĩu môi nhưng hắn cũng không nói thẳng thân phận của Dạ Nhược Ly. Quả là hắn tin tưởng nàng đến mức mù quáng, tin là không gì nàng không làm được. Có lẽ một ngày nào đó nàng nói nàng có thể đâm thủng trời hắn cũng tin.

Vậy cứ đặc ý đi, chút nữa nhớ là đừng có mà khóc!

Nam Cung Liệt cũng không nói gì nhưng sắc thái của hắn cũng đã nói hắn không đồng ý lời của Huyền Thiên.

"Sao? Không ai dám lên?" Dạ Nhược Ly nhìn về phía tứ đại gia tộc, châm chọc nói "Thì ra tứ đại gia tộc đều là những người nhu nhược yếu đuối, đảm lượng đánh với ta cũng không có, các người xứng với Huyền Lực gia tộc sao?"

Biết rõ nàng đang dùng phép khích tuồng nhưng người trong tứ đại Huyền Lực gia tộc đều tức đỏ mắt.

"Tiểu cô nương, còn nhỏ mà đã kiêu ngạo như vậy, mà lão phu cũng không muốn bị một tiểu oa nhi khinh thường, nếu cô đã muốn chết vậy để

lão phu giúp cô!" Âu Dương Phong lạnh lùng nhảy lên đài, phất ống tay áo lên, tựa như một vị tiên nhân.

Cùng lúc đó, Đông Phương Phi cũng Bách Lý Quả Phụ đều nhảy lên đài, bọn họ nhìn Dạ Nhược Ly cũng không tốt.

Thanh danh của tứ đại Huyền Lực gia tộc không cho người khác khinh thường, mà Dạ Nhược Ly đã phạm vào điểm mấu chốt.

"Thần nhi, ta biết cháu có quan hệ với cô nương này." Nam Cung Liệt nhìn khuôn mặt của Nam Cung Thần lo lắng không chút che giấu, liền thở dài nói "Cháu yên tâm đi, ta sẽ không làm nàng bị thương, nhưng cần phải cho nàng biết nàng không thể khiêu khích tứ đại gia tộc."

Nói rồi Nam Cung Liệt cũng phi thân lên đài, đứng song song với ba người còn lại.

"Các cao thủ tứ đại gia tộc nhận lời khiêu chiến của nàng? Các người đoán thử trận này bên nào sẽ thắng?"

"Chuyện này còn cần đoán sao, chắc hẳn là tứ đại gia tộc rồi, trận chiến này sẽ kết thúc sớm thôi."

"Ha ha, cũng đúng, dù sao thì một mình nàng cũng không thắng được cường giả trong tứ đại gia tộc a."

...

Không ai ở đây tin Dạ Nhược Ly sẽ thắng (Trừ vài người ^^), dù sao nàng nếu nàng có thiên phú cao như vậy thì trong những năm này sẽ không phải vô danh như vậy, vì vậy mà mọi người đều cho là thực lực hai bên cách xa quá mức, sao họ có thể tin nàng được?

"Bốn cô nương đã sớm nghe qua thanh danh tứ đại gia tộc các người, thế nào...?"

Dạ Nhược Ly đứng đầu cơn gió, nàng ngạo nghễ đứng, có sắc thái coi nhẹ thiên hạ, cũng có chứa vài phần bướng bỉnh cứng đầu "Hôm nay, nếu ta thắng các người, vậy sau này các người đều nghe lệnh của ta, mạng các người là của ta, điều kiện này thế nào?"

Bốn người đều biến sắc, bọn họ đều không nghĩ tới nàng sẽ yêu cầu như vậy.

Đông Phương Phi tái mặt rồi, hăn lạnh lùng hỏi "Vậy nếu cô thua?"

"Ta?" Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly nhếch môi cười, cả người đều toả ra sắc thái tự tin, chắc chắn nói "Ta, tuyệt đối không thua!"

'Hít' Mọi người vừa nghe đều hít vào một hơi lạnh, bọn họ còn chưa thấy thiếu nữ nào kiêu ngạo như vậy.

Nếu nàng có bản sự kia thì dễ rồi, tiếc là...

Bách Lý Quả Phụ cười lạnh, nàng ra tay đầu tiên "Tiểu nha đầu, hôm nay lão nương cho người biết cuồng vọng như vậy sẽ gặp tai hoạ gì, không có bản sự gì thì đừng kiêu ngạo như vậy!"

Thấy Bách Lý Quả Phụ xuất thủ, ba người còn lại đều đứng yên mà xem, bọn họ tin chỉ cần một Bách Lý Quả Phụ đối phó nàng là quá đủ rồi, không cần phải liên thủ(1). Nếu không sau này bọn họ còn mặt mũi sao? Sẽ không bị cười nhạo sao?

(1) liên thủ: cùng ra tay.

Dạ Nhược Ly hơi nâng mí mắt nhìn trường tiên màu bạc đang bay tới, lười nhác nâng cổ tay.

Bách Lý Quả Phụ cười càng lạnh, hơi giương tay lên làm cho trường tiên giống như một con rắn bạc quấn quanh cô tay Dạ Nhược Ly.

"Tới cho ta!"

Bách Lý Quả Phụ dùng sức kéo ngân tiên lại nhưng dù nàng cố tới đâu thiếu nữ kia vẫn đứng yên một chỗ không động đậy.

Cái cười trên mặt cứng lại, Bách Lý Quả Phụ cắn chặt răng hét lớn "Tới cho lão nương!"

Nhưng mà Dạ Nhược Ly vẫn yên vị đứng đó, trào phúng nói "Thì ra người chỉ có nhiều đó sức thôi sao? Nguyên lai đệ nhất trường sĩ chỉ có thực lực như thế, thật sự thất vọng quá, mấy người các người cũng lên đi, ta không có thời gian để lãng phí!"

Tay nắm ngân tiên ngày càng run, Bách Lý Quả Phụ xấu hổ mà đỏ cả mặt, nàng có chút không cam lòng.

Mọi người trong quảng trường đều sửng sốt lên, hiển nhiên là họ không nghĩ tới lần đầu chiến đấu đã có kết quả như vậy, thiếu nữ mà bọn họ khinh thường lại có thể thắng, mà chuyện này... chẳng lẽ là Bách Lý Quả Phụ không dùng toàn lực? Không sai, chắc chắn là như vậy!

Âu Dương Phong nheo mắt lại, lạnh lùng cười "Không biết là Bách Lý Quả Phụ hôm nay như thế nào mà lại phạm phải sai lầm như vậy, đối phó với một tiểu oa mà cũng không lại. A, xem ra lần này chúng ta phải cùng lên a."

Sự thật là vậy sao?

Nam Cung Liệt dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng, cuộc chiến vừa rồi làm hẳn hiểu, thiếu nữ này không đơn giản

Khó trách Thần nhi từ đầu liền nhìn nàng, hơn nữa mấy ngày trước Huyền Thiên đại sư nói hắc vừa bái một thiếu nữ làm sư phụ, lại nghĩ tới lời lúc này của hắc, nàng hắc là sư phụ của Huyền Thiên.

Nha đầu này không đơn giản, từ đầu là hắc coi thường nàng...

Nam Cung Liệt liếm láp khoé môi, cả người Nam Cung Liệt đều dâng lên chiến khí, dù nha đầu này thế nào hắc đều muốn chiến một trận với nàng, hi vọng thực lực của nàng không làm hắc thất vọng,

Âu Dương Phong và Đông Phương Phi nhìn nhau, đồng thời cùng lúc rút kiếm ra làm cho không khí trở nên ngột ngạt, lần này không còn ai tin Dạ Nhược Ly có thể tránh được công kích lần này, huấn chỉ một tay của nàng còn đang bị buộc lại.

Nghe xung quanh bàn tán um sùm, Chu Tước nhếch môi, khinh thường nói "Đám lão nhân củi mục kia có thể đánh bại chủ nhân của lão tử sao ? quá coi trọng mình rồi, nhưng là... Chủ nhân quá tuyệt, đều thu hút ánh mắt của mọi người, mà Vũ Sa cũng xuất hiện rồi, vậy không phải là ta trong lòng chủ nhân sẽ bị tụt lại ? Không được, lão tử không thể để chuyện này phát sinh. "

Nói rồi lại nhìn Cung Vô Y bên kia, đôi mắt hồng hiện lên tia cảnh giác.

Dù sao, Vũ Sa cũng là một nữ tử, nhưng nam nhân yêu nghiệt này quá nguy hiểm, không thể không làm hắc kiêng kỵ...

Hai kiếm đánh úp về hai bên Dạ Nhược Ly, mà trước nàng còn có một Bách Lý Quả Phụ nắm ngân tiên, mà thân là người ở giữa, đối địch với cả ba - Dạ Nhược Ly lại bình tĩnh như thường, đạm mạc nhìn cảnh này, nàng một chút cũng không để ba người này vào mắt.

Cũng đúng vậy, bọn họ không đáng để Dạ Nhược Ly coi trọng.

Mâu quang có chút biế, mà Dạ Nhược Ly cũng không bỏ ngân tiên trói buộc ra mà còn dùng tay trái rút kiếm ra, bắt đầu múa kiếm, làm cho xung quanh nàng như nổi lên cơn lốc mạnh, mà thiếu nữ đứng giữa cơn lốc kia lại hiện ra hết phong hoa tuyết đại.

Nhưng là cũng chưa ai tin nàng có thể tự thân mà thắng cả hai vị cao thủ mà nàng còn dùng kiếm bằng tay trái.

Chương 20: Kinh ngạc(3)

"Lão gia tử, ngài mau đi cứu nàng !" Nam Cung Thần đến lúc này đã không giữ được vẻ tiêu sái như trước, khẩn trương nắm chặt tay, hô to đối với Nam Cung Liệt, lúc này người có thể ngăn chỉ có hắn.

Nam Cung Liệt vô lực thở dài, tuy hắn muốn biết thực lực của nàng nhưng đối với cháu trái thỉnh cầu, hắn không thể ngồi yên mà nhìn.

Thôi kệ, cứu nàng một lần đi, hắn không cháu yêu hận hắn.

Nam Cung Liệt hơi lắc người muốn lên cứu nhưng là cảnh trước mắt làm hắn đứng khựng lại...

Thiếu nữ bạch y thông dong đứng trên đài, từ đầu đến cuối đều vẫn ở yên một chỗ như rễ cây mọc trên đất, chỉ thấy kiếm trên tay nàng phá đi công kích của Đông Phương Phi, tay phải lại dùng lực làm kiếm của Âu Dương Phong chém vào ngân tiên làm nó bị đứt làm đôi.

Nhanh quá, tốc độ của nàng quá nhanh, mà nàng lại dư sức để đối đầu với hai người kia, sợ là dù hắn cũng không thể bình tĩnh thông dong mà làm giống nàng!

Một hồi sau Nam Cung Liệt mới hoàn hồn lại, nghiêm túc nói: "Tiểu nha đầu, bây giờ lão phu cũng nhập cuộc, mong là cô dùng hết toàn lực. Yên tâm đi, lão phu sẽ có chừng mực, không để cô bị thương nặng."

Cùng lúc đó ba người Đông Phương Phi cũng lui đến bên cạnh Nam Cung Liệt, đến giờ họ mới có thể nghiêm túc mà đánh một trận.

"Chắc lúc trước là mới khởi động thôi, bây giờ chiến đấu mới thực sự bắt đầu đây!"

"Bốn người bọn họ sẽ không cùng ra tay đối phó một cô nương đi, cần nghiêm túc vậy sao?"

"Ta thấy cô nương này không đơn giản như vậy, nếu không bọn họ cũng sẽ không liên thủ."

"Không đơn giản? Sao có thể? Đám người Đông Phương gia chủ lúc trước chỉ đùa với nàng thôi, bây giờ mới chân chính ra tay a."

Trời đã sắp giữa trưa mà mọi người như không cảm thấy đói khát gì, tất cả đều chăm chú nhìn lôi đài như sợ mình sẽ bỏ qua một màn kịch tính đặc sắc.

Từng câu bàn tán lại nổi lên bên tai Hoả Vũ Sa, nàng khoanh tay lại, nhếch môi cười, mòng đợi nói "Lâu quá rồi không thấy Nhược Ly đánh a, không biết thực lực của nàng sao rồi nhưng chắc hẳn không thấp, bởi vì nàng là Dạ Nhược Ly!"

Nàng là thiếu nữ nổi danh cả đại lục, là thiếu nữ thiên tài làm chúng nam nhi cũng cảm thấy thẹn...

Không có chuyện gì mà nàng làm không xong...

"Lão gia tử!" Nam Cung Thần nhíu mày, có chút bất mãn "Ta cảnh cáo ngài, nếu ngài đánh thương muội muội của Nam Cung Thần này ta sẽ không tha thứ cho ngài, mà ngài nên nhớ, nàng là nghĩa muội của ta, nghĩa là cháu gái của ngài, đừng có quên mối quan hệ này!"

Nam Cung Liệt nghe lời của hãn, híp mắt đánh giá Dạ Nhược Ly một cách kỹ càng.

Nếu có một cô cháu gái như vậy cũng không tệ, nhưng giờ là lúc tỷ thí mà không phải lúc nói đến thân tình.

"A, cháu yên tâm đi, tiểu nha đầu, tỷ nữa ta sẽ ra tay nhẹ thôi, mà ta cũng không để họ ra tay nặng đâu, cô cũng đừng trách chúng ta, nếu chúng ta thua thì phải phục tùng cô, nên dù sao đi nữa trận này chúng ta không thể thua!"

Dạ Nhược Ly nhú mày nhìn Nam Cung Liệt, nàng cười khế "Không cần làm vậy, đây là tỷ thí, mọi người cứ dùng toàn lực."

Nghe vậy Nam Cung Liệt cũng không nói gì, hãn chỉ cười đậm liên công kích nàng "Tiểu nha đầu, lão phu là Huyền sư hệ hỏa, đây là Phách Hoả Quyền của lão phu, mong là cô có thể chịu được đòn công kích này."

Ngọn lửa của hãn cực kỳ nóng như làm chảy cả lời đài, cả quảng trường trở nên náo nhiệt, mọi người có người lo lắng, có người ôm tâm tính bàng quang, càng có người cười hả hê, vui sướng.

"Nếu Nam Cung lão gia chủ có thể giết cô cũng tốt, làm cho bản cô nương đỡ tốn công." Long Vũ Cầm nắm chặt tay cười lạnh, tàn nhẫn nghĩ đến Dạ Nhược Ly bị kích, một lòng muốn đẩy nàng vào chỗ chết "Nhưng là a... Nam Cung lão gia chủ sẽ không giết cô, tiếc quá, mà nếu cô thua đây có lẽ là đả kích rất lớn nha"

Long Vũ Cầm đắc ý nhìn chỗ của Dạ Nhược Ly "Hừ, cô cho mình là ai, có thực lực đánh với cao cấp Tinh Huyền sư sao? Vừa rồi chỉ là ận khí của cô quá tốt nên mới ngăn nổi công kích của Đông Phương gia chủ và Âu Dương lão gia chủ thôi, nhưng mà thường thì vận khí sẽ không kéo dài."

Dòng khí cường đại đi qua làm cho từng tảng đá trên đài đều có vết tích thật sâu.

Dạ Nhược Ly trấn định đứng yên, chỉ khi công kích ấy đến gần nàng mới nâng tay nghênh diện mà đón công kích của Nam Cung Liệt.

'Oanh!' Hai bên chạm vào nhau làm cho hoa lửa văng khắp nơi.

Dòng khí cường đại mở rộng quanh thân hai người làm nâng lên tảng đá trên đất và nổ tung nó, nhất thời tro bụi phủ đầy cả lô đài.

Tro bụi nổi lên như tầm màn che luôn cuộc chiến của năm người, mà người ngoài chỉ có thể nghe tiếng đánh nhau mà không nhìn thấy gì làm cho có chút người cảm thấy mất hứng. Nhưng lại không ai rời đi, họ đều nhìn lô đài không rời mắt.

"Huynh nói trong kia cảnh tượng thế nào?"

"Chuyện này còn cần nói? Chắc chắn là thiếu nữ kia bị bốn người đánh thê thảm!"

Nam Cung Thần vốn đang khấn trương nay lại nghe mọi người bàn luận liền càng lo lắng, tay hắn đều bị nắm ra dấu mà hắn như không có cảm giác gì bởi lúc này hắn chỉ nghĩ đến Dạ Nhược Ly. Mà ngược lại, Cung Vô Y lại không lo lắng gì, hắn tin chắc nàng sẽ không bị thua.

Tro bụi từ từ tán đi, mọi người vừa thấy cảnh tượng đều há hốc mồm, tất cả đều kinh hách...

"Chuyện này..."

"Ảo giác, nhất định là ta bị ảo giác"

"Giả, chuyện này không phải là thật, ta không tin..."

Chỉ thấy trên lôi đài, trên người bốn người Nam Cung Liệt đều có vết kiếm thương, chặt vật không thôi, mà họ vừa thấy ánh mắt của mọi người đều hận không có cái hố để chui xuống. Mà Dạ Nhược Ly thì trái lại, một bộ áo trắng đều dính đầy bụi, mặt mày cũng tèm lem nhưng lại không có một vết thương nào.

Dù là vậy nhưng quang mang của nàng cũng không bị bụi tro che dấu.

Lúc này Long Vũ Cầm hận đến nỗi xem căn đứt lưỡi của mình, ghen tị nhìn Dạ Nhược Ly, sao nữ nhân này lại chói lọi như vậy? Dù là Nam Cung lão gia chủ cũng không phải đối thủ của nàng. Nàng không cam lòng, nàng hận ông trời quá thiên vị, những nữ nhân giống như nàng đáng lẽ đã sớm phải chết mới đúng.

"Nhược Ly muội muội" Nam Cung Thần lúc này nhảy lên đài, chạy nhanh nhìn nàng "Muội có bị thương không? Để Huyền Thiên đại sư giúp muội kiểm tra thân thể nha." (Ha ha, cháu trai bất hiếu, ông nội còn đang trên nằm chịu thương không lo, chỉ lo cho nghĩa muội...)

Lúc này khẩn trương đã làm Nam Cung Thần quên một chuyện, Dạ Nhược Ly chính là một luyện đan sư.

"Thúi tiểu tử, ta mới là người bị thương" Nam Cung Liệt thấy Nam Cung thần quên mình, trừng mắt dựng râu lên, thế nhưng không cẩn thận đụng tới miệng vết thương làm hắn đau hít một hơi "Thấy nha đầu kia liền quên ông nội của cháu, quá đáng, về nhà đi, ta sẽ kêu cha cháu dạy lại."

Nghe vậy ba người bên kia vốn đang khó chịu cũng cười ra tiếng.

Mà dù có cho Nam Cung Ngạo mười lá gan cũng không dám đụng Nam Cung Thần một cọng tóc, nếu không lão gia hoá yêu cháu như mạng này còn không đánh chết hắn?

"À nè, tiểu nha đầu, ta hỏi cô một chuyện." Nam Cung Liệt như nghĩ tới một chuyện, chớp chớp mắt, cười tươi "Thực lực của cô có phải là Tinh Huyền Sư đỉnh phong?"

Tinh Huyền sư đỉnh phong?

Lúc này mọi người đều nhìn chờ nàng trả lời.

"Không phải." Dạ Nhược Ly lắc đầu, nhẹ nhàng nói "Ta chỉ là trung cấp Tinh Huyền sư."

"Ha ha, tiểu nha đầu đang nói giỡn sao? Nếu cô là trung cấp Tinh Huyền sư vậy ta là gì? Cao cấp Tinh Huyền sư là giả?" Nam Cung Liệt cười lớn, đừng nói là hăn, mọi người ở đây cũng không ai tin lời nàng.

Một trung cấp Tinh Huyền sư có thể thắng một cao cấp Tinh Huyền sư, một trung cấp Tinh Huyền sư và hai sơ cấp Tinh Huyền sư liên thủ? Nàng cho mọi người đều ngu ngốc sao mà tin chuyện này.

"Ta nói là thật, tin hay không tùy các người." Dạ Nhược Ly nhún vai, đảo mắt qua bốn người "Bây giờ, có phải là các người nên nguyện trung với ta?"

"Không được, ta không cho phép!" Hoả Tinh ác độc trừng Dạ Nhược Ly, thực lực của thiếu nữ này quá mạnh, không thể để cho tứ đại gia tộc thành cấp dưới của nàng nếu không hậu quả sau này sẽ không thể lường được, hơn nữa nếu tứ đại gia tộc liên kết lại thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Hoả gia, mà vậy thì sao lão có thể để chuyện này xảy ra?

"Bắc Ảnh gia tộc cũng không cho phép!"

Lời này vừa dứt một trung niên nam tử đứng dậy từ chỗ ngồi của Bắc Ảnh gia.

Vừa nghe lời này của hắc sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm lại, cả người tung ra sát khí mãnh liệt, nếu không phải đang ở đây nàng chắc chắn sẽ lên giết nam nhân kia. Nhưng cuối cùng nàng vẫn phải nén giận mà nắm chặt tay lạnh lùng nhìn hắc.

“Hắc là Bắc Ảnh Phiến, là con của Bắc Ảnh gia lục trưởng lão, mà thê tử của hắc lại là người Hoả gia, ta không nghĩ người đại diện Bắc Ảnh gia sẽ là hắc a...” Nam Cung Thần nhận thấy được sát khí quanh người nàng, hắc đương nhiên biết sao nàng lại thành như vậy cho nên mới giải thích cho nàng.

Dạ Nhược Ly hơi thở nhẹ ra, bỗng nhiên mà nàng động sát khí, những người Bắc Ảnh gia và Hoả gia đến Thiên Vũ quốc này nàng sẽ không cho họ sống rời đi!

“Bắc Ảnh gia, Hoả gia, các người muốn chết!”

Trong quảng trường lúc này vang lên một câu âm trầm, lập tức một thân hồng y đã bay tới trên võ đài, chỉ thấy nam tử hồng y kia có một dung nhan như yêu nghiệt, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, liếc qua hai người vừa nói chuyện “Chẳng lẽ các người có ý kiến gì với vị hôn thê của bốn vương?”

“To gan!” Bắc Ảnh Phiến tức giận đập bàn một cái, neho mắt lạnh lùng nói “Tiểu tử như người thì tính cái gì mà dám mắng lão tử?”

Lúc này gió lạnh thổi qua như làm cho Cung Vô Y biến thành một người khác, nếu trước mặt Dạ Nhược Ly hắc là một yêu nghiệt vô lại thì nay trên người hắc lại làm người khác có cảm giác quân lâm thiên hạ, bá đạo mà đoạt đi lòng người.

Trong đôi phượng mâu đảo qua một chút tàn nhẫn, Cung Vô Y yên lặng cười một cái, vung tay áo lên làm cho một mảnh màu hồng bay tới Bắc Ảnh Phiến.

‘Phanh’ Hồng quang bay qua tới trước mắt hần một milimet, Bắc Ảnh Phiến chưa kịp hồi phục tinh thần liền nghe Cung Vô Y âm trầm nói “Tốt nhất người nhìn một chút, xem thử bốn vương là ai?”

Bắc Ảnh Phiến cầm lệnh bài trước mắt hần, khinh thường liếc qua nhưng vừa nhìn chữ được khắc trên đó tay liền buông làm lệnh bài trượt xuống đất.

Hần hoảng sợ nuốt một ngụm nước miếng, một chút cũng không còn kiêu ngạo như lúc đầu “Ngài...ngài là người của thế lực kia? Trời ạ, ngài là người của thế lực kia! Công tử, tiểu nhân có mắt không trông nên mới không biết ngài, mong ngài độ lượng tha cho tiểu nhân, coi như người không biết vô tội, tha cho tiểu nhân một mạng!”

Hoả Tinh cũng nhìn được chữ trên lệnh bài, lão giật mình cũng không thua Bắc Ảnh Phiến.

Không sai, quả thật là lệnh bài của thế lực kia, hơn nữa có thể có lệnh bài này thì địa vị ở nơi đó không thấp, trời ạ, bọn họ vừa trêu chọc người nào a?

“Lăng Thiên công tử, thế lực kia là gì vậy?” trong ánh mắt thanh lãnh tràn ngập nghi ngờ, lấy thân phận của Long Vũ Cầm tự nhiên là không thể biết thế lực kia, mà không chỉ nàng, ngoại trừ người của Huyền Lực gia tộc, các võ giả còn lại cũng không biết, vì vậy mà khi nói tới nó đều thập phần kiêng kỵ.

Hoả Lăng Thiên hoảng sợ, hơi run rẩy nói “Thế lực kia vốn có thực lực vượt quá người thường, có thể nói như vậy, toàn bộ cường giả của hai nhà Bắc Ảnh và Hoả đi ra mà thế lực kia chỉ cần người có thực lực trung bình thì đây cũng là cuộc chém giết đơn phương. Đám người đó không phải chúng ta có thể chọc được.”

Long Vũ Cầm kinh ngạc há hốc miệng, nàng không nghĩ tới nam tử này không chỉ có dung mạo yêu nghiệt mà bối cảnh còn mạnh như vậy.

Tại sao nữ nhân kia lại may như vậy, nam tử cường đại như thế mà nhìn tròng nàng?

Long Vũ Cầm nắm chặt tay, lúc này trong lòng nàng chỉ có ghen tị, hung ác nhìn Dạ Nhược Ly lúc lâu, một hồi lại cười lạnh, nàng sẽ để ngài ấy biết bản tính hoa dương lũng lờ của nữ nhân này.

Nữ nhân này không chỉ có quan hệ với Long Phi Thanh mà còn dây dưa với Nam Cung Thần, nàng không tin sau khi hẳn biết hết những chuyện này còn có thể chịu nàng.

“Tiểu Dạ nhi..” Cung Vô Y cười khê đến cạnh Dạ Nhược Ly, mỉa mai nói “Bốn vương biết nàng muốn tự tay giết họ cho nên mới không giết chúng, để dành cho nàng, nàng nên cảm tạ bốn vương thế nào đây?”

Dạ Nhược Ly nhếch môi nhìn hẳn, nhún vai nói: “Vương gia, ngài muốn ta báo ơn thế nào? Nếu muốn ta lấy thân báo đáp thì ta nghĩ ngài đừng mơ mộng, ta không muốn thành tấm mộc che đoạn tụ cho ngài!”

“Nữ nhân, bốn vương nói thêm lần nữa, bốn vương không phải đoạn tụ!” Khuôn mặt tuấn tú đen sì ra, Cung Vô Y cắn chặt răng, hận không nuốt nữ nhân ghê tởm này vào miệng, nhưng chỉ một lúc hẳn lại nhếch môi cười “Nhưng mà nếu nàng muốn cảm tạ bốn vương, thì chỉ cần nàng hôn bốn vương một cái là đủ, yêu cầu của bốn vương không cao lắm đâu!”

Lần này là mặt của Dạ Nhược Ly đen lại, nàng bước lên túm vạt áo của hẳn, nhón chân lên nói “Yêu nghiệt, ta cảnh cáo ngươi đừng có lòng tham không đáy, coi như ngươi đã giúp ta hai lần thì ta sẽ ôm ngươi một cái!”

“Không được, một nụ hôn!”

“Ôm!”

Thấy nàng không lùi bước, Cung Vô Y nhú mày, tiếc nuối nói “VẬY... vậy ôm ba cái đi!”

“Hai cái”

“Tốt, thành giao”

Dạ Nhược Ly vỗ tay mừng mình đã đạt tới mục đích nhưng nàng tựa hồ cảm thấy có gì đó không đúng...

Nam Cung Thần không nói gì nhìn hai người, sao hẳn lại không biết Cung Vô Y kia cũng phúc hắc vô sỉ như vậy mà thông minh cơ trí như Nhược Ly muội muội lại dễ dàng lọt bẫy. Hai người này quá lạ, không phải là họ bị ai giả danh chứ?

“Khụ..” Hoàng Phủ Sài ho khan hai tiếng, cẩn thận nhìn hai người trên đài, thấy họ không tức khi bị cắt ngang mới thở nhẹ ra “Hai vị đều từ nơi xa mà tới liền nên để ông chủ là ta chiêu đãi, đêm nay hoàng cung sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị, không biết các vị cảm thấy thế nào?”

Tuy là lời đối với mọi người nhưng tầm mắt chỉ nhìn hai người Dạ Nhược Ly cũng đủ hiểu thực ra hẳn nghĩ chiêu đãi hai người họ.

Dạ Nhược Ly vốn muốn từ chối nhưng vừa nghĩ tới khi đại hội kết thúc nàng sẽ đi Bắc Ảnh gia, so759 rằng sau này sẽ khó mà gặp lại Cung Vân Phi được cho nên nàng gật đầu đồng ý, bởi vì yến hội của hoàng cung mà Cung Vân Phi làm Thái tử phi chắc chắn sẽ tham gia.

Hơn nữa nếu không giải quyết chuyện này tận gốc nàng khó mà yên lòng được.

Nghĩ đến đại hội này đã kết thúc, có lẽ tiệc tối kết thúc rồi nàng sẽ đi Bắc Ảnh gia. Dạ Nhược Ly hơi ngẩng đầu nhìn về phương trời xa xăm, nhẹ nhàng mà nỉ non: “Dượng à, một nhà chúng ta sắp sum tụ rồi, không lâu nữa đâu...”

Hoàng cung, ánh sáng xanh vàng rực rỡ, từ xa nhìn tới làm cho người ta có một cảm giác như thiên hạ hùng vĩ đã xuống.

Trong toà cung điện hào hoa tràn ngập tiếng ca, cung nữ đi ra đi vào không ngừng bận rộn, mà hôm nay đến dự ngoài Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y ra thì còn các thế lực lớn của Thiên Vũ quốc, vương cung quý tộc, mà Dạ Nhược Ly có chút không thích khi ở trong này, nàng nhú mày rồi nhìn ra ngoài.

“Chu Tước, Nguyệt, mấy người các người ở đây đi, ta ra ngoài một chút.” Nói rồi nàng lặng lẽ mà đi ra ngoài, mà người tứ đại Huyền Lực gia tộc bị nhóm quyền quý đây đưa nên chỉ có thể nhìn nàng đi.

Màn đêm yên tĩnh như nước.

Gió đêm từ từ thổi nhẹ, Dạ Nhược Ly đuổi người ra, ánh trăng đêm chiếu xuống gương mặt làm cho nó dường như sáng ngời.

“Dạ Nhược Ly, tên cô là vậy phải không?” Không biết khi nào thì Hoả Viêm đã đến cạnh nàng, cười nhạt một cái, con người đen thâm thúy kia có gì đó khác thường nhìn nàng “Ta có thể gọi cô là Nhược Ly như tiểu muội gọi cô không? Hôm nay, đa tạ cô đã cứu tiểu muội.”

“Huynh không cần phải cảm tạ.” Dạ Nhược Ly cười khẽ, nhìn hắn “Nàng là bằng hữu mà ta lấy mệnh tương giao, ta quyết không cho ai thương tổn nàng.”

Hoả Viêm hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn nàng có chút biến nhưng hắn lại không biết “Quen biết cô là phúc khí của tiểu muội, nàng từ nhỏ đến lớn

ngoài ta ra đều cách xa người khác, không nghĩ là có một ngoại lệ nha.”

Dạ Nhược Ly nhún vai nhìn ánh trăng tròn trên trời đen: “Có lẽ là do chúng ta quá giống nhau, bởi vì tính cách giống nhau nên mới làm bạn thân thôi!”

“Chuyện này... ta biết”

Dạ Nhược Ly còn định nói gì đó nhưng lúc này lại nghe: “Cung Vân Phi, sao cô lại ở đây? Hừ bản cung nói cho cô, bản cung chỉ nhận mỗi Hân Nguyệt tử tử thôi, nàng mới là hoàng tẩu của bản cung.”

Nghe cái tên quen thuộc này, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn thì thấy trước đó là một nữ tử mặc cung trang màu vàng trong bóng đêm, đưa lưng về phía nàng nhìn không rõ hình dáng.

Trước nàng kia là hai nữ tử, trong đó là một thiếu nữ chừng mười tuổi, đáng người nhỏ bé dễ thương nhưng ngữ khí ngang ngược của nàng làm người khác khó chịu. Mà nữ tử còn lại cũng mặc cung trang màu vàng, cao quý thanh lịch, là người kiệt xuất nhất trong cả ba.

“Công chúa, người đừng nói vậy, nàng là cháu của Huyền Thiên đại sư, ngài làm vậy sẽ gặp họa. Hơn nữa nàng còn là thái tử chính phi, thần thiếp nên gọi nàng là tử tử, chúng ta đều là nữ nhân hầu ạt điện hạ mà, phải hoà thuận với nhau.. không thể....”

“Hoàng tẩu, sao tẩu lại sợ nàng? Nàng đã hại tẩu thảm như vậy rồi mà tẩu còn nói giúp nàng? Ta nghe nói Huyền Thiên đại sư anh minh nhất sẽ không thiên vị nữ nhân lòng dạ ác độc. Hoàng huynh thật là, loại nữ nhân này lưu làm gì. Hừ, dù sao ta cũng muốn hoàng huynh hưu nàng đi, nàng không đáng làm mẫu nghi thiên hạ.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Lột Mặt Nạ Xuống

Vừa nghe lời nói kia làm cho Cung Vân Phi có chút không kiềm mình được nhưng rất nhanh lại khôi phục lại, dù là thế cũng không che được dung nhan tái nhợt của nàng, lãnh đạm nói "Công chúa, điện hạ có bỏ bản cung hay không còn chưa phải do cô làm chủ, dù sao hiện tại bản cung vẫn là hoàng tẩu của cô, là trưởng bối của cô mà thái độ vừa rồi là thái độ mà cô đối với trưởng bối sao? Mà nếu cô có thể làm điện hạ bỏ bản cung bản cung còn cảm tạ cô không hết lời đâu."

Nhưng mà lúc này nàng đã sớm đau tận tâm, nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp còn không bằng rời đi nhưng mà nam nhân kia sẽ thả nàng đi sao?

Cung Vân Phi lắc đầu cười khổ, nếu nàng nhờ Huyền Thiên gia gia giúp đỡ thì chuyện này giải quyết dễ rồi nhưng mà ngài đã giúp nàng một lần rồi, nàng không muốn làm phiền ngài nữa...

"To gan!" Hoàng Phủ Điệp lạnh lùng quát lên "Cô dám nói chuyện với bản cung như vậy? Cô cho cô là ai? Bản cung không hiểu sao Huyền Thiên đại sư lại nhận cô làm cháu nữa, chắc hẳn là do cô dùng thủ đoạn ghê tởm, sẽ có ngày ngài biết cô là loại nữ nhân độc ác, may mắn hoàng huynh đã sớm hiểu rõ cô, tiếc là không biết sao lúc trước huynh ấy không đánh chết cô luôn đi. Loại người như cô chỉ có thể chia rẽ uyên ương người ta, nếu không phải do cô thì sao Hân Nguyệt tỷ tỷ chỉ là trắc phi?"

Lâm Hân Nguyệt ở một bên cười lạnh, con bé này thật sự dễ bị lừa, có vài lời của nàng thôi mà đã tin, nàng lại nói vài câu liền dám cả gan chặn

đường Cung Vân Phi, nếu bị đại sư phát hiện thì con bé ngu ngốc này sẽ chịu hết trách nhiệm..

"Ta nói sao cảm thấy tối nay tệ như vậy? Nguyên lại là một con chó đang cắn người a, khó trách khó trách..."

Lời nói tràn ngập trào phúng từ sau người Cung Vân Phi vọng lại, mà Hoàng Phủ Điệp vừa nghe liền khó chịu, cắn chặt răng tức giận "Là ai dám chửi bản cung? Lăn ra cho bản cung!"

Theo ánh trăng mà đến là một bóng dáng thiếu nữ bạch y, hình bóng nàng in dài trên đất, dung mạo lại tuyệt sắc làm cho hai người là nữ tử Hoàng Phủ Điệp và Lâm Hân Nguyệt có chút thất thần, bọn họ chưa từng thấy thiếu nữ nào mỹ mạo như vậy, dù là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không bằng.

Ngây ngốc một chốc rồi giật mình lại, Hoàng Phủ Điệp ghen tị nhìn nàng kia "Cô là người nào? Ai cho cô quyền thấy bản cung mà không quỳ?"

Dạ Nhược Ly nhú mày, đi lên phía trước giơ chân đá mạnh vào người nàng làm Hoàng Phủ Điệp sụp người mà quỳ rạp xuống đất, bất mãn mà hận ý nhìn nàng.

"Công chúa, công chúa, người không sao chứ?" Lâm Hân Nguyệt vừa thấy vội vàng nâng nàng dậy, khuôn mặt không chút che giấu lo lắng nhưng sâu trong mắt lại không có chút khẩn trương nào, hơi ngẩng đầu dò hỏi "Cô là người của Huyền Lực gia tộc?"

Nàng không ngu ngốc như Hoàng Phủ Điệp, không phải chưa gì đã ý thế hiếp người, phải biết rằng tối hôm nay là tiệc chiêu đãi người của Huyền Lực gia tộc mà thiếu nữ này lại không bình thường, có thể nàng là người của thế lực cường đại thì sao?

Dạ Nhược Ly liếc nàng một cái, lãnh đạm nói "Không phải"

Vừa nghe đáp án Lâm Hân Nguyệt liền thở nhẹ ra, nếu không phải là người của Huyền Lực gia tộc vậy không sao hết, dù nàng có chết cũng không ai truy cứu.

"Cô là tiểu thư nhà nào mà ta chưa gặp qua cô?" Lâm Hân Nguyệt ngẩng đầu làm cho nàng càng cao quý, bộ cung trang vàng nhạt rồi cây trâm vàng búi trên tóc làm cho cả người không chút dung tục, nàng không như những nữ tử khác mà trang điểm cho thật đẹp, nàng chỉ thi phấn nhẹ nhàng, khó trách Hoàng Phủ Quân lại yêu nàng.

Thấy nàng không đáp, Lâm Hân Nguyệt nắm chặt chiếc khăn trong tay, sắc mặt như thường "Không biết cha cô có dạy cô lễ nghi chưa, cái thái độ bất kính của cô nếu để bệ hạ biết cô cho là cô còn có đường thoát sao?"

Dạ Nhược Ly không nói gì chỉ cười trào phúng, trực tiếp giơ chân đá Lâm Hân Nguyệt rơi vào trong hồ. Vào cái thời tiết đông này nước trên mặt hồ đã sớm đóng thành băng, có thể nghĩ Lâm Hân Nguyệt chịu thế nào.

"Lần này ta chỉ cảnh cáo hai cô thôi, lần sau nếu có tái phạm ta sẽ làm các cô hối hận vì đã sinh ra. Cung Vân Phi, cô theo ta đi." Nói rồi Dạ Nhược Ly kéo Cung Vân Phi đang sững sờ đi vào chính điện.

Cung Vân Phi cứ ngây ngốc bị kéo đi, đến giờ nàng vẫn không biết cô nương này là ai mà lại giúp nàng?

"Cô nương này..." Bỗng Cung Vân Phi đứng lại không đi nữa, nàng chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi "Chúng ta quen nhau sao? Cô muốn kéo ta đi đâu? Ta đã tạ cô đã giúp ta nhưng mà..."

"Cung Vân Phi, chỉ mới cách xa tám năm mà cô đã quên ta rồi?"

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng xoay người lại, nhẹ nhàng nhìn Cung Vân Phi "Tám năm trước ta cảm động vì cô đã tới Vân gia thăm ta, lúc đó không trò

chuyện với cô được ta rất tiếc, nhưng mà không nghĩ là sau tám năm lại gặp ở Thiên Vũ a."

Lời nói phiền muộn này làm Cung Vân Phi ngẩn người, một hồi mới nghĩ tới gì đó mới hỏi "Cô là Văn Ca?"

Vừa thấy Dạ Nhược Ly gật đầu nàng liền nhào vào lòng mà ôm Nhược Ly, liền gào khóc lên như một đứa trẻ, nàng như muốn phát tiết tất cả đau khổ trong mấy năm này.

Dạ Nhược Ly hiểu rõ lòng Cung Vân Phi nên tùy nàng khóc, đợi một hồi nàng mới vỗ vai Cung Vân Phi "Vân Phi, không phải do mình là nữ nên phải dựa vào nam nhân mà sống, từ xưa đến nay trên đại lục không hề thiếu nữ tử hào kiệt, họ đều tự tin dựa vào tự mình, nếu thái tử kia thực vô dụng thì cô hãy đi, loại nam nhân này không đáng để cô phải khóc."

Cung Vân Phi nhẹ nhàng lau hết nước mắt, gật đầu cười mỉm.

Bởi vì những lời này của Dạ Nhược Ly làm cho Cung Vân Phi suy nghĩ cẩn thận lại, vì vậy mà sau khi nàng mất đi cái nặng trong lòng rồi làm nên sự nghiệp...

Từ khi Nhược Ly đỡ Cung Vân Phi đi vào đại điện, cả điện trở nên im lặng lạ kỳ, mọi người đều nhìn các nàng đoán quan hệ giữa thiếu nữ thiên tài này với thái tử phi Thiên Vũ quốc.

Hoàng Phủ Sài lặng yên suy nghĩ, ý cười trong mắt ngày càng rõ, hẳn từ long ý đứng lên, tươi cười nói : "Vân Phi, thì ra là con biết Dạ cô nương, đúng rồi, Quân nhi, lần trước Lâm Hân Nguyệt khi dễ Vân Phi, loại nữ nhân này không xứng làm trắc phi thái tử, con biếm nàng làm thiếp đi!"

Hắn kiên quyết nói, không cho Hoàng Phủ Quân cơ hội từ chối.

Hoàng Phủ Quân chỉ thấy trong lòng cay đắng, vô lực gật đầu, rồi hẩn nhìn Cung Vân Phi với ánh mắt thâm thúy, tình ý nói không rõ. Mà Cung Vân Phi nhận thấy ánh mắt kia của hẩn, nàng nắm chặt cánh tay Nhược Ly, ánh mắt đậm mạc của nàng đã làm người khác có thể thấy trong mắt nàng giờ đã không còn có hẩn.

Lúc này Hoàng Phủ Quân mới cảm thấy nữ tử này dường như sẽ rời bỏ hẩn mà đi. Trước kia nàng không có chỗ dựa, dù hẩn gây thương tổn cho nàng nàng đều nhẫn nhịn, nay nàng đã có chỗ dựa vững chắc, không chỉ có Huyền Thiên đại sư mà còn có Dạ Nhược Ly.

Không hiểu sao lòng hẩn như bị ai dó đâm vào...

Người trong điện này đa số đều biết hai người Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly nhưng khí thế của họ quá mạnh nên nhóm quyền quý không dám lại gần, chỉ có thể bắt chuyện với tứ đại Huyền Lực gia tộc. Còn đám người Bắc Ảnh gia và Hoả gia thì trừ huynh muội Hoả Vũ Sa đến ra, cũng không ai tới.

Cung Vân Phi nghi ngờ nhìn Dạ Nhược Ly, nàng có thể nhận ra thái độ đặc biệt của hoàng thượng đối với nàng, mà nàng không phải là Vân Vân Ca sao? Sao hoàng thượng lại kêu là Dạ cô nương?

"Từ khi ra khỏi Vân gia, ta đổi tên thành Dạ Nhược Ly." Nhược Ly nhún vai cười khẽ.

Lời nàng vừa dứt một thân ảnh hồng y cũng phi tới. Cung Vân Phi ngẩng đầu nhìn người tới, vừa thấy đó là Cung Vô Y, nàng run lên, cúi đầu nói: "Tứ...tứ hoàng huynh, thì ra huynh cũng ở đây"

Trong các hoàng huynh của mình, Cung Vân Phi sợ nhất là tứ hoàng huynh Cung Vô Y tâm ngoan thủ lạt này, nhất là thủ đoạn mà hẩn đối đãi với nữ tử.

Cung Vô Y liếc nàng một cái, nhẹ gật đầu rồi nhìn sang phía bên trái Dạ Nhược Ly còn vị trí trống kia, đang muốn ngồi thì bị một người giành trước. Thấy mục đích không đạt được, hắn đen mặt nhìn người kia.

Chu Tước khiêu khích nhìn hắn, vị trí bên cạnh chủ nhân là của hắn, không ai được cướp!

"Tứ hoàng huynh, huynh ngồi chỗ của muội đi!" Cung Vân Phi lau mồ hôi lạnh trên trán, nhường chỗ cho Cung Vô Y mà hắn cũng không khách sáo ngồi xuống, phượng mâu mê người, yêu nghiệt cười nhìn Dạ Nhược Ly.

"Tiểu Dạ nhi..."

"Thái tử trắc phi đến, lục công chúa đến.."

Lời nói còn chưa dứt đã bị một tiếng the thé thông báo của thái giám ngoài điện cắt ngang, Cung Vô Y nhíu mày, không kiên nhẫn nhìn ra ngoài, vừa nhìn liền biết hắn đang bất mãn, làm cho Hoàng Phủ Sài đang chú ý hắn cũng ra mồ hôi lạnh.

Theo tiếng thông báo đi vào là Lâm Hân Nguyệt hoàng y cũng lục công chúa Hoàng Phủ Điệp xinh đẹp dễ thương sóng vai đi vào.

Vừa vào điện, Hoàng Phủ Điệp liền thấy Dạ Nhược Ly, nàng ta nghiêng rằng, phần hận nói: "Dân đen đáng chết, cô còn dám tới đây? Phụ hoàng, sao ngài lại để loại người này tham gia yến hội? Ngài phải đánh cô ta một trăm trượng rồi đuổi khỏi hoàng cung!"

Nguyên bản cả điện đang ồn ào thì sau khi Hoàng Phủ Điệp lớn tiếng nói thì như có kỳ tích xảy ra, mọi người đều há hốc, đồng tình nhìn nàng.

'ba!' Một cái tát vang dội trong không gian yên tĩnh này, Hoàng Phủ Điệp kinh ngạc ngẩng đầu, rưng rức nhìn phụ hoàng luôn sủng ái nàng, ghen ngào nói: "Phụ hoàng, sao ngài đánh con, con đã làm gì sai?"

"Cần rồi!" Hoàng Phủ Sài phất tay áo, lãnh khốc nói "Mau xin lỗi Dạ cô nương!"

"Cái gì?" Hoàng Phủ Điệp rung lên, cắn cắn môi, oán hận nhìn Nhược Ly "Phụ hoàng, ngài muốn con xin lỗi cô ta? Tại sao? Rõ ràng là cô ta... con biết rồi, nhất định là phụ hoàng bị dung mạo cô ta mê hoặc, cô ta không xứng đáng, chẳng lẽ trong lòng ngài nàng quan trọng hơn hoàng nhi sao?"

Ánh mắt Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, nàng đứng lên, nhưng nàng còn chưa kịp ra tay thì một thân ảnh màu hồng bên cạnh đã nhanh hơn, tàn nhẫn nói: "Vị hôn thê của bốn vương có thể để cho một kẻ ngu ngốc như người vũ nhục á? Lăn cho bốn vương!"

Cung Vô Y nắm vạt áo Hoàng Phủ Điệp nhắc cô lên rồi mạnh mẽ ném ra ngoài, rồi lại dùng chân đạp cô một cái, lúc này cả người hấn nhìn âm trầm đáng sợ.

Dù là Cung Vô Y cũng không hiểu nổi tại sao mỗi khi mình nghe có ai vũ nhục nàng(DNL) liền tức giận, muốn giết người đó.

Máu không ngừng chảy ra từ trong miệng chảy ra nhưng Cung Vô Y lại coi như không thấy, không chút nào thương hoa tiếc ngọc, ngược lại hấn còn tăng lực đạp dưới chân, tàn nhẫn cười "các người nghe kỹ cho bốn vương, nếu còn để bốn vương nghe ai nói gì về nàng liền có kết cục giống kẻ ngu này!"

Dạ Nhược Ly chớp mắt, dù nàng không thích yêu nghiệt Cung Vô Y này nhưng thấy hấn giữ gìn như vậy nàng lại cảm thấy không còn kiêng kị hấn như lúc đầu.

Cung Vô Y lại giơ chân đá Hoàng Phủ Điệp văng ra ngoài, sau đó từ trong vạt áo lấy ra một khăn lụa ,rồi nhíu mày lau giày cho sạch. May mà

lúc này Hoàng Phủ Điệp đã đau mà ngắt đi, nếu không thể nào cũng tức chết.

Hoàng Phủ Sài, phủ trán một cái rồi phất tay cho người nâng Hoàng Phủ Điệp xuống.

Dạ Nhược Ly nhìn Hân Nguyệt từ đầu tới cuối đều đặt mình bên ngoài, xoay người phân phó Dạ Băng Nguyệt một cái, ngay lúc mọi người không chú ý, nàng biến mất rồi nhanh chóng trở lại.

"Văn Ca, vừa rồi muội kêu cô ấy làm gì vậy?" Cung Vân Phi khó hiểu hỏi.

Dạ Nhược Ly khoanh tay, lười nhác dựa vào ghế gỗ đàn hương, tà cười: "Muội kêu nàng đi rắc một thứ bột phấn lên người Lâm Hân Nguyệt, thứ này là tình phấn, thứ phấn này có thể làm cho người ta phản đối chữ tình gấp chục lần, cho dù là người ẩn nhẫn cũng sẽ phải lộ ra hết. Bây giờ tỷ cứ nhìn kịch hay là được rồi."

Nói xong, Dạ Nhược Ly cũng không nói gì nữa.

Huyền Thiên đang cùng Nam Cung Liệt nói chuyện cũng thường hay liếc về Dạ Nhược Ly giống như đang đợi lệnh, mà lúc này hăn liền ngăn người vì bây giờ trong đầu hăn có một thanh âm vang lên: "Huyền Thiên, lát nữa ông phải phối hợp với ta, làm tốt chuyện này ta sẽ thu ông làm đồ đệ, dạy thuật luyện đan cho ông."

"sư phụ?" Huyền Thiên nghi hoặc chớp mắt, vừa nãy dường như hăn nghe tiếng sư phụ nhưng mà miệng của nàng còn chưa mở ra, chẳng lẽ vì ông cứ nghĩ bái sư nên có ảo giác? Có lẽ vậy.

"Huyền Thiên, đừng nghi ngờ, đây là một loại huyền kỹ mà ta tu luyện, có thể dùng ý niệm để giao tiếp, tí nữa cứ làm theo như này gì ta phân phó

là được." đạo thanh âm lúc này lại truyền tới lần nữa, Huyền Thiên sửng sốt, song rất nhanh liền đổi thành kích động.

Đây không phải là ảo giác? Sư phụ muốn thu hấn làm đồ đệ?Hấn đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng tới rồi.

Mà Thanh Nhiên với Thanh Mộc cũng thu được truyền âm, không khỏi càng thêm sùng bái Dạ Nhược Ly, đã gần tới nỗi mù quáng, nếu như nàng nói trên đời này có chuyện nàng làm không được thì họ cũng không tin.

"khụ khụ..." Thanh Nhiên ho khan, trong mắt tràn đầy ý cười "Thanh Mộc, đệ có nghe nói sao, hiện tại bên ngoài đều lưu truyền rằng Trắc phi nương nương của thái tử âm ngoan độc ác, tâm như độc hạt lại làm ra vẻ thanh thuần, hãm hại thái tử phi nương nương, một chút cũng không hiền lương thực đức như thái tử phi."

Thanh Mộc liếc hấn một cái, cái này không phải do hấn truyền sao?

"Ừ, rất nhiều người nói vậy."

"nha?" Huyền Thiên bỗng nhiên cũng sáp chân vào, tay quấy rối tóc một chút, "Chuyện này là thực sao? Vân Phi là cháu gái của lão phu, lão phu không thể để con bé bị người ta khi phụ được, mọi người cho ta biết chuyện này có thật hay không?"

Trong An Tĩnh điện bởi vì mấy câu của ba thầy trò Huyền Thiên mà rộn sóng.

"Chuyện này ta cũng có nghe qua, theo ta thấy, Thái tử phi vẫn tốt hơn, tính tình ôn hoà, hiền lương thực đức, so với trắc phi giả dối kia tốt hơn nhiều."

"Đúng vậy, nếu là ta, ta sẽ không nhìn hạt cát thành minh châu, trắc phi kia sao có thể sánh bằng thái tử phi được?"

"Ta thấy thái tử trắc phi kia một lòng độc ác, tâm cơ thì thâm trầm, nghe nói giao tình của nàng với tứ công chúa không nhỏ mà vừa rồi thấy công chúa bị nạn lại không cứu? Đã vậy còn thích nơi nơi tuyên truyền nàng tốt lắm, thiện lương lắm, còn trọng tình trọng nghĩa. Phi, nàng tính là cái gì?"

Lâm Hân Nguyệt nắm chặt nắm tay, sắc mặt đổi từ trắng thành xanh, từ xanh thành hồng, nhìn chăm chăm đám người kia: "Câm miệng cho bốn cung, Cung Vân Phi kia sao sánh bằng ta? Dung mạo hay tài năng đều không bằng ta, chỉ nhiều đó sao là thái tử phi được? Nếu không phải nàng là công chúa Ly Phong quốc thì dù là thiếp của điện hạ nàng cũng không có cửa."

Mọi người đều kinh sợ, ai cũng không nghĩ là cao quý tao nhã Thái tử trắc phi lại phần nộ điên cuồng đến vậy? Nhất là khuôn mặt kia nanh ác đáng sợ như vậy, sao thái tử lại yêu một nữ tử như vậy được? Nhìn thôi cũng ghê tởm.

"Hân Nguyệt!" Hoàng Phủ Quân dùng sức nhấn lâm Hân Nguyệt, bắt mắt nhìn mặt, dù là hăn cũng không biết nàng có một mặt điên cuồng đến vậy.

Kinh ngạc hồi lâu mọi người cũng lấy lại tâm trí, tiếp tục nghị luận.

"Chẳng lẽ lời đồn là thật? Thái tử phi bị trắc phi hãm hại?"

"Nhìn cái dạng này có lẽ là đúng rồi, thái tử trắc phi không tao nhã cao quý như đồn đãi mà là một nữ nhân chanh chua."

"không phải, so với chanh chua càng đáng sợ."

"Rầm!" Lâm Hân Nguyệt một chân đá bay cái bàn gần nhất, hung ác hét ầm lên "Bốn cung bảo các người câm ngay, chẳng lẽ các người không nghe sao? Cung Vân Phi kia không thể bằng ta. Nếu lại để bản cung nghe mấy lời này coi chừng bản cung chém cả nhà các người."

"Ba!" Hoàng Phủ Quân rốt cuộc không nhịn được nữa , giơ tay tát Lâm Hân Nguyệt một cái, có chút đau đớn rống lên "Lâm Hân Nguyệt, bản thái tử nhìn lầm cô rồi, đây mới là bộ mặt thực của cô đúng không? Vậy bình thường cô phải ăn nhả ra sao vậy?"

Một cái tát này làm cho Lâm Hân Nguyệt tỉnh lại, nếu là bình thường, vì giữ hình tượng của mình, dù tức bao nhiêu nàng cũng không biểu hiện trên mặt, mà khi này không hiểu sao nàng lại không áp chế được cơn tức trong người mà phát tiết ra hết.

"Điện hạ, thần thiếp không biết chuyện này là thế nào, những lời này không phải do thần thiếp nói, thực sự không phải, điện hạ phải tin thần thiếp." Lâm Hân Nguyệt ôm má, uỷ khuất nhìn Hoàng Phủ Quân, mà nàng giống như nghĩ tới gì đó liền trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vân Phi "Thiếp biết rồi, là do hai ả kia, nhất định là hai ả hạ độc trên người thân thiếp cho nên thiếp mới nói những điều này, điện hạ..."

"Đủ rồi!" Hoàng Phủ Quân che giấu đau đớn trong mắt, thất vọng lắc đầu "Đến lúc này rồi nàng còn muốn trốn tránh trách nhiệm?Mà trên đời này có loại độc khổng chế lời nói việc làm của người khác sao? Lâm Hân Nguyệt, sau này bốn thái tử không tin cô một lần nữa!"

Dù là hãn không muốn tin nữ nhân mình yêu vẫn luôn lừa hãn, nhưng mà sự thật trước mắt làm cho hãn skhoong thể không tin...

"Nhược Ly, là nàng làm sao?" Hoả Vũ Sa đến cạnh Dạ Nhược Ly, giơ ngón tay cái lên, yêu mị cười "Loại nữ nhân giả dối này làm ta thấy mà tởm, chuyện làm ta thích nhất chính là kéo lớp nguy trang này xuống, ha ha, tiếc tối hôm nay quá đã, còn được miễn phí xem vở kịch này nữa chứ."

Hoả Viêm ôm trường kiếm trong người luôn nhìn hai người Hoả Vũ Sa và Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ như thần nở một nụ cười vui vẻ.

Về phần vở kịch kia, từ đầu tới cuối hãn sđều không nhìn...

"Tiện nhân, ta muốn giết các người." Người yêu lãnh đạm làm cho lòng Lâm Hân Nguyệt như chìm vào biển sâu. Với nàng mà nói đây là lỗi của hai ả (chỉ HVS và DNL), dù sao giờ nàng cũng đã thất sủng, cùng lắm thì đồng quy vu tận, thứ mà nàng không lấy được, tiện nhân Cung Vân Phi kia đừng hòng lấy được!

Đáng tiếc là nàng còn chưa tới gần thì đã bị Thanh Nhiên với Thanh Mộc chặn lại rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt, Thanh Nhiên liền nín cười "Sư tổ, bạch si này cứ giao cho đồ tôn là được rồi, ngài cứ vui vẻ xem kịch là được ạ."

"Đúng vậy, chuyện nếu để tự tay sư tổ động thủ vậy chúng ta dùng để làm gì nha?" Thanh Mộc lãnh đạm nhìn Lâm Hân Nguyệt, lạnh lùng nói.

Sư... sư tổ?

Không kể đến Lâm Hân Nguyệt, chỉ trừ mấy người Hoả Vũ Sa ra thì những người còn lại đều sửng sốt.

Nàng là sư tổ của Thanh Nhiên Thanh Mộc, vậy không phải là sư phụ của Huyền Thiên đại sư sao? Trời ơi, nàng không chỉ là thiên tài tu luyện mà còn là một luyện đan sư trân quý, kỹ thuật luyện đan còn cao hơn đại sư Huyền Thiên, nếu không sao đại sư lại bái nàng làm sư phụ được?!

Hoàng Phủ Sài thở hắt ra, khó trách lúc trước Thanh Nhiên cảnh cáo hăn không thể để Huyền Ảnh đi báo thù, nguyên lai nàng còn có một thân phận như thế, không biết là hoàng muội sao lại đụng tới nàng, mà nữ nhi của hăn cũng chọc sai lầm này.

Người như vậy, hoàng gia cũng không thể chọc tới.

"Văn Ca, muội là luyện đan sư sao?" Cung Vân Phi kinh ngạc há to miệng, khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần lại: "khó trách Huyền Thiên

đại sư lại giúp ta, thì là bởi vì muội. Tuy rằng ta không biết sao muội lại rời đi Ly Phong quốc nhưng ta cũng có thể đoán đại khái rồi. Nếu Van tướng quân mà biết năng lực này của muội, không biết ngài ấy hối hận tới chừng nào."

Dạ Nhược Ly cười nhạt, từ chối cho ý kiến, nàng quay sang nhìn về phía Lâm Hân Nguyệt.

Lâm Hân Nguyệt không ngờ rằng thiếu nữ này là sư phụ của Huyền Thiên đại sư, trời ạ, sao hôm nay nàng đã chọc phải người như thế này chứ, nếu lại cho nàng làm lại nàng chỉ mong hôm nay đừng gặp phải người này, cũng đừng nhận kinh hách nhiều như này.

"Lâm Hân Nguyệt, người biết chuyện này chưa? Hôm nay sư tổ của ta đã thắng đệ nhất cao thủ trong tứ đại gia tộc, cũng thu phục luôn tứ đại gia tộc, cũng chỉ có loại người ngu ngốc như người với Hoàng Phủ Điệp kia mới trêu chọc sư tổ, với thân phận của các người cũng xứng nói chuyện với sư tổ sao? Hoàn toàn là vũ nhục sư tổ của ta, các người dù muốn uống nước rửa chân của sư tổ cũng không xứng."

Thanh Nhiên cao ngạo nói, khinh thường nhìn Lâm Hân Nguyệt, trong mắt xẹt qua một tia chán ghét rõ ràng.

"Đã đụng tới sư tổ rồi, Lâm gia các người đừng nghĩ còn tồn tại nữa."

Câu nói cuối cùng này là cho mặt Lâm Hân Nguyệt tái mét, nàng biết hôm nay đã trêu phải người không nên trêu, chẳng những mạng nàng không có mà cả cơ nghiệp trăm năm của Lâm gia cũng không còn. Nếu Thanh Nhiên đã muốn giết nàng vậy sao còn nói mấy tin này làm gì, nếu không nói có lẽ nàng sẽ không thống khổ như vậy.

"Thanh Nhiên, Thanh Mộc, những chuyện còn lại giao cho các người, chúng ta đi thôi."

Nếu đã đạt được mục đích vậy Dạ Nhược Ly cũng quyết định đi, đối với nàng thì Lâm Hân Nguyệt chỉ là một phế vật nàng không cần ra tay, chỉ cần giao cho người khác là được, ắt hẳn họ sẽ cho nàng câu trả lời vừa lòng.

"Phỉ nhi..."

Từ phía sau truyền tới một lời khàn khàn làm Cung Vân Phỉ ngẩn người, nhưng chỉ một chút liền theo Dạ Nhược Ly rời đi, không quay đầu lại.

Hoàng Phủ Quân nhìn thân ảnh từ từ biến mất trong tầm mắt chỉ cảm thấy tâm hình như không còn, đôi mắt thâm thúy kia giờ đây tràn trề nỗi đau xót, hối hận...

Sau khi đã ra ngoài điện, Dạ Nhược Ly duỗi thắt lưng một cái, sau đó liền có một bàn tay nắm lấy cổ tay nàng làm nàng nhú mào, nhìn về phía tên yêu nghiệt nào đó, lạnh lùng nói: "Buông tay!"

"Nữ nhân đi với ta, ta có chuyện cần nói với nàng." Nói rồi liền cương ép kéo nàng đi.

"Hỗn đản!" Chu Tước thấy màn này liền tức giận chửi một câu "Trả chủ nhân cho lão tử!"

"Chu Tước nè, người đừng đi theo làm gì." Hoả Vũ Sa vội vàng giữ Chu Tước lại, không cho hắn chạy theo, "Ta thấy nam nhân này cũng không tệ, hắn rất xứng với Nhược Ly, người đừng đi theo phá họ làm gì, nếu không ta nói chuyện kia cho cô ấy."

Nghe vậy Chu Tước liền dừng bước, hắn hung dữ nhìn Hoả Vũ Sa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Coi như cô thắng!"

Ánh trăng chiếu rọi trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử kia, môi đỏ hơi nhếch gợi lên một nụ cười tuyệt diệu, nam nhân này không hổ là một tên

yêu nghiệt, nếu không phải tinh thần của Dạ Nhược Ly trầm ổn chắc cũng bị hấn câu hồn đi rồi.

"Muốn nói gì thì nói nhanh đi!" Dạ Nhược Ly nhú mày, lại nhìn xuống tay hấn nói "Mà huynh có thể bỏ tay ta ra được không?"

"Tiểu Dạ Nhi, bốn vương..."

Lời nói vừa tới bên miệng thì hấn thấy cung nữ đang đi tới đây liền nuốt trở vào, khó chịu nhú mày, mà hấn lại nhích về gần về phía Dạ Nhược Ly để ra một lối đi, chuyện này đối với Cung Vô Y có khiếm phích mà nói thì cho dù là một nữ tử lướt qua cũng đủ làm hấn thấy ghê tởm.

Mà bước chân của cung nữ kia cũng hướng về cùng phía đó, mà bởi vì nàng cúi đầu nên không rõ được khuôn mặt của nàng.

Lông mày hấn nhíu chặt lại, Cung Vô Y đứng lên một bước chặn nàng kia lại, chán ghét nói "Người là ai? Sao cản đường bốn vương?"

Cung nữ kia liền quỳ xuống trước mặt hấn, từ từ ngẩng đầu lên, khi thấy rõ mặt nàng kia Dạ Nhược Ly liền sửng sốt.

Là Long Vũ Cầm sao? Không ngờ nàng ta lại giả trang cung nữ lẫn vào cung.

"Công tử, tiểu nữ muốn tới nói cho công tử một chuyện: người đừng để bị nữ nhân này lừa." Long Vũ Cầm chỉ thẳng mặt Dạ Nhược Ly, phần hấn nói tiếp "Nữ nhân này có quan hệ không rõ với Long gia Long Phi Thanh, ai muội không rõ với Nam Cung gia Nam Cung Thần thiếu gia, mà bên cạnh ả lại có không ít nam nhân, ả ta không khác gì một kỹ nữ, người đừng để bị ả lừa, ả ta có lẽ vì thế lực phía sau của công tử mà tiếp cận người, nữ nhân tiện như ả không xứng để công tử theo đuổi đâu."

Nói rồi Long Vũ Cầm đắc ý nhìn Dạ Nhược Ly, hắn ta thà rằng tin là có chứ không thể tin là không, dù giả hay thật thì tiện nhân này cũng bị vứt bỏ thôi, không có một nam nhân nào muốn mình mang tiếng râu quai xanh (đeo râu quai xanh = bị vợ ngoại tình).

Mà hắn cao ngạo như vậy nói không chừng liên giận dữ mà giết ả luôn.

Ha ha, đây là kết quả của người muốn là địch của Long Vũ Cầm nàng...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Mau Lăn Ra Đây Chịu Chết!

Nam tử hồng y đứng dưới ánh trăng, vạt áo tung bay, hắt lẳng lẳng đứng trên lối mòn mà khuôn mặt kia lại âm trầm đáng sợ, đáy mắt lạnh lùng nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất.

Long Vũ Cầm nhìn chăm chăm nam tử yêu nghiệt kia, nuốt xuống một ngụm nước miếng, không thể không nói nam tử này là nam tử ưu tú nhất trong những nam tử mà nàng đã gặp. Nam tử hoàn mỹ lại kinh diễm như vậy không thể là nhân loại được.

Nam tử kia bước lên một bước, nhếch môi nhìn Long Vũ Cầm làm cho ả ta tim đập nhanh hơn, trở nên càng bất an. ả không cho là nam tử cười âm lãnh này sẽ nhìn trúng nàng.

“Tiểu Dạ Nhi không xứng để bốn vương yêu thích, vậy người xứng sao?”

Lời nói lạnh lùng đoạn tuyệt làm cho Long Vũ Cầm kinh ngạc tròn mắt, nàng từ từ đứng dậy, hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: “Tại sao? Tại sao nữ nhân này tệ như vậy người còn thích ả ta? Loại nữ nhân giống như ả vốn nên...”

Lời nói đang nói liền bị đứt giữa chừng bởi vì có một bàn tay đang không ngừng bóp chặt cổ nàng, nàng hơi ngẩng đầu liền thấy dung nhan tuấn mỹ lại âm lãnh.

“Câm miệng!” Cung Vô Y quát lạnh, sát khí trong mắt không thềm che giấu “Người cho người là ai mà dám vu cáo vị hôn thê của bốn vương? Người cho người có một chút tư sắc thì tốt hơn nàng sao? Bốn vương nói cho người biết trong mắt bốn vương, dù có là mỹ nhân cũng chỉ là vi khuẩn thôi, đương nhiên là ngoại trừ tiểu Dạ Nhi ra, nàng mạnh mẽ như vậy không giống nữ nhân!”(Nhã Nhã: sao có cảm giác như CVY đang chửi khéo DNL vậy ta? =))))

Mới nghe nửa câu đầu Dạ Nhược Ly có chút thích nhưng khi nghe nửa câu sau, vài phần tốt đẹp kia là mất sạch sẽ.

“Phanh!” Bàn tay hắt vung lên đẩy Long Vũ Cầm ra, chán ghét nhìn tay mình, nhú mày nói: “Sao bốn vương lại xúc động như vậy chứ? Tự tay chạm vào người? Về rồi phải dùng nước sát trùng rửa sạch mới được, dù bốn vương muốn tự chặt tay này nhưng mà nếu không có tay sao ôm Dạ Nhi được đây?”

“Khụ, khụ...” Long Vũ Cầm xoa xoa cổ họng mình, ho khan mấy tiếng, mà vừa nghe đến lời nói kia của hắt nàng liền tái mặt, trong mắt đều là ý khuất nhục.

Dạ Nhược Ly co rút khoé miệng, không nói gì nhìn Cung Vô Y, thu tầm mắt lại lạnh lùng nhìn Long Vũ Cầm, nhếch môi cười lạnh: “Long Vũ Cầm, đây là cô tự đưa lên cửa, lúc trước Long gia các người đối xử với Long Phi Thanh ra sao thì giờ ta sẽ trả lại cho các người — gấp đôi!”

“Cô... cô không được làm như vậy!” Long Vũ Cầm khẩn trương lui về sau hai bước, hoảng sợ nhìn Dạ Nhược Ly đang đi về phía nàng.

“Không được? Tại sao lại không được?” Lạnh lùng cười, Dạ Nhược Ly nhướn mắt, “Từ lúc các người gây thương tổn cho Long Phi Thanh liền đã bị kết cục bị diệt vong rồi, đây là các người tự tìm, đừng trách ai!”

Thuộc hạ của nàng cũng là người nhà của nàng, không thể để người khác thương tổn được! Nếu không chỉ có một kết quả – đó là chết!

“Cô tức giận vì một nam nhân như vậy không sợ người giận quá mà giết cô sao?” Long Vũ Cầm cắn môi, lui về sau hai bước, nhìn về phía Cung Vô Y nói “Chính người cũng thấy rồi đó, cô ta có quan hệ không bình thường với Long Phi Thanh, chẳng lẽ người có thể khoan dung sao?”

Dạ Nhược Ly nhẹ chầm biếm một tiếng, nàng không ngờ rằng cô ta còn ôm hy vọng vào lúc này.

“Ta với yêu nghiệt này không có quan hệ gì với nhau, chuyện của ta hẳn không có tư cách xen vào, mà để ta nói cho cô cái này...” Hơi cúi người xuống, Dạ Nhược Ly nói nhỏ bên tai Long Vũ Cầm, nhỏ đến nỗi mà Cung Vô Y không thể nghe được “Long Phi Thanh không chỉ là thuộc hạ của ta mà thân phận của hắn còn là một trong sáu vị trưởng lão Âm Dạ các, dù là thân phận hay địa vị đều cao hơn Niệm Khê các chủ, chỉ bằng đám phế vật các người cũng muốn giết hắn sao?”

Thân thể Long Vũ Cầm hơi run lên, dù nàng ở Thiên Vũ quốc nàng cũng biết Âm Dạ các danh chấn đại lục.

Cái tên Long Phi Thanh là một trong sáu vị trưởng lão nàng cũng đã nghe qua nhưng mà chỉ nghĩ là trùng tên mà thôi, ai ngờ hai người này lại là một, nói vậy, thân phận của nữ tử này... là...

Các chủ chân chính của Âm Dạ các! Mà nàng cũng là một luyện đan sư thần bí cao quý!

Trời ạ, hôm nay nàng đụng tới ai vậy nè, nếu biết chuyện này sớm hơn thì dù có cho nàng gan trời nàng cũng không dám chọc.

“Biết rồi sao?” Dạ Nhược Ly lãnh đạm lướt mắt qua mặt tái nhợt của Long Vũ Cầm, từ từ xoay người quát lạnh, “Thanh Long, ‘chiếu cố’ nàng

thật tốt cho ta, nhớ kỹ là đừng để nàng ta chết sớm quá, ta muốn nàng nhận hết thống khổ rồi hãy chết, chuyện này giao cho mi đó.”

Từ trong chiếc nhẫn loé lên một luồng sáng xanh liên xuất hiện một thiếu niên có khuôn mặt đáng yêu, hần chu miệng, uỷ khuất nhìn Dạ Nhược Ly nói “Chủ nhân, chuyện này ta thành thạo nhất nhưng mà ta đói quá, không có mà sức làm.”

“Thanh Long, người muốn yêu cầu điều kiện với ta?” Dạ Nhược Ly nhíu mày, trêu chọc nhìn khuôn mặt đáng yêu kia.

“Người ta chỉ đói bụng thôi mà, đói lắm luôn á, chủ nhân, người ta muốn ăn đan dược, muốn ăn liền á...” Thanh Long lặn lộn dưới đất, cả bộ áo xanh dính đầy tuyết trắng dưới đất, một hồi sau mới chịu bò dậy lay tay áo nàng, đôi mắt mọng nước chớp chớp: “Chủ nhân, người coi như người ta không có ăn vụng, người thưởng ta một lọ đan dược được không?”

Bị Thanh Long nhìn như vậy, Dạ Nhược Ly không khỏi mềm lòng lấy ra một lọ đan dược trong nhẫn Huyền Linh, tuy người là thần thú nhưng cũng không ăn nhiều đan dược được đâu, chẳng lẽ người đã quên lúc đó người ăn nhiều quá mà khó tiêu sao?”

Vừa nhận đan dược, Thanh Long cười như nở hoa, nhẹ gật đầu: “Chủ nhân, không có lần nữa đâu, ta chắc chắn đó.”

Dạ Nhược Ly xoa đầu Thanh Long rồi nhìn sang phía Cung Vô Y, nhẹ nhíu mày: “Yêu nghiệt, nếu huynh không có lời gì để nói thì ta đi trước, ta còn nhiều chuyện cần làm lắm, phải đi trước.”

Cung Vô Y nhìn nàng cười khế, mỉa mai vô cùng: “Để bốn vương đoán, nàng muốn đi đối phó Hoả gia và Bắc Ảnh gia đúng không?”

“Không sai, ta hận hai gia tộc này nên ta không thả bọn họ rời đi đâu.” Sát ý tuôn trào ra ngoài, nàng lạnh lùng nói, nàng không nghi ngờ sao hẳn

có thể biết suy nghĩ này của nàng vì dù sao hắc cũng hiểu biết chuyện này một hai.

Cung Vô Y nhếch môi, híp mắt, lười nhác nói: “Cần bốn vương giúp gì không?”

Trong mắt Dạ Nhược Ly loé ra khí thế bá đạo, nhìn hắc nói: “Ta không cho là còn cần trợ giúp để đối phó với đám phế vật kia, chỉ cần mình ta là đủ, không cần ai giúp đỡ.”

Nói rồi Dạ Nhược Ly đi nhanh rời khỏi, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của hắc, Cung Vô Y cười mỉa hoặc: “Bây giờ chắc Hàn Phong đã phế tên phế vật Hoả gia kia rồi, nữ nhân bốn vương nhìn trúng đám phế vật kia sao có thể thăm dò?”

Hoả Lăng Thiên có lẽ không nghĩ tới lúc trước hắc thềm thường nhìn Dạ Nhược Ly liền nhận được tai vạ thảm thiết này...

Lúc này ở biệt viện Hoả gia tràn đầy tiếng khóc, Hoả Tinh lạnh lùng nhìn qua đám người đang khóc sụt sùi, tức giận nói: “Các người nói là khi này có một người áo đen tới, mà hắc còn dẫn theo rắn độc, phế đi căn nguyên của cháu ta sao?”

Trong ốc lúc này có một đám nữ nhân, hoàn phi yến gầy đều có đủ, những nữ nhân này đều có chút sắc đẹp, phong tư trác tuyệt, mà lúc này bọn họ đều bị thương quây quần bên giường.

Trên giường là một nam tử, sắc mặt hắc tái nhợt, thân thể không còn lành lặn, hạ thân thì máu chảy đầm đìa, cực kỳ bi thảm, nhìn vào cũng đủ làm người ta sớn hết gai ốc.

Những nữ nhân này bị thương là không phải giả, nếu Lăng Thiên thiếu gia đã bị thương chỗ đó thì các nàng liền không còn tác dụng gì, mà lấy tính cách của hắc sẽ không thả các nàng đi, như vậy những ngày sau này

của các nàng sẽ ra sao? Mà bọn họ đang bị thương nên cũng không ai trả lời câu hỏi của Hoả Tinh trưởng lão, đều đang nức nở không ngời.

“Hừ đã sớm nói cho con đừng mang nữ nhân nào theo mà không nghe...” Hoả Tinh lạnh lùng hừ, sát ý dày đặc lan toả ra “Vừa nãy ai ở bên hầu hạ Lăng Thiên, mau ra đây cho lão phu!”

Một nữ tử xinh đẹp run rẩy đứng ra, nàng quỳ xuống cúi đầu nói “Là... là.. thiếp...”

Hoả Tinh liền rút kiếm trên lưng ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người ông ta liền đâm vào người nữ tử kia.

Nàng kia hoảng sợ trừng to mắt, há to miệng, không kịp nói gì đã ngã xuống...

“A!”

Tiếng la lớn vang lên trong phòng, tất cả nữ tử đều nín lặng, ôm nhau gào gao, khẩn trương nhìn Hoả Tinh, sợ mình sẽ là nạn nhân kế tiếp.

“Biến, biến hết cho lão phu!”

Câu này giống như lệnh đặc xá, chúng nữ nhanh chóng chạy ra ngoài, sợ mình trở một tý liền mất mạng.

“Trưởng lão, Tinh trưởng lão...” Bên ngoài có một hạ nhân chạy tới, thở dốc “Vũ Sa tiểu thư và Viêm thiếu gia đã về.”

“Rầm!” Ông đấm mạnh nắm đấm lên bàn, đôi mắt trở nên tàn nhẫn, sát ý lan rộng “Chuyện này cùng hai người kia không thể không liên quan, nếu cháu ta đã tàn vậy ta sẽ không để bọn họ sống tốt!”

Nói rồi nhìn Hoả Lăng Thiên đang nửa sống nửa chết trên giường, phát tay áo, dứt khoát rời đi.

Hoả Viêm, Hoả Vũ Sa, hôm nay là ngày chết của các người!!!

Ngay lúc Hoả Tinh đi về phía tiền sảnh thì hai huynh muội Hoả Viêm cũng đang kề vai đi tới, vì thế mà hai bên chạm mặt! Nhìn thấy vẻ mặt ‘đau lòng mất con’ của Hoả Tinh, Hoả Vũ Sa khinh thường cười: “Lão nhân, sắc mặt người quá tệ, chẳng lẽ hôm nay con người chết sao, hay là có đứa cháu đích tôn nổi dòng nào bị phế à? Chuyện này vui quá, chúc mừng!”(Nhã Nhã: Sa Sa nói chuẩn *giơ ngón tay cái*, HVS: Đương nhiên, không nhìn coi bốn tiểu thư là ai a? *cười đắc ý*)

Dừng chân lại, Hoả Tinh mặt đầy sát ý “Hoả Vũ Sa, quả nhiên là người làm! Ta muốn giết người báo thù cho cháu ta!”

Hoả Vũ Sa giật mình, lời vừa rồi nàng chỉ không thích đôi ông cháu này nên mới nói, chẳng lẽ thực sự Hoả Lăng Thiên đã bị phế?

“Ha ha..” Nghĩ tới đây Hoả Vũ Sa không nhịn được cười lớn, tiếng cười cứ quanh quẩn cả đêm hôm “Thật là tốt quá, đại ca, ca có nghe không, công cụ hại người của phế vật Hoả Lăng Thiên kia bị phế rồi, muội thật sự không nhịn được nữa, ha ha, tối nay vui quá luôn, không biết là ai tốt bụng làm nữa, nếu biết ta sẽ khắc hẳn thành tượng, cảm tạ hẳn đã trừ bỏ tai hoạ cho dân.”

Nghe vậy Hoả Viêm nhếch môi cười, sùng nịnh nhìn nàng.

“Chắc là Hoả Lăng Thiên kia chọc phải người không nên chọc nên mới bị quả báo đó, ta sớm đã muốn phế tên phế vật kia rồi, tiếc là có người làm trước rồi.”

“Người... các người...” Sắc mặt Hoả Tinh xanh mét, giờ kiếm đâm tới Hoả Vũ Sa “Ta muốn giết các người báo thù cho cháu ta!”

Trong mắt loé ra hàn quang, Hoả Vũ Sa cười lạnh, bình tĩnh nhìn kiếm kia đâm tới “Thiên Hoả, giết lão!”

Hồng quang trong tay áo loé ra liền xuất hiện một con rắn hồng, lè cái lưỡi dài đánh úp về phía Hoả Tinh, mà Hoả Tinh không đề phòng Thiên Hoả liền cắn chặt cổ tay ông, đau quá mà Hoả Tinh muốn hất ra, bóp chặt cổ tay bị thương.

Hồng Xà rơi xuống mặt đất, hồng quang bao quanh người nó, thân hình nó dần kéo dài rồi hoá thành một la ly hồng y.

“Thú hoá hình người?” Hoả Tinh biến sắc mặt, mà trên cổ tay hằn một sơ tơ màu hồng dần lan lên phía về tim đau đến mắt hằn đều co: “Thứ này không phải là sủng vật sao? Nó là Huyền thú có thể hoá thành hình người, Hoả Vũ Sa những năm này người giấu quá sâu!”

Nhiều năm trôi qua như vậy mà không ai phát hiện, trong tay Hoả Vũ Sa có một Huyền thú hung mãnh như vậy.

“Trúng độc của ta rồi a... Lão già, người chết chắc rồi!” Thiên Hoả phồng má, đôi má hơi ửng hồng nhìn rất dễ thương, lông mi thì dày như quạt hương bồ, đôi mắt tròn xoe trừng Hoả Tinh “Người muốn giết chủ nhân ta mà không nghĩ mình có xứng không sao? Nếu Nhược Ly đại nhân mà biết, người sẽ rất thảm.”

Lúc nói đến Dạ Nhược Ly, đôi mắt to trogn kia loé ra quang mang sùng bái.

Hoả Tinh nhìn sơ tơ trên cánh tay kia, ông cắn chặt răng lấy kiếm chặt luôn cánh tay mình xuống, máu tươi liền từ đó phun ra ngoài, mặt hằn nhanh chóng tái lại.

“Hoả Viêm, Hoả Vũ Sa, lão phu sẽ không tha cho các người.”

“Ha ha, lão thất phu, người cho người làm vậy thì còn sống được sao?” Thiên Hoả cười lớn, khinh thường nhìn hằn “Người biết ta là ai sao? Tên đầy đủ của ta là Thiên Hoả Xà, độc tính mạnh nhất, chỉ cần bị ta cắn một

cái thôi thì độc của ta sẽ lan tràn toàn thân người, chủ nhân nói ta chính là pháp bảo đánh lén tốt nhất, người xong rồi lão thất phu!”

Nói xong liền có một tơ hồng sắc lan cả toàn thân, dù là mặt cũng nhiễm vài tơ hồng, nhìn cực kỳ khủng bố.

Ánh trắng bao phủ một bộ áo đen, nam tử áo đen khoanh tay đứng trên nóc nhà, khí vũ tuyệt luân, hiên ngang, đứng thẳng trong gió, tư thế oai hùng, lúc này hắn đang nhìn chăm chăm hồng y nữ tử bên dưới: “Nữ tử này là bằng hữu của chủ mẫu tương lai đúng không? Những người bên chủ mẫu không ai đơn giản nha, nhưng mà nhiều nam nhân quá đi, chủ nhân càng phải nỗ lực nhiều lắm mới mong đuổi theo chủ mẫu được, mà nữ tử này tuy không giống chủ mẫu nhưng cũng có ý lắm a...”

Cuối cùng Hàn Phong còn nhìn kỹ Hoả Vũ Sa, trong mắt hiện lên vài tia hưng phấn, sau đó liền thả người nhảy biến mất trong đêm trăng...

Hoả Vũ Sa? Tên này hắn sẽ nhớ kỹ...

“Có lẽ Hoả gia không cần ta ra tay a!”

Từ trên đầu xuất hiện một câu nói lãnh đạm làm Hoả Vũ Sa ngẩn ra, vừa ngửa đầu liền thấy Dạ Nhược Ly từ trên mái hiên nhảy xuống, nàng nhìn nơi mà Hàn Phong vừa biến mất rồi mới nhìn Hoả Vũ Sa: “Sa Sa, những năm này thực lực của Thiên Hoả tăng nhiều ha!”

“Ừ, đột phá còn nhanh hơn cả ta nữa chứ.” Hoả Vũ Sa xấu hổ cười, đột nhiên nàng hỏi: “Nhược Ly, tỷ hận Bắc Ảnh gia?”

Dạ Nhược Ly gật đầu, nàng cũng không che đi sát khí trong mắt: “Bắc Ảnh Thần là dưỡng của ta, cho nên ta không những hận Bắc Ảnh gia mà Hoả gia cũng là kẻ thù không đội trời chung nữa, lần này ta sẽ không để bọn họ rời đi. Vừa nãy ta đã đi Bắc Ảnh gia rồi, không còn một ai sống!”

“Bắc Ảnh gia Bắc Ảnh Thần? Cái tên này ta đã nghe qua, Hoả gia Hoả Duẫn Na đã đợi ông nhiều năm lắm rồi, Hoả Duẫn Na này là tiểu thư trực hệ, thiên phú khá tốt, ở Hoả gia địa vị cô ta rất cao, gia tộc cũng kỳ vọng ở cô ấy nhiều lắm. Nhưng mà Nhược Ly, ta cùng với đại ca sẽ luôn ở về phía cô, dù bỏ gia tộc cũng được.” Hoả Vũ Sa nghiêm mặt, kiên định nói.

Hoả Viêm nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua tia khó hiểu nhưng nó đi quá nhanh làm cho không ai nắm bắt được.

“Tiểu muội, chúng ta về nhà trước đi, nếu phải giúp Nhược Ly thì chúng ta phải về nhà rồi mới có thể nói được.” Hoả Viêm nhìn sang Dạ Nhược Ly, cực kỳ kiên định nói “Nhược Ly, chuyện của muội cũng là chuyện của chúng ta, Hoả gia ra sao đều không liên quan gì đến bọn ta cả, chúng ta sẽ dốc toàn lực giúp muội.”

Dạ Nhược Ly vui mừng cười tươi, vô vai hai người: “Giao cho hai người thì ta yên tâm rồi, ta còn một số chuyện phải làm phải đi trước, nơi này giao cho hai người nha.”

Sau khi rời đi, Dạ Nhược Ly liền về Long gia, Long Thần Lạc sớm đã ở ngoài cửa đứng đợi, nàng nói với ông vài câu rồi đi về phòng mình. Nhưng mà khi mở cửa ra thấy chuyện trong phòng thì dừng chân lại vài giây mới nhíu mày đi vào.

Chỉ thấy trên giường là một nam tử đang khoanh chân ngồi, gió đêm bên ngoài thổi vào làm tóc bạc tung bay nhẹ nhàng.

Ánh trăng thanh đậm chiếu lên cấm bào làm cho hắc phiêu dật giống như tiên, đẹp đến không thật. Nếu nói Cung Vô Y là yêu nghiệt tai hoạ thì hắc là như tiên nhập thế, dù là hai loại đẹp trai ngược nhau nhưng lại đẹp vô cùng.

Giống như phát hiện người đi tới nam tử mở mắt ra, thân ảnh loé lên liền xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly.

Tốc độ hần quá nhanh nên Dạ Nhược Ly có giây lát ngây ra.

“Phi Thiên Độc Giác Thú?” Dạ Nhược Ly giãn mi ra, khó tin dò hỏi.

Nam Tử ôn nhu cười, nhẹ gật đầu, cả khuôn mặt đều trở nên nhu hoà, nhẹ nhàng nói: “Ta là Thiên Hoàng, mấy ngày trước là ngài cứu ta, vì muốn trả ơn ta muốn kí kết khế ước cùng ngài.”

Dạ Nhược Ly nhìn hần một cái, cũng không có động tác gì: “Nói lý do thật cho ta đi, ta không tin người vì trả ơn mà đồng ý phục tùng cho nhân loại.”

“Trong Huyền Thú rừng đã từng có lời tuyên tri rằng lúc ta gặp nguy cơ sẽ được một người cứu, người này sẽ trở thành cường giả đứng đầu đại lục, nếu ta trung thành đi theo người này thì Huyền Thú rừng sẽ càng mạnh hơn nữa, sẽ không còn bị ức hiếp nữa!” Nâng mí mắt lên, vẻ mặt nghiêm túc thay cho vẻ ôn hoà khi nãy “Ngài chính là người đó, ta cảm thấy ngài rất đặc biệt nên mới nguyện ý khế ước với ngài.”

“Sao người lại chắc rằng ta sẽ khế ước người?”

“Bởi vì ta là Thú Hoàng của Huyền Thú rừng, khế ước ta cũng đồng nghĩa với việc có được cả Huyền Thú rừng.”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly không khỏi than nhẹ, nàng đã từng nói sẽ bắt Thú Hoàng tới để cười, không nghĩ rằng sẽ là ‘nhất ngữ thành sấm’, Thú Hoàng tự mình đưa đến...(Nhất ngữ thành sấm: một lời nói thành sự thật)

Sáng hôm sau

Tin tức Hoả gia và Bắc Ảnh gia gặp phải tai hoạ diệt môn truyền ra cả Thiên Vũ quốc, vừa nghe có rất nhiều người ngây ra như phỗng, những người đã từng tham dự Huyền Giả đại hội không khỏi nghĩ tới một thân

bạch y phiêu nhiên kia liền run lên. Ai cũng biết trong đại hội hai bên đã kết thù, chẳng lẽ chuyện này là cô ta làm?

Nhưng mà không ai dám nghị luận, nói không chừng là hai nhà tranh chấp rồi đồng quy vu tận thì sao.

Ở Nam Cung gia, mọi người tập trung trong tiền sảnh, Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn qua bốn vị gia chủ của mấy thế gia, rồi lại nhìn Cung Vân Phi: “Vân Phi, ta kêu đám người Long Phi Thanh đưa tử về Ly Phong quốc nha, được không?”

Nghe vậy, Cung Vân Phi cười nhẹ lắc đầu: “Nhược Ly, ta không về đó đâu, nếu được cho ta ở lại giúp đỡ đi, được không?”

“Nơi này không hợp với tử, nếu tử không muốn về thì ta cho Long Phi Thanh đưa tử đến Âm Dạ các, Niệm Khê sẽ an bài cho tử, mong rằng sau khi ta về từ Bắc Ảnh gia có thể thấy một Cung Vân Phi hoàn toàn mới, không phải công chúa, cũng không phải Thái Tử phi, tử làm được không?”

Cung Vân Phi gật đầu, kiên định đáp: “Ta sẽ không để muội thất vọng đâu.”

Âm Dạ các? Đám người trong tứ đại gia tộc nhìn nhau, bỗng nhiên họ nghĩ tới chẳng lẽ nàng là chủ nhân thần bí của nó sao? Có lẽ trừ người đó ra sẽ không ai có bản lĩnh này, nếu sớm biết được họ sẽ không ứng chiến, nếu không sẽ không đem cả gia tộc kéo vào chung.

“Long Phi Thanh, Dạ Phi Linh, hai người đưa tử ấy về đi” Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng phân phó, nàng vung tay áo lên liền có một quyển sách dày bay vào lòng Huyền Thiên “Đây là những gì đêm qua ta đã viết, bên trong là phối phương và các phương pháp luyện đan, về sau đan dược trong Âm Dạ các liền giao cho ông, trong đó cũng có nhiều loại đan dược giúp Huyền giả đột phá, tốt hơn mấy loại ông nghiên cứu ra nữa, ta mong trong thời gian ngắn thực lực của tứ đại gia tộc sẽ phát triển nhanh.”

Có một Thiên Hoàng liền đủ đối phó với Bắc Ảnh gia. Mà lực lượng của tứ đại gia tộc cần phát triển toàn lực bởi vì ở trên Bắc Ảnh gia có nhiều thế lực còn mạnh hơn nữa, nàng linh cảm rằng rất nhanh sẽ phải đối mặt.

Huyền Thiên cẩn thận ôm cuốn sách vào lòng, bảo vệ như trân bảo, trên mặt cugn che không được sự kích động.

Hồ hấp những người còn lại cũng trở nên dồn dập, đan được có thể làm Huyền Giả đột phá? Trời a, họ đang mơ hay đang tỉnh? Chuyện tốt như vậy bọn họ có thể được hưởng sao?

Lúc này thái độ của tứ đại gia tộc đều thay đổi, họ vui mừng mà theo, không có một chút bất mãn, đối với Huyền Giả mà nói thì có gì quan trọng hơn là tăng thực lực lên?

“Trừ nay tứ đại gia tộc phải nghe theo lệnh Huyền Thiên, nếu các người toàn tâm toàn ý ta sẽ không bỏ rơi các người, nhưng nếu ai có ý muốn phản bội...” Sát khí nhanh chóng hiện ra, Dạ Nhucowj Ly cười lạnh “Ta sẽ cho người đó, sống – không – bằng – chết!”

Mọi người đều rung mình nhìn dung nhan tuyệt sắc kia.

“Chu Tước người vào trong nhẫn đi, Nguyệt, ta đi trước một bước, cô nhanh chóng theo sau!” Sau khi an bài mọi chuyện Dạ Nhược Ly đứng dậy rời đi, đi ra ngoài cẩn thận nhìn trước sau, thấy không có tên yêu nghiệt nào đó mới thở nhẹ ra.

Nhưng mà lúc này từ phía liên có thanh âm nghiêng rằng nghiêng lợi “Nữ nhân, nàng lại muốn chạy đi đâu? Bốn vương nói rồi, nàng đừng hòng bỏ lại bốn vương!”

Thân thể nàng đột nhiên cứng ngắt, vừa quay đầu liền thấy tên yêu nghiệt kia.

Dạ Nhược Ly thở nhẹ ra, huyết sáo một cái liền xuất hiện Phi Thiên Độc Giác Thú từ trời đi xuống, đến trước mặt Dạ Nhược Ly

Dạ Nhược Ly thả người nhảy lên lưng Độc Giác Thú, nhếch môi cười: “Yêu nghiệt, hẹn gặp lại, Thiên Hoàng, đi thôi!”

Cung Vô Y nhìn Độc Giác Thú đang trên trời, đen mặt lại, đập vào một cây cổ thụ bên cạnh, cổ thụ liền ầm ầm ngã xuống: “Hàn Phong, ra đây mau!”

Bóng đen loé lên, hiện ra trước mặt Cung Vô Y là Hàn Phong, hắc(HP) lùi về sau vài bước, cười gượng: “Chủ nhân, người đừng giận, ta chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi, ta biết ngài không muốn làm chủ mẫu bị thương nhưng mà đừng trút giận lên người ta, ta chịu không được, ngài tha cho ta đi!”

“Hàn Phong, sao ngươi lại không biết bay?” Cung Vô Y hung tợn trừng hắc, xanh mét hỏi.

“Chủ nhân, ta là rắn, ngài thấy có con rắn nào bay rồi sao?” Hàn Phong uỷ khuất nhìn hắc, không bay được không phải lỗi của hắc, con rắn trời sinh đều không biết bay.

“Nếu như không phải người không bay được thì sao giờ Dạ Nhi đã chuồn đi rồi? Hiện tại người tự về Ly Phong quốc đi, chừng nào chưa bay được thì đừng tới gặp bốn vương.”

Hàn Phong hổ thẹn cúi đầu, đúng rồi, đây là lỗi của hắc, nếu hắc bay được thì đã giúp chủ nhân đuổi theo chủ mẫu rồi, nói cho cùng đều là do hắc không bay được. Nếu hắc có thể giống Long mà bay lượn thì không phải chủ nhân đã ôm được mỹ nhân rồi sao?

Tội nghiệp Hàn Phong bị Cung Vô Y khi dễ mà còn tự trách mình.

Bắc Sơn – nơi này cách Thiên Vũ quốc không xa nên chỉ cần mấy ngày đi là sẽ tới nơi.

Ngày này cả Bắc Sơn đang im lặng thì một tiếng hét đã đánh vỡ nó, tiếng la truyền vào tai những ai đang ở Bắc Sơn.

“Tất cả người ở Bắc Ảnh gia, mau lăn ra đây chịu chết!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Gặp Lại Sau Ba Năm

Trời vừa sáng, sương mù vẫn còn đâu đó mà bay bay.

Sau khi nghe được câu nói kia ở Bắc Sơn, tất cả mọi người đều kinh ngạc chạy ra, họ muốn biết người nào mà gan lớn như vậy, dám tới Bắc Ảnh gia quấy rối, cái này khác gì tìm chết?

Cũng lúc này ở trên một ngọn núi, thanh sam nam tử nhìn về phía trước, hắn có chút kích động: “Tiếng này... Tiếng này là của Ly nhi, Ly nhi rốt cuộc cũng tới rồi, người đâu, ta muốn xuống núi.”

Ba năm, hắn đã ngây ngốc ở đây ba năm rồi, đến lúc đi được rồi.

Trong màn sương mù là một thiếu nữ bạch y đứng trên Phi Thiên Độc Giác Thú, nghênh đón gió sáng lộ ra phong hoa đầy người. Mà cả người nàng lại lộ ra phách thái bề ngễ thiên hạ, Độc Giác Thú dưới chân nàng lúc này cũng toả ra quang mang thánh khiết, ánh hào quang này cực kỳ dịu dàng nhưng những người có thực lực thấp lại có cảm giác tim đập nhanh.

“Là người?” Lục trưởng lão Bắc Ảnh Khâu vừa nhìn liền nhận ra đó là Dạ Nhược Ly, khinh thường hừ lạnh: “Hừ, người cư nhiên dám tới Bắc Ảnh gia ta sao? Đến đây bắt chúng ta chết? Người nghĩ người là ai, nếu đã tới rồi thì cũng đừng đi nữa, hôm nay người chết chắc rồi!”

Mấy ngày này tâm tình Lục trưởng lão rất tệ, những người đi Huyền Giả đại hội ở Thiên Vũ quốc còn chưa về, mà trong đó còn có con của hắn, hắn

đang muốn tìm người để phát tiết thì Dạ Nhược Ly này lại đưa tới cửa, vậy đừng trách hẳn ‘thị cường lăng nhược’!

(thị cường lăng nhược: ý mạnh hiếp yếu)

Nhưng mà ai mạnh ai yếu còn chưa biết được...

“Khoan đã!” Tiếng quát uy nghiêm từ sau vang lên, mọi người đều đồng loạt tránh ra một lối nhỏ, chỉ thấy có hai lão giả, một trước một sau đi tới.

Người đi ở phía sau Dạ Nhược Ly biết, đó chính là Bắc Ảnh Dương Thiên đi cùng Bắc Ảnh Khâu tới Hiên Viên quốc, bắt dưỡng đi. Mà người đi trước, là một lão giả đầu tóc hoa bạch, râu dài mà trắng như tuyết, trên mặt tràn đầy uy nghiêm, đôi mắt đen từ lúc ra vẫn đều nhìn Dạ Nhược Ly.

“Gia chủ” Mọi người đồng thời ôm quyền hành lễ, bày tỏ sự tôn kính của mình.

Gia chủ? Người này là phụ thân của dưỡng, Bắc Ảnh gia chủ đương nhiệm Bắc Ảnh Lạc? Một cường giả Huyền Hoàng? Nàng còn phải gọi ông một tiếng gia gia, nhưng mà Bắc Ảnh gia đã cưỡng ép mang dưỡng đi nên nàng đối lão nhân này cũng không có cảm giác tốt.

Hai mắt tinh nhuệ nheo lại, Bắc Ảnh Lạc lạnh giọng hỏi: “Cô là ai? Sao tới Bắc Ảnh gia ta quấy rối?”

“Ông bắt dưỡng của ta rồi còn hỏi ta tới làm gì?” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, cả người đều trở nên cuồng ngạo, giống một nữ vương đứng trên lưng Độc Giác Thú, bá đạo nói: “Lão nhân, ta nói cho ông biết, nếu giờ ông không thả dưỡng ta ra vậy thì hôm nay ta sẽ san bằng Bắc Sơn này!”

Sắc mặt lão biến đổi, Bắc Ảnh Lạc mặt tối lại, nhưng ông còn chưa nói thì Bắc Ảnh Khâu đã giành trước: “Gia chủ, chúng ta nói mấy lời vô nghĩa

này làm gì? Ba năm trước ả không chịu được một chưởng của ta, vậy ba năm sau ả cũng chịu không nổi nửa chưởng của ta, phế vật này để ta giết!”

Bắc Ảnh Lạc biến sắc, muốn ngăn cản Bắc Ảnh Khâu nhưng vẫn chậm một bước...

“Phê vật, chết đi!” Bắc Ảnh Khâu âm hiểm cười, năm đấm bị một tầng quang mang màu vàng vây lại, năm đấm ấy nhìn như nhẹ nhàng đơn giản nhưng lại ẩn giấu sát cơ, hẳn tin chắc phế vật này không chịu được một chiêu của hắn.

“Bắc Ảnh Khâu, ông to gan, đến con gái ta mà cũng dám thương đến, chết đi.”

Một tiếng hét vang lên, một thân ảnh màu xanh bay qua trời cao, mũi chân lấy nhánh cây làm điểm tựa liền nhảy lên, đột nhiên quay người, bàn tay như nhảy múa trên không, thiên biến vạn hoá làm người ta hoa hết mắt, nhìn không rõ.

“Oanh!”

Ngay lúc Bắc Ảnh Khâu còn đang ngây người, bàn tay nhẹ nhàng đánh vào hắn, nhưng là một chưởng nhìn như rất nhẹ này lại làm cho Bắc Ảnh Khâu rơi từ giữa không trung ngã mạnh xuống đất, một đám bụi bay lên mịt mù.

“Thiếu chủ...”

Nhìn thấy người này tất cả đều tròn to mắt, thiếu chủ đã ba năm chưa xuống núi sao giờ lại xuống?

“Thần nhi, qua ba năm, thực lực của con tăng không ít nha, tinh tuý trong chưởng Miên Nhu này con cũng lĩnh ngộ hết rồi, vi phụ rất vui.” Bắc Ảnh Lạc vuốt râu dài, ánh mắt hiển ra một thoáng vui mừng, những năm

gần đây Bắc Ảnh Thần luôn nhốt mình trong núi bế quan khổ tu, không nghĩ đến thực lực lại tăng nhanh như vậy, làm cho ông cũng giật cả mình.

“Nếu không có thực lực thì sao con có thể bảo hộ thể tử và con cái?”
Châm chọc cười, mâu quang Bắc Ảnh Thần trở nên ảm đạm, nếu ba năm trước hắn cũng có được thực lực cường đại thì sao lại bị ép bỏ đi hai người con gái hắn yêu nhất và hài tử chưa xuất thế...

Bây giờ đã qua ba năm chắc hắn hài nhi đã xuất thế, nhưng mà người cha như hắn này còn chưa nhìn qua đứa nhỏ.

“Dượng... dượng...”

Thanh âm hơi run rẩy từ sau lưng truyền tới, thân thể hắn cứng lại, từ từ xoay người, nhìn thật sâu khuôn mặt quen thuộc này, hắn ôn hoà cùng sùng nịnh mà nhìn nàng: “Ly nhi, Ly nhi của ta, ta rốt cuộc có thể nhìn thấy con rồi ...”

Bắc Ảnh Thần vươn tay ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, hắn gắt gao ôm lấy thiếu nữ trong lòng, đôi tay run rẩy vân vê tóc nàng.

“Dượng xin lỗi, Ly nhi, do ta quá vô dụng, ba năm này không thể ở cạnh hai mẹ con con ngay cả hài tử kia cũng chưa nhìn thấy.” buông nàng ra, Bắc Ảnh Thần vuốt nhẹ má Dạ Nhược Ly, đau lòng nhìn nàng “Con còn gầy hơn ba năm trước nữa, những năm này mọi người khổ rồi, sau này một nhà chúng ta không cần phải xa nhau nữa rồi.”

Trời mới biết được ba năm này hắn nhớ họ bao nhiêu, cho nên biến nỗi nhớ thành lực lượng, tu luyện đến mất ăn mất ngủ, chỉ vì một ngày nào đó rời khỏi đây sẽ về bên họ.

“Dượng cũng gầy, lần này con tới là đem người trở về, nương và Phong nhi đều chờ dượng ở nhà, chúng ta rất nhanh sẽ sum họp thôi...”

Đúng vậy, sẽ rất nhanh liền được sum họp, nếu Bắc Ảnh gia không thả người thì nàng cũng không ngại san bằng nơi này. Bởi vì nàng Dạ Nhược Ly bây giờ đã không là Dạ Nhược Ly ba năm trước, không cần phải nhịn, sẽ không có ai có thể chia rẽ họ nữa.

“Gia chủ” Bắc Ảnh Khâu bò dậy, ác độc nhìn hai cha con Dạ Nhược Ly “Ngài cũng thấy rồi đó, thiếu chủ đã bỏ qua Bắc Ảnh gia như vậy đó, Hoả gia tiểu thư là nữ tử kiệt xuất lại si tình như vậy thì hẳn lại bỏ qua mà mê miệt một phụ nữ khác, ả ta còn có một đứa phế vật nữa chứ. Chỉ cần giết hai ả thì thiếu chủ mới chịu cưới Hoả gia tiểu thư. Nếu con bé này dám tới đây rồi thì đừng hòng rời đi!”

Bắc Ảnh Thần lạnh lùng nhìn gã. Hẳn đang muốn cho gã một trận thì đã có người ngăn hẳn lại.

“Dượng, người nhìn con đi, con sẽ để họ biết ai mới là phế vật.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng bước lên, cuồng vọng nhìn Bắc Ảnh Khâu cười lạnh “Bắc Ảnh Khâu, ông có tin là ta chỉ cần một chiêu liền đánh bay ông ko?”

“Ha ha, tức cười quá, chỉ bằng một phế vật như cô còn dám lớn lối? Bắc Ảnh Khâu này sẽ cho cô biết cô đã sai khi đối đầu với lão phu”

Nói xong Bắc Ảnh Khâu lạnh lùng nhìn nàng, nâng lên một quyền, quyền này của gã đã được một tầng màu vàng bao quanh, gã nâng quyền này mạnh mẽ đâm tới mặt Dạ Nhược Ly. Gã biết lúc này đã không thể đánh lại Bắc Ảnh Thần nhưng gã cũng không cho là một phế vật cũng có thể đánh được gã.

Bắc Ảnh Dương Thiên híp mắt đánh giá Dạ Nhược Ly, gã cũng nghĩ Dạ Nhược Ly là phế vật, ba năm trước thấy nàng không tầm thường, nhưng giờ chỉ mới qua ba năm mà thôi, dù nàng có thiên phú cao tới đâu cũng không chống lại được Bắc Ảnh Khâu.

Mà Dạ Nhược Ly cũng chỉ làm một việc..

Nàng khẽ nâng tay lên giống như là đang phẩy con ruồi mà phẩy Bắc Ảnh Khâu, sau đó... Trước mặt bao người Bắc Ảnh Khâu liền bị một chưởng nhẹ nhàng kia đánh bay ra ngoài, ai ai cũng kinh ngạc ngậy ngốc nhìn nàng kia, từ đầu đến cuối nàng cũng chỉ thờ ơ.

Chuyện này... chuyện này sao có thể như vậy được? Lục trưởng lão không chịu được một chiêu của thiếu nữ kia? Trời ạ, bọn họ nhất định là đã hoa mắt, chứ nếu không sao lại có chuyện này được?

Chật vật bò dậy, Bắc Ảnh Khâu chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn liền phun ra một ngụm máu, gã nhìn chăm chăm nàng. Chỉ sợ lúc này gã mới là người kinh sợ nhất, dù sao gã cũng không nghĩ là một phế vật ba năm trước bị một chiêu của gã đã trọng thương lại ở ba năm sau phát triển tới mức gã chỉ có thể nhìn lên.

Điều này làm cho người cao ngạo như Bắc Ảnh Khâu sao có thể chịu được?

“Trong các người còn ai muốn thử? Hay là muốn cùng lên?” Dạ Nhược Ly cười lạnh nhìn bốn phía, sau đó mới nhìn Bắc Ảnh Lạc “Lão nhân, dưỡng ta phải đưa đi, nếu ai ngăn trở thì ta không ngại mở đường bằng thi thể.”

Nghe Dạ Nhược Ly cảnh cáo, Bắc Ảnh Lạc xanh mặt, không khỏi lạnh lùng: “Làm một người cha ta cũng muốn con mình có thể đạt được hạnh phúc, nhưng mà ta không chỉ là một người cha mà ta còn là gia chủ Bắc Ảnh gia, mà làm một người cha ta đã nỗ lực vì nó rồi nhưng mà Hoả gia với Bắc Ảnh gia đã sống mái với nhau, sau nàykoong biết có bao nhiêu người sẽ phải chết nữa, cái giá này ai gánh nổi chứ? ”

“Tức cười, tại sao mà dưỡng của ta phải hy sinh cho Bắc Ảnh gia? Chẳng lẽ vì ông sinh ở Bắc Ảnh gia? Không ai có thể chọn nơi mình sinh ra nhưng lại được quyền chọn tương lai của mình, hơn nữa...” Ngừng lại một

chút, mắt Dạ Nhược Ly đột nhiên tràn đầy lãnh ý, tuyệt tình mà lạnh lùng nói “Bắc Ảnh gia các người sinh hay vong có liên quan gì tới chúng ta đâu? Dù mọi người trong thiên hạ đều chết mà người nhà bạn bè ta còn sống thì ta sẽ không thềm để ý làm gì.”

“Con bé này...” Bắc Ảnh Lạc tức giận không nói ra lời, đỏ mặt hét lên: “Dù sao đi nữa thì Thafn nhi cũng không được đi, núi Bắc này mới là nhà của nó.”

Dạ Nhược Ly chăm chọc nhìn lão, quyết định không nói nữa, bá đạo nhìn bốn phía: “Vậy thì mấy người cùng lên hết đi, dù là thi thể chất thành núi ta cũng muốn đưa dưỡng đi. Mà ta cũng muốn biết ai dám cản đường đó!”

Câu nói cuối cùng bá đạo tận trời, Thiên Hoàng dịu dàng nhìn nàng, nữ tử này giống như một vương giả làm cho lòng hãn trở nên có chút bất thường.

Kiếp này có thể gặp nàng là hạnh phúc nhất rồi, mà hãn cũng có thể mãi mãi bên nàng...

“Hừ, lão phu vốn nể mặt Thần Nhi không so đo với cô, nếu cô đã nói vậy mà lão phu không cho cô toại nguyện thì sao được chứ?” Lão tức giận đến nổi râu trắng cũng nhấp nhô lên, mất hết hình tượng uy nghiêm ban đầu.

Tuy rằng lão bội phục dũng khí của đứa nhỏ này mà cũng thích nó nữa, nhưng khổ nỗi ở giữa có Hoả Duẫn Na thì lão cũng muốn cho Thần Nhi đi tìm hạnh phúc của mình. Mà thân là gia chủ Bắc Ảnh gia lão phải suy nghĩ cho gia tộc, có ai biết mấy năm nay lão cũng khổ đâu thua gì con mình đâu!

“Gia chủ, chuyện này để lão phu xử lý đi”

Một lão giả bạch y đứng dậy, dù dung nhan đã già nhưng trong mắt vẫn ngập tràn sự tình táo cơ trí, tay lão cầm trường kiếm nghênh gió mà đứng,

lộ ra thái độ ‘vân thanh phong đạm’ giống như người vô dục vô cầu, vừa nhìn liền biết là người tu luyện.

“Đại trưởng lão, vậy con bé này giao cho ông” Bắc Ảnh Lạc khẽ gật đầu, để đại trưởng lão ra tay thì lão yên tâm rồi.

Mà những người đứng xem cũng không cho là Dạ Nhược Ly này có thể thắng luôn cả đại trưởng lão, lần này cô ta chết chắc rồi. Đây chính là hậu quả của người dám khiêu khích Bắc Ảnh gia. Phải biết rằng thực lực của Đại trưởng lão và Lục trưởng lão cách nhau không ít, lão ấy chính là cao thủ thứ hai trong gia tộc, chỉ sau mỗi gia chủ, thực lực chính là Tinh huyền sư cao nhất.

“Tiểu Ly nhi...” Bắc Ảnh Thần căng thẳng, nhanh chóng cầm tay Dạ Nhược Ly, nhẹ nhàng kêu.

Dạ Nhược Ly cầm tay Bắc Ảnh Thần vỗ nhẹ, tự tin cười nói: “Dượng, ngài yên tâm đi, con đã nói phải đưa ngài về nhà rồi thì sẽ làm được, không ai ngăn chúng ta được đâu.”

Thấy con bé kiên định như vậy, Bắc Ảnh Thần ngẩn người rồi buông ra: “Vậy con đi đi, dưỡng chờ con ở đây, ta tin con gái đã lớn của ta sẽ an toàn trở về.”

Dạ Nhược Ly cười nhẹ rồi đi tới trước đại trưởng lão, mà theo bước chân của nàng thì khí thế quanh người cũng bộc phát ra tựa như cơn lốc quét qua khu rừng.

“Tinh huyền sư trung cấp?” Đại trưởng lão kinh ngạc nhìn cô gái đang đi tới, khẽ nhíu mày nghĩ “Mới mười mấy tuổi mà đã đạt tới Tinh huyền sư trung cấp, thiên phú như vậy chỉ sợ là của hai thế lực kia bồi dưỡng ra a. Nhưng đã vậy thì sao, chênh lệch hai cấp người cũng không phải đối thủ của ta.”

Những người còn lại hiển nhiên cũng nghe được lời nói của đại trưởng lão, ai cũng sợ hãi ngơ ngác nhìn nhau.

“Mười mấy tuổi đã là Tinh huyền sư trung cấp? Nàng thực sự là con gái của thiếu chủ sao? Thiên phú như vậy còn tốt hơn Hoả gia Hoả Viêm thiếu gia nhiều lắm, nếu nàng là người của Bắc Ảnh gia chúng ta thì tốt rồi, chắc gia chủ cũng nghĩ như vậy đi?”

“Chao ôi, nếu như có nàng Bắc Ảnh gia ta sẽ vượt xa Hoả gia kia rồi đó, tiếc là Hoả gia tiểu thư dù không có được thiếu chủ cũng không để ngài ấy ở bên nữ tử khác. Hoả gia đã từng nói nếu thiếu chủ đi khỏi núi Bắc này thì đại chiến của hai nhà sẽ bùng nổ.”

“Ừ nhỉ, thực lực hai bên cũng không khác nhau mấy nhưng thiên tài ở Hoả gia xuất hiện nhiều quá, nếu đắc tội Hoả gia sau này Bắc Ảnh gia không còn an bình nữa rồi.”

“Thật là đáng tiếc, thiên phú của cô nương này quá mạnh nhưng dù sao đại trưởng lão đã ở cấp Tinh cao nhất, cô ấy sẽ không đấu lại lão đâu.”

“Đương nhiên rồi, dùng đầu ngón chân cũng đoán được người thắng sẽ là đại trưởng lão, ta nghĩ một chiêu của trưởng lão cô ấy cũng không đỡ nổi.”

“Hừ, ta lại hi vọng nàng bị đại trưởng lão giết đi cho rồi, dám khiêu khích Bắc Ảnh gia không chết đàng hoàng được đâu!”

Có người ai thán, có người thương tiếc, cũng có người vui sướng khi kẻ khác xui xẻo, nhưng không ai tin rằng một Dạ Nhược Ly Tinh Huyền sư trung cấp có thể đánh bại đại trưởng lão. Đương nhiên là ngoài Thiên Hoàng ra, hẳn tin chắc với năng lực chiến đấu của mình nàng có thể thắng được đại trưởng lão.

Đại trưởng lão rút kiếm ra, thờ ơ nhìn Dạ Nhược Ly, trong ánh mắt ấy không có nghiêm trọng cũng không khinh thường, có chính là sự bình thản vô kỳ.

Nếu không phải là địch, Dạ Nhược Ly sẽ thưởng thức lão rồi...

“Ta nhường cô ba chiêu” lãnh đạm nhìn Dạ Nhược Ly, đại trưởng lão vẫn thờ ơ như trước giống như chuyện nhường Dạ Nhược Ly ba chiêu rất bình thường.

“Không cần” Dạ Nhược Ly lắc lắc đầu, nhếch môi cười khê “Nếu muốn nhường thì phải là ta nhường lão ba chiêu.”

“Hí!” Mọi người đều hít vào một hơi, chấn kinh nhìn Dạ Nhược Ly.

Cuồng vọng, thiếu nữ này cuồng vọng quá mức rồi, nàng tính cái gì chứ, cũng dám nói nhường đại trưởng lão ba chiêu? Trước giờ đều chưa thấy ai tự cao tự đại như thiếu nữ này, có lẽ nàng có thiên phú rất cao nhưng đại trưởng lão cao hơn nàng tới hai cấp lận đó.

“Hừ” Hừ lạnh một cái, đại trưởng lão cũng không nói mấy lời thừa thãi nữa liền giơ kiếm chém tới Dạ Nhược Ly.

Đối mặt với Tinh huyền sư cao nhất Dạ Nhược Ly cũng không dám thả lỏng, nàng đồng thời cũng rút ra kiếm trên eo, nhất thời liền hiện ra một mảnh kiếm quang, bụi đất tung bay mù mịt, ai ai cũng quên thở mà nhìn hai thân ảnh đang đánh nhau.

Dần dần, ánh mắt của họ đã biến hóa...

Dạ Nhược Ly vẫn thành thạo điều luyện như cũ, thân hình thoăn thoắt, một bộ áo trắng xuất trần phiêu dật không dính tro bụi, mà ngược lại bước chân của đại trưởng lão đã có chút hỗn loạn, lão bị bức phải lui về phía sau, cũng là một thân bạch y nhưng ống tay áo đã bị cắt rớt một nửa.

TMD! Cái này là ảo giác đi? Đại trưởng lão bị rơi xuống hạ phong?

Lúc này ai cũng muốn mắng cha chửi, nếu có một ngày ai đó nói cho họ một Tinh Huyền sư cao nhất mà còn không bằng một Tinh Huyền sư trung cấp thì bọn họ sẽ đá bay người đó, cao nhất sao có thể không bằng trung cấp? Nhưng mà chuyện này lại xảy ra trước mặt bọn họ rồi.

Mọi người trừng to mắt, không dám nháy mắt mà nhìn trận chiến này, trong lòng như cứng lại, hô hấp cũng chậm hết mấy nhịp.

“Nàng là người nào mà còn nhỏ như vậy đã có thực lực cao thế?” Bắc Ảnh Lạc nhíu mày nhìn Dạ Nhược Ly không rời tầm mắt, hồi lâu sai mới thu ánh mắt lại nhìn Bắc Ảnh Thần than nhẹ.

Bắc Ảnh Thần cũng không để ý tới lão, hắn chỉ tập trung nhìn Dạ Nhược Ly mà đau lòng: “Trong ba năm này tiểu Ly nhi đã chịu cực chịu khổ thế nào mà có thực lực mạnh như vậy? Nói cho cùng đều là người cha này vô dụng, ta đã từng nói sẽ để con được lớn như một nữ hài bình thường, bảo vệ hai mẹ con con cả đời, nhưng mà con gái lại vì ta mà bỏn ba khổ nhục, không màng tính mạng đến cứu ta...”

Bắc Ảnh Thần nắm chặt tay, lúc này hắn lại khát vọng được cường đại, người làm cha sao có thể để con gái bảo vệ? Nhất định phải do hắn bảo hộ hai mẹ con các nàng.

Đại trưởng lão đột nhiên lui về sau hai bước, hắn suyễn mấy hơi thở, lau hết mồ hôi trên trán, nâng mắt nhìn thiếu nữ: “Ngay từ đầu là lão phu coi thường cô, quả thật là cô có thể nhường lão phu ba chiêu. Nhưng cô đừng quên nơi này là Bắc Ảnh gia chúng ta, chỉ bằng một mình cô mà muốn đưa thiếu chủ đi, đây không phải là chuyện ảo sao?”

“Ai nói chỉ có mình ta?” Dạ Nhược Ly không nhìn lão mà chỉ Độc Giác Thú phía sau “Đừng quên còn có nó nữa.”

“Ha ha, chỉ bằng một con Độc Giác Thú...”

Bắc Ảnh Lạc cười lớn, lời hăn còn chưa nói xong liền ngưng cười, sắc mặt trở nên khó coi.

Trước mắt bao người cả thân hình Độc Giác Thú bị một lũ ánh sáng bao vây, trong đó thân hình như bị kéo dài, mà khi ánh sáng đó mờ đi thì ở chỗ mà Độc Giác Thú đã đứng xuất hiện một nam tử.

Nam tử kia tuấn mỹ như tiên, một đầu tóc bạc tung bay, cầm bào Nguyệt Nha bị ánh sáng chiếu xuống như được phủ một tầng kim quang.

Núi Nam Hỏa, núi Bắc Ảnh, rừng Huyền Thú là ba thế lực lớn đặt song song nhau, Bắc Ảnh Lạc không có duyên nhìn qua bản thể của Thú Hoàng nhưng lại từng nhìn qua hình người của Thú Hoàng, vậy nên khi Thiên Hoàng hoá thành người thì lão đã nhận ra đó là Thú Hoàng, là Huyền thú trong truyền thuyết.

Hơn nữa, trong ba thế lực này thì rừng Huyền Thú cao nhất, chuyện này cũng khó trách Bắc Ảnh Lạc sẽ bị giết mình.

Tại sao mà đường đường Thú Hoàng sẽ ở cùng con bé này? Nếu lão nhớ không lầm thì khi này con bé cười Thú Hoàng tới núi Bắc...

Hung hăng nuốt một ngụm, Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly cùng Thiên Hoàng, dám cười Thú Hoàng, dù là lão cũng không dám làm nữa! Hơn nữa, người trogn hai thế lực kia đều luôn muốn bắt Thú Hoàng để cười đều không làm được, vậy mà bây giờ có một thiếu nữ có thực lực nhỏ bé rất nhiều làm được, chuyện này Bắc Ảnh lạc không thể không chấn kinh, đương nhiên, còn có chút hâm mộ...

Phải biết là có được Thú Hoàng cũng tương đương có được cả rừng Huyền Thú, rừng Huyền Thú có nhiều dược liệu quý báu nên rất nhiều thế lực muốn thu nó về.

Cuộc chiến lần này cũng không cần phải đánh tiếp, nếu tiếp cũng vô nghĩa, nhưng mà nghĩ tới Bắc Ảnh Thần sắp đi, Bắc Ảnh gia cùng Hoả gia sẽ xảy ra chiến tranh, người chết người thương vô số lão liền khó chịu mà gào khóc lên.

Bắc Ảnh gia tất cả đều trợn tròn mắt, ai cũng không nghĩ là gia chủ luôn luôn uy nghiêm cũng có lúc khóc giống như một đứa nhỏ.

“Từ lão đầu, ông khóc cái gì!” Thanh âm khàn khàn xuất hiện từ bên cạnh, còn không đợi Bắc Ảnh Lạc làm gì liền bị xách tai lên, hung ác nói: “Không phải là một Bắc Ảnh gia sao, chẳng lẽ còn quan trọng hơn con của ông, vì gia tộc này ông đã bỏ rơi thằng bé, lời của lão nương cũng không thèm nghe, hôm nay lão nương nói cho người biết, nếu lại bức con ta nữa thì lão nương đi với con luôn, cả đời không gặp ông nữa.”

Cả người rung lên, lão ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn, tóc thì hoa bạch.

“A ô, phu nhân, bà nhẹ một chút đi, lỗ tai của ta sắp đứt rồi, mà ở trước mặt người ngoài cho ta một chút mặt mũi được không, tốt xấu gì ta cũng là người đứng đầu một nhà, đừng huỷ hình tượng của ta mà”

“Mặt mũi? Ông còn muốn mặt mũi gì nữa?” Tay Nam Y lại dùng lực nhéo mạnh hơn, nói bên tai lão “Sao vừa rồi không nghĩ tới mặt mũi? Một đám người cũng không ngượng ngùng mà vây công một tiểu cô nương? Một nam nhân lớn như vậy rồi còn sợ, vậy cũng dám nói sĩ diện? Ba năm này, ta đau khổ cầu xin ông mà ông chỉ nói lấy gia tộc làm trọng, ta nói cho ông biết ta không phải là anh hùng gì hết, ta chỉ là một nữ nhân, chỉ để ý chồng và con, chuyện khác ta không thèm quan tâm.”

“Ô ô, bà cho là ta cũng muốn sao? Ta không thương con sao? Ta nếu như không thương nó thì từ mười mấy năm trước bỏ nó là được rồi, ta đã dùng hai mai đan được đổi mười năm tự do cho nó, cái này đều là vật tổ tiên để

lại, đều là thuốc tiên trị thương, dù thiếu một tya hay chân đều chữa hết. Từng đã Hoả gia giao hết điều kiện này đến điều kiện nọ để đổi nó ta đều không chịu, mà vì nó ta đã bỏ ra hai viên dược, ai hiểu ta đã khổ thế nào a, híc, híc, đan dược của ta.”

Bắc Ảnh Lạc khóc rất thương tâm, lão lúc này cũng không thềm để ý uy nghiêm mặt mũi gì nữa, chỉ có uỷ khuất khóc ra.

Nhìn Bắc Ảnh Lạc khóc không hình tượng, Dạ Nhược Ly co giật khóe miệng: “Chỉ có hai viên dược, loại đó không có gì hiếm, cần phải như vậy sao?”

Trong mắt Dạ Nhược Ly loại đan dược này quả thật khó có thể thu hút được ánh mắt của nàng, nhưng mà Bắc Ảnh Lạc nghe nàng nói vậy nhảy dựng lên, hung ác trừng Dạ Nhược Ly: “Cháu nói cái gì? Cái gì mà chỉ có hai viên dược? Cháu thì biết gì chứ? Cháu cho là loại đan dược đó ai cũng có được sao? Liên là Bắc Ảnh gia chúng ta cũng chỉ có hai viên thôi, nhưng vì con trai ta đã không giữ một viên nào hết, đều bị đám Hoả gia lừa đi hết rồi, híc híc, đan dược đáng yêu của ta...”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Phế Vật Hay Thiên Tài?

Dưới bóng cây, nước mắt Bắc Ảnh Lạc tuôn ra như mưa, khóc đến thiên hôn địa ám, mọi người bên cạnh đều rời đi giống như nói chúng ta không quen biết lão nhân gia mất mặt này, tuyệt đối không quen biết hẳn...

Dạ Nhược Ly im lặng, khinh bỉ nhìn mặt dày Bắc Ảnh Lạc, con mắt lưu chuyển nở nụ cười nhẹ nhưng đầy niềm vui nhưng sau đó thu lại rất nhanh: “Loại phế đan như vậy cũng chỉ có loại người như người mới xem là bảo vật, trong mắt ta cũng chỉ là rác rưởi mà thôi, còn lãng phí chỗ để đựng.”

Tiếng khóc đột nhiên ngưng lại, một lần nữa Bắc Ảnh Lạc trừng mắt tức giận nhìn Dạ Nhược Ly, lần này chưa kịp hẳn mở miệng mắng mỏ thì thấy thiếu nữ đưa ra một bình ngọc, nâng lên không trung tạo thành đường cong rơi xuống.

“Cái này... Cái này là gì?” Bắc Ảnh Lạc trừng mắt nhìn bình ngọc rơi xuống, nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt nhàn nhạt liếc qua khuôn mặt hắc, Dạ Nhược Ly cười nhẹ sau đó lại nâng bình ngọc lên: “Đan dược, chẳng những có thể dùng điều trị thiếu tay cụt chân, chỉ cần người còn một hơi thở cũng có thể cải tử hoàn sinh, như thế nào, người còn không thừa nhận đan dược kia chỉ là rác rưởi?”

Nghe vậy, Bắc Ảnh Lạc không tự chủ nuốt nước bọt: “Ai biết người có lừa gạt lão đầu tử ta hay không chứ? Trên đời này làm gì có loại thần dược

như vậy?”

Quét mắt nhìn hẩn một cái, Dạ Nhược Ly thu lại bình ngọc, sau đó lại lấy một bình sứ trong nhần Huyền Linh ra.

“Cái này lại là cái gì?”

“Đan dược, là dùng để huyền giả gia tăng huyền lực trăm năm.” Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc mắt nhìn hẩn nữa, cũng không để ý đến biểu tình của Bắc Ảnh Lạc, lấy một viên đan dược trong bình ra ném cho Nam Y (mẫu thân của Bắc Ảnh Thần, vợ của Bắc Ảnh Lạc): “Người đã đạt đến Tinh Huyền sư đỉnh phong, ăn đan dược này vào có thể tu luyện được trăm năm, người thử xem.”

Nam Y nhận lấy đan dược, cũng không hề do dự trực tiếp đem đan dược nuốt vào bụng.

Nếu Dạ Nhược Ly cho bà là độc dược thì đại khái bà đã mất mạng rồi...

Khi đan dược vào cơ thể, một luồng khí lưu theo quanh thân đột nhiên bộc phát ra làm bụi bay mù mịt, mọi người đều lui về sau hai bước, kinh ngạc nhìn về phía Nam Y, tuy bọn họ chưa trải qua chuyện này nhưng có thể nhìn thấy Nam Y có dấu hiệu tấn chức lên Huyền Hoàng.

Trong gia tộc Bắc Ảnh, cường đại nhất chính là gia chủ Bắc Ảnh Lạc là Huyền Hoàng cấp thấp, tiếp theo đó là Đại trưởng lão Tinh Huyền sư đỉnh phong, mà phu nhân gia chủ chính cũng đồng thời là Tinh Huyền sư đỉnh phong, có thể là do thời gian đột phá kém hơn Đại trưởng lão nên có yếu hơn một chút.

Nhưng phu nhân đã trở thành Huyền Hoàng chẳng phải gia tộc Bắc Ảnh có hai Huyền Hoàng rồi sao?

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc xoa xoa tay, dung nhan già nua làm bộ dạng nịnh hót: “Cái kia, tiểu cô nương a, người còn đan dược đó hay không, có thể cho lão nhân gia nếm thử một chút được không? Ta chỉ nếm thử chút hương vị thôi.”

Lạnh lùng nhìn bộ dạng nịnh hót ấy, Dạ Nhược Ly lạnh giọng nói: “Cho dù ta có cho người, người cũng không đột phá được.”

Đan dược này tuy có thể tăng huyền khí trăm năm nhưng cũng không dựa vào bản năng thiên phú mà gia tăng, giống như một thiên tài và một thiên phú bình thường ăn đan Bách Niên vào cũng sẽ tăng huyền khí giống nhau, mà Bắc Ảnh Lạc đã đạt đến Hoàng huyền cấp thấp có ăn đan dược cũng không thể nào đột phá lên được.

“Ha ha, cũng không sao mà, cho dù không đột phá nhưng cũng có thể gia tăng huyền khí.” Liếm liếm môi dưới, ánh mắt Bắc Ảnh Lạc thèm thườn nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly không chớp mắt.

Những người còn lại hung hăng nuốt nước bọt, hai mắt tỏa sáng nhìn Dạ Nhược Ly, làm Dạ Nhược Ly có cảm giác hình như bản thân đã rơi vào đàn sói...

“Người là gì của ta, dựa vào đâu ta phải cho người?” Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh Bắc Ảnh Thần lạnh nhạt nhìn Bắc Ảnh Lạc, trong mắt mơ hồ có tia trào phúng, phảng phất như lời Bắc Ảnh Lạc nói thật buồn cười.

“Cháu gái ngoan nói đúng lắm, lão già chết tiệt này hại con ta thâm trọng như vậy có tư cách gì nói cháu gái bảo bối của ta cho ông đan dược chứ?” Nam y nện chân, một màu áo xanh tung bay trong gió, bà bước tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, hung hăng trừng mắt nhìn Bắc Ảnh Lạc.

Lão gia hỏa này, hoàn toàn là tự làm tự chịu, ai bảo hần không cho con trai bảo bối của mình đi tìm hạnh phúc chứ?

“Cái này... Cái kia...” mặt mo của Bắc Ảnh Lạc đỏ bừng, xấu hổ đến nỗi hận không có cái lỗ để chui xuống đất: “Ta là gia gia của nàng, là trưởng bối, nàng...”

“Gia gia? Người xứng sao?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, châm chọc: “Lúc trước là ai muốn cha dưỡng ta lấy nữ nhân của gia tộc tương trợ? Cha dưỡng ta nếu như cưới nàng ấy người có tư cách gì xưng chính mình là ông nội của ta? Người xứng làm trưởng bối sao?”

“Ta...” Miệng hơi vênh lên, Bắc Ảnh Lạc lại bắt đầu gào khóc, đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang: “Ô ô ô, ta hối hận rồi không được sao? Có cháu rồi ta còn muốn gia tộc tương trợ nữa sao? Đan dược của cháu có thể đánh bại được nhà ấy, ta đây sao phải hy sinh hạnh phúc của nhi tử mình nữa chứ? Ô ô , cháu gái ngoan, cháu tha thứ cho gia gia đi, ta thật sự rất muốn nếm thử đan dược kia, chỉ cần một miếng là được rồi, thật sự đấy, ta không tham lam...”

Nói xong, bày ra dáng vẻ tội nghiệp nhìn Dạ Nhược Ly, hy vọng nàng thấy hân biết phân biệt đúng sai cho hãn một viên, hãn cũng không biết đan dược kia có hương vị như thế nào a.

“Lão già chết tiệt, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước người cần gì phải làm vậy?” Nam Y trợn mắt rồi sau đó kéo Dạ Nhược Ly lại, cẩn thận nhìn nàng, càng nhìn càng thỏa mãn, không khỏi cười tươi: “Ha ha, cháu gái, chúng ta không cần để ý đến lão nhân kia, dù sao hãn cũng không có cách gì đâu, mấy ngày này cháu cứ ở lại Bắc Sơn, có ta ở đây, ta ngược lại muốn xem xem lão đầu tử này có dám khi dễ nhi tử và tôn nhi của ta hay không, dù sao thực lực của ta và hãn cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm.”

Trầm mặc hồi lâu, Dạ Nhược Ly mới nói: “Cha dưỡng quyết định đi.”

Bắc Ảnh Thần nao nao, hẳn biết Dạ Nhược Ly làm vậy là vì để ý đến tâm tình của hắn, hắn sủng nịnh xoa đầu nàng, nhìn về Nam Y: “Mẫu thân an bài chút đi, tiểu Ly nhi không thích người khác làm phiền, cho nàng ấy ở U Viện vậy, chỗ đó khá yên tĩnh cũng tốt hơn nơi khác.”

Nói đến chỗ không thích người khác làm phiền liền liếc xéo nhìn Bắc Ảnh Lạc, ý tứ bên trong không cần nói cũng biết.

Nhếch miệng, Bắc Ảnh Lạc tức giận hừ lạnh một tiếng, tiểu tử thúi này, dù sao mình cũng là phụ thân của hắn, hắn lại đối xử với mình như vậy đúng là tức chết lão tử rồi, bất quá cũng may, bọn họ đồng ý ở lại tức là mình có thể tranh thủ chút tình cảm từ cháu gái.

Về phần gia tộc tương trợ... Nếu có sự xuất hiện của nàng, nhà bên ấy cũng không có cửa đâu.

Suy suy nghĩ nghĩ, Bắc Ảnh Lạc không khỏi cười tươi như hoa, tâm tình tung tăng như chim sẻ, cho dù nàng không phải cháu gái ruột của mình nhưng Thần nhi và nữ nhân kia thành thân thì nàng chính là người của gia tộc Bắc Ảnh rồi còn gì, ha ha, từ nay về sau hắn có thể thưởng thức đàn dược trân quý rồi.

Nuốt nuốt nước bọt, Bắc Ảnh Lạc há miệng thật to, nước miếng thiếu chút nữa rơi xuống.

Mọi người đều khinh bỉ nhìn Bắc Ảnh Lạc, bọn hắn rất muốn biết đây quả thật là gia chủ của bọn hắn sao? Sẽ không phải bị người ta đánh tráo chứ?

Ngay lúc đó, ở Nam Sơn, trong sân nhỏ yên tĩnh, Hỏa Vũ Sa đang ngồi lên một cành cây cổ thụ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve con rắn màu đỏ, nở nụ cười quyến rũ: “Thiên Hỏa, chúng ta đã khống chế được bốn trưởng lão, ta cũng không cần che giấu thực lực nữa, quả thật có thể cùng đại ca luyện tập

tăng theo thực lực, đối với Dạ Nhược Ly chắc cũng chẳng có ý nghĩa gì nhưng ta muốn giúp nàng ấy chuyện gì đó.”

Thiên Hỏa ngẩng đầu lên nhìn, mắt to tròn nhìn Hỏa Vũ Sa: “Chủ nhân, nếu thực lực của ta cường đại như trước là được rồi, cũng sẽ không khống chế được có bốn người.”

“Không sao đâu, người đã làm hết sức mình rồi.” vỗ vỗ đầu nhỏ của Thiên Hỏa, Hỏa Vũ Sa thả người nhảy xuống: “Đi thôi, đại ca đang chờ chúng ta, cho dù có thể nào ta cũng muốn giúp Nhược Ly, mặc dù chỉ là chút việc ít ỏi.”

Nhưng nghĩ đến Hỏa Viêm từ khi trở về từ đại hội huyền giả thì trở nên khác thường, không khỏi thở dài, nữ nhân ưu tú như vậy đi đâu cũng sẽ hấp dẫn ánh nhìn, đại ca có tình cảm với Nhược Ly, nàng cũng có thể đoán ra được. Nhưng với cá tính của Nhược Ly sẽ không dễ dàng giao phó, một khi đã nguyện ý chính là một đời một kiếp.

Trên đỉnh núi Bắc Sơn, mây mù vờn quanh, trong ngôi nhà yên tĩnh, Dạ Nhược Ly ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, thần sắc nhẹ nhàng nói: “Không nghĩ tới ở Bắc Sơn lại có nơi yên tĩnh như thế này, nếu có thể sống cả đời ở đây thì cỡ nào khoái hoạt chứ?”

Đáng tiếc, trong lòng nàng còn có nhiều chuyện phải làm, không có khả năng ở đây cả đời.

“Nếu như cháu thích có thể ở đây mà.” Nam Y ôn nhu cười, mặc dù dung nhan bị nếp nhăn che lấp nhưng có thể nhìn ra lúc còn trẻ hẳn là một đại mỹ nhân: “Nơi đây đã từng là chỗ yêu thích nhất của ta, nếu như cháu thích ta sẽ tặng nó cho cháu.”

Dạ Nhược Ly cũng không khách khí, nhẹ gật đầu, chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi, vừa rồi không thấy Bắc Ảnh Đồi, hẳn và cháu có thù không đội trời chung, cháu sẽ không bỏ qua cho hẳn, bất quá bây giờ không

phải lúc, làm phiền bà tìm giúp cháu, đừng để hã truyền tin ra khỏi Bắc Sơn.”

Hàn mang trong mắt xoẹt qua, Dạ Nhược Ly cười lạnh, những người khác nàng sẽ không so đo nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua cho Bắc Ảnh Đồi, chỉ là một con chuột mà thôi, nếu muốn diệt tận gốc thì phải chờ gia tộc tương trợ xuất hiện, sẽ giải quyết luôn một thể, chỉ là nàng không hy vọng Bắc Ảnh Đồi sẽ gây phiền phức cho nàng.

“Được, chuyện này không vấn đề gì, Bắc Ảnh Đồi đừng hòng mong liên hệ được với bên ngoài, cũng đừng hòng chạy khỏi gia tộc Bắc Ảnh,” Nam Y đáp ứng, chuyện này đối với bà mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì: “Tốt rồi, ta không làm phiền cha con người tâm sự nữa, lão gia hỏa kia, hại con ta thê thảm như vậy, ta phải tìm lão tính sổ mới được.”

Nói xong bà đứng dậy, cũng không quay đầu lại rời khỏi căn nhà nhỏ.

“Cha dương.” Sau khi Nam Y rời đi, ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn vào khuôn mặt tuần tú của Bắc Ảnh Thần, nhìn tóc mai bạc trắng của hã không khỏi đau lòng: “Con muốn mẫu thân và Phong nhi nhìn thấy người, hiện giờ gia tộc Bắc Ảnh không còn uy hiếp nữa rồi, gia đình chúng ta rất nhanh sẽ được đoàn tụ.”

Hồi tưởng lại bóng dáng tươi cười của Lam Hình, Bắc Ảnh Thần không kiềm chế được sự kích động, đến nay cũng đã được ba năm không có thấy nàng, mà Phong nhi chắc cũng gọi hã là cha được rồi.

Đối với Bắc Ảnh Phong, trong nội tâm Bắc Ảnh Thần áy náy, dù sao thời điểm con ra đời hã cũng không có ở bên cạnh, thậm chí cũng chưa từng nhìn mặt qua, có lẽ đây chính là điều nuối tiếc nhất trong cuộc đời hã.

“Chu Tước!” Ngón tay điểm nhẹ lên mặt bàn, Dạ Nhược Ly trầm giọng quát.

Trong nhần lóe lên ánh sáng màu đỏ, hỏa diễm bắn ra, một nam tử anh tuấn xuất hiện bên cạnh Dạ Nhược Ly: “Chủ nhân, người cuối cùng cũng nhớ đến ta, vì sao vừa rồi không để ta ra ngoài? Nếu ta ra ngoài, một mối lửa cũng đủ thiêu rụi ngọn núi này, cũng không nhìn lại thử bọn hắc là ai, dám chọc giận chủ nhân lão tử, chủ nhân lão tử là để vạn người sùng bái như đám phế vật kia lại dám tấn công người, nhất là lão già kia, lão tử thật muốn phóng lửa đốt hắc quá đi.”

Dứt lời, trong mắt Chu Tước hiện ra hai đốm lửa, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy tức giận, tay nắm thành quyền cũng đang tỏa lửa, đoán chừng Bắc Ảnh Đồi đứng trước mặt hắc chỉ sợ sẽ bị Chu Tước cho cháy chết tươi, ai bảo Chu Tước sớm đã không nhìn vừa mắt làm chi.

“Chu Tước, ta có việc giao cho người.” Dạ Nhược Ly cười nhạt: “Người đến Hiên Viên quốc đưa mẫu thân và Phong nhi đến đây, trên đường đi nếu gặp người của gia tộc tương trợ có trực tiếp phóng lửa cho ta, coi như cho người xả giận.”

Con mắt sáng ngời, Chu Tước cười cực kỳ tàn nhẫn: “Thật tốt quá, lão tử muốn cho bọn hắc biết rõ đặc tội với chủ nhân lão tử sẽ có kết cục như thế nào.”

Dạ Nhược Ly cười cười, ánh mắt rơi trên Thiên Hoàng: “Thiên Hoàng, ta cũng có việc giao cho người...”

Thanh âm của nàng đột nhiên chậm lại, nhỏ giọng phân phó mấy câu, nghe lời nàng nói về sau, Thiên Hoàng khẽ gật đầu, khuôn mặt tuấn mỹ như trích tiên đầy vẻ kiên định, sau đó biến mất rất nhanh trong căn phòng.

Bàn tay to lớn vuốt vuốt đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần sùng nịnh nhìn nàng: “Tiểu Ly nhi, chẳng lẽ con không cần ta giúp gì sao?”

“Dạ?” Dạ Nhược Ly ngơ ngác một chút, cũng mặc kệ Bắc Ảnh Thần đang xoa đầu nàng, một lúc sau ngẩng đầu lên, nói: “Có, cha dưỡng giúp

con tìm Luyện đan sư của gia tộc Bắc Ảnh đến đây, con cần hẩn phụ con làm việc.”

Trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc nhưng Bắc Ảnh Thần cũng không hỏi nhiều, liền gật đầu đồng ý: “Được, con ở đây chờ ta, ta sẽ trở về.”

Vì vậy, trong ngôi nhà gỗ chỉ còn lại một mình Dạ Nhược Ly.

Vào lúc này nàng cảm nhận được bản thân chuẩn bị tấn chức, liền ngồi khoanh chân lại, huyền khí chậm rãi lưu chuyển quanh nàng, đúng lúc một luồng khí mãnh liệt đã động vào kinh mạch, dồn hết tới đan điền.

Đột nhiên, hào quang tấn chức bao quanh cả người nàng, vô số huyền khí hội tụ trong căn phòng nhỏ cung cấp năng lực cho nàng.

Đứng gần đó, Bắc Ảnh Lạc và Nam Y phát hiện sự khác thường, đồng loạt chú ý đến, trong nháy mắt tất cả mọi người đều quên mất sự việc, ngỡ ngác nhìn huyền khí đang tập trung dày đặc, thẳng đến khi dị tượng biến mất cũng không hồi phục tinh thần được.

“Ai.” Thật lâu sau đó Bắc Ảnh Lạc thở dài một tiếng: “Chúng ta đúng là đã già rồi, từ nay về sau thiên hạ này sẽ dành cho người trẻ tuổi mà thôi, mới mười tám tuổi đã đến Tinh Huyền sư cao cấp, cho dù là hai thể lực lớn cũng phải thành tâm mà đối đãi đấy, hơn nữa nàng ấy cũng không nhờ đến đan dược để đột phá, hoàn toàn dựa vào chính bản thân mình, đan dược đột phá không thể tạo cường phong lớn như vậy...”

Nam Y vui vẻ tươi cười, dung nhan già nua tỏa sáng: “Thần nhi là con của chúng ta, hẩn sao có thể nhìn nhầm người được chứ? Cô nương này cũng phải là người đơn giản, ta có thể đoán được không lâu sau ở đại lục này sẽ vì nàng ấy mà biến động.”

Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên nhìn Nam Y, hẩn cũng không ngờ Nam Y lại đánh giá cao Dạ Nhược Ly như vậy.

Đại lục sẽ vì nàng mà biến động? Nếu thật sự có ngày đó hẳn cũng rất mong chờ...

“Hô”, chậm rãi nhô ra một ngụm trọc khí (khí đục, bẩn), Dạ Nhược Ly mở mắt, cử động bả vai sau đó nở nụ cười: “Tinh Huyền sư cao cấp rồi, so với trước kia còn kém xa nhưng tin tưởng một ngày nào đó ta nhất định sẽ có được thực lực của kiếp trước.”

Ngay sau đó, Bắc Ảnh Lạc và Nam Y cùng nhau bước vào, theo sau là Bắc Ảnh thần và một lão giả xa lạ.

Khẽ chau mày, mặc dù nàng đáp ứng ở lại gia tộc Bắc Ảnh nhưng đối với lão gia hỏa Bắc Ảnh Lạc không có chút thiện cảm nào.

“Ha ha, cháu gái a, gia gia biết cháu muốn luyện đan nên đem Tinh Không đại sư(*) chuyên luyện đan cho gia tộc Bắc Ảnh đến đây, cháu có chuyện gì cứ trực tiếp nói với hắn là được.” Bắc Ảnh Lạc lại nịnh hót đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, mặc kệ thần sắc lạnh lùng của nàng, vẻ mặt vô cùng hào hứng: “Nếu như không đủ người ta cũng có thể giúp, như thế nào?”

(*): đại sư là người luyện đan, là dược sư.

Dạ Nhược Ly không biểu tình phản ứng, lấy lò luyện đan và dược liệu từ trong nhẫn Huyền Linh ra, cũng không quay đầu lại nói: “Lão đầu, nể mặt cha dưỡng và nãi nãi (bà nội), ta cho phép người ở đây nhưng không được quấy rầy ta, ta cũng không cần người hỗ trợ.”

Phủi tay, Dạ Nhược Ly nhìn Tinh Không đại sư, nhàn nhạt phân phó: “Giúp ta tinh luyện sạch sẽ những dược liệu này, không có tạp chất.”

Ánh mắt Tinh Không nhìn dược liệu, nhíu chặt mày, trong đầu cố gắng tìm tòi những phương pháp luyện đan có sử dụng những dược liệu này nhưng lại không có, nàng có thực sự biết luyện đan hay không? Vì sao gia

chủ lại muốn đường đường là đại đại sư lại đi làm trợ thủ cho thiếu nữ này? Nàng biết luyện đan sao?

Dạ Nhược Ly hiển nhiên nhìn ra vẻ mặt bất mãn của Tinh Không, nhưng cũng không nhiều lời dù sao hắn cũng chỉ là trợ thủ, hắn muốn đối xử với nàng như thế nào cũng không quan hệ đến nàng.

Mặc dù trong lòng cực kì bất mãn nhưng Tinh Không cũng cầm đám dược liệu đem đi tinh luyện, hắn cũng muốn nhìn thử xem thiếu nữ này có thể luyện ra đan dược gì.

“Lần này thực lực của ta tăng lên Tinh Huyền sư cao cấp nên có một số đan dược điều chế được rồi.” Dạ Nhược Ly hít sâu một hơi, ánh mắt dần trở nên chăm chú, đưa tay lên, một ngọn lửa từ lòng bàn tay bốc lên chiếu rọi gò má đỏ bừng.

Nàng muốn luyện chế chính là Phản Lão Hoàn Đồng đan và Thiên Tinh đan.

Phản Lão Hoàn Đồng đan có tác dụng giống như tên của nó, có thể làm lão giả trẻ hóa lại, mà Thiên Tinh đan hoàn toàn khác với đan dược tăng huyền khí, Thiên Tinh đan có thể khiến cho Tinh Huyền sư tăng lên một cấp, dưới Tinh Huyền sư tăng lên hai cấp, hai loại đan dược này cũng phải chờ Dạ Nhược Ly đột phá thực lực mới có thể luyện chế được.

Bắc Ảnh Thần chăm chú nhìn Dạ Nhược Ly luyện đan, dung nhan tuấn lãng có vẻ vui mừng, cuộc đời này có thể nhận nàng làm người thân cũng không có gì phải tiếc nuối nữa...

Tuy Dạ Nhược Ly nói không cần Bắc Ảnh Lạc hỗ trợ nhưng vì muốn nàng vui vẻ nên vẫn cứ chạy tới chạy lui giúp đưa dược liệu, một chút phong thái cũng không có, nhìn bóng dáng bận rộn kia, Tinh Không có chút im lặng. Hắn, thật sự là gia chủ của gia tộc Bắc Ảnh? Quả thật không giống bình thường chút nào.

Thời gian trôi qua, một mùi thơm nồng đượm tỏa ra khắp căn phòng, Dạ Nhược Ly thu hồi ngọn lửa, cầm một bình ngọc rồi đếm số đan dược sau đó cho vào bình ngọc: “Không nhiều không ít, đúng 20 viên, viên đan dược đầu tiên này cho nãi nãi thử chút.”

Dạ Nhược Ly lại đổ ra một viên, đưa tới trước mặt Nam Y.

“Phu nhân không thể ăn được, ai biết đan dược có thành công hay không, nếu như đan dược có sai sót sẽ biến thành độc dược.” Ánh mắt Tinh Không nhìn chăm chăm vào viên thuốc, dù ở trong sách cổ hản cũng chưa từng nhìn thấy phương pháp luyện đan này, ai biết có độc hay không?

Bởi Tinh Không bình thường đều ở trong phòng luyện đan nên lúc sáng không có dịp nhìn thấy Dạ Nhược Ly, tất nhiên cũng không biết Nam Y tấn chức như thế nào.

Nam Y nhìn đan dược trong lòng bàn tay, mỉm cười nhận lấy, không chút do dự nuốt xuống.

“Phu nhân...” Tinh Không còn muốn nói gì đó nhưng không kịp nữa, hản nhìn qua Bắc Ảnh Lạc và Bắc Ảnh Thần thấy họ vẫn ung dung bình tĩnh, không khỏi tức giận: “Gia chủ, thiếu chủ, sao có thể để phu nhân tùy tiện ăn đan dược như thế? Ai biết trong lòng nàng ta có chủ ý gì?”

Bắc Ảnh Lạc cũng không chú ý đến Tinh Không mà nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly: “Ha ha, tiểu nha đầu, cháu cho nàng ăn đan dược gì? Có tác dụng gì?”

“Người xem sẽ biết...”

Vừa dứt lời, trên người Nam Y có biến hóa, Bắc Ảnh Lạc không tự chủ há hốc to miệng, con mắt gât gao nhìn Nam Y, không giấu nổi vẻ kinh diễm bên trong.

Chỉ thấy áo xanh nhạt quần lụa mỏng bao lấy thân hình nổi bật, khuôn mặt già nua lúc trước trở nên trắng nõn non mềm, không chút nếp nhăn, tóc đen nhánh tỏa sáng, vền vền chỉ có cây trâm cài đầu đơn giản có thể so sánh với thiếu nữ, thật sự kinh tâm động phách.

“Lão đầu, người nhìn gì vậy, chưa từng thấy lão nương sao?” Nam Y vươn tay muốn xách tai Bắc Ảnh Lạc nhưng thấy bàn tay trơn mềm không khỏi ngây ngấn cả người.

Nàng vuốt vuốt mặt, lại nhìn mái tóc đen dài, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Cái này... Đây là chuyện gì? Dung mạo của ta hình như trẻ lại, hơn nữa toàn thân tràn đầy sức sống, không như lão thái bà đã qua 70 tuổi, chẳng lẽ ta bị ảo giác sao?”

“Không, không phải ảo giác.” Hung hăng nuốt nước bọt, trong mắt Bắc Ảnh Lạc đầy yêu thương: “Phu nhân, nàng không có cảm nhận sai, đây là thật đấy, dung mạo của nàng như 40 năm về trước, trời ạ, việc thần kì này sao có thể xảy ra?”

Thời khắc này, người kích động nhất có lẽ Tinh Không, với tư cách là Luyện đan sư đương nhiên biết được đan dược Phản Lão Hoàn Đồng đan trân quý đến mức nào, đây có thể xem là đan dược chỉ có trong truyền thuyết, hôm nay hân hạnh có thể nhìn thấy truyền thuyết ngay trước mắt sao có thể không kích động?

Mà hẳn cũng quên mất vừa rồi ai luôn miệng nói trong đan dược có độc.

Bắc Ảnh Lạc cười đùa tí tởm tiến đến bên Nam Y, nói: “Ha ha, phu nhân, đêm nay chúng ta có thể không...”

Ánh mắt khinh thường nhìn Bắc Ảnh Lạc, Nam Y trừng mắt nhìn: “Người coi thể cũng được sao?”

“Như thế nào, phu nhân, nàng xem thường vì phu sao?” Bắc Ảnh Lạc cầm tay Nam Y, bá đạo kéo nàng vào ngực: “Phu nhân, nàng đã cấm dục vì phu ba năm rồi, chẳng lẽ còn không chịu tha thứ? Nếu đêm nay nàng hảo hảo phục thị ta, sau này chuyện gì ta cũng nghe theo nàng, bây giờ chúng ta cứ làm chuyện của chúng ta thôi, ha ha...”

“Lão đầu, còn chưa tới tối mà.” Nam Y giãy giụa hai cái, sau đó không giãy thêm, khuôn mặt đỏ bừng tùy ý để Bắc Ảnh Lạc ôm nàng đi.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn theo hai người, bất đắc dĩ lắc đầu, lại tiếp tục luyện đan, mà trải qua sự việc vừa rồi, Tinh Không cũng cam tâm tình nguyện làm trợ thủ cho nàng, dù sao có thể khiến Luyện đan sư tự nguyện phục tùng chỉ có thể so thực lực mạnh hơn mà thôi.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly đều ở trong phòng luyện đan hoặc tu luyện thêm thực lực, mà Bắc Ảnh Lạc và Nam Y cũng đối xử với nàng rất tốt, trong khoảng thời gian chung sống này, Dạ Nhược Ly dần dần biết tính cách của Bắc Ảnh Lạc, thấy kì thực hắn cũng không đến mức chán ghét.

Sau đó, Chu Tước đưa Lam Hình và Bắc Ảnh Phong tiến vào Bắc Sơn.

Gia tộc Bắc Ảnh liền nhận Lam Hình và Bắc Ảnh Phong, cho tên vào gia phả, hơn nữa Dạ Nhược Ly cũng được nhận nhưng nàng cự tuyệt việc sửa họ Bắc Ảnh, vì thế Bắc Ảnh Lạc và nàng cãi nhau đến nửa canh giờ, cuối cùng cũng theo ý nàng.

Khi Bắc Ảnh Lạc nghe nói Bắc Ảnh Phong chưa làm khảo nghiệm thiên phú, liền xung phong đi làm, năm ngày sau ở bữa tiệc vì Bắc Ảnh Phong mà khảo nghiệm thiên phú.

Một nhà đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận, nghĩ đến mấy năm gần đây bản thân chỉ lo phát triển thực lực không ở bên cạnh họ nhiều, vì vậy Dạ Nhược Ly quyết định trong thời gian này không tu luyện nữa mà ở bên người nhà, trong thời gian này nàng chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm như thế.

Thì ra có đôi lúc tu luyện không phải là tất cả của nàng, mà bọn họ mới là toàn bộ của nàng...

“Phong nhi, sau này sẽ khảo nghiệm thiên phú, đệ có khăn trương không?” Dạ Nhược Ly sửa soạn lại quần áo cho Bắc Ảnh Phong, dung nhan tuyệt sắc cười đến dịu dàng: “Đệ không cần quá lo lắng, từ lúc đệ chưa ra đời tỷ đã cải thiện lại thiên phú, tỷ tin tưởng hôm nay đệ sẽ là người sáng chói nhất.”

Bắc Ảnh Phong mở to mắt nhìn, cười gian gian, lộ ra hai cái răng đáng yêu vô cùng, phấn điêu mài ngọc thoả mái: “Tỷ, Phong nhi không khăn trương, là đệ đệ của tỷ tỷ Phong nhi nhất định sẽ không để tỷ thất vọng, huống chi một đám lão đầu này Phong nhi cũng không thèm để ý, thiên phú của Phong nhi có như thế nào cũng không liên quan đến đám người kia.”

“Chúng ta đi thôi, Tiểu Phong!”

Dạ Nhược Ly và Lam Hình nhìn nhau, hai người cùng nhau dắt bàn tay nhỏ bé đi về hướng đại sảnh.

Tiểu Phong nhi nói không sai, cho dù có thế nào đi nữa, những người khác đều không có tư cách nói đệ đệ của Dạ Nhược Ly nàng, hơn nữa từ lúc Tiểu Phong nhi chưa chào đời đã chịu đựng sự tác động của đan dược, thiên phú của nó thế nào nàng chắc hẳn là người biết rõ nhất.

Bắc Ảnh Thần đứng bên cạnh Lam Hình, ôn nhu nhìn ba tính mạng quan trọng nhất đời hắn, bỗng nhiên có loại thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Trong lúc bốn người tiến vào, yến hội đang huyền não đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt đều nhìn về bọn họ.

“Bọn họ chính là thê tử của thiếu chủ và con kế cùng với nhi tử? Không phải thiếu chủ có nhi tử một hai tuổi lưu lạc ở bên ngoài sao? Đứa nhỏ này thoát nhìn như hài tử bốn năm tuổi, thật là nhi tử của thiếu chủ sao?”

“Việc này gia chủ đã giải thích qua, tiểu thiếu chủ lớn lên có chút đặc biệt, so với hài tử khác lớn hơn, tâm trí cũng thành thục hơn.”

“Vậy sao? Ta chưa từng nghe qua có chuyện như vậy...”

Bị nhiều người nhìn chăm chú, bé cũng không cảm thấy sợ hãi, hiếu kì mở to mắt đánh giá xung quanh, cuối cùng dừng ánh mắt lên người Bắc Ảnh Đồi, Chu Tước ca ca từng nói lúc trước có kẻ xấu đã thương tử tử, cũng đưa phụ thân đi mất.

“Gia chủ, gia chủ.” Một âm thanh lo lắng vang lên, sau đó mọi người cùng nhìn lại thấy người hầu đang vội vàng chạy vào, không kịp thở nói: “Gia chủ, gia tộc tương trợ tới, làm sao bây giờ?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên việc nhà bên ấy đến đây làm ai cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Cái gì?” khuôn mặt Bắc Ảnh Lạc biến sắc, vỗ án, vuốt vuốt chòm râu trắng, nhíu chặt mày: “Sao lúc này bọn hãn lại tới đây? Cho dù thế nào cũng phải khảo nghiệm thiên phú, về phần người bên ấy thì...”

“Chúng ta thì như thế nào?” thanh âm đầy lãnh ý từ cửa truyền vào, theo sau đó là một đám người bước vào sảnh, sắc mặt vô cùng bất thiện.”

Người đi đầu là một lão giả mặc áo bào đỏ, sắc mặt già nua, mắt quang lợi hại, giống như một thanh kiếm, nếu không cẩn thận có thể bị ánh mắt này đâm bị thương, hãn vừa đi vào đã bước tới chỗ Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh thiếu chủ, tiểu thư nhà ta có chỗ nào không xứng với người? Vì sao người phải lấy nữ nhân bên ngoài, nàng ta có chỗ nào hơn tiểu thư nhà ta?”

Cười lạnh một tiếng, Bắc Ảnh Thần cầm tay Lam Hình, lạnh lùng nói: “Với ta mà nói, từ đầu đến đuôi Hỏa Doãn Na đều thua kém Hình nhi.”

“Người...” Sắc mặt lão giả biến đổi, phất tay áo, ngoan lệ nhìn Bắc Ảnh Lạc: “Bắc Ảnh gia chủ, người phải chăng nên cho ta một công đạo?”

“Công đạo? Cái gì là công đạo?” Bắc Ảnh Lạc cười mỉa, nghĩ thầm: “Ta còn không tìm các người nói đạo lý, người còn dám tới đây đòi công đạo? Người nghĩ đám người các người là ai chứ? Lại nói lão tử đòi công đạo cho các người, mơ tưởng.”

Biết được ý đồ của gia tộc tương trợ, Bắc Ảnh Lạc lập tức nổi trận lôi đình.

Lão gia hỏa Bắc Ảnh Đồi và con dâu hãn đều bị giám sát chặt chẽ, không có khả năng liên lạc với gia tộc tương trợ, không nghĩ đến trong gia tộc Bắc Ảnh lại có gian tế, cũng đã đến lúc chinh đồn lại gia tộc rồi, bất quá xem tình huống này chắc hẳn còn chưa biết đến thực lực của Dạ Nhược Ly vậy có thể kết luận ngày hôm đó gian tế không có mặt.

“Hôm nay tôn nhi của ta khảo nghiệm thiên phú, ta không hy vọng sẽ đại khai sát giới, nếu như các người đến chúc mừng tôn nhi, ta đây nhiệt liệt hoan nghênh, nếu không thì xin mời rời đi cho.”

“Ha ha, người nói là nữ nhân bên ngoài kia sinh nhi tử?” Nghe vậy, lão giả không khỏi ngửa đầu cười to, trào phúng nhìn Bắc Ảnh Phong: “Căn bản không cần khảo nghiệm, nữ nhân bên ngoài thì sinh ra nhi tử dạng gì chứ? Nhất định là phế vật mà thôi.”

“Lão cầu Hỏa Tề, dám lăng nhục tôn nhi của ta?” Nam Y đột nhiên vỗ bàn đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn lão giả: “Người dám mắng tôn nhi của ta là phế vật xem, có tin lão nương xé người ra không? Thực mẹ nó làm giận, phế vật mà còn dám nói người khác là phế vật.”

“Người là...” Hỏa Tề nheo mắt, chú ý đến dung mạo của Nam Y, lập tức ngây ngẩn cả người: “Người là Bắc Ảnh phu nhân? Điều này sao có thể?”

Mấy tháng không gặp sao người có thể trẻ lại như thế? Có phải người là nữ nhi tư sinh (con riêng) của Bắc Ảnh phu nhân?”

“Cũng chỉ có lão cầu đầu như người mới có nữ nhi tư sinh, lão nương chính là Nam Y, như thế nào, lão cầu đầu ngưỡng mộ ta năm xưa lại rục rịch?” Nam Y đắc ý ngẩng cao đầu, khinh thường đảo mắt: “Lão nương biết rõ người cùng với gia tộc Bắc Ảnh trước nay không hòa hợp là do lúc trẻ ta không theo người ngược lại lại gả cho Bắc Ảnh Lạc, bất quá nếu được lựa chọn lần nữa ta cũng sẽ chọn như vậy, thật sự là do lão cầu đầu người không làm người khác yêu thích được.”

Nghe vậy, mọi người mới biết, thì ra là do lúc tuổi còn trẻ, Hỏa Tề trưởng lão có theo đuổi phu nhân của bọn họ.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt Hỏa Tề âm trầm: “Ta ngược lại muốn nhìn xem tiểu tử này có phải là thiên tài hay không, nữ nhân bên ngoài chắc chắn không thể nào sinh ra được thiên tài, lúc đó ta sẽ cho các người biết rõ quyết định của các người sai lầm đến mức nào.”

Nam Y trợn mắt, mĩa mai lên tiếng: “Chúng ta liền mỗi mắt mong chờ a, thế nhưng ta rất tin tưởng vào tôn nhi của mình.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Ai Đến Đoạt Tôn Nữ Của Ta?

Lúc này trong đại sảnh yên tĩnh đến mức đáng sợ, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rõ ràng.

Dạ Nhược Ly vỗ vai Bắc Ảnh Phong, cười dịu dàng: “Đi thôi, tiểu Phong, cho bọn hần xem thực lực của đệ đi.”

Bắc Ảnh Phong quay đầu, hai mắt to tròn trong suốt có thể nhìn thấy tận đáy, cười vô cùng đáng yêu, gật đầu với Dạ Nhược Ly, sau đó nhìn về phía Bắc Ảnh Phong và Lam Hình rồi chậm rãi đi đến chỗ Bắc Ảnh Lạc.

“Tôn nhi bảo bối, cháu không cần quá khẩn trương, chỉ cần đặt tay lên đá khảo nghiệm là được rồi.”

Bé cong môi lên, gương mặt phấn điều mày ngọc đầy vẻ không vui, bé mới không khẩn trương ấy, chỉ bằng những người này có tư cách gì để lòng bé khẩn trương chứ, nếu không phải vì mẫu thân và phụ thân bé cũng không muốn khảo nghiệm thiên phú gì đó.

Cực kì không tình nguyện đặt tay lên đá khảo nghiệm, chậm rãi nhắm mắt lại, ánh sáng bên ngoài phản chiếu vào, nằm trên lông mi dày đặc của bé.

Tất cả mọi người đều khẩn trương ngừng cả hô hấp, nhìn chăm chăm vào tiểu hài tử trước mặt, giờ phút này bọn họ có thể nghe tiếng tim đập thành thịch rõ ràng.

“Hừ,” Hỏa Tề hừ lạnh một tiếng không cho là đúng, dù sao là con của huyền giả và võ giả thì có gì nổi trội hơn người chứ? Không cần nghĩ cũng biết đứa trẻ đó tất nhiên là phế vật rồi, hẳn sẽ để gia tộc Bắc Ảnh biết rõ quyết định của bọn họ là cực kì sai lầm.

Một ánh sáng đỏ bỗng nhiên tỏa lên, chiếu rọi cả đại sảnh...

Khuôn mặt Hỏa Tề không khỏi cứng nhắc, ngơ ngác há hốc mồm, không dám tin nói: “Cái này...Điều này sao có thể? Là ánh sáng đỏ cao nhất trong các màu...Không, tuyệt đối không có khả năng, ta hoa mắt rồi, đúng vậy, hoa mắt rồi...”

Ánh sáng màu đỏ là ánh sáng cao nhất trong khảo nghiệm thiên phú, có thể phát ra ánh sáng màu đỏ là chuyện vô cùng hiếm hoi, nên có thể tưởng tượng được mọi người ở đây kinh ngạc đến mức nào.

“Ha ha ha,” Bắc Ảnh Lạc cười thật to, không giấu được vẻ kiêu ngạo: “Thật không hổ là cháu của ta, Hỏa Tề, người thấy chưa? Có muốn nói gì nữa không, cái này chứng minh con của ta không nhìn nhầm người, ánh sáng đỏ thiên tài, vài thập niên này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Sắc mặt Hỏa Tề như nuốt phải một con ruồi đặc biệt khó coi, hai mắt hung dữ nhìn Bắc Ảnh Lạc.

“Không nghĩ tới Tiểu Phong nhi và Tiểu Ly nhi khảo nghiệm lại giống nhau như vậy.” Bắc Ảnh Thần thở dài, khuôn mặt tuần lã có nét vui vẻ không che giấu: “Ta đã từng khảo nghiệm thiên phú cho tiểu Ly nhi, nàng cũng có ánh sáng màu đỏ, lúc ấy ta cũng bị nàng làm cho hoảng sợ.”

“Ah?” Lông mày nhú lại, Bắc Ảnh Lạc càng thêm đắc ý, cả mặt mo đều tỏa ánh hào quang: “Thì ra cháu gái bảo bối cũng có ánh sáng màu đỏ, khó trách lại thiên tài đến như vậy, quả nhiên con không nhìn nhầm người a, gia tộc Bắc Ảnh ta có đến hai thiên tài rồi.”

Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong đều do Lam Hình sinh ra, hẳn không tự chủ được quan sát Lam Hình nhiều hơn một chút, nếu lúc đầu chỉ là trùng hợp thì cả hai đều như vậy thì là gì? Xem ra nàng chính là phúc tinh của gia tộc Bắc Ảnh rồi, nếu như nàng sinh thêm lần nữa có phải cũng là một thiên tài ánh sáng đỏ hay không?

Bắc Ảnh Lạc tất nhiên không biết từ lúc Bắc Ảnh Phong còn trong bụng mẹ, Dạ Nhược Ly đã dùng đan dược nuôi dưỡng, nếu không phải thiên tài chỉ sợ Dạ Nhược Ly sẽ xem thường chính bản thân mình.

“Coi như các người được!” nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt Hỏa Tề đen thui, con mắt hung ác quét quanh, bên môi nở nụ cười âm hiểm: “Bắc Ảnh gia chủ, hôm nay ta tới đây còn có một chuyện quan trọng, tiểu thư nhà ta yêu thầm Bắc Ảnh thiếu chủ, nhưng Bắc Ảnh thiếu chủ đã có thê tử, hay là chúng ta tổ chức cho đệ tử hai nhà thi đấu, nếu như bên ta thắng thì Bắc Ảnh thiếu chủ phải cưới tiểu thư nhà ta, nếu như bên ta thua thì chuyện này sẽ không nhắc lại nữa, như thế nào?”

Kỳ thật, trong lòng Hỏa Tề có âm mưu khác.

Gia tộc tương trợ và gia tộc Bắc Ảnh có thực lực ngang nhau, nếu liều mạng sống chết với nhau cũng không phải chuyện hay ho gì, nhưng gia tộc tương trợ có ưu thế hơn ở chỗ đệ tử không thiếu nhân vật thiên tài, chắc hẳn vài chục năm sau, gia tộc tương trợ có thể chiếm được gia tộc Bắc Ảnh, tất nhiên vì vậy mà hẳn không cho phép Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong ở gia tộc Bắc Ảnh.

Hai ánh sáng đỏ thiên tài, quá mức nguy hiểm.

Bắc Ảnh thiếu chủ cưới tiểu thư nhà mình, ba mẹ con bọn họ nhất định phải rời đi, mất đi sự che chở của gia tộc Bắc Ảnh thì tất nhiên sẽ khó thoát khỏi cái chết, nếu như để thiên tài sống trên đời này nhất định sẽ mang đến tai họa cho gia tộc tương trợ.

Hỏa Tề cực kì tin tưởng, để đệ tử tỷ thí bọn hăn chắc chắn sẽ thắng.

“Cái này...” Bắc Ảnh Lạc nhú mày, trầm tư một lát nói: “Được, ta đáp...”

“Chậm đã, còn một điều nữa ta chưa nói xong.” Hỏa Tề đưa tay ngăn lời nói Bắc Ảnh Lạc lại, ánh mắt hăn liếc qua Dạ Nhược Ly cười lạnh: “Một người chỉ có thể đấu một lần, không thể liên tiếp đấu, chuyện này ngươi có chấp nhận?”

Nghe vậy, nội tâm Bắc Ảnh Lạc tức giận, trừng mắt nhìn Hỏa Tề, với thực lực thiên tài của Dạ Nhược Ly đám người kia căn bản không phải đối thủ của nàng, nhưng chỉ có thể để nàng đấu một ván, thì gia tộc Bắc Ảnh đâu có ai có thể thắng được, chuyện này cho dù thế nào hăn cũng không thể đáp ứng.

“Như thế nào, đường đường là Bắc Ảnh gia chủ ngay cả lá gan cũng không có sao? Ha ha...” Hỏa Tề ngửa đầu cười lớn, mĩa mai nhìn Nam Y: “Nam Y, tại sao lúc trước nàng lại chọn nam nhân nhu nhược này làm phu quân? Ta so với tên chết nhát này tốt hơn nhiều, ngay cả lá gan chiến đấu hăn cũng không có, đến cùng có phải là Hoàng Huyền cao cấp không? Một tên Hoàng Huyền cao cấp nhất cáy như thế ta mới thấy lần đầu đấy, ha ha, bây giờ ngươi tái giá vẫn còn kịp .”

Khuôn mặt Bắc Ảnh Lạc đỏ bừng, râu trắng loạn chiến, nhất thời giận đến mức không nói nên lời.

Nam Y vội vàng giúp Bắc Ảnh Lạc thuận khí, tức giận trừng mắt nhìn Hỏa Tề: “Lão cẩu đầu nhà ngươi muốn gì? Còn dám mơ tưởng lão nương tái giá? Các ngươi muốn chơi, vậy thì chơi thôi, bất quá ta nói cho các ngươi biết đến lúc thua đừng có khóc nhè.”

“Ha ha, thật sự là chuyện cười, các ngươi tuyệt đối không thể thắng.” Ánh mắt Hỏa Tề ngưng tụ sự khinh thường, cuối cùng lướt qua mọi người

có mặt ở đại sảnh nói: “Nhiệm vụ tới đây ta đã hoàn thành liền cáo từ, thời gian hai nhà tỷ thí là nửa tháng sau, ta rất mong chờ đến ngày ấy, chúng ta đi!”

Hung hăng phất tay áo, Hỏa Tề xoay người bước ra khỏi sảnh, mọi người nhà bên ấy cũng đồng thời rời đi, dần dần biến hút.

“Phu nhân, ai, sao nàng lại đáp ứng hãn cơ chứ?” Bắc Ảnh Lạc thở dài thườn thượt, bất đắc dĩ lắc đầu lộ vẻ sầu lo: “Lần này bên ấy nhất định sẽ đưa thiên tài ra, một Hỏa Viêm lại thêm một Hỏa Vũ Sa, ngoài ra còn có một đồng thiên tài, chúng ta chỉ có Tiểu Ly nhi và Tiểu Phong nhi, nhưng Tiểu Phong nhi chỉ có hai tuổi, sao có thể đấu với bên ấy?”

Trợn trắng mắt, Nam Y duỗi ngón tay chọc chọc đầu Bắc Ảnh Lạc. xem thường nói: “Đồ đần này, ta chỉ đáp ứng sẽ cùng bọn hãn chơi đùa, không hề đáp ứng yêu cầu của bọn hãn, nếu lúc đó thua thì trực tiếp chiến luôn, dù sao cũng không thể hy sinh hạnh phúc của nhi tử, nếu may mắn thắng lợi thì gia tộc Bắc Ảnh sẽ không bị thương vong, người không hy vọng như vậy sao?”

Hôm nay gia tộc Bắc Ảnh đã có hai Hoàng Huyền, không cần phải sợ hãi nữa, nhưng có dù vậy nếu hai bên khai chiến thì thương vong là điều không thể tránh khỏi, nàng biết lão gia hỏa này rất coi trọng sinh mạng của gia tộc, cho nên nàng mới đáp ứng yêu cầu của Hỏa Tề.

“Phu nhân...” Bắc Ảnh Lạc vô cùng cảm động, ôm Nam Y vào lòng, thâm tình nói: “Thì ra phu nhân nàng là người hiểu rõ vi phu nhất, cuộc đời này có phu nhân làm bạn, vi phu không còn gì nuối tiếc nữa.”

Gò má nhiễm hồng, Nam Y đẩy Bắc Ảnh Lạc ra: “Lão gia hỏa, nhiều người như vậy người lại không đứng đắn, còn không mau buông ta ra.”

“Khục khục,” Bắc Ảnh Lạc ho khan hai tiếng, con người nghiêm khắc đảo qua chỗ các vị trưởng lão. Nhìn thấy ánh mắt ấy, mấy vị trưởng lão

đồng loạt quay đầu đi, tựa hồ như nói chúng ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết...

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình, Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt nhìn người bên cạnh không khỏi có cảm giác nhẹ nhõm cùng thỏa mãn, đồng thời trong lòng không ngừng thầm quyết tâm bảo vệ thật tốt cho người nhà, nàng tuyệt đối không để kẻ nào phá hỏng hạnh phúc của nàng.

Bỗng nhiên một giọng nói phá vỡ thời khắc ấm áp này: “Gia...Gia chủ...”

Nhươn mày, Bắc Ảnh Lạc buông eo thon, không chút kiên nhẫn nhìn về phía phát ra âm thanh: “Lại có chuyện gì nữa? có người đến quấy rối nữa sao? Những người này có chuyện gì nữa vậy?”

“Chuyện là thế này,” người hầu thờ hốn hển mấy hơi, lau mồ hôi trên trán, cẩn thận quan sát nét mặt của Bắc Ảnh Lạc: “Bên ngoài có nam nhân đến cầu kiến, hãnh tự xưng là vị hôn phu của tiểu thư, nói là đến tìm Nhược Ly tiểu thư.”

Vị hôn phu?

Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ lắc đầu, tự xưng mình là vị hôn phu của nàng ngoại trừ Cung Vô Y yêu nghiệt kia còn ai vào đây nữa? Chỉ là vì sao giờ hãnh mới đến Bắc Sơn? Với tốc độ của hãnh, hãnh phải đến trước vài ngày rồi.

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc vỗ án, cực kì tức giận: “Là đến giành tôn nữ của ta sao? Không thể được, thật vất vả ta mới nhận được cháu gái sao có thể để người ngoài cướp đi như thế? Người đâu đưa kiếm cho ta, ta ngược lại muốn xem thử ai dám to gan đến vậy, dám đoạt tôn nữ của ta.”

Dứt lời, nhanh chóng đi về phía cửa, nhanh đến mức nổi lên bụi bay đầy trời.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, im lặng hoàn toàn, vị hôn phu của Nhược Ly đến tìm nàng là chuyện vô cùng bình thường, vì sao gia chủ lại có phản ứng mạnh như vậy?

Trên đỉnh Bắc Sơn cao vút, trước sơn môn có một bộ y phục sắc đỏ nhẹ nhàng tung bay, nam tử ngẩng mặt nhìn bầu trời, ánh nắng chiếu trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, đôi mắt phượng mê người lại có bá khí mãnh liệt làm người khác không dám nhìn thẳng.

Nam tử yêu nghiệt lại có bá khí như vậy sao lại xuất hiện ở Bắc Sơn?

Một đám đệ tử nữ cẩn thận đánh giá nam tử áo đỏ, trong mắt không che dấu được vẻ kinh diễm, nếu có thể nói có một người có thể so sánh với hắn cũng chỉ có Phi Thiên Độc Giác thú mà mấy nàng mới nhìn thấy không lâu, chỉ là nam nhân ôn nhu như trích tiên kia so với nam nhân đứng trước mặt này hình như có cảm giác thiếu một cái gì đó.

Đột nhiên, một đám người đi ra, đệ tử Bắc Ảnh nhìn về phía người đi đầu đang dùng dùng nổi giận kia đúng là gia chủ của bọn hắn – Bắc Ảnh Lạc.

Nhưng từ đầu đến cuối nam nhân yêu nghiệt này đều tập trung trên một người không hề dời đi, trong đám người đông đúc ấy hắn vừa nhìn đã thấy ngay một bóng dáng tuyệt sắc kia, những người còn lại đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao.

“Tên hôn đản này tự xưng là vị hôn phu của tôn nữ ta?” Dừng bước chân, Bắc Ảnh Lạc vung tay lên cho đám người phía sau dừng lại, đôi mắt đen bất thiện nhìn chằm chằm vào Cung Vô Y: “Ta cũng không biết cháu ta có vị hôn phu từ lúc nào?”

Thu hồi ánh nhìn, Cung Vô Y tự tin vô đối nói: “Không phải tự xưng, bốn vương chính là vị hôn phu của nàng, nàng nói có đúng không, Tiểu Dạ?”

Một lần nữa nhìn về phía Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nháy mắt, dung nhan tuấn mỹ cười đến hại nước hại dân.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hiển nhiên ai cũng hứng thú với câu trả lời của nàng.

“Tỷ tỷ,...” Bắc Ảnh Phong nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, tội nghiệp nhìn nàng sau đó nhìn Cung Vô Y, mắt to tròn trong như hồ nước nổi lên địch ý: “Tỷ tỷ là của Tiểu Phong nhi đấy, không cho phép cướp đi tỷ tỷ Tiểu Phong nhi.” Rất hiển nhiên, bé cho rằng Cung Vô Y đến đây chính là để tranh đoạt tỷ tỷ mà bé thương nhất.

“Yêu nghiệt, người tới đây làm gì?” Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Cung Vô Y: “Hơn nữa, người đúng là âm hồn bất tán, vì sao ta ở đâu người cũng đuổi theo tới đó?”

“Tiểu Dạ, bốn vương nói rồi, nàng đừng vọng tưởng sẽ thoát khỏi tay bốn vương, từ nay về sau nàng ở đâu bốn vương sẽ ở đó, đời này nàng cũng đừng mong chạy trốn khỏi bốn vương,” Môi đỏ cong lên, sau đó Cung Vô Y nhìn về phía Bắc Ảnh Thần: “Nhạc phụ, trong thời gian này ta quấy rầy một chút.”

Dạ Nhược Ly thiếu chút nữa té xuống, cái tên yêu nghiệt này lại vô sỉ như vậy, đến nhạc phụ cũng nói ra được.

Thấy sắc mặt đầy thỏa mãn của Bắc Ảnh Thần và Lam Hình, Dạ Nhược Ly có cảm giác không ổn, xem ra nàng đã xem thường tên yêu nghiệt này rồi...

“Tốt tốt tốt, nếu người muốn ở lại thì ở lại, gia tộc Bắc Ảnh chúng ta không có gì, chỉ có nhiều phòng thôi, ha ha.” Bắc Ảnh Thần càng nhìn càng thỏa mãn, không khỏi cười ha hả, ba năm trước hẳn đã có cảm giác Cung Vô Y đối xử với Dạ Nhược Ly không tầm thường, xem ra đúng là như thế.

Hơn nữa, Cung Vô Y không thể không thiếp, cũng không tiếp xúc qua nữ nhân nào, nếu tiểu Ly nhi được gả cho Cung Vô Y chắc hẳn sẽ có hạnh phúc, duy chỉ có một điểm đáng lo là thể lực của Cung Vô Y, với quyền thế như vậy hai người liệu có thể đến với nhau? Bất quá hẳn tin tưởng ba năm này nàng cũng đã phát triển được thực lực của bản thân, tối đa là mười năm sau nhất định có thể đạt đến trình độ cao nhất, nếu vậy thì có chỗ nào không xứng với Cung Vô Y chứ?

“Không được, ta không cho phép.” Bắc Ảnh Lạc vội vàng nhảy dựng lên, hẳn còn chưa nói hết đã bị Nam Y tóm lấy.

Hung ác trừng mắt nhìn Bắc Ảnh Lạc, Nam Y hừ lạnh một tiếng: “Người yên lặng chút đi, ta xem nam nhân này cũng không tệ, tướng mạo tuần tú, khí thế bất phàm, lại đuổi theo cháu gái đến tận đây, một mảnh tình si, cho nên để bọn trẻ ở chung đi, lão gia hỏa người đừng có chen vào đấy.”

Mân mê mê, Bắc Ảnh Lạc tâm không cam, lòng không nguyện cũng phải nói: “Phu nhân, ta biết rồi.” Không chen ngang, không xía vào? Chuyện này sao có thể? Hẳn vất vả lắm mới nhận được cháu gái, tuyệt không thể để người khác cướp đi được, ít nhất cũng phải đợi vài năm sau...

“Hai người các người không có ý kiến gì chứ?” Đảo mắt quanh, Bắc Ảnh Thần mỉm cười nhìn Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong, lóe lên tia ôn nhu, trông thấy ánh mắt ôn nhu ấy, lời muốn nói cũng không thể thốt lên. Bắc đắc dĩ Dạ Nhược Ly thở dài: “Con không có ý kiến.”

“Tiểu Phong nhi nghe lời tỷ tỷ.” Bắc Ảnh Phong chu môi đáng yêu, phẫn điều mài ngọc tỏ vẻ không cam lòng bỗng nhiên con mắt lưu chuyển, sau đó hôn trên má Dạ Nhược Ly một cái thật mạnh, đắc ý nhìn về phía Cung Vô Y, tựa hồ như muốn... khoe khoang?

Mắt phượng nhắm lại, tiếp theo Cung Vô Y cười rộ lên: “Bốn vương sẽ không so đo với trẻ con.”

“Người...” tức giận đến run người, Bắc Ảnh Phong hung hăng trừng mắt: “Người mới là tiểu hài tử, cả nhà người đều là tiểu hài tử, Tiểu Phong nhi mới không phải tiểu hài tử, ta đã trưởng thành có thể bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ, Chu Tước ca ca nói không thể để người xấu tiếp cận tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ sẽ không thích Tiểu Phong nhi.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly đuổi tay gõ nhẹ lên đầu Bắc Ảnh Phong: “Chu Tước lại dạy đệ cái gì rồi?”

“Tỷ tỷ...” Bàn tay phẫn nộ xoa xoa cái đầu nhỏ, Bắc Ảnh Phong dầm lệ nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Y nhìn Bắc Ảnh Phong thật lâu, Hàn Phong từng nói muốn ôm được mỹ nhân trước tiên phải nịnh nọt người thân của nàng, chiêu này có tác dụng sao? Cho dù thế nào cũng phải thử một lần, nếu không có tác dụng Hàn Phong kia nhất định phải chết là điều không thể bàn cãi.

“Người cho rằng bằng năng lực của người có thể bảo vệ các nàng sao?” nở nụ cười nhạt, Cung Vô Y nhìn tiểu hài tử đang tức giận kia, sau đó lại nói: “Muốn bảo vệ bọn họ phải có sức mạnh cường đại, nếu như người nguyện ý bốn vương sẽ dạy cho người.”

Cung Vô Y chưa bao giờ nghĩ một ngày kia hắn sẽ nói chuyện với một đứa trẻ, thế nhưng vì Tiểu Dạ, hắn nhin!

Nếu phương pháp kia không hiệu quả hắn sẽ cho Hàn Phong chết rất khó coi!

“Thực sự?” Bắc Ảnh Phong sáng ngời, khuôn mặt đáng yêu xoẹt qua tia sáng dị thường nhảy từ lòng Dạ Nhược Ly xuống, dùng sức gật đầu, cười đến sáng lạn: “Được, ta đáp ứng người, người về sau phải giúp ta tập luyện.”

Chu Tước ca ca từng nói với hân nếu có người muốn giành tỷ tỷ mà hân đánh không lại thì phải dốc sức liều mạng cuốn lấy nam nhân kia, để hân không có cơ hội mang tỷ tỷ đi.

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Cung Vô Y, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của Bắc Ảnh Phong, có chút khó hiểu, người bạn rộn như Cung Vô Y lại muốn dạy cho Tiểu Phong nhi? Mà Tiểu Phong nhi luôn chán ghét nam nhân này lại vui vẻ đáp ứng?

Hai người này, quả thật quá khác thường rồi...

Vì nửa tháng sau là có cuộc thi đấu giữa đệ tử hai nhà nên Dạ Nhược Ly trở về ngôi nhà gỗ, dốc sức luyện chế đan dược, nàng biết rõ bên ấy chắc chắn không giữ chữ tín, ngày ấy chắc chắn sẽ là cuộc ác chiến.

Không chỉ vì lão nhân gia kia mà còn vì nãi nãi và cha dượng, nàng muốn bảo vệ gia tộc Bắc Ảnh thật tốt, có thể giảm thương vong đến mức thấp nhất.

Mặc dù Dạ Nhược Ly cảm thấy không có cuộc tỷ thí kia cũng không sao nhưng Nam Y đã đáp ứng nàng sẽ dùng hết khả năng để giúp nãi nãi, mà nàng đã để cho Chu Tước thông báo tin tức với mọi người tin chắc không bao lâu nữa nhóm người Long Phi Thanh sẽ đến đây để hỗ trợ cho nàng.

“Những đan dược này có lẽ đủ rồi,” Nhìn chung quanh phòng, Dạ Nhược Ly vung tay lên thu chúng vào bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh, nhưng lúc nàng vừa bước ra khỏi phòng đập vào mắt là bộ y phục màu đỏ, nàng nhíu chặt lông mày: “Yêu nghiệt, vì sao ngươi ở đây?”

Mặt mũi Cung Vô Y tối sầm, nàng cứ muốn xa cách hân như vậy sao? Trong suy nghĩ cũng không phát hiện ra lòng mình có chút không vui: “Nữ nhân, nàng đến cùng có nguyện ý gả cho bốn vương hay không?”

“Yêu nghiệt, với thực lực và thân phận của người muốn dạng nữ nhân nào lại chẳng có, vì sao cứ quẩn lầy ta không buông như thế?” Dạ Nhược Ly cau mày, mặc dù Cung Vô Y không có thói hờn hĩnh của hoàng tộc nhưng nàng không thể tùy tiện nói yêu với một người, huống chi nàng cũng không biết được Cung Vô y có bao nhiêu phần thật lòng.

“Nữ nhân, bốn vương nói cho nàng biết nếu nàng không gả cho bốn vương, bốn vương sẽ ở đây cả đời, xem nàng xử lí như thế nào a.”

Khóe mắt co rút, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y: “Yêu nghiệt, người xác định người thích ta sao? Có lẽ người cũng không biết rõ lòng mình, người đối với ta chỉ là hiếu kì mà thôi, cũng không phải là yêu cho nên ta sẽ không gả cho người.”

Hiếu kì? Hẳn đối với nàng chỉ có hiếu kì thôi sao?

Đúng là lúc trước vì tò mò nên mới tiếp cận nàng, chỉ là trong ba năm nàng rời khỏi Hiên Viên quốc không biết bao nhiêu lần hẳn nhớ đến bóng dáng thiếu nữ này, tuy bị nhiều việc quan trọng làm hẳn không cách nào đi đến Ly Phong quốc nhưng hẳn vẫn để Hàn Phong tìm hiểu tin tức của nàng lại âm thầm giúp đỡ.

Trên đời này có biết bao nhiêu nữ tử muốn gả cho hẳn, chỉ có nàng không hề để hẳn vào mắt, thậm chí còn tránh né. Cũng chính vì thế mà hẳn mới đuổi theo tới đây muốn nàng phải gả cho hẳn.

Chẳng lẽ thật sự chỉ là hiếu kì thôi sao? Hoặc có thể nói nàng là nữ nhân duy nhất hẳn không có ác cảm? Cung Vô Y nặng nề rời khỏi căn nhà gỗ, hẳn còn làm rõ tình cảm của bản thân, nếu Dạ Nhược Ly vĩnh viễn không tiếp nhận hẳn thì hẳn cũng muốn biết tình cảm hẳn dành cho nàng là gì? Lúc Cung Vô Y nhíu mày trầm tư thì một bóng dáng nhảy vào tầm mắt hẳn.

Môi đỏ mọng cong lên, Cung Vô Y cười đến âm hiểm, đi theo bóng dáng vừa rồi.

Chiều tà, Bắc Ảnh Lạc dạo quanh hít thở không khí trong lành trên đỉnh Bắc Sơn, không đếm xỉa đến nguy hiểm mà dạo bước trên con đường nhỏ, đúng lúc này một cuồng phong tập kích ập tới, khí tức cường đại vô cùng, Bắc Ảnh Lạc giật mình, vội vàng rút kiếm ra, nhưng chưa kịp rút thì đã bị nâng lên

Muốn trách cũng phải trách Bắc Ảnh Lạc không may, cứ nhất định phải đến nơi này tản bộ.

“Là người?” Nhìn thấy nam tử yêu nghiệt, lửa giận trong lòng Bắc Ảnh Lạc bốc lên, hung hăng trừng mắt: “Người muốn gì? Còn không mau thả ta xuống?” Nói xong cũng âm thầm kinh hãi, thực lực của tên yêu nghiệt này còn cường hãn hơn hẳn.

“Ta hỏi người một chuyện, trả lời ta, ta sẽ để người xuống.” mắt phượng quét qua, khuôn mặt Cung Vô Y trở nên lạnh lẽo: “Làm thế nào để xác định mình thích một người? Ta không có kiên nhẫn đâu tốt nhất nên trả lời thành thật vấn đề này cho ta.”

“Ta là gia gia của tiểu Ly nhi đấy, người dám đối xử với ta như vậy nhất định sẽ hối hận!” Nắm chặt quyền, Bắc Ảnh Lạc cực kì tức giận, nhưng nhìn thấy vẻ âm trầm của Cung Vô Y thì vội vàng nói: “Cái này, người chỉ cần nghĩ nữ nhân kia nếu như gả cho người khác, người sẽ như thế nào?”

Nghe vậy, Cung Vô Y trầm mặc không nói, chỉ cần nghĩ Dạ Nhược Ly gả cho nam nhân khác, lòng hắn đột nhiên co rút đau đớn, lửa giận trong lòng phát ra, lại có cảm giác hít thở không thông...

Mắt phượng dần hiện ra lửa giận, Cung Vô Y ném Bắc Ảnh Lạc xuống đất, nắm chặt nắm đấm phát ra tiếng giòn tan: “Ai dám lấy nàng bốn vương

sẽ giết hắn sau đó sẽ cướp tân nương, ngoại trừ bốn vương, nàng không thể gả cho nam nhân khác.”

Nữ nhân, bốn vương sẽ không buông tay, một ngày nào đó bốn vương sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện gả cho bốn vương. Sau đó bốn vương sẽ sủng nàng cả đời...

“Bà mẹ nó!” Bắc Ảnh Lạc bò dậy, ủy khuất nhìn Cung Vô Y rời đi: “Cũng không phải ta đoạt nữ nhân của người, người đối với ta như thế làm gì? Tức chết ta rồi, ta nguyện rửa người cả đời không theo đuổi được cháu gái ta, thật sự là xui xẻo mà.”

Hừ một tiếng, Bắc Ảnh Lạc chỉnh lại đầu tóc, vuốt ve bộ râu trắng rời đi. Hắn thề đời này sẽ không bao giờ tản bộ ở đây nữa, bởi vì ở đây chính là sự sỉ nhục của hắn, may mắn là vừa rồi không có ai trông thấy, nếu không cái mặt mo của hắn biết giấu đi đâu.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Thực Lực Tăng Lên

Ánh mặt trời chiếu rọi cả khoảng sân to lớn, có một đám người thì thầm với nhau.

Bọn họ đưa mắt nhìn về phía hai nam một nữ kia, trong mắt có tia nghi hoặc, thiếu chủ và tiểu thư tìm bọn họ có chuyện gì sao? Thậm chí cả người bình thường không thấy mặt mũi đâu là Tinh Không đại sư cũng có mặt.

“Ách, ở đây xảy ra chuyện gì vậy? Sao các người lại tập trung ở đây?”

Âm thanh già nua hữu lực vang lên, mọi người cùng quay đầu lại nhìn liền thấy Bắc Ảnh Lạc đang chấp hai tay bước tới, dung nhan già nua khó hiểu rồi sau đó trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly cũng không rảnh để ý đến, ánh mắt nàng nhìn đám người trong sân sau đó hướng về phía Tinh Không khẽ gật đầu: “Người đem đan dược phát ra đi.”

Tinh Không cung kính cúi đầu đáp: “Vâng, Nhược Ly đại sư.”

Cái gì? Tinh Không đại sư gọi tiểu thư là đại sư? Chẳng lẽ nàng cũng là Luyện đan sư? Kỹ thuật luyện đan còn cao hơn Tinh Không đại sư? Cái này...điều này sao có thể xảy ra? Phải biết kỹ thuật của Tinh Không đại sư đã đạt tới trình độ ít ai sánh kịp rồi, thế nhưng nàng lại còn hơn thế nữa?

Ngay lập tức bọn họ nhìn thấy Tinh Không bưng mấy bình ngọc ra, chậm rãi bước về phía bọn họ. Nhìn bình ngọc trên tay Tinh Không, con

mắt Bắc Ảnh Lạc nhìn chăm chăm, hung hăng nuốt nước bọt, xoa xoa tay, bộ dạng vô cùng thèm thuồng, hận không thể đoạt hết đan dược về làm của riêng, đáng tiếc, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, khi trông thấy đan dược phát cho từng người mặt mo co rút mảnh liệt, vô cùng đau lòng.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều có đan dược, khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn đan dược trên tay.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì Dạ Nhược Ly đã thay bọn họ giải đáp thắc mắc: “Nghe nói các người là những người tinh anh nhất của gia tộc Bắc Ảnh, đều có thiên phú kiệt xuất, đan dược này có khả năng tăng thêm trăm năm huyền khí, bây giờ các người nên ăn nhanh rồi bắt đầu tu luyện đi.”

Ngữ khí của thiếu nữ lạnh nhạt nhưng như một ngọn núi lớn, hung hăng đâm vào lòng mọi người. Đan dược trong tay không ngừng run rẩy, ai cũng ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly rồi sau đó trở nên vô cùng kích động. Bọn họ không phải đang nằm mơ chứ? Có thể tăng thêm trăm năm huyền khí không phải có thể nâng cấp như phu nhân sao? Trước giờ bọn họ đều cho rằng nàng chính là vận may mang đến một viên đan dược Bách niên, ai ngờ ai cũng nhận được bảo sao bọn họ không kích động cho được?

Âm thanh nuốt nước bọt không ngừng vang lên, trong nháy mắt ai cũng cảm nhận được tim đang đập vô cùng nhanh.

“Cái...Cái gì? Nhiều đan dược Bách Niên đến vậy?” Bắc Ảnh Lạc vô cùng khiếp sợ, xem ra bọn họ đúng là nhặt được bảo vật rồi, có nhiều đan dược như vậy lo gì đánh không lại gia tộc tương trợ cơ chứ?

“Tiểu Ly nhi, chẳng lẽ con muốn dựa vào bọn hắn để chiến thắng cuộc tỷ thí sao?” Bắc Ảnh Thần khẽ nhíu mày, lộ vẻ bất đắc dĩ: “Tuổi tác của bọn hắn đã vượt quá rồi, không thể tham gia tỷ thí được đâu mà lần này con

cháu của gia tộc Bắc Ảnh rất ít, sao có thể thắng được gia tộc tương trợ chứ?”

Vuốt vuốt cằm, Dạ Nhược Ly lắc đầu: “Không, con không có ý định đó, việc hai nhà tỷ thí con tự có chủ trương riêng, cha dưỡng yên tâm đi, con đã đáp ứng với nãi nãi thì tất nhiên sẽ để cho gia tộc Bắc Ảnh toàn thắng, không thua một trận.”

Ánh mắt sáng như sao xoẹt qua tia sáng dị thường, Dạ Nhược Ly nở nụ cười vô cùng tự tin. Lúc này mọi người đều nuốt đan dược vào, hào quang tấn cấp đột nhiên phát ra, đặc biệt kinh người, toàn bộ bầu trời đều bị che phủ bởi màu ngọc lưu ly xanh biếc. Nhưng tấn chức dựa vào đan dược tất nhiên không thể sánh được với người dựa vào thực lực tấn chức như Dạ Nhược Ly. Mặc dù thế trong sân ai cũng há hốc mồm.

“Ta đột phá, ta thật sự đột phá rồi, thật tốt quá.”

“Người có gì đặc biệt chứ, người chỉ đột phá được một cấp, ta đột phá liền hai cấp đây này, từ Thiên Huyền sư sơ cấp lên Thiên Huyền sư cao cấp, ha ha.”

“Nhưng ta từ Thiên Huyền sư đỉnh phong lên Tinh Huyền sư, cho nên so ra ta vẫn hơn người, he he.”

Tất cả mọi người ai cũng chìm đắm trong vui sướng, đám người này thấp nhất cũng là Thiên Huyền sư cao cấp, cao nhất là Thiên Huyền sư đỉnh phong, hôm nay ai là Thiên Huyền sư sơ cấp cũng đột phá lên Thiên Huyền sư cao cấp không cần qua Thiên Huyền sư trung cấp, theo đó cũng từ cao cấp lên đỉnh phong, về phần Thiên Huyền sư cao cấp và đỉnh phong chỉ có thể đột phá lên một bậc...

“Bắc Ảnh Thiên, chúc mừng người đã đột phá đến Tinh Huyền sư, người sẽ là vị trưởng lão thứ mười của gia tộc Bắc Ảnh.” Vuốt vuốt chòm râu trắng, Bắc Ảnh Lạc tươi cười nói. Tuy rằng hắc rất đau lòng những viên

đan dượt kia nhưng so sánh đan dượt và gia tộc thì quả thật gia tộc quan trọng hơn rất nhiều.

“Tạ gia chủ.” Bắc Ảnh Thiên vội vàng ôm quyền nói lời cảm ơn, vô cùng cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, nếu không có đan dượt của nàng thì hẳn muốn đột phá đến Tinh Huyền sư cũng không biết phải tập luyện bao nhiêu năm nữa, hôm nay bởi vì có nàng hẳn không chỉ đột phá thành công mà còn trở thành trưởng lão của gia tộc Bắc Ảnh.

Nghĩ tới đãi ngộ dành cho trưởng lão Bắc Ảnh Thiên không khỏi kích động, trong lòng càng thêm sùng kính vị thiếu nữ này.

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc hưng phấn ngửa đầu cười to, tiếng cười vang vọng khắp trời xanh, tùm tùm nhìn Dạ Nhược Ly: “Cháu gái a, bận rộn lâu như thế chắc đói bụng rồi đúng không? Ta đã sớm nói người chuẩn bị xong cơm trưa, đi thôi, chúng ta cùng nhau dùng bữa.”

Nhẹ nhàng gật đầu, Dạ Nhược Ly nhìn Bắc Ảnh Thần: “Ta đúng là rất đói rồi, cha dượng, chúng ta đi thôi!”

Sùng nịnh xoa đầu Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Thần cười ôn nhu: “Ta quên mất thời gian không còn sớm nữa, Hình nhi chắc chờ rất lâu rồi, mau trở về thôi, bất quá hôm nay con lại làm mọi người chấn kinh rồi, thật không biết sau này con sẽ làm gì để chúng ta ngạc nhiên nữa đây?”

Thở dài một tiếng, trong mắt Bắc Ảnh Thần đầy vẻ thương tiếc và yêu thương, với tư cách là phụ thân hẳn chỉ muốn nhi nữ của mình có cuộc sống bình thường như bao người con gái khác, nhưng hẳn biết rõ tiểu Ly nhi không giống nữ tử bình thường, tài năng như nàng không phải để giúp chồng dạy con mà chí hướng phải đặt trong thiên hạ.

Trong sảnh đường sạch sẽ, mặt đất trải đá cẩm thạch, ánh mặt trời chiếu sáng cả một vùng. Đám người Dạ Nhược Ly bước vào thì thấy Cung Vô Y vô cùng yêu nghiệt đang chờ ở đây, ánh mắt nàng đảo qua sau đó trực tiếp

ngồi bên cạnh hẳn, tuy nàng không muốn dây dưa cùng Cung Vô Y nhưng trước ánh mắt nóng bỏng của hẳn, nàng cũng cảm thấy không tự nhiên.

“Yêu nghiệt, người đến cùng là muốn gì?” Không thể nhịn được nữa, Dạ Nhược Ly trừng mắt nhìn Cung Vô Y, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

“Tiểu Dạ nàng có đói bụng không? Có muốn dùng bữa hay chưa? Món thịt hổ này không tệ đâu nàng có muốn nếm thử không? Đúng rồi, nàng có khát không? Ta giúp nàng mang nước tới?” nói xong, Cung Vô Y liền đứng dậy, bưng trước bưng sau rót nước cho Dạ Nhược Ly, không chút để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y bỗng nhiên phát hiện ra hẳn không xứng là bốn vương nữa.

“Khục khục.” Bắc Ảnh Thần ho khan hai tiếng, đầy ý cười gắp một miếng thịt vào bát Lam Hình: “Hình nhi, Nam Vương nói không sai, thịt hổ này đúng là không tệ, nàng cũng nếm thử đi, chuyện của vợ chồng son thì cứ để bọn họ tự giải quyết, chúng ta lo chuyện của chúng ta đi.”

Nam Y thu hồi ánh mắt, hung hăng gõ đầu Bắc Ảnh Lạc một cái: “Người nhìn gì vậy? Không thấy cháu rể tương lai đang lấy lòng tôn nữ của ta sao? Lão gia hỏa người còn không biết học tập theo? Uống phỉ lão nương theo người lâu như vậy, còn không mau giúp ta rót nước.”

“Vâng, phu nhân, ta đi đây.” Bắc Ảnh Lạc cực kì không tình nguyện đứng lên, có chút oán hận nhìn Cung Vô Y, xú tiểu tử này mỗi lần gặp được hẳn đều có chuyện không tốt xảy ra, nếu không phải tại tên này lắm chuyện sao hẳn lại bị phu nhân mắng cơ chứ?

Bắc Ảnh Phong chu môi đáng yêu, khuôn mặt phấn điêu ngọc mài vô cùng bất mãn, hung ác nhìn Cung Vô Y rồi lại nhìn sang Dạ Nhược Ly, mắt to chớp chớp, đáng thương nói: “Tỷ tỷ, Phong nhi không có đồ ăn.”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly lấy mấy bình ngọc trong nhẫn Huyền Linh ra, đưa tới trước mặt Bắc Ảnh Phong: “Ở đây có đủ để đệ dùng nửa tháng rồi.”

Bắc Ảnh Lạc vừa ngồi xuống liền thấy Dạ Nhược Ly đưa bình ngọc cho Bắc Ảnh Phong, trừng mắt khó hiểu hỏi: “Những...thứ này là gì?”

“À, chỉ là một ít cường thân hộ thể nâng huyền khí lên từ từ mà thôi, nhưng trong tay tiểu Phong nhi liền biến thành đồ ăn vật.”

“Bà mẹ nó!” Bắc Ảnh Lạc nhảy dựng lên, cực kì đau lòng nói: “Phá gia chi tử, các người đúng là một đám phá gia chi tử, ai có gan như các người dám lấy đan dược làm đồ ăn vật, các người có biết đối với huyền giả đan dược quý giá đến chừng nào không? Làm vậy quá lãng phí đi.”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt liếc nhìn Bắc Ảnh Lạc, không thèm đếm xỉa tới mở miệng nói: “Người chẳng lẽ không phát hiện ra thân thể tiểu Phong nhi cường độ hơn người bình thường? Cũng không phát hiện được thực lực của hắn đã đạt đến huyền giả cao cấp? Đây đều là do từ lúc hắn ở trong bụng mẹ đến nay đều lấy đan dược làm đồ ăn vật mà thành.”

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc cả kinh, đánh giá Bắc Ảnh Phong sau đó không khỏi ngây ngẩn cả người: “Đúng vậy, hắn đúng là đã đạt đến huyền giả cao cấp, bởi vì không nghĩ hắn có thể đạt được đến trình độ đó nên không đánh giá cẩn thận, không nghĩ tới...”

Ngay lúc đó, lão gia hỏa có chút hâm mộ Bắc Ảnh Phong, vì sao lại có tỷ tử tốt như vậy cơ chứ? Lại đem đan dược làm đồ ăn vật, đoán chừng cả đại lục này cũng chỉ có một người có được đãi ngộ này mà thôi, nhớ ngày đó, thời điểm hắn trở thành huyền giả cao cấp đã tốn biết bao công sức và thời gian.

Đúng lúc này, một bình ngọc từ phía đối diện ném qua, Bắc Ảnh Lạc nhanh tay lẹ mắt chụp được bình ngọc, giống như chụp được bảo vật cẩn thận vuốt ve từng chút một cũng không quên quở trách Dạ Nhược Ly: “Phá

gia chi tử, đúng là phá gia chi tử, nếu chẳng may ném hư bình ngọc thì sao? Phải biết... trong này là đan dược trân quý đấy.”

Dạ Nhược Ly liếc Bắc Ảnh Lạc, nhún vai: “Ta thật xin lỗi nói cho người biết đây không phải đan dược mà là độc dược, nếu người không cẩn thận làm vỡ như vậy mạng nhỏ của người cũng đi tong....”

Hai tay Bắc Ảnh Lạc run run bình ngọc thiếu chút nữa rơi xuống đất, giờ phút này trong tay hắn không phải bảo vật ngược lại còn là củ khoai nóng bỏng tay, ném cũng không được, cầm cũng không xong, hắn không khỏi khóc không thành tiếng: “Tôn nữ bảo bối, gia gia biết cháu không thích gia gia thế nhưng cháu thật sự muốn giết gia gia như vậy sao? Giết ta chỉ lãng phí độc dược mà thôi, cháu vẫn là đem nó cất đi đi.”

Trông thấy dáng vẻ sợ hãi của Bắc Ảnh Lạc, Nam Y che miệng cười trộm: “Lão đầu người sao dễ bị lừa gạt như thế? Cháu gái nói vài lời người đã tin rồi, ha ha, chết cười mất.”

“Cái gì?” Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên trừng mắt, lại nhìn về hướng Dạ Nhược Ly, phát hiện ra nàng đang cười vui vẻ đột nhiên tỉnh ngộ: “Tốt, người dám đem gia gia người làm trò đùa, dùng cách này làm cho ta sợ, cái mạng già của ta sẽ nhanh chóng chôn vùi trong tay người thôi.”

Dạ Nhược Ly cười nhạt nói: “Trong bình ngọc đó có mười viên đan dược, chính là đan dược ta lấy ra lần đầu tiên chỉ cần một viên có thể trị hết bệnh, bất quá nếu người không cần có thể trả nó lại cho ta.”

Nghe Dạ Nhược Ly nói vậy, Bắc Ảnh Lạc ngạc nhiên không ngậm nổi miệng sau đó lại thấy Dạ Nhược Ly muốn lấy lại đan dược, sao có thể được chứ? Hắn vội vàng nhét bình ngọc vào trong ngực giấu đi, trưng ra bộ dạng nếu ai dám cướp đan dược của hắn, hắn nhất định sẽ liều mạng đến cùng.

“Gia chủ, gia chủ...” Đúng lúc này, người hầu vội vàng chạy vào, không kịp thở nói: “Bên ngoài có một đám người nói là thuộc hạ của Nhược Ly

tiểu thư, theo lệnh của tiểu thư đến đây trợ giúp.”

Dạ Nhược Ly thở phào một hơi, bọn hăn cuối cùng cũng đến rồi...

“Là Chu Tước ca ca đến sao?” Con mắt Bắc Ảnh Phong sáng rực, từ trên ghế nhảy xuống, cười đến chói mắt: “Gia gia, nãi nãi, là Chu Tước ca ca, bọn họ đến tìm tỷ tỷ đây, chúng tam au ra xem đi.”

Mây mù vờn quanh ngọn núi cao, không khí mát mẻ lưu thông khắp nơi làm con người ta có cảm giác dễ chịu không nói nên lời. Đứng ở sơn môn (cổng chính) là một đám người đều là tuấn nam mỹ nữ không thể nghi ngờ.

“Rất lâu rồi ta không được thấy chủ tử, nghĩ đến việc rất nhanh có thể gặp chủ tử, ta không khỏi kích động nha,” Chân đạp đạp lên tảng đá bên cạnh, Dạ Phong hướng mắt nhìn trời xanh, duỗi lưng một cái, gương mặt mảnh mai đầy ý cười, đôi mắt to sáng nhìn chăm chăm về phía trước: “Bất luận thế nào lần sau ta cũng muốn đi theo chủ tử làm nhiệm vụ.”

“Người trước hết nên nghĩ nên ứng phó với chủ tử như thế nào kìa.” Dạ Băng Nguyệt liếc nhìn Dạ Phong, giọng điệu lạnh như băng: “Người đem nhiệm vụ trông nhà giao cho Gia Nhi khiến Gia Nhi không thể gặp chủ tử, chờ người trở về xem thử nha đầu Gia Nhi kia sẽ khóc lóc kể tội người thế nào đây.”

Dạ Phong nhú mày, ý cười lại càng đậm theo: “Linh khối băng, Thanh dã thú, chúng ta là hảo huynh đệ đúng không? Lúc trở về, các người phải đem nha đầu Gia Nhi trối lại, ngàn vạn lần đừng để nàng ta cáo trạng với chủ tử, bằng không thì ta xong đời rồi.”

Ánh mặt lạnh như băng nhìn Dạ Phong, thần sắc Dạ Phi Linh lạnh lùng: “Ta sẽ không giúp người giấu giếm chủ tử.”

“Thanh dã thú huynh đệ...” Dạ Phong dùng ánh mắt đáng thương nhìn Long Phi Thanh, môi đỏ mọng nói: “Người có thể giúp ta hay không? Một

mình ta đánh không lại nha đầu Gia Nhi kia.”

Long Phi Thanh nhíu mày, hung hăng trừng Dạ Phong một cái rồi liếc nhìn Chu Tước: “Có Chu Tước ở đây, người cho rằng người có thể lừa được chủ tử hay sao?”

Bất mãn trừng mắt nhìn Long Phi Thanh, Dạ Phong xoay người cười hai tiếng: “Ha ha, Chu Tước huynh đệ, chúng ta...”

“Lão tử cảnh cáo người, người dám ôm chủ nhân lão tử lập tức sẽ thiêu người thành than.”

Khuôn mặt tuần tú nhất thời xị xuống, Dạ Phong ủy khuất cúi đầu, bất quá bản thân đúng là muốn gặp chủ tử mới lừa Gia Nhi vụng trộm đi, hẳn cũng không làm chuyện gì quá đáng lại đáng thương như thế này, bọn họ sao chẳng có chút khách khí nào với hẳn vậy?

Hơn nữa, hẳn đến đây cũng chỉ vì chủ tử mà thôi.

Hẳn đối với chủ tử đúng là một ngày không gặp như cách ba thu a, huống chi chủ tử đã đi nhiều ngày như vậy, cơ hội được gặp chủ tử hẳn sao có thể bỏ qua? Muốn trách chỉ có thể trách Gia Nhi, ai bảo nàng không làm bọn hẳn cảm động nên phải ở nhà chứ.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, Dạ Phong vô cùng kích động lập tức quên bém những lời Chu Tước vừa nói, trực tiếp nhào tới: “Chủ tử, Dạ Phong đến rồi đây, ha ha, những ngày này ta nhớ chủ tử muốn chết...”

Cung Vô Y biến sắc, lách mình tách Dạ Nhược Ly ra, hung hăng đập Dạ Phong một cái, đồng thời gào thét rung trời: “Cút! Hôn thê của bốn vương, người cũng dám động vào?”

Dạ Phong bay một vòng trên không rồi nhanh chóng trở về với đất mẹ, hần nhanh chóng bò dậy phúi phúi bụi rồi trừng mắt nhìn Cung Vô Y sau đó vô cùng ủy khuất nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ tử, tên này là ai? Hần còn đá ta một cước, người phải làm chủ cho ta a.”

Dung nhan yêu nghiệt tối sầm, Cung Vô Y tức giận nhìn Dạ Phong, phất tay áo đến bên Dạ Nhược Ly, mắt phượng tỏa mị hoặc mê người: “Tiểu Dạ, nhớ kỹ nàng là nữ nhân của bốn vương, về sau cách xa nam nhân tâm địa bất chính xa ra một chút.”

“Người nói ai tâm địa bất chính?” Dạ Phong nổi cơn lên: “Chủ tử không phải là nữ nhân của người, hơn nữa người đã từng nói qua là ghét nhất loại người nam không ra nam, nữ không ra nữ biến thái như người vậy nên chủ tử sẽ không bao giờ thích người đâu.”

Khóe môi co giật, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài, nàng nói những lời này khi nào?

“Người dám mắng bốn vương là biến thái?” Mắt phượng nheo lại, trong lòng nhen nhóm lửa giận, đúng lúc đó Cung Vô Y quay đầu lại thì một đốm lửa đánh tới, hần cười lạnh lập tức giơ tay chưởng diễm hỏa kia, diễm hỏa tứ tán khắp nơi sau đó chậm rãi biến mất trong không khí.

Dưới ánh mặt trời Chu Tước cất bước tới, tóc đỏ rực như lửa nhẹ nhàng phất phơ trong gió, trong tay hần lại có một quả cầu diễm hỏa, mắt đỏ có tia tức giận: “Tránh xa chủ nhân lão tử ra nếu không hôm nay lão tử sẽ nướng chết người.”

Cung Vô Y trầm xuống, cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chỉ bằng một con chim lửa như người cũng muốn nướng bốn vương? Nếu người không phải là Huyền thú của Tiểu Dạ, giờ phút này bốn vương cũng đem người vạt sạch hết lông.”

Mọi người ở sau lưng không khỏi tưởng tượng đến cảnh Chu Tước bị vật trụ lông sẽ như thế nào, không nhịn được khẽ cười, trong đó Dạ Phong cười vui nhất, hiển nhiên đã quên mất lúc này là ai đã hất bay lên trời.

Nghe thấy lời nói đầy châm biếm của Cung Vô Y, Chu Tước mất bình tĩnh nói: “Hỗn đản! Hôm nay lão tử muốn nhìn xem là lão tử nướng chín người hay người sẽ nhổ lông lão tử đây! Thực sự là tức chết lão tử rồi mà, lão tử không giáo huấn tên hỗn đản nhà người là không được.”

Dám nói chủ nhân là nữ nhân của mình? Hắn sẽ để tên khốn kiếp này biết rõ chủ nhân của hắn há có thể để người khác mộng tưởng hay sao?

“Đủ rồi!” Lúc hai bên đang chuẩn bị xông vào thì Dạ Nhược Ly nhướng mày, bước nhanh về phía trước ngăn cản tầm mắt hai người: “Chu Tước, đi đường mệt nhọc rồi, người đi nghỉ trước đi, yêu nghiệt, Chu Tước tính tình nóng nảy cho nên...”

“Nể tình Tiểu Dạ, lần này bốn vương không thêm so đo với người.” Nhàn nhạt quét mắt nhìn Chu Tước, Cung Vô Y rũ tầm nhìn, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười khuynh thành, tiến tới gần tai Dạ Nhược Ly nói: “Tiểu Dạ, ta vì nàng mới buông tha cho hắn, nàng nên cảm tạ ta thế nào đây?”

Hô hấp nóng bỏng thổi vào trong tai, Dạ Nhược Ly chưa từng thân cận với nam nhân nào như vậy trong lòng không khỏi có cảm giác khác thường.

“Khục khục.” Bắc Ảnh Lạc ho hai tiếng, bất mãn nhìn Cung Vô Y, sau đó nhìn đám người Chu Tước, trong nháy mắt lập tức sùng sờ há hốc miệng: “Những người trẻ tuổi này chưa tới hai mươi? Lại còn là đại Huyền sư chỉ có một Võ sư, còn nam nhân áo đỏ kia ta nhìn không ra thực lực của hắn...”

Đại Huyền sư chưa tới hai mươi tuổi, trong gia tộc tương trợ cũng chỉ có Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa là được tính đến. Trời ạ, những người này ở đâu

mà đến? Lại còn nhiều người như vậy nữa chứ?

“Đây là Thiên Tinh đàn, có thể đột phá hai cấp huyền giả.” Vươn tay lấy ra một bình ngọc, ánh mắt nàng nhìn mọi người xung quanh: “Hơn nữa, trong nửa tháng này ta muốn các người đều đột phá tới Thiên Huyền sư, nếu làm không được thì đừng gặp ta.”

Thiên Huyền sư? Bắc Ảnh Lạc và Nam Y ngạc nhiên nhìn nhau, có chút khiếp sợ. Trong vòng nửa tháng đột phá lên Thiên Huyền sư, sao có thể chứ? Cho dù có là thần cũng không có cách nào làm được.

“Vâng, chủ tử, chúng thuộc hạ sẽ không để chủ tử thất vọng.” Mọi người đồng thời ôm quyền, âm thanh kiên định vang lên vang vọng khắp bầu trời, tựa hồ như chỉ cần là Dạ Nhược Ly ra lệnh bọn hăn tuyệt đối sẽ không có bất cứ ý kiến gì chỉ dùng hết khả năng để hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Mọi người đều cố gắng tu luyện tăng thực lực, thời điểm hai nhà tỷ thí cũng đã đến...

Ngày hôm đó, mặt trời nhô lên cao, thời tiết nắng ráo sáng sủa, trên đài cao là hai lão giả đang ngồi, một người trong đó chính là Bắc Ảnh Lạc, còn lão giả áo đỏ kia chính là gia chủ của gia tộc tương trợ, phụ thân của Hỏa Doãn Na – Hỏa Thiên Ngạo.

Người cũng như tên, đều cao ngạo hơn trời, từ đầu đến cuối đều kiêu căng, cao ngạo.

Trên đài cao nữ tử áo vàng lạnh nhạt ngồi đó, trong khuôn cảnh huyền ảo phẳng phất như phong cảnh không hề bị hào khí xung quanh làm ảnh hưởng, nhưng khi nhìn thấy một nhà bốn người xuất hiện thần sắc lạnh lùng không cách nào bảo trì được nữa, ánh mắt vô cùng ganh ghét nhìn Lam Hình.

Chậm rãi đứng dậy, ả bước từng bước nhỏ ưu nhã như hoa sen đứng trước mặt Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh công tử, đã lâu không gặp, không biết đạo này công tử có khỏe không?”

Bắc Ảnh Thần đang nói chuyện với Lam Hình đột nhiên nghe tiếng Hỏa Doãn Na liền im bật, nhú mày, cùng vẻ không kiên nhẫn và chán ghét: “Hỏa tiểu thư, người có thể tránh xa ta ra một chút không? Ta sợ không khí xung quanh sẽ bị nhiễm bẩn.”

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt lại, Hỏa Doãn Na khắc chế lửa giận cùng không cam lòng, lại lộ ra nụ cười ưu nhã: “Bắc Ảnh công tử thật biết nói đùa, không khí xung quanh công tử có nhiễm bẩn hay không có quan hệ gì tới ta? Đại khái là do công tử đã quen với không khí trên Bắc Sơn nên mới thấy vậy, nghe nói công tử đã trở về ba năm, vì sao không tìm ta? Chẳng lẽ công tử đã quên tình nghĩa đôi ta rồi sao?”

Bắc Ảnh Thần cảm nhận được Lam Hình đang khấn trương, nắm chặt tay nàng, cười lạnh một tiếng: “ Ta không cho rằng giữa ta và Hỏa tiểu thư có tình nghĩa gì, nhiều lắm chỉ là quan hệ thông gia mà thôi, nhưng Bắc Ảnh Thần ta đã có thê tử, nếu như Hỏa tiểu thư muốn xuất giá vậy nên đi tìm người khác đi, chắc hẳn có rất nhiều nam nhân nguyện ý cưới Hỏa tiểu thư làm vợ.”

Ngữ khí lạnh nhạt như vậy khiến tâm Hỏa Doãn Na đau xót, nắm đấm càng thêm xiết chặt, ngón tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay nhưng ả không cảm thấy đau chút nào, mắt đẹp nhìn Bắc Ảnh Thần: “Bắc Ảnh Thần, người thật sự tuyệt tình như vậy sao? Ta đợi người suốt mười năm trời cũng không thể đổi lấy một câu quan tâm sao? Vì cái gì? Vì cái gì mà ta yêu người như vậy người lại lấy nữ nhân khác làm vợ? Ta là công chúa của gia tộc, có gì thua kém nữ nhân kia chứ?”

Ả duỗi tay chỉ về hướng Lam Hình, mắt đẹp tựa hồ sắp phun ra lửa: “Đến cùng là nàng ta có cái gì tốt? Với thực lực của nàng ta vốn dĩ không

có tư cách sánh vai với người, chỉ có ta, chỉ có ta mới xứng đáng đứng bên cạnh người, vì sao người lại chọn nàng ta mà bỏ ta?”

Bắc Ảnh Thần ôm chặt Lam Hình vào lòng, cười lạnh đến tuyệt tình: “Người sai rồi, ra không phải vì nàng mà vứt bỏ người, bởi vì ta đang trốn tránh quan hệ thông gia với người mới gặp được nàng, cho dù Hình nhi không xuất hiện ta cũng không lấy nữ nhân như người.”

Thân thể mềm mại không tự chủ run lên, sắc mặt Hỏa Doãn Na trắng bệch. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn nam nhân ả yêu say đắm.

Từ nhỏ ả đã là viên minh châu, là công chúa của gia tộc, biểu hiện thiên phú kinh người, bên cạnh không bao giờ thiếu người theo đuổi, nhưng hết lần này đến lần khác lại nhìn trúng Bắc Ảnh Thần, ả rơi vào lưới tình rồi, từ đó trở đi trừ hăn ra, trong mắt ả không còn ai nữa.

Hơn mười năm, ả đợi hăn hơn mười năm, nhưng cũng không đổi được điều gì...

Hôm nay nhìn thấy hăn chàng chàng thiệp thiệp với người khác, trong tim ả như có bàn tay ai đó đang bóp thật chặt, đau nhức đến tận xương tận tủy, nếu như có thể quay lại lúc ấy, ả tình nguyện không nhìn thấy hăn như vậy sẽ không phải thống khổ như bây giờ.

Thấy sắc mặt Hỏa Doãn Na trắng bệch, thần sắc Hỏa Thiên Ngạo không khỏi trầm xuống: “Bắc Ảnh gia chủ, đừng quên lời người đã hứa, nếu như ta thắng, người nhất định phải bắt Bắc Ảnh Thần bỏ nữ nhân kia, hơn nữa đuổi nữ tử và nhi tử của hăn đi, sau đó chuẩn bị kiệu tám người khiêng cưới nữ nhi của ta.”

Bắc Ảnh Lạc liếc nhìn Hỏa Thiên Ngạo, vuốt vuốt chòm râu trắng, nói: “Người yên tâm, ta nhất định sẽ giữ lời, bất quá sao người dám chắc người nhất định sẽ thắng? Gia tộc Bắc Ảnh cũng không phải không có người, nói không chừng bên ta sẽ thắng đấy.”

“Ha ha.” Nghe vậy, Hỏa Thiên Ngạo cười to hai tiếng, khinh thường: “Bắc Ảnh gia chủ, cho dù người nói thế nào thì cũng sẽ không thay đổi được kết cục, gia tộc Bắc Ảnh có bao nhiêu người ta còn không rõ sao? Cho nên ta tuyệt đối sẽ không thua, người cứ chờ con người cười nữ nhi của ta đi.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Chúng Ta Nhận Thua

Hỏa Thiên Ngạo tự tin như thế tất nhiên cũng có lý do của gã, ở gia tộc gã đã có một thiên tài xuất chúng là Hỏa Viêm, nay lại còn có thêm muội muội Hỏa Vũ Sa cũng bỗng dưng nổi danh, hoàn toàn có thể so sánh cùng với Hỏa Viêm, hơn nữa trong lớp trẻ gia tộc không thiếu người kiệt xuất, cuộc tỷ thí này bọn hắn thắng chắc rồi.

“Hừ, ta đây mới mắt mong chờ!” Bắc Ảnh Lạc gương mặt lên, ngón tay vuốt nhẹ chòm râu dài, nhìn về phía Dạ Nhược Ly, xoẹt qua tia vui vẻ nồng đượm. Gia tộc kia có Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa thì như thế nào? Gia tộc Bắc Ảnh cũng có chiêu bài riêng đấy, hơn nữa trong tay Nhược Ly còn một đám người trẻ tuổi thiên tài, trận chiến này có thể thắng dễ dàng rồi, đợi một chút nữa có khi gia tộc bên kia khóc không ra nước mắt cho xem.

Võ đài đã sớm bố trí xong, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tất cả mọi người đều trở nên ngưng trọng lại.

“Các vị đã đến đông đủ rồi, vậy tỷ thí cũng nên bắt đầu đi thôi, bên gia tộc tương trợ là Hỏa Anh Nhiên, không biết bên gia tộc Bắc Ảnh ai sẽ là người lên đầu tiên?” Ánh mắt kiêu ngạo của Hỏa Thiên Ngạo liếc nhìn Bắc Ảnh Lạc, đôi lông mày lộ ra sự kiêu căng nồng đượm, tựa hồ như trong mắt gã Bắc Ảnh Lạc bất quá chỉ là một con kiến.

Bắc Ảnh Lạc biết gã luôn nhìn người bằng con mắt này nên cũng không thèm so đo với gã, tươi cười nhìn Dạ Nhược Ly nói ra: “Tôn nữ bảo bối, sự

tình này giao lại cho cháu vậy, cháu đừng để lão gia gia nhà người ta thất vọng nha.”

Im lặng quan sát, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài: “Lão nhân gia lại trốn tránh trách nhiệm, Dạ Phong người đi đi, ta dạy người cách thu liễm khí tức đã học xong chưa? Trong cuộc tỷ thí này không cho phép bộc lộ thực lực, như thế mới làm lòng người chấn động được.”

Hàn mang trong mắt xoẹt qua, nàng nở nụ cười lạnh nói tiếp: “Ta sẽ để bên kia từ từ thường thức, để bọn hăn biết rõ đắc tội với ta sẽ phải trả giá như thế nào, chỉ bằng những người này mà muốn chia rẽ cha mẹ ta sao?”

Nghe thấy thiếu nữ lên tiếng, mọi người không khỏi run lên, đồng thời trong lòng thầm thương cảm cho gia tộc tương trợ.

“Vâng chủ tử, Dạ Phong đi đây.” Hai tay Dạ Phong cầm kiếm, ôm quyền đáp, chợt xoay người đi rất nhanh mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất rồi nhảy lên võ đài, sau đó con người đen như mực nhìn chăm chú vào người trước mặt, khẽ dương khóe môi: “Dưới thân kiếm của Dạ Phong ta không lưu quỷ vô danh cho nên người xưng tên ra đi.”

Đối diện với hăn là một nam nhân cũng được xem là anh tuấn, tuổi chừng hai năm, lúc này đầy kiêu căng nhìn Dạ Phong: “Ta không muốn xưng tên với người sắp chết, tốt nhất là người đi hỏi Diêm Vương đi.”

Vừa mới bắt đầu cuộc tỷ thí hai người đã bộc lộ rõ địch ý, hiển nhiên nếu không dồn đối phương vào tử địa (chỗ chết) tuyệt không bỏ qua.

“Ha ha, cái này là thiên tài của gia tộc Bắc Ảnh?” Hỏa Thiên Ngạo cười to hai tiếng, khinh thường: “Hăn thoát nhìn chừng mười bảy, mười tám tuổi a? hơn nữa lại là thân hình đơn bạc, bề ngoài mảnh mai như thế chỉ sợ một quyền của Hỏa Anh Nhiên cũng có thể đánh bay được hăn.”

Nhếch miệng, Bắc Ảnh Lạc không cho là đúng, mắt nhìn gã một cái: “Thì ra đường đường là gia chủ của gia tộc tương trợ cũng trông mặt mà bắt hình dong, người làm sao biết rõ hãn không được?”

“Hừ,” lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh, Hỏa Thiên Ngạo đảo mắt quanh một vòng, âm hiểm nói: “Như vậy đi, chúng ta đặt cược đi, hôm nay hai phe trên võ đài chiến đấu cho phép thương vong, một khi có thương vong tuyệt sẽ không truy cứu trách nhiệm, như thế nào?”

“Cái này...” Bắc Ảnh Lạc nhú mày, ra vẻ khó xử, kỳ thật trong lòng hãn cười trộm không dứt, hãn quả thật cầu còn không được ấy chứ.

“Như thế nào? Chẳng lẽ Bắc Ảnh gia chủ không dám đáp ứng sao? Có phải người cũng tự biết gia tộc Bắc Ảnh các người sẽ thua thê thảm nên không dám? Cũng phải, chỉ bằng người của gia tộc Bắc Ảnh các người sao có thể nuôi dưỡng được thiên tài cơ chứ, ha ha...”

“Phanh!” Bắc Ảnh Lạc vỗ án thật mạnh, gân xanh bên thái dương co rút không thôi, cực kì tức giận nói: “Hỏa Thiên Ngạo, lão cẩu người nói dám nói người của gia tộc Bắc Ảnh như thế? Hừ, ta đây sẽ cho người biết rốt cuộc là ai không bằng ai! Không phải là tỷ thí cho phép có thương vong thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người cơ chứ, được, bốn gia chủ đáp ứng người.”

“Bắc Ảnh gia chủ nói là phải giữ lời đấy nhé!” Con mắt xoẹt qua tia âm lãnh, Hỏa Thiên Ngạo cười đến ti tiện, gã dường như chắc chắn đám người trẻ tuổi của gia tộc Bắc Ảnh chết hết, vậy thì trăm năm sau gia tộc Bắc Ảnh nhất định không ngóc đầu lên nổi.

Lúc đó, thế cục của hai gia tộc sẽ được đánh vỡ.

Lúc này trên võ đài, Dạ Phong đầy ý cười đứng trước mặt Hỏa Anh Nhiên, ngũ quan xinh xắn dưới ánh mặt trời lại có thể dễ dàng đoạt lấy hồn phách người khác, ngay trong nháy mắt hãn đã hấp dẫn không ít ánh nhìn,

đám người kia hung hăng nuốt nước bọt, hận không thể ngay lập tức bổ nhào vào hắn.

“Người xuất chiêu trước đi!” Hỏa Anh Nhiên cao ngạo ngẩng cao đầu, thật là bộ dạng không ai bì nổi.

“Đây chính là lời người nói đấy.” Dạ Phong vân vê quyền sát chương, âm hiểm cười tiến về phía Hỏa Anh Nhiên: “Lúc đó người cũng không có cơ hội động thủ cũng đừng hối hận, Dạ Phong ta không thích cự tuyệt ý tốt của người khác cho nên...”

Con mắt lóe lên tia lạnh lẽo, Dạ Phong trực tiếp tung chân mạnh như gió lốc đánh tới, Hỏa Anh Nhiên hiển nhiên không phản ứng lại tốc độ của hắn, đợi y hoàn hồn lại dĩ nhiên không kịp nữa rồi, vội vàng đưa tay ra đỡ. Cú đá mãnh liệt đá vào cánh tay y, Hỏa Anh Nhiên chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay đều tê rần, thân thể nhanh chóng bay ra khỏi võ đài, trùng trùng điệp điệp rơi vào đám người dưới võ đài.

Yên lặng, dị thường yên lặng...

Bất luận là nam nữ già trẻ, ánh mắt đều nhìn về phía võ đài nơi mỹ thiếu niên đang đứng đón gió đều khiếp sợ há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Không nghĩ tới thân hình đơn bạc mỏng manh như thế khi đánh nhau lại bư hãn như vậy, một cước trực tiếp đá bay đối phương? Xem bộ dạng thống khổ của Hỏa Anh Nhiên, một cước đá bay này đoán chừng chưa từng thu lực, chỉ sợ cánh tay y bị phế rồi.

Lúc nào gia tộc Bắc Ảnh lại có thiên tài kiệt xuất như vậy? Tại sao bên gia tộc tương trợ lại không có chút tin tức nào?

“Ha ha, gia chủ tương trợ, ta đã sớm nói rồi, gia tộc Bắc Ảnh không chừng là người thắng sau cùng đấy.” Nhẹ vuốt vuốt chòm râu, Bắc Ảnh Lạc

vô cùng đắc ý, mặt mo tràn đầy ý cười hiển nhiên tâm trạng đang rất tốt.

Nắm chặt nắm đấm, Hỏa Thiên Ngạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trầm xuống: “Đây chỉ mới là bắt đầu thôi, Hỏa Anh Nhiên cũng không phải thiên tài kiệt xuất gì, người kế tiếp mới đích thực là thiên tài, Hỏa Ảnh, người lên đi.”

“Vâng, gia chủ!” Nam tử tên Hỏa Ảnh ôm quyền nhẹ, phúi phúi tay áo, thả người nhảy lên võ đài, bá khí đảo quanh mọi người trong gia tộc Bắc Ảnh: “Trận này là Hỏa Ảnh ta xuất chiến, không biết đám người các người ai dám lên chiến?”

Nghe vậy, mọi người liếc mắt nhìn nam tử trên võ đài, sau đó ghé tai thì thầm thảo luận.

“Hỏa Ảnh, hẳn chính là Hỏa Ảnh của gia tộc tương trợ sao? Nghe nói bên gia tộc tương trợ còn có hai người có thực lực gần với Hỏa Viêm và Hỏa Vũ Sa là Hỏa Ảnh và Hỏa Doanh Doanh, đều là hai mươi hai tuổi đột phá đến Địa huyền sư.”

“Đúng vậy a, hôm nay bọn hắn đều tròn hai mươi sáu tuổi, đoán chừng thực lực còn cao hơn nữa.”

“Đúng vậy, Hỏa Ảnh không phải Hỏa Anh Nhiên, thực lực của Hỏa Ảnh so với Hỏa Anh Nhiên không biết lớn hơn bao nhiêu lần, gia tộc Bắc Ảnh có thể thắng sao?”

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy bóng dáng phiêu nhiên trên võ đài đều có cảm giác e sợ, hơn nữa cho dù là Hỏa Ảnh hay Hỏa Doanh Doanh đều sử dụng thủ đoạn ngoan độc làm cho người khác tức chết, người chết trong tay bọn hắn nhiều vô số, chỉ sợ lần này gia tộc Bắc Ảnh phải thua rồi.

Nhìn thấy đệ tử gia tộc Bắc Ảnh lộ vẻ sợ hãi, Hỏa Thiên Ngạo cười đắc ý, điều gã muốn chính là như vậy, tốt nhất là tất cả đệ tử của gia tộc Bắc Ảnh đều mất hết ý chí chiến đấu.

“Long Phi Thanh,” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Hỏa Ảnh, cười lạnh: “Đến phiên ngươi lên rồi đấy, để bọn hăn biết rõ như thế nào gọi là thực lực.”

“Vâng, chủ tử,” Ôm quyền, trong ánh mắt chú ý của mọi người hăn thông thả nhảy lên võ đài, rồi lạnh nhạt ngạo nghễ đứng ở giữa võ đài, mặt không biểu tình nhìn người đối diện, mắt đen vẫn còn tia hung ác như dã thú, phảng phất như muốn xé đối phương thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Chẳng biết tại sao khi thấy ánh mắt của Long Phi Thanh, Hỏa Ảnh lại có cảm giác như dã thú đang nhìn, cái cảm giác này làm lệ khí của y dần dần biến mất.

“Gia tộc Bắc Ảnh các người thật sự không còn ai sao?” Nhìn thấy Long Phi Thanh nhảy lên võ đài, tâm tình Hỏa Thiên Ngạo không khỏi buông lỏng, mĩa mai nói: “Rõ ràng là một võ giả yếu đuối xuất chiến, người còn muốn cho võ giả đấu với huyền giả? Ha ha, đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà ta từng thấy qua.”

Lần này, Bắc Ảnh Lạc khó phản bác lại được, lông mày hơi nhướng lên, rồi lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly. Sao lại để võ giả lên đấu chứ? Võ giả căn bản không phải là đối thủ của huyền giả thế nhưng lại làm như vậy nhất định là có lý do gì đây, huống chi nếu có thua cũng xem như hòa ván này.

Suy nghĩ thông suốt, tâm Bắc Ảnh Lạc từ từ thả lỏng, nhìn chăm chú vào võ đài, hy vọng nam nhân kia có thể đem đến thắng lợi, mặc dù hăn biết rõ điều này không có khả năng...

“Võ giả? Là võ giả sao?”

“Đúng vậy, xác thực là võ giả, ta không nhìn ra cấp bậc, cũng không cảm nhận được huyền khí chấn động xung quanh hẳn, nếu không có huyền khí bao bọc thì chỉ có hai khả năng, một là phế vật, còn lại chính là võ giả, có thể đứng trên võ đài hiển nhiên không phải là phế vật rồi.”

“Tại sao lại để cho võ gia lên thi đấu cơ chứ? Cái này rõ ràng là muốn nhận thua mà.”

Âm thanh nghị luận theo gió lan truyền đi khắp nơi, Dạ Nhược Ly bình tĩnh uống trà, bình ổn như núi thái sơn, cũng không có biểu lộ gì.

Nghe thấy lời nghị luận phía dưới, Hỏa Ảnh chậm rãi hoàn hồn, trong lòng có tia tức giận, sao bản thân lại bị một tên võ giả hù cho sợ hãi? Là do Huyền thú hẳn thường xuyên chém giết sao? Nhưng xuất phát từ lễ nghĩa, Hỏa Ảnh thu lại lệ khí, vươn tay về phía Long Phi Thanh: “Ta là người của gia tộc tương trợ...”

“Xoạt!”

Không chờ Hỏa Ảnh nói xong, Long Phi Thanh đã rút kiếm ra, hàn kiếm lập lòe ánh sáng cực nhanh đánh về phía Hỏa Ảnh, chiêu thức vô cùng tàn nhẫn, tựa hồ như muốn dồn Hỏa Ảnh vào tử địa.

Rùng mình, Hỏa Ảnh vội vàng nghiêng người tránh, mũi kiếm xoẹt qua gò má, máu tươi lập tức chảy ra đặc biệt kinh người, gương mặt vặn vẹo, hung ác nhìn Long Phi Thanh: “Người muốn chết? Lại đánh lên ra, ta sẽ cho người biết đắc tội với Hỏa Ảnh ta sẽ có kết cục như thế nào.”

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ra thì ra hẳn đánh lên đối thủ, bọn hắn đều biết đường đường là Hỏa Ảnh sao lại không đối phó được với một tên võ giả?

Lãnh đạm liếc mắt nhìn Hỏa Ảnh, Long Phi Thanh lại tung chiêu, dùng thực lực chứng minh hẳn có nhờ vào đánh lên mà chiến thắng hay không.

Vì vậy, kế tiếp chính là đối phương một mình chịu trận, đương nhiên người chịu trận không phải Hỏa Ảnh thì là ai nữa cơ chứ...

Mọi người mở to hai con mắt nhìn chăm chú, không thể tin được, bọn hắc hiệp nhiên nghĩ rằng Hỏa Ảnh phải đánh cho tên võ giả kia thừa sống thiếu chết chứ, nhưng tình thế sao lại hoàn toàn ngược lại? Có phải nhầm lẫn ở chỗ nào rồi không? Đây không thể là sự thật được.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Hỏa Thiên Ngạo đột ngột đứng lên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Long Phi Thanh: “Hắc chẳng qua chỉ là một võ giả, võ giả sao có thể có được kiếm pháp quý quyết như vậy? Ta không tin, tất cả đều là giả!”

“Ha ha!” Bắc Ảnh Lạc cười to hết cỡ, vui vẻ nhìn Hỏa Thiên Ngạo: “Gia chủ tương trợ, chuyện này không thể không tin, ta khuyên người ngoan ngoãn nhận thua đi, miễn cho tổn thất thiên tài, đây chính là mất cả chì lẫn chài đấy, ha ha...”

“Hừ!” Phất tay áo, Hỏa Thiên Ngạo ngồi xuống, trong mắt có tia lửa, nói: “Gia tộc ta xuất ra năm thiên tài, mới đầu có hai hiệp, ta không tin gia tộc Bắc Ảnh các người nhiều thiên tài hơn gia tộc ta!”

Nhìn chăm chú lên võ đài, Dạ Nhược Ly nhấp một ngụm trà, sau đó một khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mặt nàng, nước trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã phun hết ra ngoài, trực tiếp dính vào người yêu nghiệt trước mặt.

“Yêu nghiệt, ta cảnh cáo người, đừng thân cận với ta.” Lau nước còn dính trên khóe môi, Dạ Nhược Ly tức giận nói.

Cung Vô Y ai oán nhìn Dạ Nhược Ly, nhìn nét mặt của hắc, người không biết chuyện sẽ tưởng nàng bắt nạt phu quân của mình.

“Tiểu Dạ, chúng ta có thể tính là hôn gián tiếp không?” Cung Vô Y liếm láp nước dính trên mặt, môi đỏ cong lên, nở nụ cười khuynh nước khuynh thành: “Mùi vị không tệ, nàng phun thêm chút nữa đi.”

Thần sắc tối sầm, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Cung Vô Y, nàng biết tên yêu nghiệt này rất thích sạch sẽ, lúc này bị phun dính đầy người như thế cũng không tức giận. Hơn nữa nửa tháng nay hắn làm bạn với Tiểu Phong nhi, thường xuyên phải dính bụi đất nhưng không hề bỏ cuộc.

Suy nghĩ một hồi, tâm Dạ Nhược Ly mềm ra, cho dù thế nào Cung Vô Y đối với nàng và người nhà của nàng không hề tồi chút nào, nàng cũng không phải ghét bỏ gì hắn, nếu không phải hắn theo đuổi gắt gao thì nàng sẽ không trốn tránh như vậy, bây giờ nghĩ lại nàng thật sự có chút quá đáng.

“Đây là khăn tay, cho người, người lau người đi.” Dạ Nhược Ly vươn tay, một chiếc khăn tay trắng muốt rơi vào tay Cung Vô Y, sau đó ánh mắt nàng lập tức nhìn lên võ đài. Cầm khăn tay trong tay, Cung Vô Y kích động không thôi, cũng mặc kệ nước dính đầy mặt, vội vàng đem khăn tay cất đi giống hệt như đang cất giấu bảo vật, xong xuôi ngẩng đầu lên, mắt phượng chứa đầy ý cười, dung nhan tuấn mỹ có tia vui vẻ nồng đượm.

Những cố gắng của ngày qua rốt cuộc cũng có hiệu quả rồi, ngày nào hắn cũng chơi với tiểu tử Bắc Ảnh Phong kia quả thật không uổng công chút nào.

“Oanh!”

Cùng lúc đó, Long Phi thanh rút trọng kiếm sau lưng ta, đột nhiên đánh vào đầu Hỏa Ảnh, nhất thời đầu bị đập vỡ toang, Hỏa Ảnh ngã xuống mặt đất biến thành một bãi thịt vô cùng khủng bố, tất cả mọi người đều không tránh được một trận nôn mửa.

“Chơi chán rồi, người nên chết đi thôi!” Lạnh lùng liếc mắt nhìn Hỏa Ảnh dưới đất, Long Phi Thanh không chút biểu tình nói ra. Để Hỏa Ảnh

sống lâu như vậy bởi vì hắn muốn chơi mà thôi, một khi đã chơi chán rồi tất nhiên ngày chết của y cũng phải đến...

Mọi người không nhìn được phóng mắt nhìn Long Phi Thanh, nhìn thấy hắn đánh nhau không chút lưu tình đột nhiên ai cũng rùng mình, từ nay trở về sau Long Phi Thanh hiển nhiên trở thành nhân vật không nên chọc vào nhất, bọn hắn cũng không muốn trở thành bánh thịt dưới thanh kiếm kia đâu.

Nắm chặt nắm đấm, sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo tái nhợt, gã không thèm liếc mắt nhìn lão gia hỏa đang cười tươi vui vẻ bên cạnh, nghiêm nghị phân phó: “Hỏa Doanh Doanh, người lên đi, nhớ kỹ, trận này chỉ được thắng, không thể thua, người nghe rõ chưa?”

Vừa dứt lời, một bóng dáng xinh đẹp chậm rãi tiến lên, eo thon nhỏ gọn giống như rắn nhẹ uốn éo, nụ cười gian mị thái: “Vâng, gia chủ, Doanh Doanh nhất định sẽ không để gia chủ thất vọng. trận chiến này Doanh Doanh tuyệt đối sẽ thắng, gia chủ cứ chờ tin tốt của Doanh Doanh.”

Nếu như đối thủ là nữ tử thì ả sẽ đem nàng kia chém thành tám khúc cho chó ăn, nếu như là nam nhân thì dễ xử lý rồi, ả không tin trên đời này lại có nam nhân cường lại được mị công của ả, lúc đó chiến thắng quá dễ dàng rồi.

“Yêu nghiệt, trận này người lên, thế nào?” Dạ Nhược Ly sờ cằm, trong đáy mắt có tia sáng khác thường, giống như cười mà như không cười nói ra.

“Nữ nhân, nàng nói gì?” Nghe vậy Cung Vô Y nhướng mày, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ chán ghét, rõ ràng nhìn Hỏa Doanh Doanh chính là vũ nhục ánh mắt của hắn: “Nàng muốn ta đấu với nữ nhân buồn nôn kia? Không được, ta tuyệt đối không muốn nhìn ả ta thêm một lần nào nữa, nếu không không khống chế sẽ nôn ra mất.”

Lông mày nhú lại, Dạ Nhược Ly liếc nhìn Cung Vô Y: “Như thế nào? Người không muốn? Không muốn cũng không sao, ta không miễn cưỡng người.”

Nghe giọng nói đầy bất mãn của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y quyết định ngay lập tức, tươi cười nói: “Tiểu Dạ, nàng nghe lầm rồi, sao ta lại không muốn cơ chứ? Chỉ cần Tiểu Dạ muốn cho dù đối diện với loại nữ nhân buồn nôn đó bốn vương nhất định không cự tuyệt.”

Dứt lời, thả người bay lên, giẫm lên đầu đám người, mượn sức đứng lên võ đài.

Bộ xiêm y màu đỏ có chút tùy tiện, thân hình thon dài, dung nhan tuấn mỹ ở nhân gian hiếm gặp, toàn thân hân tản mát ra một luồng khí cuồng thế, nam nhân hoàn mỹ như vậy tuyệt đối không phải là con người, nói hẳn là nam nhân yêu nghiệt mê hoặc lòng người cũng không đủ.

Nếu như có thể làm bạn đời với nam nhân như vậy, trở thành vợ hẳn thì hạnh phúc đến cỡ nào?

Chúng nữ của hai bên gia tộc đều biến mắt thành trái tim, tập trung khóa chặt lên người Cung Vô Y, không rời đi dù chỉ là chớp mắt.

Hỏa Doanh Doanh nhìn người nhảy lên võ đài, tâm như nai con nhảy dựng lên, ả đã từng gặp qua không ít nam nhân nhưng dung mạo cùng khí thế đều không bằng một phần mười người trước mặt. Giờ phút này, ả hiển nhiên đã quên mất nhiệm vụ Hỏa Thiên Ngạo giao cho, trong đầu chỉ nghĩ cách biến nam nhân này thành của mình.

Quản khí gió cái gì gia tộc, cái gì tỷ thí, nếu có thể làm vợ nam nhân này quả thật không uổng phí một kiếp này rồi. ả tuyệt đối tin tưởng, trên đời này không có nam nhân nào có thể chống lại mị công của ả, bởi vì chỉ cần là nam nhân sẽ có sắc dục nguyên thủy nhất, nếu đã có tất nhiên sẽ bị mị công mê hoặc, sẽ trở thành nô lệ của ả. ả đã từng dùng mị công này mê

hoặc vô số nam nhân, trong đó không ít người có thực lực cao cường, lần này cũng không ngoại lệ.

Tựa hồ như đã thấy chính mình và nam nhân yêu nghiệt trước mặt song tức song tê, gương mặt ả đỏ lên, mị thái tràn ngập đôi mắt, hướng về Cung Vô Y quăng sức quyến rũ: “Vị công tử này chẳng lẽ nhẫn tâm đánh nhau với ta sao? Công tử ưu tú như vậy nhất định sẽ làm ta bị thương...”

Nhưng mà Cung Vô Y bất vi sở động, khuôn mặt tuần tú không chút biểu tình, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không thêm nhìn Hỏa Doanh Doanh, mọi người nhìn vào không biết có bao nhiêu nực cười.

Cắn chặt môi phẫn nộ, Hỏa Doanh Doanh nhẹ nhàng bước tới chỗ Cung Vô Y, mắt cười vô cùng quyến rũ, giọng điệu câu hồn đoạt phách: “Công tử, vì sao chàng không nhìn Doanh Doanh? Chẳng lẽ là chờ Doanh Doanh chủ động tiến tới? Doanh Doanh thỏa mãn công tử như thế nào đây?”

Lời vừa nói xong, ả đã bước đến bên cạnh Cung Vô Y “Ai nha” yêu kiều kêu một tiếng, thân thể mềm mại mềm nhũn, lão đảo như sắp ngã vào lòng Cung Vô Y...

Trong lúc sắp ngã xuống, khỏe môi ả thoáng nở nụ cười đắc ý, hẳn chắc chắn sẽ bị mị công của ả mê hoặc, không có nam nhân nào ôm thân thể mềm mại nhuần hương mà không có ý định xấu xa, huống chi ả còn là huyền giả luyện mị công, không một ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ả.

Khuôn mặt tuần tú đột nhiên trầm xuống, như bão táp mưa giông, Cung Vô Y bay lên tung một cước, đập thật mạnh vào người ả, lộ vẻ đầy chán ghét, không chút lưu tình nói: “Cút ngay cho bốn vương! Chỉ bằng người mà muốn quyến rũ bốn vương? Thật có lỗi, bốn vương liếc mắt nhìn cũng thấy buồn nôn.”

“Phanh!”

Hỏa Doanh Doanh chật vật té xuống, cực kì tức giận, đôi mắt xinh đẹp hung ác nhìn Cung Vô Y: “Ta muốn giết ngươi!”

Vì cái gì? Vì cái gì mà mị công của ả không có tác dụng với hắc? Trên đời này căn bản không có nam nhân nào có thể khống chế được, nhất định là sai sót ở đâu đó. Bất quá nam nhân này khiến ả khó chịu, ả tuyệt đối sẽ không tha cho hắc!

Trên võ đài, nam tử cao cao tại thượng lại làm người khác không khỏi sinh lòng kính ngưỡng, sau đó hắc bá đạo nói: “Giết bốn vương? Chỉ sợ ngươi không có tư cách này!”

Bò dậy từ trên mặt đất, trong mắt Hỏa Doanh Doanh có hàn ý cực mạnh, ả nhanh chóng rút kiếm đánh về phía Cung Vô Y, thề nhất định phải giết cho bằng được tên nam nhân này mới có thể rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay! Nếu không đối với công pháp mị công chính là chướng vật không thể vượt qua được.

Trong lúc Hỏa Doanh Doanh sắp đến gần Cung Vô Y, bước chân đột ngột dừng lại, toàn thân run rẩy, chậm rãi cúi đầu xuống thấy rõ ràng trên ngực ả có một thanh kiếm sáng ngời, lông mi khẽ run lên, ả nhìn Cung Vô Y, cười đắng chát: “Ngươi...Thật độc ác!”

Dứt lời, thân thể chậm rãi ngã về sau, đôi mắt xinh đẹp vẫn trừng lớn, hiển nhiên là chết không nhắm mắt...

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Cung vô Y, sau đó rung mình một cái, ai có thể ngờ đối mặt với nữ tử xinh đẹp như Hỏa Doanh Doanh hắc cũng không chút thương hoa tiếc ngọc, xuống tay không chút lưu tình, sao có thể dễ dàng giết chết tiểu mỹ nhân như thế?

“Gia chủ tương trợ, ngươi đã hao tổn hai thiên tài rồi, ha ha...” Bắc Ảnh Lạc vui vẻ nói, tâm tình hắc đang cực kì tốt, lúc trước hắc cảm thấy tên Cung Vô Y này thật không vừa mắt bỗng nhiên hôm nay phát hiện ra tiểu

tử thúi này cũng không đáng ghét như vậy: “Bất quá, người không phải còn hai thiên tài chưa xuất hiện sao? Ta cam đoan chỉ cần một người có thể thắng, ta chấp nhận thua, như thế nào?”

Nghe vậy, sắc mặt tái nhợt của Hỏa Thiên Ngạo dần tốt lên, cười lạnh một tiếng: “Bắc Ảnh gia chủ, đừng quên lời nói của người, Hỏa Vũ Sa, cuộc tỷ thí của hai nhà để người kết thúc vậy.”

Hỏa Vũ Sa đã là một Tinh Huyền sư cấp thấp, gia tộc Bắc Ảnh tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng, cho nên trận chiến này bọn hắn thắng chắc rồi!

Áo đỏ tung bay, Hỏa Vũ Sa không chút biểu tình lướt qua Hỏa Thiên Ngạo, lạnh nhạt bước lên võ đài, từ đầu đến cuối ánh mắt không hề liếc qua Dạ Nhược Ly một lần, thế nhưng giữa hai người lại có sự ăn ý vô cùng, Dạ Nhược Ly đã biết được quyết định của Hỏa Vũ Sa.

“Dạ Phi Linh, người lên đi, yên tâm, cho dù như thế nào người chiến thắng chắc chắn là người!”

Kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, Dạ Phi Linh trầm mặc gật đầu, hắc y xoẹt qua bầu trời, bóng dáng đứng trước mặt Hỏa Vũ Sa.

“Bắc Ảnh gia chủ, gia tộc các người nhất định không có Tinh Huyền sư rồi, ha ha, ta cho người biết, Hỏa Vũ Sa sớm đã đạt đến Tinh Huyền sư, các người thua chắc rồi!” Hỏa Thiên Ngạo cao ngạo nhìn Bắc Ảnh Lạc, nở nụ cười đắc ý, nhưng nghe thấy câu nói của Hỏa Vũ Sa, dáng vẻ tươi cười cứng đờ.

Nhàn nhạt nhìn Dạ Phi Linh, đôi môi đỏ mọng của Hỏa Vũ Sa hé mở, thanh âm cũng lạnh nhạt nhưng sức bùng nổ thật vang dội.

“Ta nhận thua.”

“Cái gì?” Hỏa Thiên Ngạo vội vàng nhảy dựng lên, nghiêm khắc nhìn Hỏa Vũ Sa, lạnh lùng nói: “Hỏa Vũ Sa, người nói cái gì? Người nói lại một lần nữa cho ta nghe!”

“Ta nói ta nhận thua, chẳng lẽ người bị điếc không nghe thấy sao?”

“Ầm ầm!”

Mọi người bị lời nói của nàng làm cho sững sờ, không giấu được vẻ kinh hãi.

Hỏa Vũ Sa nhận thua? Bọn hắn không nghe nhầm chứ? Với thực lực của nàng sao có thể không đánh thắng được nam tử trước mặt? Nàng nhận thua thật là người ta khó hiểu nha.

“Hỏa Vũ Sa, người muốn chết!” sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo âm trầm đáng sợ, hung hăng phất tay áo, nói: “Hỏa Viêm, người lên cho ta, nếu không thắng được trận chiến này, bốn gia nhất định sẽ cho huynh muội các người nếm mùi lợi hại.”

Lúc này, Hỏa Viêm đã đứng bên cạnh Hỏa Vũ Sa, nhìn dung nhan già nua kia, lộ vẻ ngạo sắc: “Không cần, ta và tiểu muội đều có quyết định như nhau, trận chiến này chúng ta nhận thua, tuyệt không đấu.”

Nghe vậy toàn thân Hỏa Thiên Ngạo run lên, hai mắt bùng lửa giận: “Huynh muội các người muốn tạo phản? Ta dùng thân phận gia chủ ra lệnh cho các người, người...”

“Ha ha,” Bắc Ảnh Lạc hả hê cười to, bon chen cơ hội nói: “Ta nói gia chủ tương trợ này, người vẫn là nên buông tay đi, gia tộc người trực tiếp nhận thua, người cần gì phải cưỡng cầu? Cứ thuận theo tự nhiên đi a!”

Nắm chặt nắm đấm, Hỏa Thiên Ngạo khó nói thành lời, nhìn chăm chăm vào Bắc Ảnh Lạc, nếu ánh mắt có thể giết người đoán chừng Bắc Ảnh Lạc

đã chết đến mấy chục lần.

“Thua, vậy mà đều thua.” Hỏa Doãn Na co quắp ngồi xuống, thân thể mềm mại khẽ run lên, tham luyến ánh mắt lưu luyến nhìn Bắc Ảnh Thần, mặc dù nam nhân này đã có người trong lòng lại không hề thương ả, nhưng ả không có cách nào nguyện ý buông tay, mặc dù hắn sẽ hận ả, ả cũng không hối hận.

“Cha, tỷ thí còn chưa kết thúc.” Nắm chặt đôi tay phẫn nộ, sắc mặt Hỏa Doãn Na tái nhợt, tầm mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta nghe nói kể nữ của Bắc Ảnh công tử là thiên tài tuyệt thế, không biết những lời ấy có phải là thật? Ta muốn khiêu chiến, nếu như nàng thua thì gia tộc tương trợ sẽ chiến thắng.”

Ả cho rằng thiếu nữ gọi là thiên tài này chắc chắn là hữu danh vô thực, Hỏa Tề trưởng lão đã tự mình chứng thực, ả không tin ả chính là hồng phẩm thiên tài, còn nữ nhân này vì muốn trèo vào gia tộc Bắc Ảnh mà sử dụng thủ đoạn. Nếu không vừa rồi nàng chỉ ra lệnh mà không dám lên đấu. Cho nên nàng chính là phế vật.

Ả sẽ để cho người của gia tộc Bắc Ảnh biết rõ chân tướng, lúc đó Bắc Ảnh công tử sẽ không thể bảo vệ mẹ con nàng nữa.

Nhưng khi nghe lời Hỏa Doãn Na nói ra, mọi người đều nhìn bằng ánh mắt khinh thường, ả đã là nữ nhân gần 40 tuổi lại muốn khiêu chiến với thiếu nữ mới 18 tuổi, ả có biết xấu hổ hay không vậy? Tỷ thí không công bằng như thế, không cần nghĩ cũng biết thiếu nữ kia sẽ không đồng ý rồi.

Lập tức, mọi người lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, mà theo ánh mắt của mọi người thần sắc Dạ Nhược Ly trầm xuống, rất khó phát hiện ra lựa chọn của nàng...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Huyền Thú Đại Nhân

“Như thế nào? Người không dám nhận lời khiêu chiến của ta sao?” Thấy Dạ Nhược Ly trầm mặc, Hỏa Doãn Na cho rằng nàng đang sợ hãi, không khỏi cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Bắc Ảnh công tử, đây là con gái của người sao? Bất quá cũng chỉ là kẻ nhát gan, ngay cả lời khiêu chiến cũng không dám nhận.”

Bắc Ảnh Thần nhướng mày, khinh thường nói: “Hỏa tiểu thư, người bao nhiêu tuổi, nàng bao nhiêu tuổi? Người ý mình lớn tuổi ăn hiếp nữ nhi ta không thấy xấu hổ sao? Người muốn biết vì sao ta chán ghét người? Bởi vì người quá tự ngạo rồi, hơn nữa nửa điểm tự biết mình cũng không có, cho dù người có quỳ xuống khóc lóc cầu xin thì ngay cả cái liếc mắt ta cũng lười.”

Lời nói vô cùng nhục nhã làm vành mắt Hỏa Doãn Na đỏ lên, ả liều mạng nắm chặt quyền, oán hận nhìn Bắc Ảnh Thần, cười khổ một tiếng: “Bắc Ảnh Thần, thì ra ta trong lòng người lại là một người như thế, uống phí ta lưu luyện si mê người nhiều năm như vậy, hôm nay cho dù thế nào ta đều muốn khiêu chiến với nàng ta!” Ả vươn ngón tay chỉ vào Dạ Nhược Ly, dung nhan xinh đẹp trở nên dữ tợn, đôi mắt động lòng người nổi sát ý.

Bắc Ảnh Thần, người vô tình như thế thì đừng trách ta không có nghĩa! Ta đã từng cuồng dại người, hôm nay từ yêu sẽ hóa thành hận, ta nhất định sẽ giết chết con gái người chắc hẳn các người sẽ vạn lần thống khổ đi, mà giờ phút này ta lại muốn tận mắt chứng kiến sự tuyệt vọng của người...

Đáng tiếc, suy nghĩ quá nhiều rồi, sự thật luôn tàn khốc...

Đặt ly trà sứ xuống bàn, trong ánh mắt chú ý của mọi người Dạ Nhược Ly chậm rãi đứng dậy, xiêm y áo trắng khẽ lay động, dung nhan tuyệt sắc không chút biểu tình, nhưng mắt đen lại chứa tia bá khí cuồng ngạo bấp sinh.

“Người cũng có tư cách yêu thích cha dượng ta?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, cuồng phong nổi lên, tóc đen bay tán loạn, bóng dáng ngạo nghễ thu hút ánh nhìn: “Loại củi mục như ngươi, căn bản ta không cần động tay nhưng ngươi đã nói như vậy, ta đây đáp ứng ngươi!”

“Hí!”

Lời nói hung hăng càn quấy như vậy, làm mọi người nuốt phải ngụm khí lạnh.

Vừa rồi nàng đáp ứng khiêu chiến của Hỏa Doãn Na? Lại còn nói Hỏa Doãn Na là củi mục? Phải biết Hỏa Doãn Na là một Tinh Huyền sư cao cấp, ả lại là thiên tài, cũng không có khả năng nàng mới 18 tuổi đã đột phá đến Tinh huyền sư a? Vì vậy, người của gia tộc tương trợ đều nhìn Dạ Nhược Ly như đang nhìn một người ngu ngốc.

Không nghĩ tới cô nương này tướng mạo tuyệt sắc nhưng đầu óc lại có vấn đề, thật sự quá đáng tiếc, cũng không biết vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại cho hạng người ngu ngốc này tiến vào gia tộc?

“Cuồng vọng!” Hỏa Doãn Na cười lạnh một tiếng, hận ý nhìn gắt gao vào Dạ Nhược Ly: “Chúng ta nhìn xem cuối cùng ai mới là phế vật, cho dù như thế nào sao có thể so sánh ta với loại người không dám khiêu chiến, đem mọi chuyện đẩy cho người có thực lực làm như ngươi.”

Dạ Nhược Ly im lặng, thông thả thả người nhảy lên võ đài, hướng về huynh muội Hỏa Vũ Sa và Dạ Phi Linh gật đầu, sau khi ba người kia xuống

đài, mới bá đạo nhìn Hỏa Doãn Na: “Ta cũng có ý này, cho các người biết rõ cha dượng của Dạ Nhược Ly ta không phải cùng phế vật của gia tộc tương trợ xứng đôi được.”

Con gái xúc động, Hỏa Thiên Ngạo cũng không ngăn cản, gã chậm rãi ngồi xuống, khuôn mặt già nua lộ vẻ cười cợt: “Bắc Ảnh Lạc, đây là con gái của nữ nhân Bắc Ảnh Thần thích và người khác sinh ra? Ta xem không ra gì, thật không biết gia tộc Bắc Ảnh các người sao lại nhận nàng, phải biết nàng không phải con gái ruột của Bắc Ảnh Thần.”

Tung lời nói như thế, thần sắc Hỏa Thiên Ngạo ngưng trọng liếc nhìn bóng dáng màu trắng trên đài, với tư cách là gia chủ sao gã có thể không nhìn ra cô nương kia là người không bình thường, bất quá Hỏa Doãn Na đã là Tinh Huyền sư trung cấp chắc sẽ không có vấn đề gì.

“Thân sinh hay không thân sinh có gì khác nhau? Bất kể thế nào nàng đều là nữ tôn bảo bối của ta,” Bắc Ảnh Lạc vuốt chòm râu, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, nếu gã biết được thực lực thật sự của Dạ Nhược Ly không biết sẽ ghen tỵ hằn đến mức nào.

Hơn nữa, gia tộc Bắc Ảnh trong thời gian ngắn có biến chuyển lớn như vậy cũng nhờ nàng mà nên...

Hỏa Thiên Ngạo nắm chặt quyền, âm trầm nói: “Bắc Ảnh Lạc, chúng ta chờ xem!”

Sớm muộn cũng có một ngày, gã sẽ để Bắc Ảnh Lạc vì ngày hôm nay mà hối hận không dứt, nhất là cậu tạp chủng Hỏa Vũ Sa và Hỏa Viêm kia, gã sẽ cho bọn hắn trả một cái giá thật lớn vì đã phản bội gia tộc, còn có người một nhà Bắc Ảnh Thần kia gã nhất định sẽ diệt trừ sạch sẽ.

Trước kia ai dám đắc tội với gã đều không có kết cục tốt đẹp, trong đó có cha mẹ của huynh đệ Hỏa Vũ Sa, ngày trước hai tên khốn kiếp kia dám

chống lại lệnh của gã, hôm nay con cái của bọn hăn cũng như vậy, sớm biết thế thì mười năm trước nên giết chết huynh muội cậu tạp chủng này rồi!

Lúc này trên võ đài, tất nhiên đã khai chiến.

Nhận cây ngân thương từ tay người khác, thần sắc Hỏa Doãn Na trầm xuống, ngân thương trong tay không ngừng chuyển động tạo nên trận cuồng phong, thổi mấy tấm gỗ trên võ đài cùng bay lên không trung.

“Đó chính là tuyệt chiêu của Doãn Na tiểu thư, Ngân Phong cuốn?”

“Trời ạ, Doãn Na tiểu thư quả thật bá khí quá mức rồi, vừa mới bắt đầu đã sử dụng công kích uy mãnh như vậy.”

“Xem ra lần này cô nương kia xong đời rồi...”

Trên võ đài truyền ra khí thế áp bách, mọi người phía dưới đều nuốt một ngụm khí lạnh, vô cùng ngạc nhiên nhìn về Hỏa Doãn Na. Ai cũng nghĩ rằng Dạ Nhược Ly nhất định sẽ không đỡ nổi chiêu thức này, chỉ sợ ngay cả Tinh Huyền sư cao cấp cũng không dễ dàng tránh được ả, ả không hổ danh là chi nữ của gia tộc tương trợ, là thiên tài kiệt xuất cũng là công chúa của gia tộc. Bất luận là dung mạo hay thiên phú đều cực kì xuất chúng, thiếu chủ Bắc Ảnh lại không chọn ả đúng là đáng tiếc.

Cung Vô Y sờ cằm, mắt phượng xoẹt qua tia kì lạ, cười đến sáng lạn, một âm thanh non nớt đột nhiên vang lên: “Hừ, chỉ có chút thực lực như vậy mà muốn đánh bại tỷ tỷ ta sao? Cái này đối với tỷ tỷ mà nói cũng chẳng là gì cả, tỷ tỷ ta là vạn năng đấy, không có gì là nàng không làm được.” Bắc Ảnh Phong cong môi đáng yêu, vẻ mặt bất mãn, mắt to tròn đầy vẻ khinh thường, chỉ khi nói đến câu cuối cùng mới lộ hàn quang sùng bái, phảng phất như không ai có thể đánh bại được tỷ tỷ của bé.

“Đi chết đi!”

Ngân thương bố thật mạnh về phía Dạ Nhược Ly, ngay lúc đó vòi rồng hướng về phía Dạ Nhược Ly ập tới, mọi người tựa hồ có thể thấy thân xác thiếu nữ tuyệt sắc kia sẽ bị vòi rồng xé ra từng mảnh nhỏ. Thậm chí có người nhắm mắt lại, thật không muốn nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn ấy...

Áo trắng tung bay, tóc đen tán loạn, thiếu nữ lẳng lặng đứng trên võ đài dường như không phát hiện ra nguy hiểm trước mặt, vẫn cứ thong thả tự nhiên, tất cả mọi người đều thay nàng đổ một tầng mồ hôi lạnh, nhưng ngay sau đó lại để mọi người ngạc nhiên một trận.

Vòi rồng vừa đến trước mặt Dạ Nhược Ly giống như bị cái gì đó ngăn cản, không thể tiến thêm về phía trước được nữa, dường như trước mặt Dạ Nhược Ly có một lá chắn vô hình nào đó, chặn vòi rồng hung mãnh lại, con mắt ai cũng muốn rút ra ngoài.

“Nàng chặn được? Ngay cả ngón tay cũng chưa động đây a? Như thế mà cũng ngăn chặn được công kích của Doãn Na tiểu thư a.”

“Chẳng lẽ ta bị hoa mắt sao? Sự việc kì quái này sao có thể xảy ra?”

Mọi người nuốt nước bọt, ai cũng không tin sự thật trước mắt, một người còn có thể nói là hoa mắt nhưng nhiều người nhìn thấy như vậy gọi là gì?

Dường như không để ý đến sự ngạc nhiên của mọi người, sắc mặt Dạ Nhược Ly vẫn bất động thanh sắc, nàng chậm rãi nâng bàn tay như ngọc trắng, đẩy về phía trước thật mạnh nói: “Dạ Nhược Ly ta cũng không đoạt của người thứ gì, đây là chiêu thức của người như vậy ta sẽ trả lại cho người.”

Theo động tác của nàng, vòi rồng đang đứng yên bắt đầu chuyển động, chỉ có điều phương hướng nó đi tới hiển nhiên là chỗ đứng của Hỏa Doãn Na...

“Tán ra cho ta!”

Hỏa Doãn Na cắn chặt môi, dùng sức vung ngân thương lên cuồng phong đột nhiên biến mất, toàn bộ võ đài khôi phục lại vẻ yên tĩnh lúc ban đầu giống như chuyện vôi rồng xuất hiện chỉ là do bọn hắn tự tưởng tượng ra vậy.

“Phanh!”

Hỏa Doãn Na đột nhiên ngã quy xuống đất, thở hỗn hển, mồ hôi đầm đìa rơi rơi xuống, ả lau mồ hôi trên mặt, dung nhan tái nhợt, thần sắc đặc biệt suy yếu: “Vì cái gì? Vì cái gì người có thể ngăn cản được công kích của ta?”

Ả dùng hầu hết sức lực vào chiêu đó, dĩ nhiên đã hao tổn hết tám, chín phần công lực, không thể nào sử dụng được công kích cường đại thêm được nữa.

Xem ra ả quá coi thường Dạ Nhược Ly rồi, nếu như không bị sự ganh ghét và thù hận làm mờ mắt có lẽ ả đã không lựa chọn như thế này, đáng tiếc tất cả đã quá muộn, vì vậy đương nhiên ả phải trả cái giá thật lớn... Điều duy nhất làm ả đau lòng chính là vì ả mà gia tộc tổn thất biết bao nhân tài.

Cho dù có chết cũng không dám đối diện với liệt tổ liệt tông.

Dạ Nhược Ly bước từng bước về phía Hỏa Doãn Na, dưới ánh mặt trời, dung nhan tuyệt thế bớt vài phần lạnh lùng, nàng đến bên cạnh Hỏa Doãn Na, nâng chân lên dẫm thật mạnh vào xương tay bên trên của Hỏa Doãn Na: “Hỏa Doãn Na, người biết sai chưa?”

“Á á á á á!” Mồ hôi lạnh ứa ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly : “Ta hối hận, hối hận vì đã khiêu chiến với người nhưng ta không sai, cho dù Bắc Ảnh công tử không yêu ta nhưng không thể ngăn cản ta yêu hắn, đây là chuyện của ta.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly giơ chân lên, đạp Hỏa Doãn Na một cái, không chút biểu tình nói: “Có lẽ đối với người khác mà nói việc người yêu thương cha dưỡng ta không có gì sai cả, đàn ông ưu tú như cha dưỡng tất nhiên không chỉ có mình mẹ ta yêu hấn, nhưng với ta mà nói việc người yêu ông là một sai lầm, hơn nữa vọng tưởng chia rẽ cha mẹ ta là sai lầm lớn nhất của người.”

Một cước kia đá ả ra đến mép võ đài thì dừng lại, lúc này sắc mặt ả trắng bệch như tờ giấy, trong mắt không che giấu hận ý.

“Dừng tay!” Nội tâm chua xót, Hỏa Thiên Ngạo đột nhiên đứng dậy, mắt đen hung ác nhìn Dạ Nhược Ly: “Đã đủ rồi, cuộc tỷ thí này chúng ta nhận thua, người thả Doãn Na ra ngay lập tức, có nghe hay không?”

Dạ Nhược Ly không thềm để ý đến gã, bước nhanh đến chỗ Hỏa Doãn Na dẫm nát cánh tay còn lại, âm thanh thanh thúy vang vọng khắp võ đài.

“Ta lệnh cho người dừng tay, người không nghe thấy sao?” Gân xanh nổi lên, Hỏa Thiên Ngạo nắm chặt quyền, sát ý quanh thân dâng trào, cho dù thế nào hôm nay thiếu nữ này nhất định phải chết! Gã sẽ không bỏ qua cho kẻ nào dám làm tổn thương nữ nhi của gã!

“Ha ha, Hỏa Thiên Ngạo, như thế nào? Người muốn nhúng tay vào sao?” Bắc Ảnh Lạc cười to hai tiếng, ngăn Hỏa Thiên Ngạo lại, mặt mo có chút hả hê: “Lúc trước chính người ra quy định cho phép thương vong, hiện tại nữ nhi của người vẫn chưa xuống võ đài nên việc tỷ thí vẫn chưa kết thúc, chẳng lẽ người muốn phá vỡ quy tắc sao?”

“Bắc Ảnh Lạc, người rút cho ta!” Mắt thấy bị cản lại, Hỏa Thiên Ngạo rống to hai tiếng, hai mắt đỏ bừng: “Nếu như nữ nhi của ta có xảy ra chuyện gì thì ta nhất định sẽ cho toàn bộ gia tộc Bắc Ảnh chôn cùng! Nếu như người không muốn hai nhà xảy ra đại chiến thì mau giao đám người dám tổn thương nữ nhi cho ta, nếu không...”

Hiển nhiên là Hỏa Thiên Ngạo biết rõ tính cách của Bắc Ảnh Lạc, những năm này hẳn nhường nhịn như vậy là vì muốn cho hai nhà chung sống hòa bình, chắc hẳn hòa bình của hai nhà và thiếu nữ kia, tất nhiên hẳn sẽ chọn về trước.

“Đại chiến?” Bắc Ảnh Lạc không cho là đúng: “Vậy thì cứ đánh đi, Bắc Ảnh Lạc ta sợ các người sao? Hai nhà khai chiến gia tộc tương trợ cũng chưa chắc có gì tốt đâu, người cho rằng hiện tại người còn dùng được cách đó để uy hiếp ta?”

“Người...” Sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo trầm xuống vô cùng đáng sợ, gã không hề nghĩ tới uy hiếp này lại vô dụng với lão gia hỏa Bắc Ảnh Lạc này: “Đúng vậy, hai nhà khai chiến xác thực không có lợi ích gì, nhưng nếu nữ nhi của ta chết như thế thì ta còn quan tâm đến điều gì nữa? Mà gia tộc Bắc Ảnh máu chảy thành sông cùng gia tộc tương trợ, người không quan tâm đến người trong gia tộc sao?”

Nhếch môi, Bắc Ảnh Lạc cười lạnh: “Hỏa Thiên Ngạo, người quá đề cao bản thân rồi, máu chảy thành sông? Người cho rằng hôm nay gia tộc Bắc Ảnh còn sợ các người sao?”

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hỏa Doãn Na truyền tới, lửa giận bắt đầu tuôn ra, nắm chặt tay: “Thật sự là buồn cười đến cực điểm, nội tình bên trong gia tộc Bắc Ảnh ta còn không rõ ràng sao? Gia tộc Bắc Ảnh nhất định sẽ trả cái giá rất đắt cho những việc đã làm ngày hôm nay.”

Lúc này có tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Bắc Ảnh Lạc nhìn về phía sau, cười lạnh một tiếng: “Chủ tương trợ, người thật sự chuẩn bị rất chu đáo, mười trưởng lão của gia tộc tương trợ cũng đến đây, thì ra tỷ thí vừa mới bắt đầu người đã có ý định này rồi.”

“Hừ!” Phất tay áo, ánh mắt Hỏa Thiên Ngạo ngoan độc: “Bắc Ảnh Lạc, hai nhà cùng tồn tại đã lâu, đây chính là thời điểm để phá vỡ cục diện này,

cuộc tỷ thí thắng hay thua ta đều không có ý định buông tha cho các người, bất quá hết thầy đều cảm tạ người, Luyện đan sư của gia tộc ta dùng hơn 10 năm cuối cùng cũng tìm được cách điều chế thuốc từ hai viên đan dược người đưa, hiện nay đã là 10 viên, có được những đan dược này hiển nhiên gia tộc Bắc Ảnh chẳng là gì cả.”

Bắc Ảnh Lạc ngáp một cái, không thèm đếm xỉa đến Hỏa Thiên Ngạo: “Người đang nói đến đan dược rác rưởi kia sao? Rất không may, ta thông báo cho người biết một tin gia tộc Bắc Ảnh có đan dược tốt hơn nhiều, hơn nữa là mỗi người một viên, cho nên các người đừng dùng cái đó để khoe khoang nữa.”

“Ha ha.” Hỏa Thiên Ngạo ngửa đầu cười to, mĩa mai nói: “Người cho rằng người nói những lời này có thể dọa bọn ta sao? Có thể người có của riêng nhưng tuyệt đối sẽ không vượt qua hai viên đan dược này, đan dược trân quý như thế há có thể nói có là có sao? Cho dù thế nào lần này gia tộc Bắc Ảnh phải diệt môn là điều không thể tránh khỏi rồi.”

Vuốt mũi, Bắc Ảnh Lạc quyết định không nhiều lời nữa, cho lão gia hỏa kia đặc ý một chút sau đó hù chết gã.

“Các người còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau lên cho ta.” Hỏa Thiên Ngạo quay đầu, hướng về đám người mới tới hô lớn.

“Chậm đã!” Bỗng nhiên một thanh âm êm tai vang lên, áo đỏ phát phới, Hỏa Vũ Sa chậm rãi tiến tới, cười lạnh nói: “Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão, ta lệnh cho các người giết chết người của gia tộc tương trợ, không chừa một tên.”

“Ha ha, Hỏa Vũ Sa, người đang làm gì thế? Người cho rằng trưởng lão sẽ nghe lời người sao?” Hỏa Thiên Ngạo không nhịn được cười ha ha, tiếng cười bồn chột phảng phất như chuyện Hỏa Vũ Sa làm thật sự rất buồn cười,

nhưng tiếng cười của gã không vang được bao lâu, ngay sau đó chợt im bật lại.

Chỉ thấy con mắt của bốn trưởng lão tối đen, giống như con rôi sau đó rút đao chém chết mấy người bên gia tộc tương trợ.

“Các người đang làm gì vậy? Còn không mau dừng tay lại cho ta!” Thần sắc Hỏa Thiên Ngạo đại biến, gào thét ra lệnh, thế nhưng bốn vị trưởng lão dường như không nghe thấy gã nói, đến lúc này gã mới biết bốn trưởng lão kia đã bị Hỏa Vũ Sa khống chế rồi.

Mặc dù Bắc Ảnh Lạc không biết tại sao Hỏa Vũ Sa lại làm vậy, nhưng hẳn có thể nhận ra nàng ấy không hề có ác ý với gia tộc Bắc Ảnh, cơ hội hiếm hoi để trào phúng Hỏa Thiên Ngạo sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ, lúc này hẳn có chút hả hê.

“Hỏa Thiên Ngạo, làm gia chủ như người thật uất ức, vốn người trong gia tộc phản bội nay trưởng lão lại không nghe lời người, nếu ta mà là người thì đã sớm tự sát rồi, ha ha...”

“Phốc phốc!” Lửa giận công tâm, Hỏa Thiên Ngạo phun ra ngụm máu tươi, toàn thân không ngừng run rẩy: “Các người sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận.”

Tổn thất lớn như thế, không chỉ là bốn trưởng lão mà còn là bốn viên đan dược trân quý, dù sao với thực lực của bốn trưởng lão tất nhiên sẽ được hưởng phần thánh dược. Làm sao mà Hỏa Thiên Ngạo không tức giận cho được? Gã không tức đến ngất xỉu là đã quá kiên cường rồi.

Không đợi Hỏa Thiên Ngạo phản ứng trước biến cố thì một hồi tiếng bước chân lại vang lên, gã lau vết máu ở khóe môi, ngẩng đầu lên nhìn sau đó ngây ngẩn người, thật lâu sau cũng không hoàn hồn được...

Điều này sao có thể xảy ra? Bọn hãn không phải là thực lực tinh anh của gia tộc Bắc Ảnh sao? Gã nhớ rõ ràng thực lực của từng người nhưng sao hôm nay lại có sự thay đổi lớn như vậy? Nếu là một hai người thì có thể xem là bình thường nhưng nhiều người như vậy đều đồng thời đột phá, vậy cũng quá mức hoang đường rồi, hơn nữa còn đột phá đến hai cấp.

Trong thời gian này ở gia tộc Bắc Ảnh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao gian tế chưa từng cho gã biết chuyện này? Chính là tên Bắc Ảnh Đồi khốn kiếp đó sao lại không đem tin tức này truyền tới gã.

Nhìn thấy Hỏa Thiên Ngạo khiếp sợ, tâm tình Bắc Ảnh Lạc thập phần sáng khoái, mặt mày cực kì vui vẻ: “Ha ha, Hỏa Thiên Ngạo, ta đã nói qua gia tộc Bắc Ảnh không giống như ngày xưa nữa, không phải là người mà gia tộc người có thể đắc tội, như thế nào? Ta nói không sai chứ? Lão đầu tử ta trước giờ chưa từng gạt người.”

Nắm chặt quyền, Hỏa Thiên Ngạo chậm chạp hoàn hồn, sắc mặt tái nhợt nói: “Mọi người nghe lệnh, giết cho ta!”

Lập tức hai bên gia tộc xông vào nhau, mà phần đông trưởng lão của gia tộc Bắc ảnh trừ Nam Y và Bắc Ảnh Lạc đều lao vào trong. Cuộc đại chiến này không tránh khỏi có người thương vong, mặc dù thực lực của gia tộc Bắc Ảnh có tăng lên nhưng cũng có người bị đang hấp hối.

Rất nhanh, đám người tinh anh một người không chịu nổi khi đấu với hai người, mặc dù giết được một người nhưng lại bị người còn lại công kích, trúng vào chỗ hiểm.

Mà hết thấy đều lọt vào tầm mắt của Hỏa Thiên Ngạo, thế nhưng sự việc tiếp theo không khỏi làm gã trợn to mắt nhìn, nhìn chăm chăm vào người bị thương trước mặt...

Chỉ thấy người nọ run rẩy vươn hai tay, từ trong lòng móc ra một viên đan dược sáng long lanh bỏ vào miệng, trong nháy mắt thần sắc tái nhợt

dần dần phục hồi như cũ, từ mặt đất nhảy dựng lên tiếp tục chiến đấu.

“Cái này...Điều này sao có thể?”

Gã rõ ràng nhìn thấy người nọ bị đâm vào chỗ hiểm, bị thương như thế, cho dù là gia tộc tương trợ có thuốc trị thương cũng khó có khả năng lành lặn như cũ chứ đừng nói chi là chạy nhảy như thế, vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại có đan dược thần kì như thế?

Càng làm Hỏa Thiên Ngạo khiếp sợ đó chính là đan dược thần kì đó không chỉ có một viên, gã đương nhiên nhìn thấy rất nhiều người bị trọng thương, cho dù là đang hồi hấp chỉ cần ăn đan dược kia vào thì ngay lập tức hồi phục như cũ, mà lại không hề có di chứng nào.

“Vì sao không có khả năng?”

Âm thanh ưu mỹ truyền vào tai, Hỏa Thiên Ngạo quay đầu lại ngay lập tức, liền thấy Nam Y đang chậm rãi bước tới.

Chỉ thấy nàng đang mặc quần lụa mỏng màu xanh, dây tím đọng ở hai vai, rõ ràng một thân tao nhã, dung nhan xinh đẹp nở nụ cười vui vẻ, thoát nhìn động lòng người, đáng tiếc lời nàng vừa nói ra lại có khí thế cường đại.

“Lão cầu tương trợ, người có phải hay không muốn diệt gia tộc ta, phu quân ta? Đây đúng là chuyện buồn cười nhất mà lão nương từng nghe thấy, chỉ bằng lão cầu nhà người lại dám có chủ ý đó? Lão nương nói cho người biết có lão nương ở đây, nếu người dám tiến thêm một bước lão nương nhất định sẽ đánh gãy chân chó của người.”

Đang nói chuyện khí thế toàn thân phát ra, khí tức chạy xung quanh người Nam Y, một lần nữa sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo đại biến: “Người... người đột phá đến Huyền Hoàng rồi?”

“Giờ người mới biết?” Hai tay Nam Y chống nạnh, khinh thường nhìn Hỏa Thiên Ngạo: “Ta đoán người nhất định rất muốn biết vì sao gia tộc Bắc Ảnh lại có chuyển biến nghiêng trời lệch đất như vậy, nể tình người sắp chết ta sẽ mở lòng từ bi nói cho người biết tất cả đều nhờ tôn nữ bảo bối của ta...”

Toàn thân run lên, Hỏa Thiên Ngạo vô thức nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong lòng dậy sóng.

“Bất kể là đan dược đột phá hay đan dược trị thương đều là một tay tôn nữ bảo bối của ta luyện ra, nàng mới 18 tuổi đã là Tinh Huyền sư đỉnh phong, người nói gia tộc các người có gì để so với nàng?”

Thì ra nàng là người như thế, xem ra gia tộc tương trợ trên phải người không nên trên rồi.

Hỏa Thiên Ngạo biết rõ thời khắc này Nam Y khinh thường nói dối với gã, lời nàng nói là sự thật, nguyên nhân chính là như thế, nội tâm hấn phiên giang đào hải (ý nói như sóng lớn ngoài biển khơi), cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Mưu lược cả đời, không nghĩ tới lại thua trong tay một thiếu nữ...”

Bất quá sự việc còn chưa kết thúc ở đây...

Không xa đó, vạn mã lao nhanh, bụi bay đầy trời phảng phất như có thiên quân vạn mã chạy qua khiến cả lục địa cũng rung lên. Tất cả mọi người đều dừng động tác lại, phóng mắt nhìn về phương xa lại trông thấy cảnh tượng làm người ta sợ hãi.

Vô số chim bay lên trời, phía trước hiển nhiên là mấy Thú vương của rừng rậm Huyền thú, lúc này đang vô cùng tức giận.

Trên bầu trời, đập vào mắt mọi người là một nam tử tóc trắng bay lên, tuần mỹ như tiên, toàn thân là một luồng khí thể cường đại bao quanh làm

mọi người không dám nhìn thẳng. Nam nhân tuần mỹ cường đại này, tại sao lại xuất hiện phía trước đám Huyền thú?

“Hoàng...Hoàng thú...” Toàn thân Hỏa Thiên Ngạo run rẩy, giờ phút này gã mới biết sợ hãi là gì.

Huyền thú trong rừng rậm vô cùng cường đại lại cực kì ghét con người, không có khả năng qua lại với gia tộc Bắc Ảnh chứ? Nhưng vì sao Hoàng thú và đại quân Huyền thú lại xuất hiện ở đây?

Một lời nói kia của Hỏa Thiên Ngạo truyền vào tai mọi người, ngoại trừ những người đã sớm nhìn qua Thiên Hoàng còn lại đều ngạc nhiên nhìn lên trời, nhìn về phía nam nhân tuần mỹ cường đại rồi lại nhìn về đại quân phía sau lưng hắn...

Hoàng thú và nhiều huyền thú đi vào Bắc Sơn như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Van Xin Người, Bỏ Qua Cho Ta Đi!

editor: aries mai.

“Dừng lại cho bốn hoàng!”

Trên bầu trời, nam nhân tuần mỹ như tiên phất phất tay áo, nhất thời chư thú sau lưng đều vội vàng dừng lại, đứng nguyên chỗ chờ lệnh, nhưng bản tính Huyền thú không cách nào che giấu, nhìn vào con người bằng ánh mắt hung ác.

Thiên Hoàng nhìn chung quanh, cuối cùng dừng lại trên bóng dáng áo trắng ở vô đài, sau đó không hề dời đi...

Nhìn theo ánh mắt của Thiên Hoàng, trong lòng Cung Vô Y phát ra tín hiệu nguy hiểm, mắt phượng lóe tia sáng khác thường: “Hoàng thú của rừng rậm Huyền thú? Chẳng hiểu sao tên nam nhân này làm bốn vương có cảm giác nguy hiểm, nhất là ánh mắt hằm hằm nhìn Tiểu Dạ không tầm thường...”

Nữ nhân, cả đời này của nàng chỉ có thể thuộc về bốn vương, nhất định bốn vương sẽ không để nam nhân khác cướp nàng đi.

Từ trên trời chậm rãi đáp xuống đất, trước mặt bao người, Thiên Hoàng ưu nhã bước về phía Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuần mỹ có tia ôn hòa rồi dừng lại trước mặt Dạ Nhược Ly, nở nụ cười dịu dàng: “Chủ nhân, người

mới ta mang Huyền thú theo trợ giúp, ta đã mang đến gần hết, người xem có được không?”

“Phanh!”

Dứt lời, đám Huyền thú loạng choạng gần ngã xuống đất, ngạc nhiên nhìn Hoàng thú đại nhân cao cao tại thượng của bọn chúng.

Có lầm không vậy? Hoàng thú gọi con người là chủ nhân? Hơn nữa lại là một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy? Quả thật là không thể tin được, đó là Hoàng thú tôn quý nhất rừng rậm Huyền thú đó sao? Thiếu nữ kia có năng lực gì lại khiến cho đường đường là Thú Vương cũng xưng thần với nàng?

Thì ra Hoàng thú dẫn theo đại bộ phận Huyền thú rời khỏi rừng rậm là vì thiếu nữ này. Đồng thời, tất cả mọi người ở đây đều kinh sợ, trợn mắt há miệng, bọn hăn cho rằng Dạ Nhược Ly và Hoàng thú có giao dịch gì đó nên Hoàng thú mới đồng ý trợ giúp nàng ta, không ngờ Hoàng thú lại kí khế ước với nàng, bất quá nghĩ đến thực lực của Dạ Nhược Ly mọi người bình tĩnh lại đôi chút.

Tuổi còn trẻ như vậy đã là Tinh Huyền sư, lại còn là một Luyện đan sư cực kì hiếm có cũng đủ để thu phục rừng rậm Huyền thú, Hoàng thú thần phục nàng cũng không có gì đáng trách.

“Không, không có khả năng...” Hỏa Thiên Ngạo trừng to mắt, toàn thân không ngừng run rẩy, trước mắt lộ vẻ hoảng sợ, chuyện này hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của gã, gã chưa bao giờ, chưa bao giờ nghĩ đến Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú sẽ vì nàng mà đến, đường đường là Hoàng thú cũng kí khế ước với nàng.

Mặc dù Bắc Sơn chi ảnh, Nam Sơn chi hỏa, rừng rậm Huyền thú là ba thế lực to lớn, nhưng rừng rậm Huyền thú vẫn nổi trội hơn, không chỉ trong rừng rậm Huyền thú là tầng tầng lớp lớp những Huyền thú cường đại, thực

lực lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với Bắc Ảnh Lạc và Hỏa Thiên Ngạo, còn về phần mạnh hơn như thế nào bọn hắc cũng không biết.

Nhìn về phần đông Huyền thú và nam nhân như trích tiên kia, sắc mặt Hỏa Thiên Ngạo không khỏi xám như tro tàn, lần đầu tiên hối hận vì quyết định của bản thân.

Nếu như có thể quay trở lại gã nhất định sẽ không trêu chọc thiếu nữ khủng bố này.

Hỏa Doãn Na ngơ ngác ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch nhìn thấy mà phải giật mình, dưới thân là một vũng máu, quần áo vàng nhạt nhiễm nhiên đã nhuộm thành màu máu đỏ chót, lúc này trong mắt ả tràn đầy phần nộ, ghen ghét cùng không cam lòng, nhưng thật sâu vẫn là sự đau đớn khôn cùng...

“Ha ha!” ả dùng tất cả khí lực, ngửa đầu cười to hai tiếng, đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, nhiễm đỏ cả một khoảng trời.

Cuối cùng ả quay đầu nhìn về Bắc Ảnh Thần, thống hận ngập tràn, há miệng muốn nói gì đó nhưng ả suy yếu đến mức không thể nói được, chỉ có thể chậm rãi nhắm mắt lại.

Bắc Ảnh Thần nếu như có kiếp sau ta thà lựa chọn không bao giờ...nhìn thấy người nữa.

Một giọt nước mắt lạnh yên chảy xuống bên trên mặt đất, hận ý vẫn còn vương trên mặt...

“Doãn Na!” Hỏa Thiên Ngạo thống khổ nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng không dám nhìn nữ nhi của mình, sau đó gã trợn mắt, cười khổ một tiếng, nhìn Bắc Ảnh Lạc: “Bắc Ảnh gia chủ, ta biết rõ hôm nay ta chạy không thoát, nhưng ta có tôn nghiêm của ta, cho dù chết cũng tự mình làm!”

Dứt lời, Hỏa Thiên Ngạo rút kiếm rồi đâm thật mạnh vào trái tim, khé miệng tràn ra một vệt máu, thân thể lão đảo ngã xuống mặt đất lạnh như băng.

“Ai!” Bắc Ảnh Lạc bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nói: “Sớm biết có ngày hôm nay sao lúc trước phải làm như vậy? Phu nhân, nàng nói xem con người có lòng tham nhất định sẽ không có kết quả tốt, hại chính bản thân mình, nếu như Hỏa Doãn Na không lưu luyến si mê Thần, vọng tưởng đạt được lòng hân, nếu như Hỏa Thiên Ngạo không có ý định muốn chiếm gia tộc Bắc Ảnh thì sao lại chuốc lấy họa diệt môn?”

Chuyển con mắt nhìn người bên cạnh, Nam Y lạnh nhạt nói: “Đây cũng là nhân tính, là con người sẽ có dục vọng, ta cũng có dục vọng của mình, đó chính là người một nhà có thể vui vẻ ở cùng một chỗ, hơn nữa, từ khi người làm gia chủ đến nay, bao lâu rồi chúng ta chưa bước chân ra giang hồ? Thực hoài niệm những ngày còn trẻ.”

Trùng mắt nhìn, Bắc Ảnh Lạc nhìn Dạ Nhược Ly âm hiểm cười: “Phu nhân nàng yên tâm, rất nhanh ta sẽ vứt bỏ được trách nhiệm này, cùng phu nhân nàng ngao du ngoạn thủy, ha ha...”

“Hắt xì!”

Dạ Nhược Ly đang muốn đi xuống võ đài thì đột nhiên nhảy mũi một cái, không khỏi nhăn mày, chẳng biết tại sao vừa rồi trong nháy mắt cảm thấy lạnh sống lưng tựa hồ như có người muốn ở sau lưng nàng tính kế, xem ra thời gian này phải đặc biệt cẩn thận.

Thiên Hoàng theo sát bước chân nàng, ánh mắt ôn nhu ngưng tụ vẻ lo lắng, khẩn trương nhìn nàng: “Người không sao chứ?”

Ai ngờ Thiên Hoàng vừa dứt lời xong một bộ xiêm y màu đỏ thối qua đứng trước mặt hân, đem hân và Dạ Nhược Ly tách ra hai bên.

“Tiểu Dạ, xem ra nàng bị cảm mạo rồi, gần đây trời lạnh cần phải chú ý thân thể, bất quá bốn vương có thể làm lò sưởi cho nàng, nàng có thể tìm bốn vương bất cứ khi nào cũng được.” Cung Vô Y đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, cười cực kì yêu nguyệt, mắt phượng dài hẹp cũng chứa đầy ý cười.

Dạ Nhược Ly quan sát bầu trời, nhìn Cung Vô Y mở rộng hai tay chuẩn bị ôm nàng sưởi ấm thì nhất thời im lặng: “Yêu nghiệt, huyền giả không bị cảm mạo được, mặt khác tại Thiên Vũ quốc không có rét lạnh, người cho rằng thời tiết như thế này là lạnh?”

Dứt lời, liền thả người nhảy xuống đài hướng về đám người Bắc Ảnh Thần mà đến.

Thiên Hoàng cũng theo ở phía sau, rời đi trước, ý vị thâm trường nhìn Cung vô Y, ôn nhu trong mắt có tia sáng mờ ảo.

“Xem ra tình địch của bốn vương quá nhiều rồi, bất quá ai bảo Tiểu Dạ ưu tú như vậy, tất nhiên không chỉ có bốn vương phát hiện ra ưu điểm của nàng, nhưng mà...” Mắt phượng nhắm lại, Cung Vô T dương cặp môi đỏ mọng, tuyệt thế tràn đầy tự tin: “Nữ nhân, nàng chỉ có thể thuộc về bốn vương, cho dù có bao nhiêu tình địch bốn vương đều sẽ không để nàng thoát.”

Hắn có loại tự tin này, một ngày nào đó Tiểu Dạ sẽ tiếp nhận hắn, chắc hẳn ngày đó không quá xa xôi...

“Ha ha, tôn nữ bảo bối a, tiếp theo nên xử lý thế nào đây?” Trông thấy Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Lạc vội vàng bước tới, xoa xoa tay, tươi cười nói.

“Những chuyện này cũng hỏi ta?” Dạ Nhược Ly nhú mày, lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, dương khóe môi, lạnh lùng nói những lời nói vang tận trời xanh: “Gia tộc tương trợ, một tên cũng không giữ lại, bất kể có tình anh như thế nào hoặc là những đệ tử bình thường cũng không cho

phép lưu lại, mặt khác một nhà Bắc Ảnh Đồi cũng không cho phép buông tha!”

Bắc Ảnh Lạc khẽ vuốt râu dài, tán thưởng gật nhẹ đầu, nếu không trừ tận gốc qua gió xuân lại mọc, xem ra nàng có đủ tư cách để trở thành cường giả, đưa gia tộc Bắc Ảnh cho nàng hẳn thật sự rất yên tâm.

“Dạ cô nương, không nghĩ chúng ta lại một lần nữa gặp nhau.”

Thanh âm quen thuộc truyền bên tai, nàng quay đầu lại, ánh mắt trong tầm nhìn chính là một bộ xiêm y màu đen, còn không đợi Dạ Nhược Ly lên tiếng, trên bầu trời xuất hiện một bóng dáng trắng kiêu, chỉ thấy Huyền Ưng cười tủm tỉm nhìn Dạ Nhược Ly ngoắc ngoắc: “Không nghĩ tới Dạ nha đầu người...”

Lời còn chưa nói xong bỗng nhiên nhận được cái nhìn cảnh cáo của Thiên Hoàng, vội vàng nuốt nước bọt, sửa lời nói: “Ha ha, Nhược Ly đại nhân đã từng nói muốn bắt hoàng thú của chúng ta làm tọa kỵ, lúc trước ta còn khinh thường không nghĩ tới người đúng là bắt được hoàng thú của chúng ta rồi, ai, ta còn chưa nói hết, Tứ ca kéo ta làm gì vậy?”

Huyền Báo dùng sức kéo Huyền Ưng, ánh mắt lướt qua Thiên Hoàng, dùng sức ra hiệu cho Huyền Ưng ngu ngốc không được nói tiếp nữa. Cho dù là ai, đều không muốn nghe người khác nói về việc bị bắt làm tọa kỵ, dù sao hẳn cũng là hoàng thú tôn quý cường đại nhưng cái tên Huyền Ưng ngu ngốc này không biết giữ mồm giữ miệng, cái gì cũng dám nói.

Nhìn theo ánh mắt của Huyền Báo, Huyền Ưng nhìn về phía Thiên Hoàng, hung hăng nuốt nước bọt, cẩn thận từng chút một ngẩng đầu nói: “Cái kia...Cái kia, Hoàng thú đại nhân, ta không có ý nói người, Huyền Ưng ta thề với trời, ta...”

“Ồ ồ, người câm miệng lại cho ta!” Nâng nắm đấm lên, Huyền Báo hung hăng đánh lên đầu Huyền Ưng, lập tức mắt Huyền Ưng nổ đom đóm,

co quắp ngã xuống đất ngất xỉu luôn, thấy vậy Huyền Báo lau lau mồ hôi đang đổ đầy đầu nói: “Cuối cùng cũng được yên tĩnh, cái tên ngu ngốc này không biết cái gì gọi là nhiều chuyện.”

Cũng may, Thiên Hoàng không có ý định so đo cùng Huyền Ưng, bởi vì lúc này sự chú ý của hắn đều tập trung trên người Dạ Nhược Ly.

Ngẩng đầu quét mắt nhìn chúng thú, Dạ Nhược Ly đầu đầy hắc tuyến: “Thiên Hoàng, ta chỉ nói người gọi thêm vài tên giúp sức, người lại tìm đến một đoàn, nhiều Huyền thú rời khỏi Huyền thú rừng rậm như thế này khiến cho toàn đại lục chấn động lên mất, bất quá sự tình cũng đã xử lý xong rồi, cũng đến lúc nên rời đi thôi.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Bắc Ảnh Lạc lập tức nhảy dựng lên, kích động tiến tới nắm lấy vạt áo của Dạ Nhược Ly: “Người...Người nói người phải đi? Như vậy sao được? Người đi rồi ta phải làm sao bây giờ? Không được, người tuyệt đối không thể đi, người còn muốn...”

Còn muốn thay hắn tiếp quản gia tộc Bắc Ảnh nữa mà.

Đáng tiếc, một câu kia Bắc Ảnh Lạc hoàn toàn không có cơ hội nói ra.

Bên cạnh lập tức giáng tới một cước, trực tiếp đá Bắc Ảnh Lạc bay ra ngoài, mà nơi hắn vừa bay qua lập tức bụi bay đầy trời, cây cối đổ ầm ầm, có thể nói một cước này không nhẹ chút nào. Đáng thương cho Bắc Ảnh Lạc cứ như vậy mà biến khỏi tầm mắt của mọi người.

“Nữ nhân của bốn vương, người cũng dám đụng vào? Muốn chết!”

Thanh âm lãnh khốc vang lên làm người ta không khỏi nuốt ngụm khí lạnh, ngạc nhiên nhìn yêu nghiệt trước mặt. Gia chủ của bọn họ, một Huyền Hoàng cấp thấp, lại bị nam nhân này dùng một cước đá bay đi rồi? Điều này sao có thể? Bọn họ chắc chắn là đang nằm mơ...

Chỉ là nhìn Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y lập tức thay đổi sắc mặt, thanh âm mỉa mai hoặc đến tận cùng phảng phất như có thể xuyên thấu tâm can: “Tiểu Dạ nàng có bị thương không? Lão gia hỏa kia chắc mười ngày nửa tháng cũng không về được đâu, ta không chặt tay hắn cũng là nghĩ tới hắn là gia gia của nàng nên có vài phần nhân nhượng rồi đấy.”

Nhìn nam nhân yêu nghiệt đang nở nụ cười lấy lòng, lại hồi tưởng lúc hắn cường thế, trong lòng mọi người ai cũng hoài nghi bọn hắn là cùng một người sao? Trước và sau khác biệt cũng quá lớn đi.

“Tôn nữ bảo bối.” Nam Y tươi cười tiến tới, vỗ vỗ vai Dạ Nhược Ly nói: “Cháu muốn đi chỗ nào cũng được, bất quá để Thần nhi và mẹ con các nàng ở gia tộc Bắc Ảnh một thời gian, lúc cháu về có thể đón đi.”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, lần này nàng rời đi là còn chuyện chưa giải quyết xong, đợi xử lý xong tất cả mọi chuyện, nàng tự nhiên sẽ trở lại gia tộc Bắc Ảnh.

“Thiên Hoàng, chúng ta đi thôi!”

Thân ảnh bước đi xa dần, hóa thành một dấu chấm nhỏ biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lần này Cung Vô Y không vội vàng đuổi theo, bởi hắn có chuyện quan trọng hơn cần phải hoàn thành...

Trên bầu trời Thiên Vũ quốc một ánh sáng màu trắng xoẹt qua đường chân trời, tựa như chiếu sáng khắp một góc thiên không, mọi người đều ngạc nhiên nhìn dị cảnh trên trời, nhưng ánh sáng kia biến mất quá nhanh cho nên không ai biết ánh sáng kì lạ kia là gì.

“Rốt cuộc lại đến Thiên Vũ quốc, Thiên Hoàng, đi xem gia tộc Nam Cung đi, không biết hơn một tháng này gia tộc Nam Cung có gì đổi khác hay không.”

“Được, ta biết rồi.”

Yên lặng gập đầu, Thiên Hoàng thả người nhảy xuống, gió lạnh xoẹt qua từng cơn, gào thét bên tai Dạ Nhược Ly, hàn ý xâm nhập vào cơ thể nhưng nàng lại tựa hồ không hề hay biết.

“Người nào? Dám tự tiện xông vào gia tộc Nam Cung?” Hộ vệ của gia tộc Nam Cung phát hiện ra khí tức lạ thường trên đỉnh đầu vội vàng rút trường kiếm nhưng khi nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì không khỏi ngây ngẩn người, vội vàng tra kiếm vào vỏ, sắc mặt cung kính nói: “Nhược Ly đại nhân, ngài đã trở về rồi?”

Nhảy xuống từ lưng Độc Giác Thú, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gập đầu: “Các người cực khổ rồi, tự ta sẽ vào trong, các người cứ tiếp tục canh gác đi.”

Thẳng đến khi bóng dáng Dạ Nhược Ly biến mất, người hộ vệ kia vẫn còn đang kích động, hiển nhiên là không thể tin được lúc này Dạ Nhược Ly lại xuất hiện ở gia tộc Nam Cung.

“Vừa rồi Nhược Ly đại nhân đã nói chuyện với ta đấy, còn ân cần hỏi thăm chúng ta, hơn nữa ngày ấy ta có đi xem Nhược Ly đại nhân tỷ thí, trên đài nàng cuồng ngạo hung hăng càn quấy, mục không thiên địa, sắc sở lóa mắt không nghĩ tới lúc gặp gỡ ngày thường một chút điểm cường giả cũng không có, nàng thật sự là thần tượng của ta, về sau ta muốn cố gắng tu luyện, tranh thủ có thể trở thành thuộc hạ của Nhược Ly đại nhân.”

Đương nhiên Dạ Nhược Ly không hề hay biết chính câu nói cực kì bình thường của mình sẽ khiến người có tâm phát sinh biến hóa lớn như thế.

Lúc này trong phòng luyện đan, Thiên Huyền chặt chẽ chau mày, duỗi ra bàn tay đầy vết chai, không quay đầu lại nói: “Thanh Nhiên, hồng diệp tím tạp chủng đã được tinh lọc sạch sẽ rồi chứ? Còn không mau đem qua cho

ta? Tên tiểu tử này làm việc ngày càng chậm chạp, coi chừng ta cho người đi quét dọn nhà vệ sinh đấy.”

Một mảnh lá cây màu tím để vào trong tay hắn, Thiên Huyền thu tay về, ánh mắt nhìn lá tím phía trên thỏa mãn cười cười: “Công lực tiểu tử nhà người ngày càng tăng đấy, có thể tinh lọc sạch sẽ như vậy so với lão đầu ta còn sạch hơn.”

Đang nói chuyện Thiên Huyền quay đầu lại, miệng còn chưa kịp ngậm lại, giống như gặp quỷ mở lớn hai con mắt.

“Sư... Sư phụ a, người đến đây lúc nào? Cũng không thông báo cho đệ đi đón?”

Nói xong, Thiên Hoàng hung hăng trợn mắt nhìn Thanh Nhiên đang đứng phía sau Dạ Nhược Ly, tiểu tử thúi này sư phụ đến cũng không nói cho hắn biết, hại hắn tưởng lầm sư phụ là tiểu tử thúi, hắn còn hắn tiểu tử thúi này có năng lực tinh lọc nhanh như thế, thì ra là do sư phụ hắn tinh lọc ra.

Nhận được ánh mắt của Thiên Huyền, Thanh Nhiên đầy ủy khuất, cái này không phải là do sư tổ không muốn hắn lên tiếng sao? Hắn cũng không có lá gan cãi lời sư tổ a.

“Ta chỉ là tùy tiện đến xem qua thôi, sau đó sẽ rời đi.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, rồi hỏi: “Một tháng này tứ đại huyền lực gia tộc có phát triển gì không?”

“Ha ha, tình hình không tệ lắm, bất quá đây đều là chỗ cung cấp phương thuốc của sư phụ,” Thiên Huyền cầm lấy một quyển vở dày cộm, lật qua lật lại vài trang, ánh mắt càng ngày càng tôn kính: “Những phương pháp điều chế đan dược này của sư phụ cho đến bây giờ ta cũng chưa thấy qua, không thể không nói sư phụ đúng là một thiên tài, nguyên cứu ra được nhiều phương pháp như vậy hơn nữa người chỉ mới có 18 tuổi.”

“Vậy người cứ tiếp tục phát huy đi, ta còn có việc không thể lưu lại thêm được nữa.” Dạ Nhược Ly chậm rãi nói, những phương pháp nàng cung cấp, mặc dù cũng có công nguyên cứu của nàng nhưng cũng có nhiều người nguyên cứu nữa nên thành quả không chỉ của riêng nàng.

Kiếp trước lần kiếp này nàng đều có thể phát triển cực nhanh là do nàng đứng phía trên mọi người nếu không có tri thức còn lưu lại, cho dù như thế nào nàng cũng không thể cường đại được như bây giờ.

Màn đêm buông xuống, Dạ Nhược Ly rời khỏi phòng luyện đan của Thiên Huyền, đúng lúc này lại chạm mặt Nam Cung Thần.

Dừng ở chỗ không xa ngắm nhìn dung nhan tuyệt sắc, Nam Cung Thần dừng cước bộ, gió lạnh thổi qua thân hình của hắn nhìn có vẻ phiêu dật tiêu sái, dung nhan tuấn mỹ nhìn thấy Dạ Nhược Ly xoẹt qua cảm xúc khác thường, sau đó lập tức đi về phía trước, vỗ nhẹ vai Dạ Nhược Ly, quyến rũ khéo môi: “Nhược Ly muội muội đã trở về rồi, chắc hẳn sự tình chỗ gia tộc Bắc Ảnh đã xong, muội trở về thật đúng lúc, có một số việc ta muốn nói với muội, không biết muội có thời gian không?”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly vẫn là đáp ứng Nam Cung Thần, quay đầu nhìn Độc Giác thú ở sau lưng nói: “Thiên Hoàng người ở đây chờ ta, ta sẽ trở về rất nhanh.”

Đường đi hẹp dài quanh co, hai người bước đi chậm rãi, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của đám người trong gia tộc Nam Cung.

“Nhược Ly muội muội, mặc dù có một số chuyện ta không muốn cho muội biết nhưng muội có quyền biết rõ chuyện này,” đột nhiên, Nam Cung Thần dừng bước chân, hắn nhìn thẳng vào thiếu nữ trước mặt, ánh mắt như sao lóe lên tia sáng khác thường: “Kỳ thật, ba năm này hành động của muội Cung Vô Y đều biết rất rõ, cũng nhớ trong lòng, trong gia tộc Bắc Ảnh cũng có tai mắt của hắn, trong vòng ba năm này Cung Vô Y một mực yên

lặng giúp đỡ muội rất nhiều, nếu không chỉ sợ với thể lực của muội sớm đã bị gia tộc Bắc Ảnh phát hiện ra từ lâu rồi.”

Trong lòng Dạ Nhược Ly khẽ động, đáy lòng có tầng cảm động, không nghĩ tên yêu nghiệt lại giúp nàng nhiều như vậy.

Nếu như chuyện đó là từ người dân bình thường mà biết được nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy nhưng nàng biết rõ Nam Cung Thần sẽ không lừa gạt nàng...

“Tại sao hắn lại làm như vậy? Lại vì sao lại giấu giếm ta?”

“Những chuyện này..., ta cũng không biết, hắn không nói cho muội biết đại khái là không muốn dùng chuyện này sẽ tạo sức ép bắt muội gả cho hắn?”

Thật không? Lòng mà Dạ Nhược Ly gầy nhẹ, nàng cũng không quên mỗi lần yêu nghiệt kia giúp nàng đều đem sự việc ấy ra uy hiếp nàng cho nên nàng không tin trong suốt ba năm qua Cung Vô Y giúp đỡ nàng mà không nói cho nàng biết là sợ nàng cảm động mà gả cho hắn.

“Đương nhiên, giấu giếm gia tộc Bắc Ảnh không chỉ có Cung Vô Y trợ giúp, nếu như muội không ấn nhẫn, trái lại không chút cố kỵ không bộc lộ thực lực của mình thì cho dù Cung Vô Y có giấu đến đâu e rằng cũng sẽ truyền tới gia tộc Bắc Ảnh.”

Dừng lại một thoáng, Nam Cung Thần vỗ vỗ ngực mình, gương mặt tuấn tú tràn đầy kiên định: “Nhược Ly muội muội, đừng quên Nam Cung Thần ta đã nói qua nếu muốn có người tiên phong thì ta nhất định sẽ đi đầu tiên, cho nên lần sau gặp mặt ta sẽ cho muội thấy một Nam Cung Thần hoàn toàn khác xưa.”

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là con người đen kiên định, nhưng trong mắt hắn dường như có gì khác...

“Được, ta chờ người làm quân tiên phong cho ta.” Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly nắm quả đấm đấm nhẹ vào người Nam Cung Thần, cười động lòng người.

Nam Cung Thần sững sốt, nắm lấy nắm đấm của Dạ Nhược Ly, cười vang nói: “Nhược Ly muội muội, Nam Cung đại ca ca sẽ không làm muội thất vọng đâu, từ nay về sau ta sẽ cố gắng đuổi theo mục tiêu, trở thành cường giả mới có thể làm người tiên phong được.”

Nửa tháng sau, Hiên Viên quốc.

Cung điện vàng son lộng lẫy, Hiên Viên Chiến ngồi ở ghế rồng, thần sắc lãnh liệt nhìn đám người đang quỳ dưới đất, trào phúng lên tiếng: “Hiên Viên Bình, người thật to gan, dám câu kết với thế lực khác, muốn mưu hướng soái vị, cũng may trẫm có cường giả tương trợ, nếu không chẳng phải gian kế của người đã thực hiện được rồi?”

Nghe vậy, Hiên Viên Bình nắm chặt nắm đấm, cực kì không cam lòng: “Ám Dạ trước giờ không quản thế sự hoàng gia, ta thật sự không rõ vì cái gì người của bọn họ lại giúp người?”

“Ha ha, đấy là Ám Dạ thấy rõ sự tình, trẫm thân là đế vương, trợ giúp trẫm có gì là không tốt?” Hiên Viên Chiến cười to hai tiếng, cong môi, ánh mắt nhìn về nam tử mặc áo đen: “Huyền Vũ công tử, người trợ giúp trẫm có công như vậy, người muốn gì? Quan bá nhất phẩm, hay là hoàng kim trăm vạn lượng? Chỉ cần người mở lời trẫm nhất định sẽ thỏa mãn người.”

Hiên Viên Chiến cực kì đắc ý, không chút phát giác vẻ mỉa mai của Huyền Vũ.

“Người cho rằng người của Ám Dạ vào triều là quan hay là sẽ nhận hoàng kim vạn lượng?” Ngay lúc này một giọng nói vang lên làm mọi người chú ý đến, liền nhìn thấy thiếu nữ áo trắng chân đạp lên Độc Giác

thứ từ trên trời giáng xuống, tất cả mọi người đều bị ánh sáng của Độc Giác thú hấp dẫn cho nên thật lâu sau mới có thể tỉnh táo lại.

“Là người?” Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, Hiên Viên Chiến nghĩ đến vũ nhục của mấy tháng trước, sắc mặt trầm xuống: “Không nghĩ tới người còn dám trở về, hừ, người cho rằng hoàng tộc bây giờ như hoàng tộc lúc trước sao? Hôm nay đã có Ám Dạ cường đại tương trợ, trăm không hề sợ người, Huyền Vũ công tử, người giúp ta bắt nữ nhân kia lại.”

Năng lực của Huyền Vũ gã đã từng thấy qua, không hề thua kém Thanh Long, cho nên gã tin tưởng có Huyền Vũ công tử xuất chiến nhất định sẽ bắt được nữ nhân kia.

Thiếu nữ kia vừa xuất hiện, ánh mắt của Huyền Vũ lập tức tập trung lên người nàng, không chờ đến lúc Hiên Viên Chiến mở miệng, hắn đã chạy tới chỗ Dạ Nhược Ly, ôm quyền nói: “Chủ nhân, nhiệm vụ người giao phó đã hoàn thành xong, tung tích của Dạ Minh Hi cũng đã tìm được.”

Cái gì? Chủ nhân?

Thân thể Hiên Viên Chiến đột nhiên cứng lại, hắn trừng to hai mắt, không dám tin nhìn Dạ Nhược Ly: “Hắn...Hắn gọi người là chủ nhân, vậy người là...”

Nhàn nhạt quét mắt nhìn Hiên Viên Chiến, Dạ Nhược Ly không chút biểu tình trả lời: “Ta là các chủ của Ám Dạ các, toàn bộ Ám Dạ các đều là thuộc hạ của ta, ta để bọn hắc giúp người, Hiên Viên Chiến, từ tuyệt vọng đến hi vọng lại từ hi vọng đến tuyệt vọng, tư vị như thế nào?”

“Phanh!”

Hiên Viên Chiến ngã từ ghế rồng xuống, oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Thì ra đây đều là trò của người, người cũng đã biết trăm bị đám người Hiên Viên Bình vây khốn trong hoàng cung đã sợ hãi đến mức

nào, về sau Âm Dạ các người đột nhiên giúp ta, thay ta đoạt lại tất cả cuối cùng người lại nói với trăm người làm tất cả chuyện này đều là vì muốn trừng phạt trăm? Dạ Nhược Ly, không nghĩ tới nữ nhân người lại độc ác như vậy!”

Đồng thời, đám người Hiên Viên biết được Dạ Nhược Ly là các chủ Âm Dạ các đều sợ đến choáng váng, nhất là Hiên Viên Tinh Nhi, thân thể mềm mại run rẩy không thôi, vô thức trốn tránh sau lưng Hiên Viên Bình, ánh mắt toát vẻ sợ hãi.

“Hiên Viên Chiến, những điều này đều là do người tự tìm đến!” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, hàn mang trong mắt xoẹt qua.

Nuốt nước bọt, Hiên Viên Bình vội vàng chạy đến Dạ Nhược Ly, hai tay ôm lấy chân nàng, khóc lóc thảm thiết: “Dạ cô nương, người và Hiên Viên Chiến có cừ oán không chút liên quan đến ta, ta van xin người bỏ qua cho ta đi, ta còn chưa muốn chết!”

Thà rằng hắn bị Hiên Viên Chiến chém đầu cũng không muốn rơi vào tay Dạ Nhược Ly, với lòng dạ độc ác của nàng, làm sao hắn sống nổi.

Chân mày chau lại, Dạ Nhược Ly đá văng Hiên Viên Bình ra, mới nhìn Huyền Vũ hỏi: “Dạ Minh Hi ở đâu?”

“Hắn bị gia tộc Đông Phương bắt đi rồi, ta đã tra ra được có một nhóm người trong gia tộc Đông Phương tạo phản, vọng tưởng nhúng chàm võ giả thế giới, cho nên phái người âm thầm trợ giúp Hiên Viên Bình, mà lúc Dạ Minh Hi đang làm nhiệm vụ vô tình nghe được tin tức này nên bị Đại trưởng lão kia phát hiện bắt lại.”

“Hắn ở đâu?”

“Sáng nay mới truyền đến, ta vốn đi trước ai ngờ chủ nhân đã trở về.”

“Đông Phương Phi đúng là quá vô dụng rồi, ngay cả người trong gia tộc cũng không quản lý được.” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra sát khí: “Chỗ đó ta sẽ đích thân đi xem, ngược lại ta cũng muốn nhìn xem đám củi mục to gan kia dám động vào người của ta. Huyền Vũ, hậu sự bên này giao cho người, ta không muốn nhìn thấy gia tộc Hiên Viên nữa.”

Nói xong, thả người nhảy lên Độc Giác thú, biến mất tận trời xanh.

Thành Đông Phương là một tiểu thành nhỏ thoát ly với bốn nước, dài đến mấy ngàn thước, kinh tế phát đạt, đối với bốn nước mà nói là như miếng thịt mỡ nhưng mà khối thịt mỡ này nhờ có gia tộc Đông Phương mà không có quốc gia nào dám thu nạp, trừ phi bọn họ chán sống.

Ánh mặt trời ấm áp, sau giờ Ngọ Thành Đông Phương yên tĩnh lạ thường.

Ngày hôm đó, trên bầu trời của gia tộc Đông Phương vang lên tiếng hét đầy phẫn nộ, truyền đến tai của mọi người trong thành: “Gia tộc Đông Phương chỉ cần là sinh vật còn sống mau lăn hết sức ra đây cho ta! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Toàn bộ mọi người trong thành đều nhìn theo phương hướng phát ra giọng nói, bọn hăn thật muốn biết là ai to gan đến vậy, dám ở trước mặt gia tộc Đông Phương gào thét.

Tiếng bước chân của gia tộc Đông Phương truyền tới, sau đó một người cầm vũ khí lao nhanh ra cửa, chỉ thấy người cầm đầu là một lão giả tóc trắng xóa, hăn nhìn Dạ Nhược Ly rồi thở nhẹ ra, khinh thường nói: “Ta còn tưởng là đại nhân vật nào tới đây, thì ra chỉ là một con nhóc, tiểu nha đầu, người có biết rõ chúng ta là ai không? Cũng dám đến đây làm loạn?”

Dạ Nhược Ly quăng mắt nhìn lão giả, hỏi: “Người là ai?”

“Ta? Ta chính là Đại trưởng lão của gia tộc Đông Phương, Thiên Huyền sư cao cấp.” Đại trưởng lão đặc ý ngửa đầu, xác thực trong mắt người bình thường Thiên huyền sư đã cường đại đến mức không gì sánh bằng.

“Người chính là Đại trưởng lão của gia tộc Đông Phương?” Thần sắc Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, sát khí cuộn cuộn như nước sông: “Không nghĩ tới vận khí của ta tốt như vậy, nhanh như thế đã tìm được người, rất tốt, người nhanh chịu chết cho ta!”

Một luồng khí tức cường đại phát ra, cảm nhận được khí tức của nàng, Đại trưởng lão vội vàng lùi về sau hai bước, gã không biết vì sao Dạ Nhược Ly lại có sát khí đáng sợ như vậy, ngay cả hít thở cũng cảm thấy sợ hãi.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Còn không mau tránh đường cho ta!”

Phía sau bỗng nhiên truyền tới giọng nói của Đông Phương Phi, Đại trưởng lão như tìm được cứu tinh, vội vàng quay người, hướng về phía Đông Phương Phi nói: “Gia chủ, người phải thay ta làm chủ, nữ nhân này không hiểu vì sao lại muốn giết ta, còn không đem gia tộc Đông Phương chúng ta vào mắt, hôm nay nhiều người nhìn thấy như vậy, phải giết chết nàng mới có thể cứu vãn lại mặt mũi của gia tộc Đông Phương.”

Đại trưởng lão hăng say nói không hề phát giác Đông Phương Phi nhìn Dạ Nhược Ly vô cùng cung kính, chỉ là khi nghe thấy lời nói của Đại trưởng lão, mặt mũi của hắn không khỏi đen lại...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Một Năm Bế Quan, Huyền Hoàng Trung Cấp

editor: aries mai.

“Phanh!”

Năm chặt năm đấm, Đông Phương Phi đột nhiên đánh về phía Đại trưởng lão đang mài miết cáo trạng, ngay sau đó âm thanh im bật lại, tại tầm mắt của mọi người Đại trưởng lão oanh liệt ngã xuống, nhất thời vách tường trắng như tuyết có một vết nứt thật to, nhìn thấy mà giật cả mình.

Đông Phương Phi không hề liếc mắt nhìn Đại trưởng lão một cái, hần bước đến trước mặt Dạ Nhược Ly cung kính nói: “Nhược Ly đại nhân, sao lại rãnh rỗi đến thành Đông Phương nhỏ bé này? Nhược Ly đại nhân đại giá quang lâm thật vinh dự cho thành Đông Phương này, chỉ là người nên thông báo một tiếng, thuộc hạ nhất định sẽ nghênh đón ngài.”

Nhược Ly đại nhân? Thuộc hạ?

Mọi người đều vì Đông Phương Phi mà ngây ngẩn cả người, Đông Phương gia chủ lại xưng hô kính cẩn như vậy đối với thiếu nữ này, còn tự nhận mình là thuộc hạ?

Mọi người đột nhiên nhớ đến chuyện ở Thiên Vũ quốc có một thiếu nữ thiên tài, vang danh khắp nơi, là chủ nhân của Tứ đại huyền lực gia tộc, là đại sư phụ của Thiên Huyền đại sư... Trừ nàng ra còn ai có khả năng để cho đường đường là Đông Phương gia chủ lại tôn kính như thế? Không biết

nhân vật to lớn như vậy đến thành Đông Phương có chuyện gì, dường như có liên quan đến Đại trưởng lão...

Đại trưởng lão thật vất vả mới bò lên được, lại bị câu nói của Đông Phương Phi dọa đến mức nằm xuống lại, gã hoảng sợ ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mặt, chậm rãi lui lại phía sau, run run rẩy rẩy nói: “Người muốn làm gì? Vừa rồi ta cũng không đắc tội với người, vì sao người lại muốn gây chuyện với ta? Là cường giả thì có thể tùy tiện giết người à? Ah thiên tài cuồng phi!”

Âm thanh sồn hết cả gai ốc của Đại trưởng lão vang lên, đầu ngón tay của hắn đều bị Dạ Nhược Ly giẫm nát dưới chân, mồ hôi lạnh túa ra, cho đến bây giờ gã cũng không biết gã đã làm gì trên chọc nàng.

“Cái kia, Nhược Ly đại nhân, Đại trưởng lão hắn...”

Không để Đông Phương Phi nói hết lời, một hàn khí xoẹt qua tai, làm mọi người không khỏi rung mình một cái.

“Nói! Dạ Minh Hi ở đâu?” Dạ Nhược Ly không chút biểu tình hỏi, mắt đen không hề che giấu sát cơ ngập trời.

“Ta...Ta không biết người đang nói ai, ta không biết ai có tên là Dạ Minh Hi cả.” Đại trưởng lão cắn răng thật chặt, gã xác thực không biết Dạ Minh Hi là ai, như thế nào có thể nói cho nàng biết hắn đang ở đâu chứ?

“Vậy ta sẽ giúp cho người nhớ lại một chút!” Chân Dạ Nhược Ly tăng thêm lực, hung hăng dẫm lên cổ tay gã, dùng âm thanh trầm thấp nói: “Hơn một tháng trước, phải chăng có một nam tử nghe lén các người nói chuyện? Về sau bị các người phát hiện rồi bắt lại? Nếu như hắn có mệnh hệ gì ta muốn cả gia tộc Đông Phương các người cũng phải chôn cùng!”

Nghe vậy, sắc mặt Đại trưởng lão run rẩy, con người lóe lên tia chột dạ: “Ta vẫn không biết các người đang nói ai, người tìm nhầm người rồi, ta

không có bắt nam nhân nào tên Dạ Minh Hi cả.”

Gã tuyệt đối không thể thừa nhận, nếu như để gia chủ biết mấy năm qua gã đã làm gì thì gã nhất định không thoát khỏi cái chết, nếu như không thừa nhận không biết chừng còn chừa lại một đường sống, xem ra nam nhân kia không thể giữ lại được nữa, nguyên bản là vì muốn biết rõ lai lịch của hắn nên mới giữ lại đến ngày hôm nay, chờ đến khi thiếu nữ này rời khỏi gã nhất định phải giết chết hắn, mới có thể ngăn chặn được hậu họa về sau.

“Xem ra hỏi người cũng không được gì rồi.”

Thu hồi chân, Dạ Nhược Ly phúi tay, Đại trưởng lão liền thở hắt ra, nàng đột nhiên hét to một tiếng: “Thiên Hoàng, giúp ta san bằng cả gia tộc Đông Phương, coi như phải đào ba tấc đất ta cũng muốn tìm cho ra Minh Hi.”

Vốn tâm tình đã buông lỏng ngay lập tức bị nhắc lên lại, chỉ là trong lòng Đại trưởng lão vẫn đang ôm hy vọng...

“Được, ta sẽ làm theo lời người.”

Dứt lời, Thiên Hoàng bay lên trên không, đôi mắt ôn nhu lóe lên hàn ý, sừng trên đầu lóe sáng, cánh chim vỗ mạnh, cuồng phong hiện lên, vòi rồng xuất hiện, từ phía xa xa đã cảm nhận được cường đại áp bách. Tất cả mọi người đều bởi khí thế ngất trời của Thiên Hoàng mà ngây ngẩn cả người, trong nội tâm chỉ có một cảm giác...

Cường, đại cường đại rồi, Huyền thú cường đại bưu hãn đến bậc này, tại sao lại là thuộc hộ của nàng? Cho dù thực lực của nàng không kém nhưng Huyền thú này có thể đánh đồng với Huyền thú bình thường sao?

“Ầm ầm!”

Cuồng phong thổi qua, cây cối nhà cửa đổ ầm ầm, trong phút chốc toàn bộ gia tộc Đông Phương đều trở thành bình định.

Thiên Hoàng chui vào đám phế tích, sau đó lại bay lên không trung, bay đến trước mặt Dạ Nhược Ly, chỉ là trên lưng lại có thêm một nam tử thương tích đầy mình, nhưng mà nhìn thấy nam tử đang mặc trường bào màu nâu sẫm kia sắc mặt Đại trưởng lão xám như tro tàn, tràn đầy khiếp sợ.

“Người muốn tìm là nam nhân này? Ta ở dưới phát hiện ra được.”

“Vất vả cho người rồi, Thiên Hoàng.”

Dạ Nhược Ly bước đến bên cạnh Dạ Minh Hi, xuất ra viên thuốc rồi nhét vào miệng Dạ Minh Hi, dung nhan trắng bệch dần dần khôi phục lại huyết sắc, một lát sau hăn mở mắt, nhìn thấy Dạ Nhược Ly nở nụ cười thật đáng đánh đòn.

“Chủ tử, người đã đến rồi...”

“Người cũng đừng nói nhiều quá, mọi người cần thiết sau khi trở về rồi nói sau.” Quét mắt nhìn vết thương chồng chất trên người Dạ Minh Hi, lông mày nàng không khỏi nhíu chặt lại, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào người Đông Phương Phi nói: “Đông Phương Phi, chuyện kể tiếp người cũng biết nên xử lý như thế nào rồi chứ? Nếu lần sau còn quản không tốt người trong tộc, ta muốn gia chủ người cũng nên chấm dứt luôn đi.”

Nhìn thấy một màn trước mặt Đông Phương Phi cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Đại trưởng lão rồi lại nhìn qua Dạ Nhược Ly ôm quyền nói: “Nhược Ly đại nhân yên tâm, ta biết rõ nên xử lý như thế nào, sẽ không để đại nhân phải thất vọng.”

“Chuyện này giao cho người, ta không hi vọng lại gặp tên Đại trưởng lão dư thừa đó nữa.” Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì đó trừng mắt nhìn: “Đông Phương Phi, ta làm hỏng gia tộc Đông Phương, người không trách ta chứ?”

“Cái này...Cái này sao có thể?” Đông Phương Phi lau mồ hôi lạnh, cười lấy lòng: “Cho dù đại nhân có hủy mười cái gia tộc Đường Phương như thế này đều là chuyện nên làm. Ta làm sao có thể trách đại nhân được.”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn Đông Phương gia chủ, không nghĩ tới công phu nịnh hót của gia chủ bọn họ cũng không tệ.

“Được, Thiên Hoàng, chúng ta đi!” Nói xong, Dạ Nhược Ly cười lên Độc Giác thú biến mất lên trời xanh.

Mà đại bộ phận người trong thành Đông Phương đều nhìn về phía gia tộc Đông Phương tất nhiên cũng đã nhìn thấy một cảnh vừa rồi, vì vậy đều vội vàng chạy vào nhà đem Dạ Nhược Ly và những người bên cạnh vào danh sách không nên chọc vào, bằng không thì kết cục sẽ giống như gia tộc Đông Phương.

Chính là đường đường là Huyền lực gia tộc Đông Phương cũng thành ra như vậy, huống chi những võ giả bình thường như bọn hắn?

Dạ Nhược Ly di chuyển đến Bắc Sơn, sau đó nhảy từ trên lưng Độc Giác thú xuống, một thân hình trắng kiện nhanh chóng chạy tới, chỉ cần nhìn cũng biết được người tới là ai, không khỏi nhú mày: “Huyền Ưng, người chạy nhanh như vậy làm gì? Chẳng lẽ đằng sau có người truy sát người?”

“Hà hà, hà hà” Huyền Ưng hỗn hển thở mấy hơi, lau mồ hôi trên mặt, lo lắng nói: “Nhược Ly đại nhân, Hoàng thú đại nhân, các người cuối cùng cũng đã về rồi, xảy ra chuyện lớn...”

“Cái gì?” Nghe vậy sắc mặt Dạ Nhược Ly biến sắc, ánh mắt âm trầm: “Xảy ra chuyện gì rồi? Là có người đến quấy phá? Bắc Sơn có hai Huyền Hoàng còn có tên yêu nghiệt Cung Vô Y thì còn ai là đối thủ nữa chứ? Chẳng lẽ là Huyền tôn? Huyền Ưng, cha mẹ ta có gì nguy hiểm không?”

“Cái gì?” Huyền Ưng sững sờ trừng mắt, vội vàng lắc đầu: “Không, không phải, ngược lại Bắc Sơn không có chút vấn đề gì chỉ là lão đại của chúng ta, là Long vương đó, hần.. hần bị nam nhân của người buộc đi rồi, ô ô, lão đại đáng thương...”

Huyền Ưng dùng sức bức ra hai giọt nước mắt, dùng góc áo lau lau, tựa hồ như đang muốn tạo cảnh bi thương hào khí.

Gió lạnh thổi qua, yên ắng im lặng, Huyền Ưng cảm thấy có chút không thích hợp, chậm chạp ngẩng đầu lên, trước tầm mắt hần chính là một dung nhan tuyệt sắc tràn đầy hắc tuyến.

“Huyền Ưng, người không có việc gì làm sao?” Dạ Nhược Ly im lặng quét mắt nhìn hần, đẩy đẩy hần đi, nói: “Người không có việc gì làm cũng đừng nên gây chuyện, Thiên Hoàng, Dạ Minh Hi, chúng ta đi, có lẽ thời gian trở về Ly Phong quốc vẫn nên bàn bạc với cha mẹ trước.”

Nhìn chăm chú Dạ Nhược Ly và Thiên Hoàng bước đi, Huyền Ưng vẫn đứng ngu ngơ tại chỗ, rất xa còn nghe thể âm thanh của một người một thú đang nói chuyện.

“Thiên Hoàng, người bay nhanh hơn hay Long Vương bay nhanh hơn?”

“Long Vương là thuộc hạ của ta, cho nên bất kể là thực lực hay tốc độ hần đều không bằng ta.”

“À, thế thì ta yên tâm rồi.”

Trừng mắt nhìn, Huyền Ưng phục hồi tinh thần, nhếch miệng sau đó lệ rơi đầy mặt: “Ô ô, lão đại đáng thương, Nhược Ly đại nhân trọng sắc khinh bạn, Hoàng thú đại nhân cũng thiên vị lấy nàng, lão đại người cũng bị Hoàng thú đại nhân đánh đồng làm tọa kỵ rồi, bất quá lão đại người sao có thể xui xẻo như vậy? Đệ đệ là ta đây cũng thật sự không giúp được gì cho người rồi, cho nên người tự giải quyết cho tốt a.”

Lúc này ở đại sảnh của gia tộc Bắc Ảnh, Bắc Ảnh Lạc, Nam Y, Bắc Ảnh Thần đang ngồi trên ghế, Lâm Hình ôm Bắc Ảnh Phong ngồi bên cạnh Bắc Ảnh Thần.

Nghe thấy quyết định của Dạ Nhược Ly, Bắc Ảnh Lạc sửng sốt một chút, bất đắc dĩ thở dài: “Tôn nữ bảo bối. không phải gia gia muốn ngăn cản cháu, với thực lực của cháu bây giờ cũng không có cách nào đối phó lại với đám người Vân gia, không biết cháu đã nghe qua thế lực thần tiên chưa? Thế lực này lớn hơn tất cả các thế lực khác, bọn hã từng ra quy định huyền giả không được ra tay với gia tộc võ giả.”

“Thần tiên?” Dạ Nhược Ly nhú mày, lắc đầu: “Thế lực đó ta chưa từng nghe qua.”

“Tiên nhân trong vô số cường giả, nghe nói bên trong còn có một Huyền Thánh, đương nhiên đây chỉ là nghe nói, tình huống thật thế nào ta cũng không biết, bất quá cháu yên tâm, cường giả Huyền Thánh sẽ không ra tay đâu, thế nhưng Huyền tôn có rất nhiều, với thực lực của cháu chắc chắn không khỏi là đối thủ của bọn họ rồi.”

Dạ Nhược Ly trầm mặc không nói, một lát sau nàng ngẩng đầu, khuôn mặt tuyệt sắc đầy kiên định: “Giúp cháu tìm một chỗ bế quan, cháu cần bế quan một năm, một năm sau mặc kệ tăng lên được bao nhiêu đều phải tiến vào Ly Phong quốc, Vân gia tiêu dao quá lâu rồi...”

Nắm chặt nắm đấm, sát ý chiếm trọn con mắt đen, giờ khắc này, thanh âm Dạ Nhược Ly âm trầm đến đáng sợ.

Vuốt ve râu dài, Bắc Ảnh Lạc khẽ gật đầu: “Như thế mới có thể thành đại sự, tôn nữ bảo bối cháu cứ yên tâm đi, ta sẽ tìm cho cháu một chỗ bế quan, ha ha, không biết một năm sau thực lực của cháu sẽ tăng đến mức nào đây?”

Dạ Nhược Ly tự tin nở nụ cười, hôm nay chỉ có một Bạch Hồ là cần nàng cung cấp huyền khí, chắc hẳn trong vòng một năm này thực lực của nàng sẽ có chuyển biến mới.

--- ----

Trên tầng mây cao vút ở đỉnh Bạch Sơn, huyền khí nồng đặc nhất ngọn núi, sương mù dày đặc bao quanh, thời khắc này truyền đến một luồng khí cường đại, nhưng ai cũng biết chỗ này là nơi bế quan của Dạ Nhược Ly nên cũng không có ai dám đến làm phiền.

Trên đáy nguồn của ngọn núi, bé trai nhàm chán ngồi trên ghế đá, tay chống lên mặt, mắt to thủy chung nhìn chăm chăm về phía trước.

“Đại tỷ đến khi nào mới ra, một năm rồi Phong nhi không gặp tỷ, thật sự rất nhớ tỷ tỷ.”

Ngón tay tinh tế tỉ mỉ duỗi ra phía sau, rơi vào bả vai của bé trai, Lam Hình cất bước tiến tới, ôn nhu cười nói: “Tiểu Phong, yên tâm đi, lúc trước tiểu Ly nhi nói bế quan một năm, hôm nay vừa tròn một năm rồi, nàng nhất định sẽ rời khỏi núi Bạch Sơn này.”

Không lâu sau đó, Bắc Ảnh Lạc, Bắc Ảnh Thần, Nam Y cùng mọi người dần dần xuất hiện, ánh mắt đều nhìn chăm chú về núi Bạch Sơn.

Trong lúc mọi người đang tập trung liền nhìn thấy một bộ xiêm y màu trắng từ xa xa, chậm rãi bay tới mà khi nhìn thấy thiếu nữ áo trắng ấy Bắc Ảnh Phong từ trên ghế đá nhảy xuống, hung hăng chạy về phía nàng, mắt to vẩy đuôi, phấn điêu ngọc mài lộ vẻ đáng yêu.

“Tỷ tỷ, Phong nhi rất nhớ tỷ.”

Rủ mắt xuống, Dạ Nhược Ly đứng trước mặt bé, bờ môi cong lên nụ cười vui vẻ: “Tiểu Phong, một năm không gặp đệ lại cao lên không ít, còn

có cha dưỡng, mẫu thân, lão đầu, nãi nãi, các người đều đến hết sao?”

Nàng ngẩng đầu lên, con người đảo quanh mọi người, trên khuôn mặt tán ra vẻ nhu hòa.

Bắc Ảnh Lạc nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, chẳng biết tại sao hẳn cảm nhận được khí tức trên người nàng còn vượt qua hẳn, có thể là do hẳn ảo tưởng...Chẳng lẽ một năm ngăn ngui thực lực của nàng đã vượt qua hẳn? Cái này...Chắc không thể đâu.

“Cháu gái a, thực lực của cháu...” Xoa xoa bàn tay, Bắc Ảnh Lạc cười híp mí hỏi.

“A?” Dạ Nhược Ly nhú mày, vân thanh phong nhạt mở miệng: “Trước đó vài ngày trùng hợp thăng đến Hoàng Huyền, bất quá có thể nhờ hiệu quả của đan dược mà thăng cấp từ Tinh Huyền sơ cao cấp lên đỉnh phong.”

“Phanh!”

Bắc Ảnh Lạc thiếu chút nữa ngã xuống đất. cho dù nàng đột phá đến Tinh Huyền sơ đỉnh phong là nhờ đan dược nhưng trong một năm có thể thăng cấp đến Hoàng Huyền trung cấp, làm sao có thể dùng từ thiên tài để hình dung? Quả thật đúng là đồ biến thái, biến thái đến mức không có thể dùng lời lẽ thường tình để giải thích được.

Những người còn lại cũng ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly, hiển nhiên không ngờ rằng thiên phú của nàng lại đạt đến trình độ cao siêu như vậy.

Mọi người đều không biết nếu không phải lúc đầu Dạ Nhược Ly còn phải cung cấp Huyền khí cho bốn thần thú đang ngủ say, ước chừng nàng đã sớm đột phá Hoàng Huyền trước khi đến gia tộc Bắc Ảnh rồi, bởi vì mỗi lần tu luyện công lực đều phải chia ra nên đột phá mới bị hạn chế như vậy.

“Xem ra, bốn vương tới chậm.”

Thanh âm yêu nghiệt vang lên, Dạ Nhược Ly quay đầu lại nhìn liền thấy trường bào màu đỏ Cung Vô Y đang bước tới, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười vui vẻ, mắt phượng nhìn nàng từ đầu đến cuối.

Không tự chủ nàng lại nhớ đến chuyện Nam Cung Thần nói lúc trước, đột nhiên phát giác Cung Vô Y này cũng có lúc nhìn thấy cũng thuận mắt.

Cung Vô Y cười âm hiểm, ánh mắt nhìn Bắc Ảnh Thần và Lam Hình, nói: “Giàn phòng ở vương phủ đã chuẩn bị xong, nếu như các người có ý định tới Ly Phong quốc liền có thể ở tại vương phủ, không biết ý định của nhạc phụ nhạc mẫu như thế nào?”

Chỉ cần Tiểu Dạ theo hắn trở về vương phủ, cả đời này cũng đừng hòng chạy thoát khỏi bàn tay hắn.

“Ha ha, như thế rất tốt, vậy thì đành quấy rầy vương gia rồi.” Bắc Ảnh Thần mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Lam Hình, nắm chặt tay nàng: “Hình Nhi, ta tin tưởng Tiểu Ly nhi có chừng mực chúng ta vẫn nên đi trước, nàng đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy huống chi giờ chỉ còn lại khoảng thời gian ngắn ngủi này, nếu như không chắc tiểu Ly nhi sẽ không xuất thủ.”

Nghe vậy Lam Hình gật đầu, nữ nhi của nàng, nàng đương nhiên có thể yên tâm, tiểu Ly nhi sẽ không để ý đến thời khắc nhất thời này đâu, vẫn nên đi trước thì hơn, nàng thật muốn biết nếu nhìn thấy mẹ con nàng tên cầu tặc Vân Lan kia sẽ có thái độ như thế nào.

Nhìn thấy Bắc Ảnh Thần đáp ứng Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly cũng không phản đối, nhưng nhìn về phía Ly Phong quốc trong mắt lại xoẹt qua hàn ý sâu xa.

Vân Lan, từ biệt cũng gần mười năm, Dạ Nhược Ly ta rất nhanh sẽ trở về Ly Phong quốc, sẽ báo thù, những sai lầm trước kia của Vân gia các người chắc chắn phải chịu cái giá vô cùng thâm trọng.

Quyển 3

[Chương 1: Trở Về Ly Phong Quốc](#)

[Chương 2: Người Thân Gặp Mặt](#)

[Chương 3: Huyền Thủ Cấp Mười Lăm](#)

[Chương 4: Âm Mưu Phù Tướng Quân](#)

[Chương 5: Ai Dám Cướp Hồn Từ Trong Tay Ta?](#)

[Chương 6: Tồn Thương Người Nàng, Chết!](#)

[Chương 7: Tìm Tới Tận Cù Rời...](#)

[Chương 8: Nàng Ta Là Người Sao? Quá Biến Thái!](#)

[Chương 9: Cung Vô Y Cảm Giác Nguy Cơ](#)

[Chương 10: Niệm Khê Tới Rồi](#)

[Chương 11: Vân Gia Tận Thế, Đã Tới Chưa?](#)

[Chương 12: Trương Lão Tiên Nhân Phản Nộ](#)

[Chương 13: Người Thương Khung Giới Tới](#)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Trở Về Ly Phong Quốc

editor: aries mai.

Kinh đô Ly Phong quốc ngựa xe như nước, nhộn nhịp hưng thịnh, bên đường ngẫu nhiên có tiếng bán hàng rong truyền tới, thanh âm người đi đường nói chuyện với nhau không ngắt, quán rượu trà tứ bên trong nghị luận nhao nhao, thời gian lật đổ bạo vương đã qua rất lâu rồi, năm năm sau khi tân hoàng đăng vị dường như thay đổi thành một nơi khác, dần dần hưng thịnh hơn.

Mà trong lúc này ở Ly Phong quốc truyền ra một tin tức lan truyền khắp cả nước...

“Này, các người có nghe chưa? Nam Vương thần bí kia chuẩn bị trở về rồi.”

“Cái gì? Nam Vương muốn về rồi sao?”

“Là thật đấy, ta nghe biểu ca trong Nam Vương phủ nói, nghe nói đoạn thời gian này toàn bộ Nam Vương phủ đều tu bổ lại, hơn nữa Nam Vương còn truyền tin về nói tất cả người trong Nam Vương phủ chuẩn bị nghênh đón Nam Vương phi.”

“Nam Vương phi? Người không phải đang kể chuyện cười đấy chứ? Ta nghe nói Nam Vương rất thích sạch sẽ, đã từng có nữ tử ái mộ hắn không cẩn thận đụng phải góc áo của hắn, kết quả bị Nam Vương chặt bỏ cả đầu

cánh tay, hung ác thô bạo như thế lại chán ghét nữ nhân như thế sao có thể có Nam Vương phi được?”

“Ai, Nam Vương đã có Vương phi, không biết làm tan nát biết bao con tim thiếu nữ đây, phải biết Nam Vương kia không chỉ làm mỹ nam đệ nhất Ly Phong quốc mà còn vì hoàng đế cũng phải kính hân ba phần, toàn bộ thiếu nữ Ly Phong quốc này đều muốn làm thiếp của Nam Vương, nhưng Nam Vương cũng chẳng thèm ngó ngang đến, hôm nay lại có Vương phi, người nói có phải là...bệnh sạch sẽ đã chữa được rồi? Kể từ đó nữ nhân trong thiên hạ có hy vọng rồi?”

“Điều này cũng đúng, tiến vào Nam Vương phủ cho dù có làm thiếp cũng tốt hơn gả cho Vương gia khác.”

Mọi người ở Ly Phong quốc nghị luận không ngừng, trong Nam Vương phủ lại là một mảnh rối ren, Hàn Phong chau mày, chỉ huy mọi người bố trí lại sân nhỏ: “Đem bồn hoa kia đặt trong các nhĩ, hương được thư thần gì đó bỏ vào, đây chính là Vương gia tự mình nhả nhủ đấy, Vương phi cả ngày đều bận rộn, nên để tâm tình thư giãn một chút, còn có cái kia nữa...”

Đúng lúc này, quản gia Lâm Thanh vội vàng hấp tấp chạy tới, không kịp thở nói: “Hàn Phong đại nhân, Vương gia trở về rồi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Hàn Phong đại biến, khuôn mặt tuần tú hiện lên tia hoảng sợ, hắn còn chưa học bay xong, chủ nhân sao lại nhanh trở về như thế? Bất quá hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng phất tay áo: “Tốt rồi, cứ như vậy đi, tất cả mọi người trong vương phủ mau nghênh đón Vương gia và Vương phi tương lai nào.”

Đã một năm trôi qua, cũng không biết chủ nhân đã theo đuổi được chủ mẫu chưa, cho dù thế nào chủ mẫu nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của chủ nhân rồi.

Lập tức, mọi người dừng động tác lại, đều hướng về phía đại môn (cửa lớn, chính) của vương phủ.

Lúc này ngoài cửa vương phủ là hai cổ kiệu hào hoa dừng lại, hai kiệu phu đều là người có tướng mạo xuất chúng. Chỉ thấy trong đó mỹ nam tử dung mạo mảnh mai, thân hình đơn bạc, cho dù là nam hay nữ nhìn thấy hẳn cũng muốn bổ nhào tới, nam tử còn lại cũng là một loại tuấn mỹ, một bộ trường bào màu nâu sẫm, trong miệng còn ngậm cọng roi, khóe môi nở nụ cười tà mị du côn, bộ dạng dường như rất giống du côn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khí chất của hắn.

“Cung nghênh Vương gia cùng Vương phi hồi phủ.”

Âm thanh chinh tề vang vọng, chỉ thấy mọi người trong vương phủ đều đứng đông đủ tại cửa lớn, thần sắc cung kính nhìn về hai cổ kiệu xa hoa.

Cổ kiệu bên trái chậm rãi xóc lên, áo đỏ kinh diễm xuất hiện, nam tử trên kiệu nhảy xuống, hắn cũng không vội tiến tới mà lại hướng vào trong kiệu đưa tay ra, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt tươi cười, thấp giọng nói: “Tiểu Dạ, nhiều người nhìn xem như vậy, nàng sẽ không hi vọng ta bị mất mặt như thế này chứ?”

Mọi người trong vương phủ đưa hai mắt nhìn nhau, không cần nghĩ cũng biết người trong kiệu nhất định là Vương phi tương lai rồi, không thể nghi ngờ, xem ra Vương gia rất sủng ái Vương phi đây.

Một đôi tay ngọc từ trong kiệu duỗi ra, đặt vào trong lòng bàn tay Cung Vô Y, sau đó mọi người nhìn thấy thiếu nữ áo trắng từ trong kiệu bước ra, nhưng khi thấy nữ tử ấy tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, nhìn chăm chú vào nàng,

Bọn hắn sống đến từng tuổi này cũng chưa từng gặp qua nữ tử nào có dung mạo xinh đẹp như thế cùng Vương gia đứng một chỗ thật sự rất xứng

đôi, khó trách từ trước đến nay bọn hắc thấy Vương gia gần nữ sắc cũng không động tâm.

“Yêu nghiệt, người giải thích cho ta một chút, Vương phi từ đâu ra?” Dạ Nhược Ly hung hăng nhéo lòng bàn tay hắc, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nàng như thế nào còn không biết chính mình trở thành vương phi của hắc?

“Ha ha,” mỗi yêu nghiệt nào đó cười nhẹ hai tiếng, mắt phượng chứa âm mưu đã được thực hiện cười thật vui vẻ: “Tiểu Dạ, vì để nàng có thể danh chính ngôn thuận bước vào vương phủ ta chỉ có thể tuyên bố như vậy, chuyện ta làm đều là vì danh dự của nàng mà cân nhắc.”

Vì danh dự của nàng, cho nên hắc mới tuyên bố nàng là vương phi của hắc?

Trán bắt đầu nổi gân xanh, Dạ Nhược Ly rút tay về, nắm thành quyền, đâm thật mạnh vào lồng ngực Cung Vô Y, nàng cố ý đánh vào đó dùng thực lực của Cung Vô Y hoàn toàn có thể tránh được nhưng điều làm nàng khiếp sợ chính là Cung Vô Y không hề né tránh ngược lại còn ngênh đón quả đâm của nàng.

Vốn Dạ Nhược Ly có thể kịp thời thu tay về nhưng một cử động kia của Cung Vô Y lại làm nàng không thể thu hồi công kích, nắm đâm rơi vào lồng ngực Cung Vô Y phát ra tiếng trầm đục.

“Tiểu Dạ, nàng cũng thật độc ác, muốn mưu sát phu quân.” Cung Vô Y lui về sau hai bước ôm lấy ngực, cả gương mặt tuần tú đau đến run rẩy.

Hắc không giống như đang làm bộ, Dạ Nhược Ly sửng sờ nhìn nắm đâm của mình, nàng sẽ không cần thận dùng nhiều lực hơn chứ? Nếu không phải tên yêu nghiệt này tự mình quyết định như vậy nàng làm sao có thể động thủ với hắc chứ?

“Yêu nghiệt, người không sao chứ? Vừa rồi sao lại không tránh chứ?”

“Nếu nàng có thể nguôi giận thì đừng nói đến một quyền cho dù có mười quyền ta cũng sẽ đỡ.” Nói xong ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia trêu chọc, cười khê nói: “Bất quá nếu như Tiểu Dạ nhi nguyện ý hôn ta một cái, nói không chừng thương thể của ta sẽ nhanh hồi phục.”

Lông mày khê nhướng lên, Dạ Nhược Ly cất bước tiến tới, cầm vạt áo của hắn: “Cung Vô Y! Người lại trêu ta? Đừng quên thân phận của ta, người có bị thương hay không ta chỉ cần kiểm tra một chút có thể biết được, người cho rằng người có thể giấu giếm ta sao?”

Nghe vậy, Cung Vô Y cười đến ma mị, hắn tiến tới lỗ tai Dạ Nhược Ly, thổi khí rồi nói lời mờ ám: “Tiểu Dạ, nếu như nàng muốn kiểm tra toàn thân ta thì hãy đợi lúc không có người, ta sẽ để nàng tùy ý xử lý, nhưng bây giờ... Chẳng lẽ Tiểu Dạ nhi muốn trước mặt mọi người...”

“Cung Vô Y!” Dạ Nhược Ly nắm chặt vạt áo của hắn, cắn hàm răng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Ta chỉ nói muốn kiểm tra người có bị thương hay không, cũng không nói sẽ kiểm tra toàn thân người, người đến cùng là nghĩ đến chuyện gì vậy?”

Mọi người sau lưng đều bị một màn trước mắt làm cho sợ choáng váng.

Vương gia cao quý của bọn họ lại bị một nữ nhân đánh, còn bị nàng ta đối xử như vậy, nhưng lại chẳng có chút bất mãn ngược lại còn vui vẻ như vậy, tựa hồ như bị ngược đãi thật sự rất vui...

Đây mới là tính cách của Vương gia tà ác của bọn họ sao? Không phải bị người ta giả mạo chứ? Hơn nữa lá gan của nàng kia thật quá lớn, ngay cả Vương gia cũng dám đánh, chẳng lẽ nàng ta không biết địa vị của Nam Vương ở Ly Phong quốc? Phải biết toàn bộ khuê nữ Ly Phong quốc không ai không ái mộ Vương gia của bọn họ, nhưng Vương gia chẳng thèm ngó ngang gì tới.

Mà trong kiệu chính là Vương gia và Vương phi, thế kiệu còn lại sẽ là người phương nào đây?

Không để mọi người nghi hoặc lâu, cửa kiệu bị gió thổi tung bay, một tướng mạo khí khái hào hùng tuần lãng, nam nhân khí chất trác tuyệt bước xuống, rồi sau đó hướng bàn tay vào trong kiệu, theo sát sau đó là một nữ tử tuyệt sắc và một vị tiểu oa nhi phấn điêu ngọc mài đi xuống.

Bước sau cùng cỗ kiệu là một người tiểu nha hoàn tướng mạo vô cùng dễ thương.

Mắt to đánh giá chung quanh, khuôn mặt Gia Nhi che kín sự vui vẻ, đang định bước tới chỗ Dạ Nhược Ly lại bị Cung Vô Y quăng ánh mắt cảnh cáo, nàng chỉ có thể dừng bước chân, ủy khuất nói: “Tiểu thư, người nhìn hăn xem, hăn không cho ta đến gần tiểu thư.”

Nàng nhớ rõ lần trước còn chưa kịp chạy tới ôm tiểu thư đã bị nam nhân này chưởng một chưởng bay đi làm nàng không dám ôm tiểu thư thêm một lần nào nữa.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu, đoạn đường này mọi người mệt nhọc rồi, ta sẽ sai người đưa mọi người về phòng nghỉ ngơi.” Cung Vô Y nở nụ cười, quay đầu nhìn Hàn Phong, bất mãn cau mày: “Hàn Phong, người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi an bài?”

Ngu ngơ phục hồi tinh thần, Hàn Phong vội vàng ôm quyền: “Vâng, vương gia.”

Dứt lời, hăn không khỏi lau mồ hôi lạnh, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, may mắn là Vương gia không có hỏi hăn đã học bay xong chưa, nếu không hăn xong đời rồi...

Đáng thương cho Hàn Phong, đến nay còn không biết Cung Vô Y bắt cóc được Long Vương sau đó uy hiếp dụ dỗ nó kí khế ước, đã có Long

Vương tự nhiên sẽ không cần phải bắt Hàn Phong học bay nữa, nếu rắn cũng có thể bay thì heo mẹ cũng biết leo cây rồi.

Trong lúc ba người Bắc Ảnh Thần tiến vào trong phủ, Cung Vô Y cũng không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nắm tay Dạ Nhược Ly, mỉm cười: “Tiểu Dạ, ta phải tiến cung một chuyến, không bằng nàng theo ta tiến cung luôn, thế nào?”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly gật đầu, nàng cũng nên tiến cung một chuyến, mười năm không thấy mặt cũng đến lúc nên gặp mặt biểu huynh rồi.

“Dạ Phong, Dạ Minh Hi, hai người các người đến Âm Dạ các ở Ly Phong quốc đi, sau đó lại nói mấy người ấy đến đây gặp ta.”

Bởi vì nàng dùng ý niệm trao đổi nên ngoài Dạ Phong và Dạ Minh Hi ra không ai có thể nghe được, dù sao nàng cũng không muốn cho người khác biết Âm Dạ các là của nàng, về phần Cung Vô y, ba năm qua đã tường tận mọi hành tung của nàng, không thể không biết Âm Dạ các là của nàng chứ?

Lúc này trong ngự thư phòng hoàng cung, Cung Vô Hải thả tấu chương trong tay xuống, xoa xoa thái dương, nâng mắt, ngóng lên trời xanh, lâu lâu nói: “Thời gian biểu muội Vân Vân Ca và Hình di mất cũng đã mười năm rồi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã qua mười năm, nếu như biểu muội vẫn còn, có lẽ đã lớn thành một thiếu nữ tuyệt sắc rồi, đáng tiếc...”

Suy nghĩ trong chốc lát, trong đầu hiện ra một gương mặt vô cùng đáng yêu, dung nhan anh tuấn không khỏi hiện lên một niềm hoài niệm cùng yêu thương.

Thu hoài lại tâm tư, Cung Vô Hải đứng dậy, phúi phúi long bào sáng bóng, thần sắc nghiêm túc phân phó “Người đâu, trầm muốn đi xem người trong cung hoàng hậu, về sau sẽ để hoàng hậu đi thỉnh an mẫu hậu trầm.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Người Thân Gặp Mặt

editor: aries mai.

Trời trong nắng ấm, không gợn chút mây.

Trong hậu hoa viên ở hoàng cung, trăm hoa đua nở, hương hoa lan tỏa khắp nơi, cả một hậu hoa viên đang huyên náo bỗng chốc trở nên yên tĩnh lạ thường, tất cả cung nữ thái giám đều trợn mắt há hốc miệng nhìn về bóng dáng một nam một nữ đứng đó không xa, ai cũng hoài nghi rằng phải chăng xuất hiện ảo giác.

Dưới ánh mặt trời, môi đỏ của người nam tử cong lên, khuôn mặt khôi ngô mang ý cười nồng đượm, mắt phượng nhìn chăm chú vào thiếu nữ áo trắng đứng bên cạnh, một bộ xiêm y màu đỏ lướt qua, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ chứa tia ôn hòa mà trước giờ chưa từng có.

Nam tử này vô luận là dung mạo yêu nghiệt tuyệt thế hay một thân khí thế cường đại đều không ai sánh bằng, nhưng điều làm cho mọi người khiếp sợ là hẳn chẳng phải Nam Vương sao? Xưa nay Nam Vương cực kì ghét nữ tử, lần này trở về bên cạnh lại là một thiếu nữ tuyệt sắc?

Chẳng lẽ tin đồn là thực? Thật sự có Nam Vương phi sao?

Đúng lúc này, một dáng vẻ thướt tha mềm mại xinh đẹp rơi vào tầm mắt mọi người, cung nữ và thái giám đều thu hồi lại tầm nhìn, quét sân tiếp tục

quét sân, tu bổ hoa cỏ tiếp tục tu bổ hoa cỏ, chỉ là ánh mắt đều tập trung về chỗ kia, ngóng trông chuyện tiếp diễn.

Phía trước đột nhiên lại có người cản trở, Cung Vô Y dừng chân, khoe môi đang vui vẻ cũng chậm rãi tan ra, lông mày bất mãn cau lên, lạnh nhạt nhìn người trước mặt: “Vân quý phi, không biết người cản trở ta là có chuyện gì?”

Vân quý phi?

Nghe cách gọi như thế thần sắc Dạ Nhược Ly trở nên lạnh lẽo, ngẩng đầu, ánh mắt ác liệt nhìn thẳng vào Vân Tâm Vũ.

Chỉ thấy Vân Tâm Vũ mặc cung trang màu vàng nhạt, trên cổ trắng nõn đeo một chiếc vòng vàng, mái tóc búi cao, trên đỉnh có một cây trâm phi thúy. Nếu không có Dạ Nhược Ly đứng bên cạnh chắc hẳn ả cũng là một mỹ nhân hiếm có, tiếc thay mọi hào quang lúc này của ả đều bị che lấp.

Dạ Nhược Ly hồi tưởng lại thiếu nữ ngang ngược càn rỡ, trang điểm đậm đến mấy lớp phấn, lại nhìn quý phi nương nương cao quý đoan trang trước mặt, thật sự không thể tin đây là con gái của Vân Lan, tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng – Vân Tâm Vũ.

“To gan!” Cung nữ bên cạnh nhìn thấy Dạ Nhược Ly nhìn thẳng vào Vân Tâm Vũ liền quát to một tiếng: “Người là ai? Vì sao thấy quý phi nương nương chẳng những không quỳ mà còn dám dùng ánh mắt bất kính như thế nhìn nương nương?”

Vân Tâm Vũ giơ tay, ngăn lời cung nữ đang nói.

Ả có chút nhú mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn Dạ Nhược Ly, chẳng hiểu vì sao thiếu nữ áo trắng này lại mang đến cho ả cảm giác quen thuộc, cũng chẳng nhớ là đã gặp nơi nào nữa.

“Nam Vương, vị cô nương này là ai thế?” Vân Tâm Vũ thu hồi tầm mắt, nhìn Cung Vô Y, ánh mắt lộ vẻ si mê lóa lên rồi biến mất rất nhanh, nhanh đến mức không kịp nắm bắt: “Vị cô nương này ta chưa từng gặp qua, chắc hẳn không phải con gái đại thần trong triều, chẳng lẽ Nam Vương không biết quy củ trong cung? Cho dù là người của Nam Vương cũng không thể bỏ qua quy củ được, người tùy tiện mang người ngoài vào cung không sợ hoàng thượng sẽ trách phạt sao? Người có ý gì đây?”

Lời nói này thấu tình đạt lý, đoan trang ổn trọng, chắc hẳn Nam Vương sẽ tán thưởng ả, không giống như nữ tử bên cạnh, ý thế quen biết Nam Vương muốn thông qua Nam Vương mà vào cung. Thật không biết vì sao với thân phận là Nam Vương lại đáp ứng thỉnh cầu vô lễ này.

“Vân quý phi, Ly Phong quốc có cổ huấn nữ tử hậu cung không được tham gia vào chính sự, cũng không được quấy nhiễu thân vương đại thần, xem ra Vân quý phi đảm nhiệm cũng thật lớn, ngay cả chuyện của bốn vương cũng muốn xen vào!” Thần sắc trầm xuống, sau đó bắt lấy tay áo của Dạ Nhược Ly nắm lại rồi cười vui vẻ nói: “Huống chi, bốn vương muốn Vương phi của bốn vương vào thỉnh an thái hậu, người có ý kiến với bốn vương? Người đi hỏi hoàng đệ của bốn vương xem, hẳn có dám trách tội bốn vương?”

Như sét đánh giữa trời quang, Vân Tâm Vũ ngây người tức thì.

Wương phi? Nam Vương đúng là muốn thành thân sao?

Mười năm về trước lần đầu tiên ả nhìn thấy Nam Vương tâm hồn thiếu nữ cũng chỉ ngập tràn hình bóng hẳn, có thể trước nay Nam Vương chưa từng ngó ngang gì đến ả mà ả cũng đã trở thành phi của đế vương, quý phi nương nương tôn quý, có thể là ả tham luyện quyền thế cao cao tại thượng này nhưng người ả yêu thủy chung cũng chỉ có Nam Vương.

Đã từng, mặc dù ả không thể trở thành Nam vương phi nhưng Nam vương vốn không có thê thiếp nên lòng ả tương đối thoải mái, nay hẳn lại nói nữ tử này là thê tử của hẳn?

“Nường nường, nường nường sao vậy?”

Âm thanh trầm thấp của cung nữ làm Vân Tâm Vũ hồi phục lại tinh thần, ả nhìn bóng dáng của hai người đã đi xa, ánh mắt ghen ghét nói: “Trân Châu, chúng ta đi thôi.”

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt lại. Vân Tâm Vũ hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng bức bối, sau đó ả nhớ tới muội muội Vân Tâm Điệp cũng si mê Nam Vương, âm hiểm cười lạnh một tiếng, coi như bản thân không chiếm được cũng không thể để bọn họ thoải mái như thế.

Nếu Nam Vương muốn lấy thê tử nhất định phải nạp thiếp, lúc đó bản thân ả có thể phá hỏng tình cảm của bọn họ rồi!

Bước trên con đường đá cuội nho nhỏ, Cung Vô Y nở nụ cười nhẹ, dung nhan yêu nghiệt có tia sáng khác thường, hẳn nhìn nữ tử bên cạnh dùng âm thanh mỉa mai hoặc nói ra: “Tiểu Dạ, nàng cứ thế mà buông tha cho nữ nhân Vân Tâm Vũ kia sao?”

“Người muốn thế nào?” Lòng mày ngả ngớn, Dạ Nhược Ly giống như cười cũng giống như không cười nhìn yêu nghiệt bên cạnh: “Vừa rồi ta phát hiện ánh mắt Vân Tâm Vũ nhìn người không tầm thường, đối với nữ nhân ái mộ người, người cũng nhân tâm như vậy sao?”

Khẽ cau mày, Cung Vô Y dừng bước chân, đột nhiên quay người lại nắm chặt bả vai Dạ Nhược Ly, mắt phượng nhìn thật sâu: “Nữ nhân, nữ tử ái mộ bốn vương có thể xếp thành hàng dài từ Thiên Vũ quốc đến Ly Phong quốc, chẳng lẽ ai ái mộ bốn vương đều phải tiếp nhận? Huống chi những nữ tử kia chỉ là đám vi khuẩn, đến liếc mắt một cái cũng làm bốn vương thấy buồn nôn!”

Toàn thân Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng nghiêm túc như thế của tên yêu nghiệt này, cũng không phát hiện ra trong lòng mình có một cảm giác nhận nhạo.

“Nữ nhân, bốn vương nói cho nàng biết, cả đời này bốn vương chỉ muốn một mình nàng!” Cung Vô Y nắm chặt bờ vai nàng, thanh âm không hề mỉa hoặc như lúc trước ngược lại lộ ra cường thế kiên định: “Đời này bốn vương không muốn buông tay nàng, cho nên nàng chỉ có thể trở thành thê tử của bốn vương.”

Yêu nghiệt này đang nghiêm túc...

Dạ Nhược Ly thủy chung cho rằng Cung Vô Y đối với nàng cũng chỉ là sự hiếu kì mà thôi, ai ngờ hẳn lại thật tâm như thế.

“Yêu nghiệt, người cũng biết người hoàng gia đối với ta mà nói là một phiền toái.” Ngăn chặn cảm giác khác thường trong lòng, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn thẳng Cung Vô Y, ánh mắt đen như bầu trời đêm làm cho người khác không thể đoán được những suy nghĩ của nàng.

Cung Vô Y cong môi, cười đến mỉa hoặc, lại trở thành bộ dạng yêu nghiệt phảng phất người kiên định vừa rồi không phải hẳn.

“Tiểu Dạ, nàng cho rằng nàng không chấp nhận bốn vương sẽ không có phiền toái? Không, bốn vương sẽ phiền nàng một đời một kiếp này.”

“Thế nhưng...” Có chút nhú mày, Dạ Nhược Ly trầm mặc nửa khắc, nói: “Ta muốn một đời một kiếp cũng chỉ có một người.”

Nghe vậy dáng vẻ tươi cười của Cung Vô Y càng đậm, mắt phượng vẫn nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly: “Điểm này nàng có thể yên tâm, bốn vương không thể không thiếp, có thể tùy theo ý nàng hơn nữa bốn vương đã nói qua cả đời này bốn vương chỉ muốn nàng, chỉ mình nàng.”

“Nam nhân của ta phải cường đại vô cùng, ít nhất sau này có thể sánh bước cùng ta.”

“Trên đại lục này, ngoại trừ bốn vương còn ai có thể xứng với nàng?” Cung Vô Y cười lớn hơn, tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly, thổi hơi, âm thanh mập mờ nói: “Tiểu Dạ, đừng tìm cớ nữa, vẫn là nên ngoan ngoãn theo bốn vương đi thôi! Nói không chừng tâm tình bốn vương tốt sẽ không quăn lầy nàng nữa.”

Cảm nhận được hô hấp nóng ấm bên tai, Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước, bình ổn lại tâm tình nói: “Người quá mức thân cận rồi đấy, hơn nữa ta và dì nhỏ cùng biểu ca đã lâu không gặp, lúc này vẫn là nên gặp họ trước đã.”

Dạ Nhược Ly cũng không hiểu, vì sao buổi nói chuyện với Cung Vô Y này lại làm cho tâm tình luôn tĩnh lặng của nàng dậy sóng. Nàng sống cũng hai đời rồi, tính thêm đời này nữa là ba đời, ngay cả cảm xúc khác thường này cũng chưa trải qua chứ đừng nói đến việc thân cận ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa nàng cũng không chán ghét Cung Vô Y tiếp cận mình, chỉ là có chút không quen mà thôi.

Từ Ninh cung, yên tĩnh an hòa.

Mùi hương an thần quanh quẩn khắp trong phòng, trong góc bày thường trúc, trên lá còn vương lại giọt sương, một phu nhân có dung mạo xinh đẹp tôn quý được một cung nữ đỡ ngồi dậy, chậm rãi rửa mặt rồi từ từ đứng lên, mà ngũ quan của người này lại có vài phần giống Lam Hình.

Chỉ có điều sơ với mỹ mạo trước sau như một thì bà lại có vẻ tang thương, tóc mai sớm đã trở thành hoa râm, hiển nhiên là do hậu quả của việc bị đẩy vào lãnh cung để lại.

“Đã sắp mười năm rồi sao?” Thở dài một tiếng, giữa lông mày không dấu được hờ hững: “Phụ thân chết oan, Hình tỷ và Vân Vân Ca táng thân trong

biển lửa đã gần mười năm rồi sao? Hôm nay thiên hạ thái bình thịnh thế nhưng phụ thân cũng chẳng thể nhìn thấy được cảnh này...bất quá ta không tin Hình tỷ và Văn Ca đã chết, ta có cảm giác các nàng vẫn còn sống.”

“Thái hậu,” Nghe vậy, cung nữ sao lưng bà cẩn thận phủ thêm một lớp áo choàng rồi nói: “Đã qua mười năm rồi, thái hậu vẫn còn nhớ chuyện đó sao? Lam thừa tướng, đại tiểu thư, còn có Văn Ca tiểu thư không hy vọng thái hậu như thế này đâu.”

“Lưu Ly, nhớ rõ từng lời ta nói lúc không có người thì đừng gọi ta là thái hậu, người cứ gọi ta như lúc còn ở Tướng phủ là Nhị tiểu thư là được rồi.” Nhàn nhạt cười, khuôn mặt Lam Ny lộ vẻ hoài niệm: “Thực nhớ khoảng thời gian lúc trước, phụ thân yêu thương, tỷ tỷ ôn nhu, đại ca anh tuấn còn có...”

“Thái hậu, Nam Vương cầu kiến.”

Còn chưa nói xong liền bị thanh âm thái giám đánh gãy, Lam Ny sửng sốt một chút sau đó tươi cười: “Nam Vương? Hắn đã trở về rồi? Nhanh mời hắn vào đây, hoàng nhi và hoàng hậu cũng nên đến hỏi thăm chứ? Nam Vương trwor về rồi bọn hắn cũng nên sớm đấy cũng không thể để Nam Vương chờ lâu.”

“Vâng, thái hậu.”

Thái giám ôm quyền, bước ra khỏi cửa, không lâu sau đó hai bóng dáng đập vào mắt Lam Ny.

Tầm nhìn của bà xoẹt qua xiêm y màu đỏ của Cung Vô Y sau đó ngừng lại trên người Dạ Nhược Ly, một cảm giác quen thuộc thân thiết truyền đến, Lam Ny nghi hoặc nhíu mày: “Người là...”

Dạ Nhược Ly so với mười năm trước thật sự là có biến hóa vô cùng lớn, cũng khó trách Vân Tâm Vũ và Lam Ny đều không nhận ra.

Nhìn thấy Lam Ny, trong trí nhớ lúc nhỏ của Vân Văn Ca, Dạ Nhược Ly biết được từ nhỏ đến lớn dì nhỏ đều rất yêu thương nàng. Lúc trước dì nhỏ ở ngôi vị hoàng hậu cao quý nhưng trước mặt nàng thì bà vẫn luôn là dì nhỏ của nàng.

Căn bản nàng cũng chưa từng ở chung với Lam Ny nhưng lúc vừa thấy bà, hai chữ kia từ đại não trực tiếp nhảy ra khỏi miệng.

“Dì nhỏ...”

Lam Ny cứng cả người, bà sững sờ hỏi: “Người...Người vừa gọi ta là gì?”

Có chút buồn cười, Dạ Nhược Ly bước thẳng đến chỗ Lam Ny: “Chẳng lẽ từ biệt mười năm dì nhỏ đã quên Văn Ca rồi sao?”

“Người là Văn Ca? Ta không nghe lầm đấy chứ?” Thân thể Lam Ny không khỏi run rẩy, hốc mắt hiện ra tầng sương mù: “Thật là người, ta biết là mẹ con các người nhất định còn sống, Văn Ca sao có một mình cháu, mẹ cháu đâu? Nàng ở đâu rồi?”

Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn Cung Vô Y nói: “Mẫu thân hiện đang ở Nam Vương phủ, dì nhỏ yên tâm đi.”

“Thật sự? Vậy thì tốt quá, các người đều không có chuyện gì, ta có thể nói một tiếng với phụ thân rồi.” Lam Ny nhẹ nhàng thở ra một tiếng, lau hốc mắt, bước về phía trước nắm lấy tay Dạ Nhược Ly, dò xét cẩn thận một phen, trong mắt chứa sự vui vẻ: “Mười năm không gặp, lúc trước chỉ mới là tiểu hài tử nay đã là thiếu nữ tuyệt sắc như thế này rồi, lúc trẻ mẹ cháu đã được gọi là đệ nhất mỹ nữ Ly Phong quốc, hôm nay cháu so với mẹ càng đẹp hơn.”

Dạ Nhược Ly đang định trả lời thì âm thanh của thái giám lại vang lên: “Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm.”

“Mẫu hậu, hoàng nhi đến thỉnh an người đây, ồ, tứ hoàng huynh cũng ở đây sao? Cũng không nói để hoàng đệ nghênh đón?” Cung Vô Hải bước vào bên trong, nhìn thấy Cung Vô Y thanh âm ngày càng thấp xuống, thậm chí trong lòng có chút chột dạ.

Mặc dù y là thân đế vương nhưng mỗi lần nhìn thấy hoàng huynh này đều không khắc chế được sợ hãi trong lòng, hơn nữa thực lực của hoàng huynh cao thâm mịt mịt, y không có lá gan trêu chọc ôn thần này.

Nhất là giờ phút này Cung Vô Y đang dùng thần sắc lạnh lùng nhìn y...

Y đã làm gì đắc tội với vị ôn thần này sao? Đám đại thần bức bách y hạ chỉ để hoàng huynh lấy phi nạp thiếp nhưng y cũng đã ngăn cản lại được rồi mà, bởi y biết hoàng huynh không hề có nửa điểm hứng thú với đám son phấn tục tằng kia, nhưng trong tất cả các vương gia thì cũng chỉ có tứ hoàng huynh là không có Vương phi, phần đông các đại thần đều muốn gả con gái mình cho hắn.

Lại để y hạ chỉ? Xin nhờ, y còn chưa muốn chết sớm như thế đâu, cường bức tứ hoàng huynh lấy phi cùng với việc đi chết có gì khác nhau?

Người khác còn không biết tứ hoàng huynh chứ y là một thân đế vương thì cũng phải biết rõ hơn một ít, cho nên có cho y cả trăm lá gan y cũng không dám đắc tội với vị này đâu.

“Hoàng thượng, phi tử hậu cung của người tựa như rất rảnh rồi, ngay cả chuyện của bốn vương cũng muốn quản, bình thường người đối với các nàng quá mức khoan hậu rồi hả?” Môi đỏ cong lên nụ cười lạnh, thần sắc bất thiện nhìn Cung Vô Hải.

Nghe những lời ấy Cung Vô Hải như nuốt phải hỏa dược, tức giận nói: “ai? Ai dám to gan như vậy? Dám quản cả chuyện của tứ hoàng huynh? Quả thật không đem trăm đặt vào mắt! Ha ha, tứ hoàng huynh yên tâm đi, hoàng đệ nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng.”

“Ngoại trừ nữ nhân Vân Tâm Vũ kia còn ai nữa.” mắt phượng âm lãnh xoẹt qua, Cung Vô Y lạnh giọng nói: “Nếu như người không giáo huấn được nữ nhân Vân Tâm Vũ kia thì để bốn vương giáo huấn cho, người tự biết mình nên làm gì, đừng để bốn vương phải nhắc nhở.”

“Được, được, hoàng đế đã biết.”

Cung Vô Hải nuốt nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy thân là hoàng đế thật vô cùng biệt khuất. Ai có thể nghĩ tới, trước mặt mười phần uy nghi như y nhưng sau lưng lại phải xem xét sắc mặt hoàng huynh để làm việc? Cái này thật sự quá biệt khuất rồi, quả thật có thực lực cường đại còn tốt hơn ngôi hoàng đế gấp trăm lần, nếu cho y lựa chọn, chắc chắn y không thèm ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, y cũng muốn có thực lực cường đại a.

“Hoàng nhi, mẫu thân giới thiệu với con một người.” Lam Ny lời kéo tay áo Dạ Nhược Ly, bước đến trước mặt Cung Vô Hải, trên mặt nồng đượm vui vẻ: “Con có đoán được nàng là ai không?”

Cung Vô Hải ngờ ngác một chút, ánh mắt chậm rãi nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt dần xuất hiện tia kinh diễm, sau đó y thu hồi tầm mắt nhìn Lam Ny, từ khi ông ngoại qua đời mẫu hậu bị nhốt vào lãnh cung, rất ít khi thấy người vui vẻ như vậy.

Cô nương này là ai? Vì sao mẫu hậu...

“Ha ha, mẫu hậu biết chắc con đoán không ra, nàng chính là biểu muội Vân Văn Ca, nàng và Hình tỷ đều còn sống.” Lam Ny mấp máy môi, giữa lông mày có điểm chút vui cười, phảng phất như trẻ lại mười tuổi.

Ngờ ngác há to miệng, Cung Vô Hải ngờ ngẩn không dám tin thiếu nữ tuyệt sắc này lại là biểu muội của mình: “Vân Văn Ca? Người thật là biểu muội Vân Văn Ca.”

Lời của y mang theo vẻ không thể tin được, Cung Vô Y không khỏi nhăn mày, lạnh nhạt nhìn Cung Vô Hải, bất mãn nói: “Như thế nào? Người do bốn vương mang tới, còn có thể là giả sao?”

Toàn thân co giật một cái, Cung Vô Hải liếc mắt lắc đầu, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ tươi cười: “Ha ha, ta đây không phải là do quá kích động sao? Ta thật không nghĩ tới Vân Ca biểu muội còn sống, lúc trước Vân tướng quân đã nói qua các nàng đã táng thân trong biển lửa, mặc dù không muốn tin tưởng nhưng mười năm qua vẫn không tra được tin tức của các nàng, lúc trước thành thân với Vân Tâm Vũ cũng là muốn tìm kì tích trên người Vân Tâm Vũ nhưng...”

Nguyên nhân chính là không dò la được tin tức của các nàng nên y liền tin những lời Vân Lan nói.

“Vân Lan!” Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, dung nhan tuyệt sắc chứa đầy hận ý: “Lần này ta và mẫu thân trở về thứ nhất là vì muốn gặp mọi người, thứ hai là muốn tìm tên cầu tặc Vân lan trả thù! Hắn đã từng vì bản thân tư lợi mà bán mẹ ruột của ta, hôm nay cũng là lúc hắn nên trả giá rồi!”

Mới đầu Lam Ny bị hàn ý lạnh thấu xương trên người Dạ Nhược Ly dọa sợ về sau đột nhiên tỉnh lại, bàn tay đập lên mặt bàn: “Cái gì? Tên cầu tặc Vân Lan muốn bán Hình tử? Còn dám lừa ta, hoàng nhi, không thể tha thứ cho lão già này, lập tức hạ chỉ bắt giam cả nhà lão ta lại.”

Giờ phút này, Cung Vô Hải khiếp sợ nói không nên lời, y chưa từng nhìn thấy mẫu hậu luôn ôn nhu hiền lành lại có thể nổi giận đến mức này.

“Mẫu hậu, hoàng nhi sẽ đi ngay...”

“Chậm đã!” Dạ Nhược Ly nhàn nhạt lên tiếng, đánh gãy lời nói của Cung Vô Hải: “Mối thù này ta muốn tự tay báo, chỉ chính tay đâm kẻ thù mới có khoái cảm, cho nên sự việc này không cần nhờ bất kì ai rat ay, chỉ là hiện tại ta vẫn chưa thể rat ay, bất quá ngày đó không còn xa nữa.

“Mẫu hậu, biểu muội đã nói thế thì chúng ta cứ thuận theo ý nàng vậy?” Trầm mặc một lát, Cung Vô Hải ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng: “Đôi khi đứng càng cao té càng đau, chúng ta có thể từ từ khai đao cho bọn hăn một chút cũng không thoải mái.”

“Cái này...” Nhíu mày suy tư, cuối cùng Lam Ny thở dài nói: “Được rồi, cứ theo các người mà làm, nhưng có một chuyện ta muốn hỏi cho rõ cháu và Nam vương sao lại ở chung một chỗ? Chẳng lẽ các người...”

Con mắt đảo qua đảo lại giữa hai người sau đó nở nụ cười mờ ám, làm cho Cung Vô Hải và hoàng hậu Tần sở hai mặt nhìn nhau, không biết ý tứ của bà như thế nào.

“Có chuyện bốn vương muốn tuyên bố,” Cung Vô Y đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, cường thế ôm lấy eo nàng, mắt phượng ngưng tụ tia tà mị bá đạo: “Nàng là Nam Vương phi tương lai của Vương phủ, cũng là nữ nhân duy nhất mà đời này kiếp này bốn vương muốn thành thân, cho nên nhóm vi khuôn vọng tưởng vào cửa Vương phủ làm phiền hoàng đế giải quyết giúp.”

“Phanh!” Dạ Nhược Ly nhắc chân, hung hăng dẫm nát chân Cung Vô Y, ác âm nói: “Yêu nghiệt, ta đáp ứng gả cho người lúc nào?”

“Tiểu Dạ, nàng thật độc ác!” Cung Vô T thấp con mắt nhìn nữ tử đang ôm trước ngực, mắt phượng đầy ủy khuất: “Ta là phu quân tương lai của nàng, chẳng lẽ nàng không thể ôn nhu một chút?”

Vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện sắc mặt thay đổi của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y vội vàng đổi giọng: “Nhưng ta rất ưa thích tính cách không chút ôn nhu này, cho nên Tiểu Dạ xem như ta cuồng dại, đáp ứng ta đi.”

Ngôn ngữ cử chỉ của Cung Vô Y làm cho mọi người ở Từ Ninh cung trợn to hai mắt.

Cái này có thể nói là vô quýt dày có móng tay nhọn không? Ai có thể nghĩ đến người xem nữ tử như vi khuẩn Cung Vô Y lại có bộ mặt như thế này?

“Khục khục,” Lam Ny ho khan hai tiếng, cười tí mắt: “Nam Vương, trong khoảng thời gian này ta muốn rời hoàng cung tới phủ người một chuyến, không biết ý người như thế nào?”

Cung Vô Y mặc kệ sắc mặt bất thiện của Dạ Nhược Ly, vẫn ôm eo nàng như cũ, sau đó ngẩng đầu có chút cong môi: “Thái hậu đại giá quang lâm, bốn vương sao có thể cự tuyệt? Người yên tâm, vương phủ ta cái gì cũng không có chỉ có cái nhiều gian phòng, cho dù là hoàng thượng và hoàng hậu tới cũng đều được.”

“Thật sự?” Hai mắt Cung Vô Hải sáng ngời, vẻ mặt tươi cười: “Thật sự là tốt quá rồi, vậy thì làm phiền tứ hoàng huynh rồi, rất lâu rồi ta chưa gặp Hình di và biểu muội, muốn trao đổi tình cảm thật tốt!”

“Không được!” Lam Ny trợn mắt nhìn Cung Vô Hải, sau đó nhìn Cung Vô Y: “Hắn cần phải xử lý quốc gia đại sự, không có thời gian, mà hoàng hậu còn phải lo sinh nhật của công chúa vào năm ngày sau nhất định cũng không có thời gian, chúng ta đi thôi.”

Cung Vô Hải thất vọng cúi đầu, bất mãn trừng mắt nhìn Lam Ny, chỉ có thể kháng nghị trong yên lặng.

“Muội muội.” Tần Sở giảm bước hoa sen đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, thân thiết nắm tay nàng, mỉm cười: “Năm ngày sau là sinh nhật của nữ nhi ta, lúc đó muội và Nam Vương cùng đến dự đi, bất quá muội phải cẩn thận với những nữ tử xem trọng Nam Vương.”

Trước mặt nữ tử dung mạo không tính là xinh đẹp, chỉ có thể xem là thanh tú này, nhưng trên người nàng ấy lại tỏa ra khí chất ôn nhu thân thiện làm cho Dạ Nhược Ly sinh lòng hảo cảm.

“Được, đến lúc đó ta nhất định sẽ tới.”

Hơn nữa sẽ cho nàng ấy một phần đại lễ.

Chủ yếu chính là để cho Vân Lan biết rõ mẹ con nàng trở về rồi...

Vì vậy mọi người vứt bỏ một bụng oán niệm Cung Vô Hải trở về vương phủ, vì Lam Ny vụng trộm xuất cung nên chỉ dẫn theo tỳ nữ là Lưu Ly, cũng không mang theo ai khác, toàn bộ hoàng cung ngoại trừ hoàng đế và thị vệ bên ngoài không ai biết thái hậu đã xuất cung.

Xa cách lâu năm mới gặp lại, tự nhiên có nhiều chuyện nói không hết, cho nên đêm nay Bắc Ảnh Thần và Bắc Ảnh Phong đều bị Lam Hình gạt qua một bên.

Những năm gần đây có thêm kinh nghiệm, Lam Hình cũng không nói hết tất cả cho Lam Ny, dù sao có một số việc liên quan đến tầng diện, không phải võ giả bình thường này cũng gặp phải, kể cả Dạ Nhược Ly là các chủ của Âm Dạ các nàng cũng không nói, nếu không sẽ dọa Lam Ny mất.

Vì vậy vẫn là nên tiết lộ từng chút từng chút một có thể dễ dàng chấp nhận hơn.

Mà trước sinh nhật của công chúa, Lam Ny liền yên tâm thoải mái ở lại Vương phủ, bà đã từng chứng kiến Bắc Ảnh Thần thuận theo Lam Hình như thế nào, yêu thương Dạ Nhược Ly ra sao nên hiển nhiên xem Bắc Ảnh Thần là người chồng tốt, người cha tốt, không khỏi buông lỏng toàn bộ tâm tình.

Vô luận theo phương diện nào so sánh giữa Vân Lan và Bắc Ảnh Thần đều chênh lệch quá xa, không biết Vân Lan nhìn thấy cảnh tượng này sẽ có cảm giác như thế nào?

Bà bỗng nhiên rất mong chờ ngày đó...

Ngày sinh nhật mà mọi người mong chờ cũng đã đến...

Trong hoàng cung, khắp nơi đều ngập tràn không khí hân hỷ vui sướng.

Ly Phong quốc chỉ có duy nhất một cô công chúa, lại là con của hoàng hậu tự nhiên đặc biệt long trọng, rất nhiều đại thần dẫn theo gia quyến đến ngồi chờ, tất nhiên là sợ người khác vượt mặt mình rồi. Nhưng điều đặc biệt là ở đây có rất nhiều nữ tử ăn mặc xinh đẹp tựa hồ như muốn đè bẹp những người còn lại để nâng cao mình lên.

Bọn họ nghe nói đệ nhất mỹ nam Ly Phong quốc quyền cao chức trọng Nam Vương đã trở về, vì muốn lọt vào mắt Nam Vương nên chúng nữ đều cố gắng ăn mặc xinh đẹp nhất có thể.

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu giá lâm! Thái hậu nương nương đến! Lạc Vũ công chúa đến ! Vân quý phi đến! Tinh quý phi đến!...”

Theo âm thanh của thái giám truyền vào, mọi người vội vàng đứng lên: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương...”

“Chúng khanh gia bình thân,hôm nay là sinh nhật của Lạc Vũ các vị không cần đa lễ.” Uy nghiêm mười phần vang lên, một bóng dáng màu vàng đập vào tầm mắt mọi người, bên cạnh hẳn là bóng dáng mặc phượng bào, đầu đội mũ phượng Tần Sở, lúc này tay nàng ấy lấy một nữ hài tử vô cùng đáng yêu, dung nhan thanh tú nở nụ cười thản nhiên, đôi mắt thỉnh thoảng lại nhìn về bé gái, trong mắt ánh lên tình thương của mẹ không cần phải nói nên lời.

Trong lúc mọi người nhìn chăm chú vào Lam Ny thì đột nhiên phát hiện ra khuôn mặt luôn u sầu của thái hậu nay lại có biến hóa vô cùng lớn.

Vân Tâm Vũ nắm chặt tay, nhìn Tần Sở với tia hung ác, ả không thể đoạt được tâm Nam Vương như vậy nhất định phải nắm cho được quyền lực,

nếu có thể loại trừ được hoàng hậu thì với thủ đoạn của ả không ai có thể thích hợp hơn...

Mà ả tự cho tia hung ác trong mắt được ngụy trang vô cùng tốt nhưng lại không hề hay biết Tinh quý phi ở bên cạnh đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

“Nam Vương gia đến...”

Đột nhiên, giọng thái giám vang lên ngoài cửa một lần nữa.

Nghe thấy câu thông báo chúng nữ lập tức quay đầu nhìn về phía cửa lớn, cũng không quên sửa sang lại dung mạo, để cho Nam Vương lưu lại ấn tượng khó quên.

Ít lâu sau một bộ xiêm y màu đỏ chàm rãi bước vào, nam tử tuyệt thế tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo khiến người xem qua khó mà quên được, mắt phượng dài hẹp, mũi cao thẳng tắp, môi đỏ mọng mê người, không thể không thán phục nam tử kia đúng là thập toàn thập mỹ, cũng không hổ danh là đệ nhất mỹ nam Ly Phong quốc, dung mạo như vậy đại khái chỉ có Nam vương mới có được.

Chỉ là bên cạnh Nam Vương còn có một thiếu nữ áo trắng, nàng là ai? Chẳng lẽ là Nam Vương phi trong truyền thuyết?

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly, chúng nữ đều quăng cái nhìn ghen ghét lẫn căm phẫn, tại sao người bên cạnh Nam Vương lại không phải là bọn họ mà là nàng? Nam vương tuấn mỹ như vậy, thân phận tôn quý như vậy chỉ có thể xứng đôi với con cái trọng thần trong triều thôi.

Nữ nhân kia là ai? Có tư cách gì đứng bên cạnh Nam Vương?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Huyền Thú Cấp Mười Lăm

Ở yên hội điện huyền não, từ khi Cung Vô Y bước vào lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Phần đông đều là ánh mắt ghen ghét nhìn Dạ Nhược Ly, trong đó không hề che giấu lửa giận và địch ý, nàng ta có tư cách gì mà đứng bên cạnh Nam Vương cao cao tại thượng kia? Cho dù có là giai nhân tuyệt sắc cũng không có cách nào sánh bước như vậy.

Mà tất cả thiếu niên nam tử trong điện đều dùng ánh mắt kinh diễm nhìn Dạ Nhược Ly, từ trước đến nay bọn họ chưa từng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đến vậy. khó trách đến Nam Vương cũng thần hồn điên đảo.

Cung Vô Y cảm nhận được điều đó, môi đỏ cong lên, trước mặt mọi người cầm tay Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuấn mỹ lộ rõ chí khí cuồng mị, mắt phượng lộ lệ ác liệt nhìn xung quanh, nhìn thấy ánh mắt của hân ai cũng phải cúi đầu xuống.

Chân mày cau lại, Dạ Nhược Ly ra sức rút tay lại nhưng mỗ yêu nghiệt nào đó thực sự dùng sức quá mạnh, thử mấy lần đều không có kết quả đành để mặc theo ý hân.

“Này, người thả tỷ tỷ của ta ra!”

Thanh âm non nớt vang lên giữa đại điện yên tĩnh, mọi người nhìn theo hướng phát ra giọng nói chỉ thấy trước mặt Cung Vô Y là một hài tử phấn

điều ngọc mài chống hai tay lên hông, mắt to tựa hồ phun ra lửa giận, môi mân mê vô cùng đáng yêu, nhưng lại đầy địch ý nhìn Cung Vô Y.

Tất cả mọi người đều cảm thán một tiếng, bọn hắc đường như đã tưởng tượng ra cảnh tượng thâm hiểm của tiểu oa nhi này, thật sự rất đáng tiếc cho tiểu oa nhi xinh xắn này...

Nhưng Cung Vô Y lại không hề tức giận, hắc hờ hững ngắm bé trai trước mặt, nở nụ cười cực kì âm hiểm: “Muốn tranh đoạt Tiểu Dạ cùng bốn vương? Chờ người trưởng thành rồi nói, với thực lực hôm nay của người một cường giả của bốn vương cũng có thể tiến người về Tây Thiên đấy, còn dám cướp người với bốn vương? Nếu như có một ngày người đánh thắng bốn vương bốn vương nhất định sẽ trả Tiểu Dạ cho người.”

Nếu như đến tiểu oa nhi hắc cũng đánh không lại thì có tư cách gì bảo vệ cho nàng? Bất quá ngày đó vĩnh viễn sẽ không đến...

“Tốt, đây là do người nói đấy nhé, không được đổi ý.” Nghe vậy, khuôn mặt đáng yêu của bé trai lộ vẻ tươi cười, quay đầu nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt lóe tinh quang: “Tỷ tỷ. Phong nhi nhất định sẽ đánh thắng tên bại hoại này, tỷ đừng để ý đến hắc, sau này tỷ làm thê tử của Phong nhi có được không?”

Trên trán nổi đầy hắc tuyến, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn Bắc Ảnh Phong, nàng không hề nghĩ tới trong lòng Tiểu Phong nhi lại có ý định như vậy.

Ai chứng kiến cảnh này cũng đều khiếp sợ, không thể tưởng tượng được trên đời này có kẻ dám to gan giành nữ nhân với Nam Vương, huống hồ còn là một tiểu oa nhi, tuổi còn nhỏ như vậy có biết cái gì gọi là thê tử không?

“Các vị khanh gia, hôm nay trẫm muốn giới thiệu với các vị một người,” Đúng lúc này Cung Vô Hải đứng lên từ long ý, ánh mắt lạnh lùng đảo qua

Vân Lan nói: “Không biết các vị còn nhớ Vân tướng quân có một vị Nhị tiểu thư? Vị này chính là biểu muội của trẫm – Vân Văn Ca.”

Cung Vô Hải cố ý nói ba chữ sau thật chậm, thật nhấn mạnh, mà ý tứ không còn nói cũng biết.

Trong phút chốc ai cũng vì tin tức này làm cho ngây ngẩn cả người, ngay sau đó tiếng nghị luận vang lên không dứt.

“Nhị tiểu thư Vân tướng quân? Là con gái của Lam Hình, Lam thừa tướng? Không phải nàng đã chết rồi sao?”

“Đúng vậy, tin tức này là do chính tướng quân truyền ra, nghe nói sau hôm Lam thừa tướng bị xử tử hình đêm đó phát sinh ra hỏa hoạn, phu nhân tướng quân và Vân gia Nhị tiểu thư đều táng thân trong biển lửa, lúc này sao lại xuất hiện ở đây?”

“Phanh!”

Một tiếng vang thanh thúy xoẹt qua trong điện, cắt ngang tiếng xôn xao của mọi người.

Ngồi ở đó là Vân Lan, tay cầm chén sứ không cẩn thận để rơi xuống đất, gã đột nhiên đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly: “Không, không có khả năng, rõ ràng đã qua đời rồi mà, không có khả năng còn sống, bệ hạ, người vạn lần đừng tin những người thủ đoạn nham hiểm như thế, chắc chắn người bị họ lừa gạt rồi, ai biết được bọn họ có quỷ kế gì muốn hãm hại bệ hạ.”

Rõ ràng trên đường trở về Thương gia đã gặp qua đám cướp, không một ai sống sót, Lam Hình và Vân Văn Ca khẳng định cũng đã chết rồi, đây nhất định không phải là sự thật.

“Như thế nào? Vân tướng quân đang nghi ngờ trẫm?” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt ác liệt tựa như có thể xuyên tâm, dung nhan anh tuấn cũng theo lời Vân Lan nói mà lạnh đi vài phần.

Lau lau mồ hôi lạnh, Vân Lan vội vàng quỳ xuống đất, ôm quyền nói: “Vi thần không dám, vi thần vì sự an nguy của bệ hạ mà cân nhắc, bệ hạ sao có thể nghi ngờ tấm trung tâm này? Nếu như người nọ là giả mạo, vạn nhất làm tổn thương đến bệ hạ thật không dám tưởng tượng.”

“Hừ.” Cung Vô Hải hừ lạnh một tiếng, bàn tay vỗ mạnh vào bàn, vô cùng tức giận nói: “Không dám? Trẫm ngược lại không tin có cái gì mà tướng quân người không dám làm! Chuyện này trẫm và mẫu hậu đã xác nhận qua, thật đúng không thể nghi ngờ, sau này nếu như có ai hoài nghi chuyện này nhất định sẽ bị trừng trị theo luật.”

Nắm chặt bàn tay, Vân Lan không cam lòng ngồi xuống, hăn càng nhìn càng kinh sợ, không, không có khả năng, Vân Văn Ca và Lam Hình đã chết trong tay bọn cướp rồi, người này nhất định không phải là nàng.

Mà dưới bàn tiệc cũng có một người run rẩy không thôi, y không nhận được đứng lên kích động nhìn Dạ Nhược Ly.

“Văn Ca, người thật sự là Vân Văn Ca? Ta là cậu của người, Văn Ca, không ngờ người vẫn còn sống...” Nam tử mặc áo xám, nhắc tay giang chân đều thể hiện được mười phần khí khái, vô cùng kích động, trong lúc nhất thời ngoài những lời ấy ra y cũng không biết nói gì khác.

Vì lúc trước Lam Lăng có rời khỏi Ly Phong quốc một thời gian sáng sớm nay về trở về nên Cung Vô Hải và Lam Ny chưa kịp nói cho y biết, hiển nhiên là y không có thời gian chuẩn bị tâm lý.

Dạ Nhược Ly nhìn người cậu xa cách nhiều năm, ngoại trừ nét mặt thêm vài phần tang thương còn lại không có gì thay đổi...

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Lam Lăng, xem tình huống này cô nương kia thật sự là Nhị tiểu thư Vân gia rồi, không ngờ nữ tử mà chúng nữ luôn khinh thường nháy mắt một cái đã trở thành biểu tượng của hoàng thượng, thân phận cao quý bậc này tất nhiên có thể xứng đôi cùng Nam Vương rồi.

Bất quá Nam Vương phủ chưa có trắc phi, nếu chính phi đã không thuộc về các nàng thế thì vị trí trắc phi kia vô luận ra sao cũng phải nhất định có được.

Đúng lúc chúng nữ hạ quyết tâm, âm thanh êm tai mềm mại vang lên: “Đại ca, đã lâu không gặp, còn có Vân tướng quân, nữ nhi của ta là thật hay là giả cũng không tới phiên ngươi lên tiếng, ngươi không có tư cách đó.”

Âm thanh quen thuộc từ mười năm trước Lam Lăng nhất định không quên, y kích động quay đầu nhìn về đại điện, màu cà phê trong mắt tựa hồ có chứa tình cảm của y...

Theo tiếng nói vang lên, một đôi tuấn nam mỹ nữ chậm rãi bước vào, chỉ thấy nam tử phong thần tuấn lãng, khí chất bất phàm, toàn bộ trong điện người có thể vượt qua hăn cũng chỉ có Nam Vương Cung Vô Y, mà bên cạnh hăn còn có giai nhân tuyệt sắc, đúng là trời sinh một cặp.

“Sao...Sao lại là nàng?” Vân Lan nhìn thấy Lam Hình cứng ngắc cả thân người.

Vân Lan chưa từng nghĩ tới chuyện nữ nhân mình vứt bỏ lúc trước lại còn sống, hơn nữa đã qua mười năm mỹ mạo vẫn như trước, theo thần sắc của nàng có thể thấy mười năm qua nàng sống rất thoải mái, cái này làm cho thâm tâm Vân Lan nổi lên đầy đổ kị.

“Hình nhi, muội và Văn Ca vẫn còn sống, thật sự là quá tốt, ta có thể an tâm nói với nghĩa phụ một tiếng rồi.” Thanh âm Lam Lăng nghẹn ngào đứt quãng, y tuy là một thân nam nhân lại là gia chủ của Lam gia nhưng lúc

này không hề để ý đến hình tượng, lệ nóng quanh mắt nhìn Lam Hình và Vân Văn Ca.

“Đại ca!” Lam Hình bỗng nhiên gia tăng cước bộ nhào vào lòng Lam Lăng, hốc mắt ngập nước nói: “Đại ca, muội thật sự rất nhớ huynh, hiện tại một nhà chúng ta đoàn tụ rồi, nếu phụ thân còn tại thế thì thật sự là quá tốt rồi.”

Nói đến Lam thừa tướng bọn họ đều trầm mặc, đầy thương cảm.

Ánh mắt Vân Lan liếc nhìn Cung Vô Hải, nhìn thấy y không có ý trách tội gã không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vô thức nhìn Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, khuôn mặt hiện tia khốc liệt.

Xem ra bộ hạ còn chưa biết những chuyện mà mình đã làm, cũng đúng, biểu huynh và biểu cữu cũng không thân thiết, huống chi Nam vương và bộ hạ là anh em ruột, nếu như Vân Văn Ca vọng tưởng trèo vào Nam Vương phủ nhất định cần có người chống lưng vững chắc nếu không khó sống trong Nam vương phủ, các nàng nhất định chưa đem sự việc nói với bộ hạ.

Chỉ cần Vân Văn Ca còn cần gã là hậu thuẫn như vậy sẽ tùy ý cho gã sai khiến, đến lúc nàng trở thành Nam Vương phi thì nhờ nàng đem Điệp nhi đưa vào Nam Vương phủ trở thành trắc phi, cũng có thể giải quyết tâm sự của Điệp nhi.

Mà ngồi bên cạnh Vân Lan là thiếu nữ áo trắng, từ khi Nam Vương và Dạ Nhược Ly bước vào vẫn luôn ngập tràn địch ý. Vân Văn Ca bất quá chỉ là con gái của Vân gia, cũng chỉ xem là đồ rác rưởi có tư cách gì ở cạnh Nam Vương? Nam tử tôn quý tuần mỹ như Nam Vương phải xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, thật không biết Nam Vương nghĩ gì lại hết lần này đến lần khác xem trọng đồ rác rưởi như vậy.

“Hoàng thượng lại nói tiếp Văn Ca là muội muội của nô tỳ, hiện tại nô tỳ có một thỉnh cầu không biết có được hay không?” Vân Tâm Vũ rũ mắt, che

kín sự âm hiểm, mím môi tươi cười, nhanh nhẹn đứng lên bước đến trước mặt Cung Vô Hải cúi đầu đúng tiêu chuẩn cung đình: “Nô tỳ có một biểu đệ, cũng là thanh niên tài tuấn, tuổi còn trẻ nhưng đã là Võ sư cao cấp vừa hay lại xứng đôi với Vân Ca muội muội, cho nên nô tỳ thỉnh cầu mong bệ hạ tác thành, có thể khiến cho thân càng thêm thân, nếu hoàng thượng đã hạ chỉ biểu đệ nô tỳ chắc chắn không dám bất tuân.”

Cả đại điện đang huyên náo lập tức trở nên im ắng, tất cả mọi người đều nhìn Vân Tâm Vũ.

“Vân quý phi, lời này người nói sai rồi.” Tần Sở lạnh nhạt liếc nhìn Vân Tâm Vũ, giờ phút này tuy dung mạo không tính là xinh đẹp nhưng có phần tôn quý tự nhiên: “Ý tứ của người là nếu không có ý chỉ của bệ hạ biểu đệ của người có thể cự tuyệt? Bất quá bốn cung nhớ Vân quý phi chỉ có một biểu đệ duy nhất, hẳn chẳng phải là thanh niên tài tuấn gì, ngược lại thường xuyên lưu luyến thanh lâu, tiểu thiếp đầy đàn, là dạng công tử ăn chơi khinh người có tiếng, người lại muốn biểu muội phong hoa tuyết đại này gả cho biểu đệ người? Đây chẳng phải là một bông hoa lài cắm bãi phân trâu sao? Huống chi việc chung thân đại sự xưa nay đều là cho cha mẹ làm chủ không đến phiên Vân quý phi người quản đâu.”

Âm mang xoẹt qua đáy mắt, Vân Tâm Vũ cười một tiếng: “Nô tỳ là tỷ tỷ của Vân Ca, với tư cách là tỷ tỷ sao lại không được quyết định hôn sự của muội muội mình? Ngược lại hoàng hậu nương nương có tư cách gì xen vào chuyện của người khác?”

“Làm càn!” Thần sắc Tần Sở lạnh lẽo, bên môi nở nụ cười trào phúng: “Vân quý phi, người là đang chất vấn bốn cung? Đúng là bốn cung không có tư cách quản hôn sự của biểu muội, nhưng bốn cung là chủ của hậu cung hiển nhiên là có tư cách quản người, nếu như người không phục chúng ta nghe theo quyết định của bệ hạ.”

Nắm chặt bàn tay, trong nội tâm Vân Tâm Vũ tràn đầy không cam lòng. Ắ biết rõ lời Tần Sở nói là sự thật, thân là hoàng hậu tất nhiên phải thay hoàng thượng quản lý hậu cung, đúng là có tư cách quản lý tất cả các phi tần. Nhưng ả ta rất không cam lòng, luận mỹ mạo lẫn gia thế ả có chỗ nào thua kém Tần Sở? Vì sao bệ hạ lại lập nàng ta làm hậu, còn ả chỉ là một quý phi? Cho dù thế nào ả đều muốn cướp lấy vị trí đó của Tần Sở, nếu như thế ả muốn gả Vân Văn Ca cho ai liền có thể gả cho người đó.

Cung Vô Hải cẩn thận liếc nhìn gương mặt tối sầm của Cung Vô Y lập tức bị dọa đến mức chảy mồ hôi lạnh, đáy lòng thầm đếm 18 đời tổ tông nhà Vân Tâm Vũ ra hỏi thăm một lượt.

Biểu muội của mình lại bị tứ hoàng huynh độc chiếm, nếu thật sự ra ý chỉ như thế đoán chừng với tính cách của hắc nhất định sẽ san bằng Ly Phong quốc, mà Vân Tâm Vũ khá may mắn biểu muội muốn tự mình đối phó với Vân gia bằng không tứ hoàng huynh tàn bạo kia đã sớm mặc kệ thân phận quý phi trực tiếp đại khai sát giới, huyết nhuộm hoàng cung rồi.

“Hoàng thượng, đừng quên ngày ấy bốn vương đã nói gì với người.” Nam tử tuần tú trầm xuống, mắt phượng dài hẹp xoẹt qua tia huyết quang: “Nàng là vương phi của bốn vương, ai dám lấy nàng, bốn vương sẽ tru di cửu tộc nhà hắc, cửu tộc tất nhiên sẽ kể đến người thân, nếu như người muốn chết bốn vương sẽ thành toàn cho người!”

Đột nhiên trên người hắc phát ra luồng khí thể cường đại làm cho mọi người ở đây đều cảm thấy khó thở. Nhưng toàn cung điện chỉ có thiếu nữ áo trắng bên cạnh nam tử vẫn giữ được thần thái tự nhiên, tựa hồ như không bị khí tức của hắc ảnh hưởng.

Sắc mặt Vân Tâm Vũ đại biến, ả không nghĩ tới Cung Vô Y sẽ phát lửa giận lớn như thế, xem ra hắc thật sự coi trọng tiện nhân Vân Văn Ca kia rồi, bất quá ả tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ thoải mái, đại thần trong triều hiển nhiên sẽ không đồng ý Nam Vương chỉ có một vợ.

Một mình Vân Văn Ca muốn độc chiếm Nam Vương, tuyệt không có khả năng đó, ở Ly Phong quốc không có vương gia nào là không có trác phi và tiểu thiếp, cho dù là Nam Vương cũng sẽ không ngoại lệ.

“Khục khục, tứ hoàng huynh, Văn Ca muội muội, Hình di, dưỡng, Phong nhi biểu đệ, hôm nay là sinh nhật của Lạc Vũ, các người nên ngồi xuống trước đã.” Cung Vô Hải ho khan hai tiếng, nhìn Vân Tâm Vũ lạnh giọng nói: “Vân Tâm Vũ, người thật to gan, biểu đệ của người mà dám đòi xứng đôi với biểu muội của trẫm? Hơn nữa hoàng hậu còn chưa lên tiếng, ở đại điện này người có tư cách gì để nói chuyện? Trẫm nể tình người sai phạm lần đầu, sau khi yến hội tan chính mình đi lãnh 50 đại bản, giáng xuống làm phi.”

Nghe vậy lòng Vân Tâm Vũ căng thẳng, vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ là vô tình nói vậy thôi, cầu xin hoàng thượng tha cho nô tỳ một mạng!”

50 đại bản, đối với võ giả mà nói cũng không quá nặng nhưng vấn đề là từ khi trở thành quý phi ả đều dùng thủ đoạn tranh thủ tình cảm, đâu còn luyện tập thân thể như ngày trước, nhận 50 đại bản còn vị giảm chức, thật là tổn hại lớn.

Đều do tiện nhân Vân Văn Ca kia hại, nếu không phải do nàng xuất hiện, chính mình sẽ không đắc tội với hoàng thượng.

“Vậy được rồi, 50 đại bản...”

Trong lòng vui vẻ, Vân Tâm Vũ cho rằng Cung Vô Hải không đành lòng trừng phạt mình, nhưng câu tiếp theo như muốn đánh Vân Tâm Vũ xuống địa ngục.

“Sẽ đổi thành 50 roi, đúng rồi, thông báo xuống mỗi khi đánh đều phải bôi nước tiêu lên trên, nếu như thiếu một roi nhất định sẽ hỏi tội các người!”

Thân thể lạnh như băng, ả không khỏi hoài nghi hoàng thượng đã biết mười năm trước ả cũng từng làm vậy với Vân Văn Ca hay không mới đổi hình phạt như vậy, bất quá nếu hoàng thượng biết được chuyện đó nhất định không chỉ đơn giản là 50 roi như vậy.

“Hoàng thượng” Vân Lan đứng dậy chậm rãi tiến tới, quỳ xuống trước mặt Cung Vô Hải, than thở khóc lóc: “Hoàng thượng người làm như vậy thật không nên, quý phi nương nương tốt xấu gì cũng đã theo người nhiều năm, nàng đã làm sai chuyện gì sao người lại đối xử với nàng như thế? Thân thể nương nương mảnh mai, yếu đuối sao có thể chịu nổi 50 roi kia? Huống chi còn có nước tiêu nóng...”

“Cái gì? Vân tướng quân thấy 50 roi quá ít? Vân tướng quân không hổ danh là Đại tướng quân của Ly Phong quốc, dám vì đại nghĩa diệt thân như vậy, vậy thì 100 roi đi, nếu người còn chê ít ta có thể tăng thêm.” Cung Vô Hải tán thưởng gật đầu, phảng phất như những lời này đều là do Vân Lan nói ra: “Bất quá trăm chỉ muốn xử phạt nàng chứ không muốn lấy mạng nàng nên hình phạt sẽ phân ra hai ngày, Vân tướng quân có ý kiến gì không?”

Vân Tâm Vũ chết rồi chẳng phải sẽ mất phần thú vị sao? Ít nhất cũng phải đợi đến lúc ả nhận hết mọi hậu quả rồi lúc đó mới có thể chết được.

Nắm chặt quyền, thần sắc Vân Lan đại biến nhưng vẫn đè lửa giận trong lòng xuống: “Vi thần tuyệt đối không dị nghị, xin bệ hạ làm chủ.”

Dị nghị? Hắn dám có dị nghị? Nói bậy nói bạ đoán chừng 100 roi sẽ tăng lên 200 roi.

“Thật sự là nguơu tầm nguơu, mã tầm mã, người dùng bày phân, không hổ danh là huynh đệ cùng cha khác mẹ.” Dạ Nhược Ly nhún vai, im lặng, nàng chưa từng nghĩ biểu ca của nàng lại có thể nói dối trắng trợn như thế, bất quá chứng kiến sắc mặt tái nhợt của ai đó tâm tình không khỏi vui lên.

Đây cũng chỉ mới là bắt đầu thôi, Vân Lan đã phạm sai lầm lớn chắc hẳn phải trả cái giá vô cùng thâm trọng.

“Nếu Vân tướng quân không còn gì để nói nữa thì cứ quyết định vậy đi, hiện tại trăm tuyên bố yến hội bắt đầu!”

Theo âm thanh lạnh lùng uy nghiêm vang xuống, mọi người đều đứng dậy bởi đây chính là lúc tặng lễ vật, so sánh ai tặng tốt hơn ai, phải biết hoàng thượng chỉ có duy nhất một cô công chúa, đương nhiên sẽ sủng như báu vật, vì vậy lễ vật cũng không thể tùy tiện được.

Trước tiên là một nam nhân bụng phệ, trong tay cầm một hộp gấm, nửa quỳ xuống đất nói: “Hoàng thượng, vì thần dâng lễ vật cho công chúa là Minh châu của Nam Hải Thất Thái, mong ước công chúa sẽ như viên minh châu này mãi mãi sáng chói.”

“Tốt, trăm thay mặt Lạc Vũ đa tạ Vương khanh gia.” Cung Vô Hải nhàn nhạt cười, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lạc Vũ, vẻ mặt vô cùng yêu thương: “Lạc Vũ, con xuống xem một chút đi, lựa chọn lễ vật mà con thích nhất.”

Mọi người đều vì lời nói của Cung Vô Hải mà sửng sốt, để công chúa tự chọn lễ vật? Xem ra hoàng thượng thật sự rất yêu thương công chúa.

“Vâng, phụ hoàng.” Lạc Vũ từ trên đài Tần Sở nhảy xuống, tươi cười bước xuống bậc thang, bước đến trước mặt Vương đại nhân, mắt to chớp chớp hỏi: “Vương đại nhân ta có thể mở ra xem không?”

“Xin công chúa cứ tự nhiên!”

Dứt lời Vương đại nhân mỉm cười, mở hộp gấm ra, nhất thời viên minh châu chiếu sáng một góc trời. Mọi người đều cho rằng Lạc Vũ sẽ chọn Thất Thái minh châu này nhưng nàng cũng không có ý định thò tay ra lấy, chỉ là lắc đầu nói: “Thật chói mắt, phụ hoàng Lạc Vũ không thích thứ này, Lạc Vũ cho phụ hoàng nhé, Lạc Vũ có được nhìn cái thứ khác không?”

Cung Vô Hải nhẹ gật đầu, lập tức phần đông đại thần liên tiếp đưa lễ vật lên, nhưng lại không có lễ vật nào khiến nàng thích.

“Vân tướng quân, người cũng nên dâng lễ vật đi.”

Thanh âm bên cạnh nhắc nhở, Vân Lan phục hồi lại tâm trạng, tự tin cười: “Hoàng thượng, vi thần không mang theo lễ vật bên người chỉ là để bên ngoài, chắc hẳn công chúa sẽ rất thích. Người đâu, đem lễ vật của bản tướng quân lên cho công chúa.”

Âm thanh rần rori vang lên, ngoài điện có hai thị vệ đang cẩn thận bước vào.

Cái lồng sắt bị một khối đồ bao bọc cho nên không ai biết trong lồng sắt ấy có gì nhưng đại khái cũng đoán được chắc hẳn là một Huyền thú, xem ra Vân tướng quân vì sinh nhật của công chúa mà bỏ ra không ít công sức.

“Hoàng thượng, vi thần có một thỉnh cầu.” Vân Lan ôm quyền, trong mắt lóe lên tia âm hiểm: “Công chúa hãy tự mình nâng tấm vải đỏ này lên, vi thần tin tưởng không có lễ vật nào có thể qua được lễ vật của vi thần.”

Hắn đưa phần lễ vật này tới tất nhiên không phải vì Lạc Vũ công chúa. Vô luận thế nào Lạc Vũ công chúa và hoàng hậu đều là nữ tử, mà hắn tiêu hao một cái giá lớn để bắt được Huyền thú làm người ta tin phục, lúc đó nó có thể làm gian tế cho gã, sau đó Vũ nhi làm việc nhất định sẽ dễ dàng hơn.

Lạc Vũ chớp chớp mắt, hiểu kì tiến về phía trước, ngay lúc đó ánh mắt mọi người đổ về lồng sắt.

“Xoạt!”

Bàn tay bé nhỏ kéo một cái, cái đồ rơi xuống, thân thể to lớn trong lồng sắt đập vào mắt mọi người.

“Là Phong Huyền hổ, trời ạ, là Phong huyền hổ đã trưởng thành.”

“Phong Huyền hổ lúc trưởng thành cấp thấp nhất cũng là cấp mười, chẳng là đây là Huyền thú cấp mười?”

“Lần này Vân tướng quân đúng là tiêu hao quá nhiều, cho dù hắc là đại tướng quân nhưng muốn bắt được Huyền thú cũng không phải chuyện dễ dàng, chứ đừng nói đến huyền thú trứ danh Phong Huyền hổ.”

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi thán phục của mọi người, Vân Lan đặc ý ngừng đầu, gã chắc chắn Lạc Vũ công chúa nhất định sẽ chọn lễ vật của gã, dù sao cũng không ai có lễ vật siêu việt như gã, tầm mắt gã liếc nhìn Dạ Nhược Ly không khỏi cười lạnh: “Hoàng thượng, các đại thần đã dâng lễ vật nhưng Nam Vương dường như không có trình lên.”

“Cái này tới đây thôi, tứ hoàng huynh đã bớt chút thời gian tới đây là đủ rồi.” Cung Vô Hải lau mồ hôi lạnh, đều tại tên cầu tặc Vân Lan, dám yêu cầu lễ vật với vị ôn thần này? Y còn chưa có lá gan lớn như vậy.

Chúng đại thần nhìn nhau, lúc này dường như bọn họ nhìn thấy bộ hạ đồ mồ hôi lạnh ả?

“Cũng không cần phải thế.” Cung Vô Y liếc mắt lạnh nhạt nhìn Vân Lan, mắt phượng lộ tia khát máu, song khi hắc nhìn qua Dạ Nhược Ly đột nhiên đổi thành dáng vẻ yêu nghiệt tươi cười lấy lòng: “Vương phi của bốn vương đã chuẩn bị lễ vật xong rồi, chỉ là lễ vật này là do một tay nàng chuẩn bị cho nên bốn vương cũng không biết là vật gì.”

Dạ Nhược Ly trừng mắt nhìn Cung Vô Y, nhưng rất nhiều người như vậy không không tiện sửa lại cách gọi của hắc.

“Hạ lễ đúng là đã chuẩn bị xong, bất quá cũng là một Huyền thú.” Dạ Nhược Ly liếc nhìn Vân Lan, lạnh nhạt nói.

“Ha ha.” Nghe vậy Vân Lan không khỏi cười lạnh hai tiếng, trào phúng nói: “Không phải huyền thú cấp hai chứ? Người cho rằng Huyền thú bản tướng quân thu thập được và Huyền thú của người có cùng đẳng cấp sao?”

Dạ Nhược Ly không nói tiếng nào, bỗng nhiên nàng biến sắc nói: “Đến rồi...”

Lúc này ngoài đại điện tối đen như mực, một hắc ưng đột nhiên lao xuống, hung hăng đụng vào tường trong điện, sau đó nó bò dậy, run rẩy phủi bụi bặm trên người, nhả hồ ly màu đỏ đang ngậm trong miệng ra, thở hổn hển, hiển nhiên là Huyền Ưng phải bay hết tốc lực mới có thể đến hoàng cung đến lúc, cho nên mệt mỏi đến mức không nói được gì.

Ánh mắt mọi người đều nhìn tiểu hồ ly màu đỏ dưới đất, ánh mắt mỉa mai không cần nói cũng biết rõ.

“Thú con nhỏ như vậy? Đoán không chừng là Huyền thú cấp hai, ha ha.”

“Cấp hai? Thật quá dễ mắt đến nó rồi, với độ này dường như là mới sinh ra chưa được bao lâu, nhiều lắm cũng chỉ là cấp một.”

“Chỉ bằng tiểu hồ ly này lại muốn so sánh với Phong Huyền hổ của Vân tướng quân? Thật quá mức buồn cười rồi.”

“Đừng nói so sánh với Phong Huyền hổ, đoán chừng đến Thất Thái minh châu cũng không bằng? Chẳng lẽ đường đường là Nam Vương phủ ngay cả tiền mua lễ vật cũng không có?”

Nghe tiếng nghị luận của mọi người, sắc mặt Vân Lan càng đặc ý, mọi người cũng không để ý Phong Huyền hổ nhìn Hồng hồ trong nháy mắt lộ vẻ hoảng sợ, đây là thần sắc của Huyền thú cấp thấp nhìn thấy Huyền thú cấp cao hơn mình mà có. Nếu như mọi người nhìn thấy cảnh này đoán chừng không dám xem thường tiểu hồ ly này...

Sắc mặt Hồng Hồ ngày càng bất thiện, trong mắt lóe lửa giận, hung ác trừng mắt nhìn đám người đang cười nhạo: “Này, đám phàm phu tục tử các ngươi đang nói ai là tiểu hồ ly? Ta đường đường là một Hỏa Hồ, nhìn thấy ta phải kính ta một điểm đấy.”

Tĩnh, mọi âm thanh trở nên tĩnh lặng...

Mọi người há to mồm, không thể tin nhìn tiểu hồ ly.

“Vừa rồi có phải nó nói chuyện? Ta không nghe lầm đó chứ?”

“Ta cũng nghe được, có thể nói tiếng người cũng là Huyền thú cấp mười lăm?”

“Chẳng lẽ nó...”

“Các người đoán không sai.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn đám người Vân Lan, đôi mắt cuồng ngạo nói: “Hỏa Hồ vừa mới ra đời đã là Huyền thú cấp 15, đợi đến lúc nó trưởng thành có thể đạt đến cấp 25, thực lực tương đương với Tinh Huyền sư cấp thấp, cũng có thể hóa thành người, Vân Lan, ngươi còn dám nói Hỏa Hồ của ta không bằng người? Chỉ bằng huyền thú Phong Huyền hồ đang run rẩy kia cũng muốn so sánh với Hỏa Hồ của ta?”

Nhưng cấp bậc cao nhất của Hỏa Hồ cũng chỉ ở mức 25, cũng thuộc vào hạng Huyền thú siêu việt của rừng rậm Huyền thú nên đây sự lựa chọn của Dạ Nhược Ly.

“Ầm ầm!”

Trong lúc Dạ Nhược Ly đang nói, mọi người lập tức xông vào, kích thích từng đợt.

Huyền thú cấp 15, cái này đối với mọi người mà nói quả thực là cao không với tới được. hôm nay huyền thú truyền thuyết này lại xuất hiện

trước mặt bọn họ...

Mà Phong Huyền hồ đúng là không có cách nào so sánh được, vừa mới nhìn thấy thôi thân thể khổng lồ đã co lại thành một đồng lầy đầu ra sức mà chiến đấu? đoán chừng một ngụm lửa của tiểu hồ ly cũng đủ nướng chín nó rồi.

“Phụ hoàng, ta thích nó.” Lạc Vũ vọt chạy đến chỗ tiểu hồ ly, một tay ôm tiểu hồ ly trước ngực, vuốt ve đám lông mềm mại, dung nhan đáng yêu vô cùng vui vẻ, hiển nhiên đối với vật trong ngực yêu thích không buông tay.

Hỏa hồ liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nhận được cái gật đầu mới dịu dàng để mặc Lạc Vũ ôm lấy.

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly nhìn Lam Ny, mỉm cười: “Thừa dịp sinh nhật công chúa Lạc Vũ, ta cũng có lễ vật muốn tặng cho dì nhỏ.”

Nói xong móc từ trong vạt áo một bình sứ, chậm rãi đưa tới trước mặt Lam Ny...

Toàn bộ mọi người ở đại điện đều tập trung nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly, đều suy đoán trong bình sứ chứa gì, chẳng lẽ còn trân quý hơn huyền thú cấp 15?

Suy nghĩ trong giây lát, mọi người lắc đầu, tựa hồ như bị chính suy nghĩ của mình làm cho buồn cười.

Huyền thú cấp 15 dĩ nhiên vô cùng quý hiếm, còn có lễ vật nào qua mặt được? Bình sứ kia chẳng qua cũng chỉ là bình sứ bình thường mà thôi, tuyệt đối không thể trân quý bằng huyền thú cấp 15 được.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Âm Mưu Phủ Tướng Quân

“Vân Ca, đây là...?” Ánh mắt Lam Ny nghi hoặc nhìn bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly, nhìn thiếu nữ áo trắng trước mặt, ôn nhu tươi cười: “Các người có thể trở về đã là chuyện vô cùng may mắn, cho nên không cần phải chuẩn bị đại lễ đâu.”

Dừng bước chân, Dạ Nhược Ly nở nụ cười vô cùng tự tin, tỏa ra ánh sáng chói lòa: “Cái này chỉ là tâm ý của cháu thôi không đáng nhắc tới, mà cháu tin tưởng dì nhất định sẽ thích lễ vật này.”

Dạ Nhược Ly đã nói thế Lam Ny cũng không từ chối nữa, bà mỉm cười rồi tự mình đứng dậy tiếp nhận bình sứ trên tay Dạ Nhược Ly: “Vây được rồi, tâm ý của Vân Ca ta nhất định sẽ không cô phụ, mặc kệ là gì dì nhỏ cũng sẽ thích.”

Lúc Lam Ny nhét bình sứ vào ống tay áo một âm thanh chầm chọc vang lên: “Thái hậu nương nương, vi thần thật muốn biết nữ nhi của vi thần đã dâng lên thái hậu lễ vật gì, không biết thái hậu có thể để các vị ở đây được mở rộng tầm mắt?”

Thần sắc trầm xuống lộ vẻ lạnh lùng, nhưng còn chưa kịp lên tiếng một bóng dáng áo trắng bên cạnh vọt đến bên cạnh Vân Lan, sau đó nhắc vạt áo của gã, thanh âm cuồng vọng vang khắp đại điện rồi ngay lập tức yên tĩnh lại.

“Vân Lan, người nên nhớ rõ một điều Dạ Nhược Ly ta không còn là Vân Văn Ca nữa, phụ thân ta chỉ có một đó là Bắc Ảnh Thần, người là cái khi gì? Cũng xứng gọi ta là nữ nhi? Người thật quá mức coi trọng bản thân rồi, ta cho người biết muốn trở thành phụ thân ta cả đời Vân Lan người cũng không có tư cách này!”

Dáng người nữ tử ngạo nghễ, đôi mắt trong suốt, mọi người ở đây đều không ai có thể ngờ được nàng lại đại nghịch bất đạo như thế, nói cho cùng Vân Lan cũng là phụ thân của nàng, ngay đến cả phụ thân mình mà cũng dám mắng, thật sự quá mức bất hiếu rồi, loại nữ nhân này sao có thể được Nam Vương chú ý cơ chứ? Chắc hẳn là sự việc lần này, Nam Vương sẽ nhận ra bản chất của nàng ta, lúc đó nàng ta nhất định sẽ mất đi sự sủng ái của Nam Vương.

“Người...” Khuôn mặt Vân Lan đỏ bừng, trong mắt xoẹt qua tia lãnh khốc, nhìn Cung Vô Y nói: “Nam Vương, người thân là vương gia, việc chọn vương phi cũng dựa vào nhân phẩm chứ không phải chỉ trông mặt mà bắt hình dong, nữ tử như vậy sao có thể trở thành vương phi?”

Cung Vô Y không thèm quan tâm, nâng ly rượu trong tay lên, môi đỏ cười mỉm, mắt phượng lóe lên huyết quang: “Bốn vương không cho rằng vương phi bốn vương làm vậy là có gì sai, cho dù nàng có tàn sát hết tất cả mọi người trong thiên hạ thì có làm sao? Chỉ cần vương phi vui vẻ thì hy sinh một tướng quân nhỏ bé như người bốn vương cảm thấy rất có lợi.”

Đây rõ ràng là thiên vị trắng trợn, Vân Lan nghe vậy có chút nản lòng, đến hoàng thượng cũng phải nể mặt hãn ba phần gã thật không dám đắc tội chỉ có thể đem lửa giận cùng không cam lòng áp chế xuống, hai mắt lãnh khốc trừng Dạ Nhược Ly.

Mất đi hậu thuẫn là phủ tướng quân xem nữ nhân này dùng cách gì để làm mưa làm gió ở Nam Vương phủ, mà Nam Vương sủng ái nàng chẳng

qua là nhất thời thôi, không bao lâu nữa nhất định sẽ nhàm chán, đến lúc đó xem nàng tìm ai mà than khóc đây.

Dạ Nhược Ly buông lỏng tay ra, phúi phúi tay áo sau đó quay người, mắt đen nhìn Lam Ny, cười lạnh một tiếng: “Dì, nếu Vân tướng quân đã muốn mở rộng tầm mắt thì dì cứ lấy ra cho hăn nhìn một cái đi, để khai sáng cho đám ếch ngồi đáy giếng này.” (ta chém! =.=)

Nắm chặt quyền, thần sắc Vân Lan ngày càng lạnh lẽo, màu đen lãnh khốc chứa đầy mĩa mai. Nhất định nàng cũng không dâng được lễ vật nào tốt lại trân quý, cũng sẽ không vượt qua Huyền thú cấp mười lăm, lễ vật này chẳng lẽ có thể làm cho mọi người khiếp sợ thần phước sao?

Những người còn lại cũng có suy nghĩ như Vân Lan, nhất là khi nàng là nữ tử mà Cung Vô Y sủng ái, thật sự muốn thấy nàng mất mặt a, nếu như lễ vật này không bằng Huyền thú kia nhất định sẽ làm người khác cảm thấy buồn cười.

Trong ánh mắt của mọi người Lam Ny lấy bình sứ ra, mở nắp bình, trong chốc lát một mùi thơm của đan dược bay thoang thoảng.

“Cái này...Đây là cái gì?”

“Chẳng lẽ là đan dược hay sao?”

Vân Lan trừng to mắt, tập trung nhìn bình sứ trên tay Lam Ny.

Đan dược? Điều này sao có thể? Tiện nhân Vân Văn Ca kia xuất ra Huyền thú cấp 15 đã làm gã ngạc nhiên lắm rồi lúc này lại có thể đưa ra đan dược trân quý như vậy? Phải biết ngoại trừ gia tộc Nam Cung có Luyện đan sư ra thì chỉ có Âm Dạ các mới có được đan dược.

Nhưng đan dược của Âm Dạ các đều bán với giá trên trời, gã đã từng chấp vá tung lung để mua một viên, với năng lực của Vân Văn Ca sao có

thể có đan được?

Lam Ny ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Dạ Nhược Ly, nhận được cái gật đầu của nàng mới ở trước mặt mọi người đổ đan dược trong bình sứ ra rồi cho vào miệng, trong phút chốc toàn khoang miệng đều sinh hương, một luồng khí tức ôn hòa tiêu trừ hết mệt mỏi trong người bà, phảng phất như trở lại ngày còn trẻ.

“Thái hậu, người, người...”

Lam Ny cử động bả vai, bỗng nhiên phát hiện mọi người đều khiếp sợ nhìn bà.

“Ta làm sao?” Lam Ny nghi hoặc chớp mắt, tiện tay nhận lấy gương đồng mà cung nữ đem đến, nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp kia đột nhiên ngẩn người, rồi run rẩy vươn tay xoa lên da thịt bóng loáng không tì vết kia: “Cái này...Đây là ta sao? Sao ta lại trở nên trẻ thế này?”

Chúng thần nhìn nhau, đồng thừa nửa quỳ trên đất, ôm quyền nói: “Chúc mừng thái hậu, chúc mừng thái hậu.”

Vừa nói những lời này, ai cũng nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, có thể biến bà lão trở nên trẻ trung xinh đẹp như vậy nhất định là Phản Lão Hoàn Đồng đan, mặc dù Ám Dạ các không có bán nhưng nếu có thể dựa vào cô nương trước mắt nói không chừng chính mình cũng có thể trẻ lại như thái hậu.

Không chỉ nữ tử mà ngay cả nam nhân cũng có ý nghĩ này, dù sao thì trên đời này ai lại không hy vọng mình mãi mãi trẻ trung, xinh đẹp?

“Đây là Phản Lão Hoàn Đồng đan, mà ta còn có một viên tặng cho hoàng hậu,” Dạ Nhược Ly cười nhạt, sau đó lại lấy ra một bình sứ, đưa cho cung nữ dâng lên Tần Sở. Với tình huống vừa rồi không ai dám xem thường Dạ Nhược Ly nữa, chỉ là không biết đan dược này có công dụng gì?

Tần Sở nao nao, tươi cười đón lấy bình sứ từ tay cung nữ, ánh mắt ôn nhu nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ nói: “Chị dâu cảm tạ biểu muội đã có lòng, ha ha, thật không nghĩ tới ta cũng có phần.”

Mọi người ai cũng muốn biết công dụng của đan dược nên Tần Sở cũng không do dự, đổ đan dược vào lòng bàn tay sau đó đưa vào miệng...

Hiệu quả lần này xảy ra rất nhanh, chỉ một lát sau, chân lông trên mặt Tần Sở chậm rãi nở ra rồi từng bọt nước màu đen rơi xuống, bọt nước màu đen kia không hề có mùi tanh tưởi như mọi người nghĩ, ngược lại lại có mùi thuốc nhàn nhạt. Ít lâu sau đã bài trừ hết vết bẩn, lỗ chân lông bắt đầu co rút lại tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra...

Mọi người mở to mắt, trong mắt không giấu được tia kinh diễm.

Chỉ thấy nữ tử trên ghế da thịt hoàn mỹ không chút tỳ vết tựa hồ làn da của em bé vô cùng mịn màng, đôi má vừa vắn tôn lên thêm chỗ nên thêm, giảm chỗ nên giảm lại đang mặc một thân phượng bào càng làm tăng thêm khí chất mẫu nghi thiên hạ.

Bọn hắc chưa bao ngờ nghĩ tới cũng có thời điểm hoàng hậu xinh đẹp như vậy. Chẳng lẽ đây chính là Trú Nhan đan do Âm Dạ các bán? Nhưng công dụng của Trú Nhan đan hình như không lợi hại như vậy, cũng không thể có thay đổi lớn như thế. Vì sao trong tay vị cô nương này toàn là trân phẩm? Lại đều là những bảo vật mà bọn hắc chưa từng thấy qua.

Những người này đương nhiên không biết những thứ Âm Dạ các kia bán ra đều là những vật phẩm có chút thiếu hụt, trong nội tâm Dạ Nhược Ly chính là những đan dược kém chất lượng nhưng những đan dược đó cũng đủ làm người ta sứt đầu mẻ trán mới tranh được.

Phần đông các phi tần đều hâm mộ nhìn hoàng hậu nhưng Tần Sở là chị dâu nên mới được nhận lễ vật, các nàng có tư cách gì mà đòi lễ vật của người ta đây?

“Ha ha, Văn Ca, muội đã đưa lễ vật cho mẫu hậu mà hoàng hậu rồi, không biết có phần của biểu ca không?” Cung Vô Hải xoa tay, dung nhan tuấn tú tươi cười, không chút xấu hổ đòi lễ vật, tựa hồ như đó là chuyện đương nhiên. Chỉ là tâm tư của y chưa kịp nói rõ đã nhận được ánh mắt cảnh cáo của Cung Vô Y rồi, lúc này không khỏi lạnh cả đáy lòng rồi rùng mình một cái.

Tên này đúng là bảo vệ thể tử quá rồi, bản thân chỉ là muốn hỏi biểu muội có lễ vật hay không, hắn lại nhìn mình như vậy? Thật không biết tứ hoàng huynh yêu thích Văn Ca là phúc hay họa nữa...

“Biểu ca yên tâm, trước khi tới muội đã chuẩn bị xong hết rồi, đương nhiên không thể thiếu phần của biểu ca và cậu rồi.” Nói xong, Dạ Nhược Ly lại lấy ra hai bình sứ, phân biệt một lúc rồi đưa cho Cung Vô Hải và Lam Lăng, dung nhan tuyệt sắc nở nụ cười nhạt.

Cung Vô Hải sững sờ nhìn bình sứ trong tay, y cũng chỉ nói chơi mà thôi, không nghĩ tới Văn Ca lại chuẩn bị lễ vật cho y, làm cho y có cảm giác mình không bị lãng quên, mặc kệ đan dược này có công dụng gì y đều thích.

Cùng lúc này Lam Lăng đưa đan dược vào miệng, ngay lập tức một luồng nội lực cường đại chảy qua kinh mạch của hắn, cứ như thế mà lưu thông kinh mạch cho hắn, không lâu sau, nội lực đã thông kinh mạch hoàn tất, trong lúc mọi người đang nghi hoặc thì bỗng nhiên một luồng ánh sáng tấn chức bao quanh hắn, ánh sáng này không có mất đi mà ngược lại càng sáng chói, thẳng đến khi có một luồng ánh sáng khác xuất hiện cả hai luồng ánh sáng mới chậm rãi tan ra.

“Lam gia chủ tấn cấp rồi, hơn nữa còn là hai cấp, cái này...sao có thể xáy ra?”

“Ám Dạ các cũng có bán loại đan dược tấn cấp cho võ giả nhưng cũng chỉ có thể thăng một cấp, chẳng lẽ đan dược Lam gia chủ dùng còn cao cấp hơn đan dược trân quý của Ám Dạ các?”

“Trời ạ, rốt cuộc nàng kia là ai, lại có thể tùy tiện lấy đan dược trân quý như thế làm quà tặng?”

Một lần nữa mọi ánh mắt lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly, hôm nay Dạ Nhược Ly hiển nhiên đã trở thành miếng thịt mỡ trong mắt mọi người, ai cũng đang nghĩ cách để có thể tạo quan hệ với nàng, nói không chừng gặp may có thể được đan dược tấn hai cấp.

Thấy vậy Cung Vô Hải vội vội vàng vàng đem đan dược nhét vào ngực, cũng cảnh giác nhìn xung quanh, sợ đột nhiên có người lao đến cướp đan dược của y.

Không nên suy nghĩ nhiều, đan dược Dạ Nhược Ly cho y và Lam Lăng không hề khác nhau, có thể khiến võ giả tấn lần hai cấp sao y không thể xem đan dược này như tâm can bảo bối cơ chứ? Nếu có nó, thực lực có thể tăng nhanh ngay lập tức.

“Khục khục.” Cung Vô Hải ho khan hai tiếng, cắt đứt tiếng nghị luận của chúng thần: “Đêm nay các vị đến dự sinh nhật của công chúa Lạc Vũ quả thật là điều may mắn của trăm, kế tiếp không cần quá đa lễ, người đâu, truyền bữa tối, trăm tuyên bố bữa tiệc chính thức bắt đầu!”

Sau một tiếng ra lệnh ấy tất cả mọi người đều trở về ghế ngồi, lập tức các cung nữ mang các món ăn tinh xảo chậm rãi bước vào.

“Ha ha, Vân phu nhân không biết nàng còn nhớ ta không? Mười năm trước chúng ta thường nói chuyện phiếm, hôm nay đã qua mười năm mặt ta sớm đã có nếp nhăn, cũng chỉ có Vân phu nhân vẫn giữ được dung mạo như xưa.” Một nữ tử trung niên mặc kì bảo*, ung dung nhã trung bước tới chỗ lam Hình, nhẹ nhàng cười nói.

*: một loại áo của dân tộc Trung quốc, ta cũng không biết là gì, nàng nào có hứng thú thì nhờ bác gút nha

“Lý phu nhân, ta không phải là Vân phu nhân, đó là chuyện của quá khứ rồi, hiện tại ta đã có phu quân, cho nên người nên gọi ta là Bắc Ảnh phu nhân mới đúng.” Lam Hình cười nhạt, nàng cảm nhận được ánh mắt phần nộ không xa truyền đến, nhưng sắc mặt cũng không có biến hóa gì, từ đầu đến cuối đều không hề liếc mắt nhìn gã.

“Đúng vậy, mười năm trước Vân phu nhân đã thay người rồi, vô luận thế nào hôm nay phu quân của Bắc Ảnh phu nhân so với Vân tướng quân không biết tốt hơn bao nhiêu lần.”

Nghe thấy âm thanh này, Lam Hình ngẩng đầu nhìn vị phu nhân áo đỏ: “Thì ra là Ninh vương phi, nhiều năm không gặp tính tình vẫn nóng nảy như xưa, nhanh mồm nhanh miệng, thật không biết Ninh thân vương sao có thể chịu nổi người?”

“Ha ha, ta có nên cảm tạ Bắc Ảnh phu nhân đã khích lệ không?” Ninh vương phi trừng mắt, vẻ mặt tươi cười nhìn Lam Hình: “Bắc Ảnh phu nhân, vừa rồi ta rất muốn nói chuyện với người, đáng tiếc lại không có dịp chen vào, trước kia nghe nói người táng thân trong biển lửa thật đúng là thấy đáng tiếc, lại không nghĩ tới người vẫn còn sống, mặc dù ta không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng đoán được nửa phần.”

Dứt lời, Ninh vương phi nhàn nhạt liếc mắt nhìn Vân Lan, sự vui vẻ dần dần biến mất: “Thiện ác đến cuối cùng rồi cũng sẽ có báo, có người làm sai tất nhiên sẽ bị trả thù, chỉ là bây giờ chưa phải lúc thôi, cho nên đừng làm ác nhân, ác nhân vĩnh viễn không có kết cục tốt đẹp đâu!”

Vân Lan nắm chặt tay, khuôn mặt tuần tú trở nên khốc liệt, tầm mắt của gã từ đầu đến cuối đều nhìn dung nhan tuyệt sắc của Lam Hình, trong mắt lóe lên cảm xúc khác thường...

Sau đó gã chuyển tầm mắt nhìn Vân Tâm Điệp, lạnh lùng nói: “Điệp nhi đi đến chào hỏi Nhị tỷ đi, phụ thân biết con không thích nàng nhưng có thể nàng ta sẽ trở thành Nam Vương phi, sớm muộn gì cũng phải dùng tỷ muội tương xứng.” (ý ông là bà Điệp nhi này làm trắc phi, 2 chị em chung chồng ấy ạ)

Nam Vương chịu xúc với nữ tử nhất định bệnh sạch sẽ đã chữa được rồi, như vậy cơ hội Vân Tâm Điệp vào Nam vương phủ năm chắc mười phần rồi.

Chỉ cần Vân Tâm Điệp trở thành trắc phi Nam Vương thì địa vị của gã nhất định càng ổn định hơn...

“Vâng, phụ thân.”

Vân Tâm Điệp chậm rãi đứng dậy, bước chân liên tục, bộ dạng nhu nhược, yếu đuối động lòng người, khiến đại bộ phận nam tử huyết khí phương cương hận không thể lập tức xông ra ôm lấy giai nhân vào lòng, nhưng Vân Tâm Điệp ngay cả liếc mắt cũng không thêm, ánh mắt của ả từ đầu đến cuối đều tập trung vào Cung Vô Y, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt lại để cho người ta sợ hãi thán phục.

“Nhị tỷ.” Bước chân dừng lại, Vân Tâm Điệp nắm chặt khăn tay, bắt buộc bản thân thu hồi tầm mắt, nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt nhu nhược xoẹt qua tia âm u, nhanh đến mức khó nắm bắt được: “Những năm gần đây không biết nhị tỷ có khỏe không? Nếu không chúng ta hồi tướng quân a, dù sao tỷ cũng là nh tỷ của muội, sao muội muội có thể nhẫn tâm để nhị tỷ lưu lại ở bên ngoài?”

Chỉ cần nữ nhân này nguyện ý bước vào phủ tướng quân, ả có rất nhiều cách tra tấn nàng ta!

Không chút kiên nhẫn nhú mày lại, Dạ Nhược Ly giương mắt nhìn, lóe lên tia tức giận, nói: “Lỗi tai người bị điếc hay đã hỏng rồi? Những lời ta nói

vừa rồi người không nghe thấy sao? Dạ Nhược Ly cùng phủ tướng quân của người nửa điểm cũng không có quan hệ, chỉ bằng đám củi mục các người cũng muốn làm người nhà của ta? Các người xứng sao? Cút ngay cho ta! Nhìn thấy bộ dạng giả tạo của người là ta lại thấy buồn nôn!”

Hiển nhiên Vân Tâm Điệp bị những lời này làm cho sợ hãi, không khỏi lùi về sau hai bước, vẻ mặt đầy hoảng sợ, điềm điềm đáng yêu nhìn Dạ Nhược Ly.

“Nhị tử, muội muội chỉ là đang quan tâm tử thôi. Vì sao tử lại đối xử với muội như vậy? Chẳng lẽ muội làm gì sai sao?” Hai mắt rưng rưng, Vân Tâm Điệp nhỏ giọng khóc thút thít: “Muội biết nhị tử sợ muội sẽ tranh đoạt Nam Vương với nhị tử, thế nhưng Nam vương cũng không phải của riêng mình nhị tử, hẳn là vương gia nhất định phải tam thê tứ thiếp, tử tử ghen tỵ như vậy không sợ vương gia chán ghét tử sao?”

Ả nói những lời này với dụng ý Cung Vô Y sẽ thấy rõ bản chất của nữ nhân này, chắc hẳn không ai nguyện ý lấy một nữ tử hay ghen tuông về làm thê tử, trái lại ả hiểu lòng người khéo léo đến cỡ nào, nếu như Nam Vương cưới ả, ả nhất định sẽ chủ động giúp Nam vương nạp thiếp. Mặc dù chuyện đó chưa xót đến cỡ nào thì cũng là việc mà một nữ tử phải làm.

Vân Lan nhíu mày, gã vừa rồi để Vân Tâm Điệp đi chào hỏi Dạ Nhược Ly hy vọng sẽ cải thiện được quan hệ tử muội của các nàng, đợi Vân Tâm Điệp trở thành trắc phi thì hai tử muội sẽ trợ giúp cho nhau, nhưng ả ngu ngốc này lại dám nói những lời như thế, trong cử chỉ của Nam Vương rõ ràng cho thấy rất yêu chiều Dạ Nhược Ly. Hơn nữa, quan trọng là những đơn dược kia của Dạ Nhược Ly, nếu có thể khôi phục lại quan hệ phụ thân thì những đơn dược kia chẳng phải đều là của gã đúng không?

“Người dám vũ nhục vương phi bốn vương?” Cung Vô Y nhíu mày, sắc mặt âm trầm, chậm rãi đứng dậy mắt phượng nhìn tứ phía: “Tốt, rất tốt, đêm nay bốn vương muốn tuyên bố một việc Nam vương phủ nhỏ bé

không cung nghênh nổi các vị đại giá quang lâm cho nên chỉ có một nữ chủ nhân, cả đời này bốn vương chỉ có một vợ! Nếu như ai có dị nghị gì cũng có thể, bốn vương nhất định sẽ hảo tâm mà cung kính tiễn đưa các vị đến địa ngục.”

Thanh âm của hắc tử như ngàn cân, đánh thật mạnh vào lòng người.

Rất nhiều người vọng tưởng vào Nam vương phủ là trắc phi hay thiếp thấp đều lộ vẻ thất vọng. bởi vì bị khí thế chung quanh Cung Vô Y làm cho hoảng sợ nên cũng không có ai dám phản đối, bởi bọn hắc tử biết Nam vương nói được chắc chắn sẽ làm được!

“Hoàng hậu, hoàng hậu, người làm gì vậy?”

Ngay lúc đó một giọng nói vang lên cắt đứt sự trầm tư của mọi người.

Dạ Nhược Ly phản ứng đầu tiên, thân hình lóe lên, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Tần Sở, hai ngón tay khẽ bắt mạch, sau đó nàng thả lỏng mi tâm, khẽ cười nói: “Biểu ca, chúc mừng, chị dâu có tin vui.”

“Cái gì? Cái này là thật?” Cung Vô Hải nhìn người ngất xỉu trong lòng y, vui vẻ nói: “Ha ha, trăm lại được làm phụ hoàng rồi? Không biết là nam hay nữ, nếu là hoàng tử nhất định sẽ phong làm thái tử.”

Lời Cung Vô Hải vừa nói ra lập tức tạo nên sóng to gió lớn. (=.=, anh vua này...)

Đôi tay trắng như phấn nắm chặt, Vân Tâm Vũ cúi đầu thật thấp, dung nhan đoan trang xinh đẹp lập tức vắn vẹo, đáng tiếc Cung Vô Hải đang chìm đắm trong niềm vui nên không hề phát hiện ra nét mặt của ả.

Không được! ả tuyệt đối không thể để hoàng hậu sinh hài tử bình an được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến con của ả cũng chính là Nhị hoàng tử hiện tại, chỉ cần hoàng hậu không có con trai thì tất nhiên vua trong tương

lai chính là Nhị hoàng tử, cho nên ả phải tìm mọi cách để loại bỏ đứa trẻ này.

Sát ý hiện lên trong mắt, rất nhanh bị che giấu đi.

Có tin vui bất ngờ nên yến hội cũng nhanh chóng tán đi, lúc đó trong phòng hành hình truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết...

Chiếc roi dính nước tiêu nóng đánh vào da thịt nhẵn nhụi của Vân Tâm Vũ lập tức da tróc thịt bong, máu đỏ tươi theo da thịt chảy xuống nhưng hết lần này đến lần khác hai người kia cứ nhắm miệng vết thương mà đánh, nước tiêu nước thấm nhập vào làm ả ta đau đến mức chết đi sống lại.

“Vân Văn Ca, sớm muộn gì cũng có một ngày ta đưa người bầm thây vạn đoạn!”

Thanh âm thống hận truyền khắp phòng hành hình, mà ở ngoài phòng hành hình một bóng dáng màu vàng sáng đứng thẳng dưới ánh trăng, cười lạnh: “Vân Tâm Vũ, người cũng biết đau đớn? Lúc trước chẳng phải người cũng dùng nước tiêu nóng, roi dài quất lên người biểu muội đó sao? Bất quá đây chỉ mới là bắt đầu, chỉ trừng phạt như vậy sao có thể phát tiết được lửa giận trong lòng trẫm? Trẫm nhất định sẽ khiến cho Vân gia các người trả giá thật đắt cho những sai lầm trước đây.”

Dứt lời, lạnh lùng xoay người, rất nhanh tan biến dưới ánh trăng...

Ngay lúc đó ở phủ đệ tướng quân, Vân Lan ngồi trên ghế bạch đàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, lãnh khốc hiện qua tia tính toán: “Điệp nhi, ngày mai con đến Nam vương phủ đi, nhớ kỹ không được đắc tội với Vân Văn Ca, đan dược trong tay nàng ta, ta nhất định phải có được.”

“Tướng quân,” Liền sau đó, Vân phu nhân bước đến bên cạnh Vân Tâm Điệp, ánh mắt lóe lên tia âm hiểm: “Ai nói những vật kia là của tiện nhân Vân Văn Ca? Tướng quân cho rằng nàng ta có năng lực có được Huyền thú

và đàn dược trân quý sao? Những thứ kia tất nhiên đều là do Nam vương chuẩn bị giúp nàng ta thôi, chỉ cần Điệp nhi tiến được vào Nam vương phủ, tướng quân muốn gì mà không được?”

Vân Lan sững sờ, vừa rồi sao gã không nghĩ ra điểm này? Cũng đúng, với thực lực của Vân Văn Ca căn bản không thể có khả năng xuất ra những vật trân quý như thế.

“Vẫn là phu nhân thông thấu, chỉ là Nam vương nói chỉ cưới một vợ...”

“Tướng quân, ngài yên tâm đi!” Vân phu nhân tự tin cười, ánh mắt đảo qua Vân Tâm Điệp: “Nam vương cự tuyệt Điệp nhi là do hắn không biết ưu điểm của Điệp nhi, Điệp nhi của ta sao có thể không bằng tiện nhân kia chứ, chỉ cần Nam vương hiểu được Điệp nhi nhất định sẽ yêu mến nàng, cho nên chúng ta cứ mượn lý do gặp mặt Vân Văn Ca tiến vào vương phủ, sau đó tìm cơ hội cho bọn họ ở cùng một chỗ, dần dà Nam Vương sẽ hiểu rõ nàng.”

“Phu nhân, nàng không biết Vân Văn ca đối với chúng ta đã có thành kiến sao có thể gặp chúng ta?”

Cười lạnh một tiếng, âm mạng xoẹt qua: “Ngài chỉ cần thêm mắm thêm muối nói với thế nhân Vân Văn Ca leo lên được giường của Nam Vương liền vứt bỏ thân phận, vì tránh lời đồn nhất định sẽ gặp chúng ta, như thế kế hoạch của chúng ta đã được thực hiện rồi hay sao?”

Vân Văn Ca, Lam Hình, chỉ bằng các người mà muốn đối đầu với phủ tướng quân? Quá mức không biết tự lượng sức rồi!

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Ai Dám Cướp Hồn Từ Trong Tay Ta?

Hương hoa từ hậu hoa viên Nam vương phủ bay thoang thoảng khắp nơi, vào thời gian này Dạ Nhược Ly tất nhiên không hề buông thả việc tu luyện nhưng hết lần này đến lần khác lại có một giọng nói cứ như con chim sẻ cứ líu ríu không ngừng bên tai nàng.

“Tiểu thư, người không tức giận sao? Nhưng mà muội bị tức sắp chết rồi, cả nhà Vân Lan thực sự quá vô sỉ rồi, rõ ràng là đang muốn vũ nhục tiểu thư mà, còn nói lễ vật tiểu thư chuẩn bị cho mọi người đều là của Nam vương giúp người nữa chứ, cái đó là do tiểu thư...”

Dạ Nhược Ly không kiên nhẫn nhíu mày, chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn Gia Nhi một cái: “Những lời này muội đã nói đến 101 lần rồi, chẳng lẽ muội không thấy mệt sao?”

“Mệt mới? Tại sao muội lại mệt mới?” Gia Nhi hếch môi, khuôn mặt thanh tú động lòng người có tia tức giận, ánh mắt nhìn hai nam tử phía sau lưng Dạ Nhược Ly, chống nạnh, cả giận nói: “Này, Phong nhu nhược, Hi lưu manh, hai người các người không thấy tức giận sao? Ta sắp bị tức chết rồi, ngay cả một chút hồ thẹn tên cầu tặc Vân Lan cũng không có.”

Dạ Phong cười một tiếng nhưng khuôn mặt, khuôn mặt tuần tú chìm trong góc tối, hắt chặt chẽ nắm chặt tay, thanh âm giòn vang vang lên.

“Tức giận? Sao có thể không tức giận? Tức đến nỗi muốn giết người! Chủ tử cho ta đi giết hắn đi, không phải là do đám tiên nhân gì đó sao?”

Chúng ta cứ mặc kệ hết đi, đem chúng đồn lại một chỗ giết chết đi, tên cầu tặc Vân Lan và con gái của lão nên sớm chết đi mới phải...Chủ tử, ta không có chữ người đâu, chủ tử tôn kính của ta nhất định không phải là con gái của tên cầu tặc kia.”

“Phong nhu nhược, người yên lặng một chút đi, chủ tử có chủ ý của nàng.” Dạ Minh Hi lưu manh ôm gáy, trong miệng có ngậm một cọng rơm, lười biếng ngáp một cái: “Người không nghe Bắc Ảnh gia chủ nói gì sao? Thế lực kia không chỉ có vô số Huyền Hoàng mà còn có rất nhiều Huyền tôn, hoặc giả còn có Huyền thánh tồn tại, lấy thực lực của chúng ta vẫn chưa có khả năng địch lại, chủ tử nhẫn nhịn nhiều năm như thế, chỉ là vài ba năm nữa thôi, chẳng lẽ không nhẫn được? Với thiên phú của chủ tử, rất nhanh có thể vượt qua đám tiên nhân chó má kia.”

Dạ Phong không cam lòng cong môi lên tựa hồ như muốn nói điều gì đó nhưng lúc này Dạ Nhược Ly lại đứng lên, ánh mắt đen láy nhìn không thấy đáy: “Dạ Minh Hi nói không sai, nếu không chắc được mười phần, ta nhất định sẽ không ra tay.” Quay người lại vỗ vai Dạ Phong, sắc mặt ngưng trọng: “Dạ Phong, người quên nói lời ta từng nói? Mặc kệ có xảy ra chuyện gì đều phải sống, nếu như ngay cả tánh mạng cũng mất thì sao có thể báo thù? Bất quá người không cần không cam lòng, Vân Lan tiêu dao cũng không được lâu đâu, ta có dự cảm sắp có cơ hội cho chúng ta ra tay rồi.”

Đã qua mười năm rồi, tên tiểu tử Bạch Hồ cũng nên tỉnh dậy đi thôi...

“Vương phi,” một âm thanh hùng hậu bên ngoài truyền vào sau đó tổng quản vương phủ - Lý Thanh đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói: “Bẩm báo Vương phi, Vân tướng quân cùng Vân phu nhân và Vân tiểu thư đến nhà phỏng bái, không biết Vương phi có gặp mặt hay không?”

Dạ Nhược Ly thở dài, dung nhan tuyệt sắc lộ vẻ bất đắc dĩ: “Ta đã nói rồi ta không phải Vương phi, các người gọi ta là Dạ tiểu thư là được.”

“Đây là do Vương gia phân phó, lão nô không dám không theo.”

Khóe môi có chút co giật, Dạ Nhược Ly lập tức im lặng, nàng rất muốn hỏi tên yêu nghiệt kia đến cùng là muốn làm gì? Hẳn còn chiêu gì nữa không? Bất quá mấy ngày này nghe nhiều cũng thành quen, vì vậy cũng không kịch liệt phản đối như lúc đầu nữa.”

“Người Vân gia đến? Như vậy quá tốt.” Gia Nhi lập tức nhảy dựng lên, khuôn mặt giận dữ lúc trước biến mất không chút dấu vết, mà trở nên âm hiểm vui vẻ: “Tiểu thư để cho bọn hắc tử đi, muội còn đang lo không có biện pháp trêu chọc bọn hắc tử, là do bọn hắc tử tự tìm đến cửa thôi!”

Lý Thanh nương mảy, ánh mắt dò hỏi nhìn Dạ Nhược Ly, nàng đành gạt đầu đồng ý mới chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài Nam vương phủ là Vân Lan mặc hắc y đứng dưới ánh mặt trời, hai mắt lãnh khốc nhìn chăm chăm vào vương phủ to lớn, trong mắt dần lộ vẻ không kiên nhẫn. Mà bên cạnh gã còn có hai người, trong đó nữ tử trung niên cũng được coi là xinh đẹp, một thân dày đặc phấn son lại theo một sợi dây xích vàng trên cổ, ngón tay đeo rất nhiều nhẫn, thoạt nhìn bớt đi vài phần đẹp để lại thêm mấy phần dung tục.

Thiếu nữ còn lại mặc áo hồng đào, quần lụa mỏng, dung mạo mỹ lệ làm cho người đi đường bất giác ngây người, không biết từ đâu nghe được tin Nam vương không thích son phấn tục tảo vì vậy ả chỉ thoa thêm một lớp phấn mỏng, che đi những khuyết điểm nhỏ nhặt, bỗng nhiên Vân Tâm Điệp nhớ đến Dạ Nhược Ly, khuôn mặt không chút trang điểm cũng không hề có chút tỳ vết, không khỏi nắm chặt bàn tay trắng như phấn. Nhưng vô luận thế nào thì ả cũng phải đạt được mong muốn được Nam vương chú ý, chỉ có như vậy mới có thể đả kích được tiện nhân kia!

“Vân tướng quân, Vân phu nhân, Vân tiểu thư, Vương phi cho mời!”

Trong lúc mọi người đang lo lắng chờ đợi thì Lý Thanh cuối cùng cũng khoan khoái bước ra, thế nhưng vừa nghe cách xưng hô sắc mặt Vân Tâm Diệp xoẹt qua tia ghen tỵ, giận dữ hét: “Nàng là gì chứ? Nam vương chưa từng cưới thiếp tử, nàng ta dựa vào đâu để các người xưng là Vương phi? Cái bát úp còn chưa lật lên đâu(*), ai biết Vương gia có thật lòng thích nàng ta hay không? Nói không chừng...”

(*): cái này chắc là một câu nói của người Tung Cua, đại loại giống câu “Đêm 30 chưa phải là Tết” ấy.

“Diệp nhi!” Vân lan quát lạnh một tiếng, ngăn lời nói không chút chừng mực của Vân Tâm Diệp, sau đó chấp tay nói với Lý Thanh: “Lý tổng quản, tiểu nữ quản giáo không nghiêm còn đắc tội, kính mong Lý tổng quản đại nhân đại lượng, đừng so đo với tiểu nữ.”

Phất tay áo, Lý Thanh hừ lạnh một tiếng, dung nhan già nua u ám, lạnh giọng nói: “Vân tiểu thư, ta nói cho tiểu thư biết một chuyện, gọi nàng là Vương phi đều là do Vương gia phân phó, chúng ta chỉ là phụng mệnh hành sự, mặt khác Vương gia có thật lòng yêu thích Vương phi hay không cũng không tới phiên tiểu thư phí tâm, hạ nhân như chúng ta đều rõ tình cảm Vương gia đối với Vương phi rất tốt, mà những nữ nhân vọng tưởng trèo vào Nam vương phủ vĩnh viễn không thể sánh được với Vương phi.”

Lời hằn vừa nói ra lại làm cho đám người Vân Lan thay đổi sắc mặt.

Nắm chặt tay, bề ngoài Vân Lan cười nhưng trong lòng không cười nói: “Lý tổng quản, kì thật tiểu nữ không có ý như vậy, nàng chỉ là...”

“Nói nhảm cũng đừng nhiều lời, các người không phải muốn gặp Vương phi sao? Ta liền đưa các người đi, bản tổng quản có rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian nói chuyện phiếm với các người!” Lý Thanh lạnh lùng nhìn bọn hắn, quay lưng bước về khoảng sân chính giữa.

Đám người Vân Lan đi theo sau lưng Lý Thanh về phía trước, vì đây là lần đầu tiên bọn hắn đến Nam vương phủ nên lập tức bị phủ khí làm kinh sợ, mặc dù Nam vương phủ không tráng lệ bằng hoàng cung vàng son lộng lẫy, nhưng cũng có đủ hoa thơm quả quý, hơn nữa ở Nam vương phủ, gã sai vặt thấp nhất cũng là Đại vũ sư.

Đánh giá sơ qua Nam vương phủ, trong mắt Vân Tâm Điệp càng hiện rõ quyết tâm phải vào đây cho bằng được...

“Các người cứ chờ ở đây, ta đi thỉnh Vương phi ra.” Lý Thanh đột nhiên dừng bước, quay người, lạnh lùng nói: “Mặt khác đừng trách ta không nhắc nhở các người nhìn thấy Vương phi nên tôn trọng một chút, nếu không hậu quả của việc Vương gia tức giận các người gánh không nổi đâu.”

Nhìn thấy bóng lưng ngày càng xa của Lý Thanh, Vân phu nhân nhổ nước bọt nói: “Phi, hẳn cho bản thân hẳn là ai, bất quá chỉ là con chó của Nam vương phủ mà thôi, Điệp nhi, sau này con trở thành trắc phi Nam vương, nhất định không được bỏ qua cho lão già này.”

“Mẫu thân, con gái biết rõ, thế nhưng cha à hẳn bất quá chỉ là một tên tổng quản nho nhỏ, nói cho cùng cũng là hạ nhân, sao cha lại sợ hẳn như vậy?” Vân Tâm Điệp hướng mắt nhìn bóng dáng đã biến mất từ lâu của Lý Thanh bất mãn nói.

“Điệp nhi, về sau con đừng nói những lời như thế,” Vân Lan nhíu mày, lạnh lùng quét mắt nhìn ả: “Hẳn đúng là hạ nhân nhưng còn phải xem hẳn là hạ nhân của ai. Chỉ cần hẳn ở trước mặt Nam vương nói bậy một câu thì ấn tượng của Nam vương đối với con sẽ xấu hơn một phần, nếu như con muốn vào Nam vương phủ thì tuyệt đối không được đắc tội với Lý tổng quản.”

“Vâng, phụ thân, con gái đã minh bạch.” Vân Tâm Điệp cúi thấp đầu, lắng nghe lời dạy bảo của Vân Lan, chỉ là trong mắt vẫn còn chút tia âm

lãnh: “Mẫu thân, phụ thân yên tâm đi, con gái nhất định sẽ không để hai người phải thất vọng, hắn chỉ là một tên tổng quản nhỏ bé mà thôi, đợi đến khi con gái làm Trắc phi, người đầu tiên chịu tội chính là hắn, để trả thù những vũ nhục ngày hôm nay.”

Vân Lan thỏa mãn gật đầu, đây mới là nữ nhi tốt của gã, không giống như xú nha đầu Vân Vân Ca kia.

Nhưng mà một nén nhang trôi qua Dạ Nhược Ly cũng chưa xuất hiện, bọn hắn đợi đến sắp mất hết kiên nhẫn thì một nhà bốn người mới chậm rãi bước ra.

Mắt đen lãnh khốc tập trung vào Lam Hình mặc quần lụa mỏng cùng áo xanh da trời, trong mắt xoẹt qua tia kinh diễm, chẳng qua khi nhìn thấy Bắc Ảnh Thần tuần lãng bên cạnh Lam Hình, một cảm giác phần nộ lan khắp cơ thể. Gã cũng chỉ có thể nhịn xuống, nhìn chăm chăm vào một nhà bốn người trước mắt.

Gã còn chưa viết hưu thư thế mà tiện nhân này đã ra ngoài tìm dã nam nhân, lại còn có con hoang, gã tuyệt không cho phép bản thân mình đội nón xanh (cắm sừng)! Huống chi lai lịch dã nam nhân này lại không rõ ràng, sao có thể so sánh với Đại tướng quân đường đường chính chính là gã đây? Không quyền không thế cũng muốn đấu với gã?

Nếu Vân Lan biết được Bắc Ảnh Thần là thiếu chủ của gia tộc Bắc Ảnh không biết sẽ có cảm xúc như thế nào...

Vân phu nhân phát giác ánh mắt Vân Lan nhìn Lam Hình liền biến sắc, hừ lạnh nói: “Vân Vân Ca, người cũng thật to gan, phụ thân cùng tỷ muội đến thăm người mà người lại để bọn ta chờ lâu như vậy? Xem ra không giáo huấn thì người cũng không biết cái gì gọi là đạo hiếu!”

Ngẩng cao đầu kiêu căng, Vân phu nhân che kín lãnh ý, bà ta cho rằng Dạ Nhược Ly nguyện ý tiếp đãi bọn hắn cũng là do tin đồn bà ta tung ra có

hiệu quả, nghĩ đó là thanh danh của nàng, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn xin lỗi, lúc đó muốn nàng làm gì thì tất nhiên nàng sẽ làm cái đó.

Trên đời này không có ai không quan tâm đến thanh danh, Nam vương phi tương lai là nàng cũng không ngoại lệ...

“Người tính cũng hay that.” Ôn nhuận vui vẻ trên mặt biến mất, thần sắc Bắc Ảnh thần lập tức trầm xuống, nở nụ cười lạnh: “Nữ nhi của Bắc Ảnh Thần phải được nâng trong lòng bàn tay mà yêu thương, ta chưa nói nàng, các người lấy tư cách gì giáo huấn?”

Trải qua sự việc tối qua, với tính cách của Vân Lan nhất định sẽ không đối nghịch với Dạ Nhược Ly tới cùng, nhưng nhìn thấy Bắc Ảnh Thần và Lam Hình thân mật với nhau, lửa giận trong lòng lập tức bốc lên, lãnh khốc nói: “Người nói người là phụ thân của nàng, thì ta đây là gì? Vân Lan ta mới chính là phụ thân của nàng, Lam Hình là phu nhân chính thức của ta, ta cũng chưa viết hưu thư (thư bỏ vợ) thì Lam Hình dù sống hay chết cũng là người của ta, hiện tại hai người các người lập tức trở về phủ tướng quân cho ta!”

Lúc này Vân Lan sớm đã quên mục đích ban đầu đến đây, gã chỉ nghĩ tới chuyện quyết không để tiện nhân Lam Hình kia cho mình đội nói xanh nữa.

Thần sắc lạnh lẽo, Bắc Ảnh Thần nhìn hai nữ tử bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú lại toát lên vẻ ôn nhuận: “Tiểu Ly nhi, Hình nhi, hai người có nghe tiếng chó điên đang gầm loạn xạ lên không?”

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn đám người kia, Dạ Nhược Ly nhú mày: “Cha dưỡng nói đúng, chẳng lẽ với thân phận của chúng ta lại xuất hiện cùng đám chó điên kia sao? Bất quá lá gan của mấy con chó điên này cũng to lắm, cho dù Huyền thú Cầu vương của rừng rậm Huyền thú cũng không dám ở đây gầm hú đâu.”

Điều Dạ Nhược Ly nói đều là sự thật, thú vương trong rừng rậm Huyền thú có ai không cung kính? Trong lòng đám Vân Lan, nàng đúng là cuồng vọng quá mức. Nàng còn không coi ai ra gì, Thú vương tôn quý trong rừng rậm Huyền thú lại bị coi như lũ tiểu nhân, còn nói Cầu vương trước mặt nàng không dám găm rú? Nếu Cầu vương biết được chuyện này nhất định nàng ta chết chắc rồi!

“Lam Hinh, ta lệnh cho người lập tức trở về phủ tướng quân cho ta, nếu người còn muốn vị trí phu nhân tướng quân ta có thể cho người, nhưng không cho người quan hệ dây dưa không dứt với tên nam nhân này.”

“Tướng quân...” Vân phu nhân nao nao, không dám tin nói: “Tướng quân, còn ta thì sao?”

Vân Lan cũng không thèm để ý đến Vân phu nhân, ánh mắt gã từ đầu đến cuối đều gắn chặt vào dung nhan tuyệt mỹ của Lam Hinh. Không nghĩ tới mười năm không gặp nàng vẫn còn đẹp như vậy, không, so với trước kia còn đẹp hơn, nữ nhân này gã nhất định sẽ không buông tay, nếu không phải cần tiền để mua đan dược, gã cũng không bán nàng đi, người của Thương gia cũng còn chưa đưa đủ ngân phiếu tới cho nên nữ nhân này vẫn là của gã.

Về phần nam nhân bên cạnh nàng, bất quá cũng chỉ là nhân vật nhỏ bé mà thôi, có gì đáng sợ chứ? Bởi vì quyền thế nam nhân chú ý nhất là môn đăng hộ đối, có tư cách gì lấy nàng làm vợ? Huống chi nếu nàng trở về phủ tướng quân, Vân Văn Ca cũng sẽ trở về, lúc đó gã chính là nhạc phụ của Nam vương a. Đại thần trong triều còn ai dám xem thường gã?

Nắm chặt tay, ánh mắt Vân phu nhân hung hăng trừng Lam Hinh, nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Lam Hinh đã chết mấy lần rồi.

“Vân tướng quân, người cho rằng người có tư cách ra lệnh với ta?” Lam Hinh lạnh lùng cười, ánh mắt ôn nhu lúc này lại bị hận ý che kín, lời nói

không chút khách khí: “Mặt khác, làm phiền người xưng hô ta là Bắc Ảnh phu nhân, tên của ta không phải con chó nào cũng có tư cách gọi.”

Bắc Ảnh Phong cười trộm một tiếng, đáng yêu trừng mắt nhìn, phấn điều mày ngọc đầy ngây thơ: “Cầu đại thúc, Cầu đại thẩm, còn có vị Cầu tỷ tỷ này, các người thật sự là cầu sao? Thì ra cầu sau khi lớn lên đều khó coi như vậy, Phong nhi vẫn cho rằng chó nhỏ đều rất đáng yêu chứ.”

Bốn người này một người lại một câu gọi cầu, làm cho đám người Vân Lan giận đến đỏ bừng cả mặt, phần nộ trừng mắt nhìn họ.

Trong lòng tức giận, suy nghĩ còn chưa kịp chạy qua não, Vân Tâm Điệp đã nhanh miệng nói: “Con hoang, người đang mắng ai là cầu? Có tin hay không bốn tiểu thư nói phụ thân cho người bắt giam cả nhà người, tru di cửu tộc không?”

Lời ả nói vừa xong dọa Vân lan đứng cạnh đổ mồ hôi lạnh, cái đồ ngu ngốc này thật không thể so sánh với Vũ nhi, còn dám nói thế, muốn tru di cửu tộc thì mối quan hệ Lam Hình với Hoàng thái hậu và Hoàng thượng có liên quan với nhau, tru sát hoàng thượng? Cho gã trăm lá gan gã cũng không dám.

“Con hoang?” Gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lập tức trầm xuống, bé trai cong môi, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Vân Tâm Điệp, khuôn mặt ngây thơ vì lời nói của Vân Tâm Điệp mà biến mất: “Người mắng ta là con hoang?”

“Ta mắng người đấy, người có thể...”

Lời còn chưa nói xong liền im bặt, Vân Tâm Điệp hoảng sợ trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn bé trai xuất hiện trước mặt ả từ lúc nào.

Bắc Ảnh Phong nâng bàn tay nhỏ bé lên, hung hăng đánh vào má Vân Tâm Điệp, tiếng bạt tai vang lên giờ ngọc tĩnh lặng đặc biệt thanh thúy rõ

ràng, ngay sau đó trên má Vân Tâm Vũ xuất hiện dấu năm ngón tay nhỏ nhỏ, mà trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bé trai đã nhanh chóng trốn sau lưng Dạ Nhược Ly.

Ngơ ngác vuốt gò má đỏ bừng rồi mới hồi phục tinh thần, ngón tay run run chỉ bé, phần nộ nói: “Người...Người dám đánh ta?”

Bé trai lè lưỡi nhìn Vân Tâm Điệp, rồi vội vàng núp sau lưng Dạ Nhược Ly: “Tỷ tỷ bảo hộ Phong nhi, Phong nhi có tỷ tỷ bảo hộ mới không sợ lũ cầu ngu ngốc các người, tỷ tỷ chính là một tay đánh chó thiện nghệ đó nha!”

Dạ Nhược Ly xoa đầu bé trai, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ nhìn ba người trước mặt, trong mắt tràn ra sát khí mãnh liệt. Đám người này đã xúc phạm điểm mấu chốt, đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt!

“Ở đây có chuyện gì sao? Vì sao nhiều người như vậy tới quấy rầy vương phi bốn vương?” trong lúc đó, âm thanh âm trầm vang lên, lộ khí tức lạnh lùng.

Dung nhan nam tử tuần mỹ tuyệt luân, ngũ quan cực kì tinh xảo hoàn mỹ, mắt phương vô cùng linh động, môi đỏ căng mọng đầy hấp dẫn khiến Vân Tâm Điệp không khỏi ngây người, dung mạo của Nam vương tuy đã nhìn trộm nhiều lần nhưng cũng không làm mất đi phần kinh diễm trong lòng.

Mà bên cạnh Cung Vô Y lại có thêm một nam tử áo đen, nam tử kia cũng thuộc dạng tuần nam hiếm có, nhưng vì đứng cạnh Cung Vô Y nên kém đi vài phần.

“Nam vương, người phải làm chủ cho ta.” Vân Tâm Điệp nâng mắt, diễm đạm đáng yêu nhìn nam tử áo đỏ, ả tin tưởng lần này Nam vương nhất định sẽ làm chủ cho ả.

Đáng tiếc trong ánh mắt Cung Vô Y chưa từng tồn tại hình bóng của ả.

Mắt to lặng yên nháy mắt, khuôn mặt đáng yêu xoẹt qua tia tức giận, Bắc Ảnh Phong từ sau lưng Dạ Nhược Ly chạy rất nhanh đến trước mặt Cung Vô Y, kéo tay hắn nói: “Tỷ phu, người phải làm chủ cho Phong nhi, nữ nhân xấu đánh Phong nhi!”

“Người...” Vân Tâm Diệp không ngờ Bắc Ảnh Phong sẽ nói như vậy, liền hung ác trừng bé một cái lại nhìn Cung Vô Y đổi thành bộ dạng điềm đạm đáng yêu: “Nam vương, rõ ràng là hắn đánh ta, người làm chủ cho ta đi.”

Nhưng Cung Vô Y sớm đã bị một câu tỷ phu làm cho nội tâm phát ngọt, cho dù biết rõ tên tiểu tử Bắc Ảnh Phong lợi dụng hắn nhưng vì tiếng tỷ phu kia hắn tình nguyện để bé lợi dụng.

“Phong nhi, nói cho tỷ phu biết ai đánh đệ?” Ngồi xổm xuống, Cung Vô Y đặt tay lên vai bé, khuôn mặt yêu nghiệt nở nụ cười nhu hòa đến chói mắt.

Hàn Phong dụi dụi mắt, không dám tin mở miệng thật to, không phải từ trước đến nay chủ nhân ghét tiểu hài tử nhất sao? Tại sao lại có thể nói chuyện ôn nhu với tên hài tử này như vậy? Xem ra chủ mẫu đúng là lợi hại, biến chủ nhân thành ra thế này, tình yêu đúng là có thể làm thay đổi một con người, ày...

Không tự chủ được, trong đầu Hàn Phong hiện ra một dung nhan yêu mị...

Hỏa Vũ Sa? Hắn tin tưởng một ngày nào đó hắn sẽ gặp lại nàng, mà ngày đó cũng sẽ không xa...

“Tỷ phu...” Bắc Ảnh Phong mân mê bờ môi đỏ mọng, đưa bàn tay ra ngoài, trong mắt rưng rưng nói: “Nữ nhân xấu kia dùng mặt đánh tay

Phong nhi, người xem tay Phong nhi đỏ hết lên rồi!”

Dùng mặt đánh tay bé? Không nói những người còn lại, ngay cả Bắc Ảnh Thần và Lam Hình cũng trợn tròn mắt, mà đám người Gia Nhi, Dạ Phong, Dạ Minh Hi nghe lời vô sỉ của Bắc Ảnh Phong rồi nhìn qua khuôn mặt có in năm ngón tay nho nhỏ đều không nhịn được cười ra tiếng.

Cung Vô Y nhìn bàn tay đỏ bừng của Bắc Ảnh Phong, lông mi cong hơi nhú, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, âm lãnh nói: “Hàn Phong đem ba người này kéo ra đại môn, đánh cho bốn vương, không cần lưu tình, mặt khác truyền khẩu dụ của bốn vương nếu người của phủ tướng quân dám tới quấy rầy vương phi thì trực tiếp đẩy ra ngoài, không cho bọn hăn bước vào vương phủ dù là nửa bước.”

“Vâng, vương gia!” Hàn Phong ôm quyền, ánh mắt liếc qua ba người Vân Lan, mày kiếm nhẹ nhặn: “Dạ Phong, Dạ Minh Hi, hai người qua đây giúp ta, một mình ta sao đánh ba người bọn hăn? Chính là lúc đánh vạn nhất có người chạy mất thì phải làm sao?”

Ánh mắt Gia Nhi sáng ngời, vội vàng chen vào, cười cực kì âm hiểm: “Ta cũng giúp, ha ha, Vân tướng quân, Vân phu nhân, Vân tam tiểu thư, đã lâu không gặp, lúc trước các người đối với chúng ta như thế nào chúng ta đều biết chun chút nhường trả cho các người!”

Dạ Phong và Dạ Minh Hi nhìn nhau rồi nâng từng người bước ra khỏi cửa.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền tới âm thanh thăm thiết, âm thanh ấy lại hấp dẫn nhìn người tới xem, cho nên thanh danh ngày hôm nay của Vân Lan đã đi tong...

“Tiểu Phong, vừa rồi tát có thoải mái?” Dạ Nhược Ly nắm lấy tay Bắc Ảnh Phong tinh tế quan sát hồi lâu, có chút nhú mày, nói: “Còn có về sau

đừng có dùng lực mạnh như vậy, đệ nhìn tay đệ kia, đã thành ra dạng gì rồi?”

Nghe vậy Cung Vô Y ngơ ngác một chút, mắt phượng dài hẹp nhìn Bắc Ảnh Phong: “Nàng nói là tay hắc là do hắc gây ra sao?”

Hàn Phong im lặng xoa trán, vì sao chủ nhân bình thường rất nhạy cảm của hắc gặp phải chủ mẫu lại có bộ dạng như thế này? Ngay cả tên tiểu tử giở trò mờ ám cũng nhìn không ra? Cái này thật sự là chủ nhân của hắc sao?

“Này,” Bắc Ảnh Phong hai tay chống nạnh, nâng gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên, mắt to tập trung nhìn Cung Vô Y: “Hôm nay người giúp Phong nhi, Phong nhi cũng kêu người một tiếng tỷ phu rồi, bất qua đợi sau này có lúc Phong nhi đánh bại người thì người nhất định phải đem tỷ tỷ trả lại cho Phong nhi.”

Đã có câu nói kia của Bắc Ảnh Phong thì cái gì cũng đáng giá, Cung Vô Y bỗng có cảm giác tiền đồ của mình bừng sáng...

Về phần câu nói cuối cùng hắc trực tiếp bỏ qua, bởi vì Bắc Ảnh Phong hoàn toàn không có khả năng đánh thắng hắc.

“Nhưng Phong nhi còn chưa đánh đủ đâu, rất không thoải mái.” Mân mê môi đỏ, phấn điêu mành ngọc âm hiểm cười: “Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, hoàng đế ca ca nói lúc rảnh Phong nhi có thể vào cung tìm Lạc Vũ công chúa cùng chơi, hiện tại Phong nhi muốn tìm nàng có được hay không?”

Bé sao lại quên mất trong hoàng cung cũng có một xấu nữ nhân, trêu chọc nàng ta có lẽ sẽ thích hơn.

Hừ, ai bảo lúc trước đám người xấu kia khi dễ tỷ tỷ và mẫu thân, Bắc Ảnh Phong hắc tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn bại hoại này.

Dạ Nhược Ly bắt được tia hung ác trong mắt bé, cũng không ngăn cản, chỉ mỉm cười nói: “Tiểu Phong, đệ muốn thì cứ đi, cho dù có phá tan hoàng cung cũng không thành vấn đề, có tỷ ở sau lưng làm chủ cho đệ, mặc khác...”

Gương mặt đen, Dạ Nhược Ly thu hồi sự vui vẻ, xoẹt qua tia ác liệt: “Tuyệt Hồ, người cũng đi một chuyến, đi đến Âm Dạ các rồi dùng danh nghĩa Âm Dạ các liệt Vân gia vào danh sách đen, nếu ai còn lui tới thì cho dù là một viên đan dược cũng không bán, hơn nữa đan dược trong Âm Dạ các hạ giá xuống một nửa.”

Bởi đan dược trong Âm Dạ các rất đắt đỏ nên có rất ít người mua nổi, nếu như hạ giá xuống một nửa các đại thần trong triều cũng có thể mua được, vì đan dược bọn hắn quyết sẽ không lui tới nhà Vân gia.

“Thanh Long, người cũng đi ra, đi thông báo với Tứ đại huyền lực gia tộc, gia tộc Bắc Ảnh, Niệm Khê cùng tới Ly Phong quốc đi, hơn nữa để Huyền thú vào rừng rậm huyền thú tìm chút dược liệu, sau khi tìm được ngoài những Huyền thú cấp 15 trở xuống đều rời khỏi rừng rậm tới gặp ta.”

Nàng không biết có bao nhiêu người vì vậy phải làm tốt việc chuẩn bị...

Kế tiếp việc cần làm chính là an tâm tu luyện, làm thức tỉnh Bạch Hồ và đột phá thêm thực lực, chính thức thảo phạt Vân gia.

Sau khi an bài mọi chuyện xong, trong lòng Dạ Nhược Ly không biết sao lại có cảm giác bất an, sau đó nàng cảm nhận được cái gì không đúng, thần sắc không khỏi lạnh lẽo: “Chẳng lẽ Thiên Hoàng xảy ra chuyện? Cha dưỡng, mẫu thân, các người ở đây chờ con, con đi rồi sẽ trở về ngay.”

Dứt lời, thân hình lóe lên, liền biến mất trong sân...

Ngoài cửa thành trên núi Ly Phong quốc, Thiên Hoàng lạnh lùng đứng nhìn đám người vây quanh mình, dung nhan như trích tiên che kín hàn ý,

cuồng phong nổi lên, tóc trắng bay nhẹ trong gió, toàn thân hắt tảo mát ra một khí tràng cường đại, vô số lá rụng phiêu du trên trời.

Đầu lĩnh đám người kia là một thiếu nữ áo trắng, khuôn mặt nàng ta lạnh như băng, tay cầm trường kiếm, mặt không biểu tình nói: “Phi Thiên Độc Giác thú, lần trước để người chạy thoát, lần này người không có cách nào thoát được đâu, ta là cháu gái của tiên nhân, chỉ có ta mới xứng đáng có được người, cho nên người hãy ngoan ngoãn làm tóa kỵ của ta đi, miễn cho da thịt phải chịu khổ.”

Cười lạnh một tiếng, Thiên Hoàng cong môi, nguyên bản ôn nhu trong mắt lại chứa đầy mĩ mai: “Bốn hoàng đường đường là Hoàng thú trong rừng rậm Huyền thú, cho dù có chết cũng không không thuận phục đám tiên nhân hư tình giả ý các người!”

Hai người theo sau nữ tử áo trắng đều là Hoàng Huyền, trong lòng Thiên Hoàng dần hiện lên tia lo lắng, nhưng sắc mặt không hề biến hóa.

Người ngàn vạn lần đừng đến, nếu không ta...

Ai ngờ, lòng nói trong lòng hắt còn chưa nói xong, sau lưng bỗng truyền tới âm thanh cuồng ngạo: “Hắt là người của ta, ta ngược lại muốn nhìn xem, các người ai dám cướp hắt từ trong tay ta!”

Thân hình thon dài cứng ngắc thả lỏng, Thiên Hoàng chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng nàng cũng đến rồi...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Tôn Thương Người Nàng, Chết!

Dưới ánh mặt trời nữ tử chậm rãi bước tới, cuồng phong thổi qua, tóc đen nhẹ nhàng bay nhẹ lên gương mặt tuyệt sắc, áo trắng như tuyết lay động trong trận cuồng phong, vẽ nên một thân hình tao nhã, nhưng khi nàng bước đến bên cạnh Thiên Hoàng cuồng phong cũng biến mất, trời đất trở lại bình thường tựa như lúc này không hề xảy ra chuyện gì.

Biến sắc, đồng tử lạnh như băng của Đạp Tuyết nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, lộ tia khắc nghiệt: “Người là ai? Dám quản chuyện tiên nhân?”

“Ta là ai, vừa rồi chẳng phải nói rõ ràng rồi sao?” Dạ Nhược Ly ngạo nghễ đứng dưới ánh mặt trời, con mắt đen lộ bá khí: “Thiên Hoàng hẳn là người của Dạ Nhược Ly ta, các người muốn cướp kế ước của ta cũng phải xem có tư cách không đã!”

Thiên Hoàng đột nhiên khẽ giật mình, ánh mắt ôn hòa nhìn nữ tử bên cạnh, rồi nở nụ cười nhẹ, dung nhan trích tiên tỏa ra ánh sáng dịu dàng. Cả đời này gặp được này, trở thành tọa kỵ của nàng, đại khái từ lúc hãn sinh ra đến nay đã có sự lựa chọn chính xác nhất...

“Người nói hẳn đã kí kế ước với người?” Ánh mắt lạnh như băng ấy lại nổi sát ý, nhưng trên mặt không chút biểu tình lại bày biện ra giọng điệu mỉa mai: “Hẳn kí kế ước với người thì như thế nào? Người cho rằng thực lực của người có thể đối địch với bọn ta sao? Bọn ta chính là tiên nhân, là chúa tể của đại lục, tất cả những thứ trên đại lục này đều thuộc quyền sở hữu của bọn ta, tất nhiên Phi Thiên Độc Giác thú cũng không ngoại lệ,

đúng rồi, với thân phận như người căn bản không xứng để biết tới tiên nhân, bất quá ở đại lục này tuyệt không có bất kì người nào dám trái ý tiên nhân đâu.”

Trên khuôn mặt hiện lên lãnh ý, Dạ Nhược Ly lộ vẻ đùa cợt. Đây là tiên nhân theo lời lão đầu Bắc Ảnh sao? Khó trách khi nhắc tới đám người này, sắc mặt của lão cũng thật không tốt. Thì ra đều là một đám người cuồng vọng tự đại, còn ảo tưởng mình là chúa tể của đại lục, mà quy định của bọn hắn với huyền giả (không đánh võ giả) cũng không phải vì lợi ích của võ gia mà chỉ vì muốn thỏa mãn hư vinh mà thôi.

Tiên nhân nếu không muốn chọc nàng thì thôi, nếu như còn muốn thì nhất định sẽ có một ngày nàng sẽ nhổ tận gốc thể lực này.

“Ta quản chuyện của các người, tiên nhân cũng là người phàm mà thôi, các người muốn cướp người của ta thì liền chiến đi! Ta ngược lại muốn nhìn các người có thể ở trong tay ta mà cướp người của ta đi không?” Dạ Nhược Ly vươn tay phất áo trắng, ngạo nghễ mà đứng, quanh thân đột nhiên phát ra một luồng khí phách cường hãn. Mà phần khí thể kia cho dù là tiên nhân cũng đều không có được.

“Hừ!” Thần sắc Đạp Tuyết trở nên lạnh lẽo, giơ tay lên vung một cái, mặt không biểu tình nói: “Các người lên cho ta, giết chết nữ nhân kia, bắt sống Độc Giác thú, trên đời này không có gì mà tiên nhân không chiếm được!”

“Vâng, Đạp Tuyết tiểu thư!”

Phần đông Huyền Hoàng đều ngay ngắn ôm quyền, tên nào cũng tỏa sát cơ lạnh thấu xương, khí thể Huyền Hoàng cũng khó mà che dấu, lan tỏa ra khắp một không gian.

Cuồng bạo nổi lên, gió lớn cũng thổi, bụi bay mù mịt cả một góc trời, khí thể này bay vào trong thành, trong nhất thời lòng người bàng hoàng, ai

cũng sợ hãi nhìn về phía ngoài thành...

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao ở đó lại truyền tới luồng khí tức cường đại như thế?”

“Chẳng lẽ có cao thủ giao đấu? Chúng ta vẫn là nhanh chạy xa một chút, khí tức kia áp bức ta thiếu chút nữa thở không nổi rồi.”

“Tuy rất muốn đi xem cường giả giao đấu a nhưng còn phải vì tánh mạng mà cân nhắc, vẫn là nên đi chỗ khác lánh nạn trước đã, khi nào xong thì trở về vậy.”

Khí của cao thủ Huyền Hoàng há người bình thường có thể chịu được? Cửa thành khá gần mọi người nên ai cũng vội vàng chạy về phía hoàng cung để lánh nạn., sợ cường giả chiến đấu sẽ nguy hiểm đến tính mạng của bọn họ, mà cửa thành mà hoàng cung cách nhau cũng khá xa nên tới đó có thể an toàn.

“Tiểu cô nương, lá gan cũng thật lớn, ngay cả chúng ta cũng muốn chọc vào, bất quá người phải trả giá vì những cuồng vọng ngày hôm nay.”

Một trong số các Huyền Hoàng có thần sắc lạnh thấu xương nhìn Dạ Nhược Ly, trong mắt chứa đầy sát cơ, cũng không chút do dự rút đại đao ra, dùng tốc độ cực nhanh đánh bổ về phía Dạ Nhược Ly.

Quanh đại đao tản mát ra một luồng khí cường đại, luồng khí kia tạo thành một vòi rồng, mãnh liệt hướng chỗ Dạ Nhược Ly mà đánh xuống.

Khóe môi nở nụ cười lạnh, sát cơ trong mắt tên Huyền Hoàng ngày càng lớn, gã tựa hồ như đã nhìn thấy Dạ Nhược Ly ngã trong vũng máu, đây chính là kết cục khi đối nghịch với bọn hắn!

“Ầm ầm!”

Trước lúc đại đao đánh xuống, thân hình Dạ Nhược Ly chuyển động tựa như mèo, rất nhanh biến mất trước mặt hắn, thấy vậy, tên Huyền Hoàng không khỏi giật mình: “Cái gì?”

Trong lúc còn đang nghi hoặc đã nghe âm thanh kín đáo truyền từ phía sau lưng: “Người đang tìm ta sao?”

Âm thanh này làm tên Huyền Hoàng sởn gai óc, quay đầu lại nhìn lại thấy bóng dáng tuyệt sắc đánh tới, gã nuốt nước bọt, ngơ ngác nhìn nàng.

Không có khả năng, cô gái này sao có thể tránh được công kích của một Huyền Hoàng?

“Người nhất định đang nghĩ sao ta có thể tránh được đòn của người.” Dạ Nhược Ly đùa cợt cong môi, trong giây lát khí thế cường đại đại trướng của Huyền Hoàng bộc phát trên người nàng, mắt đen ngạo nghễ bá thái thiên hạ: “Đừng tưởng rằng chỉ có các người mới là Huyền Hoàng!”

Cảm nhận được khí thế của Dạ Nhược Ly, ai cũng biến đổi sắc mặt.

Điều này sao có thể? Nàng cũng là Huyền Hoàng? Cho dù là tiên nhân nhưng muốn đạt tới thực lực này cũng phải có tư chất thiên tài, không nghĩ ở bên ngoài cũng có thiên tài như vậy.

“Đáng chết!” Đạp Tuyết nắm chặt tay, áo trắng phật qua, biểu lộ càng lộ ra dáng vẻ lạnh như băng: “Các người cùng lên cho ta, ai giết được nữ nhân kia ta liền nói gia gia ta dạy các người tu luyện.”

Nghe vậy ánh mắt mọi người sáng ngời, nếu như được Huyền tôn tự mình chỉ đạo không thể nghi ngờ có thể rút ngắn được mười năm tu luyện. Vì vậy mọi người nhìn Dạ Nhược Ly, hiển nhiên nàng đã trở thành viên kẹo ngọt.

Thần sắc trầm xuống, Dạ Nhược Ly rút trường kiếm, ánh sáng mặt trời chiếu lên thanh kiếm sắc sỡ đến lóa mắt.

Đối mặt với nhiều Huyền Hoàng như vậy cho dù là Dạ Nhược Ly cũng không dám buông lỏng, hơn nữa lần này lại đối mặt với kẻ thù vô cùng mạnh – tiên nhân (trong bản gốc ghi “tiên địa” nhưng ta nghĩ để tiên nhân có vẻ hợp lý hơn, xin lỗi tác giả vì đã tự ý chỉnh sửa. =.=)

“Chịu chết đi!”

Theo tiếng hét lên là kim quang của thanh kiếm đâm về hướng Dạ Nhược Ly, chỉ thấy chung quanh kiếm kia nổi lên liệt phong lệ ác, tựa hồ như chém đứt mọi vật.

“Ở đây giao cho ta!”

Bóng trắng hiện lên, thân hình Thiên Hoàng xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly, cuồng phong phát qua, cầm bào trắng như trắng nhấc lên, tóc trắng bay trong gió.

Lúc này thần sắc Thiên Hoàng ngưng trọng, trên người tỏa ra khí lạnh, cùng với trích tiên thường ngày như hai người xa lạ.

“Tổng cộng có 7 Huyền Hoàng, trong đó giao cho người 3 người, 4 người còn lại ta sẽ giải quyết.” Dạ Nhược Ly cầm lấy trường kiếm, ánh mắt lướt qua đám Huyền Hoàng thản nhiên nói.

Nghe thấy nàng nói vậy, sắc mặt các Huyền Hoàng trầm xuống, nhưng không đợi bọn hắn rat ay trước Dạ Nhược Ly đã đánh vào đám người ấy.

Trời dần tối, mây đen bao trùm khắp trời xanh, một tia chớp mạnh mẽ đánh xuống, cuộc chiến ngày càng kịch liệt, cả trời sấm sét vang dội, mưa to như trút nước.

Cấp bậc càng cao thì thực lực chênh lệch càng lớn, lúc còn là Tinh Huyền sư Dạ Nhược Ly có thể dễ dàng đối phó với bốn gia chủ gia tộc liên thủ, hôm nay đột phá lên Huyền Hoàng có thể đối mặt với bốn Huyền Hoàng, đối với Dạ Nhược Ly cũng là đã cố gắng hết sức.

Mặc dù như thế mọi người đều bị lực chiến đấu của nàng làm cho hoảng sợ.

Tiểu cô nương này mới có 19 tuổi chẳng những là Huyền Hoàng trung cấp, mà trong lúc chiến đấu với 3 Huyền Hoàng cao cấp và 1 Huyền Hoàng cấp thấp cũng chỉ bị thương một chút?

Xú nha đầu này có phải hay không là Huyền Hoàng trung cấp? Nàng còn hay không có thể biến thái hơn nữa?

Chúng Huyền Hoàng đều sinh lòng phiền muộn, nếu như cuộc chiến này bị truyền ra ngoài thì thanh danh một đời của bọn hắn sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

“Vì cái gì? Vì cái gì mà nàng ta lợi hại như vậy?” Đạp Tuyết cắn chặt răng, phần uất nhìn Dạ Nhược Ly, sát ý ngày càng dày trên gương mặt lạnh như băng, bỗng nhiên ả ta rút kiếm bên hông ra đánh lén sau lưng Dạ Nhược Ly.

“Coi chừng!”

Thiên Hoàng nhìn thấy sau lưng Dạ Nhược Ly, Đạp Tuyết chuẩn bị đánh lén thì quá sợ hãi, đáng tiếc hắn cũng bị 3 Huyền Hoàng vây quanh không thể thoát thân, cũng không có cách nào đến giải cứu.

Sắp đến mấu chốt, một trường bào áo đỏ phiêu dật xuất hiện trước mặt Dạ Nhược Ly, lập tức khí tức cường đại đánh vào Đạp Tuyết, cũng không chờ ả ta kịp phản ứng đã bị khí tức ấy đánh vào ngã ra ngoài, chật vật té xuống đất, “Phốc” một cái, phun ra một ngụm máu tươi.

Thời khắc này, sắc mặt Đạp Tuyết tái nhợt, kinh ngạc nhìn áo đỏ xinh đẹp kia.

Dưới tầng mây đen nam tử đứng sau lưng Dạ Nhược Ly, quanh thân lộ luồng khí tức cường đại không ai địch nổi, mà áo đỏ tung bay trong gió càng làm hắn trở nên yêu nghiệt mị hoặc thêm mấy phần.

“Người là ai? Phải chăng cũng muốn xen vào chuyện người khác?”

Chiến đấu kịch liệt cũng dần dần giảm tốc độ, chúng Hoàng Huyền kinh ngạc nhìn nam nhân yêu nghiệt.

“Bốn vương là nam nhân của nàng, các người nói bốn vương có thể không xen vào?” Bên môi nở nụ cười vui vẻ, mắt phượng bày ra tia lạnh khốc: “Tổn thương người nàng, chỉ có một kết cục, đó chính là – chết.!”

Dạ Nhược ly ngạc nhiên nhìn Cung Vô Y, yêu nghiệt này sao lại ở đây? Chẳng lẽ không yên lòng nên theo nàng sao?

Chẳng biết tại sao nhìn chăm chú vào người mặc trường bào đỏ kia, trong lòng Dạ Nhược Ly dần dần nổi lên tia ôn hòa. Kiếp trước hay kiếp này, cho đến bây giờ cũng chỉ là nàng đứng trước mặt người khác, bảo hộ họ, nhưng Cung Vô Y lại là người đầu tiên bảo vệ nàng ở sau lưng hắn.

“Người cũng muốn đối địch với tiên nhân?” Đạp Tuyết từ dưới đất bò dậy, ánh mắt lạnh như băng nhìn Cung Vô Y: “Vì một nữ nhân mà đắc tội với tiên nhân, đáng giá sao?”

Thông qua khí thế vừa rồi của hắn, Đạp Tuyết có thể chắc chắn được nam nhân này không tầm thường, cấp bậc thấp nhất của hắn cũng là Huyền Hoàng, nếu như hắn gia nhập cuộc chiến sẽ làm thay đổi cả cục diện.

Vì vậy ả ta muốn mượn tên tiên nhân để cho tên nam nhân này bỏ cuộc giữa chừng.

“Tiên nhân?”

Đột ngột Cung Vô Y nở nụ cười, tiếng cười của hắn âm lãnh đến mức làm người khác phải sợ, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn hắn, hiển nhiên không rõ nam nhân này đến cùng là muốn làm gì.

“Thì sao?” Cung Vô Y chậm rãi thu lại nụ cười, chỉ là hơi cong khóe môi, nhìn có vẻ giống như đang cười nhưng trong mắt lại bắn ra huyết quang tàn khốc: “Nữ nhân của bốn vương, cho dù là tiên nhân cũng đừng mong động vào nàng, nếu các người còn muốn làm tổn thương nàng, như vậy...bốn vương không ngại giết hết đám tiên nhân các người.”

Sắc mặt tiên nhân biến hóa đủ màu, hôm nay bọn hắn ra đường gặp quý rồi, gặp phải hai tên không để tiên nhân vào mắt.

Mà nam nhân này rõ ràng không tầm thường, nếu 3 người bọn họ liên thủ chỉ sợ đám tiên nhân phải táng thân ở đây thôi.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, hiện tại việc cấp bách nhất chính là rời khỏi đây, đợi tìm cao thủ lại đối phó với bọn hắn vẫn chưa muộn, dù sao cũng không gấp.

Mọi người hiển nhiên cùng nghĩ đến việc này nên đưa mắt nhìn nhau rồi ôm quyền nói: “Vị công tử này, chuyện hôm nay có nhiều chỗ đặc tội, chúng ta cáo từ!”

Lúc mọi người sắp quay đầu bước đi thì một âm thanh bất thiện vang lên: “Bốn vương nói cho các người đi sao?”

Dừng bước chân, Đạp Tuyết nắm chặt tay, xoay người lại, lạnh lùng nói: “Chúng ta đã nhượng bộ rồi, người còn muốn thế nào nữa? Đã hết hay chưa? Tiên nhân chúng ta mà để cho người lấn áp sao?”

“Bốn vương đã từng nói qua tổn thương người nàng chỉ có một kết cục, đó chính là chết!”

Sấm sét chợt vang lên, cuồng phong gào thét, mưa to như trút nước, nhưng mọi người ở đây trừ Đạp Tuyết ra dường như được ngăn cách với làn mưa ngoài kia. Đây chính là thực lực của Huyền Hoàng.

“Yêu nghiệt, nói nhảm không cần nhiều lời, 3 người chúng ta liên thủ, thế nào?” Dạ Nhược Ly bước tới trước mặt Cung Vô Y, nàng ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình nhìn đám tiên nhân.

Lông mi cong hơi nhú, mắt phượng nhìn Thiên Hoàng, lập tức quay đầu nhìn Dạ Nhược Ly, bên môi nở nụ cười mê hoặc lòng người: “Tiểu Dạ, nàng nói gì thì là cái đó.”

Nếu Cung Vô Y gia nhập trận chiến này thì kết quả quá rõ ràng. Dạ Nhược Ly cũng không phải chưa từng nhìn thấy Cung Vô Y giết người, vô luận là công chúa Thiên Vũ quốc bị hãm giết chết hay nữ tử thiên tài ở trận thi đấu giữa hai nhà trên Bắc Sơn. Thế nhưng cho đến lúc này, Dạ Nhược Ly mới phát hiện chính mình chưa hiểu rõ về hắn.

Trước giờ nàng luôn cho rằng mình đã ngoan độc rồi, nay lại phát hiện ra yêu nghiệt Cung Vô Y này so với nàng lại còn ác hơn, còn tàn khốc hơn, khó trách lại có tin đồn Nam vương Ly Phong quốc tàn bạo, xem ra thực chất đúng là như thế...

Nhưng trước mặt nàng, Cung Vô Y luôn là tên yêu nghiệt vô lại làm cho nàng không để ý đến lời đồn đại kia.

Đem những người kia giao cho Thiên Hoàng và Cung Vô Y, ánh mắt Dạ Nhược Ly dừng trên người Đạp Tuyết, khóe môi cong lên thành nụ cười tàn nhẫn vui vẻ, chậm rãi bước tới chỗ đối phương.

“Người muốn làm gì?”

Đạp Tuyết nhìn chăm chú vào nàng, lãnh ý trên mặt biến mất thay vào đó là khuôn khổ hoảng lo sợ.

“Làm gì?” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, nhắc chân đạp Đạp Tuyết một cái.

“Phanh!”

Một cước kia đạp vào bụng ả làm ả ngã xuống đất, xoa bụng, sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Nhược Ly.

“Người sẽ phải hối hận! Giết ta, ông nội ta sẽ không bỏ qua cho các người, ha ha ha...Cho nên sẽ có một ngày các người sẽ tới Minh giới cùng ta...”

Đạp Tuyết cười ha hả điên cuồng rồi đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, chân tay chậm rãi thả xuống, con người dần trở nên ảm đạm vô thần, khuôn mặt tái nhợt như người chết.

Ả sợ mình bị tra tấn nên tự cắn đứt lục phủ ngũ tạng của mình, tự sát.

Dạ Nhược Ly lắc đầu, than nhẹ một tiếng, bất quá cũng may, mọi chuyện cũng đã kết thúc...

Hôm sau người dân ở bên thành phát hiện ra thi thể của cường giả, theo Mục gia gia của Ly Phong quốc xem xét thì đây đều là huyền giả, ngoại trừ nữ tử trẻ tuổi bên ngoài ra thì những người còn lại đều là Huyền Hoàng.

Ngay cả cường giả Huyền Hoàng còn táng thân, huống chi là dân thường bọn hắn?

Ở kinh đô Ly Phong quốc đều nói về chuyện này, cũng tới tai hai người một thú nhưng tất cả đều như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn sinh hoạt như những ngày trước.

“Trưởng lão, chúng ta đã tìm thấy tiểu thư nhưng...”

Ngày hôm đó ở ngoại thành Ly Phong quốc là một đám người khí thế cường đại, trong đó nổi bật nhất chính là một vị tóc trắng, rất có phong thái của tiên nhân.

Lão giả nghe thấy lời người nọ, vội vàng đẩy hẳn ra nhưng khi nhìn thấy thi thể trên mặt đất, thân thể đột nhiên cứng lại sau đó hồi phục tinh thần lập tức bổ nhào đến chỗ Đạp Tuyết, dung nhan già nua tức giận cực điểm.

“Ai? Là ai to gan như vậy? Ngay cả cháu gái ta cũng dám giết? Nợ máu nhất định phải trả bằng máu! Phong lão, người đến nhìn thử xem ở đây có đầu mối gì không?”

(Klq cơ mà tác giả thích tên Phong nhề)

Nghe vậy một lão giả người toàn mùi rượu tiến tới, hẳn nhúu mày bước lại chỗ Đạp Tuyết, dùng sức ngửi một cái, nửa ngày tựa hồ như phát hiện chuyện gì đó, vội vàng đứng lên: “Lâm lão, trên người nha đầu Đạp Tuyết có rất nhiều loại khí tức, chỉ có một khí tức là ta nhận ra được.”

“Là ai?” thần sắc Lâm lão trầm xuống, ánh mắt lóe lên tia ngoan độc.

“Hoàng thú trong rừng rậm Huyền thú, Phi Thiên Độc Giác thú, ta từng nhìn thấy hẳn.”

“Phi Thiên Độc Giác thú?” Lâm lão ôm lấy thi thể Đạp Tuyết, chậm rãi đứng dậy, nhúu mày: “Chẳng lẽ là hẳn giết Đạp Tuyết? Không, không đúng, thực lực của Hoàng thú chỉ là Huyền Hoàng, mà mấy thiếp thân ta phái đi bảo hộ Đạp Tuyết cũng là Huyền Hoàng, với thực lực của hẳn tuyệt đối không thể đánh chết nhiều Huyền Hoàng đến vậy.”

“Nếu như Hoàng thú có được sự giúp đỡ thì sao?” Phong lão nói: “Trong này không chỉ có khí tức của Hoàng thú, nhất định là có trợ thủ của hẳn, lúc

trước nha đầu Đạp Tuyết trở về có nói nàng nhìn trúng một Phi Thiên Độc Giác thú, chắc hẳn là Hoàng thú, với tính tình của Hoàng thú nhất định sẽ không thuần phục con người.”

“Cái kia chính là nói ai có Hoàng thú ở bên thì người đó chính là hung thủ đã giết tôn nữ của ta?” Lâm lão ôm chặt Đạp Tuyết, trông mắt đầy tơ máu, sát cơ tràn ra, lạnh lùng nói: “Người đâu! Đi lục soát cho ta! Phải tìm cho ra Hoàng thú cho bản trưởng lão! Ngay cả tiên nhân mà cũng dám giết, ta nhất định phải làm cho bọn hăn hối hận vì đã sống trên đời này.”

Đương nhiên chuyện xảy ra bên này Dạ Nhược Ly không hề hay biết, mà cho dù có biết với tính cách của nàng nhất định không có khả năng chạy trốn. Có lẽ nàng sẽ hối hận khi không xử lý đám thi thể kia thật sạch sẽ, bởi Dạ Nhược Ly không thể ngờ rằng trong đám tiên nhân lại có kỳ nhân, chỉ cần dựa vào khí tức cũng có thể đoán được đối phương là ai.

“Gia Nhi, ta muốn tới Âm Dạ các một chuyến, muội không cần đi theo ta!”

Buổi trưa Dạ Nhược Ly nằm dưới tán cây, lười biếng duỗi lưng một cái, ánh mặt trời vàng nhạt chiếu lên mặt nàng, phảng phất như trải trên mặt nàng một lớp cát vàng mỏng.

Nàng đến Ly Phong quốc cũng đã lâu, cũng là lúc đến Âm Dạ các một chuyến.

Thế nhưng việc đi đến Âm Dạ các cũng bị trì hoãn, chỉ vì nàng vừa mới ra khỏi đại môn vương phủ đã đụng phải hai gương mặt quen thuộc, nhất thời mắt đen lộ tia kinh hãi.

Bước nhanh đến chỗ Hỏa Vũ Sa, Dạ Nhược Ly vươn hai tay, ôm lấy Hỏa Vũ Sa, dung nhan tuyệt sắc tràn đầy vui vẻ: “Sa Sa, sao ngươi lại ở đây?”

“Ha ha.” Hỏa Vũ Sa cười nhẹ một tiếng, mắt xếch nhẹ nhàng nháy lên, nói: “Đương nhiên là tới tìm người rồi, dù sao gia tộc tương trợ cũng đã bị tiêu diệt, ta cũng không có dự định gì cho nên tới giúp người, không biết người có chuyện gì cần chúng ta hỗ trợ không?”

“Tạm thời thì chưa có.” Dạ Nhược Ly cong môi, vỗ vai Hỏa Vũ Sa: “Ta vốn muốn đi Âm Dạ các nhưng các người đã tới rồi thì chúng ta tới quán rượu dùng bữa đi.”

“Được,” Hỏa Vũ Sa khẽ gật đầu, sau đó nhìn nam tử bên cạnh: “Đại ca, huynh cảm thấy thế nào?”

Mỉm cười, ánh mắt Hỏa Viêm nhìn Dạ Nhược Ly, bên trong ánh mắt đen cuồn cuộn lại xoẹt qua tia khác thường, nhanh đến mức khó nắm bắt được.

“Các người cứ quyết định là được rồi!”

Quán rượu nổi danh nhất ở kinh đô Ly Phong quốc chính là Trường An.

Từ lâu này cũng không phải cực kì xa hoa, nhưng trong quán rượu lại bày trúc sương thanh mát, vừa vào bên trong trúc sương kia đã tạo cho người ta cảm giác sảng khoái rồi.

Đại sảnh cực kì ồn ào, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt lướt qua, hỏi: “Ở đây còn phòng không?”

Tiểu nhị phát phát khăn lau bàn, có chút cúi đầu, áy náy nói: “Xin lỗi vị khách quan này, bên trong đã hết bàn rồi, bằng không ngài chọn ở đại sảnh đi.”

Thời gian cũng không còn sớm, Dạ Nhược Ly cũng không có ý định đi quán khác nên ngồi ở đại sảnh, tùy ý chọn qua vài món ăn, nàng ngẩng đầu nhìn Hỏa Vũ Sa và Hỏa Viêm dò hỏi: “Đúng rồi, sao các người lại biết ta ở Nam vương phủ?”

“Là lão nhân Bắc Ảnh Lạc nói,” Hỏa Vũ Sa nhún vai, dung nhan yêu mị cười thật vui vẻ: “Lão nhân kia mỗi ngày đều nhắc đến người, muốn người trở về tiếp nhận vị trí gia chủ.”

“Bắc Ảnh gia chủ?” Khóe môi Dạ Nhược Ly có chút co rút, trong đầu nhớ lại bộ dạng cười đùa tí ta tí tưng của Bắc Ảnh Lạc không khỏi rung mình một cái: “Ta không có hứng thú, để lão tìm người khác vậy.”

“Ha ha, ta đã sớm biết người sẽ nói như vậy, cho nên ta đã nói với lão nhân gia người nhất định sẽ không làm Bắc Ảnh gia chủ, cũng nói lão ngoan ngoãn cam chịu số phận đi!” Hỏa Vũ Sa ngửa đầu cười to, tiếng cười hào sảng truyền khắp nơi.

Mọi người đang dùng cơm ở đại sảnh đều đồng loạt đưa mắt nhìn về 3 người, nhìn thấy dung mạo của Dạ Nhược Ly và Hỏa Vũ Sa, ai cũng lóe lên tia kinh diễm.

Hai thiếu nữ này là ai? Từ đâu đến đây? Đúng là giai nhân tuyệt thế.

“Công tử, công tử cẩn thận chút...”

Trên lầu, gã sai vặt đang dìu một thanh niên cầm bào say khướt đi xuống, mà sau lưng thanh niên kia cũng là một người uống đến đỏ bừng cả mặt, nhìn bề ngoài của bọn hắn cũng biết là thiếu gia ăn chơi.

“Buông bốn công tử ra, bốn công tử có thể tự đi xuống được.” Thanh niên dùng sức đẩy gã sai vặt, đột nhiên tầm mắt gã dừng lại một chỗ sau đó cứ dán chặt vào đó, không cách nào dời đi được.

Đẹp, thật sự rất đẹp, trên đời này chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp như thế, cùng với nữ nhân gã hay đùa bỡn ở thanh lâu đúng là khác nhau một trời một vực, nếu có thể đạt được hai thiếu nữ kia...

Ngơ ngác há to mồm, thanh niên lau lau nước miếng đang nhỏ giọt rồi lão đảo bước tới chỗ Dạ Nhược Ly.

Mùi rượu đột nhiên xông vào mũi làm Hỏa Vũ Sa nhướng mày thật sâu, nhìn thấy nam nhân đang đi về phía bọn họ, mắt xếch hiện tia chán ghét, còn không kịp đợi nàng găm lên thanh niên kia đã ngã phải ngã trái đi tới trước mặt họ.

“Ha ha, hai vị tiểu mỹ nhân, sao bốn công tử chưa từng thấy qua hai nàng?” ánh mắt say mê không ngừng đánh giá Dạ Nhược Ly và Hỏa Vũ Sa sau đó nuốt nước miếng, lại chú ý thấy Hỏa Viêm vung tay lên, nhét ngân phiếu vào hăn nói: “Ngân phiếu này...cho người, hai cô nương này...bốn công tử muốn.”

“Công tử,” gã sai vặt vội vàng lôi kéo ống tay của gã, khấn trương nói: “Công tử, đây không phải thanh lâu, các nàng cũng không phải là cô nương chốn thanh lâu, công tử không thể...”

“Cút ngay!” Thanh niên không kiên nhẫn cau mày, đẩy gã sai vặt ngã xuống đất: “Đương kim quý phi nương nương là biểu tỳ của bốn công tử, bốn công tử nhìn trúng các nàng là các nàng phải chịu, nếu như các nàng không biết phân biệt tốt xấu bốn công tử sẽ nói biểu tỳ hạ một đạo thánh chỉ, chém cả nhà các nàng!”

Dạ Nhược Ly cười lạnh nhìn thanh niên say khướt trước mặt, chẳng lẽ gã chính là biểu đệ của Vân Tâm Vũ? Quả thật không phải là người một nhà thì không chung một cửa, người có quan hệ với Vân gia có ai là người tốt chứ?

“Đúng đấy, biểu tỳ của Hồng công tử chẳng phải là quý phi nương nương được sủng ái nhất sao, ai dám chống lại Hồng công tử?”

“Tên tiểu tử kia, còn mau không cần ngân lượng rồi cút đi? Đấu với Hồng công tử thì người vẫn còn kém lắm.”

Một đám quần là áo lượt 7 mồm 8 lưỡi nói liên tiếp không ngừng, phần đông khách nhân trong đại sảnh thấy cảnh này không khỏi lắc đầu thở dài.

Đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc, hai vị cô nương kia lại bị Hồng công tử làm hỏng, ai bảo Hồng gia có hậu thuẫn trường đại, có biểu tỹ làm quý phi? Dân chúng bình thường sao có thể đấu với hoàng gia?

“ha ha, hai vị cô nương tốt nhất là nên theo bốn công tử về phủ, bốn công tử sẽ nạp các nàng làm thiếp, đi theo bốn công tử các nàng sẽ có vinh hoa phú quý hưởng cả đời không hết, không phải nam nhân nào cũng làm được điều này đâu.”

Hồng Phi đắc ý ngửa đầu, lại không nhìn thấy thần sắc ba người trước mặt âm trầm đáng sợ...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Tìm Tới Tận Của Rồi...

“BA~”

Hỏa Viêm đập bàn, nhắc Hồng Phi lên, lúc này dung nhan tuấn tú đen hơn đáy nồi, trong mắt có tia bá khí cuồng vọng: “Người lập lại những lời vừa rồi xem?”

Mọi người đều bị Hỏa Viêm dọa sợ đến mức không cử động được, phải biết rằng người kia chính là biểu đệ của Vân quý phi nương nương, đặc tội với gã chỉ có một kết cục là chết! Lá gan của người này cũng quá lớn đi, lại dám làm như vậy...

“Ta...Biểu tỷ của ta chính quý phi nương nương đương triều, người dám đối xử với ta như thế nhất định sẽ phải chết, đợi bốn công tử trở về sẽ nói với biểu tỷ giết cả nhà người!”

“Phanh!”

Hồng Phi vừa dứt lời, Hỏa Viêm đã thả gã xuống, ra phía sau lưng đập lên đầu gối gã, bất ngờ không chút đề phòng, Hồng Phi trùng trùng điệp điệp quỳ rạp xuống đất, phát ra âm thanh trầm đục.

Lần này Hồng Phi đã hoàn toàn tỉnh rượu, trước mắt bao người lại bị buộc quỳ xuống làm gã cảm thấy nhục nhã vô cùng, ánh mắt hung ác trừng Hỏa Viêm.

“Người chờ đó cho ta, biểu tỳ ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người, thứ Hồng Phi ta muốn có thì không gì là không chiếm được, hai nữ nhân này sớm muộn gì cũng là tiểu thiếp của ta.”

Nhìn sự việc đang xảy ra, mọi người không khỏi thương tiếc cho hai nữ tử kia, ở kinh thành không ai không biết Hồng gia quần là áo lượt ý vào việc có biểu tỳ là Quý phi nên ra sức ăn hiếp người, cưỡng đoạt dân nữ, việc ác đếm nhiều không kể xiết, hai cô nương tuyệt sắc này cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của gã.

“Thật sao?” Lúc mọi người đang thờ dài tiếc hận thì một âm thanh âm trầm vang lên: “Bốn vương cũng không biết còn có người cuồng vọng muốn tranh vương phi của bốn vương như thế.”

Trong tửu lâu, ánh mắt đồng loạt ngừng thờ, kinh diễm nhìn bóng dáng đỏ rực xuống cửa. Áo đỏ xoẹt qua, nam tử bước nhanh vào trong, khuôn mặt tuyệt thế che kín ngoan lệ, mắt phượng âm lãnh đến cực điểm, nhưng khi hần đến trước mặt Dạ Nhược Ly thì lại lộ dáng vẻ tươi cười.

“Tiểu Dạ, lần sau nếu nàng muốn xuất phủ cũng nên nói cho ta biết một tiếng a, ta cũng muốn đi cùng nàng.” Dứt lời, mắt phượng hơi liễm, âm lãnh lướt qua Hồng Phi: “Miễn cho đồ không có mắt, dám trêu chọc nàng!”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Cung Vô Y, nếu bọn họ không nghe nhầm thì lúc này hần tự xưng mình là – bốn vương?

Trường bào áo đỏ, mắt phượng dài hẹp, dung mạo yêu nghiệt, khí thế cường đại, nếu như đoán không sai thì hần chính là người mà nữ tử trong kinh đều nhiều mộng – Nam Vương?

Mà bạch y thiếu nữ chính là người trong lời đồn truyền thuyết – Nam vương phi?

Nghe nói nàng là nữ nhi của Vân tướng quân cũng là tôn nữ của Lam thừa tướng đã qua đời... Hôm nay nhìn nàng đúng là có vài phần giống đệ nhất mỹ nữ Lam Hình, mà so với Lam Hình lại càng thêm tuyệt sắc.

“Phù phù!”

Hồng Phi vừa đứng người lên, đột nhiên Cung Vô Y xuất hiện làm cho hoảng sợ, hai chân mềm nhũn lại một lần nữa quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy trước nam nhân yêu nghiệt kia.

“Nam...Nam Vương...”

Trời ạ, gã dám cuồng vọng nạp Nam vương phi làm tiểu thiếp nhưng ai có thể ngờ Nam vương phi lại xuất hiện ở chỗ này? Huống cho tất cả hành động của gã đều bị nhìn thấy.

“Nam Vương, tiểu nhân không biết nàng là Nam vương phi, hơn nữa nàng cũng không nói nàng là Nam vương phi, vì vậy tiểu nhân...”

Không chịu nổi ánh mắt âm lãnh của Cung Vô Y, Hồng Phi đang nói bỗng chốc im bặt, hoảng sợ nhìn hắn.

“Hàn Phong, bắt hắn về vương phủ, dùng tất cả các cực hình, cho hắn nếm qua một lần!” Cung Vô Y dương môi đỏ, mắt phượng tàn khốc nhìn thanh niên đang run lẩy bẩy, lạnh giọng phân phó.

Nữ nhân của hắn, hắn yêu thương còn không kịp, tên hỗn đản chết tiệt này dám vọng tưởng nạp nữ nhân của hắn làm thiếp?

Nếu như tha cho tên hỗn đản này hắn không phải là Cung Vô Y!

“Người...Tuy người là vương gia cũng không được phép đối với ta như vậy.” Hồng Phi sợ hãi lui về sau hai bước, hung hăng nuốt nước bọt, thanh âm run rẩy: “Biểu tỳ của ta chính là quý phi nương nương, theo lý mà nói

người nên gọi tử ấy một tiếng Hoàng tấu, cho nên người không được phép đối với ta như vậy, nếu không...”

“Nếu không thì như thế nào?” Tàn khốc trong mắt phượng ngày càng lớn, Cung Vô Y bước từng bước đến, thanh âm âm trầm trùng trùng điệp điệp vang vào lòng mọi người: “Cho dù bốn vương giết chết Vân Tâm Vũ thì ai dám nói một tiếng không? Nếu người đã có gan trêu chọc vương phi bốn vương thì nhất định phải trả giá thật lớn, Hàn Phong, người còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt hẩn về vương phủ, nghiêm hình tra tấn!”

Từ lúc Hàn Phong tiến vào tửu lâu, ánh mắt của hẩn liền tập trung vào Hỏa Vũ Sa, lúc này nghe Cung Vô Y phân phó mới vội vàng ôm quyền, cung kính nói: “Vâng, Vương gia.”

Hẩn nắm Hồng Phi lên như điều hâu bắt gà con rồi rời đi trước, Hàn Phong lại nhìn qua Hỏa Vũ Sa lần nữa, dung mạo anh tuấn nở nụ cười sáng lạn. Vì thế Hỏa Vũ Sa cảm thấy khó hiểu: “Nhược Ly, nam nhân kia có phải bị bệnh hay không? Ta lại không quen biết hẩn, vì sao hẩn lại nhìn ta? Lại còn cười sáng lạn như vậy, không nghĩ hẩn lớn lên anh tuấn suốt khí thế nhưng lại có vấn đề về đầu óc, thật là đáng tiếc.”

Khóe miệng co rút mãnh liệt, Dạ Nhược Ly im lặng xoa trán, nếu biết được Hỏa Vũ Sa nói hẩn như thế, không biết Hàn Phong sẽ có cảm tưởng gì?

“Tiểu Dạ,” Cung Vô Y tới trước mặt Dạ Nhược Ly, mắt phượng nhìn thẳng vào nàng, môi đỏ dương lên lộ mười phần mỉa mai: “Người, ta đã bắt về cho nàng tùy ý xử lý, không biết nàng có thỏa mãn với cách làm của vi phu không?”

Trong tửu lâu, lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Cung Vô Y đang lấy lòng Dạ Nhược Ly, lại hồi tưởng lại khí chất lạnh lùng tàn khốc của nam nhân vừa rồi,

không khỏi hoài nghi bọn hăn là một người sao?

Xem ra lời đồn đúng là sự thật, Nam vương đối với Nam vương phi thật vô vàn sủng ái...

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn Cung Vô Y, có chút cười nói: “Ân, cũng không tệ, ta rất hài lòng, bất quá ta không muốn nhúng tay vào, người tự giải quyết là được rồi!”

Cung Vô Y ngây ngẩn cả người, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần, mặt mũi vô cùng kích động. Không phải vì Dạ Nhược Ly thỏa mãn, mà là vì lúc hăn tự xưng mình là vi phu nàng rõ ràng không hề phản bác, cho dù hai chữ kia có phải là do nàng không để ý hay không nhưng đối với hăn mà nói cũng là có tiến triển.

Ánh mắt Hỏa Viêm đảo qua giữa hai người, chẳng biết vì sao trong lòng hăn lại có cảm giác thất vọng, buồn bã.

“Nhược Ly,” Hỏa Vũ Sa giơ tay ôm lấy cổ Dạ Nhược Ly, dung nhan yêu mị tươi cười: “Trong khoảng thời gian này, ta và đại ca có thể tới chỗ người quấy rầy chút không?”

“Cái này đương nhiên là không vấn đề.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, quảng mắt nhìn Cung Vô Y: “Người không có ý kiến?”

Lời cự tuyệt vừa định trên môi lại bị nuốt vào, ánh mắt nhàn nhạt liếc Hỏa Viêm lại nhìn qua Dạ Nhược Ly, mắt phượng ánh tia vui vẻ: “Tiểu Dạ, nàng là nữ chủ nhân vương phủ, những việc này nàng nói được là được, không cần hỏi ý ta.”

Lời Cung Vô Y vừa nói làm mọi người đưa mắt nhìn nhau, ý của Vương gia là hăn đưa sự tình trong vương phủ giao toàn quyền cho Vương phi? Xem ra muốn đưa nữ nhi, tỷ muội gì đó vào vương phủ nhất định phải

thông qua Vương phi rồi. Chỉ cần Vương phi đồng ý thì Vương gia cũng sẽ đáp ứng.

Nhất thời, trong lòng mọi người đều tuôn ra ý này...

Hoàng cung lộng lẫy vàng son, trong ngự thư phòng trang trọng tĩnh lặng, một bóng dáng minh hoàng ngồi ngay ngắn trên long ỷ (ghế rồng), y nhấc bút tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương lại nghe thái giám đẩy cửa vào, ôm quyền nói: “Bệ hạ, Vân phi nương nương ở ngoài cầu kiến.”

Đặt bút xuống, thần sắc Cung Vô Hải âm trầm, thanh âm uy nghiêm trầm thấp vang lên: “Cho nàng ta vào!”

“Vâng, bệ hạ.”

Thái giám chậm rãi lui ra, không lâu sau, Vân Tâm Vũ bước từng bước chân hoa sen ưu nhã tiến tới Cung Vô Hải, thấp thỏm bất an quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ tìm nô tỳ đến đây là có chuyện gì?”

“Vân phi, trăm nghe nói người có một biểu đệ gọi là Hồng Phi?” Cung Vô Hải không chút biểu tình nhìn chăm chú vào nữ tử đang quỳ bên dưới, trong mắt có tia sáng không rõ: “Không biết Hồng Phi kia là người như thế nào?”

Nghe vậy, Vân Tâm Vũ không nhịn được thở hắt ra, nói: “Bệ hạ, biểu đệ của nô tỳ là một trang thiếu niên thiên phú trác tuyệt, thấu tình đạt lý, biết lễ nghĩa đúng sai, là thanh niên tài俊...”

“Phanh!”

Bỗng nhiên nghe thấy âm thanh vỗ án làm cho Vân Tâm Vũ vô cùng hoảng sợ, run rẩy ngẩng đầu, bối rối nói: “Không biết nô tỳ đã nói gì sai làm bệ hạ tức giận như vậy?”

“Hừ, Vân quý phi, người cũng thật to gan, nói dối với trẫm cũng không hề biến sắc.” thần sắc lãnh liệt liếc Vân Tâm Vũ, thanh âm lạnh đến thấu xương: “Thanh niên tài俊? Cái tên quần là áo lượt kia cũng đáng được xưng là thanh niên tài俊? Ở Ly Phong quốc chẳng lẽ hết người rồi? Hơn nữa tên quần là áo lượt kia lại lớn mật muốn cướp biểu muội của trẫm làm thiếp, lại còn dám uy hiếp Nam vương, người có biết hãn uy hiếp như thế nào không?”

Vân Tâm Vũ vội vàng cúi đầu, thân thể mềm nhũn run rẩy không thôi: “Nô tỳ không biết.”

“Hắn nói cho dù là Nam vương cũng không có tư cách bắt hãn, bởi vì hãn có biểu tỷ là quý phi, Nam vương còn phải gọi một tiếng Hoàng tấu.” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn thân thể mềm mại kia đang run rẩy: “Quý phi? Trẫm nhớ đã giáng người xuống thành phi, sao lại còn gọi là Quý phi? Nhưng như vậy vẫn có người mượn danh người ăn hiếp người khác cho nên từ nay về sau người sẽ làm tần, nếu như người nhà người không an phận thì lãnh cung vẫn luôn chào đón người.”

Hai chân mềm nhũn, Vân Tâm Vũ co quắp ngã xuống mặt đất, đầy vẻ thất vọng: “Hoàng thượng, từ lúc người đăng cơ nô tỳ đã theo người rồi, chưa bao giờ phạm phải sai lầm, một lòng một dạ vì người, sao người lại đối xử với nô tỳ như thế?”

Trong mắt Cung Vô Hải đầy mỉa mai, nữ nhân này cho đến lúc này cũng dám nói mình không sai? Năm năm trước ả gây biết bao sóng gió trong hậu cung nhưng vì muốn biết tin tức của biểu muội nên y liền nhin.

Hôm nay biểu muội đã trở về y rốt cuộc cũng không cần ả nữa.

Huống chi Vân gia đã phạm phải sai lầm lớn đó chính là dám làm tổn thương Vân Văn Ca biểu muội và Hình di! Chỉ điểm này là y cũng đã không thể tha thứ cho ả được rồi.

“Người đâu, dẫn Vân tần ra ngoài cho trẫm!” Cung Vô Hải phất tay áo, lạnh lùng phân phó.

Những người này thật sự là không biết tốt xấu, ngay cả y cũng không có gan trêu vào tứ hoàng huynh nhưng bọn hắc cũng thật to gan, với tính tình yêu thê như mạng của tứ hoàng huynh mà dám có vọng tưởng cướp đi biểu muội, tứ hoàng huynh không tức giận mới là chuyện lạ a.

Cũng coi như Hồng Phi xui xẻo, đùa ai không đùa lại nhằm đúng nàng mà đùa, bị tứ hoàng huynh đem về phủ ắt hẳn lành ít dữ nhiều.

Ngay lúc đó, ở Vân phủ tướng quân, một vị phu nhân trung niên mập mạp bế nhào ôm chân Vân phu nhân, mặt mũi tràn lan nói: “Muội muội, muội nhất định phải cứu Phi nhi, hắc là cháu của muội, muội không thể thấy chết không cứu!”

Vân phu nhân đau đầu xoa huyệt thái dương, bất đắc dĩ thở dài: “Tẩu tẩu, tẩu cũng không phải không biết Nam Vương, muội làm sao đoạt được người từ trong tay hắc?”

“Muội muội, ta biết rõ muội nhất định có cách, muội có thể tìm quý phi nương nương, ý chỉ của quý phi nương nương chẳng lẽ hắc dám không tuân?”

Nhìn vị phu nhân trung niên đem nước mắt nước mũi cọ vào chân bà, Vân phu nhân chán ghét nói: “Tẩu cũng không phải không biết Vũ nhi vì đắc tội với Nam vương và tiện nhân kia đã bị giáng xuống thành phi, tẩu nói thử xem ý chỉ của Vũ nhi hắc sẽ tuân theo sao?”

“Cái kia...Vậy các người tìm Vân Văn Ca.” Trầm tư một lúc, Hồng phu nhân ngẩng đầu cắn răng nói: “Vân Văn Ca không phải là người của Vân gia sao? Con ta cũng chỉ đùa giỡn với nàng ta hai câu, Nam vương tất sẽ không làm gì quá đáng chứ? Dù sao ta mặc kệ, muội phải giúp ta cứu Phi

nhi, nếu không ta sẽ đem thân thế của hai nữ nhi nhà người nói cho Vân tướng quân, đến lúc đó...”

Sắc mặt Vân phu nhân đại biến, ánh mắt nhìn Hồng phu nhân lộ sát ý nhưng sau đó biến mất rất nhanh, hòa ái tươi cười: “Tẩu tẩu, tẩu yên tâm đi, muội nhất định sẽ cứu Phi nhi.”

“Thật sự?” Ánh mắt Hồng phu nhân sáng ngời, bò đứng lên: “Muội muội, đa tạ muội, ta đây liền trở về chờ tin tốt của muội, hy vọng muội sẽ không để cho tẩu chờ lâu.”

Nắm chặt tay, nhìn theo bóng dáng một xa của Hồng phu nhân, trong mắt Vân phu nhân bắn ra sát khí cực kì mạnh. Dám đem chuyện này ra uy hiếp bà? Xem ra phải tìm cơ hội để diệt trừ tai họa bằng không cũng có ngày Vân Lan biết được hai nữ nhi do mình sinh ra lại không phải là con của gã thì chờ đợi bà chính là sự trừng trị đau đớn nhất.

Bà tuyệt đối không thể để Vân tướng quân biết chuyện này!

Vân Tâm Diệp bước vào cửa, vừa vặn nhìn thấy Hồng phu nhân cất bước đi xa, nao nao: “Mẫu thân, sao đi lại vội vàng rời phủ như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thời khắc này, khuôn mặt Vân phu nhân thật ảm đạm cũng không có tâm tình trả lời câu hỏi của Vân Tâm Diệp, phất tay nói: “Con đi xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một mình,”

Vân Tâm Diệp cắn môi, đáy lòng dù không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể lui xuống.

Vân Tâm Diệp vừa đi xuống lại có người đẩy cửa vào, dường như phát hiện được thần sắc dị thường của Vân phu nhân liền bước tới, ôm lấy eo bà, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: “Phu nhân làm sao vậy? Có chuyện gì không vui sao?”

Vân phu nhân hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên trước mặt rồi vội vàng đẩy gã ra, bước tới cửa xác định không có người nào ở sân nhỏ mới cẩn thận đóng cửa phòng.

Quay người, liếc mắt oán trách nhìn nam tử, nói: “Giữa ban ngày ban mặt mà ngươi lại dám tới đây? Không sợ bị người ta thấy sao? Vạn nhất để tướng quân biết được cái đầu của chúng ta giữ không nổi đâu.”

“Ha ha, phu nhân, nàng yên tâm đi, nếu người khác thấy thì chỉ cho rằng ta tới tìm nàng để báo cáo sự việc trong phủ, không ai biết được quan hệ giữa hai chúng ta đâu.” Nam tử trung niên đi tới lại ôm lấy eo Vân phu nhân, có chút dương môi: “Hơn nữa, tướng quân đã tới chỗ Tam phu nhân rồi, tạm thời sẽ không tới đây đâu.”

“Cho dù thế nào chúng ta cũng nên cẩn thận một chút, nếu để tướng quân biết được Vũ nhi và Điệp nhi là nữ nhi của người thì chúng ta đều không giữ nổi mạng đâu.” Vân phu nhân trách cứ nói, chợt nhớ ra chuyện gì đó, thần sắc u ám: “Đúng rồi, đại tẩu ta dường như cũng biết chuyện này, cho nên...”

Sát ý trong mắt lại hiện lên, thanh âm Vân phu nhân lại thâm trầm thêm vài phần.

“Ha ha, phu nhân, chuyện này cứ giao cho ta xử lý, nàng có thể yên tâm hòa hợp với tướng quân của nàng.” Nam tử trung niên âm hiểm cười, khuôn mặt đầy vẻ khắc nghiệt: “Bất quá trước đó phu nhân cũng phải ban thưởng cho ta mới được.”

Vừa nói xong, gã không chờ Vân phu nhân lên tiếng đã ôm bà về phía giường trong...

Vì muốn gã ám sát Hồng phu nhân nên lần này Vân phu nhân để mặc gã tùy ý...

Nam vương phú phồn vinh mạnh mẽ, ở trong thư phòng có một nam nhân mặc áo bào màu vàng, tóc vàng, hình dáng khuôn mặt rõ ràng, mười phần mạnh mẽ, khí thế hùng vĩ nhưng đứng trước mặt Cung Vô Y lại lộ vẻ cung kính.

Nếu như Ưng vương (là Huyền Ưng) ở đây khẳng định có thể nhận ra nam nhân này chính là người bị Cung Vô Y bắt cóc – Long vương.

Cung Vô Y chấp tay sau lưng, dung nhan yêu nghiệt có nét ngưng trọng trước nay chưa từng có: “Long vương, bốn vương nói người đi điều tra những người kia, đã tới đâu rồi?”

Long vương nhẹ gật đầu, đem hết những chuyện điều tra được cáo tri cho Cung Vô Y, một chữ cũng không sót. Nghe thấy Long vương nói, hần chậm rãi thu hồi cảm xúc, ho khan hai tiếng, mắt thiểm nhấp nháy nói: “Những chuyện vừa rồi người mới là thực? Vân Tâm Vũ và Vân Tâm Điệp không phải con gái của Vân Lan? Mà là con hoang của Vân phu nhân và nam nhân khác? Vân Lan không thể làm nữ nhân mang thai được? Như vậy tiểu Dạ nhi...”

“Đúng vậy, đây là tin tức ta đã điều tra trong một tháng, bất quá sự việc này có nên nói cho chủ mẫu biết?”

“Không cần,” Cung Vô Y lắc đầu, hiển nhiên tâm tình đang rất tốt, khuôn mặt tuấn tú giờ nụ cười thích ý: “Đợi tới lúc giải quyết Vân Lan, ta sẽ cho nàng một kinh hỉ, thuận tiện cho Vân Lan một đả kích.”

Không nghĩ tới Tiểu Dạ nhi không phải là con gái của Vân Lan, chắc hẳn nếu nàng biết tin này nhất định sẽ rất hưng phấn. Mà hần cũng sớm đoán ra được Tiểu Dạ nhi không thể nào là con gái của Vân Lan, chỉ bằng Vân Lan sao có thể sinh ra nữ nhi hoàn hảo như thế?

Không biết Vân Lan sẽ như thế nào khi gã biết được người ta cho đội nón xanh, càng kì lạ hơn là mấy chục năm qua cũng không hề phát hiện ra,

chắc hẳn rất đặc sắc đây.

Khỏe môi Cung Vô Y dường lên càng cao, hẳn bỗng nhiên rất mong chờ đến ngày đó...

Lúc này trong cung xảy ra chuyện đại sự...

Một đám người bỗng nhiên chạy vào hoàng cung, uy hiếp Cung Vô Hải thay bọn hắn tìm người, đầu lĩnh là một lão giả, đao thương bất nhập, chỉ dùng một chút sức đã đánh bay đệ nhất cao thủ của hoàng cung.

Lúc này mọi người trong hoàng cung mới biết những người này là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Rơi vào đường cùng, Cung Vô Hải cũng chỉ có thể tạm thời nghe theo mệnh lệnh của gã, giúp gã tập trung đại bộ phận người đến hoàng cung, theo lời cao thủ kia nói thì người bọn hắn muốn tìm đang ở kinh thành Ly Phong quốc.

Chỉ là Cung Vô Hải không biết những người này muốn tìm tung tích của Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, nếu không cho dù uy hiếp như thế này y nhất quyết không giúp bọn hắn tụ tập những người này.

Trước mặt quan đạo hoàng cung tụ tập rất nhiều người, bọn họ đều hiếu kì đánh giá lão giả đứng trước mặt.

“Tiên nhân?” Nhìn chăm chú vào quần áo trên người bọn hắn, Dạ Nhược Ly liền đoán ra thân phận những người này, không nghĩ tới bọn hắn lại tìm tới đây nhưng nếu cho nàng cơ hội lần nữa nàng cũng sẽ quyết định vào cung.

Biểu ca và biểu di của nàng ở chỗ này, sao nàng có thể yên tâm?

Huống chi tiên nhân cũng không biết là nàng giết những người kia.

“Tiểu Dạ.” Cung Vô Y chấp tay đi đến chỗ Dạ Nhược Ly, mắt phượng dài hẹp ngưng tụ vẻ chân thành tha thiết: “Tất cả đã có ta, ta nhất định sẽ không để bọn hắc đặng vào nàng.”

Tâm khê động, Dạ Nhược Ly nâng mắt nhìn Cung Vô Y, sâu trong đáy lòng có một vòng cảm xúc khác thường.

Mà trong khoảng thời gian phát sinh sự tình, nàng không cần chống cự sự tiếp cận của hắc như ngày trước nữa.

“Khục khục.” Lão giả tóc trắng bạc phơ ho khan hai tiếng, cắt đứt mọi âm thanh nghị luận ở dưới, ác liệt trong mắt đảo qua đám người ở dưới, nghiêm khắc nói: “Đoạn thời gian trước cháu gái bản trưởng lão cùng Thất tiên Huyền Hoàng táng thân ở đây, hung thủ chính là Phi Thiên Độc Giác thú, trong các người ai là người đã giết cháu gái bản trưởng lão, lập tức bước ra đây! Nếu không bản trưởng lão sẽ cho các người thấy hối hận khi đã sống trên đời này.”

Thanh âm tàn nhẫn vô tình vang thật lâu trong không trung, toàn bộ quan đạo lập ngắt như tờ, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ như muốn biết là ai đã giết Huyền Hoàng cường giả.

Thấy không có ai trả lời, sắc mặt Lâm lão càng trở nên âm trầm, lúc gã định nói thêm lần nữa thì một âm thanh mềm mại bỗng nhiên truyền tới: “Ta biết rõ, là nàng, chính là nàng đã giết đám người kia.”

Vân Tâm Điệp chỉ tay về hướng Dạ Nhược Ly, ánh mắt hung ác nhìn nàng, dung nhan mềm mại xinh đẹp nở nụ cười âm hiểm.

Cái này cũng không thể trách ả hãm hại nàng, tiện nhân chết tiết kia dám cướp Nam vương của ả, hừ, lần này là cường giả chắc chắn Nam vương sẽ không thể bảo vệ cho nàng ta được nữa, xem nàng ta có trách được kiếp nạn này không.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều đồng loạt thay đổi.

Nhưng nhân vật được nói tới lại không chút biểu tình, thần sắc lạnh nhạt liếc Vân Tâm Điệp: “Đừng quên năm nay ta mới 20 tuổi, những người kia là Huyền Hoàng cường giả, người cho rằng bằng thực lực của ta có thể giết được 7 người Huyền Hoàng?”

Mặc dù thần sắc Dạ Nhược Ly không thay đổi nhưng bàn tay không khỏi nắm chặt lại.

Bọn hãn sao có thể phát hiện ra Thiên Hoàng? Xem ra trong thời gian tới không thể để cho Thiên Hoàng xuất hiện, dù sao với thực lực hiện nay của nàng cũng không phải là đối thủ của đám tiên nhân này.

Lúc này Cung Vô Y đột nhiên nắm tay Dạ Nhược Ly, độ ấm từ tay hãn lan tỏa vào lòng nàng, tâm tình chậm rãi ổn định lại.

Lâm lão lạnh lùng quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ gật đầu: “20 tuổi, xác thực chưa đủ để đánh bại 7 Huyền Hoàng, nhưng để đạt được mục đích thì phải nhờ đến Phong lão rồi, mong người đi điều tra thử xem trên người ai có khí tức của hoàng thú.”

Dạ Nhược Ly vừa mới buông lỏng tâm tình nay lại “lộp bộp” rơi xuống, nhưng dung nhan tuyệt sắc lại không nhìn ra chút biểu tình nào.

Thực sự trong tiên nhân có kỳ nhân như vậy, có thể thông qua khí tức mà phân biệt được? Đáng lẽ nàng phải hủy thi diệt tích, không nên lưu lại đám thi thể đó, bằng không nhất định sẽ bị đám tiên nhân này tìm ra...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Nàng Ta Là Người Sao? Quá Biến Thái!

Bước chân của Phong lão ngày càng đến gần, Dạ Nhược Ly càng nắm chặt tay, âm thầm vận dụng tất cả sức mạnh, nếu như thấy không ổn nhất định phải một chiêu đánh chết lão giả này. Cho dù gã là Huyền tôn nhưng trong lúc không phòng bị nàng vẫn có 60% cơ hội.

“Chậm đã!”

Lúc Phong lão sắp đến gần Dạ Nhược Ly thì Cung Vô Y buông tay nàng ra, cất bước tiến lên ngăn chặn giữa nàng và Phong lão, dung nhan tuấn mỹ âm trầm, thanh âm âm lãnh chậm chạp tuôn ra từ môi đỏ có chứa cường thế bá đạo.

“Bốn vương ngược lại muốn nhìn xem ai dám tiếp cận nàng!”

Bị ép phải dừng chân, Phong lão khẽ cau mày, thần sắc bất thiện nói: “Người không cho ta tiếp cận nàng? Chẳng lẽ thật sự là tiên nhân trong tộc ta thực sự bị nàng ta giết chết?”

Lập tức vô số ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Hải đổ mồ hôi lạnh thay cho hai người bọn họ, sớm biết sẽ làm liên lụy đến họ, cho dù có bị cường giả áp bách y cũng nhất quyết không giúp bọn hắn tìm người rồi.

Có chút hả hê nhìn Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Điệp nở nụ cười âm hiểm: “Vân Văn Ca, chỉ bằng tiện nhân người cũng xứng tranh giành nam nhân

với Vân Tâm Điệp ta sao? Đợi thêm chút nữa ngay cả chết thế nào người cũng không biết đâu.”

Như vậy Nam Vương tuần mỹ yêu nghiệt chỉ có thể xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, Vân Vân Ca là gì cơ chứ? Có tư cách gì mà trở thành Nam vương phi? Nếu nàng ta chết rồi nhất định cái ghế Nam vương phi là của ả.

“Nguyên lai đây là cách đối nhân xử thế của đám tiên nhân các người,” Đột nhiên Cung Vô Y cười lại một tiếng, nhưng sắc mặt ngày càng ngưng trọng, thanh âm âm trầm tựa như địa ngục vang lên: “Thê tử của bốn vương không cho người ngoài tiếp cận, nếu muốn lại gần nàng cũng có thể, trừ phi người không cần cái mũi của mình nữa!”

“Người...”

Sắc mặt Phong lão đại biến, khuôn mặt tái nhợt nhìn Cung Vô Y nhưng chưa đợi gã lên tiếng thì sau lưng một âm đạo vang lên: “Nếu lão phu đoán không sai thì người chính là truyền nhân của Thương Khung giới...”

Thương Khung giới?

Lần đầu mọi người nghe tên thế lực này. Vì vậy mọi ánh mắt nghi vấn đều nhìn trường bào áo đỏ.

“Không nghĩ tới truyền nhân Thương Khung giới thần bí sẽ xuất hiện ở đây.” Lâm lão cười lạnh một tiếng, vuốt bộ râu trắng dài, ánh mắt ác liệt nhìn Cung Vô Y, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay lão phu muốn xem người Thương Khung phân xử việc này, thế nhưng người cho rằng nếu ta buông tha nàng thì Thương Khung giới sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

Câu môi cười lạnh, ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia sáng khác thường: “Vậy thì không cần các người quan tâm, các người vẫn là nên lo cho mình trước đi, ngàn vạn lần đừng để phế vật tiên nhân chạy loạn bên ngoài, nếu không bị người ta giết cũng không tìm thấy thủ phạm!”

Nắm chặt đại quyền, sắc mặt Lâm lão thay đổi, gã cực lực khống chế nội tâm phần nộ, lạnh lùng trừng mắt nhìn Cung Vô Y.

Tiên nhân và Thương Khung giới vốn là hai thế lực đối lập nhau, nếu như có thể gã thật sự rất muốn giết truyền nhân này, cho Thương Khung giới một đả kích thật lớn nhưng cường giả tiên nhân ở đây thì ai có thể biết người của Thương Khung giới có ở đây hay không.

Nếu không nắm chắc mười phần, gã sẽ không tùy tiện động thủ.

“Chúng ta đi!” Phất tay áo thật mạnh, Lâm lão không nhìn Cung Vô Y, cũng không quay đầu lại mà rời đi, sắc mặt âm trầm tựa như trước phong ba bão táp. Chưa từng được hung thủ giết cháu gái gã, gã nhất định không trở về...

Vân Tâm Điệp cắn môi, oán hận trừng mắt nhìn hai bóng dáng hài hòa như một kia, sắc mặt dữ tợn đáng sợ nhưng trong mắt lại không chút che giấu ghen ghét cùng không cam lòng.

Đến thế mà cũng không hại chết được nàng ta, mạng của nàng cũng thật lớn!

Thế lực Thương Khung giới là gì? Có thể khiến cường giả kiên kị nhất định không tầm thường! Bất kể thế nào ả cũng phải dành được sự sùng ái của Nam vương, có như vậy thì cả đại lục này còn ai dám khinh thường Vân Tâm Điệp?

“Vân Tâm Điệp, người thật to gan!”

Đột nhiên xuất hiện tiếng quát to, làm cho Vân Tâm Điệp tỉnh khỏi mộng đẹp.

Trong lòng khẽ run lên, hoảng sợ nhìn thần sắc uy nghiêm của Cung Vô Hải, hung hăng nuốt nước bọt: “Hoàng...Hoàng thượng, tiểu nữ không phải

cố ý, tiểu nữ chỉ là...”

“Đến lúc này người còn muốn nguy hiểm?” Long bào khẽ lay động trong gió. Cung Vô Hải lạnh lùng nhìn nữ tử ôn nhu đang run run rẩy rẩy: “Đã có gan vu hại biểu muội của trẫm thì phải có gan nhận phạt! Người đâu, lời Vân Tâm Điệp ra đánh 100 trượng cho trẫm! Cũng đặt trên người nàng ta tấm bảng tiện nhân đi trong thành một vòng, ai cũng không được cầu tình.”

Vân Tâm Điệp chết tiệt này làm y sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cho dù thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được!

Nghe vậy, trong lòng Vân Tâm Điệp cả kinh, “Bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu, hoa lê vũ đài thút thít nỉ non: “Hoàng thượng, Hoàng thượng tha cho tiểu nữ một mạng a!”

Không nói đến 100 trượng chỉ vền vện đi quanh thành một vòng thì còn gì là hình tượng của ả? Sao ả có thể chịu được đây?

Lời cầu tình vừa mới tới miệng đã bị Vân Lan nuốt lại, có kinh nghiệm của Vân Tâm Vũ lần trước gã cũng không dám thay con gái cầu tình, sợ càng cầu thì hình phạt càng nặng hơn.

“Vương gia, Vương gia giúp ta cầu tình với Hoàng thượng đi, Vương gia...”

Nhìn thấy Cung Vô Hải thờ ơ, Vân Tâm Điệp vội vàng khẩn cầu nhìn Cung Vô Y, nhưng ánh mắt Cung Vô Y từ đầu đến cuối đều không nhìn ả một lần, chính là ngay cả ánh mắt xéo qua cũng không có. Tâm Vân Tâm Điệp nguội lạnh một nửa nhìn Dạ Nhược Ly, thù hận ngày càng chồng chất.

Ả ta nghĩ đều do lỗi của tiện nhân kia hấp dẫn sự chú ý của Nam vương, cũng là tại tiện nhân kia mà hoàng thượng mới trách phạt ả, chỉ là Vân Tâm Điệp lại không tự nhìn lại bản thân một chút.

Nếu như không phải tại ả sinh lòng ác muốn hãm hại Dạ Nhược Ly thì sao có thể bị Cung Vô Hải trừng phạt? Rất nhanh có hai thị vệ bước vào, đem Vân Tâm Điệp đang khóc hoa lê vũ đài kéo xuống, không lâu sau vang lên âm thanh thảm thiết.

Thanh âm kia quá mức thống khổ lẫn bi thảm làm cho mọi người không khỏi rung mình một cái. Đột nhiên Cung Vô Y dường như cảm nhận được điều gì đó, biến sắc, lông mi cong nhú chặt, mắt phượng có tia ngưng trọng: “Ta có việc phải rời khỏi đây một lúc, nàng về phủ trước đi.”

“Có việc?” Dạ Nhược Ly nhú nhú mày, nhìn thần sắc Cung Vô Y, đáy lòng hiện lên tia bất an: “Xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không ta đi cùng người.”

Chính là Dạ Nhược Ly cũng không biết bản thân nàng sao lại lo lắng cho tên yêu nghiệt này, chỉ vì hắn đem lại cho nàng cảm giác ôn hòa và an tâm sao?

“Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Môi đỏ cong lên, Cung Vô Y nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc, lộ nụ cười bông đùa: “Tiểu Dạ yên tâm đi, với thực lực phu quân tương lai nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu không ta có tư cách gì trở thành tướng công của nàng?”

Khóe mắt Dạ Nhược Ly co rút, cái tên yêu nghiệt này, được một tấc lại đòi một thước, há miệng vương phi, ngậm miệng phu quân, nàng chưa từng đáp ứng là sẽ gả cho hắn nha? Hơn nữa, nàng rất ít khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Cung Vô Y, không biết là có chuyện gì?

Ôm thấp thỏm trong lòng không yên, Dạ Nhược Ly trở về vương phủ, vừa vào đại môn đã nhìn thấy Hàn Phong đang từ trong chạy ra, Hàn Phong nhìn Dạ Nhược Ly thì sững sờ một chút rồi hỏi: “Chủ mẫu, sao chỉ có mình người? Chủ nhân đâu?”

“Hàn Phong? Người đến thật đúng lúc, ta có một số việc muốn hỏi người.”

Thương Khung giới? Thế lực này cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy, không biết Thương Khung giới ở đâu? Hơn nữa nàng cảm thấy chuyện về Cung Vô Y rất đặc sắc.

“Chủ mẫu muốn biết chuyện của chủ nhân?” Hàn Phong thu hồi bước chân, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười thản nhiên, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ: “Từ lúc mới sinh ra chủ nhân đã có mắt phượng yêu nghiệt, dung nhan cũng cực kì yêu nghiệt, càng quá hơn là trên trời có ánh sáng màu đỏ giáng xuống, cho nên bị phán là yêu nghiệt không nên tồn tại, mẫu thân chủ nhân cũng vì vậy mà bị tiên hoàng xử tử...”

Trời giáng ánh sáng màu đỏ?

Dạ Nhược Ly cười lạnh, trời giáng ánh sáng màu đỏ chính là tuyệt thế thiên tài, có thể nói chính là thiên tài trời sinh chứ không phải như Bắc Ảnh Phong là do được dưỡng thành.

Trong lịch sử cũng có ghi chép qua, buồn cười là võ giả lại không biết chút gì về huyền giả vì vậy mới nói tốt thành xấu, khó trách Thương Khung giới lại biết đến Cung Vô Y còn thu nhận làm truyền nhân.

Về phần nàng vì sao trời không giáng ánh sáng màu đỏ ước chừng là do nàng xuyên không qua làm cho thiên phú của Vân Văn Ca thay đổi, bản thân Vân Văn Ca không hề có thiên phú mạnh mẽ như vậy...

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, mắt đen đầy hàn ý: “Từ nhỏ chủ nhân đã nhìn sắc mặt người trong cung mà sống, nếu không phải vì Lam thừa tướng cầu tình chắc hẳn cũng đã bị tiên hoàng xử tử từ lâu...”

Ngơ ngác một chút, Dạ Nhược Ly mới hiểu được với tính cách của Cung Vô Y vì sao mười năm trước lại cùng Cung Vân Phi đến Vân phủ tướng

quân để thăm nàng, thì ra là do ông ngoại qua đời.

“Chủ nhân được người Thương Khung giới nhìn trúng, thu làm đệ tử, mọi chuyện cũng chuyển biến từ đó, bên trong Thương Khung giới là nơi ngọa hổ tàng long, vô số cường giả, mọi người đều cho rằng chủ nhân có thể trở thành truyền nhân Thương Khung giới là do vận may có được thiên phú trời sinh nên mới có thể trở thành đệ tử của Giới chủ mà không biết rằng chủ nhân càng hao tâm tổn sức tập luyện hơn người bình thường rất nhiều, trên người thường xuyên có thương tích...Nhưng hết lần này đến lần khác lại làm người ta ganh ghét, vọng tưởng sát hại chủ nhân, đoạt lấy vị trí của người...”

Hàn mang ngập tràn toàn bộ mắt đen, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn trời sau đó mới nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ mẫu, ta đã nói hết chuyện ta biết rồi... Ách, chủ mẫu muốn đi đâu?”

Dạ Nhược Ly cũng không để ý đến Hàn Phong nữa, quay người chạy về phía lúc nãy nhưng chính nàng cũng không biết mình nên đi đâu.

Yêu nghiệt, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, bằng không thì cho dù là Thương Khung giới hay tiên nhân, cũng sẽ có một ngày Dạ Nhược Ly ta sẽ san bằng nơi ấy.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên rừng cây bên ngoài cửa thành vang lên một luồng khí thế cường đại.

Dạ Nhược Ly dừng chân, nhìn một trời bụi bay mù mịt, thần sắc lạnh lẽo, nắm chặt quyền, nói: “Yêu nghiệt, người đã cứu ta nhiều lần rồi, cho nên mặc dù người không muốn ta nhúng tay vào nhưng ta không có khả năng mặc kệ chuyện này.”

Dứt lời, bóng dáng lóe lên, bay vút đến chỗ bụi bay đầy trời kia.

Trong rừng cây rậm rạp, trường bào áo đỏ tiêu diêu trong gió. Nam tử tuyệt thế đứng thẳng trong đám cây, bình tĩnh không chút gợn sóng, thế nhưng trong mắt phượng vẫn lộ ra tia tàn khốc vô tình.

“Hắn đúng là để mắt đến ta.” Nhìn người trước mặt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm: “Vậy mà lại cam tâm phái Huyền tôn tới đây, thật không hổ là...”

Đầu lĩnh là một lão giả che mặt, con ngươi bén nhọn nhìn Cung Vô Y, lạnh giọng: “Nếu như người đã nhìn ra lai lịch của chúng ta thì chết chắc cũng thoải mái hơn?”

“Nếu như bốn vương nói bốn vương không muốn?” Câu dẫn môi đỏ, mắt phượng chứa tia kiên định: “Vương phi bốn vương còn đang chờ, cho nên bốn vương tuyệt sẽ không chết trong tay các người.”

Thần sắc lão giả phát lạnh, chỉ huy đám người còn lại bao vây Cung Vô Y.

“Cung Vô Y công tử, tuy người đoán ra được thân phận của chúng ta nhưng có chuyện ta vẫn muốn nói cho người biết, không phải hãn sai khiến ta đến mà là vì lợi ích của chúng ta, chỉ có người chết thì vị trí truyền nhân Thương Khung giới mới là của hãn, chúng ta cũng có thể dựa vào, muốn trách cũng là trách người không nên rời khỏi Thương Khung giới, nếu như người còn ở đó tất nhiên sẽ có rất nhiều cường giả bảo hộ, ta cũng không thể giết người được.”

Khóe môi cười lạnh, thanh âm lão giả che mặt khắc nghiệt lạnh như băng. Lão rời khỏi Thương Khung giới liền đi điều tra tin tức của Cung Vô Y, những tin tức này đều cho biết một năm qua hãn và một nữ nhân ở cùng chỗ, chắc hẳn vì nữ nhân này mà hãn mới ra ngoài.

Không nghĩ tới đường đường là truyền nhân Thương Khung giới, thủ đoạn ngoan độc trứ danh Cung Vô Y công tử lại vì một nữ nhân mà không

trở về Thương Khung giới trong thời gian dài như vậy, bọn hắc cũng nên cảm tạ nữ nhân kia, bằng không sao có được cơ hội giết hắc?

Rút trường kiếm ra, cuồng phong nổi lên, Cung Vô y cầm chuôi kiếm, đứng thẳng trong cuồng phong, lộ rõ một thân phong hoa tuyết đại. Tóc đen bay theo cuồng phong, thời khắc này, nam nhân tuấn mỹ yêu nghiệt này lại làm cho người ta có cảm giác không bắt kịp, mặc kệ thực lực hắc như thế nào nhưng phần khí thế bá đạo tàn nhẫn này không khỏi khiến đối phương phải thay đổi sắc mặt.

“Hừ, người là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Đừng quên ta chính là Huyền tôn, người cho rằng chỉ dựa vào thực lực của người có thể rung chuyển được trời đất?” Hừ lạnh một tiếng, lão giả cũng bộc phát khí thế cường hãn, hung hăng bay tới chỗ Cung Vô Y...

“Ầm ầm!”

Hai đạo khí chạm vào nhau, phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Nhất thời bụi bay tứ tung che đi tầm mắt của mọi người.

Ít lâu sau, bụi mù chậm rãi tan ra, lão giả mới phát hiện Cung Vô Y không chút bị khí thế của lão làm ảnh hưởng, hắc vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là chân hắc lún sâu trong mặt đất.

Nhìn mắt phượng Cung Vô Y chứa vẻ đùa cợt, lòng lão giả trầm xuống: “Không hổ danh là Cung Vô Y công tử, với thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong lại có thể đấu ngang với ta, thế nhưng chân người đã lún sâu trong đất, cái này chứng minh người vẫn thua ta một bậc.”

Cung Vô Y âm lãnh cười, cũng không trả lời lão giả kia, vền vền chỉ nâng chân lên bước tới chỗ lão giả. Lão giả nhướn mày, lạnh lùng nhìn hắc, đang muốn mở miệng nói thì một thanh âm khinh thường vang vọng khắp

rừng rậm: “Nhiều người như vậy lại không biết xấu hổ mà đánh một mình hăn?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, bước chân Cung Vô Y dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn thấy người đang bước tới, sát ý trong mắt dần tan mà chuyển thành một vòng kích động: “Tiểu Dạ, sao nàng lại ở đây?”

Chẳng lẽ là Tiểu Dạ nhi lo lắng cho hăn nên mới đi tìm? Xem ra những cố gắng của mình có hiệu quả, trong lòng nàng quả nhiên có hăn, nhưng...

“Tiểu Dạ, bốn vương biết nàng lo lắng, bắt quá nàng cho rằng chỉ dựa vào bọn hăn có thể tổn thương phu quân tương lai của nàng sao? Cho nên nàng không cần tới đây.”

“Yêu nghiệt.” Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hăn, ánh mắt của không nhìn qua người bên cạnh: “Người đã cứu ta nhiều lần, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không để người đối mặt với cường địch một mình.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Cung Vô Y kích động nhảy dựng lên, đè vai Dạ Nhược Ly, bắt buộc ánh mắt nàng phải nhìn hăn, cả giận nói: “Nói như vậy không phải là vì nàng lo lắng cho ta? Mà là muốn báo ân? Không được, nàng phải lo lắng cho bốn vương, nữ nhân, nàng thật sự không lo lắng cho bốn vương sao?”

Cung Vô Y trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuần tú đầy ủy khuất, nếu như người ngoài không biết còn tưởng Dạ Nhược Ly đang ruồng bỏ phu quân của nàng.

“Hai người các người nói xong chưa? Đừng lãng phí thời gian của ta!” Ánh mắt lão giả lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ cau mày, nếu như đoán không sai thì nữ nhân này chính là nguyên nhân Cung Vô Y ở lại đây lâu như thế. Nếu hai người đã có tình có nghĩa như vậy thì lão sẽ làm người tốt tiền bọn họ cùng đi Minh giới, thành toàn cho bọn họ.

“Lão đầu, người đường đường là Huyền tôn, chẳng những lấy lớn hiếp nhỏ mà còn lấy nhiều hiếp ít.” Dạ Nhược Ly đẩy Cung Vô Y, cười lạnh nhìn lão giả che mặt: “Tuy yêu nghiệt này rất phiền phức, càng lúc càng dây dưa, nhưng không có biện pháp, ai bảo hắc cứu ta nhiều lần như vậy, huống chi trừ ta ra không ai được phép khi dễ hắc!”

Cung Vô Y lại một lần nữa kích động, Tiểu Dạ nhi nói như thế phải chăng trong lòng đã dần chấp nhận hắc? Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho hắc, đừng nói là bị nàng khi dễ mỗi ngày, cho dù có trở thành nô bộc cũng cam tâm tình nguyện. (thê nô =.)

Nếu mọi người biết trong lòng Cung Vô Y nghĩ gì đoán chừng sẽ phun ra một búng máu...

“Hai người các người muốn cùng chết, sao ta có thể không thành toàn?” Thần sắc lạnh lẽo, lão giả phất tay, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cung Vô Y giao cho ra, các người giải quyết nữ nhân kia đi!”

Dứt lời, những người còn lại tiến tới Dạ Nhược Ly, kiếm trong tay lóe lên tia sáng lạnh thấu xương...

“Yêu nghiệt, người yên tâm đi, những người này không thể gây tổn thương cho ta!” Dạ Nhược Ly nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đầy sát ý.

Nghe thấy lời cam đoan của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lão giả trước mắt, dù sao đối mặt với Huyền tôn cho dù là Cung Vô Y cũng không dám phân tâm.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm đánh với đám người kia, vì có Huyền tôn cho nên đám người này chỉ ở mức Huyền Hoàng, lại chỉ có trung cấp và cấp thấp, với thực lực của Dạ Nhược Ly cũng không có vấn đề gì.

Cung Vô Y dần yên tâm, toàn tâm toàn ý đối phó với lão giả.

“Đáng chết, nàng kia sao lại biến thái như vậy?” Lão giả căn răng thật chặt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn qua bên Dạ Nhược Ly, khi thấy đám người kia đánh nhau với nàng, sắc mặt không khỏi đại biến: “Nàng so với Cung Vô Y còn trẻ tuổi hơn, vì sao lại có được thực lực như vậy? Khó trách Cung Vô Y lại động tâm!”

Hơn nữa thực lực của Cung Vô Y cũng làm lão khiếp sợ, xem ra muốn Cung Vô Y phân tâm nhất định phải giết nữ nhân kia trước.

Trong mắt lóe lên tia ngoan độc, lão giả đánh một chưởng về phía Cung Vô Y, trong lúc Cung Vô Y né tránh, bóng dáng của lão liền biến mất trong hư không.

“Nguy rồi!”

Trong nháy mắt, đầu óc Cung Vô Y trống rỗng, hãn chưa kịp có suy nghĩ gì nhưng thân thể lại tự giác hành động...

“Phốc!”

Thanh âm trường kiếm cắm phập vào cơ thể nghe thấy thật rõ ràng, mùi máu phảng phất trong gió bay đi.

Vốn dĩ với thực lực của Cung Vô Y, lão giả không có cách nào làm hãn bị trọng thương, nhưng khi hãn không kịp suy nghĩ đã hành động, huống chi động tác của lão giả lại quá nhanh, trừ cách dùng thân thể để ngăn công kích, không có biện pháp khác.

Nhìn Cung Vô Y ở trước mặt ngã xuống, sắc mặt Dạ Nhược Ly trong thoáng chốc đã tái nhợt, bị thương, phần nộ, tự trách, vô số cảm xúc trong lòng nàng sinh sôi, cuối cùng hóa thành cừ hận.

Sự xuất hiện của nàng, chỉ vì muốn trợ giúp Cung Vô Y lại không nghĩ tới cũng là nàng đã hại hắn.

“Oanh!”

Đúng lúc này, trên bầu trời huyền khí hóa thành cuồng phong, đồng loạt hướng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người, hoảng sợ nhìn gió lốc huyền khí hướng tới Dạ Nhược Ly, cũng vì phong bạo qua cường đại nên mọi người không dám tới gần.

Nâng mắt lên nhìn, mắt đen chứa đầy huyết quang (tia máu) gắt gao nhìn chằm chằm vào lão giả.

Phần nộ cùng bi thương cường đại kích thích nam thần quyết trong người nàng phát huy đến mức cực đại, phong bạo huyền khí cuốn quanh thân Dạ Nhược Ly cuối cùng biến thành thực lực của nàng.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo huyền khí còn chưa dừng lại hẳn đã sinh ra phong bạo huyền khí khác...

Mọi người trừng to mắt nhìn, không thể tin được nhìn Dạ Nhược Ly, cho dù là ai cũng không nghĩ tới có thể biến thái đến mức độ này, hấp thu một đồng huyền khí cường đại kết quả liền đột phá...

Thiếu nữ này có còn là người hay không? Đại khái là yêu nghiệt a? Vì sao trên đại lục này lại có kẻ biến thái như thế?

Lại để cho loại người biến thái này tồn tại thật sự là đả kích người a.

Lão giả sống lâu như vậy cũng bị thực lực biến thái này dọa sợ, sau đó lão mới hoàn hồn, cười lạnh một tiếng: “Cho dù người có đột phá cũng chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, người cho rằng với thực lực của người sẽ là đối thủ của ta sao?”

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn lão giả, quay người đến trước mặt Cung Vô Y, giang hai tay chưởng tới, trong lòng bàn tay nàng hiển nhiên là có một viên đan dược óng ánh.

Nàng cầm đan dược muốn cho Cung Vô Y ăn vào nhưng cặp môi đỏ mọng của hắn đóng chặt, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể tiến vào họng.

“Yêu nghiệt, lần này tiện nghi cho người rồi.”

Dạ Nhược Ly ngậm đan dược, quyết định quên thân nhắm mắt lại, hạ thân xuống, hướng tới dung nhan điên đảo chúng sinh của Cung Vô Y, lấy đan dược đang ngậm trong miệng đẩy qua cho hắn.

Không lâu sau sắc mặt trắng bệch của Cung Vô Y dần dần khôi phục khí sắc, hắn chớp chớp mắt liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, mắt phượng dài hẹp ánh lên tia vui vẻ.

Dạ Nhược Ly đang muốn đứng dậy, ai ngờ Cung Vô Y lại đưa tay ôm nàng vào lòng, làm nụ hôn càng sâu thêm...

Sắc mặt trầm xuống, Dạ Nhược Ly nâng chân, hung hăng đạp Cung Vô Y một cái, Cung Vô Y cũng không tránh không né, ý cười đầy mặt nhìn Dạ Nhược Ly, thậm chí bị đá thêm cái nữa hắn cũng không buông tay.

“Tiểu Dạ.” Thật lâu sau Cung Vô Y mới buông Dạ Nhược Ly ra, môi đỏ cong lên tiến tới tai nàng, thổi hơi, mập mờ nói: “Nàng đã chiếm được tiện nghi rồi, lần này không muốn phụ trách cũng không được.”

Thương thể của Cung Vô Y dần khôi phục lại làm cho những người kia không khỏi há hốc mồm.

Toàn thân lão giả run rẩy, tròng to con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm hai người: “Không, không có khả năng, rõ ràng ta đã đâm trúng chỗ yếu hại của hần, vì sao hần có thể bình yên vô sự, vừa rồi nữ nhân kia cho hần ăn đan dược gì? Nếu ta có được đan dược này...”

Tham lam liếm láp môi dưới, trong mắt lão giả chứa tia mưu mô xảo quyệt.

Cho dù Cung Vô y khôi phục lại thương thể thì sao? Lão vẫn có thể giết được hai người kia.

“Yêu nghiệt, ngươi cứ chờ ở đây, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta,” Chậm rãi quay người, Dạ Nhược Ly cất bước đi tới lão giả, theo cước bộ nàng di chuyển, khí thế cường hãn ngày càng đậm.

Cách lão giả không xa, Dạ Nhược Ly dừng lại, giữa lông mày tràn ngập chi khí cuồng ngạo: “Bạch Hổ, ngươi đã thức tỉnh rồi vậy thì đám người này giao cho ngươi, nhớ kỹ, ta muốn bọn hần một tên cũng không thoát!”

Chương 8: Nàng ta là người sao? Quá biến thái!

editor: aries mai.

Bước chân của Phong lão ngày càng đến gần, Dạ Nhược Ly càng nắm chặt tay, âm thầm vận dụng tất cả sức mạnh, nếu như thấy không ổn nhất định phải một chiêu đánh chết lão giả này. Cho dù gã là Huyền tôn nhưng trong lúc không phòng bị nàng vẫn có 60% cơ hội.

“Chậm đã!”

Lúc Phong lão sắp đến gần Dạ Nhược Ly thì Cung Vô Y buông tay nàng ra, cất bước tiến lên ngăn chặn giữa nàng và Phong lão, dung nhan tuấn mỹ âm trầm, thanh âm âm lãnh chậm chạp tuôn ra từ môi đỏ có chứa cường thế bá đạo.

“Bốn vương ngược lại muốn nhìn xem ai dám tiếp cận nàng!”

Bị ép phải dừng chân, Phong lão khẽ cau mày, thần sắc bất thiện nói: “Người không cho ta tiếp cận nàng? Chẳng lẽ thật sự là tiên nhân trong tộc ta thực sự bị nàng ta giết chết?”

Lập tức vô số ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cung Vô Hải đổ mồ hôi lạnh thay cho hai người bọn họ, sớm biết sẽ làm liên lụy đến họ, cho dù có bị cường giả áp bách y cũng nhất quyết không giúp bọn hắn tìm người rồi.

Có chút hả hê nhìn Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Điệp nở nụ cười âm hiểm: “Vân Vân Ca, chỉ bằng tiên nhân người cũng xứng tranh giành nam nhân với Vân Tâm Điệp ta sao? Đợi thêm chút nữa ngay cả chết thế nào người cũng không biết đâu.”

Như vậy Nam Vương tuấn mỹ yêu nghiệt chỉ có thể xứng đôi với Vân Tâm Điệp ả, Vân Vân Ca là gì cơ chứ? Có tư cách gì mà trở thành Nam vương phi? Nếu nàng ta chết rồi nhất định cái ghế Nam vương phi là của ả.

“Nguyên lai đây là cách đối nhân xử thế của đám tiên nhân các người,” Đột nhiên Cung Vô Y cười lại một tiếng, nhưng sắc mặt ngày càng ngưng trọng, thanh âm âm trầm tựa như địa ngục vang lên: “Thê tử của bốn vương không cho người ngoài tiếp cận, nếu muốn lại gần nàng cũng có thể, trừ phi người không cần cái mũi của mình nữa!”

“Người...”

Sắc mặt Phong lão đại biến, khuôn mặt tái nhợt nhìn Cung Vô Y nhưng chưa đợi gã lên tiếng thì sau lưng một âm đạo vang lên: “Nếu lão phu đoán không sai thì người chính là truyền nhân của Thương Khung giới...”

Thương Khung giới?

Lần đầu mọi người nghe tên thế lực này. Vì vậy mọi ánh mắt nghi vấn đều nhìn trường bào áo đỏ.

“Không nghĩ tới truyền nhân Thương Khung giới thần bí sẽ xuất hiện ở đây.” Lâm lão cười lạnh một tiếng, vuốt bộ râu trắng dài, ánh mắt ác liệt nhìn Cung Vô Y, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay lão phu muốn xem người Thương Khung phân xử việc này, thế nhưng người cho rằng nếu ta buông tha nàng thì Thương Khung giới sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

Câu môi cười lạnh, ánh mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia sáng khác thường: “Vậy thì không cần các người quan tâm, các người vẫn là nên lo cho mình trước đi, ngàn vạn lần đừng để phế vật tiên nhân chạy loạn bên ngoài, nếu không bị người ta giết cũng không tìm thấy thủ phạm!”

Nắm chặt đại quyền, sắc mặt Lâm lão thay đổi, gã cực lực khống chế nội tâm phần nộ, lạnh lùng trừng mắt nhìn Cung Vô Y.

Tiên nhân và Thương Khung giới vốn là hai thế lực đối lập nhau, nếu như có thể gã thật sự rất muốn giết truyền nhân này, cho Thương Khung giới một đả kích thật lớn nhưng cường giả tiên nhân ở đây thì ai có thể biết người của Thương Khung giới có ở đây hay không.

Nếu không nắm chắc mười phần, gã sẽ không tùy tiện động thủ.

“Chúng ta đi!” Phất tay áo thật mạnh, Lâm lão không nhìn Cung Vô Y, cũng không quay đầu lại mà rời đi, sắc mặt âm trầm tựa như trước phong ba bão táp. Chưa từng được hung thủ giết cháu gái gã, gã nhất định không trở về...

Vân Tâm Điệp căn môi, oán hận trừng mắt nhìn hai bóng dáng hài hòa như một kia, sắc mặt dữ tợn đáng sợ nhưng trong mắt lại không chút che giấu ghen ghét cùng không cam lòng.

Đến thế mà cũng không hại chết được nàng ta, mạng của nàng cũng thật lớn!

Thế lực Thương Khung giới là gì? Có thể khiến cường giả kiên kị nhất định không tầm thường! Bất kể thế nào ả cũng phải dành được sự sủng ái của Nam vương, có như vậy thì cả đại lục này còn ai dám khinh thường Vân Tâm Điệp?

“Vân Tâm Điệp, ngươi thật to gan!”

Đột nhiên xuất hiện tiếng quát to, làm cho Vân Tâm Điệp tỉnh khỏi mộng đẹp.

Trong lòng khẽ run lên, hoảng sợ nhìn thần sắc uy nghiêm của Cung Vô Hải, hung hăng nuốt nước bọt: “Hoàng...Hoàng thượng, tiểu nữ không phải cố ý, tiểu nữ chỉ là...”

“Đến lúc này ngươi còn muốn ngụy biện?” Long bào khẽ lay động trong gió. Cung Vô Hải lạnh lùng nhìn nữ tử ôn nhu đang run run rẩy rẩy: “Đã có gan vu hại biểu muội của trẫm thì phải có gan nhận phạt! Người đâu, lôi Vân Tâm Điệp ra đánh 100 trượng cho trẫm! Cũng đặt trên người nàng ta tấm bảng tội nhân đi trong thành một vòng, ai cũng không được cầu tình.”

Vân Tâm Điệp chết tiệt này làm y sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cho dù thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ được!

Nghe vậy, trong lòng Vân Tâm Điệp cả kinh, “Bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu, hoa lê vũ đài thút thít nỉ non: “Hoàng thượng, Hoàng thượng tha cho tiểu nữ một mạng a!”

Không nói đến 100 trượng chỉ vền vện đi quanh thành một vòng thì còn gì là hình tượng của ả? Sao ả có thể chịu được đây?

Lời cầu tình vừa mới tới miệng đã bị Vân Lan nuốt lại, có kinh nghiệm của Vân Tâm Vũ lần trước gã cũng không dám thay con gái cầu tình, sợ càng cầu thì hình phạt càng nặng hơn.

“Vương gia, Vương gia giúp ta cầu tình với Hoàng thượng đi, Vương gia...”

Nhìn thấy Cung Vô Hải thờ ơ, Vân Tâm Điệp vội vàng khẩn cầu nhìn Cung Vô Y, nhưng ánh mắt Cung Vô Y từ đầu đến cuối đều không nhìn ả một lần, chính là ngay cả ánh mắt xéo qua cũng không có. Tâm Vân Tâm Điệp ngội lạnh một nửa nhìn Dạ Nhược Ly, thù hận ngày càng chồng chất.

Ả ta nghĩ đều do lỗi của tiện nhân kia hấp dẫn sự chú ý của Nam vương, cũng là tại tiện nhân kia mà hoàng thượng mới trách phạt ả, chỉ là Vân Tâm Điệp lại không tự nhìn lại bản thân một chút.

Nếu như không phải tại ả sinh lòng ác muốn hãm hại Dạ Nhược Ly thì sao có thể bị Cung Vô Hải trừng phạt? Rất nhanh có hai thị vệ bước vào, đem Vân Tâm Điệp đang khóc hoa lê vũ đài kéo xuống, không lâu sau vang lên âm thanh thảm thiết.

Thanh âm kia quá mức thống khổ lẫn bi thảm làm cho mọi người không khỏi rung mình một cái. Đột nhiên Cung Vô Y dường như cảm nhận được điều gì đó, biến sắc, lông mi cong nhú chặt, mắt phượng có tia ngưng trọng: “Ta có việc phải rời khỏi đây một lúc, nàng về phủ trước đi.”

“Có việc?” Dạ Nhược Ly nhú nhú mày, nhìn thần sắc Cung Vô Y, đáy lòng hiện lên tia bất an: “Xảy ra chuyện gì rồi? Nếu không ta đi cùng người.”

Chính là Dạ Nhược Ly cũng không biết bản thân nàng sao lại lo lắng cho tên yêu nghiệt này, chỉ vì hắn đem lại cho nàng cảm giác ôn hòa và an tâm sao?

“Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Môi đỏ cong lên, Cung Vô Y nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc, lộ nụ cười bông đùa: “Tiểu Dạ yên tâm đi, với thực lực phu quân tương lai nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu không ta có tư cách gì trở thành tướng công của nàng?”

Khóe mắt Dạ Nhược Ly co rút, cái tên yêu nghiệt này, được một tấc lại đòi một thước, há miệng vương phi, ngậm miệng phu quân, nàng chưa từng đáp ứng là sẽ gả cho hắn nha? Hơn nữa, nàng rất ít khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Cung Vô Y, không biết là có chuyện gì?

Ôm thấp thỏm trong lòng không yên, Dạ Nhược Ly trở về vương phủ, vừa vào đại môn đã nhìn thấy Hàn Phong đang từ trong chạy ra, Hàn Phong nhìn Dạ Nhược Ly thì sững sờ một chút rồi hỏi: “Chủ mẫu, sao chỉ có mình người? Chủ nhân đâu?”

“Hàn Phong? Người đến thật đúng lúc, ta có một số việc muốn hỏi người.”

Thương Khung giới? Thế lực này cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy, không biết Thương Khung giới ở đâu? Hơn nữa nàng cảm thấy chuyện về Cung Vô Y rất đặc sắc.

“Chủ mẫu muốn biết chuyện của chủ nhân?” Hàn Phong thu hồi bước chân, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười thản nhiên, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ: “Từ lúc mới sinh ra chủ nhân đã có mắt phượng yêu nghiệt, dung nhan cũng cực kì yêu nghiệt, càng quá hơn là trên trời có ánh sáng màu đỏ giáng xuống, cho nên bị phán là yêu nghiệt không nên tồn tại, mẫu thân chủ nhân cũng vì vậy mà bị tiên hoàng xử tử...”

Trời giáng ánh sáng màu đỏ?

Dạ Nhược Ly cười lạnh, trời giáng ánh sáng màu đỏ chính là tuyệt thế thiên tài, có thể nói chính là thiên tài trời sinh chứ không phải như Bắc Ảnh Phong là do được dưỡng thành.

Trong lịch sử cũng có ghi chép qua, buồn cười là võ giả lại không biết chút gì về huyền giả vì vậy mới nói tốt thành xấu, khó trách Thương Khung giới lại biết đến Cung Vô Y còn thu nhận làm truyền nhân.

Về phần nàng vì sao trời không giáng ánh sáng màu đỏ ước chừng là do nàng xuyên không qua làm cho thiên phú của Vân Văn Ca thay đổi, bản thân Vân Văn Ca không hề có thiên phú mạnh mẽ như vậy...

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, mắt đen đầy hàn ý: “Từ nhỏ chủ nhân đã nhìn sắc mặt người trong cung mà sống, nếu không phải vì Lam thừa tướng cầu tình chắc hẳn cũng đã bị tiên hoàng xử tử từ lâu...”

Ngơ ngác một chút, Dạ Nhược Ly mới hiểu được với tính cách của Cung Vô Y vì sao mười năm trước lại cùng Cung Vân Phi đến Vân phủ tướng quân để thăm nàng, thì ra là do ông ngoại qua đời.

“Chủ nhân được người Thương Khung giới nhìn trúng, thu làm đệ tử, mọi chuyện cũng chuyển biến từ đó, bên trong Thương Khung giới là nơi ngọa hổ tàng long, vô số cường giả, mọi người đều cho rằng chủ nhân có thể trở thành truyền nhân Thương Khung giới là do vận may có được thiên phú trời sinh nên mới có thể trở thành đệ tử của Giới chủ mà không biết rằng chủ nhân càng hao tâm tốn sức tập luyện hơn người bình thường rất nhiều, trên người thường xuyên có thương tích...Nhưng hết lần này đến lần khác lại làm người ta ganh ghét, vọng tưởng sát hại chủ nhân, đoạt lấy vị trí của người...”

Hàn mang ngập tràn toàn bộ mắt đen, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn trời sau đó mới nhìn Dạ Nhược Ly: “Chủ mẫu, ta đã nói hết chuyện ta biết rồi... Ách, chủ mẫu muốn đi đâu?”

Dạ Nhược Ly cũng không để ý đến Hàn Phong nữa, quay người chạy về phía lúc này nhưng chính nàng cũng không biết mình nên đi đâu.

Yêu nghiệt, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, bằng không thì cho dù là Thương Khung giới hay tiên nhân, cũng sẽ có một ngày Dạ Nhược Ly ta sẽ san bằng nơi ấy.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên rừng cây bên ngoài cửa thành vang lên một luồng khí thế cường đại.

Dạ Nhược Ly dừng chân, nhìn một trời bụi bay mù mịt, thần sắc lạnh lẽo, nắm chặt quyền, nói: “Yêu nghiệt, người đã cứu ta nhiều lần rồi, cho nên mặc dù người không muốn ta nhúng tay vào nhưng ta không có khả năng mặc kệ chuyện này.”

Dứt lời, bóng dáng lóe lên, bay vút đến chỗ bụi bay đầy trời kia.

Trong rừng cây rậm rạp, trường bào áo đỏ tiêu diêu trong gió. Nam tử tuyệt thế đứng thẳng trong đám cây, bình tĩnh không chút gợn sóng, thế nhưng trong mắt phượng vẫn lộ ra tia tàn khốc vô tình.

“Hắn đúng là để mắt đến ta.” Nhìn người trước mặt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm: “Vậy mà lại cam tâm phái Huyền tôn tới đây, thật không hổ là...”

Đầu lĩnh là một lão giả che mặt, con người bén nhọn nhìn Cung Vô Y, lạnh giọng: “Nếu như người đã nhìn ra lai lịch của chúng ta thì chết chắc cũng thoải mái hơn?”

“Nếu như bốn vương nói bốn vương không muốn?” Câu dẫn môi đỏ, mắt phượng chứa tia kiên định: “Vương phi bốn vương còn đang chờ, cho nên bốn vương tuyệt sẽ không chết trong tay các người.”

Thần sắc lão giả phát lạnh, chỉ huy đám người còn lại bao vây Cung Vô Y.

“Cung Vô Y công tử, tuy người đoán ra được thân phận của chúng ta nhưng có chuyện ta vẫn muốn nói cho người biết, không phải hấn sai khiến ta đến mà là vì lợi ích của chúng ta, chỉ có người chết thì vị trí truyền nhân Thương Khung giới mới là của hấn, chúng ta cũng có thể dựa vào, muốn trách cũng là trách người không nên rời khỏi Thương Khung giới, nếu như người còn ở đó tất nhiên sẽ có rất nhiều cường giả bảo hộ, ta cũng không thể giết người được.”

Khóe môi cười lạnh, thanh âm lão giả che mặt khắc nghiệt lạnh như băng. Lão rời khỏi Thương Khung giới liền đi điều tra tin tức của Cung Vô Y, những tin tức này đều cho biết một năm qua hấn và một nữ nhân ở cùng chỗ, chắc hấn vì nữ nhân này mà hấn mới ra ngoài.

Không nghĩ tới đường đường là truyền nhân Thương Khung giới, thủ đoạn ngoan độc trứ danh Cung Vô Y công tử lại vì một nữ nhân mà không trở về Thương Khung giới trong thời gian dài như vậy, bọn hấn cũng nên cảm tạ nữ nhân kia, bằng không sao có được cơ hội giết hấn?

Rút trường kiếm ra, cuồng phong nổi lên, Cung Vô y cầm chuôi kiếm, đứng thẳng trong cuồng phong, lộ rõ một thân phong hoa tuyết đại. Tóc đen bay theo cuồng phong, thời khắc này, nam nhân tuấn mỹ yêu nghiệt này lại làm cho người ta có cảm giác không bắt kịp, mặc kệ thực lực hấn như thế nào nhưng phần khí thế bá đạo tàn nhẫn này không khỏi khiến đối phương phải thay đổi sắc mặt.

“Hừ, người là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Đừng quên ta chính là Huyền tôn, người cho rằng chỉ dựa vào thực lực của người có thể rung chuyển được trời đất?” Hừ lạnh một tiếng, lão giả cũng bộc phát khí thế cường hấn, hung hăng bay tới chỗ Cung Vô Y...

“Ầm ầm!”

Hai đạo khí chạm vào nhau, phát ra thanh âm kinh thiên động địa.

Nhất thời bụi bay tứ tung che đi tầm mắt của mọi người.

Ít lâu sau, bụi mù chậm rãi tan ra, lão giả mới phát hiện Cung Vô Y không chút bị khí thế của lão làm ảnh hưởng, hắn vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là chân hắn lún sâu trong mặt đất.

Nhìn mắt phượng Cung Vô Y chứa vẻ đùa cợt, lòng lão giả trầm xuống: “Không hổ danh là Cung Vô Y công tử, với thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong lại có thể đấu ngang với ta, thế nhưng chân ngươi đã lún sâu trong đất, cái này chứng minh ngươi vẫn thua ta một bậc.”

Cung Vô Y âm lãnh cười, cũng không trả lời lão giả kia, vèn vèn chỉ nâng chân lên bước tới chỗ lão giả. Lão giả nhướn mày, lạnh lùng nhìn hắn, đang muốn mở miệng nói thì một thanh âm khinh thường vang vọng khắp rừng rậm: “Nhiều người như vậy lại không biết xấu hổ mà đánh một mình hắn?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, bước chân Cung Vô Y dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn thấy người đang bước tới, sát ý trong mắt dần tan mà chuyển thành một vòng kích động: “Tiểu Dạ, sao nàng lại ở đây?”

Chẳng lẽ là Tiểu Dạ nhi lo lắng cho hắn nên mới đi tìm? Xem ra những cố gắng của mình có hiệu quả, trong lòng nàng quả nhiên có hắn, nhưng...

“Tiểu Dạ, bốn vương biết nàng lo lắng, bất quá nàng cho rằng chỉ dựa vào bọn hắn có thể tổn thương phu quân tương lai của nàng sao? Cho nên nàng không cần tới đây.”

“Yêu nghiệt.” Dạ Nhược Ly im lặng nhìn hắn, ánh mắt của không nhìn qua người bên cạnh: “Ngươi đã cứu ta nhiều lần, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ

không để người đối mặt với cường địch một mình.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Cung Vô Y kích động nhảy dựng lên, đè vai Dạ Nhược Ly, bắt buộc ánh mắt nàng phải nhìn hắn, cả giận nói: “Nói như vậy không phải là vì nàng lo lắng cho ta? Mà là muốn báo ân? Không được, nàng phải lo lắng cho bốn vương, nữ nhân, nàng thật sự không lo lắng cho bốn vương sao?”

Cung Vô Y trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, khuôn mặt tuần tú đầy ủy khuất, nếu như người ngoài không biết còn tưởng Dạ Nhược Ly đang ruồng bỏ phu quân của nàng.

“Hai người các người nói xong chưa? Đừng lãng phí thời gian của ta!” Ánh mắt lão giả lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ cau mày, nếu như đoán không sai thì nữ nhân này chính là nguyên nhân Cung Vô Y ở lại đây lâu như thế. Nếu hai người đã có tình có nghĩa như vậy thì lão sẽ làm người tốt tiên bọn họ cùng đi Minh giới, thành toàn cho bọn họ.

“Lão đầu, người đường đường là Huyền tôn, chẳng những lấy lớn hiếp nhỏ mà còn lấy nhiều hiếp ít.” Dạ Nhược Ly đẩy Cung Vô Y, cười lạnh nhìn lão giả che mặt: “Tuy yêu nghiệt này rất phiền phức, càng lúc càng dây dưa, nhưng không có biện pháp, ai bảo hắn cứu ta nhiều lần như vậy, huống chi trừ ta ra không ai được phép khi dễ hắn!”

Cung Vô Y lại một lần nữa kích động, Tiểu Dạ nhi nói như thế phải chăng trong lòng đã dần chấp nhận hắn? Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho hắn, đừng nói là bị nàng khi dễ mỗi ngày, cho dù có trở thành nô bộc cũng cam tâm tình nguyện. (thê nô =.)

Nếu mọi người biết trong lòng Cung Vô Y nghĩ gì đoán chừng sẽ phun ra một búng máu...

“Hai người các người muốn cùng chết, sao ta có thể không thành toàn?” Thần sắc lạnh lẽo, lão giả phất tay, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cung Vô Y

giao cho ra, các người giải quyết nữ nhân kia đi!”

Dứt lời, những người còn lại tiến tới Dạ Nhược Ly, kiếm trong tay lóe lên tia sáng lạnh thấu xương...

“Yêu nghiệt, người yên tâm đi, những người này không thể gây tổn thương cho ta!” Dạ Nhược Ly nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đầy sát ý.

Nghe thấy lời cam đoan của Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lão giả trước mắt, dù sao đối mặt với Huyền tôn cho dù là Cung Vô Y cũng không dám phân tâm.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm đánh với đám người kia, vì có Huyền tôn cho nên đám người này chỉ ở mức Huyền Hoàng, lại chỉ có trung cấp và cấp thấp, với thực lực của Dạ Nhược Ly cũng không có vấn đề gì.

Cung Vô Y dần yên tâm, toàn tâm toàn ý đối phó với lão giả.

“Đáng chết, nàng kia sao lại biến thái như vậy?” Lão giả căn răng thật chặt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn qua bên Dạ Nhược Ly, khi thấy đám người kia đánh nhau với nàng, sắc mặt không khỏi đại biến: “Nàng so với Cung Vô Y còn trẻ tuổi hơn, vì sao lại có được thực lực như vậy? Khó trách Cung Vô Y lại động tâm!”

Hơn nữa thực lực của Cung Vô Y cũng làm lão khiếp sợ, xem ra muốn Cung Vô Y phân tâm nhất định phải giết nữ nhân kia trước.

Trong mắt lóe lên tia ngoan độc, lão giả đánh một chưởng về phía Cung Vô Y, trong lúc Cung Vô Y né tránh, bóng dáng của lão liền biến mất trong hư không.

“Nguy rồi!”

Trong nháy mắt, đầu óc Cung Vô Y trống rỗng, hắn chưa kịp có suy nghĩ gì nhưng thân thể lại tự giác hành động...

“Phốc!”

Thanh âm trường kiếm cắm phập vào cơ thể nghe thấy thật rõ ràng, mùi máu phảng phất trong gió bay đi.

Vốn dĩ với thực lực của Cung Vô Y, lão giả không có cách nào làm hắn bị trọng thương, nhưng khi hắn không kịp suy nghĩ đã hành động, huống chi động tác của lão giả lại quá nhanh, trừ cách dùng thân thể để ngăn công kích, không có biện pháp khác.

Nhìn Cung Vô Y ở trước mặt ngã xuống, sắc mặt Dạ Nhược Ly trong thoáng chốc đã tái nhợt, bị thương, phẫn nộ, tự trách, vô số cảm xúc trong lòng nàng sinh sôi, cuối cùng hóa thành cừu hận.

Sự xuất hiện của nàng, chỉ vì muốn trợ giúp Cung Vô Y lại không nghĩ tới cũng là nàng đã hại hắn.

“Oanh!”

Đúng lúc này, trên bầu trời huyền khí hóa thành cuồng phong, đồng loạt hướng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây người, hoảng sợ nhìn gió lốc huyền khí hướng tới Dạ Nhược Ly, cũng vì phong bạo qua cường đại nên mọi người không dám tới gần.

Nâng mắt lên nhìn, mắt đen chứa đầy huyết quang (tia máu) gắt gao nhìn chằm chằm vào lão giả.

Phẫn nộ cùng bi thương cường đại kích thích nam thần quyết trong người nàng phát huy đến mức cực đại, phong bạo huyền khí cuốn quanh

thân Dạ Nhược Ly cuối cùng biến thành thực lực của nàng.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Phong bạo huyền khí còn chưa dừng lại hẳn đã sinh ra phong bạo huyền khí khác...

Mọi người trừng to mắt nhìn, không thể tin được nhìn Dạ Nhược Ly, cho dù là ai cũng không nghĩ tới có thể biến thái đến mức độ này, hấp thu một đồng huyền khí cường đại kết quả liền đột phá...

Thiếu nữ này có còn là người hay không? Đại khái là yêu nghiệt a? Vì sao trên đại lục này lại có kẻ biến thái như thế?

Lại để cho loại người biến thái này tồn tại thật sự là đả kích người a.

Lão giả sống lâu như vậy cũng bị thực lực biến thái này dọa sợ, sau đó lão mới hoàn hồn, cười lạnh một tiếng: “Cho dù người có đột phá cũng chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, người cho rằng với thực lực của người sẽ là đối thủ của ta sao?”

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn lão giả, quay người đến trước mặt Cung Vô Y, giang hai tay chưởng tới, trong lòng bàn tay nàng hiển nhiên là có một viên đan dược óng ánh.

Nàng cầm đan dược muốn cho Cung Vô Y ăn vào nhưng cặp môi đỏ mọng của hắn đóng chặt, mặc kệ nàng dùng cách gì cũng không thể tiến vào họng.

“Yêu nghiệt, lần này tiện nghi cho người rồi.”

Dạ Nhược Ly ngậm đan dược, quyết định quên thân nhắm mắt lại, hạ thân xuống, hướng tới dung nhan điên đảo chúng sinh của Cung Vô Y, lấy

đan dược đang ngậm trong miệng đẩy qua cho hắn.

Không lâu sau sắc mặt trắng bệch của Cung Vô Y dần dần khôi phục khí sắc, hắn chớp chớp mắt liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, mắt phượng dài hẹp ánh lên tia vui vẻ.

Dạ Nhược Ly đang muốn đứng dậy, ai ngờ Cung Vô Y lại đưa tay ôm nàng vào lòng, làm nụ hôn càng sâu thêm...

Sắc mặt trầm xuống, Dạ Nhược Ly nâng chân, hung hăng đạp Cung Vô Y một cái, Cung Vô Y cũng không tránh không né, ý cười đầy mặt nhìn Dạ Nhược Ly, thậm chí bị đá thêm cái nữa hắn cũng không buông tay.

“Tiểu Dạ.” Thật lâu sau Cung Vô Y mới buông Dạ Nhược Ly ra, môi đỏ cong lên tiến tới tai nàng, thổi hơi, mập mờ nói: “Nàng đã chiếm được tiện nghi rồi, lần này không muốn phụ trách cũng không được.”

Thương thể của Cung Vô Y dần khôi phục lại làm cho những người kia không khỏi há hốc mồm.

Toàn thân lão giả run rẩy, trừng to con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm hai người: “Không, không có khả năng, rõ ràng ta đã đâm trúng chỗ yếu hại của hắn, vì sao hắn có thể bình yên vô sự, vừa rồi nữ nhân kia cho hắn ăn đan dược gì? Nếu ta có được đan dược này...”

Tham lam liếm láp môi dưới, trong mắt lão giả chứa tia mưu mô xảo quyệt.

Cho dù Cung Vô y khôi phục lại thương thể thì sao? Lão vẫn có thể giết được hai người kia.

“Yêu nghiệt, ngươi cứ chờ ở đây, chuyện tiếp theo cứ giao cho ta,” Chậm rãi quay người, Dạ Nhược Ly cất bước đi tới lão giả, theo cước bộ nàng di chuyển, khí thế cường hãn ngày càng đậm.

Cách lão giả không xa, Dạ Nhược Ly dừng lại, giữa lông mày tràn ngập chi khí cuồng ngạo: “Bạch Hổ, ngươi đã thức tỉnh rồi vậy thì đám người này giao cho ngươi, nhớ kỹ, ta muốn bọn hắc một tên cũng không thoát!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Cung Vô Y Cảm Giác Nguy Cơ

editor: aries mai.

Bầu trời u ám, cuồng phong xung quanh Dạ Nhược Ly, dung nhan không chút biểu tình, tóc đen bay tứ tung trong gió, trong cảnh cuồng phong mây đen như thế nhưng cũng làm người nhìn thấy kinh diễm khó quên.

Một ánh sáng màu trắng trên nhẫn Huyền Linh bay ra, khí thế cường đại bao phủ cả một góc trời, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Bạch Hồ đột nhiên xuất hiện, đáp bên cạnh Dạ Nhược Ly.

Toàn thân Bạch Hồ tỏa sáng, đôi mắt hổ phách xen lẫn chút lạnh lùng lẫn bộ ngưỡn thiên hạ.

“Chính là bọn hầy, vọng tưởng muốn tổn thương chủ nhân ta?”

“cái này...Đây là gì?” Lão giả trừng to mắt kinh ngạc: “Làm sao có thể? So với Huyền thú trong rừng rậm Huyền thú còn cường đại hơn? Thực lực này rõ ràng là...”

Thú tôn!

Mặc dù lão giả không muốn tin đây là sự thật nhưng lão cảm nhận được thực lực của Bạch Hồ còn lớn hơn lão.

Trời ạ, sao không ai nói cho lão biết nữ nhân này lại có Huyền thú cường đại như thế?

Hung hăng nuốt nước miếng, lão giả không giữ được thần thái tự nhiên như lúc nãy nữa, khuôn mặt dưới lớp vải che tràn đầy kinh hãi: “Người... Người muốn làm gì?”

“Làm gì?” đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng xoẹt qua tia trào phúng, Bạch Hồ khẽ nâng chân trước, nện bước ưu nhã chậm rãi đến chỗ lão giả: “Chủ nhân của ta, há để đám phàm phu tục tử các người coi thường? Xem thường chủ nhân ta chỉ có hai kết cục, một là chết, hai là sống không bằng chết, các người chọn cái nào?”

Bạch Hồ đi tới, toàn thân lão giả toát mồ hôi lạnh, lão biết Bạch Hồ này không phải mạnh bình thường, cả đám người bọn hắn chưa chắc là đối thủ của nó.

“Người...”

Lão giả vừa mở miệng, lời còn chưa nói xong, liền bị âm thanh lạnh lùng đánh gãy: “Bản thú cho các người thời gian suy nghĩ, nếu các người không cho bản thú một đáp án, vậy để bản thú quyết định thay các người!”

Căn bản lão giả kia còn chưa kịp chạy đã bị cuồng phong đánh úp vào trong, chiêu nào cũng lộ sát ý, bên trong cuồng phong cất giấu vô số lưỡi dao gió, hiển nhiên là muốn dồn bọn hắn vào tử địa.

Mà đứng ngoài cuồng phong là Bạch hồ, ánh sáng thần thánh bao phủ cả người, con người hổ phách lạnh lùng nhìn lão giả, mỉa mai cười: “Chỉ bằng bọn rác rưởi các người cũng dám đối địch với chủ nhân ta? Cái này với việc tự tìm đường chết có gì khác nhau?”

Đối mặt với vô số lưỡi dao gió, chúng Huyền Hoàng đều đã tử trận chỉ có lão giả kia vẫn kiên cường chống đối. Nhưng lão lại sống không bằng chết, thân hình không có chỗ nào nguyên vẹn, khắp cả người đều là máu chảy đầm đìa đặc biệt kinh người, tuy nhiên lão vẫn ương ngạnh chống cự.

Cơn cuồng phong vẫn tiếp diễn vô cùng lâu, nhưng cũng tới lúc phải tiêu tán...

“Phanh!”

Lão giả cảm thấy lực bất tòng tâm, hai chân mềm nhũn, âm âm quỳ rạp xuống đất, lão thở hổn hển, hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Hổ: “Ta có thành quả cũng không bỏ qua cho người!”

“Còn chờ xem bản lĩnh của người!” Bạch Hổ khinh thường cười lạnh một tiếng, ngưng tụ một ngọn gió, chấm dứt sinh mệnh của lão.

“Lão giả này đúng là không may,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, giữa lông mày tràn lãnh ý: “Bạch Hổ có thể khống chế gió, nếu như chiến đấu trong môi trường đầy gió thì tất cả gió đều là vũ khí của nó, lực chiến đấu cũng tăng gấp bội.”

Ưu nhã xoay người, một ánh sáng trắng bao quanh Bạch Hổ, hào quang dần biến mất, xuất hiện trước mắt chính là một nam nhân áo trắng. Người nam nhân này vừa lạnh lùng lại vừa ưu nhã, nhưng lại hài hòa đến mức không thể hài hòa hơn.

Chỉ thấy dung mạo nam tử cực kỳ tuấn mỹ, mày kiếm vênh lên, con ngươi hổ phách chứa tia lạnh lùng, lại xinh đẹp đến mức người nhìn khó quên, đại khái chính là trên trời dưới đất khó có ai có thể bì được dung nhan của y.

Nguy cơ!

Từ trước đến nay Cung Vô Y chưa từng có cảm giác nguy cơ đến mức này.

Cho dù là ôn nhu tuấn mỹ như Thiên Hoàng cũng chỉ làm hấn cảnh giác một chút, duy chỉ có đứng trước nam tử này làm lại cho hấn cảm thấy mườì

phần nguy hiểm, nhất là ánh mắt y nhìn Dạ Nhược Ly, làm cho hãn cực kì không thoải mái.

Hơn nữa hãn cũng sẽ không quên, thực lực nam nhân này cường hãn đến mức hãn cũng khó lòng bì kịp.

“Chủ nhân, cuối cùng ta cũng đã thức tỉnh, có thể lại là cánh tay phải của người, giúp người leo lên đỉnh vinh quang.” Bạch Hổ bước đến, ưu nhĩ nửa quỳ trước mặt Dạ Nhược Ly, nắm lấy tay nàng, hôn lên.

Bỗng nhiên trên tay trống rỗng, Cung Vô Y đã chặt chẽ ôm lấy Dạ Nhược Ly, hai mắt như phun ra lửa giận: “Bốn vương không quản trước kia các người như thế nào, nhưng hiện tại nàng là vương phi bốn vương.”

Cái tên hỗn đản này, dám trước mặt hãn khinh bạc nữ nhân của hãn, chẳng lẽ đầu y dùng để trang trí sao?

Nhướng mày, Bạch Hổ chậm rãi đứng dậy, con người hổ phách càng lạnh lùng nhìn Cung Vô Y: “Chủ nhân chưa từng nói với người, người nàng ghét nhất chính là đám người không học vấn không nghề nghiệp hoàng thất sao?”

“Không học vấn? Không nghề nghiệp?” Cung Vô Y trầm mặc, nhìn Bạch Hổ: “Người xác thực đang nói bốn vương? Huống chi Tiểu Dạ nhi đã ăn sạch bốn vương rồi, nàng không chịu trách nhiệm là không được.”

Lạnh lùng liếc Cung Vô Y, Bạch Hổ không chút biểu tình nói: “Ta và chủ nhân từ nhỏ đã nằm chung một giường, nếu muốn nói có quan hệ với nàng thì không phải không thể.”

Nhìn Cung Vô Y lại nhìn Bạch hổ, Dạ Nhược Ly cảm thấy im lặng chính là vạn năng.

Bản thân nàng vừa rồi chỉ dùng miệng cho Cung Vô Y ăn được, cái tên yêu nghiệt này lại nói nàng đem hân ăn sạch sành sanh, còn đòi nàng chịu trách nhiệm? Về phần Bạch Hổ...lúc đó y chưa thành người, nàng chỉ xem y như tiểu động vật mà thôi, hơn nữa cũng là do Bạch Hổ đêm hôm khuya khoắt bò lên giường nàng. Vì Bạch Hổ là động vật nên nàng cũng không so đo với nó, nhưng từ ngày Bạch Hổ biến hóa thành người thì lúc nó trèo lên nàng tất nhiên phải đạp xuống rồi.

Nhưng trong lời hai người này, sao lại biến thành tư vị khác rồi?

Sắc mặt Cung Vô Y đại biến, chậm rãi cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng nói những lời này có thể chia rẽ tình cảm của bốn vương và Tiểu Dạ nhi sao? Bốn vương nói cho người biết người ở đó mà nằm mơ đi, cả đời này bốn vương sẽ không buông tay, huống chi những năm gần đây chuyện gì về nàng bốn vương cũng biết, nhưng lại không biết nàng cùng nam nhân khác ngủ chung một giường.”

Nghe vậy, thần sắc Bạch Hổ vẫn lạnh lùng như trước, cũng không vì lời nói của hân mà thay đổi sắc mặt: “Người đối với chủ nhân ta có bao nhiêu thành ý? Thân phận của nàng, ta, Chu Tước, Thanh Long và Huyền Vũ? Thực lực của nàng người biết rõ không? Nếu như cái gì người cũng không biết thì có tư cách gì tuyên bố nàng là người của người?”

Cung Vô Y âm trầm, chặt chẽ nắm chặt tay, đến lúc này trong lòng hân bất chợt nảy sinh cảm giác vô lực. Đã từng, hân đã từng nói qua muốn biết tất cả các bí mật của nàng nhưng đến bây giờ vẫn chưa biết gì cả, mà lời Bạch Hổ nói không phải không có lý, hân không biết nàng là ai thì có tư cách gì ở bên nàng?

Mắt phượng hiện lên tia đau đớn cùng vô lực, làm tâm Dạ Nhược Ly không khỏi run rẩy.

Từ khi nào Cung Vô Y lại có ảnh hưởng lớn như vậy tới nàng? Khiến nàng không muốn hăn biểu lộ thần sắc đó thêm một lần nào nữa, tựa hồ như yêu nghiệt vô lại mới đúng là người mà nàng quen thuộc.

“Có người đến!” Dạ Nhược Ly thu hồi tâm tình, nắm tay Cung Vô Y, quay người về phía Bạch Hổ phân phó: “Chúng ta rời khỏi đây trước, Bạch Hổ, đi thôi!”

Bạch Hổ nhướng mày, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chỗ nắm tay của hai người nhưng cuối cùng cũng không nói gì, đi theo sau lưng hai người rời khỏi cánh rừng...

Lúc bọn họ rời đi không lâu thì mấy bóng dáng màu trắng đáp xuống.

Người dẫn đầu đương nhiên là Lâm lão, Phong lão, còn có một lão giả không biết tên. Nhưng người này có thể đứng ngang hàng với Phong lão, Lâm lão tất nhiên cũng là trưởng lão, Huyền tôn cường giả.

“Là người Thương Khung giới.” Phong lão tiến tới dò xét một phen sau đó đưa ra kết luận, quay đầu nhìn về phía hai người kia, nói: “Phong lão, Băng lão, xem ra đại lục sắp có biến rồi, vốn ta đang hoài nghi có phải hay không là tên tiểu tử Cung Vô Y có giết nha đầu Tiểu Tuyết nhưng xem ra không phải hăn.”

“Phong lão nói thế là có ý gì?” Lâm lão nhíu mày, lên tiếng.

“Với thực lực của Cung Vô Y chưa đủ để giết Huyền tôn, huống chi người này lại là người của Thương Khung giới, hơn nữa khí tức của người này cũng có trên người nha đầu Tiểu Tuyết, xem ra Ly Phong quốc đang cất giấu một cao thủ, thực lực ít nhất cũng là Huyền tôn cao cấp, có thể loại trừ Cung Vô Y và nữ nhân kia.”

Ánh mắt Lâm lão âm u nhìn thi thể trên mặt đất, khuôn mặt âm trầm đáng sợ, lão chỉ muốn biết rốt cuộc là tên hỗn đản nào đã giết chết cháu gái

yêu quý của lão.

“Đã không phải do tên tiểu tử Cung Vô Y làm thì triệu hồi người trong vương phủ lại, toàn lực truy tìm hung thủ.” Nhất thời sát ý ngày càng đậm toát ra từ Lâm lão, thanh âm vang vọng cả rừng rậm: “Nhất định lão phu sẽ trả thù, hung thủ phải trả cái giá thật đắt!”

Cho dù là Dạ Nhược Ly hay Cung Vô Y cũng không ngờ đám người Thương Khung giới kia xuất hiện lại có thể tạm thời hóa giải nguy cơ, nếu như biết sớm hơn đại khái sẽ để cho bọn hắn chết thể diện hơn một chút.

Lúc này ở trong thành, một đám người tụ tập lại, hướng về phía đường chỉ trở, trong mắt không thiếu phần hả hê.

“Xem...Đây chính là Tam tiểu thư Vân phủ, Vân Tâm Điệp, ha ha, người nhà phủ tướng quân đều ngang ngược càn rỡ, không coi ai ra gì, hiện tại ông trời có mắt để nàng ta bị trừng phạt như vậy.”

“Kỳ thật cũng không phải là ông trời có mắt, là do thánh thượng anh minh, nghe nói tam tiểu thư vu oan giá họa cho tỷ tỷ cùng cha khác mẹ, mới bị trừng phạt như vậy.”

“Lúc ấy ta cũng có ở đó, thấy rõ ràng, không nghĩ tới tam tiểu thư bình thường yếu đuối lại có bụng dạ nhỏ mọn như thế, quả thật Vân gia không có người nào tốt cả.”

“Bất quá, Vân Tam tiểu thư bị đánh nặng như vậy còn phải đi quanh thành, chặc chặc, đúng là đáng thương.”

“Ha ha, các người có thấy bằng hiệu nàng ta đeo trước cổ hay không? Ta là tiện nhân? Ha ha, thậm chí còn tự chửi mình là tiện nhân, xem ra nàng ta chính là tiện nhân.”

Âm thanh khó nghe truyền vào tai Vân Tâm Điệp, ả nắm chặt đôi tay trắng như phấn, nâng cao toàn thân thương tích, con người ngoan độc đảo qua quần chúng, trong mắt xen lẫn sỉ nhục cùng phẫn nộ!

Thời khắc này sắc mặt ả trắng bệch, xiêm y lam lũ lại thêm một thân thương tích đầy mình, làm cho người ta không khỏi lạnh nhân tâm.

Mọi người vốn dĩ còn sững sờ, sau đó thấy Vân Tâm Điệp bị nhốt trong lồng sắt cũng không kiêng nể gì mà cười to, thậm chí còn có người lấy hoa quả ném vào người ả.

Kỳ thật coi như Vân Tâm Điệp không may, những năm gần đây ả có vụng trộm làm việc xấu nhưng bên ngoài lại có vẻ tri thức hiểu lễ nghĩa, là tiểu thư khuê các, dù sao cũng muốn bảo trì danh dự để xứng đôi với Nam vương, sao có thể tùy tiện càn rỡ? Thế nhưng hạ nhân Vân tướng quân hoặc là thân thích luôn ý vào danh nghĩa Vân tướng quân mà ức hiếp dân lành, làm cho dân chúng khổ không kể xiết, hiếm khi có cơ hội tốt như thế, sao có thể dễ dàng buông tha?

Hơn nữa lúc trước hoàng thượng có truyền ra khẩu dụ có tùy tiện ra tay với Vân Tâm Điệp, không cần khách khí, không cần sợ Vân tướng quân trả thù. Đã có những lời này của hoàng thượng bọn hăn tự nhiên không chút kiêng dè mà làm nhục Vân Tâm Điệp.

“Vân Văn Ca, đây là những gì người cho ta, cho dù sau này người có quý rạ xuống đất mà xin lỗi, ta nhất định cũng không bỏ qua!” Cắn chặt hàm răng, trong mắt Vân Tâm Điệp hiện sát ý bắn ra tứ phía.

Tiện nhân kia sớm muộn gì cũng có một ngày ả phải giết nàng mới hả được cơn giận này, không, giết nàng quá đơn giản, có lẽ phải tìm 100 tên ăn may, hung hăng làm nhục nàng, cuối cùng đem nàng bán vào thanh lâu!

Tên phế vật này, nếu không phải có Nam vương bảo hộ căn bản chẳng là gì cả, mà Nam vương không có khả năng lúc nào cũng bảo hộ nàng được,

đợi đến lúc đó ả sẽ cho nàng thấy đặc tội với phủ tướng quân sẽ phải trả giá như thế nào!

Đương nhiên Dạ Nhược Ly không hề biết được ý nghĩ trong lòng Vân Tâm Điệp, cho dù có biết cũng không thém để vào mắt...

Dạ Nhược Ly bước vào Nam Vương phủ lại gặp Hỏa Vũ Sa bước ra, nhìn thấy ba người trước mặt, kinh ngạc dừng chân, mắt xéch đột nhiên trừng lớn: “Bạch Hổ, người thức tỉnh rồi?”

Cung Vô Y bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, ngay cả Hỏa Vũ Sa cũng biết được sự tồn tại của Bạch Hổ, chỉ có hắn là chẳng biết gì, chẳng lẽ quan hệ giữa hắn và nàng cũng không bằng một nữ nhân?

“Ah, đúng rồi,” Hỏa Vũ Sa trừng mắt nhìn: “Vừa rồi người trong hoàng cung có tới, nghe nói hoàng hậu bị thương, Hình di đã vào cung, người có đi hay không?”

Dạ Nhược Ly không khỏi run lên, trong đầu nghĩ tới tính cách dịu dàng, trang nhã, nụ cười chân thành của nữ nhân kia, tâm đã chìm xuống: “Bạch Hổ, người ở đây chờ ta, yêu nghiệt, chúng ta tiến cung một chuyến!”

Đối với chị dâu hoàng hậu này, Dạ Nhược Ly có chút hảo cảm, cho dù thế nào nàng cũng phải tiến cung một chuyến. Chắc hắn có Tiểu Phong nhi ở đó sẽ không có nguy hiểm gì. Bởi trong tay tiểu Phong nhi có rất nhiều đan dược, có thể yên tâm nhưng nên tiến cung một chuyến vẫn hơn.

Lúc hai người chạy tới Cảnh Dương cung của hoàng hậu, trên giường lớn xa hoa là một nữ tử sắc mặt tái nhợt, bên cạnh này là Lam Ny đang nhẹ nhàng vỗ tay nàng, im lặng thở dài.

“Tiểu Phong, hài tử hoàng hậu không thể cứu được sao?” Lam Hình quay đầu nhìn bé trai, lông mày chau lại hỏi.

Bắc Ảnh Phong lắc đầu nho nhỏ, áy náy rủ đầu xuống: “Trước khi Phong nhi tới bảo bảo trong bụng tàu tử đã chết rồi, nếu như Phong nhi ở bên cạnh tàu tử có thể cứu kịp thời, đều là do Phong nhi không tốt.” Dứt lời, nước mắt hiện ra, phấn điêu ngọc mài tràn về áy náy.

“Phong nhi, không thể trách con.” Tần Sở khó nhọc ngồi dậy, dung nhan tái nhợt, cười miễn cưỡng: “Nếu như không có con e là tới tính mạng ta cũng không giữ được, bất quá, vừa rồi con cho ta ăn đan dược gì? Rõ ràng ta bị thương rất nặng lại có thể hồi phục nhanh như thế?”

“Là đan dược của đại tỷ cho, Phong nhi còn có rất nhiều.” Nói xong, bé móc trong vạt áo ra một đồng bình sứ: “Có chữa thương này, cường thân kiện thể này, tẩy tủy (?) này, còn có cung cấp cho việc tu luyện nữa...”

Lam Ny và hoàng hậu đưa mắt nhìn nhau, đều kinh ngạc há hốc miệng, hiển nhiên bị tiểu gia hỏa này làm cho hoảng sợ. Lạc Vũ công chúa nháy mắt đáng yêu, tay liếm môi, nước miếng thiếu chút nữa rơi xuống.

“Người có muốn không?” Tiểu gia hỏa nhú nhú mày, lấy đan dược trong tay đưa tới trước mặt Lạc Vũ: “Phong nhi là nam tử hán nên sẽ cho tiểu hài nữ, những đan dược này tặng cho người.”

Lam Hình và Bắc Ảnh Thần đều cảm thấy buồn cười, rõ ràng tuổi của tiểu gia hỏa này còn nhỏ hơn công chúa nhưng lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện.

“Phong nhi, không thể.” Tần Sở bị dọa cho hoảng sợ, gấp gáp nói.

Tiểu gia hỏa cũng không dừng lại, không cho là đúng: “Không có chuyện gì đâu, tàu tử, nếu Phong nhi sẽ đi xin tỷ tỷ, vốn những đan dược này là tỷ tỷ cho Phong nhi để ăn vặt, tỷ tỷ còn rất nhiều đan dược.”

Tần Sở ngơ ngác một chút, khuôn mặt tái nhợt có vài phần tươi cười, chỉ là trong lòng quá đau đớn, phần vui vẻ này không là gì cả, trong mắt chỉ có

một mảng thâm trầm đau đớn.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Ngay lúc đó Dạ Nhược Ly vội vàng chạy đến: “Sao tẩu tử lại bị thương? Hỏa Hồ, người làm hộ vệ kiểu gì vậy?”

Ánh mắt lạnh như băng nhìn Hỏa Hồ, Hỏa Hồ đột nhiên bị dọa cho sợ, vô thức cuộn mình trốn sau lưng Lạc Vũ công chúa.

“Khi đó Hỏa Hồ đang chơi cùng ta.” Môi nhỏ đáng yêu nhếch lên, nước mắt không ngừng lăn xuống: “Nếu như lúc đó ta và Hỏa Hồ đều bên cạnh mẫu hậu thì sẽ không để cho thích khách tiếp cận mẫu hậu, mẫu hậu cũng sẽ không...”

Nói cho cùng đều là lỗi của bé.

“Hoàng hậu, hoàng hậu...” Ngoài Cảnh Dương cung, âm thanh lo lắng từ xa truyền tới.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tần Sở ảm đạm, nàng nắm chặt tay Lam Ny, run rẩy: “Mẫu hậu, ta không muốn gặp hắn, hiện tại ta không muốn gặp hắn.”

Không cần nghĩ cũng biết thích khách kia chính là do phi tử trong hậu cung phái đến, mà nguyên nhân cũng vì hắn. Nếu không phải do hắn con của mình có lẽ sẽ không mất đi như vậy...

Tần Sở vuốt ve bụng bằng phẳng, khoe miệng hiện vẻ thê lương, từ đầu đến cuối chưa từng liếc nhìn Cung Vô Hải.

“Hoàng hậu, nàng nghe trầm nói đã.” Cung Vô Hải vọt tới giường, màu đen trong mắt có chứa lo lắng cùng thương tiếc: “Vừa rồi có chính sự không thể thoát ra, bất quá trầm đã chạy rất nhanh tới đây...”

“Hoàng nhi.” Lam Ny vỗ vỗ tay Tần Sở, đứng lên, ánh mắt nhìn Cung Vô Hải, bất đắc dĩ thở dài: “Không phải vì chuyện này mà hoàng hậu tức giận với con, con nên rời khỏi đây trước đã, nàng vừa trải qua nỗi đau mất con, cảm xúc không ổn định, đợi nàng bình phục rồi hãy đến thăm.”

Toàn thân run lên, Cung Vô Hải nhìn Tần Sở, muốn nói gì đó lại thôi, Tần Sở nhắm mắt lại, y chỉ có thể nói: “Vậy được rồi, hoàng hậu, trăm sẽ thăm nàng sau.”

Vứt lời đó lại, y quay người ra khỏi Càn Dương cung, trong mắt hiện lên sát ý, cũng không quay đầu mà phân phó: “Ảnh, lập tức đi thăm dò, rốt cuộc là ai đã phái thích khách, hơn nữa thích khách kia sao lại xuất hiện ở hoàng cung mà không bị phát hiện ra? Tất cả đều phải tra ra cho rõ ràng!”

Theo thanh âm rơi xuống, một bóng dáng màu đen sau lưng Cung Vô Hải trong nháy mắt đã không thấy đâu...

“Mẫu hậu, các người có thể ra ngoài trước được không? Con có chuyện muốn nói với biểu muội.” Mở mắt, Tần Sở hừ nhướn cười cười, nhẹ giọng nói.

Lam Ny sững sốt một chút, liền gật đầu: “Được rồi, chúng ta ra ngoài.”

Tuy Cung Vô Y không muốn rời ra Dạ Nhược Ly nhưng cũng lựa chọn rời đi...

“Biểu muội.” Tần Sở khó khăn ngồi dậy, sắc mặt vẫn tái nhợt, nàng nhạt nhàn cười, nhìn Dạ Nhược Ly: “Muội biết không? Rõ ràng ta rất yêu hoàng thượng nhưng chẳng những tự mình tuyển phi cho hắn còn trơ mắt nhìn hắn sủng hạnh nữ nhân khác, bởi vì ta là hoàng hậu nhưng phải rộng lượng khoan dung, nhưng trên đời này làm gì có nữ tử nào nguyện ý chia sẻ phu quân mình với nữ nhân khác?”

Dạ Nhược Ly nao nao, hiển nhiên không rõ dụng ý những lời này.

“Cho nên ta thật sự rất hâm mộ muội.” Tần Sở nhẹ nhàng câu môi, tiếp tục nói: “Nam Vương đối với muội một mảnh chân tình, muội vạn lần đừng phụ hắn, trên đời này người có tình có nghĩa như Nam Vương thật sự rất ít, sự thâm tình của hắn người ngoài còn nhìn thấy được. chẳng lẽ biểu muội không cảm nhận ra sao?”

Không tự chủ nhớ lại thời gian gần đây, Cung Vô Y vì nàng mà làm không ít chuyện, trong nội tâm có chút khác thường.

Một người vì nàng mà nguyện ý vứt bỏ tất cả tôn nghiêm, hơn nữa còn có thể hy sinh cả mạng sống, nàng có thể hoài nghi tấm lòng hắn sao? Bất quá, nếu không nhờ Tần Sở nói những lời này chỉ sợ nàng cũng không nghĩ sâu đến thế.

“Hoàng hậu, Vân tần cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của cung nữ.

Tần Sở khẽ cau mày, xoa huyết thái dương, bất đắc dĩ thở dài: “Cho nàng ta vào!”

Không lâu sau Vân Tâm Vũ cất bước tiến vào, bên cạnh ả còn có một thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp, ước chừng 15, 16 tuổi, tướng mạo ngọt ngào, cũng được xem là một mỹ nhân.

Nhìn thấy Tần Sở bình an vô sự, Vân Tâm Vũ khẽ nắm chặt tay, thu hồi ánh mắt ganh ghét, bước từng bước đến, hành lễ, nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ nghe nói hoàng hậu nương nương bị trọng thương liền dẫn biểu muội nô tỳ đến thăm nương nương.”

Kỳ thật ả nghe nói Cung Vô Y cũng ở đây nên mới dẫn theo biểu muội là Hồng Gia Hân mong được Nam vương chú ý, ai bảo Vân Tâm Điệp quá mức ngu ngốc, chỉ có thể tìm người khác mới có thể phá hư tình cảm của họ được.

“Hân nhi, còn không mau bái kiến nương nương cùng Nam vương phi? Đúng rồi người cũng nên gọi Vương phi một tiếng biểu tở.” Vân Tâm Vũ đẩy nữ tử bên cạnh, mi tâm hơi nhíu: “Hoàng hậu, Vương phi, đây là biểu muội Hồng Gia Hân.”

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên nhìn Vân Tâm Vũ, không nghĩ tới mấy ngày không gặp tính cách Vân Tâm Vũ lại thay đổi như vậy.

Ả nhìn thấy nàng còn giữ được bình tĩnh như thế? Nhưng khi Dạ Nhược Ly nhìn sang Hồng Gia Hân, dường như phát hiện ra chuyện gì đó không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Vân tần, Dạ Nhược Ly ta sớm đã nói qua ta và người Vân gia không có quan hệ gì cả, huống chi Hồng gia là thân thích nhà người, có liên hệ gì tới ta?”

Sắc mặt Vân Tâm Vũ đại biến, bề ngoài tươi cười nhưng trong không cười nói: “Vương phi có ý gì? Trên người chúng ta cùng chung dòng máu, người không muốn nhận cũng phải nhận.”

Dạ Nhược Ly cười trào phúng, không để ý tới Vân Tâm Vũ, ánh mắt nhìn Tần Sở: “Có người ta không muốn thấy mặt nên phải cáo từ trước, nếu như tâu muốn tìm ta có thể đến Nam vương phủ.”

Sau đó nàng không để ý đến người khác, cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng Dạ Nhược Ly, Vân Tâm Vũ hận đến thấu xương, hướng Hồng Gia Hân liếc mắt một cái, Hồng Gia Hân hiểu ý ả, cũng cáo từ rời đi.

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y trở về vương phủ, liền có người bẩm báo có Hồng tiểu thư cầu kiến Dạ Nhược Ly. Trầm mặc một lúc, Dạ Nhược Ly một mình đi gặp Hồng Gia Hân, nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, nhíu mày nói: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Vương phi, ta nói thẳng vậy.” Hồng Gia Hân ngẩng đầu, khuôn mặt ngọt ngào có tia cao ngạo: “Ta muốn hỏi vương phi một câu, người cho rằng người xứng với vương gia sao?”

“Sau đó?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly chứa hàn ý, nhàn nhạt cười.

“Vương gia từng nói qua chỉ lấy một mình Vương phi, nhưng người cho rằng hắn sẽ làm được sao? Không có nam nhân nào cả đời này chỉ có một nữ nhân, về sau hắn chắc chắn sẽ nạp thiếp, mà nếu như ta có thể tiến vào vương phủ tất nhiên sẽ một lòng với Vương phi đánh đuổi những nữ nhân có tâm địa bất chính.”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly không chút tức giận, trái lại, còn cười vui vẻ.

“Người muốn vào vương phủ? Cũng không phải không thể, chỉ là...”

Lời còn chưa nói xong, một bóng dáng màu đỏ đột nhiên vọt ra, ôm chặt lấy eo Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn mỹ đầy tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nữ nhân, vương phủ bốn vương chỉ cần có một người là được, những người khác, đến một người ta giết một người, đến một đôi ta giết một đôi, các nàng không sợ chết thì cứ đến thử xem!”

Dạ Nhược Ly nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Người cũng thấy đấy, cho dù ta đồng ý, hắn cũng sẽ không đồng ý!”

Hai bóng dáng kia lại hài hòa như thế, làm đau cả mắt Hồng Gia Hân, còn chưa kịp nói gì, âm thanh âm trầm của Cung Vô Y đã vang lên: “Hàn Phong, đem nữ nhân tâm địa bất chính này ném ra khỏi vương phủ cho bốn vương!”

Bóng đen thoáng qua, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, sau đó một tiếng hét vang lên, chỉ là không lâu sau nàng ta lại tiến vào phủ, hơn nữa bên cạnh còn có một nữ tử áo đỏ.

Nữ tử áo đỏ này là tiểu thư dòng chính của Mụ gia Mụ Tuyết Lâm. Hay bệnh vực kẻ yếu, người tốt, bởi vậy khi thấy Hồng Gia Hân bị ném ra khỏi vương phủ, nàng ta lại thêm mắm thêm muối vào làm cho tình thần trượng nghĩa của Mụ tiểu thư bùng lên, muốn giúp nàng ta đòi lại công đạo.

Mụ gia ở Ly Phong quốc chính là võ giả thế gia, cho dù là Vương gia nhìn thấy võ giả thế gia cũng phải cung kính vài phần cho nên Hồng Gia Hân mới có can đảm bước vào Nam vương phủ thêm một lần nữa.

Bởi vì ngày tiên nhân xuất hiện, Mụ Tuyết Lâm và Hồng Gia Hân đều ở rất xa nên không nghe thấy lời nói của Cung Vô y nói với đám tiên nhân, cũng không biết kiêng kỵ cường giả. Cũng không có ai dám nói lung tung chuyện của vương gia nên các nàng đã phạm sai lầm hối hận cả đời.

“Hừ, người chính là Nam Vương phi trong lời đồn, bốn tiểu thư thấy cũng không có gì đặc biệt.” Mụ Tuyết Lâm chống nạnh, ánh mắt khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly: “Không nghĩ tới người lại ghen tỵ như vậy, thực lực đã thấp kém còn muốn đuổi nữ tử khác ra khỏi nhà, Nam vương muốn nạp ai làm thiếp là chuyện của hắn, người dựa vào cái gì mà xen vào? Loại người như người sao có thể trở thành Nam vương phi? Chỉ cần Mụ gia ta không cho phép, người không thể trở thành Nam vương phi được!”

Hàn Phong trừng to hai mắt, cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ tới có người lại cả gan dám nhục mạ chủ mẫu ngay trước mặt như thế.

Chủ mẫu ghen tỵ khi nào? Lại đưa người đuổi ra khỏi nhà? Rõ ràng là nói dối, hơn nữa thực lực chủ mẫu thấp kém? Đoán chừng mấy thủ hạ chủ mẫu chỉ cần búng một ngón tay cũng có thể nghiền nát nữ nhân này.

Lúc này, sắc mặt Cung Vô Y tái nhợt, mắt phượng âm trầm lạnh lùng nhìn nữ nhân không làm rõ tình thế...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Niệm Khê Tới Rồi

Nhưng nữ tử nào đó lại không biết tai họa đang đến gần, thần sắc hung hăng càn quấy nhìn Dạ Nhược Ly, xì mũi coi thường: “Gia tộc Mục gia đến hoàng đế cũng phải kính ba phần, Vương gia kính bảy phần, mà ta chính là Đại tiểu thư Mục gia, Tinh quý phi chính là tỷ tỷ của bốn tiểu thư, chỉ cần bốn tiểu thư nói một câu, Nam vương chắc chắn sẽ bỏ người không chần chừ, lấy Hồng Gia Hân làm chính phi, người đừng tưởng rằng Nam vương phủ sẽ bảo vệ cho người làm loạn.”

Mà lời Mục Tuyết Lâm nói, sắc mặt Cung Vô Y lại âm lãnh thêm vài phần, rất có xu thế bộc phát.

Giờ phút này Hàn Phong có loại cảm khái muốn bội phục Mục Tuyết Lâm đến mức quỳ xuống cúi đầu lạy, nữ nhân này có biết rõ chủ nhân của hân là ai không? Đích thực hoàng đế kính Mục gia ba phần không phải giả, nhưng đứng trước mặt chủ nhân nhà mình, ngay cả câu nói nặng cũng không dám. Thậm chí còn cẩn thận từng chút một. Nàng ta là cái khi gì? Muốn ra lệnh cho Vương gia? Đến gia chủ Mục gia cũng không có là gan đó đâu.

Ngược lại Hồng Gia Hân nghe thấy Mục Tuyết Lâm nói rất khí phách, trong lòng vui vẻ, trên mặt sung sướng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ Cung Vô Y, nghĩ đến nam nhân này sắp thuộc về ả, trong mắt không che giấu sự vui mừng.

“Hàn Phong!” Khuôn mặt tuần tú của cung Vô Y đen như đáy nồi, mắt phượng đầy hàn ý: “Đem nữ nhân này đánh thật mạnh cho bốn vương, ném về Mục gia, để gia chủ Mục gia quản giáo lại một phen.”

Với tính cách của Cung Vô Y, hình phạt như vậy cũng được xem là nhẹ nhàng rồi. Đương nhiên hãn cũng có suy tính của mình, Mục gia dám đắc tội với nữ nhân của hãn tất phải chịu hậu quả rồi...

“Người...Người dám?” Mục Tuyết Lâm biến sắc, nắm chặt tay phẫn, chí khí ngút trời, cho dù là đối mặt với Nam vương thì loại chí khí ấy vẫn không đổi: “Bốn tiểu thư chính là Đại tiểu thư của Mục gia, nếu người dám đánh bốn tiểu thư thì Mục gia nhất định sẽ không tha cho người, đến lúc đó ngay cả hoàng đế cũng không thể thay người cầu tình đâu!”

“Không dám?” Cung Vô Y u ám cười nhạt, thanh âm vô tình tàn nhẫn: “Bốn vương sẽ cho người thấy, bốn vương có dám hay không! Hàn Phong, lập tức chấp hành! Mặt khác, Hồng gia cũng không được phép tồn tại...”

Hãn buông tha cho Vân gia là vì Dạ Nhược Ly muốn tự mình xử lý, nhưng không có nghĩa là hãn có thể nhắm nhin nữ nhân khác đánh chủ ý lên người khác.

Hồng gia, tất vong!

Cho dù là nữ tử hay gia tộc có chủ ý với hãn thì cũng không thể sống, bây giờ là Hồng gia, không lâu sau sẽ là Vân gia.

“Nhớ kỹ, trên đời này không có chuyện gì bốn vương không dám làm, dưới gầm trời này cho dù bốn vương muốn giết người thì ai dám ngăn cản?” Lúc Cung Vô Y nói những lời này toàn thân toát ra khí thế bá đạo (nguyên gốc là lăng vân, tìm không ra nghĩa thích hợp nên ta để bá đạo). Trên đời này có ai mà hãn không dám giết? Có chuyện gì mà hãn không dám làm? Phải khí phách đến chừng nào mới có thể nói ra được những lời

này? Thế nhưng khí thế bá đạo này lại vì một nữ tử mà ra, thế nhưng lúc đối mặt với nữ tử kia thì tất cả phong thái chỉ là phù du.

Bởi nữ nhân kia đáng giá để hấn từ bỏ tất cả để nịnh nọt!

Nghe vậy, Hồng Gia Hân co quắp ngã xuống đất, lộ vẻ tuyệt vọng, cho dù có nghĩ như thế nào cũng không ngờ tới vì lòng tham của mình mà làm liên lụy đến gia tộc...

Vân Tâm Vũ, tất cả đều là do Vân Tâm Vũ. Nếu không phải ả nói nàng ta đi quyến rũ Nam vương thì Hồng gia sẽ không có kết cục ngày hôm nay, nếu như cho nàng ta một cơ hội tất nhiên sẽ không dám trêu chọc vị Nam vương này.

Trước kia nàng ta thường xuyên nghe nói Nam vương tàn nhẫn vô tình, không chút thương hoa tiếc ngọc, nhưng nàng ta chưa từng thấy qua nên cứ nghĩ lời đồn chỉ là lời đồn, ai ngờ, Nam vương thật giống như lời đồn, ngoan độc, tàn ác!

“Ha ha.” Hồng Gia Hân ngửa đầu cười to, vẻ mặt thấy chết không sờn: “Bất quá ta chỉ vũ nhục Nam vương phi vài câu, lại dẫn tới tai họa bất ngờ, đây là báo ứng sao? Vương gia, Hồng Gia Hân ta tự làm tự chịu, hết thảy sai lầm đều là vì lòng tham của ta mà ra, cùng người nhà không chút quan hệ, kính xin Vương gia nể tình tha thứ cho người nhà ta.”

Hồng Gia Hân so với Vân Tâm Vũ, Vân Tâm Điệp có khí phách hơn rất nhiều, nếu là 2 ả kia, giờ phút này chỉ là không ngừng dập đầu cầu tình, mà không phải bảo vệ người nhà như thế. Chỉ tiếc, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y không phải người dễ dàng dao động.

“Người cho rằng bốn vương sẽ đáp ứng yêu cầu của người?” Ánh mắt âm lãnh đảo qua, Cung Vô Y cười lạnh nói: “Hồng gia ở Ly Phong quốc phạm phải biết bao lỗi lầm? Gian dân vô độ, lạm sát vô tội, bao nhiêu người vô tội chết dưới tay người Hồng gia? Bốn vương làm thế cũng là vì

dân trừ hại, vốn dĩ các người có làm Ly Phong quốc máu chảy thành sông, thân ngang đầy đồng cũng không quan hệ gì tới bốn vương, nhưng người không nên vũ nhục vương phi bốn vương! Đã làm sai tất cả trường phạt!” nói xong câu cuối cùng, Cung Vô Y phất tay, không hề liếc mắt nhìn gương mặt đầy hối hận của Hồng Gia Hân.

“Chậm đã, vương gia, ta còn lời chưa nói xong.” Hồng Gia Hân giãy giụa đứng lên, quyết chọn cách đồng quy vu tận: “Ta đến tìm vương phi cũng là do Vân Tâm Vũ sai xử, là nàng hại ta, ta tuyệt sẽ không cho nàng sống ổn, ta nói cho người biết Vân phu nhân và Vân quân gia sớm đã có tư tình, bọn họ thường xuyên vụng trộm qua lại.” Nghe vậy, Cung Vô Y cũng không có phản ứng, tựa hồ như đã sớm biết chuyện này.

“Tốt, xem như người nói ra chuyện này, bốn vương sẽ cho người chết toàn thân, không để người chịu khổ.” Hồng Gia Hân thở dài một hơi, nàng ta sợ nhất chính là Nam vương dùng cực hình, nếu lời đồn là thật thì với thủ đoạn của Nam vương chắc chắn sẽ làm thế, có thể không phải chịu cực hình cũng có thể xem như an ủi. Đương nhiên, Hồng Gia Hân không hề biết Cung Vô Y cho nàng ta chết dễ dàng là vì nguyên nhân khác...

“Vân Tâm Vũ!” Nắm chặt tay, khuôn mặt tuần mỹ của Cung Vô Y đầy sát ý: “Không nghĩ tới là do nàng ta, loại nữ nhân suốt ngày gây chuyện thị phi này nên giải quyết sớm đi thôi!” Mắt quét về phía sân nhỏ, lời vừa dứt, Hàn Phong đã đem hai nữ nhân kia rời đi...

“Yêu nghiệt” Dạ Nhược Ly đứng phải nam nhân bên cạnh, nhìn hằm, không đếm xỉa gì nói ra: “Kỳ thật, ta đã suy nghĩ rất lâu, đột nhiên cảm thấy...”

Hồi phục tinh thần lại, Cung Vô Y thấp mắt nhìn nữ tử trước mặt muốn nói lại thôi, mắt phượng mím cười: “Tiểu Dạ, nàng có gì muốn nói với ta sao?”

“Kỳ thật, người thật sự không tồi.” Bỗng nhiên Dạ Nhược Ly quyết định, ngẩng đầu nhìn dung nhan gần trong gang tấc, mắt đen lóe lên ánh mắt nhàn nhạt: “Cho nên, ta quyết định, sẽ thử tiếp nhận người.”

Dáng vẻ tươi cười cứng ngắc nơi khóe miệng, sau một khắc, dung nhan tuyệt thế tràn đầy kích động, đè vai Dạ Nhược Ly vội vàng nói, tựa hồ như không thể tin được: “Nàng nói thật? Có phải ta đang nằm mơ? Có thể nói lại lần nữa không?” (Thấy tội cho anh này ghê =,=)

Cung Vô Y giống như lọt vào trong sương mù, sợ đây là lời nói đùa của Dạ Nhược Ly, lại sợ đây chỉ là mộng đẹp, thức dậy liền trở lại như cũ.

Dạ Nhược Ly im lặng nhìn nam nhân trước mặt: “Không thật chẳng lẽ là giả sao? Như thế nào? Người không tin? Ta đây thu lại lời vừa nói.”

Lời nói này làm Cung Vô Y bừng tỉnh, vội vàng bắt lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, kích động nói: “Tin tưởng, sao ta lại không tin Tiểu Dạ nhi được? Ha ha, rốt cuộc Tiểu Dạ nhi cũng tiếp nhận ta rồi, ha ha...”

Tiếng hưng phấn vang thật lâu trong vương phủ, vì vậy ai cũng biết được rốt cuộc Vương phi cũng tiếp nhận Vương gia rồi, mà Hàn Phong thấy tâm tình của Cung Vô Y vui vẻ làm hắn còn kích động không kém Cung Vô Y.

Cuối cùng chủ mẫu cũng tiếp nhận chủ nhân rồi, khoảng cách giữa mình và Sa Sa phải chăng đã gần hơn một bước?

“Vừa rồi ta chỉ nói thử tiếp nhận thôi.”

Đáng tiếc những lời này của Dạ Nhược Ly trực tiếp bị bỏ qua.

Nhìn dáng vẻ kích động của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly im lặng chẳng qua trong lòng lại có chút vui vẻ...

Thời gian ăn trưa, dưới tán cây lại xuất hiện cảnh Vương gia bưng hân.

“Tiểu Dạ, đây là nhân sâm ngàn năm trong rừng rậm Huyền thú, đại bổ chi vật, những năm gần đây nàng vất vả nhiều rồi, nên phải bồi bổ lại thôi.”

“Tầng tầng lớp lớp đan dược của chủ nhân, há có thể để mắt đến phàm vật này? Chủ nhân, thịt của Thiên Linh thú vẫn thích hợp với người hơn.”

Dạ Nhược Ly hết nhìn Cung Vô Y lại nhìn qua Bạch Hổ, sau đó lại quét mắt nhìn một bàn thức ăn chồng chất như ngọn núi nhỏ, trên trán lập tức xuất hiện ba hắc tuyến.

Hai người này rốt cuộc đang làm gì? Bọn hắn còn muốn gì nữa đây?

Nắm chặt nắm đấm, Cung Vô Y vỗ bàn đứng dậy, ánh mắt bất thiện nhìn Bạch Hổ.

“Tiểu Dạ nhi đã tiếp nhận bốn vương, người cho rằng giờ đây người có tư cách để tranh giành với bốn vương?”

“Thì sao chứ? Chủ nhân cũng chưa gả cho người, cho dù là ai cũng đều có cơ hội như nhau.” Ánh mắt lạnh lùng nhìn Cung Vô Y, Bạch Hổ không cho là đúng, bộ dạng không thèm để Cung Vô Y vào mắt.

Gả?

Trong mắt xoẹt qua tia sáng khác thường, Cung Vô Y khẽ cười môi.

Đúng vậy, cũng tới lúc nên cưới nàng rồi, tránh cho nam nhân khác ngày đêm mơ tưởng, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Suy nghĩ trong chốc lát, Cung Vô Y đảo mắt nhìn Hàn Phong, trong mắt có tia âm hiểm: “Hàn Phong, người đi theo bốn vương, bốn vương có việc tìm người.”

Bị ánh mắt như vậy chiếu trúng, Hàn Phong sợ run, đáy lòng nhảy lên một cảm giác bất an. Thấp thỏm không yên, Hàn Phong cẩn thận từng chút

một đi sau lưng Cung Vô Y, sợ hãi liếc qua bóng lưng hắn, nói: “Cái kia, chủ nhân, Hàn Phong tuyệt đối không phản bội chủ nhân, cũng không có làm chuyện gì có lỗi với người, sự tình bên Hồng gia đã giải quyết xong, bên Mục gia cũng đã cảnh cáo rồi, chủ nhân tìm ta có chuyện gì sao?” Nói đến đây, bộ dạng sắp khóc tới nơi.

Hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra mình đã làm sai chuyện gì, lại để chủ nhân nhìn hắn âm hiểm như thế, khiến cho hắn có cảm giác cá nằm trong thớt.

“Bốn vương có việc muốn người đi làm.” Cảm nhận xung quanh không có người, Cung Vô Y dừng chân, quay người nhìn bộ dạng sắp khóc của Hàn Phong, không chút cảm xúc nói ra.

Hàn Phong thở nhẹ một hơi, vừa rồi thật sự là hù chết hắn, chủ nhân cũng không nên dọa người như thế a.

“Chủ nhân, người nói đi, chỉ cần chủ nhân giao phó, Hàn Phong sẽ vì người mà nghĩa bất dung từ.”

“Chuyện bốn vương muốn người làm rất đơn giản.” Nở nụ cười, ánh mắt lại hiện lên tia âm hiểm: “Bốn vương nhìn ra người có tình ý với Hỏa Vũ Sa, cho nên bốn vương sẽ cho người vài tháng đi theo đuổi nàng ta.”

Khuôn mặt tuần mỹ đồ bưng, Hàn Phong không chút ý tứ gãi gãi đầu: “Cái kia, Vương gia, hôm trước ở vương phủ Sa Sa nhìn thấy ta mang ta bệnh thần kinh, chỉ sợ rất khó.”

Chủ yếu chính là hắn muốn hỏi chủ nhân sao lại hào phóng cho hắn mấy tháng trời đi theo đuổi nữ nhân?

“Không có việc gì.” Cung Vô Y vỗ vỗ bả vai Hàn Phong, lời nói thâm thúy: “Lúc trước Tiểu Dạ nhi nhìn thấy bốn vương cũng chạy trốn, bốn vương cũng phải đuổi theo nàng sau đó mới có thể tiến vào lòng nàng, hơn

nữa mỗi khắc Tiểu Dạ nhi lại mắng bốn vương là yêu nghiệt, đã mắng như thế thì bốn vương càng yêu nghiệt, cho nên Hỏa Vũ Sa mắng người thần kinh thì người có làm người thần kinh sớm tối theo đuổi nàng ta.”

Hàn Phong nháy nháy mắt, nửa tin nửa ngờ: “Nếu như ta làm giống người thần kinh, Sa Sa sẽ tiếp nhận ta?”

“Đúng vậy.” Cung Vô Y vô cùng khẳng định đáp: “Hơn nữa, mỗi ngày người đều phải kề cận nàng, quần quít lấy nàng, nàng mới có thể nhớ kĩ người, đợi một thời gian, mới có thể tiếp nhận được người.”

Trầm mặc nửa ngày, hai mắt Hàn Phong sáng ngời: “Ta hiểu rồi, đa tạ chủ nhân đã chỉ điểm, trước kia ta còn tưởng chủ nhân bất cần tình thân, không nghĩ tới chủ nhân lại thông tình đạt lý như thế.”

Đáng thương cho Hàn Phong, gặp phải chủ nhân vô lương tâm như thế, đại khái bị bán đi còn giúp hăn đếm tiền.

Mà Cung Vô Y cũng vì kế hoạch của mình mới đem Hàn Phong bán đi như thế, bởi hăn cần có Hỏa Vũ Sa hỗ trợ, nhưng Hỏa Vũ Sa lại có quen biết với Bạch Hổ, sợ sẽ không giúp hăn. Nếu như là người khác hăn đã trực tiếp trói lại, cưỡng ép nàng ta hỗ trợ, giống như Long vương trước kia, nhưng nàng ta lại là bạn thân của Tiểu Dạ, làm Tiểu Dạ tức giận, hăn gánh không nổi.

Vì vậy Hàn Phong chính là con răn bi kịch để hăn lợi dụng, để hăn có thể thuận lợi theo đuổi Tiểu Dạ nhi.

Bởi vì âm mưu của Cung Vô Y mà Hỏa Vũ Sa sinh hoạt vô cùng bức bối, cho dù nàng có đi đâu thì lúc nào cũng có cái đuôi sau lưng, còn lấy mỹ danh là muốn bảo vệ an toàn cho nàng. Hỏa Vũ Sa tức giận đập hăn một cước, người nào đó lại hoàn toàn không tức giận, vẫn tiếp tục theo đuôi nàng suốt ngày.

Vốn dĩ Cung Vô Y đang tính tới chuyện đối phó Vân Tâm Vũ và Mục gia, nhưng Dạ Nhược Ly lại nói nguyên ý tiếp nhận hẳn làm tâm tình hẳn rất tốt, không muốn phá hư tâm tình này tạm thời không nghĩ tới nữa,

Nhưng kết quả của Hồng gia lại khiến lòng người trong Ly Phong quốc càng thêm sợ hãi Vương phủ, không ai dám mạo hiểm tiến vào, bởi vậy thời gian này ở Nam vương phủ cực kì vắng vẻ, không ai dám đánh chủ ý lên người hẳn nữa. Nhưng bên trong cũng có chút ít sóng gió, mỗi năm Mục gia mở đài tỷ thí, thân là Nam vương gia tự nhiên sẽ có thiệp mời.

Lúc này, Cung Vô Y cầm thiệp mời đứng trong vương phủ cười lạnh một tiếng: “Mục gia? Vừa vặn bốn vương cũng muốn tìm bọn họ tính sổ, bất quá Tiểu Dạ, lần này chúng ta đi xem kịch vui đi.”

“Trò hay?” Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, giống như không hiểu rõ ý tứ của Cung Vô Y.

“Mấy ngày trước hoàng thượng đã tra ra thích khách ám sát hoàng hậu, chính là Tinh quý phi mà Tinh quý phi lại là chi nữ Mục gia, tên là Mục Tuyết Tình, che giấu rất sâu, nhìn bề ngoài có vẻ thân thiện, dễ gần, nhưng nội tâm cực kì gian trá, ít nhất là so với Vân Tâm Vũ háo thắng, mà Mục gia đều liên quan đến việc này, bọn hẳn tự cho mình làm vô cùng bí mật nhưng lại quá coi thường Cung Vô Hải, hơn nữa Tinh quý phi còn muốn vu oan giá họa cho Vân Tâm Vũ.”

“Giá họa Vân Tâm Vũ?” Dạ Nhược Ly cười nhạt, mĩa mai: “Nàng ta cũng quá đề cao Vân Tâm Vũ rồi, Vân Tâm Vũ muốn diệt trừ tấu tử là thật, nhưng lại không có khả năng phái người vào hoàng cung ám sát, cùng lắm chỉ có thể hạ được, hoặc là không cẩn thận làm tấu tử trượt chân, nhưng nếu Mục Tuyết Tình vọng tưởng muốn giá họa Vân Tâm Vũ thì cứ chiều theo ý nàng ta.”

“Ah?” Lông mi cong gầy nhẹ, ánh mắt Cung Vô Y nhìn Dạ Nhược Ly.

“Tính toán thời gian, mấy thế lực kia cũng đã đến rồi, chính thức đối phó với Vân gia thì cần phải khai đao với Vân Tâm Vũ trước.” Cười lạnh, ánh mắt hiện sát cơ: “Việc này sẽ giao cho biểu huynh xử lý, bất quá để nàng ta giá họa Vân Tâm Vũ không có nghĩa là nàng ta sẽ thoát được tội, cho dù thế nào Mục Tuyết Tình hay Mục gia đều phải chết!”

Đứa con trong bụng Tần Sở chính là cháu của nàng, cho dù có thế nào Dạ Nhược Ly cũng không thể bỏ qua dễ dàng được.

Mục gia, mỗi năm đều dựng đài tỷ thí một lần, chính là muốn đệ tử trong tộc không xao lãng việc tu luyện, ngoại trừ hoàng tộc, chỉ có Lam gia mới có tư cách được mời.

Những năm gần đây Lam gia phát triển lớn mạnh, đã sớm có lời đồn đại Lam gia đã vượt lên Mục gia từ lâu, thay thế vị trí võ học thế gia, Mục gia sao có thể chịu được chuyện nào? Vì vậy muốn mượn cơ hội này để Lam gia nhìn thấy được đệ tử của Mục gia ưu tú biết chừng nào.

Nhưng đó chỉ là ý nguyện một bên của Mục gia mà thôi, Lam gia không hề có chút hứng thú, thứ bọn hắn muốn hướng đến chính là võ đạo đỉnh phong.

Huống chi có Dạ Nhược Ly âm thầm hỗ trợ, từ mấy năm trước Lam gia đã vượt trội hơn Mục gia rất nhiều lần, chỉ là người của Lam gia rất ít xuất hiện lại có người của Âm Dạ che dấu nên không ai biết được thực lực chính thức của Lam gia.

“Văn Ca, Phong nhi, đến đây.” Lam Lăng nhìn thấy Dạ Nhược Ly và Bắc Ảnh Phong, vội vàng giơ tay tính ôm hai người vào lòng.

“Cậu.” Bắc Ảnh Phong chạy đến trước mặt Lam Lăng, khuôn mặt đáng yêu nháy mắt thật to: “Vì sao nhiều ngày như vậy cậu lại không gặp Phong nhi? Chẳng lẽ cậu không thích Phong nhi sao?”

“Sao có thể như vậy được?” Lam Lăng ôn nhu xoa đầu tiểu gia hỏa, ánh mắt lơ đãng đảo qua Lam Hình. Tựa hồ như nhìn thấy cảm xúc bên trong, lại để Dạ Nhược Ly nhìn rõ tình nghĩa chôn chặt trong lòng, chỉ có thể cười nói: “Cậu cũng nên thành thân đi thôi, không biết cậu đã vừa ý cô nương nhà nào rồi?”

Lam Lăng mỉm cười, trong mắt lộ vẻ phức tạp.

Dạ Nhược Ly cũng không lo lắng cho hôn sự của Lam Lăng, nàng nhớ rõ trong lịch sử Lam gia có ghi hơn 50 tuổi mới đón dâu, đời sau đều cho rằng y trăm mê tu luyện nên mới trì hoãn hôn sự, không nghĩ tới y vì...

Dùng nhiều năm như vậy mới có thể quên đi một người, xác thực được tấm lòng si tình.

“Bệ hạ giá lâm, Tinh quý phi đến!”

Một tiếng thông báo vang lên, mọi người đều quay người, ngoại trừ Cung Vô y và một nhà Dạ Nhược Ly thì tất cả ai cũng quỳ xuống hành lễ.

Sắc mặt Cung Vô Hải không được tốt lắm, hiển nhiên là vẫn đang lo lắng cho Tần Sở không tha thứ cho y, cho dù lần này có dẫn theo Tinh quý phi nhưng y vẫn tận lực giữ khoảng cách với nàng ta.

“Các vị bình thân, Mục gia chủ, người không cần để ý đến trăm, tỷ thí có thể bắt đầu.”

Đây chính là lần tỷ thí cuối cùng của Mục gia, bởi vì về sau Mục gia ở Phong Ly quốc sẽ hoàn toàn biến mất.

Tinh quý phi cũng là người biết thời thế, thấy tâm tình của hoàng thượng không tốt cũng không phản ứng với nàng ta, nên chẳng màng dây dưa mà hướng đến người thân đi đến. Thời khắc này, trong lòng nàng ta thấp thỏm không yên, trên đường đi hoàng thượng đã có sắc mặt này, chẳng lẽ chuyện

này đã bị phát hiện? Không, với thực lực của gia tộc, không có khả năng bị hoàng thượng phát giác.

Suy tư, sau đó nhìn Mục gia chủ, hai người đều không yên lòng ngồi xuống. Nếu để hoàng thượng biết được người của Mục gia ám sát hoàng hậu sẽ lại nổi lên một trận máu tanh, cho nên chỉ có thể tìm Vân Tâm Vũ chết thay...

“Khục khục.” Mục gia chủ đứng dậy, ho khan hai tiếng, nói ra: “Cảm tạ các vị đã có mặt ở đây để xem Mục gia tử thí, nhất là hoàng thượng, làm cho kẻ hèn này cảm thấy rất vẻ vang, ta cũng không nhiều lời nữa, tử thí lập tức bắt đầu!”

Lúc Mục gia chủ vừa nói xong, đệ tử Mục gia đã không nhịn được, nóng lòng muốn thử sức, trong đó một thân hình áo đỏ hung hăng càn quấy là thấy rõ ràng nhất.

Mục Tuyết Lâm cũng không quên, ngày đó nàng ta bị Hàn Phong đánh bại, cũng vì vậy mà phụ thân luôn yêu thương nàng ta trách cứ. Nam Vương bất quá cũng chỉ là Nam vương mà thôi, há có thể qua mặt được hoàng thượng? Còn có nữ nhân bên cạnh Nam vương, trên người không có chút nội lực, thoạt nhìn đã biết là phế vật rồi, nàng ta sẽ cho phế vật kia thấy rõ thực lực của bản thân. Để nàng hiểu rõ thiên tài như nàng ta, không phải là dạng mà nàng có thể chọc vào.

“Tiểu Dạ, nàng cảm thấy đệ tử Mục gia như thế nào?” Cung Vô Y tiến tới bên tai Dạ Nhược Ly, cười nói.

Trông thấy hai người thân mật, nữ tử trẻ tuổi của Mục gia đều oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Ở Ly Phong quốc có rất nhiều quan lại quý tộc không dám đánh chủ ý trên người Cung Vô Y, nhưng lại tự cho mình là tài trí hơn người, có thể kiêu căng ngạo mạn.

Nhìn lướt qua phía dưới, mỗi người đều có mục đích riêng cần đạt được, Dạ Nhược Ly mỉm mai cười: “Đám người Mục gia này đều không có động tác võ thuật đẹp, không bằng gia tộc võ giả của những nước khác, ít nhất Hiên Viên quốc Niệm gia có Niệm Khê và A Tro, Thiên Vũ quốc Long gia có Long Phi Thanh, duy chỉ Ly Phong quốc Mục gia là không có ai.”

Âm thanh của Dạ Nhược Ly cũng không áp chế, bởi vậy lời của nàng truyền khắp Mục gia. Đám người trẻ tuổi ở Mục gia đều khí thịnh, phần nộ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, mà Mục Tuyết Lâm tựa hồ như rất tức giận, lại bị Mục gia chủ kéo lại.

“Cha, đường đường là Mục gia, lại cho phép phế vật kia lấn áp?” Mục Tuyết Lâm hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly, không cam lòng nói.

“Người biết cái gì? Hiện tại tỷ thí mới là quan trọng, những chuyện khác để xử lý sau.”

Nàng có thể là phế vật nhưng phế vật này lại là biểu muội của hoàng thượng, nghe nói hoàng thượng rất thương yêu nàng, Mục gia là võ học thế gia nhưng cũng là hoàng tộc mà phục vụ.

Hoàng thượng, gã không dám đắc tội, huống chi Nam vương cũng không phải là cây đèn cạn dầu.

Chỉ là cô nương kia thật đáng hận, dám nói Mục gia không có ai kiệt xuất? Vậy gã sẽ cho nàng thấy thế nào là đệ tử kiệt xuất của Mục gia.

Tỷ thí bắt đầu, nhìn phía dưới chiến đấu, Dạ Nhược Ly không khỏi ngủ gục, lắc đầu, nói: “Cái này thật quá nhàm chán a. một điểm kích thích cũng không có, cùng với tiểu hài tử đánh có khác gì nhau?”

“Người nói cái gì?” Nghe vậy Mục Tuyết Lâm nổi trận lôi đình, chỉ tay vào mặt Dạ Nhược Ly gào thét: “Nói như vậy, thực lực của người rất mạnh? Người có dám đấu với ta hay không?”

“Đấu với người? Người xứng sao?” Dạ Nhược Ly cười kinh thường, ngáp một cái, lười biếng nói: “Nếu người đã muốn chơi, Tiểu Phong, đệ chơi cùng nàng ta đi, cũng có thể cho tỷ thấy thực lực của đệ đến đâu rồi.”

“Vâng, Phong nhi cũng muốn chơi đùa.” Tiểu gia hỏa nháy mắt dưới, trên người Lam Lăng nhảy xuống, cười tủm tỉm đến chỗ Mục Tuyết Lâm.

Mọi người đều há hốc mồm, tiểu gia hỏa này thoát nhìn mới có 5, 6 tuổi a? 5, 6 tuổi là độ tuổi mới bắt đầu tu luyện, lại để đưa nhỏ lên đấu, như vậy tìm tới cái chết có gì khác nhau?

Cung Vô Hải nhìn một nhà Dạ Nhược Ly, y cũng không rõ vì sao biểu muội lại để Phong nhi chiến đấu.

“Người muốn làm nhục bốn tiểu thư?” Khuôn mặt Mục Tuyết Lâm méo mó, xiết chặt roi dài trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cho dù là người trầm ổn như Mục gia chủ cũng bởi vì hành động của Dạ Nhược Ly mà trở nên căm tức, thấy hoàng thượng cũng không có ý trách cứ Mục gia nên cũng để mặc Mục Tuyết Lâm làm càn. Tôn nghiêm của Mục gia không cho phép người khác bôi nhọ.

“Này, người quái dị, chẳng lẽ người không dám đấu với người nhà ta sao?” Tiểu gia hỏa cong môi đỏ mọng, hai tay chống nạnh, cũng học theo đám người Lam gia, chí khí cao ngạo không ai bì nổi.

“Tuy người lớn lên quá xấu, không có cách nào so sánh với tỷ tỷ, bất quá tỷ tỷ nói ta giáo huấn người, người cũng nên ngoan ngoãn để ta dạy dỗ đi.”

Dạ Nhược Ly khiêu mi, tiểu gia hỏa này lại còn biết dùng phép khích tướng rồi sao? Ai là người đã dạy hấn vậy?

“Người muốn chết, bốn tiểu thư toàn thành cho người!” Lửa giận thiêu đốt, Mục Tuyết Lâm hất roi dài, hung hăng đánh về phía Bắc Ảnh Phong.

Võ giả cũng chỉ là võ giả, công kích không hề mạnh, lộn xộn không chịu nổi, nhưng không ai có thể tin tiểu gia hỏa lại có thể chịu được đòn công kích của Mục Tuyết Lâm.

Mà Bắc Ảnh Phong cũng không chống cự, thân hình lóe lên liền thoát khỏi roi dài, còn hướng về phía nàng ta làm mặt quỷ, cười hì hì nói: “Ha ha, người quái dị, có bản lĩnh bắt ta đi.”

Vì vậy kế tiếp chính là mèo bắt chuột.

Ánh mắt của mọi người bắt đầu thay đổi, chỉ thấy roi dài đều không đánh trúng Bắc Ảnh Phong, trái lại nàng ta bị Bắc Ảnh Phong trêu đùa mấy lần, chật vật không tả nổi.

Thân pháp!

Hai chữ này nhảy trong lòng mọi người, vừa vặn đây là huyền kỹ của huyền giả, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này là huyền giả thâm tàng bất lộ? Cho dù là Huyền giả thì cũng phải là cấp Huyền sư mới có thể đấu ngang với Đại vũ sư Mục Tuyết Lâm, bất quá hẳn mới có 6 tuổi, nhiều nhất cũng chỉ là Huyền trung cấp.

Huyền sư? Điều này sao có thể?

Không biết nếu mọi người biết Bắc Ảnh Phong mới có 3 tuổi sẽ có cảm tưởng gì.

Đang lúc trốn tránh roi dài đột nhiên Bắc Ảnh Phong dừng cước pháp, thấy vậy Mục Tuyết Lâm vô cùng vui vẻ, vung roi về phía dung mạo đáng yêu kia.

Mục gia chủ cảm thấy có gì đó không đúng, đang muốn gọi Mục Tuyết Lâm dừng lại, đáng tiếc đã không kịp rồi.

Một bàn tay bé nhỏ chẳng biết từ đâu đánh vào bên hông Mục Tuyết Lâm, nhất thời cả thân hình nàng ta bay khỏi lôi đài, một ngụm máu tươi phun ra, như tiên nữ tán hoa.

Nhanh, quả thật rất nhanh!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, làm mọi người đều không kịp phản ứng.

Bắc Ảnh Phong lợi dụng sơ hở phía dưới Mục Tuyết Lâm kết hợp với thân pháp Dạ Nhược Ly dạy hăn, đơn giản đánh lén thành công, ai có thể nghĩ tới thực lực của Bắc Ảnh Phong lại tới chừng này.

Mặc kệ là đánh lén hay không, hăn thắng là điều không thể nghi ngờ.

“Lâm nhi!” Trong tâm Mục gia chủ đau xót, vội vàng chạy đến chỗ Mục Tuyết Lâm, khuôn mặt thống khổ: “Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ mà ra tay thật độc ác, hủy đi kinh mạch, phế toàn bộ võ công, sau này người lớn lên há chẳng phải là đại họa của Ly Phong quốc?”

Nói đến đây, Mục gia chủ hướng về phía Cung Vô Hải ôm quyền, thần sắc ngoan lệ nói: “Bệ hạ, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, cho dù tiểu hài tử này là thân thích của bệ hạ, bệ hạ cũng không nên bao che, nhất định phải trả cho Mục gia một công đạo.”

“Công đạo?” Cung Vô Hải cười lạnh, trong mắt hàn quang lập lòe, nhưng y chưa kịp nói, bên ngoài đã có người chạy vào báo lại: “Gia chủ, người Âm Dạ các đến.”

“Âm Dạ các?” Mục gia chủ thu hồi sự tức giận, tỉnh táo hỏi: “Âm Dạ các đến đây làm gì? Mục gia không có quan hệ với bọn họ, hơn nữa đám người Âm Dạ các lãnh khốc vô tình, lại một thân sát ý, không dễ dàng lui tới bất kì gia tộc nào, không biết bọn hăn đến Mục gia có chuyện gì?”

“Cái này thuộc hạ cũng không rõ, hơn nữa đầu lĩnh chính là các chủ Âm Dạ các – Niệm Khê và hộ pháp A Tro.”

Niệm Khê? Thần sắc Dạ Nhược Ly khẽ động, tính toán thời gian, đây cũng là thời điểm bọn họ tới Ly Phong quốc, thật không nghĩ tới nàng ấy lại trực tiếp tới Mục gia như vậy.

“Người xác định?” Mục gia chủ khẽ nhíu mày, bọn hắn tới đây, càng làm gã suy nghĩ.

“Thuộc hạ xác định, các thế gia võ học đã từng gặp nhau một lần, lúc đó thuộc hạ cũng có nhìn qua các chủ Âm Dạ các Niệm Khê và hộ pháp A Tro, đúng là bọn họ.”

“Chúng ta mau đi nghênh đón, Niệm gia gia nhập Âm Dạ các, Niệm Khê lại là các chủ trên danh nghĩa, cũng là người duy nhất có quan hệ đến Luyện đan sư thần bí, không nên chậm trễ.”

Nhưng gã vừa dứt lời, một đạo khí khái hào hùng mười phần truyền tới: “Không cần, chờ các người nghênh đón, biết tới khi nào, chúng ta đã tới rồi.” sau đó một đám bóng dáng trẻ tuổi xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Đi đầu chính là Niệm Khê và A Tro, phía sau chính là môn hạ của Âm Dạ các. Phải biết thế lực của Âm Dạ các đã mở rộng toàn bộ đại lục, cho dù là Cung Vô Hải cũng không dám chần chờ, vội vàng đứng lên biểu thị tôn kính.

Chỉ có Dạ Nhược Ly và mấy người kia là ngồi y như cũ, tựa hồ không để đám người kia vào mắt.

Mục gia chủ cười lạnh một tiếng, lần này cho dù không yêu cầu hoàng thượng làm chủ cho gã, chộc giận đám người Âm Dạ các này, các nàng cũng không chịu nổi.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Vân Gia Tận Thế, Đã Tới Chưa?

Trước mắt bao người, Niệm Khê đi về phía Dạ Nhược Ly.

Người Mục gia ai cũng vui sướng thầm nghĩ trong lòng lần này Dạ Nhược Ly nhất định không thoát khỏi kiếp nạn này rồi, ai bảo bọn hăn dám đắc tội với Ám Dạ các, chẳng lẽ bọn hăn không biết Ám Dạ các cường đại đến mức nào sao?

Chỉ là người Mục gia vui vẻ chưa được lâu thì đột nhiên cứng ngắt người...

Chỉ thấy Niệm Khê bước nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, tỏ vẻ cung kính, nở nụ cười tươi sáng, nháy mắt nói: “Chủ tử, ta tới không muộn chứ?”

Sau đó trừ Niệm Khê và A Tro ra, tất cả thuộc hạ Ám Dạ các đều quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ bái kiến chủ tử.”

Chủ tử???

Sau một khắc, ai cũng trừng to mắt, há hốc cả mồm nhìn bóng dáng áo trắng cao cao tại thượng kia.

Bọn hăn không nghe nhầm chứ? Các chủ Ám Dạ các Niệm Khê lại gọi nàng ta là chủ tử? Chẳng lẽ nàng ta chính là chủ nhân chân chính của Ám Dạ các, Luyện Đan sư thần bí, một mình sáng lập ra Ám Dạ các?

Lập tức sắc mặt xám như tro tàn, nhất là Mục gia chủ và Mục Tuyết Lâm. Ai có thể nghĩ đến chi chủ Ám Dạ các lại là một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy, nữ tử này lại còn là Nam vương phi, buồn cười nhất là bọn hăn vẫn đánh chủ ý lên vị trí trắc phi Nam vương.

Chỗ ngồi của Vương gia không chỉ có một mình Cung Vô Y, còn có Đông vương, Tây vương, Bắc vương và Ninh vương, ngoại trừ Ninh vương đã ngoài 50 tuổi thì tất cả các vương gia còn lại đều nhìn Cung Vô Y với ánh mắt ngưỡng mộ.

Có được chi chủ Ám Dạ các tương đương với việc đan dược nhiều không kể xiết. Khó trách trước đây có xuất ra nhiều đan dược như vậy mà nàng không chút đau lòng, thì ra nàng chính Luyện Đan sư thần bí kia.

“Điều này sao có thể?” Toàn thân Mục gia chủ run rẩy không thôi, ánh mắt ngạc nhiên vẫn chưa hoàn hồn, chỉ có thể lẩm bẩm không ngừng: “Chi chủ Ám Dạ các, nàng ta sao có thể là chi chủ Ám Dạ các được?”

Không có khả năng, đây tuyệt đối là không có khả năng, với một cô nương tuổi còn trẻ như thế sao có thể chèo chống được Ám Dạ các?

Lúc này dĩ nhiên là Mục Tuyết Lâm đứng ngồi không yên, nàng ta chậm rãi đứng dậy, bước từng bước uyển chuyển đến Dạ Nhược Ly, biểu lộ vui vẻ: “Không nghĩ tới Vương phi là chi chủ Ám Dạ các, ta cũng đã từng nghĩ sao Tướng quân phủ lại gây chuyện với Ám Dạ các cơ chứ, ha ha, Vương gia thật có phúc khí, có thể có được nữ tử hoàn mỹ như vậy làm Vương phi.”

Mục Tuyết Lâm cũng đoán được Dạ Nhược Ly chắc có cừu oán với Vân Tâm Vũ, nàng ta chưa từng chọc qua nàng, cho nên nhân cơ hội này cùng nàng kết giao thật tốt, cái này cũng xem như có lợi rồi. Đáng tiếc, từ lúc nàng ta sai người ám sát Tần Sở, Dạ Nhược Ly đã xem nàng ta như kẻ thù rồi.

“Có được Tiểu Dạ tự nhiên là phúc khí của bốn vương.” Cung Vô Y ôm Dạ Nhược Ly vào lòng, mắt phượng âm trầm liếc qua mấy vị vương gia còn lại, cuối cùng dừng lại trước dung nhan tuyệt sắc của Dạ Nhược Ly, câu môi cười: “Tiểu Dạ, xem ra lần này danh tiếng nàng vang xa rồi, bất quá trên đời này có người có thể đoạt được nàng trên tay bốn vương ư, tuyệt sẽ không có!”

Lời này cũng là để cảnh cáo những người có mưu đồ bất chính, nữ nhân của hắn cho dù là ai cũng đừng hòng cướp được, bằng không thì đừng trách hắn đại khai sát giới, dù là vương gia hắn cũng sẽ không lưu tình!

Cung Vô Hải và Lam Lăng đều không biết chuyện này, hiển nhiên đã bị cách xưng hô của Niệm Khê làm cho hoảng sợ. Bỗng dưng cả hai đều nhớ tới nữ oa nhu nhược lương thiện của 10 năm trước, lại nhìn Dạ Nhược Ly đang được Cung Vô Y ôm vào lòng, chợt phát hiện thời gian có thể làm thay đổi một con người như vậy.

Mười năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới làm nàng thay đổi cường đại?

Bọn hắn đều hiểu rõ những năm này kinh nghiệm của nàng quyết sẽ không...

“Khục khục,” Ho khan hai tiếng, Cung Vô Hải thu lại tâm tình, ánh mắt lãnh khốc lướt qua đám người Mục gia: “Hôm nay trẫm đến đây còn là vì một chuyện cần phải điều tra, sự việc kia có quan hệ đến người ám sát trong hoàng cung!”

Tâm Mục Tuyết Lâm lộp bộp, nàng ta cố gắng hồi phục lại nội tâm rồi bời, làm cho bản thân mình như không có chuyện gì.

“Bệ hạ muốn tìm thích khách, sao lại đến Mục gia?” Mục gia chủ nhíu mày, lòng bắt đầu lo sợ, chẳng lẽ hoàng thượng đã biết Mục gia phái cao thủ ám sát hoàng hậu?

Không được, cho dù thế nào cũng không thể thừa nhận, dù sao hoàng thượng cũng không có bằng chứng, làm sao có thể vô cớ kết tội Mục gia được?

“Hoàng thượng,” Đột nhiên Mục Tuyết Lâm quỳ rạp xuống đất, cắn cắn môi, quyết tâm nói ra: “Về chuyện kia nô tì mạn phép nói ra suy nghĩ của mình, cách đây không lâu nô tì có thấy Vân tần và người ngoài cung hay qua lại với nhau, nếu như hoàng thượng muốn điều tra nhất định sẽ có dấu vết để lại, mà không phải Mục gia, Mục gia đối với hoàng thượng trung thành và tận tâm, sao có thể làm chuyện tổn thương hoàng hậu được?”

“Ah?” Cung Vô Hải cười lạnh một tiếng, mắt đen lãnh liệt: “Trước khi trẫm đến đây đã điều tra qua, chỗ Vân tần đã bị trẫm khống chế, theo lời nàng ta nói thì chuyện này cũng có phần của Mục gia, các người còn gì để nói không?” Âm thanh lãnh khốc vang lên làm cho thân thể Mục Tuyết Lâm không khỏi run lên.

Không được, nàng ta không thể để lộ ra sơ xuất nào, chỉ là Vân Tâm Vũ đúng là đáng hận, dám kéo Mục gia xuống nước.

Đương nhiên Vân Tâm Vũ không hề nói những lời kia, bởi lần này ả ta thật sự vô tội, ngay cả bản thân cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra, bất quá nếu Mục Tuyết Lâm muốn hãm hại Vân Tâm Vũ thì Cung Vô Hải sẽ cho nàng ta cơ hội, nhưng không có nghĩa là sẽ tha cho Mục gia. Nếu không phải tại đám hỗn đản này sao hoàng hậu có thể không thể đến y? Không giết bọn hăn làm sao có thể thỏa hận được?

“Người đâu, lục soát cho trẫm!” Cung Vô Hải không hề đợi Mục Tuyết Lâm giải thích, trực tiếp hạ lệnh.

Bọn thị vệ nghe lệnh, tiến vào Mục gia, không lâu sau bên trong vang lên tiếng vỡ vụn của đồ sứ. làm cho lòng Mục gia chủ đau run rẩy không ngừng. Gã có sở thích sưu tầm đồ cổ, tất cả những thứ ấy đều là căn mệnh

của gã, bây giờ đều đã tan tành, không biết thị vệ tìm chứng cứ hay cố ý muốn đập phá đây.

Bất quá cũng may bọn hăn không lưu lại vật chứng, cho dù có tìm thế nào cũng không ra. Nhưng một lúc sau, thị vệ bước ra mang theo một tờ giấy đưa cho Cung Vô Hải, Cung Vô Hải liếc mắt lướt qua, sau đó ném vào mặt Mục gia chủ, thanh âm lạnh lùng: “Người còn gì để nói?”

Mục gia chủ run rẩy đón lấy tờ giấy, khi thấy nội dung trên tờ giấy, thân thể không khỏi cứng ngắc: “Hoàng thượng, hoàng thượng phải tin tưởng thảo dân, nhất định là có người muốn vu oan cho thảo dân.”

Trên tờ giấy chính là bút tích của Mục Tuyết Lâm muốn Mục gia phái cao thủ vào cung ám sát hoàng hậu, thế nhưng Mục gia chủ không hề nhớ Mục Tuyết Lâm đã ghi tờ giấy này khi nào. Lúc trước vì không muốn để chứng cứ nên ngay cả tâm phúc của nàng ta cũng đã bị nàng ta giải quyết rồi, sao lại có tờ giấy này?

Mục gia chủ tự nhiên sẽ không biết, tờ giấy này là do Cung Vô Hải sai người giả mạo bút tích Mục Tuyết Lâm sau đó vụng trộm nhét vào thư phòng Mục gia chủ, cho dù bọn hăn không lưu lại chứng cứ không có nghĩa là không có cách xử lý bọn hăn.

“Nhân chứng, vật chứng đều ở đây, các người còn muốn ngụy biện? Người đâu, bắt toàn bộ già trẻ lớn bé Mục gia lại, một tháng sau trả!” Cung Vô Hải phát tay, thanh âm lãnh khốc vô tình.

Hai chân mềm nhũn, Mục Tuyết Lâm co quắp ngã xuống đất, trên mặt biểu tình tuyệt vọng. Quả nhiên không thể làm việc trái lương tâm, một khi đã nhúng chàm sẽ nhận hậu quả thích đáng, nhưng nàng ta không cam lòng, cực kì không cam lòng bị xử trảm như thế.”

Toàn bộ đệ tử Mục gia đều lộ vẻ bi ai, ai có thể ngờ bản thân khí thế bừng bừng đi tham gia thi đấu, nháy mắt đợi bọn hăn chính là cái chết! Đây

hết thấy đều là lỗi lầm của Mục gia chủ, nếu không phải gã làm xằng làm bậy sao có thể làm liên lụy đến toàn bộ gia tộc?

Vì vậy một tháng trước khi xử trảm, cuộc sống của Mục gia chủ và hai nữ nhi của gã không khác gì súc vật, mà cái này đều là do tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

Mục gia bị tịch thu toàn bộ tài sản, bị xử tội chém làm Ly Phong quốc chấn động, bởi vì bị tin tức làm cho choáng váng.

Thì ra Nam vương phi chính là chi chủ Âm Dạ các, đồng thời là Luyện Đan sư thần bí cường đại kia, khó trách Nam vương kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu kia lại cuồng đại nàng, xem ra ở Ly Phong quốc tinh mắt nhất vẫn là Nam vương. Nhất thời người được cho là không xứng với Nam Vương – Dạ Nhược Ly lại trở thành người xứng đôi với Nam vương nhất.

Nếu như Dạ Nhược Ly chỉ có dung mạo tuyệt thế hơn người chỉ sợ đám nữ tử kia ganh ghét cùng không cam lòng, nhưng khi biết thân phận thật sự của nàng, phần ganh ghét kia lại trở thành ngưỡng mộ. Bởi vậy nếu có người còn nhòm ngó đến vị trí trắc phi thì đúng là làm oanh tạc cả Ly Phong quốc này.

Nam vương phi là ai chứ? Đệ nhất mỹ nhân Ly Phong quốc lại có thể lực cường đại đến không hợp lẽ thường, chỉ bằng người cũng muốn tranh nam nhân với nàng? Người xác thực không nằm mơ?

Mà lúc này tin tức về Dạ Nhược Ly lại làm mọi người thêm một trận kinh động.

Càng lớn hơn chính là Dạ Nhược Ly có quan hệ với Lam gia, cánh cửa Lam phủ xém chút nữa bị đập sập hư, tất cả các quan viên trong triều đều muốn giao hảo với Lam Lăng, kỳ vọng hẳn có thể ở trước mặt Dạ Nhược Ly nói tốt cho bọn hắn mấy câu. Trái lại, Vân phủ tướng quân lại lãnh lãnh

thanh thanh, cho dù là thủ vệ cũng không có chút tinh thần, sớm đã ngủ gục trước cửa từ lâu.

“Tướng quân nhất định phải cứu Vũ nhi a, Điệp nhi đã thành ra như vậy, tuyệt không thể không cứu Vũ nhi a.” Vân phu nhân bổ nhào ôm lấy chân Vân Lan, lớn tiếng thút thít nỉ non: “Nhất định là Vũ nhi bị oan, Vũ nhi lương thiện như thế sao có thể phái thích khách ám sát hoàng hậu nương nương?”

Lương thiện? Nếu để Dạ Nhược Ly nghe được những lời này nhất định sẽ xì mũi xem thường. Nếu Vân Tâm Vũ lương thiện thì trên đời này không có ai là ác nhân rồi.

“Cút!” Vân Lan đang buồn bực trực tiếp nhấc chân một cước đá văng Vân phu nhân, chau mày, không chút kiên nhẫn: “Bốn tướng quân không quản, đừng làm phiền bốn tướng quân!” Gã đang nghĩ tới xú nha đầu Vân Văn Ca cư nhiên lại là chi chủ Ám Dạ các.

Đan dược trong Ám Dạ các đều thập phần trân quý, so với đan dược Nam Cung thế gia đấu giá 10 năm trước lại càng trân quý hơn, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước đã không vì đan dược mà bán Lam Hinh. Nếu không, đan dược trong Ám Dạ các đều là của Vân Lan gã rồi, lúc đó còn có ai dám động vào gã?

Không được, gã phải đi Vương phủ một chuyến, xú nha đầu Vân Văn Ca kia cho dù không nhận gã là phụ thân thì ít nhất cũng hiếu kính gã đã nuôi nấng nhiều năm chứ.

Suy nghĩ chốc lát, Vân Lan không hề để ý đến Vân phu nhân đang nức nở, mở rộng bước chân, vội vàng đi tới Vương phủ.

“Tiểu thư, tên cầu tặc Vân Lan lại tới.” Dạ Nhược Ly vừa mới chuẩn bị tu luyện thì Gia Nhi nhanh chân đẩy cửa bước vào, vẻ mặt tức giận nói: “Không cần nghĩ cũng biết vì đan dược Ám Dạ các, tên cầu tặc này thật vô

sỉ, mặt dày mày dạn đứng tại cửa Vương phủ, em chưa từng thấy qua người nào mặt dày như thế.”

Mở mắt, hàn quang bắn ra, Dạ Nhược Ly chậm rãi nở nụ cười: “Gia Nhi, để gã vào đi, có một số chuyện cũng nên ngả bài rồi, Vân gia tiêu dao quá lâu rồi.”

Vân gia, Dạ Nhược Ly ta đã từng nói qua nếu như ta không chết sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn, bây giờ ta bắt đầu rat ay, các người đã chuẩn bị xong?

Đại sảnh vương phủ, Vân Lan chờ một nén nhang, Dạ Nhược Ly mới khoan khoái bước ra.

Chờ đợi lâu như thế , Vân Lan đã sớm mất kiên nhẫn, vốn định gỡ hết tôn nghiêm cùng nàng nói chuyện một phen, ai ngờ nàng để gã chờ lâu như thế, lập tức quyết định trở mặt.

“Hừ, Nam vương phi, thật sự rất kiêu ngạo a.” Khuôn mặt Vân Lan trầm xuống, sắc mặt lãnh khốc. Gã không như người khác sợ Dạ Nhược Ly, cho dù như thế nào thì gã cũng là phụ thân của nàng, dù xú nha đầu này không nhận gã nhưng cũng không làm gì được gã, hơn nữa gã lựa lúc Nam vương không có nhà mới đến, dù sao đối mặt với Cung Vô Y làm gã thấy rất áp lực.

“Vân tướng quân, nói đi, người đến đây có chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, nhưng không vì gã mà tức giận, vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, ngay cả mắt đen cũng không chút gợn sóng. Nàng càng bình tĩnh thì Gia Nhi càng thương thay cho Vân Lan, rất nhanh thôi Vân Lan sẽ nhận được hậu quả thích đáng.

“Nghe nói Nam Vương phi là chi chủ Âm Dạ các?” Vân Lan cao ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt lãnh khốc nhìn Dạ Nhược Ly: “Mục đích ta tới đây

rất đơn giản, người là chi chủ Âm Dạ các nhất định phải xuất ra ít đan dược hiếu kính ta.”

Tuy sớm biết được ý đồ của gã khi tới đây nhưng nghe chính miệng gã nói, Dạ Nhược Ly không khỏi ngẩn người. Qua một lúc, Dạ Nhược Ly cười nhạt, bội phục mà nói: “Vân tướng quân, ta đã thấy qua người vô sỉ nhưng chưa thấy người nào lại vô sỉ như người, người vô sỉ đã đến mức cực hạn, làm bản thân ta không thể không bội phục.”

Biến sắc, ánh mắt lạnh thêm vài phần: “Vân Văn Ca, lời này là có ý gì? Ta nuôi người nhiều năm như vậy, những điều này đều là ta xứng đáng có được, ta cho người biết, hôm nay người không muốn cũng phải lấy ra cho ta.”

Nam vương không có trong phủ, một nữ nhân như nàng, Vân Lan gã sợ nàng sao?

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly đứng lên, cao cao tại thượng nhìn Vân Lan, khé môi quyến rũ ra độ cong cuồng ngạo: “Vân Lan, người đã quên những việc lúc trước người làm? Vì một viên đan dược người đem bán mẫu thân ta? Hôm nay bọn ta đã không còn là người Vân gia nữa, cùng Vân Lan người không chút quan hệ, mặt khác thật xin lỗi cho người biết, đan dược rác rưởi lúc trước người đấu giá được, ta chỉ cần luyện một chút có thể ra cả trăm viên. Đáng tiếc lại không có một viên nào cho tên mặt người dạ thú như người!”

Vân Lan khẽ giật mình, nắm chặt tay, gã biết xú nha đầu này không đưa đan dược cho gã,

Từ lúc Vân lan chào đời đến nay lần đầu tiên biết thế nào là hối hận, nếu như lúc trước gã không bán Lam Hình, có phải kết quả đã khác?

Có lẽ, Vân gia và Lam gia có thể đứng cùng nhau, nhưng chính tay gã đã tự bóp chết hy vọng của mình.

“Vân Văn Ca, ta hỏi người một lần cuối, người không đưa đan dược cho ta?” bàn tay Vân Lan nắm chặt, hiển nhiên vẫn còn ôm chút hy vọng.

“Vân Lan , người cũng biết ta bằng lòng gặp người vì chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, cũng không đợi gã trả lời mà nói: “Ta gặp người là vì muốn nói cho người biết sau nửa tháng chính là ngày vong của Vân gia!”

Chuẩn bị thời gian nửa tháng đã đủ, trận đấu này chỉ có thể thắng, không thể bại, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục!

“Người nói cái gì?” Thần sắc Vân lan đại biến, trong mắt có tia bối rối: “Người không thể làm như vậy được, ta là phụ thân của người, giết ta chính là tội lớn, nếu như người giết ta sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!”

Cười mỉa mai, thanh âm Dạ Nhược Ly đầy cuồng ngạo, lại còn không để người trong thiên hạ vào mắt.

“Được làm vua, thua làm giặc, lịch sử vì người thắng mà lưu truyền, nếu như ta có thực lực cho dù cả thiên hạ này máu chảy thành sông ai dám không sửa theo ta? Mà đại lục này vốn thế, cường giả là tất cả, kẻ yếu vĩnh viễn không có tư cách tồn tại.”

Cường giả vi tôn, thực lực chí thượng!

Chỉ cần người có thực lực cường đại, cho dù tội ác có ngập trời thì trong mắt người khác cũng trở thành thần thánh kính sợ, nếu không có thực lực nhưng có luôn miệng nhắc tới chính nghĩa thì đúng là ngu ngốc.

Giống như Mục Tuyết Lâm vậy.

Nàng ta vì Hồng gia mà đắc tội với Cung Vô Y, có ai đồng tình với nàng ta? Chỉ sợ trong mắt người Ly Phong quốc nàng ta chỉ là ngựa non háu đá, mà đây chính là điểm khác nhau giữa thực lực và không thực lực.

“Ta đã nói xong, Gia Nhi, tiễn khách!” Dạ Nhược Ly lạnh giọng phân phó, nàng tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó cười lạnh: “Vân tướng quân, người cũng đừng nghĩ tới việc bỏ trốn. toàn bộ phủ tướng quân đã bị ta khống chế rồi, chỉ sợ ngay cả con ruồi cũng bay không lọt a.”

Vân Lan đầy tuyệt vọng, toàn thân run rẩy. Gã cuối cùng cũng biết rõ vì sao nàng không nói với hoàng thượng chuyện của 10 năm trước, thì ra nàng muốn tự mình khai đao với Vân tướng phủ.

“Ha ha, Vân Văn Ca, xem như người lợi hại! Nhưng Vân Lan ta cũng không phải là người ngồi chờ chết, ha ha ha, chúng ta cùng nhìn thử xem rốt cuộc là ai hơn ai!” Dứt lời, Vân Lan phất tay áo, cười lớn quay người bỏ đi.

Nếu nàng đã vô tình thì đừng trách gã không nghĩa! Vân Lan gã vẫn còn một lá bài chưa lật...

Trở về phủ tướng quân, Vân Lan đi thẳng về thiên viện xa hoa cực điểm, nơi đó là cấm địa của phủ tướng quân, mặc kệ là ai cũng không được tới gần, nghe nói đã từng có người hầu không cẩn thận lại gần chỗ đó, rốt cuộc không thấy trở về.

Ngừng trước cửa, Vân Lan do dự một chút, cuối cùng cũng gõ cửa.

Ít lâu sau, trong phòng truyền ra một tiếng u ám làm cho người ta sởn hết gai óc: “Có phải lại mang đến cho ta thi thể thơm ngon hay không? Mau vào đi!”

Đẩy cửa vào, liền nhìn thấy một bóng dáng toàn khí đen đang nằm lười biếng trên giường, liếm láp móng vuốt, Ma Hồ không thèm đếm xỉa tới gã, quét mắt, hai mắt nheo lại lộ ra tia độc ác.

“Như thế nào? Sao chỉ có mình người? Ta muốn thi thể, chẳng lẽ người muốn ta chết đói?”

“Cái này, Ma Hồ đại nhân,” Vân Lan cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Ta có chuyện muốn cầu người tương trợ, không biết Ma Hồ đại nhân...”

“Tìm ta hỗ trợ?” Ma Hồ duỗi thân thể, hạ thấp thân xuống: “Ta đã nói rồi, người giúp ta tìm 100 thi thể, ta sẽ đáp ứng một yêu cầu của người, nhưng giờ vẫn chưa đủ, nếu không thương thể của ta sẽ không bình phục, không phải phải do ta bị thương, căn bản người sẽ không có cơ hội này.” Thanh âm Ma Hồ âm trầm đáng sợ, mỗi lần đứng trước mặt nó, Vân Lan đều cảm thấy áp lực vô cùng.

“Cái này, Ma Hồ đại nhân, trước mắt có một cơ hội.” Vân Lan run run rẩy rẩy, đến hô hấp cũng cực kì để ý: “Sau nửa tháng, Vân gia sẽ có một trận đại chiến, nếu Ma Hồ nguyện ý xuất hiện những người kia chẳng phải tùy ý Ma Hồ chém giết sao? Đến lúc đó người muốn bao nhiêu thi thể thì có bấy nhiêu.”

Tuy Ma Hồ bị thương nặng nhưng cấp bậc vẫn như cũ là 25, cho dù Âm Dạ các có cường đại đến đâu sao có thể chống lại Huyền thú cấp 25?

Lúc trước nếu không phải Ma Hồ bị thương nặng gã cũng không có cơ hội thuận phục nó. Dù sao người Ly Phong quốc rất đông, có thiếu đi mấy người cũng không ai để ý, gã cũng không chút kiêng kị.

“Ah?” Đôi mắt Ma Hồ sáng lên, cười quái dị hai tiếng: “Khắc khắc, nửa tháng sau? Tốt, tới lúc đó bản hồ sẽ thỏa sức hưởng thụ, dù sao vết thương cũng sắp lành, không cần phải trốn nữa.”

Vân Lan thở phào một hơi, sau đó nở nụ cười lạnh. Có Ma Hồ đại nhân xuất hiện, xú nha đầu Vân Văn Ca lần này còn sống được không.

Đồng thời lúc này trong lãnh cung, ánh mắt Vân Tâm Vũ vô thần, ôm chặt thân hình, cả người ngồi trong góc, ngơ ngác nhìn cửa ra vào, ngoài cửa là một bóng dáng áo vàng đang đưa trước mắt ả.

Ả vội vàng đứng dậy, chạy về phía người trước cửa, nhưng khi thấy Tần Sở ở phía sau, không khỏi dừng bước chân, điềm điềm đáng yêu nhìn Cung Vô Hải.

“Hoàng thượng, người phải tin tưởng nô tì trong sạch, nô tì bị oan, tất cả chuyện này đều là do hoàng hậu vu oan cho nô tì.” Đột nhiên Vân Tâm Vũ như phát hiện ra chuyện gì đó, nhìn chăm chăm vào Tần Sở: “Đúng vậy, nhất định là nàng, nàng dùng khổ nhục kế, nô tì bị oan.”

Tần Sở lạnh nhạt đảo mắt qua Vân Tâm Vũ, giọng điệu hững hờ: “Không biết hoàng thượng đưa thần thiếp đến đây là có chuyện gì? Muốn nhìn Vân tần hay chỉ trách Vân tần?”

“Sở nhi, trẫm muốn nói cho nàng biết những chuyện cần thiết.”

Lần này y không gọi nàng là hoàng hậu mà là nhũ danh Tần Sở. Thân thể Tần Sở run lên nhưng từ đầu đến cuối đều không hề liếc nhìn y một lần.

Cung Vô Hải cười khổ, ánh mắt rơi vào Vân Tâm Vũ lãnh khốc vô tình: “Vân tần, thời gian ở đây thế nào? Trẫm đến đây là có chuyện muốn cho người biết.”

Vân Tâm Vũ ngơ ngác nhìn Cung Vô Hải, vì sao y vẫn không tin ả? Tuy ả muốn ám sát hoàng hậu là không sai nhưng chuyện lúc đó không hề liên quan đến ả, ả bị oan mà.

“Vân tần, người cũng biết vì sao tiến cung nhiều năm như vậy nhưng người không hề có con?” Cung Vô Hải vẫn nhìn Vân Tâm Vũ, giọng điệu ôn hòa.

Vân Tâm Vũ cắn môi, cúi thấp đầu: “Nô tì không biết.”

“Bởi vì trẫm quyết không cho phép hài tử không phải của trẫm được tồn tại trên đời này.”

“Hoàng thượng,” Vân Tâm Vũ kinh ngạc ngẩng đầu: “Hoàng thượng hoài nghi thanh bạch của nô tì? Tuy không biết ai đã nói những lời này với hoàng thượng nhưng nô tì tuyệt không có lòng như thế. (ta chém, đoạn này ta đọc không hiểu gì hết. TT^TT)

“Không cần ai nói với trẫm,” Cung Vô Hải lạnh lùng nói: “Bởi vì nam nhân cùng người mây mưa trước giờ không phải là trẫm, cho nên trẫm đã sớm cho thêm dục được vào canh để người phục dụng ở dưới, cả đời này người cũng đừng mong có con.”

Khuôn mặt tái nhợt không chút sắc, hai chân Vân Tâm Vũ mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất, không thể tin được nói: “Hoàng thượng, người đang lừa gạt nô tì sao? Những năm gần đây...”

Tần Sở kinh ngạc nhìn Cung Vô Hải, nàng không ngờ Cung Vô Hải trước giờ chưa từng sủng hạnh qua Vân Tâm Vũ.

“Người cho rằng đến lúc này trẫm cần lừa người sao?” Một câu nói kia đã đánh Vân Tâm Vũ xuống 18 tầng địa ngục, vô cùng tuyệt vọng, ả chưa bao giờ nghĩ Cung Vô Hải sẽ đối xử như vậy với ả. Đến cùng là ả đã làm gì khiến y tuyệt tình như thế?

“Sở nhi,” Cung Vô Hải quay người, nắm lấy tay Tần Sở, ôn nhu thâm tình nói: “Lúc nàng không để ý đến trẫm, trẫm đã hiểu được trẫm không thể không có nàng, những năm gần đây đúng là đã làm khổ nàng rồi, cho nên trẫm quyết định học theo tứ hoàng huynh, hấn cũng vì biểu muội mà...Nên trẫm cũng có thể vì nàng mà hủy bỏ hậu cung, như thế sẽ không còn ai dám tổn thương nàng và con của chúng ta nữa, Sở nhi, tha thứ cho trẫm, có được không?”

Tâm run lên bần bật, Tần Sở thở dài: “Hoàng thượng, người đây là đang làm gì? Dù sao người cũng không phải là Nam vương, không ai dám nói

một lời, nhưng người là hoàng đế, nếu làm vậy sao có thể đối mặt với văn võ bá quan?”

“Trẫm là hoàng đế, trẫm muốn phế hậu cung, ai dám ngăn cản?” Cung Vô Hải nắm chặt lấy tay Tần Sở, kiên định chấp nhất nói: “Sở nhi, không có nàng thì ngôi vị hoàng đế này còn có nghĩa lý gì, ngay cả con chúng ta trẫm cũng không thể bảo vệ được, người làm phụ thân như trẫm thật đáng xấu hổ, mà chuyện này cũng do trẫm mà ra, vì không để chuyện này xảy ra một lần nào nữa trẫm quyết định phế hậu cung!”

Nghe vậy, tâm Tần Sở rung động kịch liệt, nàng chưa bao giờ nghĩ tới trong lòng hoàng thượng nàng lại có thể quan trọng như thế...

Nhưng nhìn thấy dung nhan kiên định anh tuấn của Cung Vô Hải, lời muốn nói lại không khỏi nuốt vào trong.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, ngay lúc đó tất cả thế lực lớn mạnh đều tới Ly Phong quốc, Huyền thú trong rừng rậm cũng tìm được liệu đem tới, lúc Dạ Nhược Ly luyện đan đã luyện được 10 viên Phá Hoàng đan.

Phá Hoàng đan có thể làm Huyền Hoàng tấn chức một cấp, đỉnh phong có thể tấn chức lên Huyền tôn, tất cả đều là do Dạ Nhược Ly trở thành Huyền Hoàng cao cấp mới có thể luyện thành. Bởi vì đan dược này không chỉ hữu dụng với con người mà ngay cả Huyền thú cũng có thể sử dụng...

Vì vậy mười viên thuốc này Dạ Nhược Ly chia cho Cung Vô Y một viên, sau đó liền phát cho Huyền Vũ, Thiên Hoàng, Hàn Phong, Nam Y và Bắc Ảnh Lạc, ngay sau đó thực lực của bọn họ tăng vọt.

Mà Cung Vô Y cũng nhờ vậy mà đột phá lên Huyền tôn.

Dạ Nhược Ly lên tới đỉnh phong, sức chiến đấu có thể ngang với Huyền tôn cấp thấp cùng với Bạch Hổ và Cung Vô Y đã có ba Huyền tôn, cũng đến lúc khai chiến với Vân gia.

“Ầm ầm!”

Ngày hôm đó, trên bầu trời ở Vân phủ tướng quân vang lên tiếng nổ oanh tạc.

Vô số người và Huyền thú phóng tới Vân phủ tướng quân, dọa sợ không ít người ở Ly Phong quốc.

Huyền thú thành họa, đi ngang qua nơi nào thì nơi đó cây cối ầm ầm đổ xuống, càng có nhiều Huyền thú hướng về Vân phủ tướng quân gầm rú, oanh đánh.

Thấy tình cảnh này, ai cũng cảm thán: “Vân gia tận thế rồi, không biết bọn hăn đã chọc phải họa gì mà lại có nhiều Huyền thú đến đây như vậy, người bình thường chúng ta rất khó thấy những Huyền thú này nha.”

Vân Lan đương nhiên cũng bị cảnh tượng này dọa sợ, nhưng nghĩ tới sau lưng có Ma Hồ chống lưng nên cũng tăng thêm vài phần khí thế.

Huyền thú cấp 25 có thể hóa thành người đấy, mặc kệ những Huyền thú kia có cường đại như thế nào cũng không có khả năng biến hóa thành người, sao có thể là đối thủ của Ma Hồ chứ?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Trưởng Lão Tiên Nhân Phần Nộ

“Bọn Huyền thú các người không yên lặng mà sống trong rừng rậm đi, còn dám ra ngoài làm hại bách tính, Vân Lan ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ đám Huyền thú làm nhiễu loạn đại lục này.” Đối mặt với đám Huyền thú, Vân Lan không đổi sắc, bộ dạng hiên ngang lắm liệt tựa hồ như đám Huyền thú này thật tội ác đầy trời, gã vì chính nghĩa mà lên tiếng vậy.

Lúc này bên ngoài phủ tướng quân sớm đã có rất nhiều người vây đến xem, nghe thấy lời Vân Lan nói ai cũng trợn mắt há hốc nhìn gã, hiển nhiên là bị lời đó dọa cho sợ.

Huyền thú bao vây phủ tướng quân, vì sao Vân Lan lại có bộ dạng như đã sớm có cách đối phó? Chẳng lẽ gã có chiêu chống đỡ? Nếu không với tính tình của Vân Lan, gã quyết không nói ra những lời này.

Mà Huyền thú trên trời hay dưới đất nghe thấy lời này không khỏi ngả ngửa, trố mắt nhìn Vân Lan.

Nhược Ly đại nhân muốn bọn chúng đối phó với người ngu ngốc này sao? Gã tự cho mình là ai? Chỉ là một con người võ giả nhỏ bé mà dám nói thế với Huyền thú? Gã cho mình là Huyền thánh hay Huyền thần?

Những huyền thú này sống lâu như vậy cũng chưa từng nhìn thấy người nào ngu như thế.

“Được, nói hay lắm!”

Một tiếng vỗ tay vang lên, mọi người và chúng thú đều nhìn về phía phát ra âm thanh liền thấy một đoàn người đập vào mắt.

Đi phía trước gồm có 3 người, người ở giữa là một nữ tử tuyệt sắc, áo trắng như tuyết tung bay trong gió làm người ta thấy qua một lần sẽ không bao giờ quên, mà bên cạnh nàng là 2 mỹ nam tử, mỗi người một vẻ.

Nam tử bên trái mặc trường bào màu đỏ đẹp đến chói mắt, trong phút chốc đã hấp dẫn hầu hết ánh mắt của thiếu nữ đang ở đây, nét cười khuynh thành, tao nhã đầy người,.

Nam tử khác lại mặc áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng làm cho người ta không khỏi rùng mình, mặc dù cũng rất hút hồn nhưng hầu hết ánh mắt đều nhìn Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly.

Mà tiếng vỗ tay trầm trồ lúc này chính là của thiếu nữ áo trắng kia.

“Vân Lan, người còn có thể nói hay như thế sao?” Câu môi cười lạnh, ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn thẳng Vân Lan, giữa mày ngưng tụ lạnh lùng: “Có chuyện gì thì mau nói đi, nếu không sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

Vân Lan cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cho rằng người là ai? Chỉ bằng người cũng muốn đối phó với Vân Lan ta? Nếu như người thức thời thì mau đem tất cả đan dược giao ra cho bốn tướng quân, nếu không...” Hai mắt nhắm lại, mở ra lộ vẻ lãnh khốc.

Người xung quanh đều sợ ngây người, tựa hồ như không tin được, trong thời điểm này Vân Lan lại có thể nói như thế. Gã có biết gã đang đối mặt với ai không? Đây chính là chi chủ Ám Dạ các, là Nam vương phi Ly Phong quốc, bao nhiêu người muốn tạo quan hệ với nàng cũng không được, gã lại dám nói năng như vậy.

Xem ra Vân phủ tướng quân tận thế đã xác thực rồi...

Mọi người lắc đầu thở dài, nhưng chẳng có phần tiếc hận, ngược lại có chút hả hê.

Vân Lan dùng người quá sức ngoan độc, nhìn thấy Vân gia gặp chuyện không may, làm sao không có chút hả hê cho được? Không đổ dầu vào lửa là may cho già lắm rồi.

“Nếu không thì như thế nào?” Cung Vô Y phất phất tay áo, cất bước tiến tới, cặp môi đỏ mọng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Bốn vương ngược lại muốn nhìn xem đến cùng người có chiêu trò gì?”

Cung Vô y vừa nói xong, Vân Lan đã ngửa đầu cười to hai tiếng, thanh âm lãnh khốc vô tình, ngập sát ý nồng đượm: “Vương gia, bốn tướng quân khuyên người chớ xen vào chuyện người khác, cho dù thế lực sau lưng người rất mạnh nhưng bọn họ sẽ để ý đến việc nhỏ nhặt này sao? Hôm nay thắng lợi đã nằm chắc trong tay ta, tuyệt không thể bại.”

Nói xong, Vân Lan lãnh khốc quay người, cung kính ôm quyền, dung nhan anh tuấn tràn đầy kính trọng: “Ma Hồ đại nhân, đám người này giao cho người đối phó rồi.”

Người xung quanh lại hai mắt nhìn nhau, không biết Ma Hồ đại nhân kia là ai? Vân Lan lại tự tin đến như thế?

Chẳng lẽ già có thứ còn siêu việt hơn Huyền thú sao?

Ít lâu sau, một luồng khí đen bao phủ một quái nhân nhẹ nhàng mà ra, từng bước nó đi tới, khí tức lạnh thấu xương lại tràn ra khắp nơi làm mọi người lạnh cả đáy lòng.

Vân Lan gọi nó là Ma Hồ đại nhân chẳng lẽ là huyền thú hóa người?

Trời ạ, sống trên đời nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể thấy thú hóa người, xem ra Vân Lan xác thực có đầy đủ để tự tin rồi, cho dù là cao

thủ Âm Dạ các cũng không phải là đối thủ của thú hóa người được.

“Khắc khắc.” Ma Hồ cười hai tiếng quái dị, ánh mắt âm u nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, liếm láp môi dưới: “Hai người này không sai, có thể để bản hồ no bụng, chỉ cần ăn hết bọn hắc thì thương thể của bản hồ sẽ được phục hồi, lúc đó lại có thể hưởng thụ săn mồi thống khoái.

Lúc trước nó giết người quá nhiều nên bị một đám người cao thủ đuổi bắt, mặc dù giết hết đám cao thủ kia nhưng bản thân nó cũng bị thương rất nặng, suốt năm tháng trời mới có thể khôi phục được một chút. Nếu muốn hồi phục hoàn toàn thì cần phải có thân thể cường đại của huyền giả. Ánh mắt âm trầm lướt qua hai người, sau đó dừng lại ở Bạch Hồ áo trắng, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng kia, trong lòng Ma Hồ không khỏi run lên.

Còn không đợi nó biết xem thử sợ hãi từ đâu ra thì đám Huyền thú đã cười lớn.

“Ta còn tưởng gã có chiêu bài gì to tát, thì ra chỉ là ma Hồ cấp 25.”

“Ma Hồ cấp 25? A, ta thật sợ nha, chính là cấp 25 đó nha, ha ha ha!”

“Ma Hồ bản tính tà ác đã tàn sát vô số người, cần phải thông qua thi thể con người mới có thể trị thương hoặc thức ăn, nó ẩn núp tại phủ tướng quân, chắc hẳn tên cầu tặc Vân Lan giết không ít người a?”

“Này, đám người đang xem kia, trong các người nếu có người thân vô duyên vô cớ bị mất tích thì tìm tên cầu tặc kia a, bất quá đám người mất tích kia nhất định đã bị tên Ma Hồ ăn sạch rồi.”

“Ai, loài sinh vật như Ma Hồ căn bản không nên tồn tại, Huyền thú tuy là động vật nhưng chưa bao giờ xem con người là thức ăn, chỉ duy Ma Hồ là ngoại lệ cho nên nhiều năm trước đã bị đuổi khỏi rừng rồi.”

Trong đám người, quả thật có rất nhiều người thân bằng hữu vô duyên vô cớ bị mất tích. Lúc ấy vô số ánh mắt căm phẫn nhìn chăm chăm Vân Lan, tựa hồ như muốn đem gã phan thanh ngàn đoạn.

Bị nhiều ánh mắt nhìn vào như thế, Vân Lan vô cùng sợ hãi, vừa muốn mở miệng giải thích đã bị thanh âm u ám của Bạch Hổ vang lên: “Đúng vậy, đám người kia quả thực do ta ăn, thì sao chứ? Muốn trách thì chỉ có trách thực lực của bọn hã quá yếu.” Bản tính Ma Hổ hung ác nhưng bắt nó nói dối, nó cũng cảm thấy kinh thường.

“Nữ nhi của ta vô duyên vô cớ bị mất tích, là nữ nhi duy nhất của ta a, không nghĩ tới tên đầu sỏ lại là tên cầu tặc Vân Lan và Ma Hổ, bọn hã đúng là đáng ghê tởm.”

“Cầu tặc Vân Lan, đó là con của ta, là mệnh căn của ta!”

“Vương gia, Vương phi, các người phải làm chủ cho thảo dân.”

“Giết chết tên cầu tặc Vân Lan, diệt trừ cả nhà cầu tặc.”

“Giết gã đi, giết gã đi...”

Âm thanh hô lên vô cùng nhịp nhàng, cho dù là có người thân gặp nạn hay bình yên vô sự, giờ phút này ai nấy đều vô cùng căm phẫn, hận không thể đem tên cầu tặc ra chém 100 lần.

Bởi ai cũng biết nếu Vân Lan còn tiếp tục sống thì chẳng phải chính người thân, bằng hữu hay thậm chí là cả bản thân cũng gặp nguy hiểm.

Lúc này, sắc mặt Vân Lan chuyển từ xanh sang trắng, lại thì trắng qua xanh, gã há mồm nhưng biết có giải thích cũng vô dụng liền ngậm miệng lại.

Bất quá chỉ bằng bọn hăn mà muốn giết gã? Quả thật đang nằm mơ, có Ma Hồ đại nhân ở đây gã liền không sợ, không ai có thể đả thương được Ma Hồ đại nhân.

Luc Vân Lan đang đắc ý vạn phần thì Huyền thú trên trời dưới đất liền bạo phát ra khí tức cường đại, ép hô hấp gã trì trệ thiếu chút nữa thở không xong. Cảm nhận được khí thế áp bách toàn thân Ma Hồ run lên, ánh mắt u ám lộ vẻ hoảng sợ.

“Ta đánh người cái đồ con rùa!” Huyền Ưng từ trên trời bay xuống, trong chớp mắt hóa thành nam tử cao lớn, nâng chân lên hung hăng đập vào hông Ma Hồ, cả giận nói: “Con mẹ ngươi tính toán thật hay, vừa mới hóa thành người chưa được bao lâu đã dám đứng trước Thú Vương là lão tử mà kêu gào? Chắc đã lâu rồi chưa ăn đòn chứ gì?”

Thú Vương? Ma Hồ trừng lớn, ngu ngơ nhìn nam nhân tráng kiện trước mặt.

Ưng Vương? Hăn là Ưng Vương? Sao Ưng Vương lại có thể xuất hiện ở đây? Cũng trách nó vừa rồi chỉ chú ý đến con người, nếu biết Ưng Vương đến đây có cho nó trăm lá gan nó cũng không dám ra ngoài a.

Sau đó, Hồ Vương, Báo Vương, Cầu Vương, Hùng Vương, Hạc Vương đều xuất hiện trước mặt nó.

Nhìn những Thú Vương trong rừng rậm Huyền thú xuất hiện, lòng Ma Hồ không khỏi tuyệt vọng, nó thế nào cũng không nghĩ tới chờ đợi nó không phải là thứ để dưỡng thương mà lại là bọn hăn.

Những người còn lại nhìn thấy nhiều Thú Vương xuất hiện, đồng loạt mở to mắt, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất. Bọn họ bị hoa mắt sao? Nhiều thú hóa người như thế? Không phải Huyền thú hóa người trong rừng đều đến đây hết chứ? Cái này cũng thật dọa người rồi...

“Nhược Ly đại nhân, Ma Hồ kia giao cho Ưng lão đệ là được rồi.” Hùng Vương chất phác vuốt vuốt đầu, thân hình to lớn so với Huyền Ưng còn lớn hơn. Chỉ là dáng vẻ tươi cười hiền lành kia làm người khác không thể chán ghét được. Nhưng lời hằn nói lại làm đám người xung quanh lú lười tròng mắt.

Bọn họ thủy chung cho rằng Huyền thú là nghe theo lệnh Nam vương nên mới đến đây, không ngờ tới lại là nghe theo Nam vương phi, Nam vương phi kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? (cái này nói là yêu nghiệt nhưng ta thấy để thần thánh hợp lý hơn nên tự ý sửa)? Chẳng những là chỉ chủ Âm Dạ các mà còn có thể khiến chúng thú nghe theo.

“Ha ha ha, xem ra rất nhanh sẽ kết thúc.” Lời nói vừa vang lên liền có bốn bóng dáng dẫn theo một đám người bước tới, bốn người kia đương nhiên là gia chủ của Tứ đại Huyền lực gia tộc, Vân Lan cũng chẳng xa lạ gì với mấy người này.

Với địa vị của Vân Lan không xứng để biết đến gia chủ của Tứ đại huyền lực gia tộc nhưng không có nghĩa là gã không thể nhìn thấy từ xa. Bởi vậy khi nhìn thấy những người này gã bị dọa đến mức không thể nhúc nhích được, nhất là đám người kia lại đi về phía Dạ Nhược Ly, thậm chí trên gương mặt lại mang theo vẻ nịnh hót vui vẻ.

“Nhược Ly đại nhân, chúng ta đến trợ uy.”

Cái gì? Nhược Ly đại nhân?

Vốn tưởng rằng Dạ Nhược Ly chỉ quen biết sơ qua, hiện tại hình như không phải thế.

Mà theo sát Tứ đại Huyền lực gia tộc chính là gia tộc Bắc Ảnh, theo lý thuyết mà nói từ vương phủ đến phủ tướng quân chắc chắn sẽ đến sớm hơn Tứ đại Huyền lực gia tộc, nếu vậy nhất định đã làm chuyện gì đó trước khi đến đây...

Bắc Ảnh Thần tiến tới ném Vân Tâm Vũ xuống đất, phủi tay, cười lạnh: “Đối phó Vân gia thì một người cũng không thể thiếu, lúc trước bọn hăn đối xử với Hình nhi và Tiểu Ly nhi như thế nào thì phải chịu cái giá gấp trăm lần như thế ấy.”

Nhìn thấy gia tộc Bắc Ảnh xuất hiện, gia chủ tứ đại gia tộc đều đứng cạnh, thần sắc mang theo vài phần cẩn thận.

Cho đến thời khắc này Vân Lan mới biết gã hoàn toàn không thể sánh được với Bắc Ảnh Thần, nhưng gã vẫn ôm hy vọng trong lòng nhìn về phía Lam Hình: “Đều nói vợ chồng nên nghĩa trăm năm, Lam Hình, chúng ta làm vợ chồng cũng đã lâu, nàng có thể tuyệt tình như vậy sao? Chỉ cần nàng buông tha cho ta, ta cam đoan sẽ không xuất hiện trước mắt các người nữa.”

Một ngày vợ chồng nên nghĩa trăm năm?

Lam Hình cười mỉa, giọng điệu đùa cợt nói: “Vân Lan, người cho rằng người xứng đáng nói câu đó? Người đã từng vì đàn được mà không tiếc bán mẹ con ta, cũng để mặc cho Vân Tâm Vũ tra tấn Ly nhi, nếu có thể tha thứ cho hành động đó Lam Hình ta thật không xứng làm người.”

Việc này người xung quanh ai cũng biết rõ đều nhìn Vân Lan trào phúng. Khó trách Nam Vương phi không nhận phụ thân, thì ra lúc trước tên cầu tặc này lại làm chuyện táng tận lương tâm đến vậy, đối lại là bọn hăn cũng quyết không tha thứ cho gã, huống chi là Nam vương phi.

“Hàn Phong.” Cung Vô Y liếc người phía sau, mặt không biểu tình nhưng ánh mắt lại xoẹt qua tia ngoan lệ: “Hai nữ nhân bên trong trốn cũng đủ lâu rồi, đem các nàng ra đây.”

“Vâng, Vương gia.”

Ném hai người xuống đất, Hàn Phong ôm quyền, lần nữa ra đứng sau lưng Cung Vô Y.

Ánh mắt xinh đẹp nhìn Cung Vô Y: “Vương...Vương gia...” Thân thể mềm mại của Vân Tâm Diệp không ngừng run lên, đầm đìa đáng yêu ngẩng mặt lên, cắn cắn làn môi, nói: “Xem như ta đối với Vương gia là một lòng si tình, Vương gia bỏ qua cho ta lần này đi. Hơn nữa những việc này đều là do phụ thân và tỷ tỷ ta làm, không liên quan đến ta, ta vô tội mà.”

“Người vô tội?” Cung Vô Y cười lạnh, mắt phượng thâm trầm: “Người vừa nói người vô tội? Đừng tưởng bốn vương không biết chuyện người đã làm nhưng những việc kia cũng không liên quan đến bốn vương nên bốn vương cũng không muốn so đo cùng người, bất quá bốn vương bắt người ra đây là vì chuyện khác.”

Ánh mắt âm lãnh hướng về Vân phu nhân, khuôn mặt lại lạnh thêm vài phần: “Vân phu nhân, có một số việc có cần bốn vương nói ra?”

“Ta...Ta không biết Vương gia đang nói gì?” Vân phu nhân lùi về sau hai bước, lộ vẻ hoảng sợ.

Cười lạnh một tiếng, Cung Vô Y nói: “Cách đây không lâu bốn vương đã tra ra được phu nhân tướng quân và tổng quản trong phủ có tư tình, Vân Tâm Diệp và Vân Tâm Vũ không phải là con của Vân tướng quân.” Những lời này, như nặng ngàn cân, bên tai tất cả mọi người nổ ầm ầm.

Thân thể Vân Lan cứng đờ, quay đầu nhìn Vân phu nhân, mặc dù bà ta cực kì che dấu nhưng trong mắt vẫn lộ vẻ bối rối, ánh mắt gã lại nhìn tên tổng quản đang muốn thoát thân thì đã biết chuyện này là sự thật.

“Tiện nhân!” Vân Lan giơ tay hung hăng đánh vào má Vân phu nhân, nghiêng răng nói: “Tiện nhân, người phản bội ta!”

“Tướng quân,” Vân phu nhân không để ý đến bên má sưng đỏ, vội vàng chạy tới trước mặt Vân Lan, giữ tay áo gã nức nở nói: “Tướng quân phải tin tưởng thiếp, thiếp không có phản bội tướng quân.”

Vân Lan nhắm chặt đôi mắt, lúc trước sao gã lại cười tiện nhân này về làm thê?

Bà ta và Lam Hình thật là một người trên trời, một người dưới lòng đất, nếu không phải gã bị ma quỷ sai khiến thì hôm nay gã vẫn là tướng công của Lam Hình, Vân Văn Ca vẫn là nữ nhi của gã.

Vân Tâm Điệp và Vân Tâm Vũ đều ngây dại, các ả không hề nghĩ tới bản thân mình lại là con hoang do mẫu thân tư tình cùng nam nhân khác, tâm khí luôn cao ngạo từ trước đến nay sao có thể chịu được sự đả kích này?

Nhưng sau đó, điều làm Vân Lan đả kích vẫn còn ở phía sau...

“Mặt khác bốn vương cũng tra ra được, Vân Lan không có cách nào khiến nữ nhân mang thai.”

Không có cách nào mang thai? Dạ Nhược Ly nao nao, nếu đúng là thế thì nàng...

“Tiểu Dạ, nàng đoán không lầm,” Thấp con người, Cung Vô Y mỉm cười, lộ vẻ yêu nghiệt: “Nàng cũng không phải là nữ nhi của Vân Lan, ta đã tra ra được Vân Lan thiết kế bẫy qua đêm với nhạc mẫu nhưng không thực hiện được, cùng gã phát sinh quan hệ chính là nha hoàn bên cạnh nhạc mẫu.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dạ Nhược Ly cầm chặt cánh tay Cung Vô Y, dung nhan tuyệt sắc không ngăn được kích động.

“Bị hạ được vào bánh ngọt, kỳ thật nhạc mẫu không hề nếm qua, người ăn phải chính là nha hoàn bên cạnh nhạc mẫu, bởi vì trời quá tối nên Vân Lan cũng không biết trong phòng có hai nữ tử, bởi vì muốn người khác nhìn thấy nên sau khi kết thúc Vân Lan cũng không rời đi mà ngủ ở trong phòng, có thể nha hoàn bị Vân Lan mua chuộc trùng hợp phát hiện Vân Lan nhằm người, vì muốn có được tiền thưởng nên đã giết chết nha hoàn kia sau đó tạo chứng cứ chứng minh gã và nhạc mẫu đã mây mưa với nhau.

Lời nói này làm ai cũng há hốc mồm, thì ra Vân Lan không chỉ bị cầm sừng mà ba nữ nhi không ai là con của gã cả. Càng làm mọi người không thể tưởng tượng được là lúc trước Vân Lan lại vô sỉ như thế, vì muốn đạt được quyền lực cùng địa vị mà lại mưu tính hãm hại nữ nhi Lam thừa tướng, loại người vô sỉ như vậy chết trăm lần cũng không đủ.

Giờ phút này sắc mặt Vân Lan trắng như tờ giấy, gã căn bản không muốn tin những lời Cung Vô Y nói.

“Vân tướng quân không tin? Bốn vương sẽ cho người tâm phục khẩu phục!” Thần sắc Cung Vô Y âm trầm đáng sợ, trầm giọng nói: “Long vương, dẫn nha hoàn kia tới cho bốn vương.”

Nha hoàn bị Vân Lan mua chuộc sau khi thực hiện xong mọi chuyện sợ Lam thừa tướng sẽ trách phạt mình nên sau khi nhận được tiền đã nhanh chóng trốn đi, cũng vì vậy mà thoát khỏi một kiếp này bị đuổi cùng giết tận, nếu không cho dù Cung Vô Y muốn biết chuyện này quả thật không đơn giản.

Lập tức một bóng dáng vàng ánh xách theo một người, rất nhanh xoẹt qua đường chân trời xuất hiện trước mặt Cung Vô Y.

“Tướng quân?” Người bị nam tử áo vàng xách trên tay nhìn thấy sắc mặt trắng như tờ giấy của Vân Lan, thân thể đột nhiên run lên: “Tướng quân, lúc ấy ta không phải cố ý gạt người.”

Nghe câu nói đó Vân Lan liền biết những chuyện Cung Vô Y nói đều là sự thật.

Gã và Lam Hình căn bản chưa từng phát sinh quan hệ, cho nên Vân Văn Ca cũng không phải là nữ nhi của gã...

Đột nhiên Vân Lan chịu sự đả kích, mặt xám như tro tàn không còn cách nào phục hồi, gã hiểu được lần này có chạy đằng trời cũng không thoát được, hy vọng duy nhất cũng đã bị Cung Vô y chặt đứt.

“Yêu nghiệt, ta không phải con gái của gã, đây là...”

Nói một nửa, Dạ Nhược Ly lướt mắt nhìn Bắc Ảnh Thần, nâng mắt đen đầy kích động.

“Đúng vậy, Tiểu Dạ, nhạc phụ chính là phụ thân của nàng.” Cung Vô Y cười thật tươi, nụ cười cực kì xinh đẹp: “Đây là do năm đó nhạc mẫu bị trọng thương hôn mê, nhạc phụ vì cứu nhạc mẫu đã dùng một phương pháp quá độ huyền khí trong cơ thể bà, đáng tiếc nhạc mẫu cũng không biết chuyện này đã bị đám cường quyền ý thể tách ra, thế cho nên nhạc mẫu cũng cho rằng nàng là con gái của Vân Lan.”

Khóe môi Dạ Nhược Ly có chút run rẩy, nếu như mẫu thân biết được bà và Bắc Ảnh Thần sớm có quan hệ, nói không chừng sẽ không cho rằng nàng là con gái của Vân Lan.

Bất quá cái này thật sự là kinh hi...

“Ha ha,” Vui vẻ nhất chính là Bắc Ảnh Lạc, lão đã không nhịn được mà cười ha hả, ngập tràn sung sướng nói: “Tiểu nha đầu, lần này ngươi không nhận ta là gia gia nữa đi, ha ha, Thần, tên tiểu tử này vậy mà thật tốt, sinh ra một nữ nhi biến thái như thế phụ thân ngươi cũng thật vẻ vang.”

Trong mắt Nam Y cũng chứa đầy ý cười, kết cục này ai cũng vui vẻ.

Nhưng khi nào vui vẻ cũng có người tới quấy rối, Lam Hình và Bắc Ảnh Thần chứ kịp dung hòa chuyện này thì một âm thanh vang lên: “Xem ra nơi này thật náo nhiệt, hơn nữa cũng không thềm để tiên nhân ta vào mắt, tiên nhân đã sớm đặt ra nguyên tắc không cho phép huyền giả ra tay với võ giả, chẳng lẽ các người đang khiêu khích uy nghiêm của tiên nhân?” Tiếng nói vừa xong, một đám bạch y nhân xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Sắc mặt Bắc Ảnh Lạc và Nam Y đại biến, cảnh giác nhìn người mới tới.

Tiên nhân? Cuối cùng cũng đến rồi...

“Lão phu còn tưởng là ai, thì ra là người Thương Khung giới!” Lâm lão cười lạnh một tiếng, ánh mắt u ám nhìn Cung Vô Y: “Tiên nhân sớm đã có quy tắc huyền giả không được ra tay với võ giả, các người dám cãi lời tiên nhân?”

Thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, khóe môi cười lạnh, giữa lông mày chứa cuồng ngạo: “Tiên nhân thì sao? Đến một người giết một người, đến một đôi giết một đôi, người khác sợ tiên nhân các người không có nghĩa là Dạ Nhược Ly ta cũng sợ.”

“Ha ha, lần đầu tiên lão phu nhìn thấy người dám chống lại tiên nhân đây.” Lâm lão ngửa đầu cười to, tiếng cười đầy lãnh ý: “Trong đám các người cường đại nhất cũng là Huyền Hoàng mà chúng ta lại có ba Huyền tôn, người cho rằng người có thể là đối thủ của lão phu sao? Thật là chuyện nực cười.”

Huyền tôn? Nghe thấy hai từ này, mọi người lại há hốc một lần nữa.

Trong mắt Vân Lan xoẹt qua tia hy vọng, xem ra ông trời vẫn thương gã, lần này gã không phải chết nữa rồi...Tốt nhất mấy người cường giả này mau giết chết bọn hăn đi, cũng giúp gã loại bỏ một đối thủ.

Hừ, muốn trách thì nên trách bọn hăn, nếu không phải bọn hăn gây chuyện với Vân phủ tướng quân thì sao có thể gặp cường giả?

Cung Vô Y nhướng mày, hăn sớm biết tiên nhân sẽ đến đây quấy rối nhưng không nghĩ tới tên này lại không để Thương Khung giới vào mắt! Càng quá đáng hơn là trước mặt hăn lại dám uy hiếp nữ nhân của hăn.

Sắc mặt không khỏi âm trầm, trong mắt Cung Vô Y xoẹt qua tia lạnh: “Các người muốn đối địch với Thương Khung giới? Nếu như các người muốn thế bốn vương nhất định sẽ phụng bồi đến cùng!”

Tiên nhân? Thương Khung giới? Đây là thế lực gì? Người xung quanh mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, không biết những cường giả kia từ đâu mà đến.

“Hừ!” Lâm lão hừ lạnh một tiếng, muốn mở miệng nhưng bên cạnh lại có người kéo tay lão, người nọ không chút biểu tình nhìn Cung Vô Y: “Xem xét người là người của Thương Khung giới, ta cũng không muốn đối địch, người hãy nhanh chóng rời đi, lão phu sẽ xem như chưa từng nhìn thấy người.”

“Nếu như bốn vương không đi?”

“Này nghiêm của tiên nhân không cho phép khiêu khích!” Lúc này gương mặt Băng lão bao trùm một tầng sương, mắt đen lộ hàn quang, thanh âm lạnh lùng làm người nghe không khỏi lạnh run.

“Tiên nhân?” Câu dẫn cặp môi đỏ mọng, khuôn mặt Cung Vô Y lộ vẻ cười cợt: “Không phải là một đám người tự cho mình là thanh cao, hư tình giả ý sao? Có bốn vương ở đây, ngược lại cũng muốn nhìn xem kẻ nào dám cả gan khi dễ nữ nhân bốn vương!”

Đang nói, khí thế cường giả linh tôn bạo phát ra làm ba người đối diện thay đổi sắc mặt.

Huyền tôn! Hắn cũng đã đến Huyền tôn...

Nếu như hắn chỉ là Huyền Hoàng, Huyền tôn sẽ dễ dàng đánh bại Huyền Hoàng dễ dàng...nhưng hắn lại là Huyền tôn cho dù là ba người tổng tấn công cũng chỉ có thể làm hắn bị thương, muốn giết hắn thực sự rất khó.”

Nhất là trời sinh Cung Vô Y tính tình giáo hoạt, nếu hắn toàn lực bỏ chạy thì không ai có thể ngăn cản được, vạn nhất hắn chạy về Thương Khung giới đưa cao thủ tới thì bọn hắn chết chắc.

Trừ phi trước khi cao thủ Thương Khung giới tới bọn hắn đã chạy về tiên nhân trước, hơn nữa nửa đời còn lại cũng không bao giờ quay lại đây nữa.

Nhưng mối thù của cháu gái còn chưa báo sao có thể cam tâm?

Hai mắt Lâm lão chuyển động, mặc dù không cam lòng, nhưng lão vẫn quyết định lui một bước: “Được rồi, hôm nay lão phu sẽ để lại mặt mũi cho Thương Khung giới không quản chuyện này nữa, các người tự tiện đi.”

“Cái gì?” Vân Lan ngây ngẩn cả người, gương mặt tái nhợt xoẹt qua tia bối rối, nếu bọn cường giả này đi, chính gã chẳng phải để mặc cho người ta chém giết?

Mà Dạ Nhược Ly lại nở nụ cười lạnh, nàng cũng không có ý định để đám tiên nhân này rời đi, đã đến đây rồi, không giết bọn chúng nàng không cam lòng!

Ngay lúc đó, một bóng dáng màu trắng lướt đến chỗ Dạ Nhược Ly, đến gần mới phát hiện ra đó là Phi Thiên Độc Giác thú, xung quang có tia ánh sáng thần thánh, mang theo một luồng khí thể cường đại làm người khác rung động.

Phi Thiên Độc Giác thú từ trên trời giáng xuống, đến trước mặt Dạ Nhược Ly, thân hình dần dần biến đổi hóa thành một nam tử tuấn mỹ tóc

trắng.

Nam tử tuần mỹ như tiên, cầm bào theo gió tung bay, khóe môi ôn nhu mỉm cười, chỉ một thoáng đã câu hồn không ít người ở đây.

Thanh âm Thiên Hoàng ôn nhu mềm mại, như gió nhẹ lướt qua tai mọi người: “Ta đã trở về, không muộn chứ?”

Đêm qua Thiên Hoàng cảm nhận được chúng thú trong rừng rời đi nên bị con người công kích, vì vậy phải dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về rừng, đến giờ mới có thể trở về.

Không đợi Dạ Nhược Ly mở miệng, một âm thanh tức giận bên cạnh ầm ầm nổ vang: “Hoàng Thú? Xú nha đầu, thì ra tôn nữ ta là một bị người giết chết, hôm nay cho dù Thương Khung giới có bảo hộ người thì lão phu cũng phải giết người cho bằng được, vì cháu gái báo thù, người để lại mạng đi.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Người Thương Khung Giới Tới

Nắng gắt như đổ lửa chiếu vào phủ tướng quân, cho dù vậy vẫn có rất nhiều người đứng yên ở đấy không chịu đi, âm thanh già nua nhưng đầy tức giận âm âm vang lên bên tai mọi người.

Lúc này hai mắt Lâm lão đỏ bừng, khí tức bộc phát tựa như sư tử đang phần nộ, hận không thể đem nữ nhân ghê tởm này xé ra thành từng mảnh nhỏ.

“Đúng vậy, là ta, thì sao?” Dạ Nhược Ly nâng mi, không chút kiêng dè nhìn Lâm lão, thanh âm đùa cợt, phảng phất như muốn chọc giận Lâm lão đến cực điểm.

“Rống!” Một tiếng rống làm kinh thiên động địa, núi lở đá nứt.

Lâm lão nắm chặt quyền, phát ra tiếng xương cốt giòn tan, cắn chặt răng, cừu hận bắn ra tứ phía: “Thù giết người thân quyết không đội trời chung! Hôm nay bất kể là ai bảo hộ ngươi, ngươi cũng phải chôn cùng với cháu gái lão phu.”

“Ngươi xác định có thể giết được ta?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, ánh mắt sắc như gươm nhìn thấy trời đất, cho dù là ai cũng không thể nào trốn thoát: “Nếu như ngày trước ngươi có thể nhận ra ta là người đã giết cháu gái ngươi thì có lẽ ta không có cách nào chống đỡ, đáng tiếc ngươi đã bỏ qua thời cơ tốt nhất, hôm nay ta không hề sợ hãi đám người các ngươi.”

“Hừ!” Phong lão và Băng lão cũng đứng cùng chỗ với Lâm lão, thần sắc âm trầm nhìn Dạ Nhược Ly.

Thiếu nữ này chẳng những giết tiên nhân mà còn vũ nhục trưởng lão tiên nhân, đều là tiên nhân bọn hắn không cho phép có người dám tổn hại đến tôn nghiêm.

Cho nên thiếu nữ này, nhất định phải chết!

Bản mặt xám như tro tàn của Vân Lan thấy có biến cố, thần sắc dần dần thay đổi, ánh mắt ngoan độc khóa chặt Dạ Nhược Ly, trên mặt không giấu hả hê.

Ha ha, chết rồi, nàng ta rốt cuộc cũng sắp chết rồi...

Đắc tội với cường giả, cho dù nàng ta có bao nhiêu thực lực đều không thể thoát được.

“Nếu như người đã muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho người!” Thần sắc Lâm lão hiện lên tia ngoan lệ, giờ chuông đánh ầm ầm về phía Dạ Nhược Ly, một chuông này là toàn bộ sức lực của lão, chuông phong ác liệt thổi tới lại chứa thêm luồng sát khí mãnh liệt.

“Lão nhân này để tự ta giải quyết, mặt khác hai Huyền tôn kia do yêu nghiệt và Bạch Hổ đối phó, những người còn lại bao vây phủ tướng quân, tiên nhân không tên cũng không tha!”

Lúc này Lâm lão tuy đột phá lên Huyền tôn trung cấp nhưng vẫn còn ở mức độ thấp nên Dạ Nhược Ly cũng không sợ lão.

Nhưng dù sao đối thủ cũng là cường giả Huyền tôn nên Dạ Nhược Ly một chút cũng không dám lơ là, lúc này rút trường kiếm ra, một chiêu hành vân lưu thủy quét về phía Lâm lão.

Lâm lão cười lạnh một tiếng, không cho là đúng, nhưng lúc thấy cuồng phong do trường kiếm tạo ra mới biết uy lực của nó lớn như thế nào.

Sắc mặt đại biến, lão vội vàng thu năm đấm, lách mình né tránh, thần sắc mang thêm vài phần ngưng trọng: “Lão phu quả thật đã xem thường người rồi, người có thể phát ra được công kích cường đại như thế, lão phu đoán công kích của người cường đại là do có huyền kỹ, nếu như người thức thời giao huyền kỹ ra, lão phu sẽ cho người chết toàn thây!”

Nếu như có được huyền kỹ bản thân lão cũng có thể đối phó được với Huyền tôn trung cấp, vì vậy lão chẳng những muốn giết nàng còn muốn đoạt lấy huyền kỹ trong tay nàng.

Chỉ là Phong lão và Băng lão sao còn chưa giải quyết xong hai người kia?

Cung vô Y đột phá lên Huyền tôn cũng chỉ được mấy ngày, cảnh giới còn chưa củng cố, chỉ cần hấn không dốc sức chạy trốn thì Phong lão giải quyết thật dễ dàng, còn có Băng lão đối phó với một nam tử phạm tục sao lại mất nhiều thời gian như thế?

Suy nghĩ trong chốc lát, lão không nhịn được quay đầu lại nhìn, vừa mới nhìn qua đã bị làm cho sợ hãi đến choáng váng.

“Sao...Làm sao có thể? Thực lực của Phong lão và ta không cách biệt lắm, đối với một Huyền tôn vừa mới đột phá sao có thể là đối thủ của lão?”

Bi kịch nhất là Băng lão, bị đánh đến thương tích đầy mình, không hề có chút phản kháng. Tựa hồ như trước mặt Bạch Hổ là người lớn còn lão chỉ là một đứa trẻ, mà trẻ con thì có thể sánh với người lớn sao? Căn bản vốn không cùng cấp độ.

Vốn tự cho mình thắng áp đảo nhưng không ngờ thực lực của đối phương lại cường hãn như vậy...

Lúc này bên tai lại nghe thấy tiếng động, Lâm lão vội vàng quay người nghênh chiến nhưng khi trường kiếm lóe sáng đánh tới thì lại vội vàng thu quyền, bỗng nhiên chui vào mặt đất.

Địa độn thuật!

Huyền giả hệ thổ cũng có thể tu luyện được huyền kỹ, bất quá việc tu luyện rất khó khăn, nhất định phải là Huyền tôn mới có thể tu luyện được.

Thân là dòng chính tông Dạ gia đến từ ngàn năm sau, bản thân nàng cũng có năng lực hệ thổ, tự nhiên sẽ biết rõ năng lực này.

Dạ Nhược Ly vội vàng nhắm hai mắt, khí tức Huyền Hoàng đỉnh phong phát ra, toàn lực tìm kiếm tin tức Lâm lão.

“Ân?”

Trong giây lát, nàng mở mắt ra, quay người lại, Lâm lão đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, bàn tay chưởng một chưởng, trong chốc lát bụi bay ngập trời tựa như gió lốc tới.

Dạ Nhược Ly vội vàng vùng kiếm, kiếm khí như cầu vồng, hung hăng tập kích với đám bụi đất.

“Ầm ầm!”

Khí tức chạm vào nhau khuếch tán ra lan tỏa khắp phủ tướng quân, những võ giả bình thường không chịu được khí tức áp đảo, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập.

Dạ Nhược Ly không hề cho đối thủ có cơ hội thở dốc, một lần nữa xông tới tung ra từng đạo kiếm khí ác liệt, bức Lâm lão cực kì chật vật, mà phủ tướng quân cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

“Người không phải muốn có huyền kỹ? Vậy nếu có bản lĩnh thì cướp đi, hơn nữa ta nói cho người biết huyền kỹ của ta không những có kiếm pháp mà còn có chưởng pháp, đao pháp, quyền pháp, thậm chí Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có, thế nhưng loại người phế vật như người có xứng để cướp đồ của ta hay không?” Dạ Nhược Ly cười lạnh, tay cầm trường kiếm. từng bước tới gần Lâm lão, con người màu đen lộ vẻ trào phúng.

Sắc mặt Lâm lão tái nhợt, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cũng chỉ là Huyền Hoàng đỉnh phong mà thôi, dựa vào huyền kỹ mà đánh bại được ta, nếu có bản lĩnh thì cùng ta đơn đả độc đấu!” (ý nói là dùng sức mạnh, không dùng huyền kỹ đấy ạ)

“Ta khi nào không cùng người đơn đả độc đấu? Chẳng lẽ lúc ta đánh nhau với người có người đến chặn ngang một cước.” Phảng phất như chuyện Lâm lão nói thật nực cười, Dạ Nhược Ly cười càng lớn, trong mắt lại chứa hàn ý lập lòe như có như không.

“Sở dĩ Huyền giả đứng trên võ giả là do Huyền giả có huyền kỹ, huyền kỹ cũng là một loại thực lực của Huyền giả, chỉ có đồ ngu ngốc mới không vận dụng điều này, hoặc nói là đường đường là một trưởng lão tiên nhân lại có thể ngu ngốc đến thế?”

Nghe lời Dạ Nhược Ly nói, sắc mặt Lâm lão càng thêm tái nhợt, ánh mắt gắt gao nhìn nàng: “Người đắc tội với tiên nhân tuyệt sẽ không có kết cục tốt, phần lớn trưởng lão tiên nhân cũng không thiếu đại nhân vật đỉnh phong, càng lớn hơn chính là thực lực của chủ tiên nhân, sớm đã áp đảo chúng sinh, ha ha ha...”

Con mắt phát ý lạnh, Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn Lâm lão: “Thì sao? Người nếu không phạm ta ta cũng sẽ không phạm người, người nếu phạm ta ta tất tru chi, Dạ Nhược Ly chưa từng biết nhường nhịn là gì, ta chỉ biết tuyệt không có kẻ nào có thể lấn áp ta! Người đến chỉ có con đường chết, cho dù là sau lưng hẳn có thể lực cường đại chống lưng.”

Kiếp trước hay kiếp này nàng đã giết chóc vô số, nhưng chưa từng lạm sát người vô tội, những kẻ nàng giết đều đáng tội chết!

Cho dù là tiên nhân thì sao?/ Kiếp trước nàng từng trải qua bao nhiêu sóng gió? Cường giả Huyền thánh vang danh đã lâu ở Thiên Tinh đế quốc cũng phải cung kính với nàng vài phần, nàng sao có thể sợ đám tiên nhân này?

Một ngày nào đó thực lực của nàng sẽ bao trùm cả đám tiên nhân này.

“Bạch Hồ, người chơi đủ chưa? Chơi chán rồi liền giết lão ta đi!” Lúc này Dạ Nhược Ly đón gió mà đứng, áo trắng như tuyết, thanh âm khắc nghiệt lạnh như băng, lại chứa cường thế không thể cự tuyệt.

“Được, ta hiểu rồi chủ nhân.” Bạch Hồ gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng lộ sát ý, công kích mạnh thêm vài phần.

Chơi? Vừa rồi nam tử áo trắng lại chơi đùa? Hiện tại mới đánh thật?

Hơn nữa hẳn lại gọi Nam vương phi là chủ nhân, chẳng lẽ nam nhân này là Huyền thú? Có phải Huyền thú Nam vương phi? Trời ạ, một Huyền tôn lại bị một Huyền thú bức đến chật vật như vậy, có năm mơ cũng không dám nghĩ tới a.

Không biết Nam vương phi lại có thân phận như thế nào mà lại có thể thần phục Huyền thú cường đại như thế?

“Hẳn là Huyền thú cấp bậc Huyền tôn?” Bắc Ảnh Lạc ngơ ngác há hốc mồm, không ngờ Huyền thú kia lại là Huyền tôn, lại càng không ngờ hơn nữa là Huyền thú đó lại là thuộc hạ của tôn nữ bảo bối. Nghĩ đến đây, Bắc Ảnh Lạc cười không ngậm miệng được, dù là ai cũng nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của lão.

Gia chủ tứ đại gia tộc cũng vô cùng kích động, nên biết Dạ Nhược Ly là chủ nhân của bọn họ, nàng lại còn có Huyền thú cường đại như thế, so với thực lực của tứ đại gia tộc không phải cao hơn một bậc sao?

Mà trong mắt bọn họ, Dạ Nhược Ly đã trở thành kí tích, tiên nhân trong tay nàng cũng chẳng mạnh hơn được bao nhiêu, nếu nói trên đời này có người nàng không dám giết, không dám đối địch, bọn họ nhất định sẽ không tin.

“Nhớ kĩ, về sau, ngàn vạn lần đừng vọng tưởng sẽ làm tổn thương đến ta!” Dạ Nhược Ly cầm trường kiếm không tranh phong, chỉ có ánh sáng lóe lên một chút, trường kiếm đã đâm thẳng vào người Lâm lão.

Nhanh, quả thật quá nhanh, ai cũng không nghĩ tới thực lực của Dạ Nhược Ly lại có thể phát ra uy lực và tốc độ cùng một lúc, kiếm kia nhanh đến nỗi không cho người ta có cơ hội phản ứng.

Kiếm đã nhanh, công lực lại càng mạnh.

Cho dù thế nào Lâm lão cũng là Huyền tôn cường giả, nếu chống cự không được còn có thể né tránh, nhưng vừa rồi đã hao chiến một trận với Dạ Nhược Ly nên gã không còn sức để tránh nữa, cho nên tất nhiên sẽ không thoát được chiêu kiếm này.

“Không! Lâm lão!”

Phong lão ngửa cổ hét lớn một tiếng, lúc này bóng dáng Cung Vô Y đã vọt tới trước mặt gã giơ tay tung chưởng về phía cánh tay gã, lập tức cánh tay mang theo máu chảy đầm đìa rơi xuống đất.

Với thực lực của Cung Vô Y đối phó với Phong lão không khó khăn, nhưng lúc đầu lo lắng cho Dạ Nhược Ly nên không toàn tâm toàn lực chiến đấu được, nếu không Phong lão đã sớm bị hấn đánh gục rồi.

Mắt thấy Dạ Nhược Ly đánh bại đối thủ thật đơn giản, Cung Vô Y cũng thu hồi lại tâm trạng lo lắng, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một nụ cười sáng chói.

Vì vậy, lúc này đám người xung quanh nhìn thấy Cung Vô Y ngũ mã phanh thây đối phương cả đời đều không thể quên được, cũng xác định những lời đồn đại về Cung Vô Y là hoàn toàn chính xác.

“Chúng thú nghe lệnh!” Thiên Hoàng biến sắc, tóc trắng bay lên, dung nhan trích tiên trầm xuống, nhưng lại có loại khí thế làm người thường không thể nào địch nổi: “Lập tức bao vây Ly Phong quốc, giết chết đám tiên nhân kia, một tên cũng không sót, ai tìm được giết chết không tha!”

“Ngao!”

“Rống, rống, rống!”

“Ngao...ooo~”

Chúng thú ngửa đầu lên trời rống to, chúng đạp bụi mù mà đến, lúc đi cũng quay thêm một trận cuồng phong, cho đến khi Huyền thú hoàn toàn biến mất, mọi người cũng chưa hoàn hồn lại được.

Mà một trận chiến này nhất định sẽ làm cho danh tiếng Dạ Nhược Ly vang xa vạn dặm.

Cũng trong trận chiến này làm mọi người ai cũng biết thực lực cường đại của Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, thực lực này sớm đã mạnh hơn tất cả, có lẽ đám cường giả siêu việt kia cũng không thể địch nổi bọn họ.

Sắc mặt Vân Lan trắng bệch, toàn thân run rẩy không thôi, khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Nếu không phải gã đã phạm sai lầm lớn thì Dạ Nhược Ly vẫn là người của Vân gia, thân thể của nàng cũng như thế mà chìm vào lãng quên, nếu thế Vân gia sẽ có một thiên tài siêu việt, Huyền Hoàng cường giả!

Nhưng tất cả đã quá muộn, cơ hội này là do chính tay Vân Lan bóp nát!

Mà từ khi Dạ Nhược Ly tuyên bố sẽ diệt Vân gia, tâm tình Vân Lan cũng không hề có biến động nào. Lúc ở Nam vương phủ bị khí thế của Dạ Nhược Ly làm sợ hãi nhưng nghĩ có Ma Hồ trợ giúp cũng không sợ nữa. Ai có thể ngờ Ma Hồ kia lại không chịu được một kích, gã lập tức vô cùng tuyệt vọng, sau tiên nhân lại xuất hiện làm cho gã từ địa ngục lên thiên đàng. Nhưng hi vọng cuối cùng cũng đã mất, lại trở về với tuyệt vọng vĩnh viễn.

Loại tâm tình phập phồng này của Vân Lan làm mọi người không thôi, nếu gặp người nhát gan một chút, đại khái đã trực tiếp thổ huyết mà chết.

“Không, đừng giết ta, các người đừng giết ta!” Vân Tâm Vũ lui về sau hai bước, hoảng sợ nói: “Ta không phải là con gái Vân gia, các người tìm người Vân gia mà tính sổ, không phải ta, đừng giết ta!”

Cung Vô Y cất bước đi tới chỗ Vân Tâm Vũ, dung nhan tuyệt thế âm trầm, mắt phượng chứa đầy lãnh ý: “Nói, 10 năm trước, người dùng tay nào đánh Tiểu Dạ nhi?”

Đang lúc nói, khí thế cường đại bộc phát ra, Huyền tôn áp bách hơi thở, làm sao Vân Tâm Vũ có thể chống đỡ? Lúc này thần sắc trắng như tuyết, hô hấp vô cùng khó khăn.

“Không nói? Vậy hai cánh tay này bốn vương đều nhận! Hàn Phong, bẻ hai tay nàng ta cho bốn vương!”

Hàn Phong lĩnh mệnh tiến lên, mọi người chỉ nghe thấy tiếng xương cốt giòn tan vang lên, sau đó từ trong miệng Vân Tâm Vũ truyền ra tiếng thét

thống khổ đến cực điểm, thanh âm kia cũng quá mức đau đớn làm mọi người không khỏi sờn gai óc.

“Bốn vương thiếu chút nữa quên thu tiền lãi, Hàn Phong, bẻ gãy hai chân của nàng ta rồi lập tức cầm máu, bốn vương không muốn nữ nhân này chết nhanh như thế.”

Tất cả mọi người đều run rẩy kinh hoàng, năm đó Vân Tâm Vũ chỉ đánh Nam vương phi, Vương gia lại trực tiếp bẻ gãy hai tay nàng, lại còn bẻ gãy hai chân thu tiền lãi, ngoan độc!

Bất quá cũng không có người nào thương tiếc cho Vân Tâm Vũ ngược lại có chút hả hê.

Một nhà Vân gia cuối cùng cũng chấm dứt, kinh đô Ly Phong quốc cuối cùng cũng thanh tịnh rồi.

Mất đi hai tay hai chân, Vân Tâm Vũ nằm trên mặt đất không chút nhúc nhích, lúc này khuôn mặt tràn đầy thống khổ, bởi vì người đối đãi với ả là người mà ả đã yêu thầm 10 năm.

Vì sao Vân Tâm Vũ ả hết lần này đến lần khác lại yêu phải nam nhân tâm ngoan thủ lạt, vô tình vô tâm như thế?

Kỳ thật Cung Vô Y cũng không phải là người vô tình, hãn tình so với bất cứ ai lại còn sâu hơn, nhưng hãn chỉ tình với một người, những người khác không thể chia sẻ được tình của hãn.

“Tiểu Dạ, kế tiếp giao cho nàng xử lý!”

Nhìn về phía Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y nở nụ cười cực kỳ yêu nghiệt, mắt phượng đều là bóng dáng của nàng, rốt cuộc cũng không thể nào buông xuống.

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gạt đầu, liếc mắt qua đám người Vân Lan, mặt không biểu tình nói: “Bạch Hổ, phế tất cả tu vi của bọn hăn, kể cả hộ vệ, nô bộc, cả Ma Hổ kia nữa.”

Phân phó xong, Dạ Nhược Ly quay người, mắt nhìn về phía quần chúng, âm thanh đăm bạt hòa vào gió nhập vào tai mọi người: “Ta biết rất nhiều người trong các người có cừ thù với Vân phủ tướng quân, hôm nay ta đã phế hết tất cả tu vi của bọn hăn, nếu muốn đích thân báo thù thì cứ cầm đao kiếm chém tới, để đảm bảo ai cũng được chém thì những người phía trước không được chém trúng chỗ hiểm, nhất định phải làm bọn hăn thống khổ đến chết!”

Dạ Nhược Ly nói lời nào trình độ không khác gì Cung Vô Y bẻ gãy hai tay hai chân của Vân Tâm Vũ.

Nếu để Vân Lan rơi vào tay đám người đang giận dữ này thì cũng không phải chuyện đùa, nếu không bị tra tấn thống khổ đến chết thì làm sao có thể làm dịu đi sự tức giận của họ?

Lúc này mọi người đều có kiếm rút kiếm, có đao rút đao, không kiếm không đao thì lao vào Vân phủ tướng quân lấy búa vọt ra.

Những người này đã chịu đựng quá nhiều rồi, nhất là chuyện những người vô duyên vô cớ mất tích, càng không có ý định buông tha cho một nhà Vân Lan, cũng có những người không chút thù oán với Vân gia nhưng thấy náo nhiệt cũng tới tham một cuộc.

Mọi người đều nhớ lời Dạ Nhược Ly nói, không dám trúng chỗ hiểm, trái lại lại bám thân từng chút một. Người này chặt ngón tay Vân Lan, người kia lại chặt cánh tay hoặc là bổ vào trước ngực, lại có người lấy ra thùng nước tiêu nóng đổ vào vết thương, khiến Vân Lan đang bất tỉnh cũng phải tỉnh lại.

Đau đớn như thế căn bản không phải là chuyện ai cũng có thể chịu được, giờ phút này Vân Lan thật hận không thể chết nhanh hơn một chút. Đáng tiếc, hôm nay ngay cả chết cũng đã trở thành nguyện vọng xa vời...

“Vũ nhục người khác sẽ bị vũ nhục lại, đả thương người khác sẽ phải chịu lại tổn thương, Vân Lan, đây hết thảy đều là do người gieo gió gặt bão, không thể trách ai được.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, im ắng thờ dài, nếu không phải Vân Lan làm vô số chuyện xấu xa thì mọi người đâu phần nộ như thế?

Cho nên những chuyện này đều là do gã tự làm tự chịu, không liên quan đến bất kì ai.

“Tiểu Dạ.” Cánh tay duỗi ra, Cung Vô Y ôm nàng vào lòng, bên môi đầy vui vẻ: “Mọi chuyện đã xong, nàng đừng để chuyện này trong lòng nữa.”

“Đúng vậy, đã xong, bất quá có một số chuyện còn chưa chấm dứt.”

Tiên nhân!

Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, ánh mắt phát ra tia kiên định.

Tiên nhân chính là mục tiêu kế tiếp, nếu không muốn bị uy hiếp chỉ có thể mạnh hơn tất cả, áp đảo chúng sinh. Chỉ có như thế thì nàng mới có thể ngao du đại lục vô biên này.

Cung Vô Y dường như cũng biết cách nghĩ của Dạ Nhược Ly, cũng không lên tiếng quấy rầy, chỉ là tiên nhân cũng là mục tiêu của hắn, không phải là vì Thương Khung giới với tiên nhân là kẻ thù truyền kiếp mà là trưởng lão tiên nhân vọng tưởng tổn thương nữ nhân của hắn, đã xúc phạm đến điểm mấu chốt của hắn.

Khoản thù này hắn nhớ kỹ, tin tưởng không lâu nữa hắn sẽ có thực lực để san bằng tiên nhân!

Trận chiến thanh thế to lớn cứ như thế mà chấm dứt, thế nhưng lại đưa danh tiếng của Dạ Nhược Ly vang xa, lưu truyền trong Ly Phong quốc trở thành huyền thoại bất tử.

Không chỉ ở Ly Phong quốc mà các quốc gia lân cận cùng một ít thế lực cũng biết được chuyện này với tốc độ nhanh nhất.

Vì vậy đây chính là đề tài trò chuyện trong các tửu lầu, lại làm thêm vài phiên bản mới, đem Dạ Nhược Ly nói thành thần thánh không chuyện gì là không làm được. Ai cũng nghĩ chỉ có thần mới có thể điều động được Huyền thú trong rừng rậm huyền thú.

Lúc này trên triều Cung Vô Hải đang ngồi ngay ngắn ở long ỷ, thần sắc lạnh lùng đảo mắt nhìn đám đại thần đang quỳ ở dưới, thanh âm không khỏi lạnh thêm vài phần: “Trẫm đã quyết định hủy bỏ hậu cung, cho dù là ai cũng không được phép dị nghị!”

“Hoàng thượng, vạn lần không được a!”

Nói lời này chính là Lâm thừa tướng, gã cũng có con gái đang làm phi trong hậu cung nên mới lên tiếng ngăn cản, nếu bệ hạ phế bỏ hậu cung thì con gái của gã phải làm sao đây?

Lễ bộ thượng thư Tần đại nhân nhàn nhạt nhìn Lâm thừa tướng, vuốt cái cằm bóng loáng nói: “Quân mệnh không thể trái là đạo của thần tử, nếu bệ hạ đã quyết định như vậy thì chúng ta nên ủng hộ người mới phải.”

Bệ hạ hủy bỏ hậu cung vì nữ nhi Tần Sở của lão, Tần đại nhân tất nhiên sẽ ủng hộ rồi.

Huống chi, con gái vừa mới đi con yêu, làm cha cũng rất đau lòng, bệ hạ khó có được quyết định như thế lão vui vẻ còn không kịp, ít nhất sau này con gái lão cũng được đảm bảo an toàn.

“Tần đại nhân, lời này người nói sai rồi, con gái người độc chiếm hậu cung người đương nhiên là cực kì cam tâm tình nguyện, nhưng nữ tử hậu cung đã không còn trong sạch, ngày sau các nàng nên làm thế nào đây?”

“Đúng vậy, Tần đại nhân, người không nên nóng nảy, chúng ta từ từ thương lượng.”

“Hơn nữa, Ly Phong quốc có cổ huấn, người hoàng tộc phải cưới vợ nạp thiếp. nào có đạo lý chỉ một thê tử? Về phần Nam vương và Nam vương phi đều là cường giả siêu việt tự nhiên vô sự, nhưng...”

Lời nói người này thật rõ ràng, Cung Vô Hải là hoàng đế nhưng thực lực kém xa so với Cung Vô Y. Lòng mày nhú chặt, Cung Vô Hải đang muốn nổi giận thì bên ngoài bỗng truyền vào một đạo âm thanh nhàn nhạt: “Biểu ca, xem ra gặp chút phiền phức.”

“Biểu muội?” Nội tâm vui vẻ, có biểu muội xuất hiện xem bọn đại thần có thể nói gì.

Lời nói vừa xong thì một đám người áo trắng từ ngoài bay vào, có khí tức lăng liệt. Bọn đại thần nhìn thấy thiếu nữ áo trắng dẫn đầu đều đồng loạt im lặng, lúc này còn nhao nhao ồn ào, nay liền một câu cũng không dám nói.

Dạ Nhược Ly bước thẳng đến chỗ Cung Vô Hải, quay người lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn đám người phía dưới.

“Chúng phi trong hậu cung nếu nguyện ý về nhà thì Ám Dạ các sẽ tặng ba viên đan dược.”

Nghe vậy tất cả mọi người hô hấp dồn dập thêm mấy phần, trước khi mọi người hồi phục tinh thần Dạ Nhược Ly còn nói thêm: “Mặt khác Ám Dạ các sẽ tìm phu quân cho những cô gái này, ai lấy các nàng thì Ám Dạ các sẽ tặng ba viên đan dược tùy ý, cũng cam đoan các nàng sẽ làm chủ

mẫu (Chính thất-vợ cả), thậm chí nếu có một ngày các nàng gặp nguy hiểm thì Âm Dạ các sẽ bảo vệ các nàng, ai dám khi dễ các nàng chính là địch nhân của Âm Dạ các, mà kết cục đối đầu với Âm Dạ các chắc các vị cũng biết rõ.”

Đại thần ở đây không phải con gái ai cũng được làm phi tử, cho nên những người mưu toan lập nghiệp cũng muốn tìm cho con gái một chỗ tốt nếu bỏ qua chuyện này thì đúng là đồ ngu ngốc!

Cung Vô Hải cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, y tự nhiên sẽ biết rõ thủ đoạn của Dạ Nhược Ly, nàng nguyện ý cùng họ ra điều kiện hấp dẫn hoàn toàn là vì cân nhắc ngôi vị hoàng đế của y.

“Nếu có người không muốn tái giá có thể đến Âm Dạ các làm việc, chẳng những được vinh hoa phú quý cả đời mà còn được Âm Dạ các bồi dưỡng, bất quá ta cũng có một điều kiện...”

Thanh âm dừng lại một chút, nhìn tứ phía, giữa lông mày lộ khí tức lạnh lùng: “Sau này phải phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của biểu ca, không phản bội, không phản đối, có thể làm được hai điểm này lời nói của ta liền có hiệu lực, ai không làm được thì kết cục sẽ như Vân gia.”

Mọi người rung mình một cái, hai mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời quỳ rạp xuống đất, cùng nói: “Chúng thần nguyện ý nghe theo lời Nam vương phi, phục tùng bệ hạ vô điều kiện, vĩnh viễn không phản bội, không phản đối.”

Nhìn thấy đôi ba câu của Dạ Nhược Ly đã giải quyết được vấn đề đau đầu này, Cung Vô Hải không khỏi cười khổ một tiếng, bất quá trong lòng vẫn rất cảm kích Dạ Nhược Ly, nếu không có nàng đoán chừng chính mình sẽ bị đám đại thần này làm phiền chết.

Giải quyết xong chuyện này, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Hải chào hỏi sau đó đi vấn an Lam Ny và Tần Sở, liền trở về Nam vương phủ.

Lúc này trong Nam vương phủ Hỏa Vũ Sa bức bội vuốt tóc, dung nhan yêu mị cực kì không kiên nhẫn, thật lâu sau không nhìn được, hung ác trừng mắt nhìn Hàn Phong, cả giận nói: “Đến cùng là người muốn gì? Có phải muốn chơi đùa không? Vì sao ta đi đâu người cũng đi theo? Có phiền không hả?”

Hàn Phong dường như không biết Hỏa Vũ Sa đang mắng hăn, dung nhan anh tuấn nở nụ cười vui vẻ: “Sa Sa, chỉ cần nàng không trốn nữa ta cam đoan sẽ không theo nàng thường xuyên đâu.”

Mười ngày theo nàng tám ngày, hăn là không thường xuyên đúng không?

“Bệnh tâm thần!” Hỏa Vũ Sa tức giận không thôi, trong giây lát phát hiện ra bóng dáng màu đỏ, con mắt lập tức sáng bừng lên: “Này, người bên kia, người mau tới quản thuộc hạ của người đi, đừng để hăn quấy lấy ta nữa.”

Áo đỏ dừng lại, ánh mắt Cung Vô Y quét qua khuôn mặt tức giận tựa hồ như phun ra lửa của Hỏa Vũ Sa, môi nở nụ cười âm hiểm: “Muốn bốn vương giúp người không phải là không thể, chỉ cần người giúp bốn vương một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đem Huyền thú bên cạnh Tiểu Dạ lừa đi hết cho bốn vương, bốn vương sẽ ra lệnh cho Hàn Phong không làm phiền người nữa.”

“Được, thành giao!”

Hàn Phong sững sờ, đến lúc này hăn muốn biết được vì sao Cung Vô Y lại cho phép hăn theo đuổi Hỏa Vũ Sa, thì ra là muốn trao đổi điều kiện với nàng.

Hắn từng nghĩ sao chủ nhân lại thay đổi tính tình rồi nguyên lai căn bản vẫn âm hiểm như xưa.

“Chủ nhân...” Thần sắc Hàn Phong đầy ủy khuất, trừng mắt lên án Cung Vô Y, phảng phất chỉ trích Cung Vô Y không có chút đạo đức.

Đợi Hỏa Vũ Sa đi khuất, Cung Vô Y mới vỗ vai Hàn Phong, cười yếu ớt: “Người yên tâm đi, chỉ cần Tiểu Dạ chính thức trở thành thê tử của bốn vương, bốn vương sẽ nói nàng giúp người theo đuổi nữ nhân, cho nên người phải chịu ủy khuất rồi.”

“Thật sự?”

Hiển nhiên Hàn Phong đã bị gạt một lần nên không dám tin tưởng hoàn toàn lời nói này.

“Thật.” Cung Vô Y khẳng định nhẹ gật đầu, lần này hắn xác thực không có ý lừa Hàn Phong, cho dù thế nào Hàn Phong cũng là bạn từ nhỏ lớn lên cùng hắn, hắn đương nhiên hy vọng Hàn Phong có thể đạt được hạnh phúc.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly vừa trở lại Nam vương phủ liền bị Lam Hình kéo về phòng.

“Tiểu Ly nhi, mẫu thân giúp con làm một bộ y phục, con thử xem có hợp hay không?” Dứt lời Lam Hình cầm một bộ trang phục màu đỏ đến trước mặt nàng.

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, rõ ràng mẫu thân biết nàng thích màu trắng vì sao lại may cho nàng y phục màu đỏ? Nhưng vì không muốn Lam Hình buồn lòng, Dạ Nhược Ly vẫn mặc vào.

“Mẫu thân, cái này...”

“Nhanh, Tiểu Ly nhi, chúng ta đi nhanh thôi!”

Không đợi Dạ Nhược Ly lên tiếng, Lam Hình liền kéo tay Dạ Nhược Ly vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

Nam vương phủ trước nay thanh tịnh, lúc này lại náo nhiệt vô cùng, âm thanh vui mừng vang vọng khắp nơi trong phủ, chẳng biết từ khi nào khắp nơi đã dán chữ hỷ.

Đột nhiên, Dạ Nhược Ly có cảm giác bị tính kế...

Cảm giác chưa mất đi, không xa đó có một nam nhân yêu nghiệt cất bước tiến tới chỗ nàng, chỉ thấy nam nhân này cười thật vui vẻ, mắt phượng dài hẹp nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly. Sau đó ánh mắt không dời đi nữa!

“Yêu nghiệt!” Dù đã thấy thần thái yêu nghiệt của Cung Vô Y rất nhiều lần nhưng nàng vẫn không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm mắng một tiếng.

“Yêu nghiệt, rốt cuộc là có chuyện gì? Các người liên hợp lại tính kế với ta?” Chỉ cần nghĩ tới bị tên yêu nghiệt này tính kế Dạ Nhược Ly liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Tiểu Dạ, cái này cũng không nên trách ta.” Bước đến chỗ Dạ Nhược Ly, khóe môi Cung Vô Y lại càng cong, mắt phượng xoẹt qua tia trêu tức: “Ai bảo nam nhân nhìn nàng lại nhiều như vậy, không lấy nàng về nhà, ngay cả buổi tối ta cũng không thể an tâm ngủ được.”

Dạ Nhược Ly một thân áo đỏ, nhưng thật ra là do Cung Vô Y chuẩn bị giúp nàng. Nếu thành thân theo thông thường đội mũ phượng khăn quàng vai nhất định sẽ bị Dạ Nhược Ly phát hiện ra, âm mưu của hắn cũng không cách nào thực hiện được, cho nên chỉ là áo đỏ bình thường, dù sao hắn cũng không phải là người tuân thủ truyền thống.

Trông thấy Dạ Nhược Ly nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn nuốt hẳn vào bụng, Cung Vô Y tiến tới lỗ tai nàng mà nói: “Tiểu Dạ, khách đã tới rồi, nàng vẫn nên ngoan ngoãn theo ta đi.”

Hung hăng trừng mắt nhìn Cung Vô Y vô sỉ, Dạ Nhược Ly cắn răng: “Yêu nghiệt, xem như người lợi hại! Khó trách ngày hôm nay nhóm Bạch Hổ không có ở Ly Phong quốc, thì ra là do người bày trò.”

“Đám Huyền thú kia quá phiền phức, có bọn họ không biết tới khi nào mới có thể cưới được nàng.” Câu dẫn cặp môi đỏ mọng, Cung Vô y cười đến khuynh quốc khuynh thành, thanh âm mỉa mai hoặc đến cực điểm: “Tiểu Dạ, nàng sớm muộn gì cũng gả cho bốn vương, không bằng hôm nay chúng ta chính thức bái đường, hưởng chi nàng muốn phu quân nàng xấu hổ trước mặt mọi người sao?”

“Cung Vô Y!”

“Tiểu Dạ, cuối cùng nàng cũng gọi tên ta, bất quá nếu nàng có thể gọi một tiếng phu quân ta sẽ vui vẻ hơn nhiều, bằng không thì Vô Y hay Y Y cũng được , cho nàng lựa chọn, như thế nào?”

Dạ Nhược Ly nắm chặt tay, rất muốn đâm một đấm vào mặt Cung Vô Y.

“Cung Vô y, người không biết hổ thẹn sao?”

“Nếu phu nhân đã muốn vi phu vô sỉ thêm chút nữa thì cũng được, nhưng vi phu thế nào cũng chưa đúng với tâm nguyện của phu nhân?”

Cung Vô Y theo lời nói vô sỉ chính là trực tiếp ôm lấy Dạ Nhược Ly bước tới đại sảnh, mặc kệ nữ tử trong lòng đang hung hăng đánh hẳn, hẳn cũng không muốn buông tay.

Với thực lực của Dạ Nhược Ly muốn thoát ra cũng không quá khó khăn, Cung Vô Y không chút đề phòng, nếu sử dụng Huyền Hoàng cường giả tất

nhiên có thể đả thương được hẳn. Thế nhưng mà nàng lại không sử dụng huyền lực, lại không có cách nào làm Cung Vô Y buông nàng ra.

Lúc Dạ Nhược Ly đang bối rối, hai người đã đi tới đại sảnh, Cung Vô Y tự mình lấy khăn hồng che mặt Dạ Nhược Ly, nắm lấy tay nàng bước về phía cao đường, dung nhan yêu nghiệt nở nụ cười thỏa mãn.

Có thể có được nàng, hẳn đã rất thỏa mãn...

Kết cục đã định, Dạ Nhược Ly chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nàng thật sự không nghĩ tới toàn bộ người lại hợp với Cung Vô Y tính kế với nàng, nếu không hẳn làm sao có thể giữ được bí mật?

Hơn nữa mặc dù nàng bị tính kế nên lúc đầu có chút phẫn nộ nhưng sau đó lại không có chút mâu thuẫn, tựa hồ như trong lúc vô tình, yêu nghiệt thường xuyên chạy theo theo đuổi nàng đã có vị thế trong lòng nàng rồi.

“Hừ, tiện nghi cho tên tiểu tử này!”

Bắc Ảnh Lạc không chút khoái trá cong môi, lão thật vất vả mới có được tôn nữ bảo bối, lại phải chấp tay tặng người, ai thể hiểu được nội tâm lão không cam lòng biết bao nhiêu?

Chỉ là lời nói của Nam Y lão không thể không dám nghe, cho nên cũng không có chút phần lực để quản chuyện này.

Ánh mắt Hỏa Viêm thủy chung chỉ nhìn Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn mỹ như thiên tài xoẹt qua tia khác thường, mà ngay chính hẳn cũng không biết thấy bọn họ thành thân thì trong lòng lại nổi lên chút hương vị đắng chát?

“Nhất bá thiên địa!”

“Nhị bá cao đường!”

“Tam nhập...”

Người kia còn chưa nói xong, ngoài cửa đã có một thanh âm truyền vào: “Chậm đã, truyền nhân Thương Khung giới sao có thể thành thân với nữ tử bên ngoài? May mắn là ta tới kịp lúc, nếu không sẽ phạm phải sai lầm nghiêm trọng.”

Thương Khung giới? Nghe những lời này tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, càng hiểu rõ người tới bất thiện.

Theo tiếng nói là một nữ tử áo phấn tựa như hồ điệp bay xuống, phía sau nàng ta là một đám cường giả, đám người kia thấp nhất cũng là Huyền Hoàng.

Khác với tiên nhân là có tới 30 Huyền Hoàng.

“Vô Y sư huynh.” Nữ tử áo phấn ôm quyền, dung nhan xinh đẹp hơi xấu hổ: “Sư muội vâng lời sư phụ đến đây mời sư huynh về Thương Khung giới, sư phụ nói sư huynh đi cũng đủ lâu rồi, cũng là thời điểm nên trở về Thương Khung giới để tu luyện, không nghĩ tới lại thấy cảnh sư huynh thành thân với người khác, thật không biết sư huynh nghĩ gì bên trong Thương Khung giới nữ nhân tài giỏi vô số nhưng sư huynh lại thành thân với nữ nhân thế tục, với tư cách là truyền nhân Thương Khung giới thế hệ đời sau phải cực kì tinh khiết là điều quan trọng, chỉ có thiên tài trong Thương Khung giới mới có thể hoài thai cho sư huynh sinh ra thiên tài tuyệt thế.”

Bị người đến phá hư chuyện tốt, tâm tình Cung Vô Y cực kì khó chịu, hơn nữa lời nói của nữ tử áo phấn làm sắc mặt Cung Vô Y càng thêm thâm trầm: “Chuyện của ta cần người quản sao? Ta sẽ trở về Thương Khung giới nhưng phải bái đường xong trước.”

“Sư huynh,” nữ tử áo phấn cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn Cung Vô Y, lại nói: “Sư huynh không

để ý đến mệnh lệnh của sư phụ? Vì một nữ nhân thế tục, đáng giá? Hơn nữa sư phụ có lệnh nếu như sư huynh không muốn trở về liền cường hành bắt sư huynh, hy vọng sư huynh sẽ không để sư muội khó xử.”

“Ta nói một lần nữa!” Cung Vô Y cầm tay Dạ Nhược Ly thật chặt, mắt phượng nhìn đám cường giả sau lưng nữ tử áo phấn: “Ta sẽ trở về, nhưng phải bái đường xong!”

Bái đường xong? Như vậy sao được? Nàng ta tuyệt đối không để sư huynh thành thân với nữ nhân thế tục!

“Như thế sư huynh cũng đừng trách sư muội, người đâu, các người lên cho ta, bắt sư huynh lại!” Phất tay áo, nữ tử áo phấn lùi về sau, cười lạnh nhìn cuộc chiến.

Nheo mắt phượng Cung Vô Y âm lãnh cười, Huyền tôn khí thế không chút do dự phát ra.

“Huyền tôn?” sắc mặt nữ tử áo phấn đột nhiên biến sắc, nắm chặt tay, nói: “Sư huynh nhanh như vậy đã đột phá lên Huyền tôn? Không hổ danh là đệ nhất tuổi trẻ tài cao Thương Khung giới, thiên phú hồng phẩm, thật sự có thể biến thái đến mức này?”

Tuy từ nhỏ nữ tử áo phấn đã ái mộ Cung Vô Y nhưng vì ở đây đặc biệt chú trọng đến huyết mạch truyền thừa Thương Khung giới nên nàng ta hoàn toàn không có cơ hội, phóng mắt nhìn toàn Thương Khung giới xứng đôi với Cung Vô Y chỉ có một người.

Thương Khung giới trải qua ngàn vạn, chỉ có một mình Cung Vô Y là có thiên phú hồng phẩm, mà thiên phú gần hãn nhất ngoại trừ người bên ngoài chính là tiểu thư Đan gia.

Đan gia ở Thương Khung giới chính là gia tộc luyện đan đệ nhất, nhất là tiểu thư Đan gia Đan Tuyết Kỳ, chẳng những có thiên phú về luyện đan mà

còn có thiên phú về tu luyện, cũng thuộc dạng biến thái, lúc trước khảo nghiệm thiên phú chính là ra một màu hồng xen cam.

So ra chỉ kém Cung Vô Y một chút, vì vậy nếu như Đan tiểu thư kết hợp với Cung Vô Y sẽ tạo ra hài tử có thiên phú tuyệt nhất.

Trái lại nếu sư huynh cưới nữ nhân thế tục sẽ làm huyết mạch không còn tinh khiết nữa.

Cho nên Thương Khung giới sẽ không để chuyện này xảy ra.

Bởi vì nữ tử áo phấn vội vàng chạy đến không nghỉ ngơi nên tự nhiên sẽ không biết sự tình mà cả đại lục đang lưu truyền, đoán chừng cho dù có nghe được cũng không tin.

Không đầy 20 tuổi đã đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong? Là thiên phú đến bậc nào? Không thể nào gọi là thiên tài, phải nói là biến thái mới đúng, cho dù là ở Thương Khung giới hay tiên nhân cũng không có ai 20 tuổi đã đột phá lên Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Cút cho ta!” Sắc mặt Cung Vô Y âm trầm, trong miệng phát ra tiếng gầm, nữ tử áo phấn phun ra một ngụm máu tươi, kinh ngạc nhìn Cung Vô Y: “Sư huynh, huynh...”

Sư huynh vì nữ nhân thế tục mà công kích nàng ta?

Giật mình, nữ tử áo phấn nhìn Dạ Nhược Ly lại thêm vài phần độc ác, nàng ta thật muốn nhìn xem dưới tấm khăn che mặt kia là người có dung mạo như thế nào lại có thể quyến rũ được sư huynh?

“Các người tới tham gia hôn lễ của bốn vương thì cứ đứng đó mà nhìn, sau khi hôn lễ kết thúc cho dù các người không mời ta cũng sẽ trở về Thương Khung giới, nếu có người vọng tưởng quấy rầy thì đừng trách bốn vương tâm ngoan thủ lạt!”

Nguyên nhân chính là hắc muốn về Thương Khung giới để đẩy nhanh thực lực lên mới sớm bái đường, miễn cho mấy ngày không có hắc ở đây sẽ có người đánh chủ ý lên nàng. Mà gặp mặt lần tiếp theo hắc có đủ thực lực để bảo vệ nàng. Lúc đó cho dù là ai cũng không có khả năng ngăn cản bọn họ.

Nữ tử áo phấn cực kì không cam lòng, nhưng cũng biết bản thân không phải là đối thủ của Huyền tôn, mà nàng ta lại rất hiểu rõ Cung Vô Y, hắc nói được sẽ làm được, vì vậy chỉ có thể trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Âm thanh lại vang lên một lần nữa, rất nhanh kết thúc buổi lễ, nhưng Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly sắp phải tách biệt.

“Tiểu Dạ.” Cánh tay duỗi ra, Cung Vô Y ôm chặt lấy Dạ Nhược Ly, thấp giọng nói: “Đừng trách ta, hôm nay tính kế với nàng là bất đắc dĩ, chỉ vì ta không muốn rời khỏi đây lại có người đánh chủ ý lên nàng, mới vội vàng nắm lấy nàng trong tay, lần sau ta nhất định sẽ bồi thường cho nàng một hôn lễ oanh động cả đại lục.”

Toàn thân Dạ Nhược Ly run lên, một cỗ phiền muộn trào dâng.

“Dạ nhi, tin tưởng ta, đợi ta trở về ta lại ở bên cạnh nàng, đến lúc đó thần muốn ngăn cản liền giết thần, phật muốn ngăn ta thí phật, nàng muốn đối đầu với toàn thiên hạ ta sẽ đứng về phía nàng, cùng nàng đối địch với tất cả mọi người.”

Vẫn là bộ dạng yêu nghiệt nhưng lại nói ra những lời tâm tình thế này không khỏi làm Dạ Nhược Ly có cảm giác khác thường.

Với tính cách của Cung Vô Y nhất định sẽ không quan tâm đến việc Thương Khung giới uy hiếp, hắc nguyện ý trở về là vì muốn tăng thực lực, chỉ để giúp nàng mà thôi.

“Được.” Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, bên trong khăn choàng, khóe môi nở ra nụ cười nhàn nhạt: “Yêu nghiệt, ta chờ đến ngày gặp lại.”

Ngày đó ta sẽ nói tất cả mọi chuyện cho người biết.

Chỉ là câu nói kia nàng chưa từng nói ra khỏi miệng...

Rời đi trước lần này nữ tử áo phấn hồng hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, chỉ bằng nữ nhân thế tục cũng xứng với sư huynh Cung Vô Y? Nàng không xem thử chính nàng có xứng với Cung Vô Y hay không?

Nếu không phải lúc tới thế tục, sư phụ đã nhắc nhở nàng ta không được phép oanh động đại lục lại không được giết người bừa bãi, bằng không thì nàng ta đã sớm không khách khí với nữ nhân này, đối với nàng ta mà nói, bóp chết nàng không khác gì bóp chết một con kiến.

Vài ngày sau, Dạ Nhược Ly gọi phần đông thuộc hạ lại, phân phó xong xuôi, làm thuộc hạ rời đi, Dạ Nhược Ly bỗng ra quyết định.

Đi Thương Khung giới!

Những ngày này nàng đã cân nhắc rất kỹ, chẳng biết từ lúc nào Cung Vô Y đã chiếm một phần quan trọng trong lòng nàng, nếu như vậy nàng phải đi Thương Khung giới một chuyến.

Huống chi nàng cũng cảm thấy hết sức hứng thú với Thương Khung giới!

Sau đó Dạ Nhược Ly an bài xong xuôi sự tình ở Âm Dạ các, cáo biệt người thân, lên đường rời khỏi Ly Phong quốc.

Bởi vì chuyến đi này thật nguy hiểm, trừ khế ước của Huyền thú Dạ Nhược Ly cũng không mang theo bất cứ thứ gì.

Nhưng mà chỉ sợ ngay cả Dạ Nhược Ly cũng không biết nàng đi chuyến này lại gây ra sóng to gió lớn ở Thương Khung giới, khiến toàn bộ Thương Khung giới vì nàng mà xảy ra biến hóa vô cùng lớn...

p/s: hết quyển 3 rồi các nàng ơi, tung hoa tung hoa *păng păng*

Quyển 4

[Chương 1: Thiên Tài Tuyển Bạt Thi Đấu](#)

[Chương 2: Thương Khung Giết Cũng Gian Lận](#)

[Chương 3: Đan Trường Lão Vô Si](#)

[Chương 4: Không Giết Người Thì Làm Người Tức Chết!](#)

[Chương 5: Vương Gia, Thương Khung Giết](#)

[Chương 6: Lão Giả Thần Bí](#)

[Chương 7: Hoa Lạc Vũ Âm Hiểm](#)

[Chương 8: Đan Chủ Đan Gia](#)

[Chương 9: Đột Phá, Huyền Tôn](#)

[Chương 10: Vận May Của Dạ Nhược Ly](#)

[Chương 11: Quyết Không Phụ Nàng](#)

[Chương 12: Thúc Ép Cung Vô Y](#)

[Chương 13: Dạ Nhược Ly Phẫn Nộ](#)

[Chương 14: Huyền Thánh Quyết Đấu](#)

[Chương 15: Họa Thủy Đông Dẫn](#)

[Chương 16: Huyền Tôn Trung Cấp](#)

[Chương 17: Gặp Lại Thánh Dạ](#)

[Chương 18: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá](#)

[Chương 18+2: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá \(2\)](#)

[Chương 19: Đặc Quyền](#)

[Chương 19+2: Đặc Quyền \(2\)](#)

[Chương 20: Thái Thượng Trường Lão](#)

[Chương 21: Thịnh Cầu Của Thái Thượng Trường Lão](#)

[Chương 22: Bảo Chủ, Người Phải Làm Chủ Cho Ta](#)

[Chương 23: Thao Thiết* Thức Tỉnh](#)

[Chương 24: Uy Lực Của Lôi Đình Kiếm](#)

[Chương 25: Nguy Cơ Của Lâu Gia](#)

[Chương 26: Uy Phong Của Dạ Nhược Ly](#)

[Chương 27: Đan Dược Phàm Phẩm Đình Phong](#)

[Chương 28: Trở Về](#)

[Chương 29: Tiên Địa Đánh Tới](#)

[Chương 30: Lại Hiện Lộ Uy Lực Của Lôi Đình Kiếm](#)

[Chương 31: Huyền Thánh Đình Phong Tháo Chạy Thục Mạng](#)

[Chương 32: Huyền Thần Cường Giả Đến](#)

[Chương 33: Ai Dám Đá Thương Đệ Tử Của Ta](#)

[Chương 34: Phong Thần Cường Đại](#)

[Chương 35: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Thiên Tài Tuyển Bạt Thi Đấu

Quyển 4: danh chấn Thương Khung.

Chương 1: thiên tài tuyển bạt thi đấu.

editor: aries mai.

Phong Hòa thành là một thành trì có phong cảnh vô cùng xinh đẹp, tú lệ, toàn bộ thành trì dài mấy ngàn thước, địa lý vô cùng tốt vì được bao bọc bởi những dãy núi nên xung quanh có không ít kỳ trân dị vật.

Lúc này trong tửu lâu nội thành, gần cửa sổ có một nữ tử áo trắng phong trác tuyệt mỹ đang ngồi đó.

Nữ tử áo trắng có dung mạo khuynh nước khuynh thành, mặt không biểu tình để trường kiếm xuống, áo trắng như tiên nữ hạ trần, nàng không để ý đến ai phất tay gọi một ấm trà, im im lặng lặng nghe tiếng nói chuyện xung quanh.

“Thi đấu tuyển chọn thiên tài sắp tới? Các người nói người xuất sắc nhất sẽ là ai?”

“Đây còn phải hỏi nữa sao? Nhất định là Thiếu thành chủ Quân Huyền Lăng của chúng ta rồi, Thiếu chủ thiên phú trác tuyệt, hôm nay đã đột phá lên Thiên Huyền sư rồi, trừ hắn ra còn ai xuất sắc hơn?”

“Ha ha, cũng không hản vậy, Diệp tiểu thư Diệp gia cũng đồng dạng đột phá lên Thiên Huyền sư, so với Thiếu thành chủ cũng không kém hơn bao nhiêu, quán quân lần này nhất định thuộc về một trong hai người ấy.”

“Cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài lần này là vì Thương Khung giới muốn chọn thiên tài mà tổ chức, ta nghe nói chỉ cần đạt được chức quán quân chẳng những có được những phần thưởng mà cả đời còn không dám mơ tưởng còn có thể được Thương Khung giới nhìn trúng, được đi vào Thương Khung giới tự do, không biết là ai có được may mắn tốt cùng này?”

Nghe tiếng cười nói xôn xao, nữ tử đột nhiên đứng dậy, nắm lấy trường kiếm bước đi không hề quay đầu lại.

Nữ tử này chính là Dạ Nhược Ly, từ khi rời khỏi Ly Phong quốc nàng đã quanh đi quẩn lại ở đây nửa tháng có thừa nhưng không có chút tin tức nào của Thương Khung giới, lần này đúng là cơ hội tốt.

Cuộc thi này tổ chức ở Phong Hòa thành, muốn báo danh phải đến phủ trước, lúc Dạ Nhược Ly tới nơi đã thấy người chật như nêm, liếc nhìn một cái đã thấy đầu người chằng chịt.

“Xem ra rất nhiều người muốn vào Thương Khung giới.”

Nhiều lắm, Dạ Nhược Ly xếp hàng đăng kí, đứng suốt từ buổi trưa đến chạng vạng tối mới tới phiên nàng, mà sau lưng nàng lại có thêm một đoàn người, bởi vậy mới thấy trong lòng mọi người Thương Khung giới thần thánh như thế nào.

Lão giả chỗ ghi báo danh cũng không ngần ngại lên hỏi: “Danh tính, thực lực?”

“Dạ Nhược Ly, Địa Huyền sư cấp thấp.” Dạ Nhược Ly trầm tư một thoáng, cuối cùng cũng quyết định hạ thấp thực lực xuống Địa Huyền sư.

Nếu đến thi đấu thiên tài nàng sẽ trở hết tài năng, không cần ở đây rêu rao, những người này nếu biết thực lực của nàng là Huyền Hoàng, chỉ sợ không thể tiến vào Thương Khung giới dễ dàng được.

Dạ Nhược Ly nhận lấy thẻ bài, nhìn một cái rồi quay lưng rời đi.

Thấy không còn sớm nữa, Dạ Nhược Ly định về khách điểm nghỉ ngơi, ngay sau đó trên con đường đang đi truyền tới tiếng vó ngựa, tiếp theo đó là tiếng quát lớn: “Tránh ra! Tránh ra hết cho ta! Công tử chúng ta đến rồi, các người còn không mau nhường đường? Nếu giẫm phải người cũng không nên trách, đó là do các người tự tìm đến cái chết.” Bụi tung lên cuồn cuộn, tuần mã liền xuất hiện trong tầm mắt Dạ Nhược Ly.

“Thật sự là ở đâu cũng đều có chuyện chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.” Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, muốn nàng nhượng bộ? Đừng nói đến một tên nô tài, cho dù là thần tiên cũng không được!

Mắt thấy xe ngựa sắp chạy về phía mình, Dạ Nhược Ly nâng tay, một luồng huyền khí hội tụ lại, lúc nàng sắp tung chưởng thì có một bóng dáng xanh đen bỗng nhiên lướt đến.

“Ầm ầm!”

Thanh niên giơ chưởng về phía xe ngựa, lập tức một luồng khí lực bắn ra tựa hồ như một cự thạch trùng trùng điệp điệp đâm vào xe ngựa, làm xe ngựa trực tiếp ngã xuống.

“Ai to gan như vậy? Dám ám toán xe ngựa thiếu gia?” Nam tử mặc hoa phục chật vật từ trong xe bò ra, khiến xung quanh cười vang không ngớt.

Gã phu xe há hốc mồm, lúc này tay cầm roi phát run, hoảng sợ đến cực điểm: “Công...Công tử...Là...Là...”

“Bà mẹ nó, người bị cà lăm à?” Thanh niên hoa phục không chút kiên nhẫn, nhắc chân đá thật mạnh gã phu xe một cước: “Ngay cả việc đánh xe ngựa cũng làm không xong, coi chừng bản thiếu gia xé xác người ra!”

Dứt lời mới quay đầu, gã ngược lại muốn nhìn xem là tên hỗn đản nào dám đánh vào xe ngựa của gã.

Nhưng nhìn thấy người trước mặt, thanh niên hoa phục trừng lớn hai mắt, có chút chột dạ, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất: “Thiếu...Thiếu chủ, sao lại là người?”

Thiếu thành chủ? Dạ Nhược Ly sững sờ, hẳn chính là người mà đám người trong tửu lâu kia nhắc đến Thiếu thành chủ - Quân Huyền Lăng?

Quân Huyền Lăng nhíu mày, cũng không nhìn thanh niên hoa phục đang run run rẩy rẩy, hẳn quay đầu, ánh mắt màu cà phê rơi trên người Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn khẽ cười.

“Nàng không sao chứ?”

“Ta không sao, vừa rồi đa tạ người.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, huyền lực trên tay sớm đã thu hồi lại.

“Nếu như ta đoán không sai, nàng cũng là người tham gia thi đấu tuyển chọn thiên tài, nếu nàng đã vì mục đích này mà đến đây ta cũng có trách nhiệm bảo hộ người ở Phong Hòa thành, vì biểu đạt sự áy náy của ta, mời nàng ăn cơm, như thế nào?”

“Được.” Dạ Nhược Ly mỉm cười, đối với Quân Huyền Lăng nàng cũng có chút hảo cảm, huống chi cuộc tuyển chọn thiên tài còn nhiều điều nàng không hiểu cũng cần có người giải đáp.

“Vậy thì tới tửu lâu Thuận Phong, ta mời khách.” Nói xong, Quân Huyền Lăng chậm rãi quay người, khẽ chau mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn thanh

niên hoa phục: “Đừng để ta lại nhìn thấy người ý thể hiếp người, bằng không thì lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu, hiện tại còn không mau rút cho ta!”

Nghe vậy, hai người kia như được đại xá, ngay một lời cũng không dám nói, nhanh chóng rời đi.

Có thể sắp đến cuộc thi tuyển chọn thiên tài nên bên trong tửu lâu cực kì đông khách, nhưng Quân Huyền Lăng cũng là thiếu thành chủ, tự nhiên sẽ có người chủ động nhường chỗ cho hắn.

Cũng vì thân phận Thiếu thành chủ, nên cũng hấp dẫn không ít ánh nhìn.

“Thiếu thành chủ, ta có vấn đề này muốn hỏi người.”

“Cô nương nếu không ngại cứ trực tiếp gọi tên ta, xưng hô Thiếu thành chủ thật không được tự nhiên, ha ha!” Quân Huyền Lăng cười to hai tiếng, không có chút vì thân phận mà kiêu căng.

Dạ Nhược Ly nhìn ra được Quân Huyền Lăng thật lòng muốn kết giao cùng nàng, cũng không nề hà nữa, ngược lại hào phóng nói: “Vậy người cũng đừng gọi ta là cô nương, tên ta là Dạ Nhược Ly.”

Nếu là lúc đầu mới xuyên qua, nàng tuyệt đối không dễ dàng tiếp nhận bạn bè, nhưng mấy năm nay người thân và bằng hữu vô tình đã cải biến tính cách của nàng, cho nên nàng cũng không còn lạnh lùng như trước nữa.

Huống chi nhiều hơn một người bạn vẫn tốt hơn nhiều hơn một kẻ thù, coi như cải thiện quan hệ. Bất quá mặc dù nguyện ý kết giao cùng Quân Huyền Lăng không có nghĩa nàng sẽ hoàn toàn thả lỏng, lòng người hiểm ác, đạo lý này nàng biết rõ hơn ai hết, trừ phi là người thân nàng cực kì tín nhiệm, bằng không nàng sẽ không bộc lộ thân phận của mình.

“Vậy thì tốt, Nhược Ly, nàng có chuyện gì muốn hỏi ta?”

Thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng: “Ta muốn hỏi một chút về quá trình tuyển chọn thiên tài, nếu như người không thể nói thì quên đi.”

“Ha ha, cái này có gì là không thể nói?” Quân Huyền Lăng nhún vai, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ tươi cười: “Quá trình rất đơn giản, gồm có 3 phần, phần 1 là đấu vòng loại, vòng 2 tranh cử thi đấu, vòng 3 chính là chung kết, chỉ là đề mục do Thương Khung giới đề ra nên ta cũng không biết là gì.”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, lông mày cau lại, lúc muốn hỏi thêm thì một đạo thanh âm khiêu khích thì ngoài truyền vào: “Đây không phải là Thiếu thành chủ sao? Sao lại ở đây nói chuyện với mỹ nhân thế này?”

Nghe vậy, Quân Huyền Lăng ngẩng đầu, ánh mắt lãnh khốc bắn thẳng ra phía ngoài cửa.

Đứng ngoài cửa là một mỹ nữ xinh đẹp, giữa lông mày lại có thần thái cao ngạo, thậm chí ngay cả Quân Huyền Lăng cũng không để vào mắt. Chứ đừng nói Dạ Nhược Ly không chút tiếng tăm đang ngồi cạnh Quân Huyền Lăng.

Nói lời khiêu khích lúc này là một thiếu niên đứng sau lưng nữ tử, gã nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì hung hăng nuốt nước miếng, chỉ là rất nhanh sau đó thu hồi vẻ kinh diễm, bên môi lộ vẻ khinh thường.

Nữ nhân bên cạnh Quân Huyền Lăng thật sự quá đẹp, còn đẹp hơn Diệp Thu tiểu thư, nhưng mà Diệp Thu tiểu thư không những là hòn ngọc quý trên tay Diệp gia chủ mà còn là Luyện Đan sư, tuổi còn trẻ như vậy nhưng đã luyện được rất nhiều đan dược, thực lực cũng đã lên đến Thiên Huyền sư.

Thiên phú tu luyện đến thế, toàn bộ Phong Hòa thành này chỉ có Quân Huyền Lăng mới tương xứng.

Bởi vậy với tư cách là thuộc hạ của Diệp Thu tiểu thư, gã nhìn thấy thanh danh Quân Huyền Lăng không kém gì tiểu thư nên giọng điệu cũng không có mấy phần thiện cảm, nếu như Quân Huyền Lăng không phải là Thiếu thành chủ, gã đã không khách khí như vậy.

“Ta biết nữ nhân bên cạnh Quân Huyền Lăng, lúc này báo danh ta đứng sau nàng, thực lực chỉ là Huyền sư cấp thấp, thiên phú chỉ có chừng đó sao có thể so sánh với Diệp tiểu thư.” Nói lời này là tên còn lại, giọng điệu tràn đầy khinh thường, tựa hồ đã quên gã ngay cả Địa Huyền sư cấp thấp cũng không đạt được.

Nghe thấy lời này, khóe môi Diệp Thu có tia mỉa mai, thủy chung cũng không liếc nhìn qua Quân Huyền Lăng và Dạ Nhược Ly một cái, cao ngạo bước vào bên trong.

“Bọn Diệp gia lúc nào cũng tự cho mình là đúng!” Khuôn mặt Quân Huyền Lăng trầm xuống, màu mắt cà phê có tia hàn quang: “Nếu không phải sắp tới thi đấu tuyển chọn thiên tài ta cũng không muốn gây chuyện, không đã cho bọn hăn đẹp mặt.”

“Diệp gia? Là thế lực như thế nào?” Dạ Nhược Ly nhíu mày, nàng mới tới Phong Hòa thành nên rất nhiều thế lực nàng không biết.

“Ở Phong Hòa thành có hai thế lực lớn, một là thành chủ, 2 là Diệp gia, vốn trước kia Diệp gia so với thành chủ yếu hơn một chút thế nhưng...” Thở dài, giọng điệu Quân Huyền Lăng tràn đầy bất đắc dĩ cùng không cam lòng: “Mấy ngày trước đây, trưởng lão Thương Khung giới nhìn trúng thiên phú luyện đan của Diệp Thu, đã nhận nàng làm đồ đệ.”

“Thì ra là thế.” Giờ Dạ Nhược Ly mới biết vì sao người Diệp gia nhìn thấy Quân Huyền Lăng lại có thái độ ngạo mạn như vậy.

“Chuyện này cũng chỉ có thành chủ là biết được, trưởng lão kia muốn cho Diệp Thu lập uy nên truyền thụ cho nàng một ít huyền kỹ, làm nàng

thắng lợi, huyền kỹ Thương Khung tất nhiên tốt hơn Phong Hòa thành gấp mấy lần, lần này phỏng chừng Diệp Thu sẽ đoạt ngôi quán quân.

Đang nói chuyện thì bên ngoài lại có người đi vào, hiển nhiên cũng vì mục đích tham gia thi đấu tuyển chọn thiên tài, nhưng nhìn thấy người này Dạ Nhược Ly biến sắc, một cảm giác nguy hiểm nảy lên, chính bản thân nàng cũng không biết người này sao lại làm cho nàng có cảm giác như vậy.

Chẳng lẽ hẳn là cao thủ thâm tàng bất lộ? Người nam nhân này chỉ chừng 25 tuổi, lại làm cho nàng thấy nguy cơ, ít nhất cấp độ cũng ở mức Huyền tôn!

Cảm nhận cái nhìn chăm chú của Dạ Nhược Ly, nam tử chuyển mắt, trong nháy mắt đó là một con người lạnh như băng, hung hăng đập vào lòng Dạ Nhược Ly.

Mặc dù dung mạo nam nhân này tuấn mỹ tuyệt luân nhưng trên người lại có khí tức lạnh lùng, người ngoài nên tránh xa ngàn dặm, tựa hồ như không có bất kì ai có thể đi vào lòng tảng băng này.

Thu hồi ánh mắt, nam tử chậm rãi bước đi, không còn nhìn Dạ Nhược Ly nữa.

Hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi khắp quảng trường.

Lúc này ở quảng trường sớm đã chật kín người, ánh mắt những người này đều sùng bái nhìn mấy vị lão giả trên đài cao.

“Ha ha, Trương trưởng lão, các người cảm thấy thông qua cách này có thể tìm được thiên tài?” Ngô trưởng lão vuốt cằm râu trắng, cười tủm tỉm nhìn mọi người phía dưới.

“Người thế tục cho dù có mạnh như thế nào cũng kém rất xa so với người Thương Khung giới, hôm nay cũng không nên ôm nhiều hy vọng,

bất quá ta nghe nói Đan trưởng lão nhìn trúng một người, người cũng đừng quên quy củ của Thương Khung giới.”

Nghe những lời này, ánh mắt đều tập trung nhìn Đan trưởng lão.

“Các người ghen ghét ta tìm được thiên tài?” Đan trưởng lão ngẩng đầu, sắc mặt mang vài phần đắc ý: “Nha đầu Diệp gia quả thật không tệ, cũng không phải là gian tế của tiên nhân phái tới, những quy củ kia tự nhiên không nhiều lời, phải biết thiên tài tu luyện rất dễ dàng có được nhưng thiên tài luyện đan chính là ngàn dặm khó chọn một a, tuy thiên phú của Đan Tuyệt Kỳ không tồi nhưng có ai lại nhiều hơn một thiên tài?”

Ngô trưởng lão cười cười, ánh mắt đảo qua đám người phía dưới thở dài: “Cách đây rất lâu rồi chúng ta cũng có thời tuổi trẻ như vậy, tuổi trẻ thật tốt a, Trương trưởng lão, Hỏa trưởng lão, Lam trưởng lão, nếu Đan trưởng lão có thể cam đoan như vậy thì chúng ta cũng nên theo hã vậy, hơn nữa ta cũng muốn thông qua cuộc tỷ thí này xem nha đầu Diệp gia kia có thiên phú đến mức nào.”

Bọn hã đều biết được Đan trưởng lão vụng trộm truyền huyền kỹ cho nha đầu Diệp gia, cuộc tỷ thí này nàng ta thắng chắc rồi.

Sở dĩ Đan trưởng lão muốn nàng ta thông qua cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài này bước vào Thương Khung giới cũng có chút danh tiếng, thuận tiện cho việc làm ngày sau.

Cho nên không cần xem cũng biết, cái kết nhất định đã xong.

“Quân Huyền Lăng!” Diệp Thu đứng ở chỗ phần đông đệ tử Diệp gia túm năm tụm ba hướng về phía Quân Huyền Lăng, ánh mắt xinh đẹp đầy khinh thường, không chút biểu tình nói: “Trận thi đấu này Diệp Thu ta sẽ cho người xem khoảng cách chênh lệch giữa ta và người, cho dù người đột phá Thiên Huyền sư trước ta nhưng người cũng không phải là đối thủ của ta, ta mới chính là người mạnh nhất Phong Hòa thành!”

Sắc mặt tuần tú trầm xuống, cười lạnh một tiếng: “Ta đây mỗi mắt mong chờ.”

“Đúng rồi, người cũng biết quá trình thi đấu vòng loại? Trận này tiến hành tổ đội, không biết Quân Huyền Lăng người chung đội với ai?” Diệp Thu lạnh lùng liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, vẻ mặt càng thêm trào phúng: “Cùng nàng sao? Một phế vật Địa Huyền sư cấp thấp? Ta đây chính xác nói cho người biết người thua chắc rồi.”

Vứt bỏ lời nói sau lưng, Diệp Thu quay người rời đi, mà thuộc hạ sau lưng nàng ta cười dài một tiếng: “Ha ha...”

Nắm chặt tay, sắc mặt Quân Huyền Lăng tái nhợt, trán nổi gân xanh, cá giận nói: “Người Diệp gia thật sự là khinh người quá đáng! Nếu vòng thi đấu đúng là chọn đội như nàng ta nói thì Nhược Ly chúng ta hợp thành đội đi, ta không tin lại thua trong tay đám người này.”

Dạ Nhược Ly nhún vai, cười bất đắc dĩ.

Nếu muốn thắng cũng không quá khó khăn, đám người Diệp gia kia nàng cũng không thèm để vào mắt, cho dù nàng muốn diệt cả tộc Diệp gia cũng là chuyện dễ dàng.

“Khục khục, các vị, mời các vị yên lặng một chút...” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, ánh mắt ác liệt nhìn đám người phía dưới, lập tức mọi âm thanh đều im bật, ánh mắt nhìn vị lão giả kia.

“Nhiệm vụ lần này của các vị là đến Vân Lĩnh Phong, lão phu đã ném Huyền thú vào đó, nhiệm vụ lần này cực kì nguy hiểm, trong đó càng không thiếu Huyền thú cấp 24, cho nên mọi người nên thành lập đội ngũ, hơn nữa ở Vân Lĩnh Phong có thể cướp Huyền thú của người khác nhưng không cho phép giết người nếu không sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu!”

“Đương nhiên, nhiệm vụ của các vị không phải bắt Huyền thú.” Ánh mắt Ngô trưởng lão đảo quanh một lượt, thấy mọi người tràn đầy nghi hoặc nhìn lão, lão mới bắt đầu nói.

“Trong tay Huyền thú đều có một thẻ gỗ thủ hộ, các vị phải đánh bại được Huyền thú hơn nữa lấy được thẻ gỗ mà không giết chúng, thẻ gỗ được chia thành màu vàng, đen, xanh da trời, đỏ, xám trong đó màu xám được 10 điểm tích lũy, đỏ được 20 điểm, màu xanh da trời, đen và vàng được 30 điểm, 40 điểm và 50 điểm, chiến thắng này không chỉ dựa vào thực lực mà còn dựa vào vận khí, trong 7 ngày có thể tích lũy được 200 điểm thì được thông qua.”

Mọi người đều yên lặng lắng nghe bởi cuộc thi đấu này đối với họ mà nói là vô cùng quan trọng.

Thương Khung giới là nơi mà từ lâu bọn hắc đã muốn vào, chỉ cần thông qua cuộc thi đấu này liền có thể bước vào Thương Khung giới, bọn hắc sao có thể không khẩn trương?

Nhưng thần sắc Diệp Thu lại vô cùng thoải mái, bởi phần thắng nhất định sẽ là của nàng ta.

Đã có huyền kỹ Đan trưởng lão truyền cho tại đây còn ai là đối thủ của nàng ta? Người thắng trong trận chiến này chính là nàng, hơn nữa chuyện nàng ta tiến vào Thương Khung giới chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

“Được rồi, các vị, hiện tại mau xuất phát tới Vân Linh Phong đi!”

Ngô trưởng lão vừa nói xong đại bộ phận đã rời đi.

Trước lúc rời đi Diệp Thu liếc mắt nhìn Quân Huyền Lăng một cái, như có lời muốn nói nhưng đều bao hàm trong cái liếc mắt ấy.

Vân Lĩnh Phong kéo dài vạn dặm, địa thế hiểm ác, vì vậy trưởng lão Thương Khung giới mới lấy nơi này làm địa điểm khảo nghiệm, nếu không phải người ở đây tất sẽ chịu nhiều thua thiệt.

Lúc này bên ngoài Vân Lĩnh Phong có một Huyền thú nhìn chăm chăm hai người, nghe răng trợn mắt, tựa hồ muốn tiến lên đem hai người nuốt vào bụng.

“Có làm không vậy vì sao chúng ta vừa đến nơi lại gặp ngay Huyền thú cấp 20?” Quân Huyền Lăng nhíu mày, lách mình ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly, Huyền thú này để ta đối phó, nàng cứ trốn ở đằng sau đi.”

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gật đầu, với cấp độ của Quân Huyền Lăng có thể tự mình đối phó với Huyền thú cấp 20, ngược lại nàng cũng muốn nhìn xem thực lực của hắn.

Quân Huyền Lăng không hổ danh là Thiên Huyền sư, mặc dù là Huyền thú cấp 20 cũng thua hắn một bậc, bất quá chế ngự Huyền thú làm hắn mất không ít tinh lực, cho nên cả người vô cùng mệt mỏi.

Lùi về sau vài bước, thở hổn hển rồi chửi thề vài câu, Quân Huyền Lăng lau mồ hôi trên trán, cười nhìn Huyền thú bị đánh nằm sấp cách đó không xa: “Người thua, mau giao thẻ gỗ cho ta!”

Huyền thú run run đứng lên, ánh mắt hung tàn nhìn Quân Huyền Lăng, cười nhạo: “Ai nói ta thua nhất định phải giao cho người? Ta không đưa!”

Quân Huyền Lăng biến sắc, khó trách quy định không thể giết Huyền thú, thì ra Thương Khung giới muốn làm khó bọn hắn.

Không thể giết, đánh bại nó thì lại không cho, nên làm gì đây?

Thấy vậy Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Huyền thú, giọng điệu uy hiếp: “Thẻ gỗ kia người có cho hay không?”

“Ta không...”

Lời còn chưa nói xong, âm thanh đã im bật, trong mắt Huyền thú lập tức bày ra vẻ ngu ngơ, vội vàng lấy thẻ gỗ ra nói: “Thẻ gỗ ở chỗ này, người lấy đi.”

Nhìn thấy Huyền thú cung kính đưa thẻ gỗ cho Dạ Nhược Ly, Quân Huyền Lăng thực chấn động.

Vừa rồi cái tên Huyền thú này bày ra bộ dạng rồi rằm, vì sao lại có thể dễ dàng đưa thẻ gỗ ra, dường như không giống lúc trước? Chẳng lẽ cái này gọi là kỳ thị giới tính? (Ha ha, anh này nghĩ hay thật =))))))))))

Đối mặt với vẻ ngạc nhiên của Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly chỉ trả lời hần 4 chữ.

“Vấn đề nhân phẩm!” =)))

Vấn đề nhân phẩm? Con mẹ nó vấn đề nhân phẩm, chẳng lẽ nhân phẩm của Quân Huyền Lăng hần thật sự rất kém sao? Rõ ràng là tên Huyền thú háo sắc này kỳ thị phái nam, cái này thật không công bình.

Nhìn bóng lưng của Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng mỗi lúc một xa, mắt Huyền thú không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm thì thào: “Kỳ quái, giọng nói kia sao lại vang trong đầu ta? Hơn nữa lại còn có cả giọng nói của Hoàng thú? Ta và bạn đồng hành đã tới Thương Khung giới nhiều năm như vậy tuyệt đối không thể nghe lầm, Hoàng thú lại còn muốn ta giữ bí mật, cho nên những người Thương Khung giới có hỏi ta cũng không nói.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Thương Khung Giới Cũng Gian Lận

Thời gian từ khi thi đấu đến nay đã được 3 ngày.

Trong 3 ngày này, Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng đã dành được 150 điểm, mặc dù không biết thành tích người khác như thế nào nhưng cũng biết rõ được muốn lấy điểm tích lũy thật sự rất khó khăn.

Không phải ai cũng có cách làm giống Dạ Nhược Ly, có khả năng trấn áp Huyền thú trong tích tắc, nếu như bọn Huyền thú cố tình gây khó dễ thì cho dù qua 7 ngày cũng không đủ điểm tích lũy.

Ngay lúc đó từ trong bụi cỏ một đám thân hình khôi ngô vọt ra, chỉ thấy trên những tay người này cầm một cái búa to, tuổi không lớn lắm, bộ dạng cực kì bừa hăn, nhất là tên thủ lĩnh, trên mặt có cái sẹo dài từ khóe mắt đến cằm, da thịt màu hồng phấn lồi lõm vô cùng đáng sợ, chỉ cần liếc qua một cái sẽ sợ đến run rẩy.

“Hai người các người thức thời thì mau giao thẻ gỗ ra cho chúng ta, nếu không không khỏi chịu nổi đau xác thịt đâu.” Tên mặt sẹo khiêng đại đao, cất bước tiến tới, cái sẹo kia không ngừng rung rung, nhìn thấy vô cùng dữ tợn.

Quân Huyền Lăng nhướng mày, ánh mắt nhàn nhạt nhìn tên mặt sẹo, thấp giọng nói: “Những người này không phải người Phong Hòa thành, có thể là người của thành khác, chỗ thương Khung giới quản lý không chỉ có

một Phong Hòa thành, ta sẽ chế trụ bọn hăn, nàng nhanh chóng chạy khỏi đây đi.”

“Không cần,” Dạ Nhược Ly lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng đảo qua đám người kia: “Ta không cho rằng gặp phải hạng người này cần phải né tránh.”

Mây kiếm khê nhãn lại, khuôn mặt tuấn tú xoẹt qua tia lo lắng: “Người mạnh nhất là Địa Huyền sư đỉnh phong, với thực lực Huyền sư cấp thấp như nàng nhất định sẽ bị thương, nàng vẫn là nên đi trước, ta sẽ theo sau.”

Nhưng Dạ Nhược Ly vẫn lắc đầu như trước: “Không cần, yên tâm đi, không nắm chắc ta sẽ không làm như vậy.”

Tuy nàng không muốn bộc lộ thực lực Huyền Hoàng nhưng không có nghĩa là không có cách nào chế trụ bọn hăn, nếu bọn hăn không trêu chọc nàng nàng tất nhiên sẽ bỏ qua, còn nếu không chỉ sợ nàng phải ra tay một phen.

“Hừ, xem ra các người không muốn giao, đã như vậy ta cũng không khách khí nữa, các huynh đệ, đoạt hết thẻ gỗ của bọn hăn cho ta!” Tên mặt sẹo càng dữ tợn, hạ đại đao trên vai xuống bổ nhào về phía Quân Huyền Lăng.

Một trận hỏa hoa (hoa lửa) cực nóng đánh về phía Quân Huyền Lăng, chỉ là từ đầu đến cuối sắc mặt Quân Huyền Lăng không chút biểu tình, trong mắt hăn đám người này chẳng qua chỉ là hạng tôm tép mà thôi. Trước khi đại đao chém tới, thân hình Quân Huyền Lăng thoắt ẩn thoắt hiện sau đó biến mất.

“Cái gì?” Tên mặt sẹo đột nhiên cả kinh, vừa rồi gã có cảm giác rất khác thường, sau lưng của gã là một trận cuồng phong đang cuốn tới.

Vội vàng quay người, nhưng trong chớp mắt một bàn tay xuất hiện trước mặt gã, trùng trùng điệp điệp vỗ vào ngực gã.

Tên mặt sẹo bị ép lùi xa mấy trượng, khoe môi hiện ra vết máu, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Người...Người là Thiên Huyền sư? Bất quá thế này là thế nào? Nữ tử kia là đồng bọn của người? Các huynh đệ, bắt nữ nhân kia lại, ta không tin sẽ bị thất thủ như thế này.”

Quân Huyền Lăng biến sắc, đang muốn đổi hướng bảo vệ Dạ Nhược Ly thì bị cảnh tượng kia làm cho há hốc cả mồm.

Trong núi, gió nhẹ lướt qua xiêm y màu trắng, Dạ Nhược Ly đón gió mà đứng, mặt không biểu tình nhìn đám người vây quanh. Một tia sáng từ trong tay nàng bắn ra, khi ánh sáng kia rơi xuống đất tinh tế xoay thêm vài vòng, xoáy ra một trận cuồng phong, trong nháy mắt những người vây quanh nàng bị cuồng phong thổi ngã xuống đất, ôm bụng rên rĩ.

Hung hăng nuốt nước miếng, toàn thân tên mặt sẹo run rẩy không thôi, ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

“Hồ Thiên, thu thẻ gỗ của bọn hăn cho ta!” Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, bóng dáng Tuyết Hồ lóe lên, đứng trước mặt tên mặt sẹo, đem tên mặt sẹo đá ra xa.

“Tiểu tử, chủ nhân của ta muốn thẻ gỗ của các người, các người muốn tự mình nộp ra hay muốn ta giúp?” Tuyết Hồ vẫy vẫy cái đuôi, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng mặt tên sẹo, ánh mắt xanh da trời đầy vẻ uy hiếp.

Tên mặt sẹo hoảng sợ nhìn tuyết hồ trước mặt, run run rẩy rẩy lấy thẻ gỗ trong lòng ra: “Cái này...Đây là tất cả thẻ gỗ của tiểu nhân, đại nhân tha mạng a!”

“Thật không có cốt khí, vừa uy hiếp một chút đã đầu hàng, như vậy mà cũng đòi ăn cướp?” Tuyết Hồ ôm hết số thẻ gỗ kia vào ngực, còn không quên quăng ánh mắt khinh bỉ nhìn đám người kia một cái.

“Ha ha, chủ nhân xinh đẹp, thấy chiêu thức của ta thế nào?” Đưa thẻ gỗ cho Dạ Nhược Ly, Tuyết Hồ sùng nịnh tươi cười.

“Phải chăng người muốn cùng chu Tước một lần?” Dạ Nhược Ly nhận lấy thẻ gỗ, im lặng liếc nhìn Tuyết Hồ, sau đó tiến lên tìm kiếm khắp người đám người kia, xác định không còn thẻ gỗ mới thả họ đi.

Nghe thấy tên của Chu Tước, Tuyết Hồ sợ run cả người, vội vàng lui về sau hai bước: “Cái này, chủ nhân, không cần, ha ha, rất phiền tới hân, ha ha.”

Lúc này, Quân Huyền Lăng ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời. Khó trách nàng không sợ hãi, có Huyền thú cường đại như vậy cũng không kém hân bao nhiêu, thật không biết nàng chỉ có chừng đó thực lực sao có thể có được Huyền thú mạnh mẽ như thế?

“Quân Huyền Lăng, ta có chủ ý này, không biết có được không?” Nhìn điểm thẻ gỗ, Dạ Nhược Ly liền nảy ra một ý định. Những người này vốn có điểm, mặc dù không bằng nàng và Quân Huyền Lăng nhưng cũng được 80 điểm, hơn nữa nàng đã có 150 điểm, thêm vào nữa là 230 điểm, đã vượt qua số điểm tích lũy cần thiết. Xem ra lần cướp bóc này so với việc chiến đấu còn nhanh hơn.

“Nàng nói chúng ta đi cướp điểm tích lũy của người khác?” Ánh mắt Quân Huyền Lăng sáng ngời, ngón tay thon dài sờ cằm, khóe môi có chút cong lên: “Chủ ý không tồi, nếu không chúng ta cứ làm vậy đi.”

Rất nhanh sau đó còn cách thời gian quy định một ngày.

Dưới đỉnh Vân Lĩnh Phong, năm vị trưởng lão Thương Khung giới đã sớm chờ ở đây, bất quá sắc mặt trầm tĩnh, tựa hồ như đã sớm có kết quả của việc tỷ thí này.

“Ha ha, không cần suy nghĩ nhiều, quán quân chắc chắn sẽ là của nha đầu Diệp gia kia.”

“Ngày hôm qua ta đã xem qua Vân Lĩnh Phong, nha đầu Diệp gia kia xác thực rất có thủ đoạn, đã thu được gần 700 điểm tích lũy, kết quả đến bậc này sớm đã hơn quy định của chúng ta gấp 3 lần.”

“Đó là đương nhiên, ta đã sớm nhắc nhở Huyền thú trong Vân Lĩnh Phong, không cho phép gây khó dễ với đồ nhi của ta, chỉ cần đồ nhi đánh bại được bọn chúng thì phải giao thẻ gỗ trong tay ra, cho nên nàng có ưu thế hơn người khác rất nhiều nha.”

Nghe vậy, chúng trưởng lão cười khổ một tiếng, nhưng sự việc này cho dù Đan trưởng lão không nói, bọn hãn cũng biết.

Bất quá chỉ cần nha đầu Diệp gia kia thật có thực lực như vậy thì cho nàng đi cửa sau có sao đâu? Nhưng bọn hãn cũng chỉ cần biết trong lòng, nếu có người khác biết bọn hãn giúp người dự thi gian lận thì sự anh minh của Thương Khung giới sẽ bị hủy hoại trong chớp mắt.

Ngay lúc chúng trưởng lão đang nói chuyện thì tất cả người dự thi đều đi ra.

Trong đó có vui vẻ cũng có ủ rũ, theo nét mặt cũng có thể dự đoán được kết quả.

Quân Huyền Lăng vừa bước ra khỏi Vân Lĩnh Phong liền nhìn thấy vẻ mặt không chút biểu tình của Diệp Thu, nhưng trong mắt lại ánh lên sự tự tin vô cùng mạnh mẽ.

Dường như phát hiện được cái nhìn của Quân Huyền Lăng, Diệp Thu quay đầu nhìn lại, thấy tổ hợp hai người bọn họ, liền nở ra nụ cười khinh thường. Quân Huyền Lăng thực sự là tổ hợp với một Huyền sư cấp thấp,

giống như kí sinh? Hắn có thể có được thành tích gì? Quán quân lần này ngoại trừ Diệp Thu nàng ta còn ai xứng hơn?

Mà giữa đám người chỉ có một người lẳng lẳng mà đứng, tựa hồ như người đó và khung cảnh ồn ào này là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Người này toàn thân áo trắng, khuôn mặt tuấn mỹ chứa đầy hàn khí, con người như có tầng sương mỏng, cản trở tầm nhìn mọi người đồng thời cũng khiến cho người khác không thể nhìn rõ nội tâm của y.

Khí thế trên người y là khí thế độc nhất, nam tử tuyệt thế như vậy không nên ở nơi trần tục này. Có lẽ bởi hàn khí trên người y mà xung quanh không một bóng người, tựa hồ như đứng bên cạnh y sẽ không thể chịu nổi hàn khí kia.

“Người này không đơn giản!” Dạ Nhược Ly có chút cau mày, nam tử áo trắng kia làm cho nàng có cảm giác bị uy hiếp, y tuyệt đối không đơn giản giống như người bình thường, nam nhân này là cường giả.

“Khục khục, thi đấu tuyển chọn đã kết thúc, ta sẽ công bố kết quả.” Thanh âm uy nghiêm vang lên giữa núi sông làm mọi người hoàn hồn lại, ánh mắt đều nhìn về Trương trưởng lão đang nói.

“Tổ đội 3 người Trương Phi, tổng được 50 điểm, đào thải.”

“Tổ đội 4 người Lý Lập, tổng được 100 điểm, đào thải.”

“Tổ đội 2 người Ngô Thanh Lâm, tổng 400 điểm, bình quân người được 200 điểm, vừa vặn thông qua.”

“Một người Diệp Thu...” Trương trưởng lão ngạc nhiên nhìn Diệp Thu, khẽ chau mày: “700 điểm, thông qua.”

“Oanh!”

Theo lời nói của Trương trưởng lão, đám người kia trở nên huyền ảo.

Một mình nàng ta được 700 điểm? Điều này sao có thể? Điểm này cao đến mức không hợp thói đời đi à nha? Xem ra quán quân lần này nhất định là của Diệp Thu tiểu thư rồi.

Hưởng thụ sự sùng bái của mọi người, Diệp Thu vẫn giữ vẻ mặt không chút biểu tình, nhưng trong mắt lại hiện lên tia đắc ý.

Chỉ là trừ Đan trưởng lão, mấy vị trưởng lão còn lại của Thương Khung giới chỉ còn có thể hai mắt nhìn nhau, lão tự nhiên biết rõ Diệp Thu không đi một người, nàng ta có tổ đội với đệ tử Diệp gia.

Trương trưởng lão vội vàng tìm điểm của đám đệ tử Diệp gia, quả nhiên đều là 0 điểm, cũng có thể nói đám đệ tử kia 1 điểm cũng không có.

Làm sao có thể? Thực lực của đệ tử Diệp gia cũng đã đạt đến Huyền sư đỉnh phong, không có khả năng ngay cả 1 điểm cũng không đạt được.

Bốn vị trưởng lão lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đối với việc giúp Đan trưởng lão để Diệp Thu gian lận đã không có nhiều hảo cảm, nay lại càng có ác cảm hơn.

Nếu như vì hào quang của bản thân mà lại hy sinh lợi ích của những người trong gia tộc liệu có thể trở thành người có tài trong Thương Khung giới? Nếu không phải vì mặt mũi của Đan trưởng lão bọn hăn cũng không muốn cho Diệp Thu thông qua cuộc tỷ thí này. Bởi cuộc tỷ thí này có thể kết hợp với người khác, cho dù có tính tổng điểm, nhưng bình quân ra phải được 200 điểm 1 người mới có thể thông qua.

“Không được, trở về Thương Khung giới phải nói lại cho Giới chủ biết, không thể trọng dụng Diệp Thu.” Cùng lúc, trong lòng bốn vị trưởng lão thầm ra quyết định này.

“Ta nói Trương trưởng lão ngài còn không mau tuyên bố tiếp? Chắc hẳn nha đầu Diệp gia đứng đầu rồi, ha ha, một người đạt được 700 điểm, thành tích cao đến bậc nào, ai còn có khả năng cao hơn nữa chứ?” Đan trưởng lão cũng mặc kệ có gian lận hay không, với lão mà nói chỉ cần đồ nhi của lão có đạt được quán quân thì gian lận có làm sao, so với thắng lợi vẫn quan trọng hơn.

“Ha ha, Đan trưởng lão, không cần gấp, để ta tuyên bố tiếp.” Trương trưởng lão nhàn nhạt cười, đi đến chỗ nam tử áo trắng, sắc mặt lạnh yên biến đổi: “Thánh Dạ, 900 điểm.”

Cũng cùng một người một đội, lại hơn Diệp Thu 200 điểm.

Thánh Dạ này còn là người sao? Có thực lực bừa hăn như vậy? 900 điểm? Điểm này cho dù là đội ngũ 2, 3 người cũng không thể đạt được, huống chi chỉ có mình hăn?

Sắc mặt Diệp Thu và Đan trưởng lão đều đại biến, bọn hăn không thể ngờ được lại có một cường giả xuất hiện.

“Không có khả năng!” Đan trưởng lão nắm chặt tay, ánh mắt nhìn chăm chăm đám người: “Khẳng định không chỉ mình hăn, nói không chừng là đội ngũ 5, 6 người, gian lận thế này không thể chấp nhận được, Thương Khung giới nhất định sẽ trừng trị không tha!”

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau, đều cười khỗ, cuối cùng Trương trưởng lão lên tiếng: “Đan trưởng lão, mấy ngày nay chúng ta ở Vân Linh Phong giám sát, đúng là một người.”

Dung nha gia nua của Đan trưởng lão lại biến đổi thêm một lần nữa, lão gia hỏa kia thật sự không khôn ngoan chút nào, chỉ cần lão nói gian lận thì cho dù không gian thì cũng phải xử trí theo gian lận sao? Nếu lão không phán tội thì vị trí đứng đầu kia chẳng phải đổi chủ rồi sao?

Ngô trưởng lão quét mắt nhìn Đan trưởng lão, sau đó lại nhìn Trương trưởng lão, ánh mắt như hồ ly nheo lại, cười tủm tỉm nói: “Trương trưởng lão, người có báo điểm nữa không? Nếu không để ta thông báo đi.”

“Ha ha, không cần.” Trương trưởng lão cười hai tiếng, lập tức hướng đến tổ đội hai người Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng, giở thẻ gỗ ra xem, kinh ngạc trừng to hai mắt nhìn.

Một lát sau, mới phục hồi tinh thần, cười nói: “Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly, tổ đội 2 người, tổng điểm 2200 điểm, bình quân 1100 điểm, thông qua.”

“Xoạt!”

Nghe thấy Trương trưởng lão báo điểm, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Vốn tướng Diệp Thu đã rất cao rồi, về sau lại thêm một tên Thánh Dạ xuất hiện nửa đường, vậy mà còn có người cao hơn 1000 điểm, đây có phải là người nữa không a?

Ngô trưởng lão cũng ngạc nhiên nhìn hai người, tựa hồ như bị mức điểm cao ngất ngưỡng làm choáng váng.

“Làm sao có thể? Quân Huyền Lăng sao lại có thực lực này?” Diệp Thu nắm chặt đôi tay phấn nộn, khuôn mặt tái nhợt, giữa hàng lông mày đã không còn thấy nét cao ngạo mà đổi lại thành không cam lòng.

Nàng ta cho rằng cho dù có thể nào cũng phải hơn được Quân Huyền Lăng kia, ai có thể ngờ điểm của hắn lại cao như vậy?

Với thực lực của hắn, sao có thể làm được?

Ánh mắt Diệp Thu chưa bao giờ liếc qua nhìn Dạ Nhược Ly đang đứng cạnh Quân Huyền Lăng, chỉ là một Huyền sư cấp thấp, chỉ biết cản trở mà

thôi, căn bản không thể nào trợ giúp cho Quân Huyền Lăng.

Trưởng trưởng lão hồi phục tinh thần, tiếp tục đọc điểm của những người còn lại, nhưng cho dù điểm có cao bao nhiêu cũng không vượt quá 300 điểm, vì vậy danh sách 3 người cao nhất cũng được định đoạt.

Sau khi biết điểm, Trưởng trưởng lão trở về vị trí của mình, hắng giọng nói ra: “Các vị, vòng loại đã chấm dứt, có 50 người đạt tư cách thi tuyển, mà 3 người đứng đầu không cần ta nói các vị cũng đã biết? Mọi người phía dưới trở về chuẩn bị một chút, ngày mai bắt đầu tham gia thi đấu tranh cử.”

50 người có tư cách thi đấu vô cùng kích động, những người bị loại liền rời khỏi Vân Linh Phong. Thất bại lần này, cả đời bọn hắn cũng không có cơ hội tiến vào Thương Khung giới thần thánh.

“Bốn vị trưởng lão, hôm nay vì sao các vị lại không nghe theo lời ta nói?” Lúc này trong phòng, trong mắt Đan trưởng lão chứa đầy lửa giận, hiển nhiên kết quả tỷ thí hôm nay làm tâm tình lão rất tệ.

“Nếu như các người tuyên bố nam tử tên Thánh Dạ kia gian lận, thì cho dù không gian lận cũng coi như gian lận.”

“Đan trưởng lão, lời này không đúng rồi,” Trưởng trưởng lão nhướng mày, không chờ chút mặt mũi nói: “Hắn không gian lận thì sao chúng ta có thể phán xét bừa bãi? Đừng quên, chúng ta mở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài để tránh nguy cơ kia chứ không phải vì cá nhân, nếu người muốn nhận nha đầu Diệp gia kia làm đồ đệ chúng ta không ngăn cản bởi đó là chuyện của người, nhưng cuộc thi đấu này là chuyện của toàn bộ người Thương Khung giới, sao chúng ta có thể phán quyết lung tung?”

“Trưởng trưởng lão nói không sai,” Lam trưởng lão nhàn nhạt cười, ngón tay nhẹ nhàng ma sát với mặt bàn: “Giới chủ đã ra quy định, lần tuyển chọn thiên tài này trước hết là chọn thêm nhân tài, thông qua khảo sát đánh giá bồi dưỡng, hoặc là người có một không hai mới có thể được chọn, nhưng

nếu người muốn thu nhận nha đầu Diệp gia chúng ta cũng không phản đối, mà Diệp nha đầu gian lận chúng ta cũng vì mặt mũi của người mà nhắm một mắt mở một mắt, thế nhưng chúng ta cũng có nguyên tắc của riêng mình.”

Ngô trưởng lão và Hỏa trưởng lão mặc dù không nói gì nhưng bọn hắc cũng cùng lập trường với hai vị trưởng lão này.

“Người...Các người được lắm!” Đan trưởng lão vỗ bàn, hung dữ trừng mắt nhìn 4 người: “Hừ, cho dù không có sự trợ giúp của các người, ta cũng có biện pháp để nha đầu kia chiến thắng trong vòng tỉ thí tiếp theo!”

Dứt lời, liền không quay đầu lại mà rời đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn 4 người sau lưng.

“Thật là...cũng không phải là Luyện đan sư gia tộc trưởng lão, sao lại cố chấp thế?” Hỏa trưởng lão hừ lạnh một tiếng, lườm lườm, nói ra: “Nha đầu Diệp gia đó ta cũng không xem ra gì, nhân phẩm có vấn đề, loại người thấy lợi quên nghĩa kia ta thật không muốn cho nàng ta bước vào Thương Khung giới, nếu không không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa.”

“Người nói thật đơn giản.” Trưởng trưởng lão thở dài, giọng điệu bất đắc dĩ: “Đan trưởng lão này là đệ nhất Luyện đan sư, cho dù thân phận chúng ta giống nhau nhưng tư cách của hắn cao hơn chúng ta 1 bậc, thân phận Luyện đan sư thật sự rất tôn quý, cho dù không phục cũng không có biện pháp, huống chi...”

Ngừng lại một chút, Trưởng trưởng lão tiếp tục nói: “Đan gia Đan Tuyết Kỳ thiên phú xuất chúng, cũng được xem là nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới, chuyện này Giới chủ cũng đã đồng ý, người nói chúng ta có thể gây khó dễ với Đan gia sao? Bất quá làm người cũng có nguyên tắc làm người, loại việc đi hãm hại người khác, ta làm không được.”

Dứt lời, chúng trưởng lão đều gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Trưởng trưởng lão.

Địa vị Đan gia ở Thương Khung giới, chỉ kém hơn Giới chủ một chút, không đơn giản là vì thân phận Luyện đan sư mà còn là vì Đan gia có thiên tài Đan Tuyệt Kỳ.

“Vô Y công tử đã về Thương Khung giới.” Lam trưởng lão có chút liễm lông mày, động tác ma sát với mặt bàn dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, thở dài một tiếng: “Có thể nhìn thấy thái độ của Vô Y công tử sẽ không cười Đan gia Đan Tuyệt Kỳ làm thê tử, ta nghe nói Vô Y đã có nữ nhân yêu thương, cũng đã bãi đường thành thân ở thế tục giới.”

“Ánh mắt Vô Y công tử sẽ không kém.” Ngô trưởng lão cười cười, trong mắt có tia linh quang: “Người hấn nhìn trúng nhất định không phải là nữ tử bình thường, không biết so với Đan gia Đan Tuyệt Kỳ sẽ như thế nào? Bất quá Đan gia và Giới chủ cũng sẽ không cho phép Vô Y công tử và nữ nhân kia ở cùng nhau, chỉ là Vô Y công tử trở về Thương Khung giới nhất định sẽ đến đó tu luyện, chờ hấn bế quan ra, tất nhiên sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đến lúc đó không biết còn có ai có thể ức chế được hấn?”

“Ha ha, ta ngược lại rất chờ mong...” Hỏa trưởng lão vuốt chòm râu, nhìn nụ cười có chút hả hê: “Vô Y công tử lấy ai cũng hơn lấy nữ tử Đan gia, Đan gia hôm nay cao ngạo không ai bì, nếu như Đan Tuyệt Kỳ thành thê tử của Vô Y công tử, chỉ sợ toàn bộ Thương Khung giới đều bị khống chế trong tay Đan gia.”

Chúng trưởng lão lại gật đầu, rõ ràng ai cũng hy vọng địa vị Đan gia mau rơi xuống. Dù sao, bọn hấn cũng đã đắc tội triệt để với Đan trưởng lão.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh mắt trời trải dài khắp nơi, ở quảng trời sớm đã chật kín người, mà ở phía trước tất nhiên là mấy vị trưởng lão Thương Khung giới.

Bởi vì mâu thuẫn ngày hôm qua nên sắc mặt Đan trưởng lão nhìn ai cũng không tốt, thật giống như 4 người kia đang nợ bạc của lão.

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau cười khố, thực sự bất đắc dĩ.

“Chư vị, cuộc thi đấu tranh cử ngày hôm nay bắt đầu.”

Nhìn thấy người đã đến đông đủ, Trương trưởng lão đứng lên, vuốt chòm râu bạc, thanh âm uy nghiêm truyền khắp toàn bộ quảng trường.

“Trận thi đấu tranh cử là chinh phục Huyền thú.” Ánh mắt uy nghiêm liếc nhìn đám người, Trương trưởng lão chậm rãi nói: “Ta sẽ chỉ định cho các vị mỗi người một gian phòng, trong đó có mười Huyền thú, trong thời gian một nén nhang, cho dù các vị dùng cách gì, hấp dẫn cũng được, uy hiếp cũng không sao, phục tùng cũng tốt, khiến cho bọn chúng nghe theo lời của các vị là được.”

“Mỗi một gian phòng đều là Huyền thú ngang cấp, cho nên ải này không thể dựa vào vận khí mà chinh phục Huyền thú, có thể đạt được 100 điểm tích lũy thì có thể thuận lợi thông qua thi đấu tranh cử, tiến vào vòng chung kết.”

Nghe thấy lời Trương trưởng lão, tất cả mọi người nhìn nhau.

Cửa ải này không chỉ một mình đối mặt với nhiều Huyền thú mà còn phải chinh phục được bọn chúng, độ khó rất cao nha.

Rất nhanh liền có người dẫn bọn hắn vào gian phòng, Dạ Nhược Ly vừa bước vào bên trong, đã cảm nhận được ánh mắt căm thù nhìn vào nàng, mà ánh mắt ấy không phải của Huyền thú.

Những Huyền thú đang nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, nhìn thấy có người bước vào đều chậm rãi đứng lên, nhe răng nhếch miệng, nhìn chăm chăm vào nàng.

“Chỉ có như vậy?” Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn chúng thú, không hề nhiều lời, trực tiếp giơ nhẫn Huyền Linh phóng Thiên Hoàng và Bạch Hổ ra.

Chúng thú nhìn thấy hai người từ đâu xuất hiện đều bị dọa sợ, cũng không đợi bọn chúng hoàn hồn, thì khí thế bức thú của hai người kia tản ra bao phủ khắp gian phòng.

“Các người nguyện ý đầu hàng, hay đánh? Tự nói!” Lúc này khí thế áp xuống, chúng thú đừng nói là đánh, ngay cả đứng cũng không vững.

Bởi cũng không nói là không được dùng Huyền thú tác chiến cho nên cách làm này của Dạ Nhược Ly cũng được chấp nhận.

“Ta...Ta đầu hàng...” Hắc Hổ giơ móng vuốt, run run rẩy rẩy nói: “Ta nguyện ý tạm thời nghe theo lời người, cho người đạt được tư cách thi đấu.”

“Ta cũng nguyện ý đầu hàng.”

“Ta cũng thế.”

Dạ Nhược Ly phát tay, để Thiên Hoàng và Bạch Hổ thu hồi lại khí thế, ánh mắt rơi vào chúng thú: “Nếu các người đã đầu hàng ta cũng không làm khó dễ các người, nhưng nếu các người dám thay đổi quyết định thì đừng trách ta không khách khí.”

Áp lực được thu về, chúng thú nhẹ nhàng thở ra.

Hắc Hổ liếc mắt nhìn Thiên Hoàng, hơi cảnh giác: “Tuy ta đã rời khỏi rừng rậm Huyền thú lúc còn nhỏ, nhưng sẽ không quên hình dạng của Hoàng thú, chắc hẳn nam tử tóc trắng này là Hoàng thú của rừng rậm Huyền thú?”

Nghe vậy, chúng thú mới để ý tới Thiên Hoàng, lúc này đều kinh ngạc.

Thiếu nữ này là ai, Hoàng thú lại ở bên cạnh nàng? Hơn nữa, nam tử áo trắng kia so với Hoàng thú còn mạnh hơn.

“Ta đúng là Huyền thú chi Hoàng.” Ánh mắt Thiên Hoàng quét về phía chúng thú, giọng điệu đậm bạc: “Sự việc vừa rồi nếu như Thương Khung giới có hỏi ai cũng không được nói, đã biết chưa?”

“Ha ha, Hoàng thú đã nói chúng ta sao có thể không tuân?” Hắc Hồ cười hai tiếng, gãi gãi cái ót, nói ra: “Đúng rồi, Hoàng thú, người chắc cũng biết Đan trưởng lão Thương Khung giới gian lận rồi.”

“Gian lận?” Dạ Nhược Ly nhú mày, Thương Khung giới gian lận?

“Đúng vậy, Đan trưởng lão phân phó cho chúng ta nếu gặp một nữ tử họ Diệp thì không được phép phản kháng, phải phục tùng nàng ta!”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly phát lạnh, việc này vượt quá dự liệu của nàng, xem ra nước Thương Khung giới rất sâu, ngay cả gian lận cũng dám làm, đối với những người tham gia dự thi khác thật sự không công bằng.

Thoáng nhìn thấy dung nhan lạnh lùng của Dạ Nhược Ly, Hắc Hồ cẩn thận nói: “Kỳ thật không cần phải lo lắng, bên trong Huyền thú có một tên đầu bò, tính tình bướng bỉnh, căn bản không chịu phục tùng mệnh lệnh, mà những Huyền thú kia cũng không phải do Đan trưởng lão an bài, nếu nữ tử họ Diệp kia gặp phải tên đầu bò ấy chắc chắn cũng không chinh phục được.”

Dạ Nhược Ly nhẹ gật đầu, không nói gì thêm bởi thời gian còn sớm nên nàng ngồi xuống khoanh chân tu luyện.

ở bên trong ngoại trừ Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ và Diệp Thu thì những người khác muốn bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu chạt vật.

“Các vị, thời gian đã hết, các vị nên gọi Huyền thú mình thu phục đi ra.”

Trương trưởng lão vừa dứt lời, mọi người đều gọi Huyền thú ra.

“Ha ha, trận thi đấu này không cần nhìn cũng biết nhà đầu Diệp gia tất thắng không thể nghi ngờ.” Đan trưởng lão đắc ý cười to hai tiếng, dung nhan già nua không giấu được vẻ đắc ý.

Lão đã sớm nắm chắc, cho dù vận khí không tốt gặp phải tên đầu bò già kia thì cũng có thể đạt được quán quân, bởi ở đây ngoại trừ nàng ta ra, nhất định sẽ không có ai có thể chinh phục được 9 Huyền thú.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Đan Trường Lão Vô Si

Chúng thú liên tiếp bước ra, mọi người đều ngừng thở, nhìn không chớp mắt những Huyền thú kia.

“Một, hai, ba, những người kia thu phục được 3 Huyền thú, một nén nhang có thể thu phục được chừng đó cũng có thể xem là tốt rồi.”

“Các người nhìn xem Quân Thiểu thành chủ đã thu phục được 7 Huyền thú, không hổ danh là Thiểu thành chủ Phong Hòa thành.”

“Nhưng Diệp gia Diệp Thu tiểu thư vẫn còn Huyền thú đang ra, chẳng lẽ quán quân lần này là Diệp Thu tiểu thư sao? Ngoại trừ nàng, có lẽ không còn ai nữa.”

“Không, không nhất định, người xem 2 người kia...”

Mọi người theo ánh mắt của người nói, mọi người đều phát hiện ngoại trừ Huyền thú của những người tham gia đã bước ra hết vẫn còn có Huyền thú của 2 người kia vẫn đang bước ra, tựa hồ như không dứt.

Hai tay Thánh Dạ chấp sau lưng, quanh thân tỏa ra khí tức lạnh lùng mà lại rất cường đại, con người màu đen ánh lên tia hàn khí dày đặc, khuôn mặt tuấn mỹ từ đầu đến cuối cũng không chút biểu tình. Phảng phất như những người đứng ở đây không xứng để lọt vào tầm mắt y.

Đồng dạng Dạ Nhược Ly cũng chưa từng liếc mắt nhìn người khác, lúc này nàng áo trắng phiêu nhiên, phong hoa tuyết đại, mà khí tức quanh thân

lại tương xứng với Thánh Dạ đứng bên cạnh.

Lại là người kia!

Đan trưởng lão nắm chặt tay, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu bọn hăn lại phá hỏng kế hoạch của lão thì...

Trong mắt ánh lên tia ngoan lệ, khóe môi Đan trưởng lão nở ra nụ cười nham hiểm.

Hành động của lão tự nhiên bị 4 vị trưởng lão nhìn thấy, lúc này trong lòng đã cảnh giác, bởi bọn họ đều biết Đan trưởng lão đang có quyền lực cùng uy vọng thì chuyện gì cũng dám làm.

“Đan trưởng lão,” Trương trưởng lão nhíu mày, ánh mắt nhìn Đan trưởng lão không rõ hàm ý: “Chúng ta đến đây vì muốn tuyển chọn nhân tài, nếu như 2 người kia có chuyện gì không may ta không thể không tìm Giới chủ một chuyến rồi, chắc hẳn Giới chủ cũng không cho phép ngài tự chủ trương.”

Khóe môi cười lạnh, Đan trưởng lão nhàn nhạt liếc nhìn Trương trưởng lão: “Người yên tâm, ta sẽ có chừng mực.” Mặc dù nói thế nhưng trong lòng đã sớm ghi hận.

Quyền lực của lão mặc dù lớn nhưng vẫn kém Giới chủ một bậc, sự việc này chắc hẳn Giới chủ cũng biết được, cho dù là lão cũng không tránh được việc bị trừng phạt.

“Mười Huyền thú? Cái gì? Lại có người có thể thu phục được 10 Huyền thú?”

Thanh âm thán phục sớ hải vang lên làm Đan trưởng lão hồi phục lại tâm trạng, cũng làm lão nhìn thấy 10 huyền thú sau lưng Dạ Nhược Ly, thần sắc

không khỏi đại biến, tròng lớn hai mắt, không dám tin nói: “Cái này...Điều này sao có thể?”

Mười Huyền thú? Thiếu nữ trẻ tuổi này lại có thể chinh phục được 10 Huyền thú?

Bốn vị trưởng lão kia đều hai mắt nhìn nhau, trong mắt ánh lên tia kinh hỉ lẫn kích động.

Cho dù cuộc tỷ thí này không hạn chế, không nhất định phải dùng vũ lực, hấp dẫn cũng có công dụng như vậy, nhưng nếu có thể hấp dẫn được 10 Huyền thú thì năng lực của nàng cũng rất mạnh.

“Điều này không có khả năng!” Diệp Thu nắm chặt tay trắng như phấn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận và không cam lòng: “Sao nàng ta có thể thu phục được 10 Huyền thú? Thực lực của nàng chỉ là Huyền sư cấp thấp căn bản không đủ để ra lệnh cho 10 Huyền thú.”

Cuộc tỷ thí này Diệp Thu chỉ thu phục được 9 Huyền thú nguyên nhân là do vận khí nàng ta quá kém, trùng hợp nàng ta lại gặp phải đầu bò bướng bình kia. Thực lực của đầu bò cũng không kém, so với Diệp thu còn mạnh hơn nên nàng ta cũng chẳng thể thu phục được.

“Khục khục, đã có kết quả của cuộc tỷ thí,” Trưởng trưởng lão thu hồi lại tâm tình vui sướng, hắng giọng nói ra: “Cuộc tỷ thí lần này quán quân là Dạ Nhược Ly, Thành Dạ và Diệp Thu cùng chinh phục được 9 huyền thú nên đều là á quân, cuối cùng là Quân Huyền Lăng, sau đó ta sẽ đọc tên 20 người được vòng chung kết, chuẩn bị cho cuộc đấu tiếp theo...”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly không tự chủ nhìn Thánh Dạ, lông mày có chút nhướng lên. Với thực lực của y không thể nào chỉ thu phục được 9 Huyền thú, xem ra y cố ý giấu thực lực.

Nàng đã có lòng cảm giác, người này là kinh địch, nếu như ở đấu trường gặp phải quyết không thể buông tha, nếu không sẽ phải trả giá đắt...

Cuộc chung kết sẽ được cử hành vào 5 ngày sau, bất quá 20 người được tham gia vào chung kết cuối cùng cũng buông lỏng tâm tình, không còn lo lắng bị Thương Khung giới đào thải nữa.

Chỉ có 20 người chiến thắng này mới có thể vào Thương Khung giới, chung kết kia bất quá chỉ là thủ tục cần có mà thôi, dù sao thứ tự bao nhiêu cũng chỉ ảnh hưởng đến địa vị của bọn hắn khi vào Thương Khung giới mà thôi.

Vì muốn chúc mừng những người chiến thắng nên thành chủ tổ chức tiệc tối, mời những thế lực lớn ở Phong Hòa thành cùng 20 người kia tham gia.

Đương nhiên Dạ Nhược Ly cũng được mời...

Trong phủ thành chủ lúc này đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đều hưng phấn vui vẻ, về phần những người thất bại dường như đã bị lãng quên...

“Ha ha, Nhược Ly, chúc mừng nàng.” Quân Huyền Lăng tươi cười bước đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, vỗ nhẹ vai nàng, nói: “Cuộc chung kết kế tiếp chắc hẳn nàng sẽ là quán quân, thế nhưng ta lại cảm thấy rất cam lòng.” Trong ánh mắt đặc biệt chân thành.

Đối mặt với sự chúc phúc của Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly khiêm tốn cười cười: “Cuộc tỷ thí kia là ngọ hổ tàng long, ai là người thắng sau cùng còn chưa nói trước được.”

Ý Dạ Nhược Ly ám chỉ là Thánh Dạ, nhưng vào tai người khác lại thành một chuyện khác.

“Hừ, coi như người tự hiểu mình.” Bỗng nhiên một thanh âm khinh thường vang lên, Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng đều quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Thu đang hướng về phía 2 người, người vừa nói chính là tùy tùng sau lưng Diệp Thu.

Nhướng mày, Quân Huyền Lăng muốn đáp trả thì âm thanh cao ngạo của tên tùy tùng kia lại vang lên lần nữa: “Có một số người, bất quá vận khí chỉ hơi tốt một chút liên tục đứng đầu hai cuộc tỷ thí, nhưng không phải ở đâu vận khí cũng tốt như vậy, trận chung kết kia đều dựa vào thực lực bản thân, người cho rằng chỉ bằng người cũng muốn tranh ngôi quán quân? Ha ha, cái này đúng là chuyện cười, ta nói cho các người biết quán quân lần này nhất định sẽ thuộc về Diệp Thu tiểu thư.”

Từ đầu đến cuối khuôn mặt của Diệp Thu vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt chưa từng liếc nhìn Dạ Nhược Ly, đoán chừng nàng ta chỉ nghĩ Dạ Nhược Ly chỉ được vẻ bề ngoài xinh đẹp không xứng nói chuyện với nàng ta, chỉ có Quân Huyền Lăng mới xứng để nàng ta mở miệng.

Cho dù như thế nào Dạ Nhược Ly cũng chỉ là một Huyền sư cấp thấp, thua kém nàng ta rất xa, thực lực chênh lệch như vậy không phải ngày một ngày hai là có thể đuổi kịp, chiến thắng hai trận trước chẳng qua là giảm phải cắt chỏ mà thôi. (nghe nói giảm phải phân chỏ là hên =.=)

Với thực lực như vậy trong trận chung kết không thể nào có khả năng chiến thắng được, nói không chừng cũng là ngày giỗ của nàng. Lúc đó mọi người sẽ biết chiến thắng của nàng chẳng qua là vận khí tốt mà thôi.

“Con mẹ nó người cho rằng mình là ai?” Khuôn mặt tuần tú của Quân Huyền Lăng biến sắc, không thể nhịn được liền thô tục xông lên: “Ta nói cho các người biết quán quân lần này nhất định là Nhược Ly, ta rất có lòng tin với nàng.”

“Chỉ bằng nàng? Ha ha, một phế vật Huyền sư cấp thấp cũng xứng để so sánh với Diệp Thu tiểu thư?”

“Phế vật?” Năm chặt năm đấm đánh vào mặt đối phương, như thế còn chưa đủ Quân Huyền Lăng hung hăng nhấc chân đạp lên, còn mắng: “Ta cho ngươi mắng phế vật, lão tử không đạp chết ngươi thì không phải Thiếu thành chủ Phong Hòa thành Quân Huyền Lăng.”

Khóe môi có chút co rút, Dạ Nhược Ly không ngờ Quân Huyền Lăng lại có lúc bạo phát như vậy.

Đừng nói đến Dạ Nhược Ly, những người có mặt ở đây đều không ngờ đường đường là thiếu thành chủ Phong Hòa thành lại đột nhiên gây khó dễ đối phương yếu hơn hẳn rất nhiều.

“Lăng nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Âm thanh uy nghiêm vang lên từ sau lưng Quân Huyền Lăng truyền tới.

Lúc này Quân Huyền Lăng mới thu chân, quay lại nhìn người mới tới, cung kính ôm quyền: “Phụ thân, không thể trách con, tên hỗn đản này dám mắng ta là phế vật!”

Ánh mắt lạnh lẽo ác liệt liếc nhìn thanh niên đang nằm trên mặt đất, rồi lại nhìn người đứng bên cạnh: “Diệp gia chủ, đây là đệ tử Diệp gia a? Ta còn nhớ rõ hẳn chỉ là một Đại Huyền sư, mà con ta lần này cũng đứng thứ 3, lại là một thân Thiên Huyền sư, không nghĩ tới một Đại Huyền sư dám mắng Thiên Huyền sư là phế vật, đây có còn là đạo lý nữa không?”

“Không, không phải, rõ ràng là ta mắng...” Nam tử tựa hồ muốn tranh luận, nhưng Quân Huyền Lăng sao có thể để gã nói, trực tiếp đạp vào miệng gã, mọi người chỉ có thể nghe tiếng xương cốt giòn tan, thanh niên liền ngất đi.

“Hừ,” Diệp gia chủ phất tay áo, sắc mặt rõ ràng không được tốt: “Cho dù đệ tử Diệp gia có làm sai thì cũng có người trong gia tộc trừng phạt, không đến phiên thành chủ người phải quản!”

Cười lạnh một tiếng, ánh mắt thành chủ càng ác liệt: “Đệ tử Diệp gia phải sai lầm người tự nhiên muốn xử lý hẳn, nhưng người hẳn rằng lại là con ta, cách làm của Lăng nhi có gì không đúng?”

“Ai biết các người có tật giết mình hay không, vì sao lúc này không để hẳn nói hết lời?” Sắc mặt Diệp gia chủ lạnh lẽo, con người đen bưng lên tia lửa giận.

“Có phải có tật giết mình hay không cũng phải xem lại người Diệp gia, nếu không phải bản thân xấu hổ vì sao Diệp gia Diệp Thu thấy chết không cứu?”

Tất cả mọi người đều không ngờ một yến tiệc vui vẻ lại biến thành trận chiến giằng co giữa hai thế lực lớn ở Phong Hòa thành.

“Diệp Thu, người nói đã xảy ra chuyện gì?” Diệp gia chủ chuyển ánh mắt nhìn Diệp Thu, giọng điệu có chứa tức giận.

Lão tức giận đương nhiên không phải vì đệ tử Diệp gia bị đánh, dù sao người kia cũng là chi thứ, cho dù chết cũng không liên quan đến lão, điều lão tức giận là tên hỗn đản Quân Thiên Mặc này lại không để lại cho lão một chút mặt mũi, mà trước mặt lão Quân Huyền Lăng lại dám đánh đệ tử Diệp gia, cái này không phải là đánh vào mặt mũi lão sao?”

Hiển nhiên Diệp Thu bị câu hỏi vừa rồi của Diệp gia chủ làm ngây ngấn cả người. Một chi thứ thôi cũng muốn nàng ta xuất thủ cứu sao? Người sùng bái nàng ta nhiều như vậy đâu chỉ có mình gã?

“Cha.” Cân nhắc xong xuôi, Diệp Thu mới chậm rãi mở miệng: “Vừa rồi Diệp Phong hẳn chính là vị cô nương bên cạnh Thiếu thành chủ chứ

không phải Thiếu thành chủ, Quân Thiếu thành chủ chỉ là xen vào việc của người khác.”

Nghe vậy, Diệp gia liếc mắt nhìn thành chủ, cười lạnh nói: “Quân thành chủ, người nghe thấy chưa?”

“Đây chỉ là lời nói từ một phía của Diệp gia, sao có thể tin?” Thành chủ cười lạnh: “Diệp gia chủ, dùng người cũng không nên quá tin tưởng vào lời người khác nói như vậy.”

Cho dù đúng như lời nàng ta nói thì sao? Con của lão tất nhiên lão phải bao che cho chứ, cùng lắm chỉ là một phế vật Diệp gia thôi, đánh thì cứ đánh, có gì phải lo ngại?

“Diệp gia cố ý giữ hai người này, xem ra ta không thể không mời Đan trưởng lão đến làm chủ.” Diệp gia chủ nắm chặt tay, hận đến nghiến răng nghiến lợi, hai mắt hung hăng trừng thành chủ.

“Được, bốn thành chủ chờ.” Nghe vậy, thành chủ lại cười lạnh, còn tỏ vẻ khinh thường: “Cho dù là Lăng nhi của ta hay vị cô nương này, nếu tiến vào Thương Khung giới thì chính là người Thương Khung giới, cho nên nếu vũ nhục người Thương Khung giới là phế vật, không thể không nói lá gan của các người cũng thật to nha, đang chính là hoài nghi tiêu chuẩn tuyển chọn nhân tài của các vị trưởng lão?”

Lời này cũng thật ngoan độc làm sắc mặt Diệp gia chủ biến đổi hoàn toàn.

“Xem như người lợi hại!” Diệp gia chủ hung hăng phất tay áo, thanh âm lạnh lùng: “Mọi người Diệp gia theo ta rời khỏi nơi đây.”

Nói đến đó lão quay đầu lại, trừng mắt nhìn thành chủ: “Quân Thiên Mặc, người chờ đó cho ta, sự sỉ nhục ngày hôm nay ta nhất định phải đòi lại gấp trăm ngàn lần.”

Nhìn bóng người Diệp gia rời đi, thành chủ cười lạnh, quay đầu lại cười mở nói: “Chư vị vừa rồi để các vị chê cười rồi, mọi người đừng để ý, tiếp tục thưởng thức yến tiệc đi nào, ha ha...”

Lời thành chủ vừa xong, mọi người cũng thu hồi tầm mắt, rất nhanh lại ồn ào náo nhiệt tựa hồ như đám người Diệp gia rời đi hoàn toàn không ảnh hưởng đến.

Trong lúc đó Dạ Nhược Ly vẫn cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt đó lạnh như băng lại chứa thêm tia tìm tòi, nghiên cứu, mà lúc nàng nhìn lại lại không hề cảm nhận được ánh mắt đó nữa.

Nhưng Dạ Nhược ly vẫn có thể đoán được ánh mắt ấy từ đâu...

Tiệc tối rất nhanh tàn, mọi người trong Phong Hòa thành ai cũng mong chờ trận chung kết vào 5 ngày sau cuối cùng cũng đến.

Trời trong xanh, nắng ấm, không mây.

Trước lôi đài là quần chúng cùng người tham gia dự thi, bất quá hai đối tượng này bị một sợi dây thừng màu đỏ chia cách, để mọi người nhìn thấy có thể hiểu ngay.

Trên ghế trọng tài là bốn vị trưởng lão Thương Khung giới, lúc này lại có thần sắc khác nhau nhưng lại có điểm chung là ánh mắt đều nhìn về những người thi đấu.

“Hai lần trước Diệp Thu đều thua, cho dù thế nào thì trận chung kết này không thể thua được!” Nắm chặt quyền, ánh mắt Đan trưởng lão tập trung vào Diệp Thu, trong lòng thầm nhủ: “Ta đã truyền cho nàng ta chút ít huyền kỹ và pháp bảo, chắc chắn sẽ thắng ở cuộc tỷ thí này, cho dù là thiếu nữ Dạ Nhược Ly kia hay nam tử Thánh Dạ đó có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là Huyền sư cấp thấp và Huyền sư đỉnh phong mà thôi.”

Cuộc chung kết được phân làm mấy trận, mỗi trận đều quyết định bằng cách rút thăm, bây giờ trong lòng mọi người đều đang cầu nguyện đừng xui xẻo như vậy, ngay từ đầu đối thủ đã là Quân Huyền Lăng hay Diệp Thu.

Trương trưởng lão rút trong thùng gỗ ra một tờ giấy, nhìn lướt qua nói: “Quân Huyền Lăng, Lâm Mặc.”

Người bị gọi tên mặt xám hơn tro tàn, gã thật không ngờ bản thân mình lại xui xẻo như vậy.

Trận chiến này thắng thua đã sớm rõ ràng, Quân Huyền Lăng dùng 2, 3 cước đã đánh bại đối thủ, hăng hái đi tới trước mặt Dạ Nhược Ly: “Nhược Ly, cuộc tỷ thí này nếu như nàng cố gắng, ta tin tưởng vị trí quán quân sẽ thuộc về nàng.”

Cho dù Quân Huyền Lăng có hăng hái nhưng không hề có chút kiêu ngạo nào. Chỉ là nghe thấy lời hăn nói mọi người xung quanh đều xì mũi coi thường, chỉ có Thánh Dạ từ đầu đến cuối đều giữ thần sắc lạnh lùng, việc không liên quan đến mình rất ít làm y chấn động.

Cuộc tỷ thí phía sau, Dạ Nhược Ly không hề có hứng thú quan sát, chỉ là lúc Thánh Dạ xuất chiến nàng không khỏi nhìn một cái, trong đáy lòng đối với thanh niên này lại thêm vài phần kiêng kỵ.

“Kế tiếp, Dạ Nhược Ly và Chương Đĩnh.”

Người được gọi tên là một thanh niên, thần sắc vui vẻ bước lên.

“Xem ra lần này ta thắng dễ dàng rồi!” Hai trận trước nàng đều là quán quân bất quá chẳng qua là do vận khí tốt mà thôi, trừ phi đại lục này không có thực nếu không một Huyền sư cấp thấp sao có thể thắng được Huyền sư cao cấp như gã?

Ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên lôi đài, Chương Đỉnh cao ngạo nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta khuyên người nên ngoan ngoãn nhận thua đi, miễn cho ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, ha ha...”

“Nhận thua?” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, khinh thường nói: “Người có tư cách để ta nhận thua?”

Nàng...lời này nói làm quần chúng dậy sóng, mọi người nhìn nàng như nghe thấy một câu chuyện cười. Cuộc chiến này dựa vào thực lực, không hề dựa vào vận khí như hai trận trước, một Huyền sư cấp thấp có thể làm nên trò trống gì?

“Ha ha, người muốn tìm cái chết, ta đây sẽ thỏa mãn cho người.” Chương Đỉnh cười lớn hai tiếng, trong mắt có tia lãnh ý: “Đánh bại người chắc hẳn Diệp Thu tiểu thư sẽ coi trọng ta thêm vài phần.”

Con người đen hiện ra hàn ý, nàng quyết định không nói nhảm, một đường chân cong quét lên người Chương Đỉnh mà đánh. Cũng không đợi Chương Đỉnh định thần lại đã bị Dạ Nhược Ly đá bay ra ngoài, chật vật rơi xuống lôi đài.

Cho dù Dạ Nhược Ly đã áp chế thực lực thành Huyền sư cấp thấp nhưng đối phó với một Huyền sư cao cấp cũng là chuyện dễ dàng, tuy nhiên ai có thể ngờ một người bị người khác khinh thường lại chỉ dùng một chiêu đã đánh bại được đối phương?

Tất cả đều há mồm, sững sờ nhìn người trên lôi đài, bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại.

Điều này sao có thể?

Chẳng lẽ thói đời thay đổi rồi sao? Một Địa Huyền sư cấp thấp có thể đánh bại Địa huyền sư cao cấp?

“Cái gì?” Hỏa trưởng lão vội vàng đứng lên, trừng to mắt, không thể tin được, nỉ non nói: “Đúng vậy, ta cảm nhận được thực lực của nàng là cấp thấp nhưng...không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ta.”

Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt của Đan trưởng lão, mấy vị còn lại đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nhân tài, đó là một nhân tài.” Chưa bao giờ khen ngợi người khác quá đáng, Trương trưởng lão lên tiếng, lúc này lão đặc biệt không hề keo kiệt khích lệ: “Không biết biểu hiện tiếp theo của nàng như thế nào? Ta thật mong chờ, ha ha.”

“Hừ.” Đan trưởng lão khinh thường hừ lạnh, nói: “Cho dù nàng có lợi hại như thế nào thì có thể đánh thắng được Diệp Thu sao? Đã không có thực lực thì nàng chính là một phế vật, cũng chỉ có người mới gọi phế vật là nhân tài.”

Bốn vị trưởng lão cũng không để ý đến Đan trưởng lão, bởi vì ngày đó trở mặt nên bọn hắn cũng không quan tâm đến loại người này nữa.

Trong đám trưởng lão, Đan trưởng lão tài trí hơn người rõ ràng đã bị cô lập, lão tự cho rằng vì bản thân thu nhận được đồ đệ tốt nên bốn lão gia hỏa kia ghen tỵ, mà bọn hắn có ganh ghét cũng vô dụng, Diệp Thu đã bị lão định trước rồi.

Cuộc tỷ thí của Dạ Nhược Ly cũng là trận đấu cuối cùng, từ 20 người xuống còn 10 người.

Trận đấu vòng loại thứ 2 tiếp tục mở ra, cuộc chiến này Dạ Nhược Ly cũng không đụng phải Quân Huyền Lăng, Diệp Thu và Thánh Dạ, bốn người bọn họ tự nhiên sẽ được đặt vào hàng xuất sắc.

Hôm nay chỉ còn 5 người...

“Còn lại 5 người, ta muốn nói tiếng chúc mừng.” Trương trưởng lão vuốt ve chòm râu trắng, nhàn nhạt cười nói: “Kế tiếp, chính là xếp top 3, hy vọng các vị sẽ dùng toàn lực để cạnh tranh, xếp được top 3 trở lên sẽ được nhận một phần đại lễ của Thương Khung giới.”

Nghe vậy hô hấp của Quân Huyền Lăng và Diệp Thu đều tăng theo vài phần, chỉ có Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ là không đổi sắc mặt.

“Trận đấu tiếp theo Dạ Nhược Ly và Diệp Thu.”

Thanh âm Trương trưởng lão vang lên, tiếng vọng khắp quảng trường...

“Là Diệp Thu tiểu thư, xem ra nữ tử Dạ Nhược Ly kia thua chắc rồi, phải biết thực lực của Diệp Thu tiểu thư đã đạt đến Thiên Huyền sư, chắc chắn, thiên phú bậc này ở Phong Hòa thành đúng là cực hiếm thấy.”

“Đúng vậy, nói thật Dạ Nhược Ly kia cho dù là dung mạo khí chất đều đẹp hơn tốt hơn Diệp Thu tiểu thư, đáng tiếc Diệp Thu tiểu thư chính là người Diệp gia, lại là Thiên Huyền sư, nàng ta có thể thua sao?”

“Cuộc chiến này không cần nhìn cũng biết được thắng thua rõ ràng.”

Quân Huyền Lăng nhướng mày, nhìn đám người đang nghị luận khinh thường, vỗ nhẹ vai Dạ Nhược Ly: “Đi thôi Nhược Ly, ta tin tưởng nàng, có cảm giác nàng che giấu thực lực rất sâu.”

Mỉm cười, Dạ Nhược Ly cũng không nói nhiều, trực tiếp nhảy lên lôi đài.

Trong mắt Diệp Thu xoẹt qua tia mỉa mai, nàng ta cũng hướng về phía lôi đài nhảy lên, vững vàng đón gió. Khuôn mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng giữa hàng lông mày lại lộ vẻ cao ngạo cùng đắc ý.

“Nha đầu Diệp gia quá mức khoe khoang rồi.” Lam trưởng lão lắc đầu, thở dài nói: “Nếu so sánh ta cảm thấy thích nữ tử Dạ Nhược Ly kia hơn.”

“Người chính là không ăn được nho thì chê nho xanh.” Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, thanh âm lại thêm vài phần trào phúng: “Một phế vật sao có thể so sánh với Diệp Thu? Ánh mắt lão phu sao có thể chệch lệch như thế? Người cứ chờ xem nàng tối đa chỉ tiếp được 3 chiêu, sau đó thua là chuyện không thể nghi ngờ, nói 3 chiêu là quá nể mặt nàng rồi.”

Lam trưởng lão nhíu mày, nhưng cũng không mở miệng giải thích. Nhưng trong mắt mắt lão lại chứa vẻ khinh thường, bộc lộ ra ngoài thể hiện tâm trạng.

“Hôm nay trên lôi đài này chính là nơi người táng thân (chết)!” Sắc mặt Diệp Thu bất thiện nhìn Dạ Nhược Ly, đây là lần đầu tiên nàng ta mở miệng ra nói, tựa hồ như có thể được nói chuyện với nàng ta, thậm chí chết trong tay nàng ta cũng là một loại phúc khí của nàng.”

Bất kể là nàng hay nam tử Thánh Dạ kia, nếu gặp phải nàng ta đều chết không thể nghi ngờ! Nếu không phải bọn hắn vượt mặt nàng ta trong 2 cuộc thi vòng loại kia làm tổn thương lòng tự ái của nàng ta, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn hắn!

Khuôn mặt tuần tú của Quân Huyền Lăng biến sắc, hắn cảm nhận được Diệp Thu đang động sát ý.

Thánh Dạ nhìn hai bóng dáng trên lôi đài, ánh mắt lạnh lùng lại xoẹt qua ánh sáng mờ昧, nhưng lại biến mất quá nhanh khiến người khác không thể nắm bắt được.

Ngay lúc này Diệp Thu xuất thủ...

Ngân kiếm (kiếm bạc) lập lòe, thiên biến vạn hóa, phảng phất như xung quanh có vô số ảo ảnh, làm người nhìn phải hoa mắt.

Môi nàng ta dương lên cười lạnh, giống như sắp nhìn thấy cảnh một thân áo trắng Dạ Nhược Ly đang nằm trên đồng máu, bất quá nàng ta cũng chưa hết hận, phải đâm nàng thêm 100 lỗ thủng mới có thể làm tiêu tan nỗi hận bị cướp đi ánh hào quang của nàng ta.

Đối mặt với đường kiếm ảo diệu kia, thần sắc Dạ Nhược Ly vẫn lâm đạm như cũ, đón gió mà đứng, áo trắng tung bay, một thân tao nhã.

“Chẳng lẽ nàng bị dọa sợ đến choáng váng? Tại sao không cử động? Đoán chừng Thiên Huyền sư xuống chiêu làm nàng không thở nổi?”

“Ta xem hình như không phải vậy, nét mặt nàng rất đậm mạc, thật giống như không để Diệp Thu tiểu thư vào mắt.”

“Không để Diệp Thu tiểu thư vào mắt? Điều này sao có thể? Diệp Thu chính là Thiên Huyền sư đó nha, mặc dù nàng có thể đánh bại được cấp bậc lớn hơn nhưng nếu có thể đánh bại luôn cả Thiên Huyền sư thì vượt cấp bậc cũng quá lớn a?”

Mọi người đều lắc đầu, hiển nhiên không tin vào lời người kia vừa nói, chỉ có Quân Huyền Lăng đi cùng nàng từ vòng loại đến đây mới nhìn thấy được nàng không đơn giản như bề ngoài.

“Đi chết đi!” Trong mắt Diệp Thu đầy hàn quang, trên người toát ra sát sơ dày đặc.

“Đan trưởng lão, người dạy nàng ta Huyền Vân kiếm pháp?” Sắc mặt Trương trưởng lão biến đổi, vội vàng đứng lên: “Nhanh, mau ngăn cản nàng ta lại, đây đều là nhân tài tuyển chọn cho Thương Khung giới, không thể để bọn họ xảy ra chuyện được.”

Đan trưởng lão liếc nhìn Trương trưởng lão, khinh thường cười lạnh: “Nếu nàng có chết cũng nên trách nàng tài nghệ không bằng người, phế vật như vậy Thương Khung giới cần sao?” Vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào

cử động của 4 vị trưởng lão, lão nhất định phải ngăn cản đám gia hỏa này cứu viện.

Dạ Nhược Ly cầm chuôi kiếm, chậm rãi rút ra, giơ kiếm tay, trực tiếp nghênh chiến.

“Thật là đồ ngu ngốc!” Cười lạnh một tiếng, Diệp Thu không cho là đúng, mà trong nháy mắt hai kiếm chạm nhau sắc mặt nàng ta thay đổi, bước chân đột nhiên lùi lại phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người ngạc nhiên, há mồm trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Dáng vẻ tươi cười căng cứng lại, Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt tay: “Điều này sao có thể? Diệp Thu đã sử dụng Huyền Vân kiếm pháp cũng không thể thắng được nàng?”

Biểu hiện của nữ tử này không giống như Địa Huyền sư.

Nếu muốn ẩn giấu thực lực, qua mắt Huyền tôn là bọn hăn thì nàng phải đạt đến Huyền thánh, nếu không căn bản không thể che giấu được.

Nhưng điều này sao có thể? Với tuổi của nàng, căn bản không có khả năng đạt đến Huyền thánh!

“Người muốn giết ta?” Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới chỗ Diệp Thu, trường kiếm chia vào dung nhan tái nhợt của nàng ta, cười lạnh lùng: “Đã có rất nhiều người đối địch với ta, bất quá bọn hăn đều có chung một kết cục...”

Dừng lại một chút, thanh âm khắc nghiệt vang vọng khắp quảng trường.

“Đó chính là, chết!”

Bắc Ảnh Đồi, gia tộc tương trợ, hoàng tộc Hiên Viên quốc, Vân gia hay Mục gia...Hôm nay những người kia đã đi tới hoàng tuyền, nàng ta cũng

không ngoại lệ.

Sắc khí dày đặc tỏa ra lan tỏa khắp quảng trường, dù sao Dạ Nhược Ly cũng đã trải qua 2 đời, sát khí sao có thể thua kém Diệp Thu? Cảm nhận được sát khí dày đặc, ai cũng biến sắc.

Bốn người trưởng lão chưa kịp hoàn hồn, thì đã thấy một bạch quang bắn ra, bọn hăn đều vội vàng quát lên: “Đan trưởng lão, người không thể nhúng tay vào!”

Đan trưởng lão có thể nghe lời bọn hăn nói sao?”

Ngay lúc Dạ Nhược Ly nâng trường kiếm đâm tới thì một luồng khí tức cường đại sau lưng ập tới, đồng thời là tiếng quát kinh thiên động địa: “Phế vật, dùng tay cho lão phu!”

“Ầm ầm!”

Dạ Nhược Ly chỉ cảm thấy dường như có một tảng đá lớn hung hăng đập vào lưng nàng, sau lưng truyền đến cơn đau đớn kịch liệt, dù máu tươi xông lên cổ họng nàng vẫn kiên quyết nuốt xuống.

Không thể để mọi người thấy được dáng vẻ chật vật của nàng!

Huyền tôn cao cấp, đây chính là thực lực Huyền tôn cao cấp!

Càng lên cao, thực lực chênh lệch càng lớn, cho dù là 100 Huyền tôn cấp thấp cũng không thể bằng 1 Huyền tôn cao cấp, những điều này không phải không có đạo lý, nàng bị Huyền tôn cao cấp đánh bị thương.

Có thể thấy được thực lực Huyền tôn cao cấp cường hãn bao nhiêu.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Không Giết Người Thì Làm Người Tức Chết!

editor: aries mai.

“Người muốn chết!” trong mắt Đan trưởng lão ngập tràn hàn khí, mà luồng khí thế cường đại bao phủ Dạ Nhược Ly, làm nàng cảm nhận rõ ràng cơn phẫn nộ của lão.

Thời khắc quyết định, bốn bóng dáng nhảy lên lôi đài, đứng trước mặt Dạ Nhược Ly ngăn cản Đan trưởng lão: “Đan trưởng lão người đã quên quy định của lôi đài?” Trương trưởng lão nhướng mày, trong lòng thầm mắng lão thất phu vô sỉ, lão ta sống gần 100 năm cũng chưa gặp ai vô sỉ hơn lão.

“Quy định?” Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, thanh âm bá đạo vang vọng khắp nơi: “Lời lão phu nói chính là quy định, ta nói một là một, ai dám nói hai? Huống chi xú nha đầu này dưới mí mắt ta còn muốn giết người, lão phu cũng là một trong những trọng tài, sao có thể để chuyện này xảy ra?”

“Hừ!” Hỏa trưởng lão dĩ nhiên nhìn không được động thân bước ra, đứng trước những người còn lại, khóe môi cong lên khinh thường: “Đan trưởng lão, bởi vì nể mặt đồng liêu nên chúng ta mới nhẫn nhịn người, dù người có giúp Diệp Thu gian lận chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, ở vòng đấu vòng loại nếu không phải người ra lệnh Huyền thú Vân Lĩnh Phong không được phép gây khó dễ cho Diệp Thu thì đội ngũ nàng ta có thể đạt được 700 điểm tích lũy? Nàng ta cướp điểm tích lũy của đồng đội rồi tự nhận là của mình, chúng ta cũng đã nhin đủ rồi.”

Lời lão nói khiến mọi người âm âm tiếng vang.

Sắc mặt Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt năm đấm, khí tức toàn thân lại bộc phát ra, so với vừa rồi còn mãnh liệt hơn.

“Lúc thi đấu tranh cử người cũng đã cảnh báo chư thú phải phục tùng mệnh lệnh của nàng ta, đáng tiếc vận khí của nàng ta thật không tốt, gặp thú nào không gặp lại gặp đúng thú đầu bò ngang bướng nên chỉ được 9 Huyền thú.” Hỏa trưởng lão dường như không thấy sắc mặt Đan trưởng lão thay đổi vẫn tiếp tục cười lạnh nói: “Vừa rồi, Diệp Thu toát ra sát khí, chúng ta muốn ngăn cản người lại nói nếu nàng chết thì do tài nghệ không bằng người, người Thương Khung giới không cần phế vật như thế, vì sao bây giờ Dạ Nhược Ly ra tay giết Diệp Thu người lại lấy thân phận trọng tài ra ngăn cản?”

Nói tới đây, Hỏa trưởng lão dừng lại một chút, trong lời nói lại thêm vài phần trào phúng: “Đồng liêu với người ta cảm thấy thật sỉ nhục, ta không ngờ người lại là người vô sỉ như thế.”

Lời nói kia của Hỏa trưởng lão làm mọi người nhìn về phía Diệp gia và Hỏa trưởng lão bằng ánh mắt đầy khinh thường.

Đường đường là người của Thương Khung giới, là một trong hai thế lực lớn nhất đại lục, là trưởng lão quyền cao chức trọng lại giúp người ta gian lận, như thế đối với những người tham gia thi đấu khác thật không công bằng.

Lời này nếu là người bình thường nói bọn hắn nhất định không tin, nhưng Hỏa trưởng lão cũng là trưởng lão Thương Khung giới, lời lão nói sao có thể là giả được?

Sắc mặt Diệp Thu tái nhợt, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, nàng ta biết rõ nếu sự việc gian lận đã bị lộ thì nửa đời sau của nàng ta coi như xong rồi.

Là nàng, đều là tại nàng, nếu không có nàng thì những chuyện này sẽ không xảy ra, nàng mới chính là nguyên nhân gây nên mọi chuyện.

Ngẩng đầu lên, Diệp Thu hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nàng ta cứ nghĩ những điều này đều là do Dạ Nhược Ly làm sai, nếu không phải vì nàng, Hỏa trưởng lão sẽ không nói ra chuyện nàng ta gian lận.

Đến tận bây giờ Diệp Thu cũng không chịu nhận ra bản thân mình gian lận là điều hoàn toàn sai lầm.

“Xem ra người Thương Khung giới cũng chẳng ra gì,” Quân Huyền Lăng cười lạnh một tiếng, hẳn đã sớm thấy chương mắt Đan trưởng lão và người Diệp gia, huống chi lúc này bọn hắn lại có cuồng vọng làm tổn thương Dạ Nhược Ly.

Lời nói mở đầu liền có những lời sau vang lên.

“Đúng vậy, đường đường là người Thương Khung giới lại có loại người vô sỉ như vậy.”

“Trước kia ta còn ái mộ Diệp Thu, lại không ngờ rằng nàng ta dựa vào gian lận mà nhận được hai lần đứng thứ 3, thật sự buồn cười.”

“Vừa rồi nàng ta lại muốn giết vị cô nương kia, không phải là người so với nàng ta còn xuất chúng hơn sao? Lúc trước lão tử có mắt mù mới ái mộ nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa trưởng lão Thương Khung giới cũng quá thiên vị đi nha? Ngay cả quy định không thêm để ý, còn so sánh? Nếu thì cứ trực tiếp tuyên bố Diệp Thu là quán quân không phải khỏe hơn sao?”

Hiển nhiên cách làm của Đan trưởng lão làm toàn dân Phong Hòa thành chướng mắt.

“Khục khục,” Quân Huyền Lăng ho khan hai tiếng, con mắt chớp lên: “Chư vị, Thương Khung giới cũng không chỉ có Đan trưởng lão vô sỉ, những trưởng lão còn lại đứng đây đều là cao thủ chân chính, chỉ có thể nói Đan trưởng lão chính là một con sâu làm rầu nồi canh, bây giờ chúng ta sẽ để Thương Khung giới cho chúng ta một công đạo.”

“Đúng vậy, cho chúng ta một công đạo.”

“Là trưởng lão Thương Khung giới cũng không được gian lận nha, phải cho chúng ta một công đạo!”

Sắc mặt Đan trưởng lão giận dữ, liếc nhìn đám người, nhưng sau lời nói ấy bóng dáng Quân Huyền Lăng đã biến mất trong đám người kia.

Đáng giận!

Nắm chặt quyền, hàm răng cắn “Khanh khách!”, trong mắt đều là sát cơ.

Nếu Quân Huyền Lăng không nhanh chân chạy trước, có lẽ đã bị lão hạ độc thủ.

“Ah!”

Đan trưởng lão còn chưa thu hồi ánh mắt, một thanh âm đau đớn bén nhọn vang lên khắp chân trời, nổi thẳng đến mây xanh, làm đám chim đang nghỉ ngơi trên cây sợ hãi vỗ cánh bay lên không trung.

Quay đầu nhìn lại, cả cuộc đời này của Đan trưởng lão không thể nào quên được ngày hôm nay...

Diệp Thu nằm trong vũng máu, tay chân đều bị chặt đứt, trên yết hầu còn cắm một thanh trường kiếm, cặp mắt trừng lớn, tựa hồ như đến chết cũng không nhắm mắt.

Lửa giận nổi lên, từ trước đến giờ lão chưa từng phản nộ như thế.

Nữ nhân này rõ ràng trước mặt lão lại dám giết đồ đệ của lão, loại sĩ nhục này sao lão có thể chịu được? Hôm nay không giết được nàng, lão thề không làm người.

Chúng trưởng lão chỉ còn biết lắc đầu thở dài, nha đầu này một chút thiệt thòi cũng không muốn. Người khác muốn giết nàng, nàng nhất định phải giết chết người đó, không biết tính cách này là tốt hay xấu nữa.

“Xú nha đầu, lão phu muốn giết ngươi!” Con người Đan trưởng lão đỏ bừng, lửa giận thiêu đốt toàn thân, lúc này khí tức cũng không thể thu lại, ầm ầm phát ra.

Uy lực của Huyền tôn áp đảo toàn bộ quảng trường, những người có tu vi thấp thật sự rất khó thở.

“Không hay!” Quân Huyền Lăng biến sắc, mở rộng bước chân chạy về phía lôi đài, nhưng dưới khí thế áp đảo của Huyền tôn, ngay cả bước đi đối với hắn cũng là một loại khó khăn.

“Đan trưởng lão, không được!” Ngô trưởng lão tránh bước lên trước, ngăn cản uy lực của Đan trưởng lão, khuôn mặt luôn tươi cười biến mất, thay vào đó là một vòng nghiêm túc.

“Nàng là người Thương Khung giới, còn là nhân tài, cho nên ngươi không thể giết nàng.”

“Nàng giết chết đồ nhi lão phu nhìn trúng, lão phu muốn giết nàng để báo thù là đương nhiên,” Đan trưởng lão vẫn toát ra sát khí, ngày càng nồng đậm: “Bất quá nể mặt mũi các người, lão phu có thể không động thủ, chỉ cần nàng dùng toàn bộ thực lực của mình để chống cự lại khí thế của lão phu thì lão phu sẽ tha cho nàng một con đường sống, hơn nữa sẽ không truy cứu việc này nữa!”

Chống cự lại khí thế của lão? Nếu không bốn người bọn họ đứng chặn trước mặt thì nàng đã là vũng máu tươi rồi.

Bốn trưởng lão đều bất đắc dĩ thở dài, xem ra Đan trưởng lão muốn giết chết nàng là điều không thể nghi ngờ, chỉ là nếu bọn hắn để mặc Đan trưởng lão tự ý lộng hành thì Thương Khung giới sẽ mất một nhân tài, còn có, uy danh sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng bọn hắn có bất mãn với Đan trưởng lão đến đâu đi chăng nữa thì cũng là đồng liêu, đồng liêu tương tàn là điều tối kỵ nhất của Thương Khung giới.

Lúc bốn vị trưởng lão đang khó xử thì một thanh âm lạnh nhạt kiên định vang lên: “Bốn vị trưởng lão, việc hôm nay các vị bảo vệ ta, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, bất quá ai làm thì người đấy chịu, ta đã giết Diệp Thu thì nhất định sẽ chịu trả giá cho chuyện này, cho dù cho ta làm lại, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta.”

Huyền tôn cao cấp thì sao? Nếu nàng muốn chạy trốn, lão có thể làm được gì?

Mà nàng cũng không muốn thông qua chuyện này mới có thể tiến nhập vào Thương Khung giới, trời không tuyệt đường người, nhất định sẽ có đường khác, cho nên căn bản nàng không muốn buông tha cho Diệp Thu.

Nghe vậy, bốn vị trưởng lão quay đầu nhìn lại, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng.

Thiên phú như nàng ở Thương Khung giới có rất nhiều nhưng dũng khí nữ nhi như nàng thì thật không có nhiều.

Đại khái có rất nhiều đàn ông thấy hổ thẹn a?

Bước đến trước mặt Đan trưởng lão, Dạ Nhược Ly dừng cước bộ, cười lạnh lùng: “Người muốn khí thể đối phó ta? Vậy người thi triển đi, nhưng đừng quên lời người vừa nói.”

Nhìn dung nhan lạnh lùng tuyệt thế của Dạ Nhược Ly, trong lòng Đan trưởng lão bỗng có cảm giác không lành, sao nàng lại bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ nàng chắc chắn có thể chống cự lại khí tức của lão?

Suy nghĩ, Đan trưởng lão lắc đầu, trào phúng cười, thầm nghĩ: “Cho dù nàng có dùng toàn thực lực cũng chỉ là Địa Huyền sư, ngay cả Thiên Huyền sư cũng khó có thể chống cự được khí thể Huyền tôn, nàng bình tĩnh như vậy là muốn lừa lão phu thôi, muốn lão phu bỏ cuộc, nàng cho rằng lão phu ngu ngốc sao?”

Lam trưởng lão há hốc mồm, định nói gì đó nhưng nhìn thấy Dạ Nhược Ly bình tĩnh như vậy. cuối cùng cũng nuốt lời định nói xuống.

“Hừ, người muốn chết, lão phu sẽ thành toàn cho người!” Khuôn mặt Đan trưởng lão âm trầm đáng sợ, lập tức khí thể cường hãn bộc phát ra, hiển nhiên muốn dùng khí thể này đè chết Dạ Nhược Ly.

“Nhược Ly, chạy đi!” Quân Huyền Lăng cắn răng thật chặt, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng.

Tuy khí thể Đan trưởng lão phát ra chỉ nhắm vào Dạ Nhược Ly nhưng tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy khó thở.

Đây là Huyền tôn cường giả? Quả thật quá cường hãn.

Từ đầu đến cuối sắc mặt Thánh Dạ không hề biến đổi, con người lạnh như băng tập trung nhìn bóng dáng áo trắng đón gió mà đứng đó, nhưng ngay cả y cũng không phát giác ra con người bị tầng sương bao phủ đang dần dần tản ra. Bất quá chỉ là trong phút chốc, ngay lập tức liền phục hồi lại ánh mắt lạnh lùng kia.

“Ầm ầm!”

Khí thể cường đại đè xuống đầu, Đan trưởng lão vô cùng tự tin, thiếu nữ kia nhất định đã bị khí thể của mình đè nát bấy.

Nhưng lão chưa kịp vui vẻ bao lâu thì khóe môi liền cứng nhắc...

Chỉ thấy trên lôi đài, thiếu nữ kia vẫn đứng vững vàng, sắc mặt không hề thay đổi, dưới khí thể áp bức của Đan trưởng lão nàng vẫn không hề tổn hại chút nào.

Lười biếng ngáp một cái, Dạ Nhược Ly xấu hổ cười: “Đây là khí thể Huyền tôn? Ta nghĩ là người chưa ăn cơm hay khí lực cũng chỉ có chừng đó?”

Dung nhan già nua biến sắc, Đan trưởng lão nắm chặt tay, dùng toàn bộ khí lực áp về phía Dạ Nhược Ly.

Tất cả ai cũng kinh ngạc mở to mắt, ai có thể ngờ được Dạ Nhược Ly dưới khí thể Huyền tôn lại có thể thoải mái như thế, Địa Huyền sư sao có thể làm được điều này?

Lúc này, trên người nàng hiện lên hào quang tấn cấp.

Đúng vậy, nàng tấn cấp rồi, hôm nay khí thể trên người nàng chính là Địa huyền sư trung cấp.

Không chỉ những người ở đây, ngay cả mấy vị trưởng lão Thương Khung giới cũng bị sự việc này làm cho choáng váng, loại kết quả này thật sự vượt qua suy nghĩ của mọi người.

Không ai biết được, hào quang tấn cấp này là do Dạ Nhược Ly mượn 5 thần quyết thi triển, nàng đem khí thể ở mức Địa Huyền sư trung cấp, chính là muốn làm Đan trưởng lão tức chết!

Ta giết không được người thì cũng muốn làm người tức chết!

Đây chính là suy nghĩ trong lòng Dạ Nhược Ly.

“Cuối cùng cũng đột phá!” Dạ Nhược Ly chậm rãi nở nụ cười, khẽ nói: “Bất quá cũng nhờ Đan trưởng lão, nếu không phải người tương trợ chắc ta chẳng có cách nào đột phá được.”

Nghe vậy, mặt mo của Đan trưởng lão đỏ bừng, con người lóe lên tia độc ác, một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra, hung dữ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Lão muốn giết nàng không ngờ lại giúp nàng tấn cấp, loại cảm thụ này không phải ai cũng chấp nhận được.

“Đan trưởng lão, chẳng lẽ người còn muốn giúp ta đột phá Địa Huyền sư cao cấp? Như vậy, ta liền cảm tạ trước.” Dạ Nhược Ly khiêu mi nhìn Đan trưởng lão, giọng điệu vô cùng trào phúng.

Đan trưởng lão vội vàng thu khí tức, ánh mắt ngoan độc nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly.

Nếu Dạ Nhược Ly muốn giả bộ tấn cấp lên cao cấp kỳ thật rất dễ dàng, nhưng làm thế quá giả tạo nên nàng cũng không làm vậy.

Thánh Dạ nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, đôi mắt lạnh như băng dường như đã nhìn thấu tất cả nhưng cũng không lên tiếng.

“Đan trưởng lão, khí thế của người không giết được nàng, như vậy thì chuyện này về sau cũng không nên nhắc tới nữa.” Ngô trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, cười tủm tỉm đến trước mặt Đan trưởng lão, nói ra.

Lần này cho dù Đan trưởng lão cực kì không cam tâm nhưng chỉ có thể tha cho nàng một mạng.

Trước khi đi, lão quay đầu nhìn Dạ Nhược Ly, phất mạnh tay áo đi thẳng.

Hiện tại cứ tạm tha cho nàng, chờ nàng tiến vào Thương Khung giới lão sẽ có nhiều cơ hội để đối phó với nàng, chẳng lẽ mấy lão gia hỏa Thương Khung giới lúc nào cũng ở bên cạnh nàng?

Chỉ sợ nàng không có đủ tư cách này, được đường đường là trưởng lão Thương Khung giới bảo hộ.

Lúc đó, lão muốn giết nàng, ai có thể cứu được?

“Khục khục.” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, ánh mắt nhìn đám người phía dưới, chậm rãi nói: “Bởi vì xảy ra chuyện đột ngột nên xếp loại 3 người đứng đầu tạm thời ngừng lại, ngày mai tiếp tục, các vị, tan cuộc a.”

Phất phất tay áo, Ngô trưởng lão và mấy vị trưởng lão còn lại lần lượt rời khỏi nơi này.

Ngày hôm nay uy danh Dạ Nhược Ly đã lan truyền khắp Phong Hòa thành, không ai dám khinh thường nàng nữa.

Có thể dùng thực lực Địa Huyền sư giết chết Thiên Huyền sư? Trên đời này mấy ai có thể làm được? Chứ đừng nói đối mặt với khí thể Huyền tôn vẫn bình yên, thế nhưng hết lần này đến lần khác nàng đều làm được.

Ban đêm, trong khách điểm, Dạ Nhược Ly vừa bước vào phòng trọ liền cảm nhận được khí tức lạnh như băng từ phòng bên cạnh. Vốn, Dạ Nhược Ly cũng không có lòng hiếu kì bất quá bây giờ là thời điểm mấu chốt, cho nên nàng càng phải cẩn thận hơn. Nuốt một viên đan dược che giấu khí tức toàn thân, nàng mới cẩn thận bước ra ngoài.

Càng tiếp cận khí tức truyền ra từ gian phòng, hơi lạnh càng càng hãn, nếu không phải Dạ Nhược Ly tu luyện 5 thần quyết lại có nhẫn Huyền Linh bảo hộ, chỉ sợ cũng khó lòng chịu được.

Duỗi ngón tay chọc thủng một lỗ trên cửa sổ, Dạ Nhược Ly đưa mắt vào nhìn, khi thấy cảnh tượng trong phòng không khỏi sửng sốt: “Là y? Nếu ta đoán không nhầm, y tu luyện chính là Băng hệ công pháp!”

Hàn khí ngập tràn trong phòng, nam tử ngồi trên giường, toàn thân y đều bao phủ một tầng sương mỏng. Dung nhan tuấn tú tái nhợt nhưng không có chút suy yếu, đôi môi bị lạnh đến phát tím, áo trắng bao phủ toàn thân run rẩy không thôi, bất quá y vẫn tiếp tục vận hành công pháp.

Vào lúc này, nam tử tóc đen mắt đen dần dần biến thành băng, hàn khí trên người ngày càng đậm đặc.

“Phốc!”

Bỗng nhiên nam tử phun ra một ngụm máu tươi, máu rơi vãi trên mặt đất, mà thân thể của y ngã xuống giường, bất tỉnh nhân sự.

“Chẳng biết tại sao ta cảm nhận được thực lực của y mạnh đến mức không hợp lý!” Dạ Nhược Ly dừng lại trong cửa phòng nam tử, khóe môi cong lên: “Nếu như ta cứu được y, y tất nhiên nợ ta một món nợ ân tình, như vậy lúc làm việc ở Thương Khung giới cũng thuận lợi hơn.”

Con người khê chớp, Dạ Nhược Ly không lo lắng trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Bước nhanh đến bên cạnh Thánh Dạ, nàng lấy ra một viên đan dược đưa vào miệng y.

Ít lâu sau lớp băng màu xanh dần tan ra thành màu đen, mà cặp mắt kia cũng chậm rãi mở ra.

Đập vào trong mắt chính là hình ảnh thiếu nữ tuyệt sắc, hiển nhiên Thánh Dạ không ngờ Dạ Nhược Ly sẽ xuất hiện ở đây, sửng sốt một chút,

sau đó phục hồi tinh thần, thanh âm không chút cảm xúc: “Người nhìn thấy?”

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, liếc nhìn Thánh Dạ: “Người yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói với ai đâu.”

“Hôm nay người đã cứu ta.” Trầm mặc một chút, Dạ Nhược Ly khẽ ngẩng đầu, đồng tử lạnh như băng nhìn thẳng Dạ Nhược Ly: “Cho nên ta thiếu người một món nợ ân tình.”

Dạ Nhược Ly muốn là những lời này, bằng không nàng tuyệt đối không cứu cái người xa lạ này.

“Nếu người đã không có chuyện gì, ta cũng nên về nghỉ ngơi đây.” Dứt lời, nàng quay người muốn rời khỏi đây, lúc sắp đến cửa thì một thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Người không hỏi ta tu luyện công pháp gì?”

Bước chân dừng lại, Dạ Nhược Ly không quay đầu lại nói: “Người tu luyện công pháp gì thì có liên quan gì tới ta? Thật có lỗi, đối với chuyện của người, ta thật không có hứng thú.”

Nàng cứu y vì muốn y nợ nàng, về phần chuyện của y, nàng cũng không muốn biết. Bởi nàng biết rõ đôi khi biết nhiều quá cũng không hẳn là chuyện tốt...

Ánh mắt Thánh Dạ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, cho đến khi nàng hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, y cũng chưa thu hồi lại, chỉ là tầng sương mỏng trong mắt tản ra thật lâu cũng chưa khô phục.

Hôm sau, ánh nắng mặt trời lên cao, quần chúng lại tập trung xung quanh lôi đài, so với ngày hôm qua còn đông hơn.

Trận chung kết cuối cùng cũng tới...

“Các vị, bởi vì chuyện hôm qua nên trận chung kết bị trì hoãn, ta thật áy náy,” Ngô trưởng lão mỉm cười, ánh mắt như hồ ly nheo lại: “Đêm qua ta và mấy vị trưởng lão đã thức trắng đêm bàn bạc với nhau, cảm thấy chuyện Diệp Thu đều là tự làm tự chịu, nàng ta muốn giết người trước nên người khác muốn giết lại nàng, cho nên không thể trách ai được, mà cuộc tỷ thí của nàng ta lại thiếu đi sự công bằng cho nên không có hiệu lực, về phần Diệp gia tộc sẽ bị trục xuất ra khỏi Phong Hòa thành.

Bởi Phong Hòa thành nằm trong quyền cai quản của Thương Khung giới nên Ngô trưởng lão tự nhiên có đặc quyền này.

Sự việc ngày hôm qua dĩ nhiên đã làm nhiều người tức giận, cho dù một mình Đan trưởng lão làm sai nhưng lại ảnh hưởng đến Thương Khung giới nên Diệp gia phải bị trừng trị.

Loại kết quả này đúng là hả lòng hả dạ, nhất là những gia tộc bị Diệp gia lấn áp đều không nhịn được hả hê.

“Tốt rồi, ta chỉ nói đến đây thôi, tiếp đó luận võ là Quân Huyền Lăng và Phùng Lăng.”

Thanh niên tên Phùng Lăng chỉ là trùng hợp được xếp vào 5 người đứng đầu, lúc này nhìn thấy đối thủ của mình là Quân Huyền Lăng, vội vàng giơ tay lên, nói: “Ta...Ta nhận thua.”

Ai cũng ngạc nhiên nhìn gã, không ngờ lại có người chưa chiến đã hàng.

“Khục khục, nếu đối phương đã nhận thua, người thắng chính là Quân Huyền Lăng.” Ngô trưởng lão ho khan hai tiếng, lại rút một tờ giấy trong thùng gỗ ra: “Tỷ thí tiếp theo là Dạ Nhược Ly và Quân Huyền Lăng.”

Nghe vậy, Quân Huyền Lăng hơi sửng sốt, khóe môi hiện ra nụ cười khố: “Trưởng lão, ta cũng nhận thua!”

Mọi người lại thêm một phen há mồm trợn mắt, ngay cả Thiếu thành chủ cũng nhận thua?

Lập tức nghĩ ngay đến Diệp Thu đã bị đánh bại ngày hôm qua, bọn hắn lại bình thường trở lại...

Phóng mắt nhìn hai người còn lại, Ngô trưởng lão cười nói: “Xem ra không cần phải rút thăm nữa, Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ, quán quân hôm nay hai người cùng tới tranh đoạt đi.”

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt chặt chẽ nhìn Thánh Dạ, trong lòng không hề thả lỏng một giây một phút nào.

Đồng thời Thánh Dạ cũng nhìn Dạ Nhược Ly, hai mắt đụng nhau đều xác định mục tiêu của mình, cho dù Dạ Nhược Ly có cứu y, y cũng không vì thế mà nhẹ tay với nàng.

Cái này không phải vì vị trí quán quân mà là vì cuộc giao phong (trận chiến) của bọn họ.

Thánh Dạ giơ tay lên chưởng, không khí xung quanh hội tụ trong lòng bàn tay y dần dần ngưng tụ lại thành một thanh trường kiếm bằng băng màu xanh, thân kiếm toát ra hàn khí, mà loại hàn khí này lại làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Ánh mắt xiết chặt, thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, rút trường kiếm ra.

“Lúc này hẳn thi triển công pháp gì? Có thể biến không khí thành kiếm?”

“Xem ra tên này đúng là mạnh nha, các người nghĩ xem quán quân lần này sẽ thuộc về ai?”

“Cái này thật khó đoán, ai cũng có thể cả.”

Lúc mọi người còn đang xôn xao, trận chiến trên lôi đài đã diễn ra...

Trường kiếm màu xanh da trời xoẹt qua bầu trời, ngay lúc đó không khí cũng ngưng kết lại, giờ phút này ai cũng cảm nhận được hàn khí phát ra từ trường kiếm băng ấy.

Mấy vị trưởng lão đều đứng dậy, ngưng thở, khẩn trương nhìn trên lôi đài: “Xem ra Thánh Dạ rất mạnh, hơn nữa so với vẻ bề ngoài còn mạnh hơn, ta cảm nhận được y vẫn còn che dấu thực lực, nếu như y toàn lực tấn công chỉ sợ ngay cả ta cũng khó mà chống đỡ.”

Tâm Dạ Nhược Ly trầm xuống, nghiêng người né tránh, thanh trường kiếm băng trùng hợp sượt qua quần áo nàng. Mặc dù như vậy, Dạ Nhược Ly cũng cảm nhận được hàn khí đáng sợ.

“Không được, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt.” Con người nháy nháy, Dạ Nhược Ly lại một lần nữa nghiêng người tránh trường kiếm băng đang chém tới.

“Nếu như có thể tiêu trừ vũ khí của y, nhất định sẽ đối phó dễ dàng hơn.”

Băng sợ nhất là gì? Đương nhiên là hỏa, có lẽ phải dùng huyền lực Hỏa hệ mới có thể tiêu trừ băng kiếm.

Dạ Nhược Ly nắm chặt trường kiếm trong tay, không ngừng đưa huyền lực Hỏa hệ vào. Không lâu sau toàn kiếm đỏ lên, chiếu rọi cả khuôn mặt Dạ Nhược Ly.

Thánh Dạ sao có thể để Dạ Nhược Ly có cơ hội? Băng kiếm xoẹt qua chân trời, nhắm đến trường kiếm trên tay Dạ Nhược Ly.

Y không có ý định tổn thương nàng, mà chỉ muốn ngăn cản hành vi của nàng...

Mắt thấy Dạ Nhược Ly không tránh không né, tất cả mọi người vì nàng mà toát mồ hôi lạnh, lúc băng kiếm sắp đâm trúng nàng thì Dạ Nhược Ly chậm rãi ngừng đầu, nở nụ cười vui vẻ.

“Rốt cuộc cũng xong rồi, như thế, người liền có thể ném thử tư vị của Hỏa diễm kiếm.”

“Phanh!”

Giơ kiếm lên, ngăn cản băng kiếm đang đánh tới, hỏa diễm từ thanh hỏa diễm kiếm tràn ra bao quanh băng kiếm, lập tức bị băng kiếm phản hệ, một lúc sau hỏa diễm tán đi, mà băng kiếm của Thánh Dạ cũng bốc hơi sạch sẽ.

Đồng tử co rút lại, Thánh Dạ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, lần này y không ngừng tụ băng kiếm nữa, trái lại bóng dáng lóe lên, tốc độ nhanh như gió xông về phía lưng Dạ Nhược Ly.

Cảm nhận được sau lưng nguy hiểm, Dạ Nhược Ly quay người, giờ kiếm ngăn cản công kích của Thánh Dạ.

“Phanh!”

Lòng bàn tay và hỏa diễm kiếm chạm vào nhau, hai người đều lùi về sau mấy bước, đều ngưng trọng nhìn đối phương.

“Thực lực ngang nhau, hai người họ lại có thực lực ngang nhau.”

“Với thực lực này cho dù đánh tới ngày mai cũng bất phân thắng bại a.”

“Không nghĩ tới trận chiến của hai Địa Huyền sư cấp thấp lại đặc sắc như vậy, ha ha ha...”

Nhìn thấy cuộc công kích trên lôi đài, ai cũng nhao nhao nghị luận, chỉ có Quân Huyền Lăng vì Dạ Nhược Ly mà toàn thân đều ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt tuấn tú vẫn tràn đầy lo lắng.

“Phanh!”

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Trong lúc mọi người còn đang huyên náo, trên lôi đài vẫn tiếp tục chiến đấu.

Đêm qua Dạ Nhược Ly cứu Thánh Dạ một mạng, Thánh Dạ hứa sẽ trả món nợ ân tình này, nhưng cuộc tỷ thí này y sẽ không nhượng bộ, đồng thời Dạ Nhược Ly cũng không cần y phải nhượng bộ.

Nàng đã rất lâu rồi chưa gặp đối thủ ngang tầm, trận chiến này có lẽ rất khó khăn nhưng vô cùng thống khoái.

Thân ảnh Dạ Nhược Ly lóe lên, thả người nhảy, lập tức phóng tới chỗ Thánh Dạ.

Giờ phút này hai người đều vô cùng chật vật, thực sự không còn dáng vẻ phong hoa tuyết đại như trước,

Hỏa diễm kiếm trong tay biến thành một trường đao hỏa diễm, hung hăng đánh về phía Thánh Dạ, hỏa diễm xinh đẹp thấp thoáng trong mắt mọi người, bọn hắn không khỏi kiêng mũi chân khần trương nhìn cảnh tượng đang xảy ra.

Từ đầu đến cuối sắc mặt Thánh Dạ vẫn lạnh lùng như băng ngàn năm không đổi, y giơ tay lên, một hào quang băng lam bắn ra, thẳng tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Ầm ầm!”

Lôi đài rốt cuộc cũng không chịu nổi hai khí tức mãnh liệt va chạm vào nhau, ầm ầm sụp đổ, bụi bay đầy trời che kín cả lôi đài cùng hai bóng dáng

màu trắng kia.

“Khục khục!”

Quần chúng bị tro bụi làm sặc đến mức ho khan, lùi về sau mấy bước, con mắt vẫn nhìn chăm chú về lồi đài.

Mấy bị trường lão cũng nhìn khoảng đất bụi mịt mờ kia, trong lòng đều tràn đầy mong chờ.

Trận chiến này, rốt cuộc là ai thắng, ai thua?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Vương Gia, Thương Khung Giới

Tro tàn bay ngập trời, một bầu trời trong xanh cũng vì vậy mà trở nên mịt mù, âm u.

Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, lão ngược lại muốn xú nha đầu táng thân ở đây, mặc dù đối phó với xú nha đầu thì lão cũng chỉ cần một hơi nhưng nếu không phải tự thân động thủ thì vẫn tốt hơn.

Bầu trời vẫn còn đang mịt mờ, bụi chặm rãi tan ra.

“Các người nói xem ai sẽ thắng?”

“Cái này cũng thật khó nói, thực lực hai người không hơn kém nhau bao nhiêu.”

“Chắc chắn, hai bên chiến nhau đã phá hủy cả lôi đài, cho dù Thiên Huyền sư đỉnh phong cũng chưa chắc được như vậy, các người nói xem không phải bọn họ che giấu thực lực chứ? Thực ra bọn họ đã là Thiên Huyền sư đỉnh phong?”

“Giấu thực lực? Điều này sao có thể? Mấy vị trưởng lão Thương Khung giới đều là Huyền tôn, muốn giấu thực lực dưới mí mắt bọn hăn trừ phi là Huyền thánh, nhưng nếu đã là Huyền thánh thì cần gì tiến vào Thương Khung giới, các người nói đúng không?”

Nhất thời xung quanh mọi người xôn xao nghị luận đủ điều, tất cả đều quan tâm quán quân trận này sẽ là ai.

Bụi bay đầy trời cuối cùng cũng tan đi hết, mọi người nhìn đồng đồ nát của lôi đài trước mặt không khỏi lú lờ, lộ vẻ không tin được.

Lôi đài cư nhiên lại bị phá thành đồng phế tích như thế này, loại thực lực cường đại này cho dù là trưởng lão Thương Khung giới cũng chỉ biết trơ mắt nhìn nhau.

Áo trắng tung bay trong gió, nữ tử lau trường kiếm trong tay, thần sắc đậm bạc, tuy chặt vật cực kì nhưng vẫn không mất đi phong thái phong hoa tuyết đại, so sánh ra thì Thánh Dạ càng chặt vật hơn.

Bàn tay dùng sức chống mặt đất, chân sâu quỳ dưới đất, khoe môi tràn ra một vết máu, thanh âm lạnh như băng vang lên giữa bầu trời im ả.

“Ta thua!”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt nhìn y, nàng biết Thánh Dạ chưa xuất hết toàn lực, thậm chí còn chưa dùng đến nửa phần, dù nàng cũng đồng dạng không xuất toàn lực, nhưng nàng có cảm giác nam nhân này mạnh đến mức không hợp thói thường.

Mặc kệ y tiến vào Thương Khung giới có mục đích gì nàng cũng không vạch trần y, huống chi nàng cũng đã từng gặp qua người Thương Khung giới cũng không có quá nhiều hảo cảm.

Chỉ cần mục tiêu của Thánh Dạ không phải nàng và Cung Vô Y, y muốn làm gì thì có quan hệ gì đến nàng?

“Xâm xì!”

Lời Thánh Dạ nhận thua làm mọi người nổi lên tràng xôn xao.

“Không nghĩ tới quán quân lại là nàng.”

“Vị nữ tử này là thần thánh phương nào? Cái này cũng quá sức tưởng tượng đi?”

“Quán quân, quán quân...”

Trong đám người truyền tới tiếng hoan hô, trong lòng đều khắc sâu hình tượng huy hoàng này, cho dù nhiều năm sau nhớ lại bọn hăn cũng không thể quên được nữ tử phong hoa tuyệt đại sáng chói này.

Một khắc này, những người lúc trước vốn ái mộ Diệp Thu đều đồng loạt sang nữ thần Dạ Nhược Ly.

Bởi vì cho dù là thực lực hay dung mạo Dạ Nhược Ly đều hơn gấp mấy lần Diệp Thu.

Ánh mắt mấy vị trưởng lão Thương Khung giới giao nhau, cuối cùng Trương trưởng lão đứng lên, hắng giọng nói: “Chư vị, thắng bại đã phân, mời chư vị quay về trước, ngày mai sau giờ Ngọ đến quảng trường nhận phần thưởng, lần này Diệp Thu tử vong nên tất cả vị trí sau Diệp Thu đều tăng lên một bậc, người thứ 21 cũng có thể trở thành 20, ngày mai liền tiến vào Thương Khung giới, mời chư vị về chuẩn bị.”

Những người may mắn được chọn đều vui mừng phấn khích, nhất là tên thứ 21 vốn tưởng bản thân đã hết hy vọng, ai ngờ Diệp Thu chết lại cho hăn một duyên kì ngộ, đây chính là duyên kì ngộ cầu cũng không được đấy, cho nên đối với Dạ Nhược Ly lại thêm một phần cảm kích.

Sau khi mọi người hưng phấn rồi đi, mấy vị trưởng lão Thương Khung giới tụ lại một phòng, sắc mặt không còn tự nhiên mà tràn đầy nghiêm túc.

“Các người xem Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ như thế nào?”

Lam trưởng lão là người trầm ổn nhất chúng trưởng lão, lão nhìn qua 3 người còn lại, giọng điệu giống như xem nhẹ nhưng trong lòng 3 người kia

đều biết rõ sự ngưng trọng của lão.

Về phần Đan trưởng lão hiển nhiên đã bị chúng trưởng lão bài trừ tự nhiên sẽ không tham gia.

“Mức độ phá hủy đến chừng đó, thật là Địa Huyền sư trung cấp có thể làm được?” Ngô trưởng lão nhắm chặt mắt, mặt mo cũng mang vẻ ngưng trọng: “Dạ Nhược Ly dùng thực lực Địa Huyền sư cấp thấp giết chết Thiên Huyền sư, mà Thiên Huyền sư lại không hề đỡ được một chiêu, mà Thánh Dạ lại có thực lực tương đương với nàng, cũng có thể đập Thiên Huyền sư một phát chết luôn. (vâng, nguyên văn là thế ạ, đập 1 phát chết luôn!)”

“Kỳ thật, ta nghĩ chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi,” Hỏa trưởng lão lười biếng đưa tay sau ót, tựa vào ghế, không cho là đúng nói: “Chúng ta là Huyền tôn, bọn hăn sao có thể ẩn giấu thực lực dưới mí mắt chúng ta được? Hơn nữa nha đầu Dạ Nhược Ly cũng đã tấn chức trước mặt mọi người, cho dù nàng ta có che giấu thực lực nhưng hào quang tấn chức không thể giả được chứ?”

Hỏa trưởng lão hoàn toàn ngược lại với Lam trưởng lão, tính cách bộp chộp, nhanh mồm nhanh miệng, lại không tinh tế cho nên mới không chút do dự cùng kiêu kị mà vạch trần Đan trưởng lão và Diệp Thu gian lận trước mặt mọi người.

Bất quá, lời này của lão đều làm chúng trưởng lão gật đầu.

“Đúng vậy, con người hay Huyền thú tấn chức là nguyên tắc thiên đạo từ xưa đến nay, chuyện này không thể làm giả được, đừng nói là Giới chủ Thương Khung giới hiện tại, cho dù là Giới chủ thần bí đời trước, đệ nhất cao thủ Thương Khung giới cũng khó có khả năng có năng lực này, huống chi một nữ tử phàm tục? Ta tin thực lực của nàng đúng là Địa Huyền sư trung cấp.”

Lúc trước Dạ Nhược Ly làm giả việc tấn chức cũng là muốn làm Đan trưởng lão tức chết, không ngờ chuyện này còn có thể đem hiềm nghi về nàng rũ bỏ sạch sẽ, đây đúng là chuyện ngoài ý muốn.

“Về phần Thánh Dạ...” Trương trưởng lão nhượng mảy, nhìn 3 người: “Nếu là các người muốn lẫn vào Thương Khung giới thì nên chọn cách bình thường trong đám người, không hiển sơn thủy lộ (ý nói không bộc lộ tài năng) làm người khác không chú ý tới hay bộc lộ thực lực thỏa đáng?”

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy lời nói Trương trưởng lão có lý.

Nếu bọn hắn có ý đồ với Thương Khung giới, tất nhiên sẽ chọn cách im im lặng lặng mà tiến vào, chứ không phải bộc lộ năng lực để cao thủ Thương Khung giới chú ý.

“Cho dù như thế nào chúng ta chỉ có thể dựa vào quy củ Thương Khung giới mà làm việc.” Lam trưởng lão thả lỏng người, hiền hòa cười cười: “Tiến vào Thương Khung giới chính là thiên tài, nếu là người của thế lực khác tiến vào chúng ta cũng chỉ có thể quan sát, một là xem tiềm lực và cố gắng, chỉ có nghị lực và thiên phú mới có thể được xem là thiên tài và được chọn, hai là xem thử bọn họ có mưu đồ gì khác không.”

Dù sao Thương Khung giới cũng là một trong hai thế lực lớn nhất Huyền Vũ đại lục, sao có thể không chút cảnh giác, cho người ngoài lẫn vào phần chủ chốt của Thương Khung giới? Vì vậy quy củ Thương Khung giới đã truyền qua rất nhiều thế hệ.

Đương nhiên chuyện mở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài ở Thương Khung giới mới có, những thế lực còn lại không cần khảo sát.

Hôm sau, mặt trời lên cao, vạn dặm không mây.

Trên quảng trường vẫn chật kín người đứng, đứng nơi cao nhất đương nhiên là 20 người được tuyển chọn, theo thứ tự xếp hạng mà đứng lên bục

chờ nhận giải thưởng.

“Ở đây lão phu chúc mừng các vị.” Hai tay Ngô trưởng lão chắp sau lưng, ý cười mở đầy mặt: “Các vị chính là 20 người có thể bước vào Thương Khung giới, bất quá 3 người đứng đầu sẽ được nhận lễ vật trân quý của Thương Khung giới, lễ vật này ngay cả lão phu cũng thèm nhỏ dãi a.”

Nghe vậy, trong mắt mọi người hiện lên tia nghi hoặc, lễ vật ngay cả trưởng lão Thương Khung giới cũng thèm thuồng thì trân quý đến cỡ nào?

Từ đầu đến cuối chỉ có thần sắc Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ là không đổi, tính cách trầm ổn này ngay cả Ngô trưởng lão cũng không thể không bội phục.

“Đệ nhất danh có thể nhận được 5 khối huyền tinh thạch và 2 viên đan dược phụ trợ tu luyện, đệ nhị danh nhận được 3 khối huyền tinh thạch và 1 viên đan dược phụ trợ, đệ tam danh nhận được 2 khối huyền tinh thạch.

Huyền tinh thạch? Là gì?

Người không biết châu đầu ghé tai nhao nhao nghị luận, muốn từ dân chúng có được tin tức hữu dụng nhưng Phong Hòa thành không phải ai cũng có thể biết vật này chỉ có thành chủ là biết.

Huyền tinh thạch, chính là chí bảo tu luyện a.

Từng viên huyền tinh thạch đều ẩn chứa huyền lực phong phú, nếu trực tiếp hấp thu huyền tinh thạch đối với huyền giả mà nói như được một bữa tiệc ngon miệng vậy.

Huyền tinh thạch? Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, không phải chính là chi vật (vật quý hiếm) trong sách cổ sao? Vật này đã tuyệt chủng từ ngàn năm sau rồi, nàng cũng chưa từng nhìn thấy huyền tinh thạch, không nghĩ tới nó lại có ở Thương Khung giới.

Ánh mắt Ngô trưởng lão rơi vào người Dạ Nhược Ly, môi có chút cong lên: “Dạ Nhược Ly, ngươi là quán quân, ngươi lên nhận lễ vật trước đi, ha ha, ta rất coi trọng ngươi, những người khác thật làm những lão gia hỏa này thất vọng a.”

Nhẹ nhàng gật đầu, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, tiếp nhận chi vật trong tay Ngô trưởng lão, đem huyền tinh thạch cho vào nhẫn Huyền linh, sau đó nhìn Quân Huyền Lăng nói: “Hai viên thuốc này cho ngươi.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, phải biết đây chính là đan dược phụ trợ a.

Mặc dù không thể đột phá được, cũng không cung cấp được huyền lực nhưng lại tu luyện theo kiểu làm chơi ăn thật (tức là luyện tập ít mà thực lực tăng lên nhiều), nàng ngay cả chớp mắt cũng không có mà đem cho người khác?

Nữ tử này thật quá hào phóng a.

Sắc mặt Đan trưởng lão tái nhợt, nắm chặt quyền, hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Đan dược này là do Đan gia cung cấp, lão tuy không cam lòng để nữ tử này đoạt được nhưng nàng chẳng thèm ngó qua đã tặng cho người khác, tương đương với việc đánh vào thể diện Đan gia một tát.

Hôm nay người thế tục lại coi thường đan dược trân quý là do lão đã già hay thói đời thay đổi? Bất quá cũng không có gì đáng trách, thù hận của Đan trưởng lão đối với Dạ Nhược Ly lại sâu hơn một tầng.

Không người nào biết đan dược trân quý trong mắt họ với Dạ Nhược Ly mà nói không khác gì thứ vô dụng, để vào nhẫn Huyền linh còn phí chỗ.

“Cái này thật sự cho ta?” Quân Huyền Lăng kích động nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn thật không nghĩ tới giao tình với nàng ngán ngùi như vậy mà nàng đã tặng hẳn đan dược trân quý thế.

Dạ Nhược Ly cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Đối với Quân Huyền Lăng, nàng rất có hảo cảm, huống chi lúc Đan trưởng lão gây khó dễ Quân Huyền Lăng cũng không để ý đến Đan trưởng lão quyền cao chức trọng mà là người đầu tiên khơi mào sự tức giận của mọi người, lúc cuối cùng còn nói nàng chạy mau. Tuy khí thế Đan trưởng lão áp đảo một câu kia cũng không nói ra rõ ràng nhưng Dạ Nhược Ly vẫn nghe thấy.

Quân Huyền Lăng cũng không từ chối, nhận lấy hai viên đan dược, dung mạo tuấn tú đầy kiên định: “Nhược Ly, những lời khác ta không nói nhiều, hôm nay ở đây nhận lấy phần ân tình này, ngày sau nhất định sẽ xông pha khói lửa không chối từ.”

Vỗ bả vai Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly cười: “Người nói những lời này cũng thật khách khí rồi, chúng ta là bằng hữu không phải sao? Huống chi những đan dược này với ta mà nói cũng chỉ là phụ trợ mà thôi.”

Nàng nói đúng sự thật nhưng vào tai Đan trưởng lão lại theo một nghĩa khác.

“Hừ, người làm như vậy không phải muốn giẫm lên mặt mũi Đan gia sao?” Đan trưởng lão hung dữ trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay không chút nuối tiếc cho đi hai viên đan dược kia, ngày sau chắc chắn người sẽ hối hận!”

“Mặt mũi Đan gia?” Dạ Nhược Ly có chút khiêu mi, quay người nhìn Đan trưởng lão, giữa lông mày đầy cuồng ngạo: “Mặt mũi Đan gia là cái gì? Có tư cách gì để ta nể mặt?”

“Người...” Đan trưởng lão đột nhiên đứng dậy, hai mắt hung hăng nhìn Dạ Nhược Ly.

Lúc lão sắp rat ay, một thanh âm nhàn nhạt bên cạnh bay tới: “Được rồi, Đan trưởng lão, người là trưởng lão, vì sao lại gây khó dễ với tiểu bối? Hơn nữa danh sách 20 người này ta đã gửi về Thương Khung giới, chắc hẳn Giới chủ đã nhận được, nếu bọn họ có chút chuyện gì ai có thể chịu trách nhiệm? Đan trưởng lão sẽ chịu sao?”

Đan trưởng lão lập tức ngậm miệng, lão quyền lực nhất, đứng đầu chúng trưởng lão nhưng chủ nhân Thương Khung giới lại là Giới chủ, chính lão cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Giới chủ.

“Thánh Dạ, Quân Huyền Lăng, các người cũng lên nhận lễ vật đi.” Ngô trưởng lão nhàn nhạt liếc mắt nhìn 2 người, giọng điệu hiền hòa.

Hai người lần lượt lên nhận, lúc trở về ánh mắt Quân Huyền Lăng vô thức rơi trên người Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn lại càng thêm kiên định.

“Được rồi, các vị, trao giải chấm dứt ở đây, mọi người cùng ta tiến vào Thương Khung giới thôi.”

Nghe thấy Ngô trưởng lão nói, mọi người đều khẩn trương, hô hấp dồn dập.

Thương Khung giới, thánh địa trong mắt mọi người, rút cuộc bọn hắn cũng có cơ hội tiến vào rồi sao? Phải biết nhập Thương Khung giới chẳng khác gì cơ hội tới rất nhanh.

Cái này cũng không có cách nào làm người ta thôi kích động.

Lập tức cõi lòng đầy kích động theo mấy vị trưởng lão rời khỏi Phong Hòa thành.

Vân Lĩnh Phong, lúc trước thi đấu vòng loại cũng chỉ đi ở khu vực bên ngoài, lần này lại đặt chân đến đây, vào chỗ sâu nhất, cho dù Vân Lĩnh Phong không cần bóng dáng Huyền thú nhưng lại có rất nhiều bầy cùng đầm lầy.

“Chư vị chúng ta tới nơi rồi.”

Năm trưởng lão lần lượt dừng bước, thấy vậy, hai mắt nhìn nhau, khuôn mặt có tia nghi hoặc không che giấu.

Ở đây rõ ràng cái gì cũng không có, thế nhưng trưởng lão lại nói đến Thương Khung giới rồi?

Biết được sự nghi hoặc của mọi người, Trưởng trưởng lão cười nhẹ một tiếng, cũng không giải đáp nghi vấn của bọn hắn, mà xuất ra một chìa khóa từ không gian.

Lão đem chìa khóa tra vào không khí, quay 3 vòng bên trái, lúc mọi người còn không hiểu vì sao thì không gian đột nhiên biến hóa.

Không khí xung quanh cứng lại, ở trước mặt bọn hắn lại xuất hiện một đại môn (cửa lớn) trong suốt, từ từ mở ra, đập vào tầm mắt mọi người chính là một thế giới khác.

Tình cảnh này làm ai cũng phải lú lờ.

Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, khó trách nàng tìm lâu như vậy cũng không tìm thấy, thì ra Thương Khung giới cách ngoại giới rất xa, tự tạo thành một không gian riêng.

“Ha ha, ta biết, các ngươi nhất định rất khiếp sợ.” Ngô trưởng lão nở nụ cười, vuốt ve chòm râu bạc trắng, nói: “Thương Khung giới có một vòng bảo hộ, cho nên trừ phi mở được vòng phòng hộ bằng chìa khóa mới có thể

vào, bằng không thì ngoại nhân không có cách nào vào được, được rồi, các vị, ta nói một chút quy củ Thương Khung giới.”

Nói chừng đó, Ngô trưởng lão dừng lại một chút, mới tiếp tục: “Lần này các vị tiến vào Thương Khung giới chính là gia nhập vào Thương Khung giới, nếu muốn đạt được vị trí cao thì hãy cho chúng ta nhìn thấy sự cố gắng của các vị, có lẽ ở ngoài ai cũng là thiên chi kiêu tử, gia tộc kiêu ngạo, nhưng nhân tài tuổi trẻ ở Thương Khung giới nhiều vô số. cho dù là Tinh Huyền sư trẻ tuổi cũng có rất nhiều, không cố gắng thì chỉ có thể loại bỏ, muốn đạt được trọng dụng cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Sau buổi nói chuyện, cảm xúc kiêu căng tự mãn đều biến mất sạch sẽ.

Bọn hắn tưởng rằng với thiên phú của bản thân tiến vào Thương Khung giới cũng là một nhân vật thiên tài, bây giờ mới biết Thương Khung giới quả thật biến thái, ngay cả Tinh Huyền sư ,à người trẻ tuổi cũng có thể đạt được.

Sự tình này ở ngoài tuyệt đối không có a.

“Được rồi, chúng ta tiến vào Thương Khung giới, thủ lĩnh các thế lực đang chờ, ha ha, ta ngược lại rất mong chờ trong các người có một người thật biến thái, giết hết uy phong của đám thiên tài kia.”

Dứt lời, phất tay áo, bước vào đại môn.

Đan trưởng lão cười lạnh một tiếng, tựa hồ như bị lời Ngô trưởng lão chọc cười. Trong nhóm này, mạnh nhất cũng là Thiên Huyền sư, so với thiên tài Thương Khung giới, đám phế vật này có là gì? Nếu không phải Thương Khung giới sắp có đại nạn sao bọn hắn có thể bụng đói ăn quàng tuyển người ngoài lại còn tặng lễ vật trân quý như thế?

Huyền tinh thạch, cho dù là thiên tài của Thương Khung giới cũng có rất ít, cho những tên phế vật này thật sự rất đáng tiếc.

Năm vị trưởng lão biến mất, những người còn lại cũng lần lượt bước vào đại môn, nháy mắt đại môn đột nhiên biến mất, như chưa từng tồn tại.

Vân Lĩnh Phong lại trở nên bình lặng, nhưng một trận cuồng phong không bao lâu nữa sẽ xảy ra ở Thương Khung giới...

“Đây chính là Thương Khung giới sao? Cũng không khác đại lục bao nhiêu a.”

“Ha ha, đây chính là một đại lục bí ẩn, cũng không nghĩ tới đây chính là Thương Khung giới.”

“Ở đây huyền khí nồng đượm, rất thích hợp cho huyền giả tu luyện, khó trách Thương Khung giới lại có nhiều thiên tài như vậy, nếu ta được tu luyện ở đây nói không chừng nửa năm sau có thể đột phá.

Lần đầu nhìn thấy cảnh tượng ở Thương Khung giới, tất cả mọi người đều không ngừng thán phục sợ hãi lên tiếng, giống như hai lúa lên từ nông thôn lên kinh thành vậy.

Phần lớn các thế lực Thương Khung giới đến đông đủ, bất quá đám người này đều là thế lực hạng 2, hạng 3, nếu có thể trở thành đệ nhất nhất định phải ở chỗ quan trọng nhất Thương Khung giới, chính là chí cao chi địa – Thánh Thiên thành.

Mà Dạ Nhược Ly và đám người mới trúng tuyển tất nhiên sẽ không lọt vào mắt đám đệ nhất, nhưng đối với thế lực hạng 2, hạng 3 mà nói thì vô cùng tranh thủ. Vì vậy vừa nhìn thấy đám người Dạ Nhược Ly xuất hiện các thủ lĩnh đã nhanh chóng bước tới.

“Chư vị, Lý gia rất cần những người thiên tài như chư vị, không biết có người nào nguyện ý gia nhập Lý gia?”

“Người nằm mơ đi, thế lực hạng 3 cũng muốn tranh giành? Ta chính là thế lực hạng 2, cho nên gia nhập vào Tần gia là thỏa đáng nhất.”

“Hạng 2 thì sao? Người cùng lắm chỉ là hạng 2 kế cuối, Lý gia tuy hạng 3 nhưng lại là thế lực chí cường, bởi vậy hai gia tộc cũng không kém nhau quá lớn, rất nhanh có thể tăng lên hạng 2.”

Thương Khung giới có rất nhiều thế lực, đều cần người tài, vì vậy tranh giành đến đỏ mặt tía tai, không ai chịu nhường ai.

“Các vị, yên lặng một chút,” Lam trưởng lão nhướng mày, thanh âm nhàn nhạt uy nghiêm vang lên, tựa hồ như chấn động trong lòng mọi người, khiến tất cả đều ngừng tranh chấp.

“Nguyên ý gia nhập vào thế lực nào là do bọn họ quyết định, nhớ kĩ, cho dù là ai cũng không được sử dụng thủ đoạn bắt buộc, tiếp theo ta sẽ nói tên bọn họ một lần.”

Lúc Lam trưởng lão đọc tên xong, ai cũng kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ.

Thực lực hai người này chỉ là Địa Huyền sư lại chính là người đứng nhất và đứng thứ hai, trái lại Thiên Huyền sư lại chỉ đạt vị trí thứ 3? Điều này sao có thể? Thế nhưng đây lại là do Lam trưởng lão nói ra, không thể không tin được.

Nếu như thế đại đa số thế lực hạng 2 đều chủ yếu tranh thủ một mục tiêu chính là Thiên Huyền sư Quân Huyền Lăng.

Thế lực hạng 3 biết mình không có cơ hội nhưng cũng không lãng phí thời gian, nhìn những nhân tài còn lại.

Cũng có số ít thế lực hạng 2 vây quanh Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, bọn hăn tin tưởng có thể đứng trên Thiên Huyền sư nhất định có thực lực cho

nên nguyện ý thử một lần.

“Nhược Ly.” Quân Huyền Lăng cuối cùng cũng thoát khỏi đám người kia, bước tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, dung nhan anh tuấn nở nụ cười: “Nàng quyết định chưa? Muốn gia nhập thế lực nào?”

Dạ Nhược Ly trầm mặc nửa ngày, cuối cùng chọn vào thế lực hạng 2 gần cuối.

Về phần gia nhập thế lực nào với nàng không quan trọng, nàng chỉ muốn mượn cơ hội này dần dần bộc lộ mũi nhọn, chỉ có như thế mới có thể thuận lợi tiến vào chỗ quan trọng của Thương Khung giới.

Chỗ đó mới là mục tiêu của nàng.

“Nhược Ly muốn gia nhập thế lực nào Quân Huyền Lăng ta liền theo nàng, ha ha.” Quân Huyền Lăng khoác vai Dạ Nhược Ly, cao giọng nói.

Nghe vậy rất nhiều thế lực đều thở dài, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Vừa rồi sao lại không lôi kéo một chút nữ tử kia? Đáng tiếc lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Ta cũng gia nhập thế lực này.”

Ánh mắt xoẹt qua Dạ Nhược Ly, thanh âm lạnh như băng của Thánh Dạ vang lên, dung nhan tuấn mỹ luôn luôn phủ một tầng sương mỏng, cho dù giờ cũng chưa ai từng nhìn thấu suy nghĩ của y.

Quân Huyền Lăng quét mắt nhìn Thánh Dạ, lại nhìn Dạ Nhược Ly, có chút nhăn mày kiếm.

Là ảo giác của hắn sao? Có cảm giác Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ như có quen biết, nhưng ngoại trừ trận chiến tranh giải quán quân ra bọn hắn chưa từng giao tiếp, đây chỉ là cảm giác thôi sao?

Chỉ cần nghĩ tới cùng tên gia hỏa lạnh như băng này chung một thể lực, thậm chí thường xuyên chạm mặt, hẳn không khỏi rung mình một cái, cảm giác lạnh cả người xâm nhập vào cơ thể.

Nếu là người bình thường chỉ cần đứng cạnh y chắc chắn không chịu đựng được.

“Tên này cũng quá lạnh đi, về sau khẳng định không tìm được thê tử rồi, trên đời này ai có thể chịu được hàn khí bốc ra từ tên gia hỏa này chứ?” Quân Huyền Lăng sờ mũi, oán thầm nói: “Bất quá, đại lục còn có người lạnh như vậy, cho dù là Huyền sư Băng hệ cũng không lạnh như thế.”

Tư điểm, lắc đầu, hẳn thật sự nghĩ không ra vì sao hàn khí từ người Thánh Dạ lại không ngừng tỏa ra, tên này cũng thật là cổ quái.

“Ha ha, hoan nghênh 3 vị gia nhập Vương gia, hiện tại chúng ta trở về Vương gia a.”

Người vừa mở lời chính là gia chủ Vương gia – Vương Tân, ở Thiên Tân thành, cũng có chút danh tiếng, đồng thời gã là người đầu tiên mời Dạ Nhược Ly nên nàng mới chọn Vương gia.

Điều làm Vương Tân kinh hỉ nhất là bởi vì có Dạ Nhược Ly nên Quân Huyền Lăng và Thánh Dạ cũng nguyện ý gia nhập Vương gia, đây chính là thu hoạch không ngờ tới được.

Phải biết Quân Huyền Lăng bất quá chỉ mới 20 tuổi đã là Thiên Huyền sư, hơn nữa gã cũng cảm nhận được thực lực của Quân Huyền Lăng chuẩn bị đột phá lên trung cấp.

Mà Vương gia cũng có mấy người Thiên Huyền sư, nhưng những người kia trẻ tuổi nhất cũng đã là 28, căn bản không thể so sánh với Quân Huyền Lăng.

Với thiên phú của Quân Huyền Lăng, tối đa 10 năm tất nhiên sẽ đột phá lên Huyền Hoàng, nếu thế Vương gia cũng có một Huyền Hoàng.

Quân Huyền Lăng xoa tay, ánh mắt màu cà phê chứa đầy ý cười, nói: “Nhược Ly, chúng ta đi thôi, ha ha, ta rất muốn biết thế lực Thương Khung giới có gì khác với thế lực thế tục?”

Hắn muốn cách xa Thánh Dạ hơn một chút, hắn cảm giác đi bên cạnh Thánh Dạ giống như đang đi bên cạnh một tòa băng sơn (núi băng) vậy.

Không, thậm chí còn lạnh hơn băng.

Dạ Nhược Ly gật đầu, 3 người đi về Vương gia.

Đến Vương gia, Vương Tân mới không khỏi nhắc nhở vài câu, đơn giản là muốn tuân theo mệnh lệnh, có thể tỷ thí với đồng tộc (người trong gia tộc) nhưng không được chém giết lẫn nhau, mặt khác cũng chuẩn bị tinh thần thật tốt nếu có người đến khiêu chiến.

Người Thương Khung giới luôn cho mình tài trí hơn người, xem thường tình lý chính nghĩa ở thế tục.

“Không nghĩ tới thế lực đối với đồng tộc lại thoải mái như vậy, tự do tu luyện, không thúc ép.” Đi lên hành lang, Quân Huyền Lăng đuổi lưng một cái, khước môi giờ lên: “Nhược Ly, nàng muốn đi đâu? Là tới sân nhỏ luyện tập hay đi dạo chợ?”

Dạ Nhược Ly không trả lời, ngược lại quay về phía Thánh Dạ nói: “Người thì sao? Quyết định gì?”

Quân Huyền Lăng hơi sững sờ, không khỏi cảm thấy im lặng.

Nhược Ly hỏi tên này làm gì? Với tính cách của y nhất định không có khả năng cùng một chỗ với bọn họ, hỏi cũng như không, còn lãng phí khí

lực.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ: “Tùy người.”

Nghe vậy Quân Huyền Lăng lại ngấn người một lần nữa, tên này đồng ý đi còn bọn họ? Với tính cách của y nhất định sẽ không trả lời, nhưng thế mà lại nguyện ý trở thành bằng hữu của bọn họ?

Hay nói Nhược Ly và tên này có gian tình?

Lúc Quân Huyền Lăng vẫn còn đang mơ màng thì một thanh âm trào phúng truyền đến: “Ồ, đây chẳng phải là đám phế vật tuyển chọn từ bên ngoài vào Thương Khung giới chúng ta sao? Ha ha, mấy tên phế vật muốn mượn Thương Khung giới để thăng chức rất nhanh đây, quả thật là đang nằm mơ!”

Nhướng mày, Quân Huyền Lăng hồi phục tinh thần, mắt lửa nhìn nơi phát ra tiếng nói, hẳn muốn nhìn xem là ai dám mắng bọn hắn phế vật?

Chỉ thấy cách đó không xa, một đám người túm tụm xung quanh nam tử mặc thanh sam, diện mạo nam tử thanh sam kia trắng nõn, ước chừng 30 tuổi, giữa lông mày lộ vẻ xem thường người đời, bên môi trào phúng.

“Nghe nói các người chính là 3 người đứng đầu trong cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài? Ha ha, thật sự là buồn cười, thế tục giới cũng chẳng có gì, hai Địa Huyền sư và một Thiên Huyền sư còn dám tự cho mình là thiên tài? Một trong đó lại có Địa Huyền sư trung cấp. nếu bọn người này cũng có thể cho là thiên tài thì thiên tài chân chính đã chết hết rồi.”

Nam tử mở quạt xếp, vẻ trào phúng càng lúc càng lớn.

“Đúng vậy. đám người này sao có thể nhận là thiên tài? Công tử của chúng ta mới thật sự là thiên tài, Vương gia một đời nhân tài trẻ tuổi kiệt

xuất, thực lực cũng lên đến Thiên Huyền sư đỉnh phong, ngay hôm đó cũng đã đột phá lên Tinh Huyền sư, chỉ bằng đám người thế tục các người sao có thể so sánh với công tử được? Về sau nhìn thấy công tử nhà ta phải cung kính, bằng không thì, hừ hừ, người cũng đừng nghĩ tới chuyện lấn lộn ở Vương gia này nữa.”

Lời nói vừa dứt, lập tức có người đi ra hát đệm, hoàn toàn không xem 3 người trước mặt vào mắt.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Lão Giả Thần Bí

Dạ Nhược Ly liếc mắt nhìn bọn hăn, cũng không vì lời nói kia mà tức giận, thế nhưng Quân Huyền Lăng lại không như thế, hăn không dễ dàng bỏ qua, lúc này sắc mặt hăn trầm xuống, bước về phía trước nói: “Các người cho rằng mình là ai? Là người Thương Khung thì tự cho mình tài trí hơn người? Không nghĩ tới ở Thương Khung giới lại gặp người tự cho mình là nhất thế này, thật sự khiến ta quá thất vọng.”

“Tên tiểu tử thú vị nói gì đó? Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với công tử nhà ta? Công tử nhà ta nói chuyện với đám người thế tục các người chính là phúc khí của các người, chỉ bằng thực lực Thiên Huyền sư cấp thấp thì chỉ cần một đầu ngón tay của công tử nhà ta cũng đủ nghiền nát người.”

“Các người cứ mở miệng ra là người thế tục, chẳng lẽ các người không phải người? Ngoại trừ thần thì ai có tư cách gọi người khác là tục nhân? Chẳng lẽ các người đều là thần hết sao? Ha ha, đây đúng là chuyện buồn cười.” Quân Huyền Lăng cũng không phải là người giỏi nhẫn nhịn, huống chi hăn ở bên ngoài chính là Thiếu thành chủ, nếu thời điểm này hăn nhượng bộ vậy hăn không phải là Quân Huyền Lăng.

“Con mẹ nó người đánh rắm!” Người nọ giống như muốn nói gì đó, ngay lúc này Vương Phỉ Nhiên quơ quơ quạt xếp, ngăn lời người nọ.

Ánh mắt khinh thường nhìn Quân Huyền Lăng, gã nhẹ nhàng cong môi, giọng điệu trào phúng: “Người thế tục vĩnh viễn không bao giờ tự nhận

mình là tục nhân, mà trên đời này không phải chỉ có thần mới được gọi như thế, Thương Khung giới bọn ta vốn là thánh địa của Huyền Vũ đại lục, có bao nhiêu người muốn vào đây bằng bất cứ giá nào? Vậy chứng minh địa vị bọn ta trong mắt đám tục nhân kia chính là vô thượng, cho dù người có thừa nhận hay không trong mắt người Thương Khung giới các người chính là tục nhân (người phạm tục, thể tục)!

Sắc mặt biến đổi, Quân Huyền Lăng muốn động thủ đã có một bàn tay ngăn cản chỉ xúc động của hắn.

Quân Huyền Lăng hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn, đập vào mắt chính là dung nhan tuyệt sắc toát vẻ lạnh lùng.

“Nhược Ly...”

Tựa hồ như không nghe thấy hắn gọi, Dạ Nhược Ly bước tới, con mắt màu đen nhàn nhạt nhìn Vương Phỉ Nhiên: “Người đã hơn 30 tuổi mới chỉ đạt được Thiên Huyền sư đỉnh phong mà thôi, Quân Huyền Lăng bất quá chỉ mới 20 tuổi đã đến Thiên Huyền sư, người cho rằng người là thiên tài sao? Trình độ thương Khung giới cũng chỉ có vậy thôi?”

Chú ý tới nhan sắc của Dạ Nhược Ly, Vương Phỉ Nhiên nuốt nước bọt, nhưng nghe thấy lời nàng nói, khuôn mặt biến sắc, cười lạnh một tiếng: “Thì sao? Hắn là người thể tục, điểm này không bao giờ thay đổi được, tục nhân chính là tục nhân, tự cho rằng tiến vào Thương Khung giới thì sẽ giống như bọn ta sao? Đây quả thực là đang nằm mơ, bất quá...”

Ánh mắt thâm đằng đảo quanh thân thể Dạ Nhược Ly, gãi cong môi, ngả ngón nói: “Tuy người chỉ là nữ nhân thể tục nhưng với dung mạo thể này thật quá kinh diễm, nếu như người nguyện ý làm tiểu thiếp của bốn công tử, bốn công tử sẽ bỏ qua cho hai người kia, thế nào? Đáng tiếc, nếu như người là nữ nhân Thương Khung giới, bốn công tử rất muốn cưới người làm thê

tử, nhưng ai bảo người lại tới từ tục giới, địa vị tiểu thiếp với một nữ tử thế tục mà nói thì đến năm mơ vẫn nở nụ cười.”

Cười hai tiếng, Vương Phỉ Nhiên thò tay thô bỉ muốn sờ vào mặt Dạ Nhược Ly.

Bàn tay còn chưa chạm tới thì một thanh âm thanh thúy của tiếng vỗ tay vang lên, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Nàng...nàng dám đánh Phỉ Nhiên công tử?

Phải biết Phỉ Nhiên công tử chẳng những là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Vương gia mà còn là cháu ruột của Vương gia chủ, thế nhưng nàng lại dám đánh gã, nên nói nàng không biết nên không sợ hay là lá gan nàng quá lớn?

“Tiện nhân, người dám đánh bốn công tử?” Vương Phỉ Nhiên nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, được lắm, người là người đầu tiên dám đánh bốn công tử, bốn công tử sẽ cho người biết hối hận là như thế nào.”

“Lừa khò!” [(?) , ta tìm trên mạng ko ra nghĩa từ này, có nàng nào biết chỉ giáo cho ta với, cảm ơn ạ]

Dạ Nhược Ly không kiên nhẫn cau mày, chân quét một đường đập bay Vương Phỉ Nhiên ra ngoài, giờ phút này Vương Phỉ Nhiên cũng không thèm nghĩ tới Dạ Nhược Ly sao có thể làm gã bị thương, gã chỉ muốn bắt tiện nhân này hung hăng tra tấn, để nàng biết được hậu quả của việc không thuận theo gã.

Vương Phỉ Nhiên tự nghĩ gã nguyện ý nạp nàng làm tiểu thiếp chính là phúc phận tu được mấy kiếp của nàng, nàng lại không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách gã không khách khí!

Đáng tiếc, sự thật và suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Vương Phỉ Nhiên còn chưa nghĩ được cách tra tấn Dạ Nhược Ly thì đã bị nàng đánh một trận nên thân, đây chính là hậu quả của việc tự biên tự diễn, hành hạ đến ngay cả khí lực cầu cứu cũng không có.

Đám người đi với gã sớm đã bị tình cảnh này dọa sợ choáng váng, còn ai nhớ đến việc cứu gã? Huống chi, thực lực Vương Phỉ Nhiên chính là Thiên Huyền sư đỉnh phong cũng không có sức phản kháng thì bọn hắn chẳng phải tự làm khổ mình hay sao?

Nữ tử này rốt cuộc là ai, vì sao lại có thực lực cường đại như thế? Hơn nữa nàng chỉ là Địa Huyền sư trung cấp, một Địa Huyền sư trung cấp đánh một Thiên Huyền sư đỉnh phong đến mức không có lực hoàn thủ, nói ra có ai tin?

“Chúng ta đi thôi!” Phúi phúi tay, Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc nhìn một lần, quay người rời đi.

Vương Phỉ Nhiên không giống như Diệp Thu, gã là Thiên Huyền sư đỉnh phong lại là người Thương Khung giới, cho nên Dạ Nhược Ly biết rõ thực lực của mình sớm muộn gì cũng sẽ bị cao thủ Thương Khung giới hoài nghi, mà nàng muốn chính là điều này.

Cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài nàng vẫn còn giấu giếm thực lực nhưng hôm nay đã vào Thương Khung giới nàng phải để người khác chú ý thì mới có thể tiến vào địa phận quan trọng được, bằng không thì cả đời này cũng không có cách nào tiếp cận được Thánh Thiên thành.

“Ha ha, Nhược Ly, chúng ta đi đâu?”

Lúc này trên đường phố Thiên Lân thành, Quân Huyền Lăng sờ sờ cằm, quay đầu nhìn nữ tử bên cạnh, khóe môi có chút cong lên, giọng điệu bại hoại nói.

Dạ Nhược Ly bỗng dừng bước chân, ánh mắt nhìn vào chỗ đang âm ỉ kia.

Quân Huyền Lăng men theo ánh mắt của nàng, chú ý đến chỗ lộn xộn kia, mày kiếm nhăn lại: “Nếu ta đoán không sai thì đây chính là chợ đêm? Nhược Ly, nàng có hứng thú?”

Vừa nói xong những lời này, Dạ Nhược Ly liền bước về hướng chợ đêm, hắt hơi sừng sờ, vội vàng đuổi theo: “Nhược Ly, nàng chờ ta với, chúng ta cùng đi!”

Thánh dạ nhìn bóng lưng dần khuất của hai người, đồng tử lạnh như băng xoẹt qua tia mờ mịt, lập tức bước theo hai bóng dáng vừa biến mất kia.

Vừa vào chợ đêm, tiếng trả giá không ngừng vang bên tai.

“Tới tới tới, chỗ chúng ta có thứ tốt, các vị đừng bỏ qua a, đồ vật của chúng ta cam đoan sẽ làm các vị thỏa mãn, ha ha, đây đều là những thứ ta lấy được bên trong di tích đó.”

“Di tích? Ha ha, chỉ bằng thực lực của người, cũng có thể vào di tích?”

“Như thế nào? Người xem thường lão tử sao? Bảo bối của ta đều là hàng thật giá thật, không lừa già gạt trẻ.”

“Vậy người nói xem khối thạch đầu màu đen này bao nhiêu tiền?”

“Người nói đến hắc thiên thạch? Ha ha, nếu người muốn mua thì 500 lượng bạc a.”

“500 lượng? Bà mẹ nó, người ăn cướp sao?”

Những thanh âm mắng nhau này trong chợ đêm là chuyện hết sức bình thường bất quá những lời này cũng không ảnh hưởng đến Dạ Nhược Ly,

nàng đi tới quầy hàng trước mặt, không hề dừng bước ngó nghiêng xung quanh.

“Ân?”

Đột nhiên Dạ Nhược Ly nhắm mắt lại, ánh mắt nàng rơi vào một góc tối.

“Nhược Ly, nàng nhìn trúng vật?” Quân Huyền Lăng phát hiện Dạ Nhược Ly đang chăm chú, liền vỗ ngực đảm bảo, nói: “Nếu nàng muốn đồ vật gì ta cũng sẽ mua cho nàng.”

Thời khắc này Dạ Nhược Ly cũng không rảnh để ý đến Quân Huyền Lăng, nàng cứ thẳng bước tiến vào chỗ hẻo lánh kia.

Trong góc tối là một lão giả lồi thoi nhìn như tên ăn mày, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, mà chung quanh lão không hề có quầy hàng nào, hiển nhiên là không ai nguyện ý ở gần lão.

Trước mặt lão giả chỉ đặt duy nhất một hộp gỗ màu xanh, thoạt nhìn hết sức bình thường, thế nên không ai hỏi mua.

“Lão tiên sinh, không biết người có bán hộp gỗ này?”

Nghe thấy câu hỏi, lão giả gương mặt liếc nhìn Dạ Nhược Ly, không chút khách khí nói: “Đây chỉ là hộp gỗ bình thường, các người thực sự muốn mua? Nếu không muốn thì đừng quấy rầy lão phu.”

“Lão nhân này buôn bán kì quái thật.” Sát theo sau, Quân Huyền Lăng nhìn thấy lão giả không chút khách khí nói chuyện với Dạ Nhược Ly, lập tức trừng mắt nhìn lão một cái: “Một hộp gỗ bình thường thôi mà, có cho ta, ta cũng không cần.”

Hộp gỗ bình thường?

Dạ Nhược Ly nhướng mày, nàng rõ ràng cảm nhận được trong hộp gỗ có tia chấn động.

“Ta muốn hộp gỗ này, người ra giá đi!”

“Người xác định?” Lão giả kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly, thần sắc rời rạc nói: “Ha ha, lão phu chờ ở đây đã bao nhiêu năm đều không ai mua hộp gỗ này, nếu như người thực sự muốn có nó đợi sau này công thành danh toa, trở thành chúa tể về sau thì giúp lão phu một chuyện.”

Dạ Nhược Ly sửng sờ, vì sao lão biết được nàng sẽ trở thành chúa tể địa lục?

“Được, ta đáp ứng người.”

Nói xong, Dạ Nhược Ly cầm lấy hộp gỗ trước mặt lão giả, đang lúc muốn thu hồi thì sau lưng đột nhiên truyền tới một thanh âm khê kêu: “Chậm đã, hộp gỗ kia bốn tiểu thư cũng muốn!”

Theo sau đó là một hoa y diễm lệ đập vào mắt mọi người.

“Là Hoa gia Hoa Tinh Lan, sao nàng ta lại xuất hiện ở đây?”

“Hoa gia ở Thiên Lân thành chính là gia tộc luyện đan, mặc dù kém hơn Thánh Thiên thành nhưng ở Thiên Lân thành vẫn có chút tiếng tăm, cho dù là thành chủ Thiên Lân thành cũng phải nể Hoa gia vài phần.”

“Đồ vật Hoa tiểu thư nhìn trúng, không ai có thể tranh đoạt với nàng ta.”

Từ khi Hoa Tinh Lan xuất hiện, ánh mắt nàng ta liền tập trung trên người Thánh Dạ, trong mắt không che giấu được tia kinh diễm, thậm chí ánh mắt ấy chưa từng nhìn qua 2 người còn lại, thấy vậy mọi người đều biết nàng ta có dụng ý khác.

Hoa Tinh Lan này có thể nói là Hoa gia bại hoại, mê trái háo sắc, nam tử kiệt xuất ở Thiên Lân thành đều bị nàng ta dây dưa không dứt, thời gian trước còn quần lầy thiếu gia thành chủ không tha, đáng tiếc người kia chưa bao giờ cho nàng ta một tia hy vọng.

Nhưng Hoa Tinh Lan lại là nữ nhi duy nhất của Hoa gia chủ, lại là sinh lúc tuổi già, đương nhiên vô cùng sủng ái, thế nên Hoa Tinh Lan ở Thiên Lân thành coi trời bằng vung, nam tử anh tài kiệt xuất thấy nàng ta cũng phải đi đường vòng.

Thánh Dạ chấp tay sau lưng, mặt không biểu tình, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn Hoa Tinh Lan, tựa hồ như nàng ta chính là không khí, không hơn không kém.

“Thật có lỗi, hộp gỗ này đã có chủ rồi.” Lão giả quét mắt nhìn Hoa Tinh Lan, giọng điệu lạnh nhạt, thay đổi tư thái bại hoại lúc nãy.

Hoa Tinh Lan biến sắc, nàng ta không nghĩ tới tên ăn mày này lại không thèm để ý đến mặt mũi Hoa gia.

“Hừ, lão ăn mày, bốn tiểu thư muốn đồ của người đó chính là để mắt đến người, đừng không biết tốt xấu, người không phải muốn nàng giúp người một việc sao? Bốn tiểu thư cũng có thể giúp người, cho người cuộc sống giàu sang phú quý.”

Ở trong mắt nàng ta, lão ăn mày này chỉ muốn điều này, Hoa gia nàng ta tất nhiên có thể dư sức đáp ứng điều này.

“Ha ha, lão phu cũng không ăn thịt người gian khóí lửa (? , hiểu được cười liền TT^TT), những vật tầm thường kia sao có thể thỏa mãn lão phu?” Lão giả cười to 2 tiếng, tóc rối che khuất khuôn mặt tản ra, lộ ánh mắt sắc bén.

“Người...”

Lời Hoa Tinh Lan còn chưa nói hết, liền trừng to mắt, bộ dạng vô cùng kinh hãi, mà toàn bộ người trong chợ đêm đều ngạc nhiên há hốc mồm, ngốc trệ nhìn theo.

Chỉ thấy bóng dáng lão giả kia nhanh như gió, nháy mắt đã biến mất ngay tại chỗ, chỉ còn tiếng cười kia vẫn vang vọng khắp đất trời, truyền vào tai mọi người, thật lâu sau vẫn chưa tan hết.

“Ha ha, tiểu nha đầu, đừng quên lời hứa của người, nếu có duyên tương lai tất nhiên sẽ gặp lại, lúc đó có lẽ chúng ta đều không ở đây nữa, ha ha ha...”

Dạ Nhược Ly nhú mày, ánh mắt tập trung nhìn vào phương hướng lão giả biến mất.

Đến lúc đó bọn họ đều không ở đây? Câu nói kia có ý gì? Phải chăng đang nhắc nhở chuyện gì? Xem ra chẳng những hộp gỗ này không tầm thường mà ngay cả lão giả kia cũng là một cường giả lánh đời.

“Nhược Ly, lão nhân kia là ai?” Quân Huyền Lăng sững sờ hỏi, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau chuyện vừa rồi.

“Ta không biết.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, ngưng trọng nhìn bầu trời đến xuất thần: “Nhưng ta có thể xác định lão chính là cường giả, so với tất cả những người ta đã từng gặp còn mạnh hơn, lão mạnh giống như vượt qua lẽ thường, không hề tồn tại trên đại lục này.”

“Vượt qua lẽ thường? Không tồn tại ở đại lục này?” Quân Huyền Lăng trừng mắt nhìn, dung nhan anh tuấn lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Dạ Nhược Ly không hề giải thích, nàng chỉ muốn biết chỗ kia phải chăng là có thật?

Bên trong Huyền Vũ đại lục, cường giả có thực lực cao nhất chính là Huyền thánh, Huyền thần căn bản không thể nào tồn tại, nhưng khi xuyên qua tới đây nàng cũng nghe nói cấm địa khai quật di tích mới mạo hiểm cùng Hỏa Vũ Sa tiến vào tìm kiếm, ai ngờ lại gặp phải thời không phong bạo với xuyên qua chỗ này.

Phải chăng thần thật sự có trên đời này? Hoặc nói là có địa phương còn áp đảo hơn Huyền Vũ đại lục, là nơi thần ngự trị?

“Hừ, giả thần giả quỷ,” Hoa Tinh Lan vỗ vỗ ngực, hồi phục thần sắc liền hướng về phía lồng ngực Thánh Dạ cọt lên: “Vị tiểu ca này, không biết tiểu nữ có thể biết danh tính của huynh không?”

Chỉ là, nàng ta còn chưa lại gần Thánh Dạ đã bị hàn khí xung quanh y làm cho run rẩy, lại hướng mắt nhưng dung mạo tuấn tú làm nàng ta thêm thường, lại cắn răng, hướng về ngực y cọt thêm lần nữa.

Lúc nàng ta sắp tới, Thánh Dạ bỗng nhiên đi về phía Dạ Nhược Ly, phảng phất như chưa từng chú ý đến Hoa Tinh Lan.

“Chúng ta phải chăng nên rời khỏi đây?” Ánh mắt lạnh như băng nhìn Dạ Nhược Ly, thanh âm cũng lạnh lùng như thế.

Dạ Nhược Ly nhìn Hoa Tinh Lan, lại nhìn kẻ làm như mọi việc không hề liên quan đến mình Thánh Dạ, không khỏi bất đắc dĩ thở dài, bất quá nàng cũng biết tính cách của Thánh Dạ vốn thế.

Hoa tinh Lan không hề trong mắt y, y đương nhiên không nhìn tới nàng ta.

“Này, các người đứng lại!” Mắt thấy nam tử tuấn mỹ muốn rời đi, Hoa Tinh lan gấp lên, khê kêu một tiếng, hung ác trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, lỗ mũi còn phát ra tiếng hừ lạnh.

Nữ tử này là ai? Nàng có tư cách gì đứng bên cạnh nam tử tuần mỹ kia?

“Các người...” Nhìn thấy người phía trước không hề để ý đến nàng ta, Hoa Tinh Lan vô cùng tức giận, hung hăng đạp chân lên đất: “Các người chờ đó cho ta, ta sẽ cho phụ thân đi tra rõ thân phận của các người, hừ, người mà Hoa Tinh Lan ta nhìn trúng chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng ta!”

Nói xong, như không tước kiêu ngạo bỏ đi.

Lúc Hoa Tinh Lan rời đi, mọi người trong chợ đêm thở dài, mà những nam tử ẩn núp trong chỗ khuất đi ra, thần sắc đều nhẹ nhõm.

Nàng ta cuối cùng cũng đi rồi, an toàn rồi...

Lúc này ở đại sảnh Vương gia, Vương Phi Nhiên bày ra đủ loại sắc mặt, nước mắt nước mũi chảy dài kể lể: “Thúc thúc phải làm chủ cho chất nhi a, những người mới tới kia thật quá đáng, rõ ràng lại đánh chất nhi thành ra thế này chính là không để thúc thúc vào mắt.”

“Nhưng người là Thiên Huyền sư đỉnh phong, vì sao lại đánh không lại bọn hắn?” Con mắt chớp lên, Vương Tân nhìn Vương Phi Nhiên rồi nhàn nhạt mở miệng.

Vương Phi Nhiên sững sờ, rất không cam lòng nói: “Thúc thúc, nhất định là do yêu nữ kia thi triển yêu pháp nên chất nhi mới không có sức hoàn thủ, bằng không nàng sao có thể đánh được chất nhi? Thúc thúc nhất định phải làm chủ cho ta.”

Vương Tân cũng không phải hạng người ngu ngốc, tính cách của chất nhi hắn sao hắn lại không biết? Đích thị là do khiêu khích nên mới đi đánh.

“Được rồi, nhưng người nhện trước đi, hiện tại tình thế của Vương gia rất không ổn, không phải thời điểm để nội bộ mâu thuẫn, đây là thiên tài mà

Vương gia đang rất cần, người nhần chút đi a.”

“Cái gì mà thiên tài? Thúc thúc đừng để bọn hần lừa gạt.” Chỉ cần nghĩ tới tiện nhân đánh gã ra như thế này, Vương Phỉ Nhiên lập tức nổi máu xung thiên, hận không thể băm thây vạn đoạn: “Một đám phế vật tục giới cũng xứng được gọi là thiên tài? Về phần tiện nhân kia hoàn toàn là yêu nữ, thúc thúc nhất định phải diệt trừ nàng, bằng không thì nàng nhất định sẽ gây họa cho Thương Khung giới.”

“Đã đủ rồi, Nhiên nhi!” Nhượng mảy, giọng nói Vương Tân lạnh lẽ ác liệt vạn phần: “Người đi tu luyện ngay lập tức cho ta, đừng cho là ta không biết những chuyện tốt của người, nếu như có thời gian tìm người khác gây phiền toái không bằng tu luyện nhiều hơn, củng cố tu vi, hôm nay coi như nàng thay ta quản giáo người, còn không mau đi!”

Nghe vậy, Vương Phỉ Nhiên không dám nói nữa, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Hiển nhiên, gã bị thúc thúc của mình dọa sợ.

Hoa Tinh Lan trở về Hoa gia, gặp phải khách, nàng ta đi thẳng đến chỗ Hoa gia chủ Hoa Lạc Vũ, túm lấy tay lão, dịu dàng nói: “Phụ thân, hôm nay có khách?”

“Ha ha, Lan nhi, ta giới thiệu cho con biết đây chính là người ở Thánh Thiên thánh tới.” Hoa Lạc Vũ mỉm cười, sủng nịch xoa đầu Hoa Tinh Lan.

“Chắc hẳn đây là lệnh thiên kim?” Lão giả áo xám vuốt chòm râu, mắt hí cười nói: “Hoa gia chủ đúng là có phúc a, lệnh thiên kia có tướng mạo xuất chúng nhất định sẽ tìm thấy chàng rể tốt, chuyện ta nói lúc nãy với Hoa gia chủ không biết có nguyện ý đáp ứng?”

“Đại nhân tự mình tới đây, sao ta có thể không đáp ứng?” Hoa Lạc Vũ ôm quyền, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười thản nhiên: “Chuyện này Hoa gia

đáp ứng.”

“Tốt!” Lão giả áo xám đứng lên, âm lãnh cười cười: “Ta đi trước báo lại với Đan trưởng lão để Hoa gia chuyển vào Thánh Thiên thành, thậm chí trở thành chi dưới của Đan gia, nhưng ngươi vạn lần không thể nói ra Đan gia, nếu để người khác biết, ngươi chắc biết rõ thủ đoạn của Đan gia ta chứ?”

“Đại nhân, ngài yên tâm đi, Hoa Lạc Vũ ta có chết cũng không nói ra, không phải là đám phế vật của tục giới thôi sao, cũng không xứng để vào mắt Hoa gia ta.”

“Ha ha, hy vọng Hoa gia chủ nói được làm được.” Lão giả áo xám âm hiểm cười hai tiếng, hai tay chấp sau lưng nói: “Đã có được lời này, ta liền cáo từ, nếu như chuyện này có thể xử lý khiến Đan trưởng lão vừa ý thì Hoa gia rất nhanh sẽ được thăng tiến.”

Nói xong, lão giả áo xám quay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất dưới ánh mặt trời.

“Phụ thân, vừa rồi nói chuyện gì vậy?” Hoa Tinh Lan trừng mắt, nghi hoặc hỏi.

“Là cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài,” Hoa Lạc Vũ thở dài, ánh mắt lộ tia phức tạp: “Nghe nói ở cuộc thi đấu tuyển chọn thiên tài có một nữ tử đắc tội với Đan trưởng lão, Đan trưởng lão quyền cao chức trọng sao có thể cho phép người khác mạo phạm đến mình? Bởi vậy Đan trưởng lão muốn ta trừ khử nàng.”

“Đắc tội với Đan trưởng lão? Nữ nhân kia thực là ngu ngốc.” Hừ lạnh một tiếng, giọng điệu trào phúng: “Đan trưởng lão là người tôn quý đến chừng nào, có thể gặp ngài ấy một lần cũng phải cảm tạ trời đất rồi, cũng không nhìn lại chính mình là ai, ngay cả Đan trưởng lão cũng dám đắc tội, quả thật là muốn tìm cái chết, bất quá, Hoa gia có hy vọng ở Thánh Thiên thành rồi.”

“Ai, Lan nhi, con cho rằng mọi chuyện đơn giản như vậy sao?” Hoa Lạc Vũ lắc đầu, thở dài nói: “Cường giả Đan gia đã nói tuyệt đối không được nói là do Đan gia gây ra, nếu như có tiếng gió (ý nói là lộ ra), Hoa gia nhất định sẽ bị Đan gia diệt tộc.”

“Không thể nào? Phụ thân, Đan gia là thế gia luyện đan, so với Hoa gia còn mạnh hơn biết bao nhiêu lần, người Đan gia làm chuyện như vậy, con không tin.”

“Lan nhi a, con còn nhỏ, quá mức đơn thuần, nào biết được lòng dạ độc ác của con người?” Hoa Lạc Vũ nhìn cửa sổ, giữa lông mày lo lắng: “Ta lo nhất chính là sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, đợi chờ chúng ta chính là họa diệt môn.”

Hoa Tinh Lan sững sờ, trong lòng vẫn không tin Đan gia mà mình sùng bái nhất lại có bộ mặt như thế.

Hơn nữa nếu có thể vào Thánh Thiên thành nhất định sẽ có cơ hội gặp được nhiều thanh niên tài hơn.

Nghe nói truyền nhân thần bí của Thương Khung giới có tướng mạo vô cùng yêu nghiệt, là đệ nhất mỹ nam của Thương Khung giới, thực hy vọng có thể nhìn thấy hắn, không biết so với vị công tử hôm nay nhìn thấy, ai tuấn mỹ hơn?

Đáng tiếc truyền nhân Thương Khung giới đã có vị hôn thê rồi, việc này là do Giới chủ quyết định, hai người bọn họ trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, không ai có thể xứng hơn được nữa.

Bất quá, ở Thương Khung giới có rất nhiều nữ tử muốn làm tiểu thiếp của hắn...

“Phụ thân, vậy cha muốn đối phó như thế nào với nữ nhân kia?” Thu hồi suy nghĩ, Hoa Tinh Lan nháy mắt hỏi.

“Đoạn thời gian trước bệnh cũ của lão thành chủ tái phát, có người đưa tới phương thuốc, trong đó có rất nhiều dược liệu ở Thanh Linh sơn, nhưng Thanh Linh sơn quá mức nguy hiểm, có rất nhiều người vào đó tìm dược liệu, trong đó có Vương gia, tới lúc đó chúng ta hãy ra tay.”

Ngừng lại một chút, trong mắt Hoa Lạc Vũ hiện tia âm hiểm: “Ở Thiên Lân thành chỉ có ta mới có thể luyện chế được đan dược, tuy có 5 thành nhưng không ai có thể luyện chế thỏa đáng, cho nên cho dù thành chủ phát hiện cũng không sao, nếu được chúng ta còn có thể mượn sức của thành chủ...”

Cho dù sau này Đan gia đối phó với bọn hắc như thế nào lúc này phải nghĩ cách giải quyết nữ nhân kia, bằng không thì chỉ sợ cường giả Đan gia tuyệt sẽ không để lão sống đến ngày mai.

Đây đều là do nàng sai, sao lại không thức thời, thế lực của Đan trưởng lão há có thể trêu chọc? Nàng trêu chọc thì thôi đi, còn kéo Hoa gia xuống nước.

Chỉ vì điều này, lão sẽ khiến nàng chết cực kì tàn nhẫn!

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Hoa Lạc Vũ Âm Hiếm

Biệt viện Vương gia cực kì yên tĩnh.

Làm cho Quân Huyền Lăng kì quái chính là Dạ Nhược Ly lại dám đánh Vương Phi Nhiên nhưng Vương Tân lại không có chút động tĩnh gì, giống như chưa từng có gì xảy ra làm cho hắn không khỏi nghi hoặc.

Nhưng Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ lại không chút để ý, đi về phòng mà Vương gia đã an bài để tu luyện.

“Hộp gỗ này cũng chưa có thời gian xem qua, không biết nó có gì, nếu như ta đoán không lầm thì hộp gỗ này có một cấm chế, không phải ai mở ra cũng được.”

Dạ Nhược Ly lật qua lật lại hộp gỗ xanh trong tay, thở sâu một cái, một luồng huyền lực truyền vào hộp gỗ, muốn mượn sức lực phá bỏ cấm chế nhưng hộp gỗ vẫn không chút nứt mẻ nào, vẫn nguyên vẹn như trước.

“Không tác dụng?” Chân mày hơi nhíu, sắc mặt Dạ Nhược Ly ngày càng ngưng trọng: “Xem ra năng lực của ta không đủ để phá bỏ cấm chế, không biết người hạ cấm chế mạnh như thế nào?”

Lúc này Dạ Nhược Ly có cảm giác hộp gỗ màu xanh này nhất định có liên quan đến vận mệnh của nàng, bằng không lúc đó cũng sẽ không dẫn nàng đến quầy hàng đó. Và cũng vì nhận được sự chấn động trong hộp gỗ mà nàng mới muốn đạt lấy nó.

“Lão giả giữ hộp gỗ cũng không phải người bình thường, lão nói chúng ta hữu duyên năng tương ngộ, không biết có thực là duyên phận hay không, lúc đó ta rất muốn hỏi một chút tin tức hộp gỗ này.”

Chỉ có lão gia thôi lời kia mới có thể trả lời được câu hỏi của nàng.

Đem hộp gỗ cất vào nhẫn Huyền linh, Dạ Nhược Ly cũng không nghĩ tới chuyện này nữa, trong lúc không có ai quấy rầy nàng bắt đầu tu luyện.

Thương Khung giới không hổ danh là thánh địa trong mắt thế nhân, ở đây huyền khí nồng đượm, so với bên ngoài không biết nồng hơn bao nhiêu, nếu như nàng sinh ra ở Thương Khung giới thì nhiều lắm là 5 6 năm đã đột phá lên Huyền tôn rồi.

Chớp mắt đã qua 5 ngày, Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ chưa từng bước ra khỏi phòng, khiến Quân Huyền Lăng không khỏi bi ai, hai người này đúng là cuồng tu luyện.

Vì vậy dưới sự kích thích của 2 người này, Quân Huyền Lăng cũng ngày ngốc tu luyện trong phòng.

Năm ngày sau Vương Tân tập hợp tất cả người Vương gia ở đại sảnh, bởi vậy 3 người tạm thời ngừng tu luyện cũng tiến vào đại sảnh.

Lúc này ở hành lang Vương gia chính là một đám cao tử, trong đó không ít đệ tử kiệt xuất.

Wương gia không hổ danh là thế lực hạng 2 của Thương Khung giới, Thánh Hoàng đã có 3 người, trong đó mạnh nhất là Vương gia chủ Vương Tân, thực lực là Huyền Hoàng trung cấp. Tinh Huyền thủ lại có tới 40, 50 người, thế lực này nếu như ở bên ngoài cũng đủ tàn sát khắp đại lục, nhưng ở Thương Khung giới lại đứng thứ 2, cũng có thể thấy được cao thủ ở Thương Khung giới đông như kiến.

Mà Thiên Huyền sư và Địa Huyền sư cũng không thiếu, đều là những người trẻ tuổi, về quy tắc không được đứng đây nhưng Vương gia chủ tập hợp tất cả người Vương gia nên đám người này cũng có phần, rất hiển nhiên ở Vương gia đã xảy ra chuyện lớn.

“Chư vị, lão thành chủ bị bệnh đã lâu, chắc hẳn chư vị cũng đã biết,” Vương Tân vỗ tay sau lưng, con mắt uy nghiêm quét qua đám người đứng trong đại sảnh, nói: “Mấy ngày trước thành chủ phát thiệp anh hùng, muốn cao thủ tiến vào Thanh Linh sơn tìm được, đây chính cơ hội cho Vương gia chúng ta, nếu có thể trợ giúp được thành chủ tìm được chính là tiền đồ bất khả hạn lượng (tiền đồ rộng mở, thắng tiến không ngừng) cho nên các người lập tức chuẩn bị sẵn sàng, sau đó cùng ta tiến vào phủ thành chủ.”

Vương Tân vừa dứt lời, tất cả mọi người đều biết bệnh tình của lão thành chủ đều trở nặng, nếu như có thể nhân lúc này bỏ đỡ được đầu thuyền lớn này chắc hẳn về sau Vương gia sẽ có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa cũng có thể nhờ thành chủ chuyển chỗ qua Thánh Thiên thành.

Cho nên mới nói thành chủ của một thành trì, thật sự có địa vị rất cao.

Mặt trời đã lên cao, trước phủ thành chủ Thiên Lâm thành đã có rất nhiều thể lực, mà trước phủ lại có 2 người gác phủ, cho dù là thể lực cường giả như Hoa gia cũng không dám làm càn.

Hai người ở bên trong, bên trái là một lão giả có vẻ gần đất xa trời, nhưng cho dù sắc mặt có suy yếu nhưng vẫn có thể thần thái ngông nghênh cùng một cỗ uy nghiêm, đứng cạnh lão giả là một nam tử trung niên nghiêm túc, giơ tay nhắc chân đều không che giấu được khí quý, đáng coi trọng nhất là mặc dù cử chỉ cao quý nhưng lại không có thái độ kiêu căng, ngược lại lại là người khiến người đối diện thấy an tâm.

Vị lão giả kia chính là lão thành chủ Lam Tùy Lạc, cũng là đệ nhất cao thủ Thiên Lâm thành, Huyền Hoàng đỉnh phong.

Về phần nam tử tất nhiên là thành chủ hiện tại Lam Thiên Ninh.

“Khục khục.” Tay run rẩy bùm miệng, Lam Tùy Lạc ho khan hai tiếng, giữa lông mày không che giấu được sự suy yếu, lão mệt mỏi quét mắt nhìn đám người trước mặt, giọng điệu nhẹ như gió thoảng: “Các vị cũng vì lão thành chủ ta mà tới, lão phu vô cùng cảm kích, các vị theo chúng ta tiến vào Thanh Linh sơn, Hoa gia chủ kế tiếp chuyện luyện đan phải phiền người rồi.”

Hoa Lạc Vũ cất bước đi lên, cung kính ôm quyền, nhận lời nói: “Thỉnh lão thành chủ yên tâm, Hoa mỗ nhất định sẽ không phụ.”

“Nếu như Hoa gia chủ có thể cứu được phụ thân ta, Lam Thiên Ninh ta sẽ đáp ứng người một ân tình.” Hai tay Lam Thiên Ninh chắp sau lưng, chậm rãi tiến tới, khóe môi nở nụ cười khê.

Con mắt khê chớp, Hoa Lạc Vũ mỉm cười: “Hoa mỗ đa tạ thành chủ, Hoa mỗ nhất định sẽ dốc toàn sức để luyện chế đan dược, có Hoa mỗ ở đây thành chủ cứ yên tâm.”

Nói xong lời này, Hoa Lạc Vũ lùi về chỗ cũ, không khỏi liếc mắt nhìn thoáng qua Hoa Tinh Lan đang ngăn người, sửng sốt một chút, men theo ánh mắt nàng ta nhìn theo.

Trong đội ngũ Vương gia có một nam tử áo trắng đón gió mà đứng, tuấn mỹ tuyệt luân, thần sắc lạnh như băng, toàn thân toát ra hàn khí làm người ngoài không dám đứng gần. Dù là kiến thức rộng rãi như Hoa Lạc Vũ cũng chưa từng thấy nam tử nào tuấn mỹ như thế, chỉ sợ chỉ có truyền nhân thần bí Thương Khung giới mới có thể so sánh được.

“Khó trách mấy ngày này Lan nhi luôn không yên lòng, thì ra là vì nam nhân này, hắn và người Đan gia muốn diệt ở cùng một chỗ, chắc hắn là người bên ngoài tiến vào Thương Khung giới, chỉ là một nam tử thế tục mà thôi, nếu Lan nhi yêu thích có thể đợi loại trừ xong nàng, có thể bắt hắn về cho Lan nhi.”

Tâm tư luân chuyển, Hoa Lạc Vũ quay đầu nhìn Hoa Tinh Lan, trong mắt rõ ràng có tia sủng nịnh.

“Các vị lời đã nói xong, tất cả mọi người theo ta, mục tiêu chính là Thanh Linh sơn...”

Sau lời nói của Lam Thiên Ninh, đội ngũ khổng lồ ở Thiên Lân thành xuất phát, chỉ là trên đường đi Dạ Nhược Ly không khỏi cảm nhận được một luồng sát ý đang quán lấy nàng.

Mặc dù sát ý này đã thu liễm, nhưng thân nàng là thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong, thần thức đã vượt xa người bình thường, vì vậy cho dù có che giấu sát ý đến mức nào nàng cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Quay đầu nhìn, ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi vào đội ngũ Hoa gia.

Nhìn thấy tầm mắt của nàng, trong lòng Hoa Lạc Vũ cả kinh: “Chẳng lẽ nàng phát hiện ra mình? Không, tuyệt đối không thể, nàng chỉ là một Huyền sư mà thôi, làm sao có thể phát hiện được?”

Lắc đầu, Hoa Lạc Vũ cười một tiếng, xem ra mình quá để mắt đến nàng, Địa Huyền sư trung cấp cho dù có thế nào cũng không thể nào phát hiện ra Huyền Hoàng nhìn chăm chú, vừa rồi chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

Tuy Địa Huyền sư đã từng đánh bại Thiên Huyền sư nhưng chắc hẳn đã nhờ vũ khí hay huyền kỹ đặc biệt nào đó, nên mới không thể đánh bại được Địa Huyền sư là nàng.

Thiên Lân thành cách Thanh Linh sơn chừng một buổi đi. Vì lý do không thể thoát được đội ngũ của mình, Hoa Tinh Lan mấy lần muốn đi dây dưa với Thánh Dạ nhưng đều bị Hoa Lạc Vũ ngăn cản, mặc dù Hoa Lạc Vũ rất thương con gái nhưng cũng không để nàng ta tùy hứng được.

Vì vậy trên đường đi Hoa Tinh Lan đều bất mãn vênh môi, ghen ghét trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

“Khục khục, các vị, chúng ta đã đến Thanh Linh sơn rồi...”

Lam Tùy Lạc dừng chân, nhìn ngọn núi cao lớn hùng vĩ phía trước, nghiêm túc nói: “Luyện đan đương nhiên cần dược liệu, ở đỉnh núi này nghe nói có Hung thú Thú Tôn cấp thấp thủ hộ, hi vọng mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý, nếu như không muốn đi có thể dừng lại ở đây, lão phu tuyệt không ngăn cản.”

Hung thú Thú Tôn cấp thấp? Tin tức này làm mọi người sợ choáng váng.

Thực lực của Hung thú mạnh hơn rất nhiều so với Huyền thú, bởi vậy mới gọi là Hung thú, hơn nữa chúng và huyền thú cũng không giống nhau, Huyền thú giỏi hóa hình người, Hung thú mặc dù cũng có thể hóa thành người nhưng vẫn thích ở lối thú hơn, vì vậy rất ít Hung thú sẽ hóa thành con người.

Lần này, thứ bọn hắc muốn chính là dược liệu chính sự phòng hộ của thú hoàng đỉnh phong. Ngay cả lão thành chủ là Huyền Hoàng đỉnh phong cũng không có khả năng đánh thắng Hung thú, huống chi là bọn hắc?

Mọi người nhìn nhau, khóe miệng bỗng đắng chát.

Đường lui? Bọn hắc đã đến đây, liệu có đường lui?

Lần này cho dù có như thế nào cũng phải tiến vào Thanh Linh sơn, huống hồ bọn hắc đều mang rất nhiều trọng tộc, thời điểm mấu chốt cũng

có thể dùng bọn họ là khiên chắn, lại dùng cách đánh lén, cũng không tin không thể đối phó được con Hung thú đó.

“Tốt, rất tốt, không ai lùi bước.” Lam Tùy Lạc gật nhẹ đầu, dung nhan già nua lộ nụ cười hài lòng: “Các vị cứ yên tâm, lão phu là lão thành chủ Thiên Lâm thành thì sao có thể đẩy mọi người vào hố lửa? Thất thủ hộ linh thảo Hung thú đã bị lão phu làm tổn thương, hơn nữa lúc lão phu xuất chiến chúng ta cùng tập trung sức lực, bắt giữ Hung thú cũng không phải không hề có hy vọng.”

Nghe vậy, mọi người âm thầm có chút may mắn, may mắn không lùi bước, bằng không chính là chọc giận người của thành chủ.

“Các vị, vậy ta lên trước.”

“Vâng, chúng ta sẽ nghe theo phân phó của thành chủ.”

Địa thế Thanh Linh sơn vô cùng phức tạp, đường núi dốc đứng, loáng thoáng có thể cảm nhận được khí tức của Huyền thú, bất quá Huyền thú cũng không phải ngu ngốc, bọn chúng cũng biết đám người này không dễ trêu chọc vì vậy chặng đường đi vô cùng thuận lợi.

Mặt trời đã xuống núi, sắc trời dần dần tối, bởi vì trời tối nên không thể đi tiếp được, cho nên Lam Thiên Ninh ra lên dựng chỗ nghỉ tạm.

Trong lòng Hoa Lạc Vũ vô cùng vui vẻ, đây chính là thời cơ tốt nhất.

“Ha ha, thành chủ, lão thành chủ, ở đây dựng chỗ nghỉ rất nguy hiểm, Hoa mỗ có một đề nghị để người Vương gia đi tuần tra bên ngoài, để chắc chắn không có Huyền thú đánh lén.”

Vương Tân biến sắc, Vương gia và Hoa gia vốn không hữu hảo (quan hệ tốt), Hoa gia ỷ vào địa vị hơn Vương gia một bậc nên ra sức áp chế Vương gia, hôm nay không biết lão lại nghĩ ra quỷ kế gì.

Hắn há hốc miệng định nói, nhưng lời của Lam Thiên Ninh làm hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

“Hoa gia chủ nói có lý, việc này cứ quyết định như vậy đi, Vương gia chủ, đêm này phiền người rồi.”

Khuôn mặt biến sắc, Vương Tân miễn cưỡng cố nặn vẻ tươi cười: “Vì thành chủ đại nhân làm việc có gì đâu mà phiền? Đây chính là vinh hạnh của Vương gia, thành chủ cứ yên tâm.”

“Ha ha, việc ở đây giao cho Vương gia chủ rồi.”

Lam Thiên Ninh sao có thể không biết Hoa Lạc Vũ cố ý gây khó dễ với Vương gia? Nếu là lúc trước với tính cách chính trực, Lam Thiên Ninh nhất định sẽ không đáp ứng nhưng lúc này y cần Hoa Lạc Vũ điều chế đan dược, nên chỉ có thể chiều theo ý lão.

“Đừng lo, đợi về phủ thành chủ, ta sẽ đền bù cho Vương gia.” Hạ quyết tâm, Lam Thiên Ninh liền để việc này xuống, mỉm cười tiến vào bố trí việc dựng lều.

Lúc mọi người rời đi, Vương Tân quay đầu nhìn mọi người Vương gia, nghiêm túc nói: “Ít nhất phải có 3 người tuần tra, có ai nguyện ý đi không, tất nhiên cũng có thể để cử giúp nhau.”

“Thúc thúc.” Vương Phỉ Nhiên đột nhiên giơ tay, âm lãnh nhìn mấy người Dạ Nhược Ly: “Chắc hẳn có mấy người muốn đề cử, bọn hắn đều là người tục giới, 3 người này cũng chưa có gì cống hiến cho Vương gia, việc này để bọn hắn làm là tốt nhất.”

“Đúng vậy, ta cũng đề cử bọn hắn.”

“Ta cũng thế.”

Ở Vương gia địa vị của Vương Phỉ Nhiên cũng không nhỏ, cho nên lời gã vừa dứt rất nhiều người phụ họa theo, mà việc này cũng nằm trong dự đoán của Hoa Lạc Vũ. Với tính cách có thù tất báo của Vương Phỉ Nhiên nhất định sẽ làm theo lời lão.

Vương Tân khẽ cau mày, cuối cùng cũng thở dài nói: “Nếu tất cả mọi người đã đề cử 3 người thì tạm thời 3 người các người đi tuần tra vậy, những người khác theo ta về dựng lều.”

“Vâng, gia chủ.”

Nhìn thấy bóng lưng đám người Vương Tân dần biến mất, Quân Huyền Lăng tức giận bất bình nói: “Cái này cũng thật quá đáng, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta đi tuần tra? Ta nói này, Nhược Ly, chúng ta nên rời khỏi Vương gia đi thôi.”

Khóe môi nở nụ cười trào phúng, Dạ Nhược Ly lắc đầu: “Thế lực của Thương Khung giới cơ bản đều có thể xảy ra những chuyện như thế này, ở nơi nào lại không giống nhau? Chỉ có điều ta cảm nhận được Hoa gia muốn gây khó dễ không phải là Vương gia mà là ta, nhưng ta cũng không biết đã quen Hoa gia từ lúc nào? Ngoại trừ...”

Quân Huyền Lăng dường như cũng nghĩ tới chuyện gì đó, vỗ một cái vào đùi: “Ta biết rồi, là nữ nhân Hoa gia nhìn trúng Thánh Dạ, bởi vậy Hoa gia mới gây khó dễ cho Nhược Ly.”

Dạ Nhược Ly không nói gì, nàng có một trực giác, mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Trong lều vải, Hoa Lạc Vũ ngồi khoanh chân, tinh quang trong mắt lập lòe, cười lạnh nói: “Tất cả đều nằm đúng trong kế hoạch của ta, nữ nhân kia đã tách khỏi người vương gia, cũng đã đến lúc ra tay với nàng rồi, Ngân Xà, ngươi có biết Huyền thú ở Thanh Linh sơn này không?”

Bên cạnh lão là một nam tử áo bạc đang đứng, nam tử này chính là thú khế ước với Hoa Lạc Vũ – Ngân Quang xà vương.

“Chủ nhân, thực lực của ta là thú hoàng cấp thấp, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì tất cả loài rắn ở Thanh Linh sơn không Huyền thú nào không dám không nghe theo lời ta.”

“Tốt, rất tốt.” Hoa Lạc Vũ cười hai tiếng, con mắt khê chớp: “Chuyện này ta sẽ giao cho người xử lý, nhớ kỹ, không phải vạn bất đắc dĩ không được phép tự mình ra tay, tránh để lộ sơ hở.”

“Vâng, chủ nhân.”

Lúc ngân xà sắp rời đi, sau lưng truyền tới một thanh âm dịu dàng: “Chậm đã, tên nam tử tuần mỹ lạnh như băng kia, không được phép tổn thương, hẳn là nam nhân bốn tiểu thư nhìn trúng.”

“Ha ha, Lan nhi, con yên tâm đi.” Hoa Lạc Vũ vuốt tóc Hoa Tinh Lan, sủng nịnh cười: “Ngân xà tự có chừng mực, sẽ không dả thương 2 nam nhân kia, đợi chuyện này kết thúc phụ thân sẽ bắt nam nhân kia cho con, như thế nào?”

Hai mắt Hoa Tinh Lan sáng ngời, nghĩ tới nam tử tuần mỹ kia, hung hăng nuốt nước miếng, tựa vào cánh tay Hoa Lạc Vũ làm nũng: “Con gái biết rõ phụ thân đối với con gái là tốt nhất, nam tử kia con gái nhất định phải có.”

Cười cười, Hoa Lạc Vũ không cho là đúng, lão nghĩ rằng một nam tử đến từ tục giới không quyền không thế, chỉ có chỗ dựa là Vương gia, muốn bắt hẳn thật là chuyện quá dễ dàng.

Trời ban đêm tối đen như mực, gió đêm thét gào, bụi cỏ cách đó không xa lại phát ra âm thanh sột soạt.

Ánh mắt Quân Huyền Lăng tập trung vào bụi cỏ, cẩn thận hỏi: “Nhược Ly, Thánh Dạ, các người nói lúc này sẽ không có một nhóm Huyền thú lao tới chứ?”

Hắn vừa nói xong, phía trước bụi cỏ bỗng nhiên xuất hiện vô số đại xà to lớn.

Sắc mặt Quân Huyền Lăng biến đổi: “Rắn? Là rắn sao? Lại còn nhiều như vậy, Nhược Ly, nàng chạy mau đi, ta sẽ thay nàng ngăn cản bọn chúng, nàng đi trước cầu cứu.”

Nhìn Quân Huyền Lăng, Dạ Nhược Ly bước tới cạnh hắn, nhàn nhạt nhìn đám Huyền thú trước mặt nói: “Người ngăn cản sao? Hơn nữa chỗ đó lúc này chúng ta có tuần tra qua rồi, không hề có Huyền thú qua lại, không cần nghĩ cũng biết chúng ta bị người khác tính kế, đây chính là mưu tính của Hoa gia!”

Trên cây cổ thụ không xa, áo bào màu bạc tung bay trong gió.

Nghe thấy lời Dạ Nhược Ly nói, ngân xà sừng sốt, không đợi nó thu lại khí tức, ánh mắt lãnh liệt của Dạ Nhược Ly đã khóa chặt trên cây cổ thụ, tiếp theo đó là một thanh âm lạnh lùng khắc nghiệt.

“Xuất hiện đi, có trốn cũng vô dụng.”

Nội tâm run lên, khuôn mặt ngân xà hoàn toàn ngạc nhiên: “Nàng phát hiện ra ta sao? Nàng chỉ là một Địa Huyền sư mà thôi, làm sao có thể phát hiện ra ta đang ẩn thân? Đây tuyệt đối là thăm dò.”

“Không nghĩ tới đường đường là Ngân Quang xà vương lại thích giấu đầu hở đuôi như vậy.”

Cái gì?

Ngân xà thiếu chút nữa rơi từ trên cây xuống đất, khuôn mặt khiếp sợ không nói nên lời.

Chẳng lẽ Hoa gia có gian tế? Đúng vậy, nhất định là như vậy, bằng không sao nàng lại biết? Hành tung đã bị phát hiện, có ẩn nấp cũng vô dụng.

“Ha ha, tiểu nha đầu nhãn lực tốt lắm, có thể phát hiện ra bốn tọa.” Theo tiếng nói rơi xuống là một ánh sáng màu bạc, nhảy xuống trước mặt Dạ Nhược Ly.

Đối diện với Dạ Nhược Ly là một nam tử áo bào màu bạc kì lạ, một bên gò má của gã bao trùm lấy một tầng ánh sáng bạc lóng lánh như vảy rắn, nếu như không có vảy rắn kì lạ làm người khác rợn tóc gáy kia gã cũng được coi như nam tử tuấn mỹ trác tuyệt.

Nhưng chính vảy rắn kia đã hủy đi dung mạo của gã.

“Ngân Quang xà vương?” Dạ Nhược Ly dừng lại trước mặt ngân xà, mặt không biểu tình nói: “Nếu như ta đoán không sai thì người chính là người Hoa gia phái đến hãm hại ta?”

“Hừ, người đã biết, vậy chỉ có con đường chết.”

Ngân xà cũng không phủ nhận, gã nghĩ Dạ Nhược Ly cũng sắp chết, thừa nhận cũng không sao, hai người kia nghe được cũng không thể sống, cho dù nam tử áo trắng kia là người tiểu thư nhìn trúng.

“Ha ha.” Dạ Nhược Ly không giận mà cười: “Người thực sự cho rằng thực lực của người là thú hoàng cấp thấp thì muốn làm gì cũng được sao? Vậy người cũng biết đã từng có một Huyền tôn chết trong tay ta?”

Lời nói này đừng nói là ngân xà, ngay cả Quân Huyền Lăng cũng ngạc nhiên nhìn nàng.

“Ha ha,” Tựa hồ như nghe được một câu chuyện cười, ngân xà cười to hai tiếng, mĩa mai nói: “Chỉ bằng người cũng có thể giết được Thú Tôn? Đây đúng là chuyện lớn đấy...”

Lời còn chưa nói xong liền im bất lại, ngân xà trừng to mắt, không thể tin nhìn vào bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, gã còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì Dạ Nhược Ly đã đến trước mặt.

Nhanh, tốc độ quá nhanh, Địa Huyền sư sao lại có tốc độ này?

“Ngân Quang xà vương, nghe nói là trong Huyền thú độc nhất chính là cự xà, vừa vặn ta cũng đang thiếu một độc tố của Huyền thú, tuy nhiên thực lực hơi thấp một chút, nhưng không sao, ta muốn dùng độc của ngươi.”

Dạ Nhược Ly toát ra uy áp của Huyền Hoàng, cảm nhận được thực lực mạnh hơn cả gã, ngân xà biến sắc: “Huyền...Huyền Hoàng đỉnh phong, ngươi là Huyền Hoàng đỉnh phong? Hừ, coi như là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Muốn ta trở thành thú khế ước của ngươi, đừng nằm mơ!”

Huyền Hoàng đỉnh phong?

Quân Huyền Lăng sững người nhìn Dạ Nhược Ly, khó trách nàng mạnh mẽ như vậy, thì ra là Huyền Hoàng đỉnh phong.

Vừa mới 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong, cái này cũng con mẹ nó biến thái quá đi? Nàng là người sao? Quả thật không thể so sánh được, bằng không sẽ điên người mất.

Quân Huyền Lăng không khỏi đầy bụng ủy khuất, trời cao lại có loại người biến thái như vậy vào nhân thế, đúng là đả kích người khác quá đi mà.

“Ngân Quang xà vương, ngươi phải chẳng đang vọng tưởng?” Dạ Nhược Ly lạnh lùng cười, ngón tay lại dùng sức, bấm vào cổ tay gã, nói: “Làm thú

khế ước của ta, người có tư cách đó sao? Ta muốn người trở thành bộc lệ (nô lệ) của ta, cả đời cống hiến cho ta, cung cấp độc cho ta sử dụng.”

“Người...” Ngân xà cắn răng, oán hận nhìn Dạ Nhược Ly: “Ngân xà ta tuy là Huyền thú, nhưng ta cũng có tôn nghiêm của mình, tuyệt đối không làm nô dịch cho con người, người đừng mơ tưởng!”

“Người cho rằng người có quyền cự tuyệt?” Sắc mặt Dạ Nhược Ly lạnh như băng, giọng điệu tàn nhẫn khắc nghiệt: “Người chỉ có 2 lựa chọn, một là trở thành nô lệ của ta, cái khác chính là chết! Ta không có nhiều thời gian đây, người mau chóng lựa chọn đi.”

Nếu thời gian quá lâu khó tránh được việc bị người khác chú ý, cho nên phải xử lý trước khi người khác đến.

Con mắt chớp lên, ngân xà cuối cùng cũng cắn răng một cái nói: “Được rồi, ta đáp ứng người.”

Dù sao nàng cũng không muốn khế ước với gã, thì đáp ứng này có làm sao? Sau này cũng có thể thừa cơ chạy trốn, chỉ cần có thể rời khỏi, nàng có thể làm gì được ga chứ?

Trong mắt ngân xà hiện lên tia xảo quyệt, Dạ Nhược Ly không khỏi cười lạnh, lấy ra một viên thuốc, hung hăng nhét vào miệng gã. Lập tức, ngân xà rùng mình một cái, hoảng sợ nói: “Người...Người cho ta ăn cái gì?”

Dạ Nhược Ly nhìn gã một cái, thần sắc lạnh lùng: “Độc dược, hơn nữa trong đó ta có bỏ thêm một ít huyền lực, chỉ cần ta niệm ý niệm trong đầu người sẽ tan thành mây khói, trọn đời cũng không được siêu sinh!”

Nghe vậy, sắc mặt ngân xà trắng bệch, lúc sau lại đổi sang xanh, sau đó, ánh mắt màu bạc ánh lên tia tuyệt vọng.

Cả đời này gã sẽ bị nữ nhân này khống chế trong tay sao?

Trong giây lát, ngân xà cảm nhận được một luồng khí tức cường đại nhảy vào trong óc, khế ước từng ký với Hoa Lạc Vũ đã bị xóa đi, lúc này, ngân xà ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Đây là gì? Ngay cả khế ước cũng xóa được?

“Có người đến!” Biến sắc, Dạ Nhược Ly vung tay, đem ngân xà ném vào nhấn Huyền linh.

Thần thông như vậy làm Quân Huyền Lăng ngây dại tại chỗ.

Tay nàng vung lên, người nọ biến mất tiêu, thần thông cỡ này sao con người có thể làm được?

Hai tay Thánh Dạ chấp sau lưng, ánh mắt đảo qua khuôn mặt Dạ Nhược Ly, giọng điệu vẫn lạnh lùng như trước: “Người yên tâm, chuyện vừa rồi cái gì ta cũng không thấy.”

Lúc này Quân Huyền Lăng mới phục hồi tinh thần, ý cười đầy mặt bước tới chỗ Dạ Nhược Ly: “Ha ha, Nhược Ly, ta cũng sẽ không nói ra, bất quá nàng thật là...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy đám người xa xa bước tới.

Hoa Lạc Vũ đứng giữa đám đông, sắc mặt thật sự không tốt, khi nhìn thấy Dạ Nhược Ly vẫn bình yên vô sự, ánh mắt kinh ngạc, thần sắc cũng tái nhợt.

“Khế ước ngân xà trong đầu ta đã biến mất, bọn răn kia cũng không vây cản nữ nhân này, đã xảy ra chuyện gì? Ngân xà đi đâu rồi? Hơn nữa, khế ước cũng biến mất, thật sự rất kì quái.”

Có năm mơ lão cũng không ngờ được khế ước của ngân xà lại biến mất không chút tung tích.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Lam Thiên Ninh bước nhanh về phía Dạ Nhược Ly, ánh mắt xoẹt qua chúng xà, hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta bị bầy Huyền thú này vây cản?”

“Thành chủ, người hiểu lầm rồi.” Dạ Nhược Ly cười nhẹ, ánh mắt cảnh cáo bầy rắn: “Đám rắn này và Hung thu có cừu oán, biết được chúng ta mới đối phó với thú dữ kia nên mới giúp chúng ta thâm nhập vào lãnh địa của hung thú.”

Bị tầm mắt Dạ Nhược Ly nhìn qua, lại phát hiện ra thực lực của nàng, chúng xà đồng loạt rùng mình một cái.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta dẫn các người tới.”

“Gia viên (nhà) của chúng ta bị Hung thú phá hủy, bởi vậy chúng ta có mối thù không đội trời chung, hy vọng các người có thể giết được nó.”

“Ở Thanh Linh sơn này không có ai quen thuộc hơn chúng ta, để chúng ta dẫn đường các người có thể tránh được những đường quanh co, Hung thú kia thật quá ghê tởm, các vị đại nhân nhất định phải giúp chúng ta giết chết nó.”

Màn kịch này đương nhiên là do đám rắn tự biên tự diễn, nhưng giọng điệu tức giận không phải đang làm bộ, làm người khác không chút nghi ngờ.

“Ha ha, nếu các vị đã có lòng như vậy thì chuyến đi này sẽ do các vị dẫn đường, trước giữa trưa ngày mai là có thể tới nơi.” Lam Thiên Ninh cười to hai tiếng, tâm tình thật tốt, vỗ vai Vương Tân: “Vương gia chủ, lần này hẳn phải cảm tạ Vương gia chủ rồi, ha ha.”

Đáy lòng Hoa Lạc Vũ run lên, bởi vì lão biết đám rắn kia là do ngân xà gọi mà tới, thế nhưng chúng lại nói ra những lời như vậy, chỉ có thể đánh rớt hàm răng ngậm vào bụng nuốt xuống (không nói nên lời =.)

Lần này lão xác định ngân xà mất tích nhất định có liên quan đến nữ nhân này.

“Hừ, bất kể thế nào người dám trêu chọc Đan gia phải chết, bởi vì không giết được người người chết sẽ là ta, những chuyện này đều là do người tự chuốc lấy, không thể trách ai được!” Trong lúc nhất thời, sát tâm Hoa Lạc Vũ nổi lên, dung nhan già nua không bộc lộ chút biểu tình.

Hôm sau, mọi người chuẩn bị đầy đủ, một lần nữa hướng đến đỉnh núi Thanh Linh mà đi.

Có Huyền thú dẫn đường hiệu quả đương nhiên không giống như lúc trước, đội ngũ rất nhanh đã có thể lên đỉnh núi.

“Các vị, chúng ta chỉ có thể đưa các vị tới đây, đây chính là hang ổ của Hung thú, cho nên chúng ta cũng nên rời đi.”

Dứt lời, chúng xà vô thức liếc nhìn Dạ Nhược Ly, thấy nàng không ngăn cản lập tức như mũi tên rời cung, chạy vội về phía chân núi, sợ chậm một giây thì ngay cả tính mạng cũng không còn.

Trừ Hoa Lạc Vũ, những người còn lại không ai nhìn thấy được ánh mắt chúng xà nhìn Dạ Nhược Ly.

“Đám rắn này quả nhiên có vấn đề, chẳng lẽ ngân xà phản bội ta? Nhưng còn có khế ước hạn chế, gã căn bản không thể phản bội lại, huống chi với thực lực của gã chưa đủ để giải trừ khế ước.”

Hoa Lạc Vũ còn chưa suy nghĩ kỹ lưỡng thì một luồng khí tức mạnh mẽ đánh tới, làm ai cũng biến sắc.

“Là ai? Dám xâm nhập vào lãnh địa của ta?”

Thanh âm này giống như vạn mã lao nhanh, dõng sông lấp biển, những thế lực có thực lực tương đối thấp trực tiếp phun một ngụm máu chết tươi.

Thú Tôn Hung thú, cho dù có bị thương thì thực lực vẫn cường đại như vậy.

“Các vị không cần sợ, chúng ta liên thủ vây đánh nó.”

Lam Tùy Lạc phát phát tay, động thân trên xuống, tay áo bỗng bành, như một cao nhân lách đời.

“Oanh!”

Khí thế cường đại, bụi bay đầy trời, sau đó một mảnh thú từ trên trời giáng xuống, mắt bắn hung quang chăm chăm nhìn đám người hèn mọn.

Chỉ thấy trên đầu thú có hai sừng, trên người có vảy lân màu đen, đầu như thần lân, cái đuôi lay động trên không, hai mắt lộ ánh sáng hung tàn màu đỏ: “Dám xâm nhập vào địa bàn của ta, giết không tha!”

Khi thấy bộ dạng hung mãnh của con thú này, khí thế mọi người giảm xuống rất nhiều, lại có người sợ run người.

“mọi người không cần lo lắng, con thú này đã bị thương, thực lực chỉ là Huyền Hoàng đỉnh phong, hiện tại tất cả các Huyền Hoàng cùng ta vây nó lại, những người còn lại có đứng nhìn đi.”

Thời điểm này, huyền giả dưới Huyền Hoàng dĩ nhiên không có chút tác dụng nào, cho dù có muốn làm khiên thịt cũng không được, bởi thực lực của Hung thú thật sự quá cường đại.

“Rống, con người hèn mọn, các người phải trả giá rất nhiều vì dám khiêu khích ta!”

Hung thú ngẩng đầu hét lên một tiếng, ánh mắt càng hung tàn, chưa đợi đám người kia hành động đã nhảy vào giữa đám người, lè lưỡi ra liền cuốn trúng hai Tinh Huyền sư Hoa gia vào miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Hoa Lạc Vũ biến sắc, vội vàng quát: “Lùi lại, đám người Huyền Hoàng trở xuống lùi lại hết cho ta!”

Vốn muốn để kẻ yếu làm khiên thịt xem ra thật thất sách, nếu như nuốt phải Địa Huyền sư hay Thiên Huyền sư lão sẽ không đau lòng, nhưng lần này lại là Tinh Huyền sư.

Phần đông Huyền Hoàng đã đứng vào vị trí vây bắt Hung thú, cho dù là Huyền Hoàng đỉnh phong Lam Tùy Lạc cũng không dám thả lỏng. Mặc dù thực lực ngang với Hung thú nhưng ngoại trừ Huyền tôn, không ai có thể gây tổn thương cho nó.

“Rống, đều chết hết cho ta!”

Đầu lưỡi lại lè ra, cuốn về phía Huyền Hoàng cường giả, may mắn mọi người đều có chuẩn bị nên tránh né kịp thời.

Chúng Huyền Hoàng đồng thời rút vũ khí, dùng hết khả năng đánh úp về phía Hung thú, thế nhưng Hung thú lại có thể chế ngự đơn giản như vậy? Nếu thế thì thực hổ thẹn với danh Hung thú rồi.

Dạ Nhược Ly sờ cằm, nhìn cảnh tượng chiến đấu trước mắt, con mắt lóe lên: “Nếu Hoa gia đã muốn đối phó với ta, ta sao không nhân cơ hội này trả thù?”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly duỗi lưng một cái, không ai chú ý đến nàng, lúc nàng duỗi người ra thì có một viên đá bắn từ trong tay nàng trúng thật mạnh vào lưng Hoa Lạc Vũ.

Thân thể Hoa Lạc Vũ bị đẩy lên phía trước, đúng lúc đuôi ba quét tới, quét lão bay ra ngoài. Lúc này lại có một viên đá đánh tới, mục tiêu lại là Hung thú.

Trên lưng truyền tới cảm giác nóng đau, Hung thú tức giận gầm đầu rống to: “Là ai? Là ai dám đánh lén ta? Là người phải không? Hay là tên hồn đản nhà người?”

Ánh mắt của nó chính là đối diện với Hoa Lạc Vũ.

Cử động của những người kia đều lọt vào tầm mắt của nó, chỉ có Hoa Lạc Vũ bị bay ra ngoài, đương nhiên sẽ trở thành người hiềm nghi lớn nhất.

Hoa Lạc Vũ sững sờ, còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì Hung thú đã vọt tới trước mặt, biểu lộ kia tựa hồ như Hoa Lạc Vũ và nó chính là kẻ thù không đội trời chung, rất muốn đem đối phương nghiền nát thành tro.

“Hồn đản, dám ám toán bốn sự? Người cũng có lá gan ám toán ta? Hồn nên lấy cái chết để tạ tội?”

Ám sát? Lão ám toán nó khi nào?

Hoa Lạc Vũ đầy bụng ủy khuất, muốn nói ám toán cũng là Hung thú ám toán lão, bằng không vì sao vừa rồi lại có vật gì đó đánh vào lưng lão? Nếu như không phải tại vì thế, sao lão lại bị đuôi ba quét trúng?

Từ đầu đến cuối Hoa Lạc Vũ không hề hoài nghi người khác, ở trong mắt lão đám kia cũng chỉ là con sâu con kiến, làm sao có năng lực ám toán lão? Vì vậy nhất định là Hung thú đã giở trò.

“Đi chết đi!”

Hung thú hét lớn một tiếng, muốn đâm chết Hoa Lạc Vũ.

Nhưng lúc chân của nó sắp giẫm lên người Hoa Lạc vũ, thì đột nhiên dừng lại...

“Ầm ầm!”

Thân thể cực lớn lão đảo ngã xuống đất, trực tiếp đè lên người Hoa Lạc Vũ, mà trên thân thể to lớn kia lại có máu chảy ròng ròng, toàn bộ đỉnh núi đều nghe thấy mùi máu.

Sau lưng, thân thể Lam Tùy Lạc mềm nhũn, té xuống đất, sắc mặt tái nhợt nói: “Nhanh, mau cứu Hoa gia chủ!”

“Phụ thân, cha không sao chứ?” Lam Thiên Ninh vội vàng đỡ Lam Tùy Lạc, trong mắt không che giấu được tia lo lắng.

Hắn biết phụ thân đã sử dụng tuyệt kỹ cấm chế của Lâm gia, tuyệt kỹ này tuy lợi hại nhưng lại tiêu hao sinh mệnh, vì vậy lúc ban đầu Lam Tùy Lạc mới không dùng. Nếu như Hoa Lạc Vũ chết sẽ không còn ai có khả năng luyện đan giúp nên bất đắc dĩ mới sử dụng tuyệt kỹ.

Không lâu sau, Hoa Lạc Vũ được đào lên, lúc này lão thập phần chật vật, trong miệng còn ngậm đầy máu tươi của Hung thú, dung nhan già nua cũng đỏ lên.

Chậm thêm chút nữa, lão sẽ tắc thở mà chết.

Dạ Nhược Ly lắc đầu, có chút đáng tiếc, nếu như không giết được Hoa Lạc Vũ thì lão đúng là mạng lớn.

“Ta không sao, Ninh nhi, đi hái Thôi Linh Thảo cho phụ thân đi!” Lam Tùy Lạc lắc đầu, không muốn để Lam Thiên Ninh lo lắng, khuôn mặt suy yếu tái nhợt miễn cưỡng cười nhẹ.

“Được, con đi!” Lam Thiên Ninh gật đầu, đi đến giáp đỉnh núi, thấy linh thảo chập chờn trong gió, nội tâm lập tức kích động.

Nếu có được nó, phụ thân nhất định sẽ được cứu...

“Phụ thân, thật tốt quá, phế đi sức của 9 trâu 2 hổ (ý nói vô cùng cực khổ, tổn sức) chúng ta cũng có được linh thảo rồi.”

Cẩn thận từng chút một hái linh thảo xuống, Lam Thiên Ninh vô cùng vui sướng đi đến trước mặt Lam Tùy Lạc, dung nhan anh tuấn nở nụ cười vui vẻ, tất cả đều biết hiện giờ hẳn thật sự kích động.

Lam Tùy Lạc cũng kích động theo, nếu như đan dược này được luyện chế thành công lão không cần phải chịu nỗi khổ của phản hệ nữa, tu vi cũng không chỉ dừng lại ở Huyền Hoàng nữa.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều nhìn linh thảo, cũng không ai chú ý đến Hoa Lạc Vũ đang đi về phía Dạ Nhược Ly.

“Hoa gia chủ...” Lam Thiên Ninh vừa muốn mở miệng, ai ngờ một thanh âm đã chặt đứt lời hắn định nói.

“Cái gì? Người xem thường Hoa Lạc Vũ ta? Người cũng có thể luyện chế được đan dược? Còn lấy đầu ra để đảm bảo?” Hoa Lạc Vũ tức giận bất bình quay đầu, ánh mắt nhìn Lam Thiên Ninh, giống như đang nghe thấy chuyện lạ trên đời: “Thành chủ, nếu nữ tử này đã tự xưng là Luyện đan sư hơn nữa còn vượt qua Hoa Lạc Vũ ta, thì sao không để nàng thử?”

Mọi người đều nhìn Dạ Nhược Ly, lúc không ai chú ý tới, khéo môi Hoa Lạc Vũ nở nụ cười âm hiểm.

“Người nói bậy.” Quân Huyền Lăng hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Lạc Vũ, cả giận nói: “Ta vừa rồi rõ ràng không nghe thấy Nhược Ly nói chuyện, người dựa vào gì mà dám hăm hại nàng?”

Đệ tử Vương gia bên cạnh Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn vừa rồi chỉ tập trung nhìn linh thảo, đương nhiên không chú ý đến chuyện xảy ra bên cạnh.

Nhưng nhìn biểu lộ của Hoa Lạc Vũ cũng không giống giả bộ.

“Hừ, đã nói rồi mà lại không dám thừa nhận,” Hoa Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện tia âm tàn: “Nàng tự xưng là chính mình biết luyện đan không ngớt, cũng vũ nhục Hoa Lạc Vũ ta, bất kể như thế nào thành chủ cũng phải để nàng thử xem, nếu nàng không thể luyện được liền giao tính mạng nàng cho ta, ta muốn nàng biết rõ Hoa Lạc Vũ ta không phải là người dễ loai người ngu ngốc như nàng vũ nhục.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Đan Chủ Đan Gia

Lúc này, trong mắt mọi người đều chứa tia cười lạnh, nữ tử này hình như là người của Vương gia? Dám nói càn như vậy, còn dám nhận là biết luyện đan được, nàng cũng nhìn lại chính mình, có tư cách gì mà đòi so sánh với Hoa gia?

Hoa gia chủ chính là Luyện đan sư chân chính, nếu lão cũng không nắm chắc 10 phần chế thành đan được thì một nữ tử không hiểu thế sự như nàng dám dùng cái đầu để đảm bảo?

Đây đúng là chuyện nực cười nhất mà bọn hắn từng nghe.

“Cái này...” Lam Thiên Ninh nhướng mày, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly: “Vị cô nương này, những lời kia là do người nói? Nếu như người có thể luyện chế được đan được thành công, ta nguyện ý cho cô nương một cơ hội, nếu không nắm chắc cũng không cần phải miễn cưỡng.”

Cho dù thế nào Lam Thiên Ninh cũng là thành chủ của một thành, cũng không phải thứ nào tàn ngu ngốc, sao có thể tin tưởng lời nói từ một phía của Hoa Lạc Vũ? Huống chi hắn đã sớm biết Hoa Lạc Vũ đã có thù với Vương gia từ lâu.

Hoa Lạc Vũ biến sắc, lão không ngờ rằng Lam Thiên Ninh lại cho nàng cơ hội lựa chọn, nếu thế mưu kế của lão sao có thể thực hiện được?

Con mắt chớp lên, Hoa Lạc Vũ muốn mở miệng thì sau lưng đã vang lên thanh âm lạnh nhạt: “Nếu Hoa gia chủ đã để mắt đến ta, sao ta có thể không đáp ứng chứ? Chẳng phải sẽ phụ tấm lòng của lão sao?” Khóe môi nở nụ cười lạnh, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến tới, một thân tự tin mà cuồng ngạo toát ra tạo nên một phong cảnh độc lập tuyệt vời.

Sau đó Dạ Nhược Ly bước nhanh đến trước mặt Hoa Lạc Vũ, túm lấy vạt áo lão, thanh âm lạnh lùng: “Hoa gia chủ, người cho rằng người là Luyện đan sư thì rất giỏi? Trong mắt ta, người so với củi mục cũng không bằng, ta đã từng gặp qua không ít Luyện đan sư nhưng cũng không có ai phế vật như người, nếu nói ta vũ nhục người, ta lại nói không có, chẳng phải uống phí tâm cơ của người sao?”

Sắc mặt Hoa Lạc Vũ đại biến, lúc trắng rồi lại xanh, trong nhất thời cũng không nói nên lời.

Thật lâu sau, lão mới hoàn hồn, giận dữ hét lớn: “Phế vật, nếu không phải lão phu bị Hung thú đả thương người đã sớm bị lão phu chặt thành 8 khúc, chỉ bằng người cũng dám nhận là Luyện đan sư? Đây đúng là nói dối không đối sắc mặt, những người Luyện đan sư tôn quý như thế loại người phế vật như người sao có thể gặp được? Ha ha, từ lúc nào thân phận Luyện đan sư lại không đáng giá như thế?”

Những người còn lại cũng khinh thường nhìn Dạ Nhược Ly, nữ nhân này quá không biết lượng sức mình, lại dám nói chuyện như thế với Hoa gia chủ.

Sắc mặt Vương Tân trầm xuống, không đợi hẳn lên tiếng, Dạ Nhược Ly đã buông tay, chậm rãi bước về phía Lam Thiên Ninh: “Đưa dược liệu tới đây, ta sẽ cho lão thấy ai mới là củi mục.”

Sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Nhược Ly, trong lòng Hoa Lạc Vũ phát tiếng cười lạnh.

Nàng cho mình là ai? Là Luyện đan sư sao? Vậy thì cũng thật buồn cười, chỉ bằng nàng cũng có thể điều chế ra đan dược? Cho dù là lão cũng chỉ nắm chắc được 5 phần, huống chi là nữ tử trẻ tuổi như nàng.

“Nhược Ly...” Quân Huyền Lăng nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Ngược lại bên cạnh hẳn là Thánh Dạ, vẫn giữ thần sắc lạnh lùng, bộ dạng không hề lo lắng, sợ hãi nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy trong đồng tử lạnh như băng kia chợt lóe lên tia sáng kì lạ.

“Được rồi, ta tin người một lần.”

Dù sao dược liệu cũng dùng được mấy lần, vì vậy Lam Thiên Ninh cũng không lo lắng sẽ hết dược liệu.

“Đây là phương pháp luyện đan...”

Lúc hẳn đưa dược liệu còn kèm theo một phương pháp luyện đan cổ xưa đưa cho nàng, Dạ Nhược Ly cũng không hề liếc qua một chút, lắc đầu nói: “Không cần, lấy lại đi.”

Lúc vừa mới nhìn thấy Lam Tùy Lạc, nàng đã biết thương thế của lão, tự nhiên biết rõ cần chế đan dược gì. Nếu như đoán không sai, Lam Tùy Lạc trúng độc mãn tính, độc kia đã lan tràn trong kinh mạch, chẳng những thường xuyên chịu nỗi khổ phệ tâm mà độc tố làm kinh mạch bị bế tắc cho nên đan điền bị bão hòa, không cách nào đột phá được.

Vì vậy nàng quyết định luyện chế là Hóa độc đan, độc bình thường có thể hóa giải được hết.

“Hừ, ngay cả phương pháp cũng không thèm nhìn, xem ra nàng hoàn toàn không biết gì về luyện đan,” Hoa Tinh Lan cười lạnh một tiếng, trong

mắt bắn ra tia ngoan độc: “Nam nhân Hoa Tinh Lan ta nhìn trúng, người khác không có tư cách chiếm giữ, xem người có chết hay không?”

Tựa hồ như thấy được cảnh tượng Dạ Nhược Ly đầu rơi máu chảy, Hoa Tinh Lan cười càng thêm sáng lạn.

Nhặt mấy cọng dược liệu, Dạ Nhược Ly vung tay lên, một ngọn lửa xanh luyện đan xuất hiện trước mắt mọi người.

“Lò đan? Sao nàng lại có lò đan? Chẳng lẽ là Luyện đan sư thật sao?” Hoa Lạc Vũ biến sắc, lắc đầu thật mạnh nói: “Không, cái này nhất định chỉ là trùng hợp, hơn nữa cho dù nàng là Luyện đan sư cũng không có khả năng chế tạo ra đan dược này.”

Vạn chúng đều nhìn trừng trừng hỏa diễm trong tay Dạ Nhược Ly, nàng đang đưa một gốc cây dược liệu vào lò đan.

Hỏa diễm đỏ tươi, chiếu rọi dung nhan tuyệt sắc, lúc này vẻ mặt nàng đặc biệt chăm chú, tựa hồ như thời khắc này bóng dáng cuồng ngạo kia hoàn toàn biến mất.

Quân Huyền Lăng không khỏi nhìn đến ngây người, hẳn bỗng có cảm giác bộ dạng nghiêm túc của Dạ Nhược Ly thật sự rất mê người, thậm chí so với vẻ phong hoa tuyệt đại lại càng hấp dẫn người khác hơn.

Gió khẽ lướt qua, thổi bay bộ áo trắng, trên đỉnh núi yên tĩnh tiếng động nghe rõ ràng nhất chính là tiếng hít thở của đám người xung quanh.

Mặc kệ thực lực của nàng như thế nào, giờ phút này không thể nghi ngờ chính là tuyệt sắc.

“Hừ, người cũng chỉ là bình hoa (đẹp mà không có đầu óc) mà thôi.” Hoa Lạc Vũ không cho là đúng, hừ lạnh một tiếng, nhìn lướt qua đám đệ tử còn đang kinh diễm, trong nội tâm lại càng khinh thường: “Chẳng những là

bình hoa mà còn dám mượn mỹ mạo để quyến rũ người khác, người cho rằng người có thể thoát khỏi cái chết? Bọn hăn cũng không làm chủ được đâu.”

Hoa Lạc Vũ luôn nghĩ Dạ Nhược Ly căn bản không có khả năng luyện chế được đan dược.

“Đây là...” Con mắt Lam Tùy Lạc sáng ngời, dung nhan tiều tụy xuất hiện một tia hồng nhuận, kiềm chế nội tâm đang kích động, nhìn thật lâu lò luyện đan kia.

“Loại khí tức này nhất định có thể khôi phục lại thân thể của ta, nếu như nuốt được viên đan dược này...” Nghĩ đến đây, Lam Tùy Lạc không ngăn được kích động, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly cũng thay đổi.

“Vị cô nương này thoạt nhìn chỉ chừng 20 tuổi, mới 20 tuổi đã là Luyện đan sư, cái này cũng quá biến thái rồi, hơn nữa nàng cũng chưa nhìn qua phương pháp luyện đan cũng không điều chế theo phương pháp ấy, phải biết rằng phương pháp đó là lão tốn rất nhiều sức lực mới có được, thế nhưng...”

Chuyện xảy ra trước mắt hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Lam Tùy Lạc, cũng không trách lão được, Dạ Nhược Ly quả thật đã mang lại cho lão sự khiếp sợ quá lớn.

Qua một lúc sau, Dạ Nhược Ly thu hồi hỏa diễm, bàn tay trắng nõn xốc lên đỉnh lò, đan dược óng ánh bích ngọc rơi vào tay nàng, cầm lấy đan dược, đưa tới trước mặt Lam Tùy Lạc, nhàn nhạt nói: “Lão thành chủ, đây chính là đan dược người cần.”

“Tốt, tốt, tốt.”

Lam Tùy Lạc nói liền ba tiếng tốt, muốn cầm lấy đan dược trên tay Dạ Nhược Ly, nhưng ngay lúc đó lại có một thanh âm không thức thời vang

lên: “Lão thành chủ, ai biết được đan dược kia là thật hay giả, vạn nhất là độc dược thì phải làm sao? Loại người không có thân phận như nàng, tuyệt đối không nên tin tưởng.”

Mặt mo trầm xuống, Lam Tùy Lạc nâng mắt, lạnh lùng liếc Hoa Lạc Vũ, thanh âm ôn hòa nhưng tràn đầy xa cách: “Hoa gia chủ, người có ý gì? Là người nói nàng biết luyện đan, thế nhưng lại hoài nghi nàng, đừng tưởng lão phu không biết người luôn đối địch với nàng, không rõ nàng đắc tội với người như thế nào nhưng người cũng không nên dồn nàng vào con đường chết!”

Hoa Lạc Vũ cũng không phải dạng người ngu ngốc, tất nhiên phát hiện ra Lam Tùy Lạc đang nổi giận.

Vì cái gì? Vì cái gì mà lão thành chủ lại thiên vị nữ nhân này, nàng có địa vị gì mà khiến lão thành chủ thiên vị như thế?

Dù sao, Hoa Lạc Vũ cũng không phải Lam Tùy Lạc, Lam Tùy Lạc cảm nhận được mùi thuốc, khiến cơ thể sinh ra biến hóa làm lão thập phần khẳng định đan dược này có thể chữa được thương thế của lão.

“Phụ thân, ta cảm thấy Hoa gia chủ nói có lý.” Lam Thiên Ninh khẽ chau mày, mặc dù hấn bất mãn với hành động của Hoa Lạc Vũ nhưng nếu đan dược kia không có tác dụng, tất nhiên phải nhờ Hoa Lạc Vũ luyện đan lại rồi.

Vì vậy cũng không nên đắc tội với Hoa Lạc Vũ.

“Đủ rồi, các người không cần nói nữa.” sắc mặt Lam Tùy Lạc lại càng trầm, giọng điệu không kiên nhẫn: “Nếu có sai lầm thì lão phu sẽ chịu trách nhiệm, các người đừng nhiều lời.”

Dứt lời, Lam Tùy Lạc nhìn Dạ Nhược Ly, cười hiền hòa: “Vị cô nương này, mặc kệ kết quả có như thế nào, lão phu cũng muốn cảm ơn cô nương,

hơn nữa lão phu tin tưởng người.”

Không để ý đến ánh mắt lo lắng của Lam Thiên Ninh, Lam Tùy Lạc ngửa cổ nuốt đan dược, dược tính phát huy tác dụng trong nháy mắt, thân thể của lão lập tức co lại, sắc mặt tối sầm, mở to miệng phun ra một ngụm máu đen.

“Phụ thân, phụ thân thế nào rồi?” thấy vậy, Lam Thiên Ninh cả kinh, vội vàng chạy tới đỡ lấy thân thể Lam Tùy Lạc.

Lam Tùy Lạc giơ giơ tay, như kì tích xuất hiện, sắc mặt lão dần dần khôi phục hồng nhuận, trong thân thể tản mát ra một luồng khí tức mát lạnh, cho dù là ai cũng có thể cảm nhận được bệnh quần thân lão thành chủ đã biến mất.

Cái này...Sao có thể?

Nàng thật sự chữa được bệnh cho lão thành chủ? Phải biết, cho dù là Hoa gia chủ, cũng chỉ chắc 5 phần mà thôi.

Mọi người không khỏi nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi, đồng thời gương mặt nhìn Hoa Lạc Vũ, chỉ thấy người kia lúc trước còn hăng hái không ai sánh kịp nay thần sắc đã tái nhợt, thân thể khẽ run, trũng to mắt thật giống như quỷ hiện hồn.

“Không đúng, điều này sao có khả năng? Chỉ bằng nàng làm sao có thể chữa hết bệnh của lão thành chủ? Lão thành chủ tổn thương đã nhiều năm, rất nhiều Luyện đan sư thúc thủ vô sách (không cứu được), chỉ có Luyện đan sư Đan gia ở Thánh Thiên thành mới năm chắc được 10 phần, nhưng những Luyện đan sư kia tuổi đời cũng phải hơn 100, nàng bất quá cũng chỉ là nữ tử 20 tuổi mà thôi...”

Lam Tùy Lạc cười cười, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng thân thể đột nhiên chấn động, một luồng khí thể cường đại quanh thân phát ra, xông

thăng lên trời, trong phút chốc như mây mù khuếch tán ra.

Cho dù là người không có kinh nghiệm cũng biết đây là dấu hiệu tấn chức Huyền tôn.

Lão thành chủ đột phá được Huyền tôn, còn điều gì khiến bọn hắc kinh ngạc hơn?

Thoáng chốc, mọi ánh mắt đều nhìn về mấy viên đan dược trên tay Dạ Nhược Ly, nếu có thể đoạt được một viên phải chăng bọn hắc cũng sẽ tấn chức?

“Ha ha, Nhược Ly, nàng được lắm.” Quân Huyền Lăng thở dài nhẹ nhõm, bước đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, vỗ vỗ vai nàng, cất cao giọng nói: “Không hổ danh là bằng hữu của Quân Huyền Lăng ta, nàng có thể tên chó chết kia và nữ nhân mê trai kia thế nào? Sắc mặt của bọn hắc thật sự rất dễ nhìn, ha ha...”

Quân Huyền Lăng không hề hạ giọng, mọi người ai cũng nghe thấy lời hắc nói.

“Ha ha, Nhược Ly cô nương, hôm nay tính mạng lão phu là do người cứu, sau này chỉ cần Lam Tùy Lạc ta còn sống một ngày thì nhất định không cho phép kẻ nào đụng đến một sợi tóc của người.”

Nói đến đó, ánh mắt Lam Tùy Lạc lơ đãng đảo qua Hoa Lạc Vũ, trong mắt có chứa tia cảnh cáo hàm ý không cần nói cũng biết.

Hoa Lạc Vũ rung mình một cái, sắc mặt lại càng khó coi hơn, có lão thành chủ là Huyền tôn bảo hộ, gã muốn giết nữ nhân này không dễ dàng rồi.

Xem ra phải tìm cách khác, cho dù thế nào nữ nhân này phải chết!

“Vương gia chủ, lần này công lao của Vương gia chủ cũng không nhỏ.” Lam Thiên Ninh cười cười, ánh mắt nhìn Vương Tân, nói: “Hôm nay vị cô nương này đã được thành chủ phủ bảo hộ, ta hy vọng nàng ở Vương phủ sẽ không phải chịu bất cứ tổn hại nào.”

“Lão thành chủ, thành chủ, các vị cứ yên tâm, Vương mỗ biết rõ nên làm thế nào.”

Vương Tân chính là người hưng phấn nhất ngày hôm nay.

Lần này, hắn xem như nhặt được bảo vật rồi, đương nhiên Vương Tân sẽ không bức ép Dạ Nhược Ly luyện đan cho hắn, dù sao nào hắn cũng chưa tàn, hắn hiểu được Luyện đan sư cao ngạo không chịu được người khác ép buộc, huống chi nàng còn là người thành chủ phủ bảo hộ. cho dù Vương Tân ăn gan hùm mật gấu cũng không dám nảy sinh tà niệm với Dạ Nhược Ly.

“Lão thành chủ, người không cần phải cảm tạ ta.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, giữa lông mày là một thể khí thoát tục lạnh nhạt: “Người có thể đột phá là do người đáng được vậy, bệnh trong thời gian dài làm kinh mạch bị tắc nghẽn nên không có cách nào tấn chức được, vì vậy người đột phá cũng nằm trong dự liệu, không hề có liên quan đến đan dược này.”

Lam Tùy Lạc tán thưởng nhìn Dạ Nhược Ly, nàng chẳng những có tài nghệ luyện đan siêu quần, mà tâm tình lại không nóng nảy, kiên cố, đúng là nhân tài hiếm có.

Chẳng biết vì sao lão có cảm giác nữ nhân này sớm muộn cũng có một ngày đứng trên cao, ngạo nghễ quan sát chúng sinh.

“Ha ha, các vị, mục đích của chuyến đi đã đạt được, cũng là lúc nên trở về,” Lam Tùy Lạc cười hai tiếng, nghiêm nhiên tâm tình vô cùng tốt: “Lần này lão phu có thể khỏi bệnh tất nhiên đều là nhờ công lao của các vị, lúc

trở về nhất định sẽ hậu tạ xứng đáng, đương nhiên công lao lớn nhất chính là Nhược Ly cô nương, ta sẽ không quên phần đại ơn này.”

Rời đi trước, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Hoa Lạc Vũ, sát cơ trong mắt lộ lên rồi biến mất nhanh chóng.

Người này, bị liệt vào phải chết!

Trở về Thiên Lân thành, vì muốn cảm tạ Dạ Nhược Ly, Lam Tùy Lạc tổ chức yến tiệc chiêu đãi mọi người, Vương gia có một Luyện đan sư tự nhiên nước lên thì thuyền lên, ở Thiên Lân thành dần dần có thanh danh áp chế Hoa gia.

Đối với chuyện này, mọi người trong Vương gia đều cảm tạ Dạ Nhược Ly vạn phần, dù là Vương Phỉ Nhiên cùng đám công tử quần là áo lượt cũng bị Vương Tân cảnh cáo vài lần, từ nay về sau nếu nhìn thấy Dạ Nhược Ly thì phải đi đường vòng, cũng không dám trêu chọc nàng.

Sự tình trôi qua nửa tháng, trong nửa tháng này, Dạ Nhược Ly mơ hồ cảm nhận được sắp sửa đột phá lên Huyền tôn, bởi vậy tạm thời buông tha cho đám người Hoa gia, toàn lực tập trung tu luyện.

Nhưng chưa đợi nàng đột phá, Hoa gia đã ngênh đón vị khách không mời mà tới...

----- editor: aries mai.--- -----

Trong hành lang, Hoa Lạc Vũ cẩn thận đứng hầu bên cạnh, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía lão giả áo xanh đang tĩnh tọa, do dự trong giây lát, yếu ớt hỏi: “Đan gia chủ, không biết ngài tới đây có chuyện gì?”

Lão giả áo xanh kia chính là Đan gia chủ - Đan Minh, thực lực bằng Đan trưởng lão, là Huyền tôn trung cấp.

“Sự việc xảy ra ở Thanh Linh sơn, lão phu cũng có nghe qua.” Lông mi trắng nhú lại, khuôn mặt Đan Minh xoẹt qua tia lãnh ý: “Hoa gia chủ, người làm lão phu thật thất vọng, Đan trưởng lão rất coi trọng chuyện này, thế nhưng người lại quá vô dụng, ngay có một nữ tử cũng không xử lý được, người nói giữ người lại có lợi ích gì?”

Hoa Lạc Vũ biến sắc, mồ hôi lạnh toát ra đầy người: “Đan trưởng lão, ngài hãy nghe ta nói, việc này...”

“Đã đủ rồi, không cần nhiều lời.” Đan Minh đứng dậy, lạnh lùng đánh gãy lời Hoa Lạc Vũ: “Chuyện hôm đó lão phu cũng đã biết, bằng không thì sẽ không đích thân tới đây, nhiệm vụ của người bị thất bại, lưu người lại cũng không có tác dụng gì.”

Nói xong, Đan Minh duỗi ngón tay, ngón giữa bắn ra một ánh sáng màu bạc, ánh sáng ấy đâm thẳng vào óc Hoa Lạc Vũ, trong phút chốc, đầu gã nát ra, trực tiếp ngã xuống, mất mạng tại chỗ.

Hoa Tinh Lan sợ đến choáng váng, sắc mặt trắng bệch, thân thể mềm mại mãnh liệt run rẩy, đôi mắt đẹp tràn đầy sợ hãi.

“Tiểu cô nương, đừng sợ, lão phu sẽ không đả thương người.” Đan Minh chậm rãi bước tới chỗ Hoa Tinh Lan, dung nhan già nua lộ vẻ tươi cười ôn hòa, nhưng nụ cười ấy trong mắt Hoa Tinh Lan lại vô cùng đáng sợ, dọa nàng ta thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

“Tiểu cô nương.” Dừng bước chân, Đan Minh cười híp mắt: “Lão phu hỏi người, người có nguyện ý giúp lão phu một chuyện không? Nếu như người nguyện ý, chờ Đan Tuyết Kỳ gả cho Vô Y công tử, lão phu sẽ cho người làm tiểu thiếp.”

Con mắt sáng ngời, Hoa Tinh Lan lập tức ném cái chết của Hoa Lạc Vũ ra sau đầu, cẩn thận hỏi: “Ngài nói thật? Ta thật sự có thể...”

Trong mắt xoẹt qua tia khinh thường, Đan Minh mỉm cười gật đầu: “Ta là gia gia của Đan Tuyết Kỳ, lời nói của ta đương nhiên là thật, chỉ cần người giúp ta một việc, ta có thể hứa điều này, như thế nào?”

Lúc tới đây, Đan Minh hiểu rất rõ bản tính của Hoa Tinh Lan.

Hoa gia Hoa Tinh Lan bản tính cực kì mê trai, trong lòng nàng ta tuần nam lớn hơn phụ thân, muốn khống chế nàng ta thật dễ dàng, không lợi dụng cũng thật đáng tiếc.

Bất quá lời mới nói cũng là lừa gạt nàng ta thôi, đừng nói đến Cung Vô Y công tử không đáp ứng thành thân với Đan Tuyết Kỳ, cho dù Tuyết Kỳ thật sự trở thành nữ chủ nhân của Thương Khung giới, với tính cách của nàng sao có thể để nữ nhân khác nhúng chàm nam nhân mà nàng chọn.

“Được, ngài nói đi, muốn ta giúp gì?”

Nghĩ đến sau này mình có thể ở cùng với đệ nhất mỹ nam Thương Khung giới ngày đêm hoan lạc, Hoa Tinh Lan thêm thường nhỏ nước miếng, sớm đã quên người trước mặt có mối cừ thù giết cha.

Hoa Lạc Vũ thật sự rất đáng thương, vì đứa con gái này mà đắc tội với không ít người, thế nhưng kết quả nữ nhi gã yêu thương nhất lại vì tư lợi của bản thân mà từ bỏ phụ thân là gã.

Nếu Hoa Lạc Vũ sống lại, đại khái cũng bị Hoa Tinh Lan làm cho tức chết.

Tinh quang trong mắt xoẹt qua, Đan Minh khẽ cười lạnh: “Ta muốn người làm chứng, nói nữ nhân Dạ Nhược Ly vô duyên vô cớ xông vào Hoa gia, giết chết Hoa gia chủ.

Như thế lão mới có thể danh chính ngôn thuận ra tay.

Tiền viện Vương gia vẫn yên tĩnh như ngày thường, phần đông đệ tử đều ở trong phòng tu luyện, chỉ có một ít người đi qua tiền viện.

Sắc trời về chiều, Vương gia đang yên ắng bỗng một thanh âm cường đại vang lên, vang vọng từng đợt: “Vương gia chủ, người của Thánh Thiên thành đến phỏng bái, còn không mau ra đây cho lão phu?”

“Thánh Thiên thành?”

Nghe tên, trong lòng mọi người Vương gia cả kinh, Vương Tân dẫn dắt đám người ra ngoài cửa.

Người đến phỏng bái loại tôm tép như Vương gia, trong thanh âm lại không có chút hảo ý, ai nghe cũng hiểu được, từ khi nào mà người Vương gia lại trêu chọc người Thánh Thiên thành? Nếu không vì sao cường giả Thánh Thiên thành lại tới đây?

Vương Tân dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài cửa lớn, nhìn thấy Đan Minh đứng bên cạnh Hoa Tinh LAN, kinh ngạc xoẹt qua trong mắt, ôm quyền nói: “Vị đại nhân này, không biết Vương gia có chỗ nào đặc tội với ngài? Kính mong đại nhân nói rõ.”

“Hừ,” Đan Minh phất tay, con mắt ác liệt: “Đám Vương gia các người phải chẳng có một nữ tử tên Dạ Nhược Ly? Nữ nhân kia mau lặn ra cho lão phu!”

Ba chữ cuối cùng như sấm chớp rền vang, vang vọng khắp sân Vương gia, đồng thời khí tức lan ra bao phủ Vương gia, làm mọi người đều khó thở.

Sắc mặt Vương Tân đại biến, quay đầu phân phó hạ nhân bên cạnh: “Dạ Nhược Ly, Quân Huyền Lăng sao chưa tới? Nhanh, nhanh gọi bọn họ tới đây.”

“Không cần, chúng ta tới rồi...” thời khắc đó một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Mọi người quay đầu lại liền thấy đám người Dạ Nhược Ly đang chậm rãi bước tới, mà ở Vương gia hơn 20 người, 3 người này cũng trở thành bằng hữu không rời nhau nửa bước.

Cho dù lúc đầu Quân Huyền Lăng không thích cái người im lặng, cả ngày, toàn thân lại bốc ra hàn khí là Thánh Dạ nhưng cũng chậm chậm tiếp nhận coi y như bằng hữu.

“Huyền tôn trung cấp?” Ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi trên người Đan Minh, cũng không bị khí tức của lão lay động.

Chỉ là một Huyền tôn trung cấp mà thôi, Bạch Hổ cũng có thể tiêu diệt dễ dàng huống chi là nàng ngang tay lão, hơn nữa ngay cả Đan trưởng lão nàng còn sợ sao có thể e ngại một Huyền tôn trung cấp?

Nhưng nàng cũng không hành động gì, chỉ là quan sát phản ứng của đám người bên ngoài.

“Đúng vậy, chính là nàng, là nàng giết cha ta!” Đây cũng gọi là cừu thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, chỉ nghĩ tới vị trí bên cạnh Thánh Dạ là Dạ Nhược Ly, hai mắt Hoa Tinh Lan liền bốc hỏa.

Bộ dạng như thế trong mắt người khác thật đáng tin cậy.

“Vương gia chủ, người có nghe thấy không?” Đan Minh cười lạnh hai tiếng, trong mắt dần hiện tia sát cơ: “Hoa Tinh Lan thiên phú xuất chúng, đã được lão phu thu làm môn hạ, hôm nay phụ thân đồ đệ lão phu qua đời, là sư phó như ta sao có thể không ra mặt báo thù cho ái đồ?”

Danh chính ngôn thuận ra tay cũng cần phải có một lý do.

Vì vậy, Đan Minh cũng không ngại nói dối.

Vương Tân chuyển đổi tâm tư, căn rắng nói: “Vị đại nhân này, nếu chuyện này là do nàng trêu chọc tới thì Vương Tân ta nguyện ý giao nàng ra, tùy ý đại nhân xử lý, hy vọng đại nhân đại lượng, đừng giận chó đánh mèo.”

“Vương gia chủ, người đại nghĩa như vậy, tiền đồ chắc chắn vô lượng.” Đan Minh vuốt râu, cười hài lòng.

Hành động của Vương Tân cũng nằm trong dự liệu của lão.

“Vương Tân, người vô sỉ!” Quân Huyền Lăng nắm chặt tay, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tân: “Người đã quên địa vị của Vương gia ngày hôm nay vì sao mà có? Với thực lực của Vương gia các người có thể làm được sao? Nếu không phải mọi người ở Thiên Lân thành nể mặt Nhược Ly, người có đáng được mọi người để vào mắt? Hôm nay người lại vong ân phụ nghĩa, sợ chết, người xứng đáng làm gia chủ sao?”

Sắc mặt đại biến, Vương Tân lạnh lùng liếc nhìn Quân Huyền Lăng: “Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, nếu như nàng không giết người sao có thể bị báo ứng?”

“Ha ha, Vương Tân, những lời này là do người nói.” Quân Huyền Lăng cười to hau tiếng, vẻ mặt khinh thường: “Huống chi, những ngày này Dạ Nhược Ly đều ở cùng chỗ với bọn ta, sao ta lại không thấy nàng đi giết người? Hơn nữa, cậu tặc Hoa gia hãm hại Nhược Ly nhiều lần như vậy, theo ta thấy hẳn chết thật sự rất tốt a.”

“Làm càn!” Vương Tân hét lớn một tiếng, lo lắng nhìn Đan Minh, thấy lão cũng không vì vậy mà tức giận, mới thở nhẹ nhõm, nhìn qua Quân Huyền Lăng, thanh âm lạnh lùng nói: “Vị đại nhân cường giả tôn quý sao có thể vu oan giá họa cho nàng? Mà nàng giết ai lại không giết, dám giết

trúng người đại nhân muốn che chở? Bất quá chết trong tay Huyền tôn cường giả cũng không oan!”

“Người...”Khuôn mặt tuần tú của Quân Huyền Lăng tái nhợt, làm việc nghĩa không chùn bước, đứng bên cạnh Dạ Nhược Ly: “Các người muốn động thủ với Nhược Ly, trước tiên phải bước qua xác ta.”

Thánh Dạ trước sau lạnh lùng như băng, lúc này cũng tiến lên một bước, cùng Quân Huyền Lăng đứng một trái một phải bên cạnh Dạ Nhược Ly.

“Động thủ? Động thủ với ai? Ở Thiên Lân thành, ta ngược lại muốn nhìn xem ai có lá gan lớn như vậy, dám đụng đến ân nhân của Lam Tùy Lạc ta.”

Lời nói vừa xong, ở không xa, phụ tử Lam Tùy Lạc đang bước tới chỗ Dạ Nhược Ly, chỉ thấy trong mắt Lam Tùy Lạc tóe lên lửa giận, lạnh lùng không ai bì nhìn Đan Minh.

“Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đan gia chủ, đã từ xa tới đây sao lại không vào thành chủ phủ làm khách lại đi khó dễ hậu bối?”

Bị nói toạc ra thân phận, sắc mặt Đan Minh bất thiện: “Lam thành chủ, như thế nào? Người muốn ngăn ta? Cho dù người đột phá lên Huyền tôn cũng không phải là đối thủ của ta!”

Đan gia? Thần sắc Dạ Nhược Ly trầm xuống, không nghĩ tới là người của Đan gia, Đan gia mấy lần muốn tru sát nàng, cũng không thể bỏ mặc Đan gia tiêu dao được nữa.

“Ha ha, Đan gia chủ, người là Đan gia gia chủ, Huyền tôn trung cấp thì đã sao? Người thật sự rất mạnh, nhưng Lam mỗ cũng không phải là hạng người tham sống sợ chết. làm sao có thể vứt bỏ ân nhân không để ý đến, hơn nữa người đừng quên ta là nhất mạch Lam trưởng lão đấy. những chuyện như thế này ta sẽ truyền tin cho Lam trưởng lão, nhờ Giới chủ làm chủ.”

Nắm chặt tay, thần sắc Đan Minh lóe tia độc ác, cái tên hỗn đản chết tiệt này, dám ngăn cản Đan Minh lão làm việc!

“Được, nếu người đã nói như vậy thì ta sẽ để Giới chủ làm chủ, nữ tử này tạm thời ta sẽ không giết nàng, chỉ đem nàng đến Thánh Thiên thành, nhưng thời gian sống của nàng cũng không còn nhiều.”

Tuy không cam lòng nhưng lão cũng biết rõ chỉ còn cách này.

“Nhược Ly...” Quân Huyền Lăng nắm lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, giữa lông mày không che giấu sự lo lắng.

Dạ Nhược Ly mỉm cười, ra hiệu cho hẩn yên tâm, sau đó nhìn Đan Minh, thản nhiên nói: “Ta đi cùng người.”

Ý của nàng là tiến vào Thánh Thiên thành, nhưng vào Thánh Thiên thành cũng cần có người dẫn đường, nếu không không thể tiến vào được, cho nên nàng luôn đợi cơ hội, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, sao nàng có thể bỏ qua?”

Nếu không chỉ bằng Huyền tôn trung cấp có thực lực gì mà đòi mang nàng đi?

“Lão thành chủ, sự tình ngày hôm nay Nhược Ly sẽ ghi nhớ trong lòng, bất quá hai vị bằng hữu này của ta làm phiền thành chủ chiếu cố.” ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Lam Tùy Lạc cười, với thực lực của Thánh Dạ nàng không lo lắng y sẽ gặp chuyện ở đây, cho nên người nên lo lắng chỉ có mình Quân Huyền Lăng.

Đối mặt với cường địch, Quân Huyền Lăng không hề chùn bước đứng bên cạnh nàng, làm nàng tiếp nhận hẩn là bằng hữu của nàng, mà biểu hiện của Lam Tùy Lạc làm nàng rất hài lòng.

Lúc này Lam Tùy Lạc còn không biết vì chuyện hôm nay mà về sau lão gặp không ít kì ngộ, về phần Vương gia, tất nhiên là ân hận cả đời.

Ánh mắt nhìn Hoa Tinh Lan, Dạ Nhược Ly cười lạnh.

Đáng tiếc Đan Minh cũng biết rõ tính cách có thù tất báo của Dạ Nhược Ly nên mới đem Hoa Tinh Lan làm nhân chứng.

Vì muốn tiến vào Thánh Thiên thành, Dạ Nhược Ly thu liễm sát ý.

Hoa Tinh Lan hẳn phải chết, chỉ là nàng không vội...

Quân Huyền Lăng nhìn qua bóng dáng Dạ Nhược Ly, lòng càng căng thẳng, vội vàng muốn ngăn cản, ngay lúc đó lại truyền tới một thanh âm lạnh như băng: “Nàng không có việc gì.”

Thánh Dạ chấp hai tay sau lưng, áo trắng phiêu nhiên, trong mắt hiện lên tia sáng mờ mịt.

Trực giác nói cho y biết Dạ Nhược Ly phải đi, không ai có thể ngăn cản được, nhưng là nàng nguyện ý tới vào Thánh Thiên thành, chỗ đó khẳng định có lý do để nàng làm thế.

Lúc bóng dáng Dạ Nhược Ly dần biến mất, Thánh dạ cũng lạnh lùng xoay người đi, hướng về phía ngược lại.

“Này, người muốn đi đâu?” Quân Huyền Lăng nao nao, khó hiểu hỏi.

Thánh Dạ không trả lời, trong chớp mắt, bóng dáng màu trắng biến mất trước mặt Quân Huyền Lăng...

“Thiên Ninh, nhanh, truyền tin cho Lam Trưởng lão, đến Thánh Thiên thành chỉ có Lam trưởng lão mới giúp nàng.” Phục hồi tinh thần, Lam Tùy Lạc vội vàng phân phó, ánh mắt nhìn Quân Huyền Lăng, thở dài, vỗ vai hắn: “Tiểu tử, người yên tâm đi, Thánh Thiên thành có người của lão phu,

Đan gia cao minh nhưng Lam trưởng lão cũng rất lợi hại, tuyệt không để nàng chịu thiệt, hiện tại người cứ theo ta trở về thành chủ phủ, đừng đứng ngây người nữa.”

Nói xong, ánh mắt ác liệt nhìn Vương Tân.

Bị ánh mắt như vậy nhìn tới, Vương Tân rung mình một cái, vô ý thức né tránh.

Đã có được lời cam đoan của Lam Tùy Lạc, Quân Huyền Lăng thở nhẹ nhõm, nói: “Được, ta tin tưởng Nhược Ly phúc lớn mạng lớn, không có việc gì, nàng sẽ không có chuyện gì...”

Hắn sẽ giấu tài, đợi sau này có thực lực tất nhiên sẽ vì nàng mà diệt Đan gia!

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Đột Phá, Huyền Tôn

Thánh Thiên thành, trong Thánh Huyền sơn.

Một tòa nhà xa hoa lộng lẫy đứng trong dãy núi, sương mù dày đặc tỏa ra khắp nơi, nếu có thể ở đây tu luyện thì đúng là làm chơi ăn thật.

Lúc này, ở trong phòng nghị sự là mấy lão giả tóc bạc phơ, nếp nhăn mọc tràn lan ngồi vây quanh bàn gỗ, thần sắc ngưng trọng hơn bao giờ hết.

“Mấy vị, thành chủ Lam gia ở Thiên Lâm thành truyền tin tới, người lúc trước không để ý đến lời cảnh cáo của Đan trưởng lão ra tay giết chết nha đầu Diệp Thu bị tên khốn kiếp Đan Minh gây khó dễ.”

Giọng điệu Lam trưởng lão cứng rắn vang lên, Trưởng trưởng lão, Ngô trưởng lão, Hỏa trưởng lão hai mắt nhìn nhau.

“Tiểu gia hỏa thật biết gây rắc rối, không biết lần này lại làm gì đây?”

“Hừ, còn phải nói sao? Nhất định là lão cầu Đan gia ỷ thế hiếp người, khi dễ tiểu bối, lão ta có được một điểm uy phong của cao thủ? Thật không biết loại người như thế sao có thể làm Đan chủ Đan gia?”

“Các vị, trước tiên nghe ta nói hết đã.” Lam trưởng lão đánh mặt bàn, nướng mày, nói ra chuyện xảy ra ở Thiên Lâm thành, sau đó lại nói: “Trong thư Lam Tùy Lạc có viết nàng là bị vu oan hãm hại, mà cho dù có bị oan hay không chúng ta cũng không thể bỏ qua.”

Ngô trưởng lão và Trương trưởng lão cũng sững sờ, nếu như nói ra lời này là Hỏa trưởng lão, bọn hắn cũng không chút ngạc nhiên, nhưng lời này lại là người có tính cách trầm ổn, tâm tư nhanh nhẹn Lam trưởng lão nói ra.

Làm cho bọn hắn không khỏi nghĩ sâu xa.

“Lam trưởng lão, cho dù là tiểu gia hỏa kia có thể đánh bại được Thiên Huyền sư, nhưng thật sự có đáng để chúng ta ra mặt không? Nếu là bình thường ta sẽ không để ý mà bảo vệ tiểu gia hỏa này, nhưng lúc này Thương Khung giới chúng ta đang gặp nguy cơ, nếu như có nội chiến, chỉ sợ kẻ thù bên ngoài sẽ thừa cơ hưởng lợi.”

Lam trưởng lão gật nhẹ đầu, nhàn nhạt cười: “Ngô trưởng lão, người nói cũng có đạo lý, đúng rồi, người có biết bệnh tình của Lam Tùy Lạc?”

Mọi người nhìn nhau, không biết Lam trưởng lão nói vậy là có ý gì?

Lam Tùy Lạc là người của Lam gia, tự nhiên là chỗ bọn hắn hay lui tới, phương pháp đan dược kia cũng là do Lam trưởng lão tìm thấy, vốn muốn Đan gia hỗ trợ nhưng Đan gia không muốn cứu thứ chi Lam gia.

“Bệnh của Lam Tùy Lạc đã khỏi, hơn nữa đã đột phá lên Huyền tôn.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của bọn hắn, Lam trưởng lão chậm rãi mở miệng, thanh âm nhàn nhạt nhưng lại hung hăng đâm vào lòng mọi người, làm bọn hắn ai cũng ngây ngẩn.

Bệnh của Lam Tùy Lạc đã được chữa khỏi? Chẳng lẽ Đan gia xuất thủ? Không, tuyệt đối không thể, Đan gia sẽ không hạ thấp tư thái đi cứu một người bé nhỏ như thế trong Lam gia.

Như vậy, trên đời này ngoài Đan gia ra có người còn có thể luyện đan.

Chẳng lẽ là...

“Các người đoán không lầm, điều chế đan dược cho Lam Tùy Lạc đúng là nữ tử Dạ Nhược Ly kia.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc kia, Lam trưởng lão cười khổ một tiếng, lúc trước lão cũng trải qua cảm giác như vậy không phải sao? Chỉ là lão tin tưởng Lam Tùy Lạc sẽ không nói dối lão.

Xem ra tiểu gia hỏa này thật sự khiến bọn hắn tán thưởng a.

“Hơn nữa, ở bên trong Thanh Linh sơn có một đám xà nói sẽ dẫn Lam Tùy Lạc đi vào lãnh địa của Hung thú, mà tin tức ta vừa thu được sau khi điều tra chính là...”

“Như thế nào?” Mọi người sững sờ hỏi, bọn hắn dĩ nhiên bị lời nói của Lam trưởng lão làm cho choáng váng.

“Tiểu gia hỏa này, nàng thật ra là Huyền Hoàng đỉnh phong, ha ha, 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong, thiên phú đến bậc nào? Cũng quá biến thái đi, Đan Tuyệt Kỳ Đan gia thì sao? Năm nay đã 24 tuổi mới chỉ đột phá lên Huyền Hoàng, ở Thương Khung giới 24 tuổi đạt được Huyền Hoàng cũng có thể gần bằng Vô Y công tử, hôm nay lại có nữ tử 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong, các người nói xem nàng không đáng để chúng ta lôi kéo sao?”

20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong... cái này, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

“Biến thái, cái này cũng thật sự biến thái quá đi nha?” Hỏa trưởng lão tức giận bất bình, đầy bụng ủy khuất: “Nhớ năm đó, chúng ta 20 tuổi vẫn còn đang cố gắng đột phá lên Huyền Hoàng mà nàng đã là Huyền Hoàng đỉnh phong rồi, nhưng Thương Khung giới chúng ta cũng có Vô Y công tử, 22 tuổi là Huyền Hoàng đỉnh phong, 24 tuổi đã đến Huyền tôn rồi.”

“Lam trưởng lão.” Trương trưởng lão nhíu chặt mi tâm, giữa lông mày xoẹt qua tia hoài nghi: “Nếu nàng là Huyền Hoàng đỉnh phong, vì sao lại giấu giếm thực lực đi vào Thương Khung giới? chuyện này còn có ai biết nữa không?”

Hiển nhiên Trương trưởng lão so với người thường muốn biết nhiều hơn, chỉ là lão không có cách nào hiểu được vì sao Dạ Nhược Ly lại phải thâm nhập vào Thương Khung giới? Chẳng lẽ nàng là gian tế?

“Có lẽ nàng có mục đích của nàng, bất quá ta cảm giác được nữ tử này không có địch ý.” Lam trưởng lão hiền hòa cười, ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua trời xanh, lộ vẻ thâm thúy: “Thương Khung giới sắp gặp nạn, chẳng biết tại sao ta có cảm giác có lẽ nàng là người giác cứu cho Thương Khung giới...”

Ai cũng không thể ngờ Lam trưởng lão lại đánh giá cao tiểu gia hỏa này như vậy.

Nữ tử trẻ tuổi như thế có thể hóa giải được nguy cơ của Thương Khung giới sao? Điều này sao có thể được cơ chứ? Thế nhưng trực giác của Lam trưởng lão rất chuẩn, đều đoán chính xác được 8, 9 phần.

Cho dù như thế nào nữ tử này, không thể chết được!

Chúng trưởng lão nhìn nhau, đồng thời cùng đưa ra quyết định.

Nội thành Thánh Thiên thành đều là những gia tộc quyền thế ngút trời, đại gia tộc gồm có Đan gia, đồng sự, Trương gia và Ngô gia, những gia tộc này đều có người làm trưởng lão trong Thánh Huyền sơn, vì vậy cũng trở thành thế gia mạnh nhất Thánh Huyền sơn.

Nếu như nói Thánh Thiên thành ở Thương Khung giới có nhiều thế lực khác nhau thì ở Thánh Huyền sơn chỉ có duy nhất một phương hướng.

Có thể được tiến vào Thánh Huyền sơn tu luyện, tu vị tăng lên rất nhanh, hơn nữa Thánh Huyền sơn là nơi Giới chủ ở, tượng trưng cho quyền lực cao nhất Thương Khung giới, cho dù có cường đại như Đan gia cũng phải cúi đầu xưng thần.

Lúc này, trời chiều bao phủ cả Đan gia, một bóng dáng xinh đẹp dưới cây liễu chậm rãi bước về phía sân.

Quần áo màu xanh ôm trọn thân hình hoàn mỹ, bên hông buộc một cặp váy màu tím, tóc tùy ý xõa sau vai, gió nhẹ thổi qua lộ ra đôi vòng tai tinh xảo.

Dưới ánh mắt kinh diễm của mọi người, nữ tử thanh y đi thẳng về phía thư phòng, cũng không thông báo mà đẩy cửa bước vào.

Toàn bộ Đan gia cũng chỉ có nàng ta là cháu ruột của Đan gia chủ - Đan Tuyết kỳ, không cần thông báo cũng có thể tùy ý vào thư phòng.

“Tuyết Kỳ, có chuyện gì sao?” Đan Minh ngẩng đầu, nhìn nữ tử thanh y nháy mắt, dung nhan già nua hiện tia ôn hòa: “Ha ha, có việc tìm gia gia sao?”

“Ta nghe nói gia gia đã trở về, vì vậy tới vấn an.” Đan Tuyết Kỳ mỉm cười, chậm rãi bước tới trước mặt Đan Minh: “Gia gia, nghe nói người từ Thiên Lân thành đem về một nữ nhân?”

“Đúng vậy, nữ nhân kia trêu chọc Đan trưởng lão, ta phải tự thân ra trận đem nàng về.” Nói đến đây, Đan Minh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hết lần này đến lần khác chi thứ Lam gia kia quản thật nhiều, nếu không ta đã đánh chết nữ nhân kia tại chỗ rồi, sau đó ta còn muốn đến Thánh Huyền sơn, nhờ Giới chủ làm chủ cho ta.”

Đan Tuyết Kỳ mấp máy môi, con mắt khẽ chớp, tóc mai rơi xuống, gió thổi qua nhẹ nhàng ma sát đôi gò má, mang lại loại hấp dẫn không thể nói

nên lời.

“Gia gia, Vô Y công tử khi nào sẽ ra ngoài?”

Nói đến đây, hai gò má đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu.

Nhìn thấy bộ dạng của Đan Tuyết Kỳ, khó có được tư thái xấu hổ này, Đan Minh ý vị thâm trường cười nói: “Tuyết Kỳ, Vô Y công tử rất nhanh sẽ rời khỏi chỗ kia, ha ha, lúc đó Giới chủ sẽ đích thân làm chủ cho hôn sự của hai người, đây chính là lời hản đáp ứng ta, ha ha, người cứ ngoan ngoãn chờ làm tân nương đi.”

Nghe vậy, trong lòng Đan Tuyết Kỳ cực kỳ vui vẻ nhưng cũng không bộc lộ ra ngoài: “Gia gia, thế nhưng Vô Y công tử chưa từng liếc mắt nhìn Tuyết Kỳ, Tuyết Kỳ cũng nghe nói hản đã thành thành ở bên ngoài...”

“Tuyết Kỳ, người cứ yên tâm, chỉ là một nữ nhân thế tục sao có thể so sánh với con gái Đan gia? Trừ người của Đan gia ta còn ai có thể xứng đôi với Vô Y công tử? Cho dù Vô Y công tử không đáp ứng thì sao chứ? Giới chủ là sư phụ của Vô Y công tử, nếu như hản không nghe lời thì chính là cãi lệnh sư phụ, chẳng những lưu lại tiếng xấu muôn đời mà cũng sẽ bỏ qua cơ hội tốt kế thừa Thương Khung giới, Vô Y công tử cũng không phải kẻ ngốc, tin tưởng hản sẽ biết lựa chọn như thế nào.”

Có được lời cam đoan của Đan Minh, tâm tình Đan Tuyết Kỳ mới thả lỏng.

Đột nhiên Đan Tuyết Kỳ nhớ lại mười mấy năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Cung Vô Y, từ đó bắt đầu si mê, cho nên những năm sau đều rơi vào vực sâu thống khổ.

Cho dù mười mấy năm qua Cung Vô Y cũng không có nói với nàng ta một câu cũng không để cho nàng ta sắc mặt tốt, nhưng nàng ta vẫn có thể vui vẻ chịu đựng.

Mà nàng ta cũng cố gắng tu luyện, đều là vì nam nhân kia, chỉ vì một ngày nọ có thể xứng đôi đứng bên cạnh hắn, cuối cùng cũng thành công, gần 24 tuổi đã đạt được Huyền Hoàng, như thế đã đủ xứng đôi với hắn rồi. Hơn nữa, ở Thương Khung giới cũng chỉ có nàng ta và hắn là tài giỏi nhất, không có nữ nhân nào có thể so sánh với nàng ta.

“Tuyệt Kỳ, lần này Vô Y công tử ra ngoài chắc chắn sẽ có thay đổi nghiêng trời lệch đất, người cũng đừng để thua xa quá, chờ người lên được Huyền tôn, ta sẽ nói Giới chủ sắp xếp cho người đi tới chỗ kia tu luyện.”

Đan Minh cổ vũ Đan Tuyệt Kỳ, khẽ cười nói: “Gia gia cũng muốn đi một chuyến đến Thánh Huyền sơn, cũng không muốn nói nhiều, người đừng làm gia gia thất vọng, gia gia tin tưởng một ngày nào đó người sẽ đạt được thành tựu to lớn, có thể cùng Vô Y công tử quản lý Thương Khung giới.”

Nghĩ đến cảnh tượng đó, hai gò má Đan Tuyệt Kỳ lại nhiễm hồng, trong mắt hướng đến mục tiêu kia...

--- ----- editor: aries mai.--- -----

Bên trong đại điện Thánh Huyền sơn, trên ghế màu vàng có một nam tử đoan chính đang ngồi, thân hình to lớn cao ngạo lộ ra một luồng khí thế cường đại, hai mắt uy nghiêm nhìn đám người phía dưới, thanh âm ôn hòa: “Mấy vị trưởng lão Thánh Huyền sơn và Đan gia chủ tìm bốn tọa có chuyện gì?”

Nói đến đây, ánh mắt dừng lại trên người Dạ Nhược Ly và Hoa Tinh Lan: “Mặt khác, các người đã quên quy củ Thánh Huyền sơn? Nơi này có thể để người ngoài vào sao? Các nàng là ai? Bốn tọa nhớ rõ Thánh Huyền sơn không có đệ tử này.”

“Bẩm Giới chủ.” Đan trưởng lão nhìn Dạ Nhược Ly, cười lạnh, tiến tới phía trước nói: “Thời gian trước, Đan gia chủ nhìn trúng một nữ tử muốn

thu là đồ đệ, ai ngờ lại có người đồ đệ nữ tử của Đan Minh, thiết kế hãm hại, giết chết cả nhà, cầu Giới chủ làm chủ cho Đan gia chúng ta.”

“Ah?” Thương Quỳnh chớp mày kiếm, ánh mắt lại nhìn hai nữ tử, giọng điệu uy nghiêm lạnh lùng: “Hai người các người nói cho bốn tọa biết có chuyện này sao?”

Khí thế cường đại của Thương Quỳnh áp xuống làm Hoa Tinh Lan sớm lạnh run, sắc mặt tái nhợt, trái lại Dạ Nhược Ly không hề biến sắc, trên người lại tỏa ra một luồng khí thế kiết ngạo bất tuần (cương quyết bướng bỉnh), thật khiến Thương Quỳnh nhìn nhiều hơn một chút.

“Giới chủ đại nhân.” Hoa Tinh Lan run rẩy quỳ rạp xuống đất, bộ dạng thật đáng thương nói: “Cầu xin đại nhân vào chủ cho tiểu nữ, nữ nhân chết tiết này dám chạy tới Hoa gia đại khai sát giới, giết chết phụ thân tiểu nữ, những điều này đều là tận mắt nhìn thấy, kính xin đại nhân trừng trị hung thủ thích đáng.”

Thương Quỳnh không nói gì, ánh mắt màu đen tựa hồ như nhìn thấu tất cả chăm chú nhìn Hoa Tinh Lan.

Hoa Tinh Lan không chịu nổi ánh mắt của hắn, thiếu chút nữa tiểu trong quần (ta chém =.), trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khê: “Chuyện nhỏ như vậy các người tự giải quyết là được, tại sao lại đến Thánh Huyền sơn? Chẳng lẽ thấy bốn tọa rảnh rỗi nên đem chuyện nhỏ nhặt này phiền toái bốn tọa?”

Đan Minh lau mồ hôi lạnh, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Thương Quỳnh: “Là như vậy, Giới chủ đại nhân, ta vốn tự mình xử trí nhưng người của Lam gia lại ngăn cản ta, hơn nữa còn uy hiếp ta, bất đắc dĩ mới nhờ Giới chủ làm chủ.”

Ngừng lại một chút, ánh mắt xoẹt qua tia âm tàn, lại nói: “Hơn nữa, theo tin tức điều ta được thì thực lực nữ tử này là Huyền Hoàng đỉnh phong, một

Huyền Hoàng đỉnh phong lại che giấu thực lực tiến vào Thương Khung giới, trời đất chứng giám nàng chính là gian tế, Giới chủ đại nhân loại gian tế này không thể tha được!”

“Con mẹ nó người nói láo!” Hỏa trưởng lão hung hăng trợn mắt nhìn Đan Minh, cất bước tiến lên, ôm quyền nói: “Giới chủ đại nhân, người ngàn vạn lần đừng nghe lời nói một phía của Đan gia chủ, có một số chuyện không chứng thực thì làm sao biết được?”

Một bên nói là gian tế, một bên lại nói không phải, cho dù Thương Quỳnh thiên về phía Đan gia chủ nhưng cũng không thể phán quyết tung lung, làm chúng trưởng lão thất vọng.

Mày kiếm nhú lại, ánh mắt Thương Quỳnh nhìn Dạ Nhược Ly, trong nội tâm không khỏi tán thưởng nàng gặp nguy mà không loạn, phần tâm tính này ở Thương Khung giới cũng được xem là hiếm có.

“Người là Huyền Hoàng đỉnh phong?”

Dạ Nhược Ly biết rõ chuyện này đã bị lộ hơn nửa đã đi vào Thánh Huyền sơn nàng cũng không có ý định giấu giếm nữa, cho nên, mắt trừng những người ở đây, khề gật đầu nói: “Đúng vậy, ta xác thực là Huyền Hoàng đỉnh phong.”

Tuy sớm biết chuyện này nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, mọi người vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Biến thái, mười phần biến thái, 20 tuổi là Huyền Hoàng đỉnh phong, thành tựu này ở Huyền Vũ đại lục quả thật là tiền vô hậu khoáng (chưa từng có), vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Hoa Tinh Lan biến sắc, ả không thể ngờ rằng người Hoa gia trăm phương ngàn kế muốn đối phó lại là một Huyền Hoàng đỉnh phong, cho dù

ả có ngang ngược càn rỡ, ngực to không nào cũng biết được 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong là gì.

Đột nhiên trong lòng nổi lên tia hối hận, nhưng nhớ lại lời hứa của Đan Minh, cái hối hận không nhiều ấy biến mất không chút dấu vết.

Thương Quỳnh nao nao, trong mắt xoẹt qua tinh quang khác thường, lại hỏi: “Người đến Thương Khung giới, phải chăng có mục đích?”

“Phải.”

Lần nữa, mọi người lại ngây ngẫn, dù sao thì cũng không ai ngờ nàng sẽ thừa nhận dứt khoát như thế, lập tức Thương Quỳnh cũng không biết hỏi cái gì.

Thực lâu sau, Thương Quỳnh hồi phục tinh thần, mặt không biểu tình nhưng trong mắt lại hiện tia mờ mịt: “Mục đích của người là gì?”

Dạ Nhược Ly liếc nhìn Thương Quỳnh, chân mày cau lại, đối với tình hình ở Thương Khung giới nàng cũng không biết, vì vậy cũng không muốn nói ra mục đích của chuyến đi này.

“Ta thừa nhận, ta tới đây là có mục đích,” Sau đó ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Đan Minh, cười lạnh một tiếng: “Nhưng nếu ta muốn gây hại cho Thương Khung giới, Đan gia đại khái đã không còn trên đời này rồi.”

Sắc mặt biến đổi, Đan Minh nắm chặt năm đấm, hai mắt tóe lửa: “Người là Huyền Hoàng đỉnh phong thì sao? Nhưng thực lực của Huyền Hoàng và Huyền tôn cách nhau một trời một vực, người cho rằng chỉ bằng chút sức lực ít ỏi của người có thể thắng được Huyền tôn sao?”

“Nếu người không tin, chúng ta có thể thử.” Con người sáng ngời, khoe môi cười tự tin.

Với thực lực của nàng nhất định có sự chênh lệch với Huyền Hoàng trung cấp, bất quá thời gian này nàng cảm nhận được giới hạn của Huyền Hoàng đỉnh phong, nhưng vẫn chậm chạp chưa đột phá.

Lúc tiến vào Thương Khung giới cũng chưa trải qua chiến đấu chân chính, bởi vậy Dạ Nhược Ly luôn muốn đưa mình vào nguy hiểm để có thể đột phá, bằng không thì muốn bước vào Huyền tôn chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian.

“Ha ha!” Đan Minh ngửa đầu cười to hai tiếng, lộ vẻ trào phúng: “Người nói muốn tỷ thí cùng ta? Ta không nghe lầm chứ? Chỉ bằng người? Tiểu nha đầu, lão phu thừa nhận người là thiên tài nhưng người cũng chỉ là Huyền Hoàng, lão phu chính là Huyền tôn, chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết người, người có tin không?”

Tựa hồ như muốn làm nhục Dạ Nhược Ly, Đan Minh duỗi ngón tay quơ trước mặt nàng, lại nhấn xuống làm động tác nghiền nát một con kiến, phảng phất như con kiến kia chính là Dạ Nhược Ly.

Nhưng đối với sự khiêu khích của Đan Minh, Dạ Nhược Ly lại thờ ơ, cặp mắt màu đen lại hiện tia châm chọc.

Thương Quỳnh lắc đầu, trong mắt có tia thất vọng.

Hắn còn đang tán thưởng nữ tử này có tâm tính tốt, lại không ngờ tới tính khí nàng lại bất đồng như vậy, tuổi trẻ khí thịnh, một Huyền Hoàng đỉnh phong sao có thể đánh lại một Huyền tôn đã đột phá lên từ lâu cơ chứ?

Lúc này ngoài điện, một thanh âm lãnh khốc truyền vào tai mọi người: “Đan gia chủ, đây là Thánh Huyền sơn, sư phụ còn chưa nói, sao tới lượt người âm ỉ?”

Ánh mắt mọi người đều nhìn theo hướng phát ra thanh âm, trong nháy mắt mọi người đều sửng sốt, chẳng ai ngờ hắn sẽ xuất hiện ở đây.

Thân hình nam tử tráng kiện, vài bước đã tới trước mặt Thương Quỳnh.

Dung nhan rõ ràng anh tuấn, nhưng lại một bộ dạng lãnh khốc, thân hình dưới bộ hắc y cân đối hữu hình, ánh mắt xoẹt qua Dạ Nhược Ly, lại thâm thúy lóe lên tia u ám.

“Nàng là bằng hữu của ta, có thể nể mặt mũi ta mà tha thứ cho nàng?”

Dạ Nhược Ly nhướng mày, ý thức được nàng không muốn dây dưa với nam nhân này, nếu như Thách Dạ đem đến cho nàng cảm giác nguy hiểm thì nam nhân này lại làm nàng thấy mâu thuẫn.

“Thương nhi, người nói nàng là bằng hữu của người?” Thương Quỳnh quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương, khuôn mặt xoẹt qua tia ngạc nhiên.

“Vâng.” Hoàng Viêm Thương khẽ gật đầu, giọng điệu lãnh khốc nói: “Lúc ta ở tục giới rèn luyện, có kết giao bằng hữu, lần này nàng đến đây cũng là do ta nhắc đến.”

“Nếu là bằng hữu của Thương nhi, như vậy...”

“Chậm đã.” Dạ Nhược Ly lạnh giọng đánh gãy lời Thương Quỳnh, chuyển hàn quang, nhìn khuôn mặt cao ngạo của Đan Minh, cười lạnh nói: “Đan gia chủ, chúng ta đấu một trận, người có nguyện ý ứng chiến không?”

Bị cắt đứt lời nói giữa chừng, Thương Quỳnh cực kì bất mãn, cho nên lúc này cũng không ngăn cản.

Cũng nên để Đan gia chủ giáo huấn nàng một trận, miễn cho nàng cường vọng, coi trời bằng vung.

“Hừ, nếu người muốn lão phu sẽ thành toàn cho người.” Đan Minh hừ lạnh một tiếng, giọng điệu khinh thường, nghiêm nhiên không để Dạ

Nhược Ly vào mắt: “Lúc đó lão phu sẽ cho người biết cái gì là người giỏi thì có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên!”

Dạ Nhược Ly cười nhạt, dung nhan tuyệt sắc tràn đầy tự tin.

Hoàng Viêm Thương nhìn Dạ Nhược Ly thật lâu, con người màu đen sâu không thấy đáy, không có cách nào nhìn thấu suy nghĩ của y.

Nữ tử này, thú vị...

20 tuổi đã đạt được Huyền Hoàng đỉnh phong, không biết năng lực chiến đấu của nàng như thế nào, hy vọng nàng đáng giá để y lôi kéo.

Trên ngọn núi ở Thánh Huyền sơn, gió thổi qua từng cơn, lá cây phát ra thanh âm thanh thúy.

Dạ Nhược Ly lẳng lẳng đứng đó, áo trắng tung bay, hai tay chấp sau lưng, tóc đen bay toán loạn trong gió, biểu lộ đặc biệt ngưng trọng, con mắt màu đen tối như mực nhìn chăm chú vào lão giả đối diện.

“Trước khi đấu, ta muốn đặt cược.” Dạ Nhược Ly cười lạnh, ánh mắt liếc nhìn Hoa Tinh Lan, cũng không thềm che giấu sát cơ: “Nếu ta thắng mạng của nàng ta sẽ là của ta!”

Híp híp mắt, Đan Minh hừ lạnh: “Vậy nếu như ngươi thua?”

“Nếu thua mạng của ta sẽ giao cho ngươi!”

“Ha ha, đây là do ngươi nói, lúc đó ta sẽ cho người biết ngươi ngu ngốc như thế nào!”

Ngửa đầu cười to hai tiếng, thân thể Đan Minh như tên rời cung, rất nhanh phóng tới chỗ Dạ Nhược Ly, ánh sáng màu vàng trên đầu ngón tay hiện lên, hấn đuổi ngón tay hướng vào đầu Dạ Nhược Ly.

Chung quanh, đám người Thương Quỳnh đứng trên ngọn núi, ánh mắt thủy chung gắt gao nhìn hai người.

“Hừ, một Huyền Hoàng cũng dám khiêu chiến với cao thủ Đan gia, muốn chết!” Đan trưởng lão lạnh nhạt nhìn, không che giấu chút trào phúng, tựa hồ như trong mắt lão Dạ Nhược Ly chính là chuyện cười.

Trong mắt Hoa Tinh Lan đầy vẻ vui mừng, ả xem ra chính là thấy nữ tử kia đang chết dần chết mòn.

“Ai, tiểu gia hỏa quá cuồng vọng rồi.” Lam trưởng lão lắc đầu, thở dài đáng tiếc: “Với thực lực của nàng không quá 10 năm có thể đột phá lên Huyền tôn, không cần phải xúc động nhất thời như vậy.”

Hiển nhiên không ai tin tưởng trận chiến này Dạ Nhược Ly có thể thắng.

Ánh mắt rùng mình, tinh quang xoẹt qua mắt đen, bóng dáng Dạ Nhược Ly lóe lên, rất nhanh lui về sau, mà Đan Minh lại đuổi theo sát nút, thế nhưng khoảng cách giữa nàng và lão vẫn duy trì được cự ly nhất định.

Không xuất hiện cảnh trong dự liệu, Đan trưởng lão trừng to mắt, không dám tin nói: “Không, không có khả năng, nàng đáng lẽ phải bị Đan Minh phá vỡ đầu mới đúng, vì sao có thể né tránh được?”

Mấy người Lam trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau, lộ vẻ cười khố.

Kim Cương chỉ chính là công kích yếu nhất của Đan Minh, không biết nàng có thể thoát khỏi những công kích khác của lão không?

“Xú nha đầu, người chết chắc!”

Nha đầu chết tiệt này làm lão mất hết mặt mũi, về sao phải để nàng nhìn thấy sự lợi hại của lão.

Thân hình lóe lên, thân hình già nua của Đan gia chủ trước mặt Dạ Nhược Ly hóa thành cơn gió, chậm rãi tiêu tán, lưu lại một ảo ảnh, từ từ biến mất.

Thần sắc Dạ Nhược Ly ngưng trọng, vội vàng thu lại, lúc này một lực chưởng đánh vào lưng nàng, một luồng huyền lực cường đại xông vào cơ thể, “Phốc” một tiếng, nhổ ra ngụm máu tươi.

Nàng liều mạng, thân hình lao nhanh về phía trước, đến khoảng cách an toàn mới quay người lại.

“Cái này...Điều này sao có thể?” Đan Minh nao nao, nhìn bàn tay mình, nắm chặt lại: “Rõ ràng nàng đã trúng Kim sơn đại lực chưởng của ta, vì sao lại có tốc độ nhanh như vậy? Nàng thực sự chỉ là một Huyền Hoàng đỉnh phong?”

Phòng ngự của nàng vốn không phải là thực lực của Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Có lẽ nàng thực sự có bản lĩnh để ta lôi kéo.” Hoàng Viêm Thương nhìn thật sâu vào Dạ Nhược Ly, khóe môi nở nụ cười, trong ánh mắt xoẹt qua tia hứng thú.

Đây chính là nữ tử duy nhất làm y thấy hứng thú, cho dù thế nào cũng phải đưa nàng về bên người y.

“Đan Minh, ngươi còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau ra tay?” Đan trưởng lão quát lên, làm thần trí Đan Minh hoàn hồn, nghĩ tới hai chiêu của mình không thể đánh bại được nữ tử này, sắc mặt xám ngắt, ánh mắt càng ngoan độc.

“Nàng chỉ mới 20 tuổi mà thôi, 20 tuổi đã có được thành tựu như vậy cũng có thể coi là đệ nhất thiên tài, như thế chẳng phải chiếm lấy vị trí của Đan Tuyết Kỳ hay sao? Chuyện này ta không thể nói với Tuyết Kỳ, với tính

cách kia nhất định sẽ bị đả kích, chuyện duy nhất có thể thay đổi tình hình chính là, giết chết nàng!”

Giết nàng, phải giết nàng!

Trong nội tâm sát khí sinh sôi nảy nở, thân thể Đan Minh run rẩy, khí thế cường đại đột nhiên bộc phát ra.

Chấp niệm từ sâu trong lòng mọc rễ, nảy mầm, sẽ khó có thể lắng xuống.

Thời khắc này, điều lão muốn làm chính là phải giết chết Dạ Nhược Ly, chỉ cần nàng chết rồi, trên đời này sẽ không còn thiên tài nào như vậy, hưởng chi tiềm lực của nàng quá lớn, vì sự trường tồn vĩnh cửu của Đan gia, trận chiến này lão chỉ được thắng, không thể bại!”

“Nguy rồi, chẳng lẽ Đan Minh muốn sử dụng chiêu thức kia?” Lam trưởng lão biến sắc, đầy khẩn trương nhìn Dạ Nhược Ly.

Bọn hắn vẫn rất coi trọng nàng, cũng không hy vọng nàng chết nhưng bọn hắn biết rõ có Giới chủ ở đây, bọn hắn căn bản không thể ngăn cản, cũng không có năng lực ngăn cản.

“Ha ha, chết đi, đi chết đi!” Đan minh cười ha hả, không lâu sau, trước mặt lão xuất hiện một Phật Như Lai chưởng.

Ánh sáng kim quang của Phật chưởng lập lòe, như một ngọn núi nhỏ, tất cả mọi người đều tin tưởng nếu bị một chưởng này giáng xuống, Dạ Nhược Ly chắc chắn sẽ thành bánh thịt, không có may mắn!

“Ầm ầm!”

Phật Như Lai chưởng chưởng xuống, trong chốc lát núi lở đất nứt, toàn bộ ngọn núi đều bị lay động, những ngọn núi nhỏ trực tiếp sụp đổ, nam thạch không ngừng phun ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng lẽ là các vị trưởng lão tỷ thí?”

Cả tòa Thánh Huyền Sơn, thậm chí là toàn bộ Thánh Thiên thành, đều vì núi sụp đổ mà chấn động.

Có thể tạo ra sức phá hủy đến chừng này cũng chỉ có thực lực Huyền tôn cường giả, chẳng lẽ trên Thánh Huyền sơn đang có Huyền tôn chiến đấu?

“Ha ha, chết rồi, rốt cuộc cũng chết rồi, ha ha...”

Đan Minh hưng phấn cười to, không chút để ý đến sắc mặt tái nhợt của Lam trưởng lão, chỉ phát tiết kích động trong lòng ra, không ai không biết lão đang hưng phấn đến cỡ nào.

Nữ nhân chết tiết kia rốt cuộc cũng chết rồi, về sau sẽ không ai có thể vượt qua Tuyệt Kỳ nữa.

Nhưng tiếng cười của lão cũng không duy trì được bao lâu, liền im bật lại, mặt mo biến thành màu gan heo, bởi tiếng cười dừng lại đột ngột làm lão không hít thở được, thiếu chút nữa tự mình hại chết mình.

Cái gì gọi là vui quá hóa buồn? Bộ dạng Đan Minh chính là như vậy...

Nham thạch bao trùm cả ngọn núi, một luồng khí thế cường đại lao tới với tốc độ cực nhanh, thẳng lên trời xanh, khuếch tán ra, vô số huyền khí hướng về Dạ Nhược Ly mà hội tụ

Ai cũng từng trải qua chuyện này, hiển nhiên biết được đây chính là dấu hiệu đột phá Huyền tôn.

“Ầm ầm!”

Nham thạch bị nổ tung, một thân áo trắng đập vào trong mắt mọi người, cùng lúc đó thanh âm cường ngạo lạnh lùng vang lên: “Người có phải cao hứng quá sớm rồi không? Ta còn chưa chết, trận đấu này sẽ không chấm dứt! Thương thế của ta do người gây ra, ta cũng nên hồi báo lại cho người.”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Vận May Của Dạ Nhược Ly

Ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo trắng đứng xuất trần ở đó.

Thời khắc này, trong nội tâm bọn hắn vô cùng kinh ngạc, không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi, cho dù là Thương Quỳnh hay Hoàng Viêm Thương trong mắt vẫn xoẹt qua tia ngạc nhiên, bất quá vụt qua quá nhanh, thực sự khó mà nắm bắt được.

“Không! Điều này không có khả năng!” Đan Minh lui về sau hai bước, hai tay siết chặt, sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Nhược Ly.

Nhắc đến người kinh hãi nhất trong chuyện này tất nhiên là người triển khai công kích Đan Minh, chỉ có lão mới biết được uy lực thật sự của công kích kia, ngay cả ngọn núi cũng bị san bằng huống chi là một Huyền Hoàng đỉnh phong?

Thế nhưng nàng lại không chết, càng mượn chuyện này mà đột phá lên Huyền tôn, cái này... quá biến thái đi!

“Nếu để nàng tiếp tục phát triển thì Đan gia sẽ gặp nguy mất, đã kết thâm thù rồi chỉ có không làm hoặc là phải làm cho xong, giết nàng, nhưng lúc nàng là Huyền Hoàng đỉnh phong cũng không giết được, nay nàng đã là Huyền tôn muốn giết nàng lại càng khó khăn hơn, trừ phi Đan trưởng lão đích thân ra tay...”

Tư điểm, ánh mắt Đan Minh quét về phía Đan trưởng lão, tựa hồ mong chờ Đan trưởng lão sẽ ra mặt giết chết nữ nhân này...

Nhưng Đan trưởng lão muốn ra tay cũng phải cân nhắc đến Thương Quỳnh và Hoàng Viêm Thương, mặc dù Thương Quỳnh thiên vị cho Đan gia, nhưng thời điểm này sẽ không vì thế mà cho phép lão phá hủy quy tắc tỷ thí ở đại lục. Vì vậy, dù trong lòng có nổi sát ý, lão chỉ có thể kiềm chế.

Tâm trầm mạnh xuống, Đan Minh biết rõ Đan trưởng lão sẽ không xuất thủ, chẳng lẽ để nàng tiếp tục tiêu dao sao? Nếu như sau này nàng mạnh lên một cách đáng sợ thì Đan gia sợ rằng phải gặp nạn rồi.

“Đan gia chủ, vừa rồi không phải người cười rất vui vẻ sao?”

Áo trắng tung bay, Dạ Nhược Ly dừng cước bộ, hướng tới Đan Minh, nở nụ cười lạnh lùng: “Sao bây giờ không cười nữa đi?”

Nhìn bóng dáng của Dạ Nhược Ly, mặt mo của Đan Minh lập tức run rẩy, nắm chặt tay, âm thầm nhìn nàng: “Người đột phá thì sao chứ? Chỉ là một Huyền tôn cấp thấp mà thôi, có thể đấu với Huyền tôn cao cấp như ta sao? Tuy ta không giết được người nhưng người cũng không có cách nào đối phó được với ta đâu.”

“Thật sao?”

Thanh âm rơi xuống, áo trắng xoẹt về phía chân trời, như mũi tên phóng ra khỏi cung, vút tới chỗ Đan Minh.

Đan Minh biến sắc, hướng về phía đối phương nhanh chóng đưa tay lên chưởng, nhưng Dạ Nhược Ly đã đến trước mặt lão, “Oanh” một tiếng, hai khí tức chạm nhau, bụi bay đầy trời.

“Phốc phốc!”

Đan Minh lùi về sau hai bước, phun ra ngụm máu tươi, bàn tay lão ôm ngực, ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

“Cái này...” Lam trưởng lão đột nhiên trừng lớn mắt, trong mắt bắn ra tinh quang, thật lâu sau mới phát ra tiếng cười: “Ha ha, tốt, tốt, tốt...”

Liên tiếp 3 chữ tốt, đủ biết Lam trưởng lão kích động đến mức nào.

Thiên tài bậc này, Thương Khung giới còn không thịnh vượng sao?

“hừ!” Đan trưởng lão hung hăng phất tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lam trưởng lão, lại nhìn Đan Minh, cực kì bất mãn.

Đan Minh này thật sự thành công không có nhưng thất bại có thừa, chẳng nữa không giết được nữ nhân kia mà còn giúp nàng đột phá lên Huyền tôn, nếu không phải một chương phá núi kia thì nàng sẽ không có cách nào đạt được cảm ngộ mà đột phá như vậy.

“Không, không có khả năng, sao nàng có thể đánh thắng Đan trưởng lão?” Hoa Tinh Lan hoảng sợ, thân thể mềm mại run rẩy không thôi, nếu như Dạ Nhược Ly thắng, mạng của ả sẽ do nàng quyết định.

Nghĩ đến chuyện ả làm mấy ngày này, Hoa gia lại hãm hại nàng khắp nơi, tâm Hoa Tinh Lan càng thêm sợ hãi, từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên ả mới biết thế nào gọi là hối hận.

Ả làm gì thế này? Sao có vọng tưởng hãm hại được người biến thái như vậy? Nếu như trên đời này có thuốc hối hận ả tất nhiên sẽ không đối địch cùng nàng, kẻ thù này cũng thật quá khủng bố...

Rút trường kiếm ra, Dạ Nhược Ly tiến từng bước về phía Đan Minh, lập tức một luồng khí ý bộc phát ra, tản khắp ngọn núi.

Cuồng phong nổi lên, lá cây phiêu tán trong gió, tất cả mọi người đều có loại ảo giác nữ nhân này làm cho người khác có cảm giác không thể nào thắng nổi.

Cái này không phải là thực lực mà là khí thế của nàng quá cường đại...

Thương Quỳnh đứng gần chỗ Đan Minh, mày kiếm hơi nhíu, trầm mặc một lát, thả người nhảy lên chặn giữa hai người: “Đã đủ rồi, tỷ thí nên dừng lại thôi, cuộc chiến này coi như người thắng.”

“Coi như ta thắng? Ha ha...” Dạ Nhược Ly không khỏi cười ra hai tiếng, thanh âm trào phúng: “Người là người công chứng ở Thánh Huyền sơn? Lúc trước ở bên ngoài Diệp Thu muốn giết ta không ai ngăn cản, lúc ta giết nàng ta Đan trưởng lão Thương Khung giới lại xuất thủ, hôm nay tại đây, ở Thánh Huyền sơn này, cũng xảy ra chuyện như vậy...”

Thương Quỳnh biến sắc, ánh mắt lảng lệ nhìn Dạ Nhược Ly: “Người đang chất vấn bốn tọa?”

Trước cái nhìn bức bách của Thương Quỳnh, Dạ Nhược Ly không hề đổi sắc: “Thì sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Lam trưởng lão biến đổi, âm thầm vì Dạ Nhược Ly mà đổ mồ hôi lạnh, trái lại Đan trưởng lão và Hoa Tinh Lan lại có chút hả hê, kỳ vọng cơn giận dữ của Giới chủ Thương Khung giới sẽ giết chết nàng.

“Ha ha!” Thương Quỳnh giận quá hóa cười, đôi mắt màu đen ngạo nghễ bá khí thiên hạ: “Đã bao nhiêu năm, cũng không biết đã bao nhiêu này chưa có người nào dám chất vấn quyết định của bốn tọa, tiểu nha đầu, ta không thể không phục lá gan của ngươi.”

Sau đó Thương Quỳnh chậm rãi thu nụ cười, bá khí mười phần nhìn Dạ Nhược Ly: “Người cũng biết là do ngươi bị dẫn vào Thánh Huyền sơn

trước, Lam trưởng lão tìm bốn tọa cầu tình, nể mặt mũi bọn hắc bốn tọa mới cho người thêm cơ hội, lần này chỉ vậy thôi, như thế nào? Bốn tọa có thể cam đoan với người Đan gia tuyệt đối sẽ không làm phiền người nữa.”

Con mắt chớp lên, cuối cùng Dạ Nhược Ly vẫn thu sát khí vào.

Nàng biết rõ dưới sự bảo vệ của Thương Quỳnh, nàng khó có thể giết chết được Đan minh, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng, cái này mất đi rồi cũng không thể lấy lại được nha, huống chi quân tử báo thù mười năm chưa muộn, có thể chịu đựng mới có thể làm đại sự, lần này cứ tha cho lão trước, về sau còn nhiều cơ hội

Mà lúc trước cho dù Đan trưởng lão muốn nhận Diệp Thu làm đồ đệ nàng cũng sẽ giết chết Diệp Thu là vì nàng nắm chắc phần thắng, nhưng thực lực Thương Quỳnh quá mạnh, nàng cũng không chắc khả năng có thể chạy trốn.

“Được, tạm thời ta sẽ tha cho lão, nhưng nếu...”Ngừng lại một chút con mắt lại hiện sát cơ: “Bất quá nếu người Đan gia tìm ta gây phiền toái, lần sau ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.”

“Bốn tọa có thể đảm bảo người Đan gia sẽ không gây tổn thương cho người, mà trong khoảng thời gian này người cứ ở lại Thánh Huyền sơn đi.” Thương Quỳnh thỏa mãn gật đầu, quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương: “Thương nhi, nếu nàng là bằng hữu của người, vậy người phụ trách an bài cho nàng đi.”

“Vâng, sư phụ.” Ôm quyền, Hoàng Viêm Thương nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt thâm thúy hiện lên tia mờ mịt.

Đan trưởng lão sững sốt, lão không ngờ Giới chủ lại để nàng ở lại Thánh Huyền sơn.

Chẳng lẽ Giới chủ nhìn trúng thiên phú của nàng? Không được, không thể để nàng được Giới chủ trọng dụng, bằng không thì với tính cách có thù tất báo kia nhất định sẽ gây nguy hiểm đến Đan gia.

Ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hai người Đan gia, Dạ Nhược Ly đi tới trước mặt Lam trưởng lão: “Các vị trưởng lão, sự việc hôm nay đa tạ các vị.”

Nếu như ở Thương Khung giới có điều gì làm nàng thấy hảo cảm ngoại trừ Cung Vô Y còn có Lam Tùy Lạc và mấy vị lão đầu này.

Lam trưởng lão và mấy vị trưởng lão khác nhìn nhau cười khổ, lắc đầu nói: “Dạ cô nương, người đừng cảm ơn chúng ta, chúng ta cũng chẳng giúp được gì cho người, giúp người chính là thiên phú và thực lực của người.”

Cười nhạt, Dạ Nhược Ly cũng không nói gì, phần cảm kích này giữ sâu trong lòng là được rồi.

Sau đó, ánh mắt nàng chậm rãi chuyển qua Hoa Tinh Lan đang hoảng hốt kia, sát cơ trong mắt lóe lên, đúng lúc đó, trong đầu vang lên một âm thanh non nớt: “Chủ nhân, đưa Hoa Tinh Lan cho ngân xà dùng độc đi.”

Dạ Nhược Ly hơi sửng sốt, nếu không phải Thanh Long nhắc nhở, nàng dường như đã quên mất tên ngân xà này.

“Người...Người muốn làm gì?” Nhìn Dạ Nhược Ly, Hoa Tinh Lan lùi về sau hai bước, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, khuôn mặt tái nhợt che kín hoảng sợ.

“Người yên tâm, ta sẽ không giết người.”

Chỉ là...dùng ả thử độc mà thôi, có thể sống hay không còn tùy thuộc vào số mệnh a.

Bờ mô Hoa Tinh Lan khẽ run, vừa muốn mở miệng nói chuyện đã bị ánh mắt lạnh như băng của Dạ Nhược Ly dọa phát run, liền đem lời nói nuốt lại.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, bốn tọa đi trước.” Hai tay Thương Quỳnh chấp sau lưng, con mắt màu đen mang theo tia bá khí đảo qua mọi người, nói: “Các người cũng nên giải tán đi.”

Nói xong, bóng dáng Thương Quỳnh lóe lên, biến mất trước mặt mọi người.

“Ha ha, chúng ta cũng nên đi thôi.” Lam trưởng lão ngáp một cái, ánh mắt không khỏi liếc nhìn Dạ Nhược Ly và Hoàng Viêm Thương, khóe môi nở ra nụ cười không rõ hàm ý.

Mấy vị trưởng lão kia cũng đồng dạng nhìn về 2 người cười cười, sau đó cùng Lam trưởng lão biến mất trên ngọn núi.

Mà hai người Đan gia cũng không còn mặt mũi nào ở lại, vì vậy hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly rồi cũng rời núi, chỉ là sát ý trên người không hề tiêu tán.

Vì vậy toàn bộ ngọn núi chỉ còn hai người Dạ Nhược Ly và Hoàng Viêm Thương. (am: ta cũng không biết ả Hoa Tinh Lan kia đi đâu rồi =,,=)

Hắc y nhẹ bay, khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Viêm Thương dưới ánh nắng phản chiếu trong tà chiều trở nên rõ ràng hơn, trầm mặc một lúc lâu, y mới chậm rãi mở miệng: “Người cũng không tồi, có hứng thú hợp tác với ta không?”

“Thật có lỗi, ta không có hứng.” Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc một cái, liền lạnh giọng từ chối đề nghị của y.

Hoàng Viêm Thương không hề nghĩ rằng nàng sẽ từ chối dứt khoát như vậy, ánh mắt lãnh khốc xoẹt qua tia kinh ngạc, trong ánh mắt ấy lại hiện lên vài phần hào hứng: “Ta tin tưởng, người sẽ hợp tác cùng ta.”

Khẽ ngẩng đầu, Dạ Nhược Ly nhìn Hoàng Viêm Thương nói: “Người thật sự nghĩ như vậy? Nếu thế người có thể cho ta cái gì? Mua bán lỗ vốn là điều mà ta không bao giờ làm.”

“Toàn bộ Thương Khung giới, ta có thể cho người toàn bộ Thương Khung giới.” Thấp con mắt, khóe môi Hoàng Viêm Thương chậm rãi nở nụ cười lãnh khốc: “Ta cần thực lực của người, nếu như người giúp ta thì sau này người chính là nữ chủ nhân duy nhất của Thương Khung giới, người muốn giết ai thì cứ giết, không ai có thể ngăn cản được người.”

Vốn Dạ Nhược Ly vô cùng bình tĩnh khi nói chuyện cùng y nhưng nghe câu nói đó khuôn mặt lập tức lạnh xuống.

“Ta sẽ không giúp người.”

“vì sao? Chẳng lẽ điều kiện không đủ hấp dẫn?” Hoàng Viêm Thương sững sờ, mày kiếm nhẹ nhàng nhăn lại, thanh âm trầm thấp lại mang thêm tia khàn khàn: “Như vậy toàn bộ thiên hạ thì sao? Chỉ cần người giúp ta, cả phiến đại lục này ta sẽ dâng hai tay cho người.”

“Cả phiến đại lục?” Dạ Nhược Ly cười mỉa, trong mắt đựng đầy đùa cợt: “Nếu như ta muốn đại lục này thì sẽ dựa vào thực lực của mình để đoạt lấy, không cần người bố thí, vì sao ta không giúp người chỉ có một nguyên nhân chính là ta nhìn người không thuận mắt, không hơn.”

Nói xong, vươn tay nhắc Hoa Tinh Lan rồi biến mất khỏi tầm mắt Hoàng Viêm Thương.

Ánh mắt thâm thúy thủy chung nhìn về nơi nàng vừa biến mất, Hoàng Viêm Thương cũng không vì lời nàng nói mà tức giận, ngược lại còn lộ

dáng vẻ tươi cười: “Như vậy ta sẽ đợi đến lúc người nhìn ta thuận mắt, dù sao ta cũng có rất nhiều thời gian.”

Gió mát thổi qua, Dạ Nhược Ly dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ.

Hôm nay nàng cũng không biết mình nên ở chỗ nào của Thánh Huyền sơn, bất quá xem chỗ này không có người ở nên bước vào, ném Hoa Tinh Lan xuống đất.

Nhãn Huyền Linh lóe lên tia sáng màu bạc, một nam tử mặc áo bào màu bạc rơi xuống trước mặt Dạ Nhược Ly.

Hoa Tinh Lan nhìn thấy ngân xà trong nội tâm vô cùng vui vẻ: “Ngân xà, vì sao người lại ở đây? Còn không mau cứu bốn tiểu thư, bằng không thì bốn tiểu thư không tha cho người đâu.”

Màu bạc trong mắt không che giấu tia chán ghét, ngân xà lạnh lùng nhìn Hoa Tinh Lan: “Hoa Tinh Lan, vì người là con gái của chủ nhân nên ta vẫn luôn nhường nhịn người, nhưng người được một tấc lại tiến thêm một thước, hôm nay ta gặp người một là dùng người để thử độc, hai là muốn biết vì sao chủ nhân lại chết?”

Đang nói, gã cũng không để ý đến sắc mặt tái nhợt của Hoa Tinh Lan, đã nhanh chóng vọt tới trước mặt ả, một luồng huyền lực chảy vào trong óc ả.

Đây chính là năng lực mà chỉ có Ngân Quang xà vương mới có, xem kí ức của người khác...

Sắc mặt trắng bệch, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, ngay lúc ả không chịu nổi ngân xà đã rút huyền lực ra, nắm chặt năm đấm, ánh mắt màu bạc dần hiện hoa lửa giận.

“Hoa Tinh Lan, lúc trước chủ nhân yêu thương người đến cỡ nào, thế nhưng người thì sao? Chẳng những không báo thù cho phụ thân mà còn

cùng cừu nhân giết cha hợp tác đi hãm hại người khác, lúc trước, chủ nhân thật sự rất yêu thương người cơ mà.”

Mặc dù trong khoảng thời gian này ngân xà bị Dạ Nhược Ly khống chế, nhưng giữa gã và Hoa Lạc Vũ cũng có một đoạn tình nghĩa.

Chậm rãi quay người, ngân xà tới trước mặt Dạ Nhược Ly, bỗng nhiên quỳ xuống rồi đập mạnh đầu phát ra mấy tiếng vang mới nói: “Ngân xà ta cả đời này chưa từng cầu ai bất cứ điều gì, lúc trước nợ Hoa Lạc Vũ một mạng mới ký khế ước với lão, cho nên lần này ta cầu người giết Đan Minh, chỉ cần người giết được hãn mạng của ta sẽ giao cho người.”

Dạ Nhược Ly bất vị sở động (bình tĩnh, không hành động), mặt không biểu tình nhìn ngân xà: “Mạng của người vốn nằm trong tay ta, huống chi ta và Hoa Lạc Vũ là kẻ thù không đội trời chung, sao ta phải giúp người?”

“Đúng, mạng của ta nằm trong tay người nhưng bắt buộc thay người làm việc hay tự giác phục tùng, cái nào có lợi hơn tự người cũng hiểu rõ, hơn nữa người và Đan Minh cũng có thù, mà người chỉ cần mang xác hãn cho ta thì có thể đạt được lòng trung thành cả đời của ta.”

Cái này đối với Dạ Nhược Ly chỉ là tiện tay mà thôi, nàng không ngại dùng việc này để thuận phục ngân xà.

“Được, nhưng người phải nhớ kỹ, từ nay về sau ta là chủ nhân duy nhất của người, người phải quên Hoa Lạc Vũ cho ta, nếu không...”

Câu tiếp theo Dạ Nhược Ly cũng không nói ra nhưng ngân xà cũng đã biết được ý của nàng.

Đem Hoa Tinh Lan giao cho ngân xà, Dạ Nhược Ly khoanh chân ngồi xuống, không lãng phí một giây một phút củng cố lại tu vi.

Màn đêm buông xuống, ánh mắt như nước, gió thổi chọc người.

Dạ Nhược Ly bỗng mở mắt, chậm rãi nhổ ra trọc khí (khí bẩn): “Không hổ danh là thánh địa Thương Khung giới, chỉ cần mấy canh giờ đã củng cố lại tu vi của Huyền tôn.”

Chậm rãi đứng dậy, áo trắng trong đêm khẽ lay động, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn trời đêm, thì thầm lẩm bẩm: “Nếu như yêu nghiệt đang ở Thánh Huyền sơn sao có thể không cảm nhận được trận chiến lúc chiều? Chẳng lẽ hẳn không có ở đây?”

Nhíu nhíu mày, Dạ Nhược Ly trầm mặc bước ra cửa.

Nàng đến Thương Khung giới mục đích chính là tìm Cung Vô Y, nhưng lúc này vội vàng củng cố lại tu vi mới tạm thời gác lại, lúc này thừa dịp ban đêm cũng nên điều tra tin tức của hắn.

“Ân? Hơi thở này...”

Bước chân dừng lại, Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn hướng bên cạnh...

Trong đình viện tĩnh mịch, ẩn ẩn truyền tới một luồng khí thể cường đại, mơ hồ trong đó còn có bạch quang (ánh sáng trắng), cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh, một lát sau bạch quang lại xuất hiện, so với trước lại sáng hơn, trực tiếp chiếu sáng cả trời đêm.

Kỳ quái nhất là động tĩnh của luồng khí thể cường đại này dường như không gây sự chú ý của người Thánh Huyền sơn.

Không tự chủ được, Dạ Nhược Ly bước tới chỗ bạch quang kia...

Bạch quang bao trùm tầm mắt nàng, mơ mơ hồ hồ, Dạ Nhược Ly dường như nhìn thấy một tiểu đông tây (cv nói thế, dịch ra là tiểu chút chút, ta nghĩ là con chuột :v) có đám lông mượt mà đang nằm trong bạch quang, nhưng tiểu đông tây kia phảng phất không phát hiện ra Dạ Nhược Ly, vẫn không nhúc nhích, động đậy.

Bỗng nhiên một tinh quang xoẹt qua bầu trời đêm hướng về phía Dạ Nhược Ly bay vụt qua, nàng chưa từng phản ứng thì một hạt châu đã bay thẳng vào miệng, chui xuống đan điền (rốn).

“Người nào?” Thanh âm non nớt vang lên giữa đêm tối yên tĩnh đặc biệt tĩnh trường.

Lúc Dạ Nhược Ly nuốt hạt châu, bạch quang liền biến mất, lúc này nàng cũng không có tâm tình trả lời mà vội vàng kiểm tra thân thể mình.

Nhưng kì quái nhất là hạt châu kia yên tĩnh nằm ở đan điền, không hề có bất cứ điều dị thường gì, trái lại trong đầu nàng lại có một kế ước không rõ ràng...

Đây là... Chuyện gì đang xảy ra? Sao nàng lại không nhìn thấu kế ước Huyền thú này?

“Này, người đem thánh châu trị thương trả lại cho ta.”

Thanh âm non nớt ở dưới chân truyền lên, Dạ Nhược Ly men theo thanh âm cúi đầu xuống liền nhìn thấy một con mèo con (thì ra là mèo, tưởng chuột chứ :V), không khỏi ngây ngẩn người.

“Người là ai?”

“Hừ, người nuốt thánh châu trị thương của ta, còn dám hỏi ta là ai?” Mèo con phẫn nộ trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, màu xanh trong mắt lóe lên lãnh ý: “Người lập tức trả lại thánh châu trị thương cho ta!”

Nó khẩn trương như thế là vì chẳng những nó phải dựa vào thánh châu để trị thương mà quan trọng hơn là thánh châu chính là nguyên thần của nó, ai nuốt phải thì người đó chính là chủ nhân.

Cho nên bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy lại thánh châu trị thương.

“Ta cũng không muốn cái thứ ta không biết ở trong cơ thể của ta nhưng ta không lấy nó ra được.” Dạ Nhược Ly dò xét, một bộ dạng thật bất đắc dĩ.

“Đồ vật không biết?” Hai mắt mèo con bốc hỏa, ánh mắt hung ác trừng Dạ Nhược Ly: “Người thật không biết nhìn hàng, đây chính là thánh châu trị thương, cho dù là bị thương nặng đến đâu cũng chữa được hết, chỉ là vấn đề thời gian thôi, sao người có thể nói thánh châu trị thương của ta là đồ vật không rõ ràng?” (am: Mèo ngốc =,,=)

Lúc này một cơn gió mang theo mùi thuốc làm tâm trạng của mèo con ổn định lại.

“Trên người người có mùi thuốc, nhất định người thường xuyên tiếp xúc với dược liệu, chẳng lẽ người là Luyện đan sư?” Mắt mèo con sáng ngời, giọng điệu dần hòa hoãn: “Khứu giác của ta rất nhạy, sẽ không sai, người nhất định là Luyện đan sư, đúng không?”

Dạ Nhược Ly ngạc nhiên nhìn mèo con, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy.”

“Cái này thật sự quá tốt rồi.” Hiển nhiên mèo con đã quên mất là ai đã nuốt thánh châu trị thương của nó, vươn móng vuốt hướng đến Dạ Nhược Ly, nháy đôi mắt to tròn, dùng thanh âm non nớt nói: “Nhanh lên, người đem đan dược cho ta nếm thử, nếu ta thỏa mãn nhất định sẽ không so đo với người nữa.”

Xuất phát từ việc nuốt nhầm bảo vật của người khác nên Dạ Nhược Ly thấy áy náy vì vậy cũng không keo kiệt lấy ra một bình sứ đặt vào móng vuốt của mèo con.

Mèo con vặn nắp bình, đem đan dược đổ vào miệng cuối cùng còn liếm láp khóe môi, thỏa mãn gật đầu: “Mùi vị không tệ, so với đám phế vật Đan gia thì tốt hơn nhiều, có lẽ đi theo người cũng không tồi, chí ít còn có đan dược mà ăn, được rồi, thánh châu trị thương tặng cho người, dù sao người cũng không trả lại ta được.”

Muốn lấy lại thánh châu trị thương chỉ có một cách, đó chính là giết chết nữ nhân này.

Nhưng nếu thế nó lại phải ăn đan dược khó nuốt chỗ đám phế vật Đan gia sao? Cái này cũng không được, cân nhắc lợi hại, mèo con ra quyết định buông tha cho việc lấy lại thánh châu trị thương, đi bên cạnh nàng.

Dạ Nhược Ly ngưng trọng nhìn mèo con: “Nếu ra đoán không sai, linh hồn của người đang được chữa trị?”

“Nếu không phải linh hồn bị thương cần dùng đến thánh châu chữa trị, ta sao có thể lâu như vậy còn chưa khỏi?” Con mắt sáng tối sầm lại, mèo con chậm rãi thở dài: “Bất quá người nuốt phải thánh châu của ta, về sau không phải linh hồn bị thương cũng có thể nhanh chóng khôi phục, đan dược này còn hiệu quả hơn, chỉ là ta rất thích đan dược.”

Trầm mặc nửa ngày, Dạ Nhược Ly chậm rãi mở miệng: “Nếu như ta nói ta có thể chữa hết cho người?”

“Cái gì?” Mèo con cả kinh, trong nội tâm phát ra tia cuồng hỉ: “Người nói thật?”

“Đương nhiên, chỉ cần đầy đủ dược liệu.”

“Thật tốt quá,” Mèo con hưng phấn xoa xoa móng vuốt, mắt to mừng rỡ, vỗ vỗ lồng ngực: “Nếu người giúp ta trị hết thương thế thì tính mạng về sau của người sẽ do ta phụ trách, có ta bảo hộ ở Thương Khung giới này không ai dám tổn thương người.”

Nghe vậy, tâm Dạ Nhược Ly khẽ động: “Như vậy, Đan gia? Ta và Đan gia có cừ thù.”

“Đan gia?” Nghe thấy hai chữ này, mèo con không khỏi xì mũi coi thường: “Một gia tộc phế vật cộng thêm một lão phế vật mà thôi, người với

đám chó má Đan gia có cừu thù thì có diệt đi a, cam đoan không ai ngăn cản người, có ta ở đây cho dù người có ngang ngược tới cỡ nào cũng không hề gì, Đan gia là cái khí gì?”

Khóe miệng có chút co rút, Dạ Nhược Ly lập tức im lặng. Vận khí hôm nay của nàng thật quá tốt nha, trong lúc vô tình ký khế ước lại ký trúng một Huyền thú vô cùng cường hãn a.

Không biết nó ở Thương Khung giới có thân phận gì, bất quá hình như rất lợi hại...

“Đúng rồi,” Mèo con dường như nhớ đến điều gì đó, mắt to khê chớp: “Đi, ta đưa người tới một nơi, ha ha, người nhất định sẽ rất thích.”

Ở chỗ cao nhất của Thánh Huyền sơn phong cảnh vô cùng đẹp, mây mù tràn ngập, tựa hồ như tiên cảnh giữa chốn nhân gian, nhưng thứ hấp dẫn Dạ Nhược Ly lại không phải là những cái này mà là huyền khí ở đây nồng đượm, nàng cảm nhận được huyền khí ở đây so với bất kì ở đâu trên Thánh Huyền sơn là nồng nhất.

“Nơi này là...”

“Đây là chỗ trước đây ta hay tu luyện, từ sau khi bị thương cũng chưa tới đây lần nào.” Mèo nhỏ từ vai Dạ Nhược Ly nhảy xuống, lười biếng duỗi lưng: “Mà ở đây ngoại trừ ta ra không ai có tư cách đến đây, hiện tại ta tặng nó cho người.”

Quay thân mèo lại, mắt to chớp chớp vô cùng đáng yêu, trong đó lại xoẹt qua tia giảo hoạt.

“Xem ta đối tốt với người như vậy, về sau đan dược của ta phải do người rồi.”

“Được” Dạ Nhược Ly không chút do dự gật đầu, đan dược muốn bao nhiêu có bấy nhiêu nhưng chỗ này thật sự hiếm có.

“Người ở đây chờ ta, ta sẽ quay lại ngay.” Dứt lời, bóng dáng màu trắng thả người nhảy lên, trong giây lát đã biến mất.

Lúc mèo con rời đi, Dạ Nhược Ly thả Huyền thú trong nhẫn Huyền linh ra, nếu như ở chỗ này tu luyện nàng có dự cảm rất nhanh thực lực của chúng thú sẽ tăng lên không ít.

Không lâu sau, mèo nhỏ lại quay trở về, khi thấy đám thú bên cạnh Dạ Nhược Ly, trong mắt to xoẹt qua tia kinh ngạc, thoáng chốc liền bình tĩnh.

“Ừ, những linh quả này ta tặng người, chúng ta có qua có lại.”

Dạ Nhược Ly nhìn vào móng vuốt của nó liền thấy mấy quả màu xanh lá cây...

“Đây là...Mộc Linh quả?” Dạ Nhược Ly vui vẻ, vội vàng cầm lấy: “Thật sự là Mộc Linh quả, đây chính là dược liệu cần có để luyện chế Phá tôn đan, không ngờ lại tìm được ở đây.”

“Phá tôn đan?” Mèo con nghi hoặc trừng mắt: “Ta không biết cái gì gọi là Phá tôn đan, bất quá mùi vị quả này cũng không tệ nên đem đến cho người nếm thử, ta biết được quả này có thể tăng huyền khí.”

Dạ Nhược Ly ném Mộc Linh quả vào nhẫn Huyền kinh, giơ lên trước mặt mèo con: “Người có bao nhiêu Mộc Linh quả? Ta sẽ dùng đan dược đổi với người.”

Con mắt sáng ngời, mèo con chớp lên tia linh quang: “Được, thành giao, ha ha, quả này thật sự rất ngon, nhưng đan dược còn ngon hơn, về sau ta không cần phải ăn đan dược khó nuốt của Đan gia nữa.”

Quả nhiên trong tay mèo con vẫn còn mười mấy Mộc Linh quả nữa, những Mộc Linh quả này có thể luyện chế rất nhiều Phá tôn đan, bất quá những dược liệu khác thật khó tìm.

Sau đó Dạ Nhược Ly và đám thú bước vào thời kì bế quan tu luyện.

-----editor: aries mai.-----

Thời gian nhanh như thoi đưa.

Thấm thoát đã trôi qua hai tháng, trong hai tháng này đám thú đều đã đột phá, thấp nhất là Tuyết Hồ đạt 28 cấp, cách thú hoàng một bước nữa.

Thanh Long đã bước vào thú hoàng hàng 5, ngân xà, Chu Tước và Huyền Vũ đều trở thành thú hoàng trung cấp, Thiên Hoàng đột phá một bậc, chỉ thiếu một chút đã lên Thú Tôn.

Thật đáng mừng là ngay cả Bạch Hổ cũng đột phá, là Huyền tôn cao cấp, hôm nay đối mặt với Đan trưởng lão, Bạch Hổ cũng có thể dễ dàng giết chết.

Dạ Nhược Ly mới đột phá lên Huyền tôn không được bao lâu, vì vậy cũng không tấn cấp, bất quá huyền khí tăng lên không ít, chắc hẳn không lâu nữa sẽ đột phá.

“Hai tháng rồi, cũng nên rời khỏi đây thôi...”

Lần này vì chỗ này làm thực lực tăng lên không ít, đây chính là điểm Dạ Nhược Ly vui nhất.

“Người muốn xuống núi hả?” Mèo con nhảy ra, thả người trên vai Dạ Nhược Ly: “Vậy thì dẫn ta theo cùng a, ta và người sẽ ở cùng một chỗ, người không thể để ta ở đây.”

“Được, bất quá trong thời gian này người phải ở trong nhấn Huyền linh.”

Chỉ cần Dạ Nhược Ly nguyện ý mang nó đi, mặc kệ phải làm gì nó cũng đều làm, cho dù nó đã dùng một đồng Mộc Linh quả đổi lấy đan dược của Dạ Nhược Ly nhưng muốn có đan dược ăn mãi thì chỉ còn cách là đi theo nàng.

Lần này, mèo con đã quyết định khiến da mặt dày thêm, quần quýt lấy nàng không buông.

So với trước, Thánh Huyền sơn có vẻ quanh quẽ, Dạ Nhược Ly xuống núi ngay cả một bóng người cũng không thấy, cũng may không lâu sau nàng gặp Lam trưởng lão.

Lam trưởng lão nhìn Dạ Nhược Ly, chớp mắt một cái, không khỏi sửng sò: “Tiểu nha đầu, ngươi không có đến Thánh Thiên thành tham gia giao dịch hội?”

Lão không khỏi hoài nghi, hai tháng nay Dạ Nhược Ly không hề xuất hiện, dù sao huyền giả tu luyện không hề để ý đến thời gian, hơn nữa nàng vừa đột phá lên Huyền tôn, chắc hẳn đã tìm nơi bế quan củng cố tu vi.

Nếu như Lam trưởng lão biết Dạ Nhược Ly chỉ cần mấy canh giờ để củng cố lại đại khái sẽ bị dọa chết khiếp.

“Giao dịch hội?” Dạ Nhược Ly nhú mày, nàng không biết giao dịch hội là gì.

“Ha ha, ta quên, ngươi vừa tới Thánh Huyền sơn, không biết giao dịch hội là gì cũng bình thường, nếu như ngươi có đồ vật muốn có thì có thể đến giao dịch hội xem qua, nói không chừng có thể thu hoạch được ngoài ý muốn.”

“Ta hiểu rồi, đa tạ Lam trưởng lão.” Dạ Nhược Ly ôm quyền, thân hình lóe lên, hướng về phía chân núi đi xuống.

“Ha ha, tiểu gia hỏa này...” Lam trưởng lão lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Ta cảm thấy khí tức của nàng đã ổn định rồi, hơn nữa còn tăng lên không ít, cũng đã là Huyền tôn trung cấp, quá nhanh a, thật không biết loại biến thái ở đâu ra a.”

Giao dịch hội ở Thánh Thiên thành được tổ chức ở quảng trường, nắng ban mai chiếu sớm mà ở đây đã tấp nập người qua lại.

Ở chính giữa quảng trường bày biện mấy gian hàng, nếu như nhìn trúng vật phẩm nào có thể lấy vật đổi vật, vì vậy hôm nay chính là ngày náo nhiệt nhất Thánh Thiên thành.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly xoẹt qua một gian hàng, bỗng nhiên dừng lại ở một cây cỏ màu trắng bạc.

“Đây là...Ngân Quang thảo?”

Ngân Quang thảo chính là dược liệu để luyện chế đan dược trị thương cho mèo con, cũng rất khó kiếm được, người lấy nó làm vật trao đổi tất nhiên không biết Ngân Quang thảo.

Dạ Nhược Ly lấy ra một Mộc Linh quả đưa tới trước mặt chủ quầy: “Ta dùng Mộc Linh quả này trao đổi với người.”

Dùng nó để đổi dược liệu không gì tốt hơn, huống chi mèo con cho nàng rất nhiều Mộc Linh quả, lấy ra một quả cũng không tổn thất gì.

“Đây là cái gì? Có thể nói cho ta nghe một chút công dụng không?” Chủ quầy liếc mắt nhìn Mộc Linh quả, không chút hiểu biết chỉ hỏi thăm công dụng.

“Mộc Linh quả, dùng để gia tăng huyền khí.”

Nghe nói có thể gia tăng huyền khí, ánh mắt chủ quầy sáng ngời.

Gã bày ra cọng cỏ non màu bạc này kỳ thật cũng không biết tác dụng của nó, chỉ là vô tình có được muốn thử vận may mới đem ra bày biện, vì vậy sao có thể không nguyện ý trao đổi chứ?

Lúc chủ quầy chuẩn bị nhận lấy Mộc Linh quả thì một thanh âm thanh thúy động lòng người chậm rãi vang lên: “Chậm đã, ta muốn Mộc Linh quả này.”

Đan Tuyết Kỳ bước từng bước nhu hòa, hướng về phía Dạ Nhược Ly.

Đan Tuyết Kỳ là dòng chính của Đan gia sẽ không như người ngoài, không có mắt nhìn, nàng ta chỉ cần liếc qua cũng có thể biết được đây chính là Mộc Linh quả, cũng biết được Mộc Linh quả quý hiếm đến mức nào, mà nàng ta gần đây cũng đang luyện chế đan dược, dược liệu còn thiếu chính là Mộc Linh quả.

“Cô nương, không biết có thể trao đổi Mộc Linh quả với ta không? Ta có thể cho người đan dược, một đan dược so với dược liệu này còn trân quý hơn.” Đan Tuyết Kỳ mỉm cười, nói ra.

“Ta muốn là Ngân Quang thảo.” Dạ Nhược Ly lắc đầu, cự tuyệt Đan Tuyết Kỳ.

“Này, người có rằng người là ai? Tuyết Kỳ tiểu thư có hảo tâm trao đổi cùng người, người lại không biết tốt xấu.”

Nghe vậy một tộc nhân (người trong tộc) chi thứ của Đan gia đứng cạnh Đan Tuyết Kỳ lập tức lên tiếng, dung nhan xinh đẹp tràn đầy tức giận: “Hừ, Tuyết Kỳ tiểu thư muốn dùng đan dược trao đổi với người, người lại không muốn, phải biết đan dược Đan gia chính là vật phẩm mà cường giả Thương Khung giới này muốn tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán đấy, hơn nữa thân phận Tuyết Kỳ tiểu thư vô cùng tôn quý, chẳng những là tiểu thư dòng chính của Đan gia mà còn là nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung

giới, là vị thê tử của Vô Y công tử, nhìn trúng đồ vật của người chính là phúc khí của người đấy!”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Quyết Không Phụ Nàng

Vị hôn thê của yêu nghiệt?

Dạ Nhược Ly có chút đánh giá Đan Tuyết Kỳ, đáy lòng phát ra tiếng cười lạnh.

Không thể trách được, Đan Tuyết Kỳ đúng là rất đẹp, tính tình nhu hòa, nhưng trong vẻ nhu hòa ấy lại cất giấu một chút bén nhọn lẫn nịnh bợ, yêu nghiệt sẽ không tinh mắt mà nhìn trúng nữ nhân này.

Huống chi nàng tin tưởng yêu nghiệt.

Cho nên không cần phải suy nghĩ nhiều, chắc hẳn phong hào vị hôn thê này là do người Đan gia tự xưng rồi, dù sao có chuyện gì mà Đan gia vô sỉ không làm được chứ?

“Hừ, sợ rồi sao? Nếu như biết sợ thì mau giao Mộc Linh quả cho Tuyết Kỳ tiểu thư, chúng ta có thể tha chết cho người, nếu không mặc kệ người là ai cũng không tránh được cái chết!”

“Đan Phỉ Phỉ!” Đan Tuyết Kỳ khẽ nhú mày, nhìn Dạ Nhược Ly, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy bất mãn, ra vẻ hảo hữu: “Vị cô nương này, ta nói sẽ dùng đan dược trao đổi với người, người cũng nên cân nhắc một chút.”

Nàng ta cứ nghĩ với thân phận của nàng ta, nữ nhân này nhất định sẽ đáp ứng, hơn nữa một viên đan dược xác thực trân quý hơn rất nhiều, không ai

có thể chống lại sự hấp dẫn đó, cho dù cô nương này thoát nhìn giống Luyện đan sư nếu không cũng không thay đổi mà lấy Ngân Quang thảo kia.

Nhưng bên trong Thương Khung giới, Đan gia chính là gia tộc Luyện đan sư cường đại nhất, vì vậy Đan Tuyệt Kỳ mới có loại tự tin này.

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, dùng giọng điệu ôn hòa nói ra: “Ta nói đối với đan dược rác rưởi kia không hề có hứng thú, ta muốn chính là Ngân Quang thảo.”

Đan dược rác rưởi?

Trên quảng trường đông đúc, mọi ánh mắt đều nhìn về Dạ Nhược Ly.

Nàng là ai? Lại dám nói đan dược Đan gia là rác rưởi? lá gan cũng quá lớn đi, ai mà không biết địa vị Đan gia ở Thương Khung giới chứ, hơn nữa nếu đan dược của Đan gia là rác rưởi thì làm gì có được đan dược nào hữu dụng chứ?

“Người nói cái gì?” Đan Phi Phi giận tím mặt, dung nhan xinh đẹp vô cùng phản nộ: “Hừ, ta biết rồi, người nhất định là rất ái mộ Vô Y công tử nên ao ước được như Tuyệt Kỳ tiểu thư, ta cho người biết người đừng có mộng tưởng, Tuyệt Kỳ tiểu thư chính là nữ nhân kiệt xuất nhất Thương Khung giới, chỉ có tiểu thư mới xứng đáng sánh đôi với Vô Y công tử, về phần người...”

Đan Phi Phi liếc mắt xem thường: “Vô Y công tử chính là sẽ không thèm liếc mắt nhìn nữ nhân như người, mà người cũng chỉ có thể ao ước được như Tuyệt Kỳ tiểu thư mà thôi.”

Dạ Nhược Ly không khỏi trợn tròn mắt, há hốc mồm, không ngờ rằng lại có ơ người tự cho mình thông minh như thế, dựa vào suy diễn của bản thân mà nói những lời tự cho là đúng, nàng ta không đi đến tửu lâu là hát đào thì thật là đáng tiếc.

Trên quảng trường mọi người đều thấy lời Đan Phi Phi nói vô cùng có lý, nhìn Dạ Nhược Ly với ánh mắt khinh thường.

Vị cô nương này, tướng mạo tuyệt sắc, so với Đan Tuyết Kỳ tuyệt đối không kém hơn, nếu xưng là đệ nhất mỹ nhân Thương Khung giới cũng không đủ, nhưng dù nàng có khuynh quốc khuynh thành tới đâu thì cũng không thể so sánh với Đan gia được, huống chi Đan Tuyết Kỳ còn là nhân tài kiệt xuất nhất Đan gia, tuổi còn nhỏ mà đã đạt đến Huyền Hoàng, ngoại trừ nàng ta còn ai có thể sánh bước cùng Vô Y công tử?

Nhưng nếu để những người biết được thực lực chân chính của Dạ Nhược Ly nghe được lời này nhất định sẽ xì mũi coi thường.

Đan Tuyết Kỳ 24 tuổi đột phá Huyền Hoàng đã là thiên tài tuyệt thế, Dạ Nhược Ly 20 tuổi đã là Huyền Hoàng đỉnh phong thì gọi là gì? Quan trọng nhất là Đan Tuyết Kỳ đã tu luyện từ nhỏ, lại ở thánh địa Thương Khung giới, huyền khí nồng đượm, Dạ Nhược Ly 10 tuổi mới bắt đầu tu luyện lại tu luyện trong tình cảnh huyền khí mỏng manh như đại lục Huyền Vũ nữa chứ.

Mặc dù Lam trưởng lão biết được thực lực Dạ Nhược Ly nhưng chỉ có thể chọn cách giữ bí mật, Đan Minh Đan gia chủ nếm mùi thất bại đương nhiên cũng sẽ không nói ra, nên tất nhiên trong Thương Khung giới không ai biết có một thiên tài trên cả thiên tài như Dạ Nhược Ly.

“Thật sao?” Khóe môi chậm rãi cong lên, đồng tử lạnh như băng nhìn Đan Phi Phi.

Đan Phi Phi hừ lạnh một tiếng, hai tay chống nạnh, kiễng mũi chân, nhìn Dạ Nhược Ly từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên: “Thức thời thì mau giao Mộc Linh quả ra, rồi hướng đến bốn tiểu thư xin lỗi, nếu không gia tộc các ngươi chờ bị diệt môn đi!”

Dung nhan tuyệt sắc lập tức lạnh lẽo, Dạ Nhược Ly cười lạnh, không hề nhiều lời, chính là bóng dáng lóe lên lướt về phía Đan Phỉ Phỉ, đập một cước thật mạnh vào ngực nàng ta.

Đan Phỉ Phỉ không hề đề phòng, như mũi tên rời cung, trùng trùng điệp điệp ngã trên quảng trường.

Mọi người không khỏi ngây ngấn, cho dù là ai cũng không thể ngờ thiếu nữ này lại to gan lớn mật như thế, ngay cả người của Đan gia cũng dám đánh thì trên đời này có chuyện gì mà nàng không dám làm?

Sau đó, mọi người chỉ thấy bóng dáng áo trắng hiện lên, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Đan Phỉ Phỉ.

“Dừng tay!” Đan Tuyết Kỳ quá sợ hãi, vội vàng quát lên, cùng lúc đó thân hình nàng ta phóng nhanh đến chỗ Dạ Nhược Ly, nhưng lại chậm một nhịp.

“Phanh!”

Chân đập vào ngực Đan Phỉ Phỉ, lập tức nghiền nát lục phủ ngũ tạng, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt trừng to dần mất đi thần thái, sắc mặt như người chết.

Một cước này của Dạ Nhược Ly trực tiếp đánh chết Đan Phỉ Phỉ.

“Ta nói người dừng tay, chẳng lẽ người không nghe thấy? Dám giết người Đan gia ta, chết!”

Thần sắc Đan Tuyết Kỳ lạnh lẽo, bàn tay như ngọc hiện ra một ngọn lửa, hướng đến chỗ Dạ Nhược Ly phóng tới, không ai có thể tin Dạ Nhược Ly có thể đối địch với cường giả Huyền Hoàng.

“Oanh!”

Hai chưởng đụng nhau, hai luồng khí thể cường đại bộc phát ra, thời điểm Dạ Nhược Ly vẫn đứng vững như bàn thạch thì Đan Tuyết Kỳ lại như điều đứt dây, rất nhanh bay ra ngoài.

Phun ra một ngụm máu, Đan Tuyết Kỳ chật vật đứng dậy, nàng ta lau máu trên khóe môi, đầy ngạc nhiên nhìn thiếu nữ áo trắng ấy.

“Sao...Làm sao có thể?”

“Thân là Huyền Hoàng cấp thấp lại không phải là đối thủ của nàng? Thiếu nữ này thoát nhìn chỉ chừng 20 a?”

“Năm mơ, nhất định là ta đang nằm mơ...”

Đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai cũng ngạc nhiên vô cùng, không ai có thể ngờ Dạ Nhược Ly nhìn có vẻ vô hại kia lại có thể đánh bại Đan Tuyết Kỳ.

Chẳng lẽ nàng là Huyền Hoàng trung cấp, hay Huyền Hoàng cao cấp?

Cái này... không phải biến thái thể chứ?

“Lại là người, dám đả thương cháu gái Đan Minh, ta sẽ cho người chết cũng không yên!” một thanh âm tức giận xoẹt qua trời cao, truyền vào tai mọi người, nghe thấy thanh âm này, những người vốn xem kịch vui đều tự giác lùi về sau mấy bước, đồng thời ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Cho dù nàng thiên tài tới cỡ nào, trêu chọc Đan gia nhất định sẽ không có kết quả tốt.

“Gia gia, Đan trưởng lão.” Nhìn thấy hai người vừa tới, Đan Tuyết Kỳ vô cùng vui vẻ, dung nhan xinh đẹp bởi vì oán hận mà trở nên dữ tợn: “Gia gia, giúp ta giết nàng, giết nữ nhân này, nàng đáng chết!”

Là nàng, là nàng tổn hại tôn nghiêm của nàng ta, làm cho nàng ta mất đi sự kiêu ngạo, cho dù thế nào nàng cũng phải chết!

Áo trắng tung bay trong gió, Dạ Nhược Ly đứng chấp tay, sắc mặt vẫn bình thản: “Ta đã sớm nói qua nếu người Đan gia lại trêu chọc ta thì chỉ có con đường chết!”

“Hí!”

Mọi người như nuốt phải ngụm khí lạnh, trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly.

Nàng... Nàng nói gì?

Cái này cũng quá lớn mật rồi, đối mặt với hai cường giả Đan gia nàng còn dám nói thế, chẳng lẽ chê sống quá dài sao? Nên muốn đi tìm cái chết? Nhưng nàng cũng nên đổi chỗ, bởi cường giả Huyền tôn ra tay rất dễ liên lụy đến người khác a.

Chủ quầy đang giữ Ngân Quang thảo không ngờ lại xảy ra chuyện này, không khỏi cười khở một tiếng, gã chỉ muốn đổi lấy ít vật phẩm hữu dụng, ai ngờ lại gặp tai họa.

“Ha ha ha,” Đan trưởng lão giận quá hóa cười, tay nắm chặt, vẻ mặt lại vô cùng dữ dằn: “Những người kia không có ở đây, ta ngược lại muốn nhìn xem hôm nay ai có thể bảo vệ người.”

Nữ nhân này giết chết người Đan gia, vì tộc nhân báo thù là lẽ đương nhiên, cho dù là Lam trưởng lão cũng không có quyền ngăn cản.

“Nếu như ta muốn bảo hộ nàng?”

Thanh âm từ tính vang lên, ai cũng men theo thanh âm mà nhìn lại, chỉ thấy nam tử áo đen, ngoại trừ Đan Minh và Đan trưởng lão, ai cũng lộ vẻ sửng sờ.

“Thương công tử sao lại ở đây?” (am: ày, làm ta tưởng CVY chứ =( )

“Xem ra có quen biết với nàng, khó trách nàng lại lớn mật như thế, thì ra có Thương công tử làm chỗ dựa.”

“Có Thương công tử làm chỗ dựa thì sao? Giới chủ mới chính là người cai quản Thương Khung giới, tiếp đó là Vô Y công tử, Đan Tuyết Kỳ chính là vị hôn thê của Vô Y công tử, ngay cả Thương công tử cũng nể Đan gia vài phần mặt mũi, chẳng lẽ y vì một nữ nhân mà mạo hiểm đắc tội với nữ chủ nhân tương lai của Thương Khung giới sao?”

“Cái kia cũng thật khó nói, nói không chừng Thương công tử chính là một mảnh tình si, vì hồng nhan mà giận dữ cũng không phải không có khả năng.”

Tiếng nghị luận nhao nhao truyền vào tai Hoàng Viêm Thương, khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình, thân hình khỏe đẹp cân đối được nâng sớm chiều rọi lên, chậm rãi bước tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Người không sao chứ” Hoàng Viêm Thương dừng bước chân, quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, ánh mắt thâm thúy lóe lên tia mờ mịt: “Yên tâm đi, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không có ai dám đụng tới người.”

Lông mày khẽ nhú, từ đầu đến cuối Dạ Nhược Ly không thêm liếc mắt nhìn một cái.

“Ta không cần người hỗ trợ, người cũng không cần cố ý làm những việc này, nói không chừng sau này chúng ta chính là kẻ thù của nhau.”

Vốn gương mặt vẫn bình lặng như nước, nghe câu sau chậm rãi nở nụ cười thản nhiên, chỉ là tia vui vẻ kia xoẹt qua quá nhanh khiến người ta khó nắm bắt được.

Kẻ thù? Vì sao nàng có thể chắc chắn bọn họ sẽ trở thành kẻ thù?

Nữ nhân này thật sự rất thú vị, y tin với nghị lực của mình nhất định có thể chinh phục được nàng, để nàng trở thành trợ thủ đắc lực của y...

“Hừ, Thương công tử, nàng giết chết người Đan gia, hôm nay nàng nhất định phải chết, ai ngăn cản cũng vô dụng!” Đan trưởng lão rõ ràng không thèm để ý đến mặt mũi, sau đó liền bộc phát ra khí thế cường hãn.

Dạ Nhược Ly cười lạnh, muốn triệu hồi Bạch Hổ ra...

Ngay lúc đó ở một chỗ không xa, một luồng khí cường đại và khí tức quen thuộc hung hăng xộc vào mũi, cảm nhận được khí thế ấy, thân thể Dạ Nhược Ly khẽ giật mình, không khỏi ngẩng đầu về phương hướng ấy.

Áo đỏ như lửa, mị hoặc xinh đẹp. (chào mừng nam 9 lên sàn nào, sau bao nhiêu ngày cuối cùng cũng thấy nam 9 roài (^o^)/)

Xuất hiện trước mắt mọi người chính là một nam tử tuấn mỹ.

Dung mạo nam tử kia khiến một người thất sắc âm đạm, chỉ là một đầu tóc đen như mực nhảy múa trong gió, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân lại có chứa tia kích động, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi đỏ mê người khẽ cong lên, mắt phượng dài hẹp chăm chú nhìn bóng dáng hòa trong đám đông làm hẩn nóng ruột ngứa gan, lúc nhìn thấy ánh mắt cũng không hề chuyển đi.

Hai mắt nhìn nhau, thời gian như ngừng lại, trong nháy mắt tưởng chừng như vĩnh hằng.

“Vô Y công tử, là Vô Y công tử...”

“Đúng là Vô Y công tử, sao hắn lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là vì Đan gia?”

“Cũng có thể, dù sao Đan Tuyết Kỳ cũng là vị hôn thê của hắn, cho dù có lời đồn Vô Y công tử căn bản không hề thích tiểu thư Đan gia nhưng

cho dù có thể nào tiểu thư Đan gia chính là vị hôn thê của hã, vì mặt mũi của chính mình, Vô Y công tử cũng không thể ngồi không được.”

Hai gò má Đan Tuyết Kỳ ửng hồng, vụng trộm liếc mắt nhìn Cung Vô Y, trong đôi mắt dịu dàng xinh đẹp tràn ngập sự ái mộ.

Vô Y công tử không hổ danh là đệ nhất mỹ nam Thương Khung giới, phong hoa tuyết đại đến bậc nào, đại khái chính là không ai có thể bì kịp, nếu có thể trở thành thê tử của hã là hạnh phúc đến cỡ nào a?

Nhưng trong mắt Cung Vô Y, Đan Tuyết Kỳ chưa hề tồn tại, về sau ngay cả cái liếc xéo cũng không có.

Mắt phượng kia từ đầu đến cuối chỉ nhìn thấy một người...

Áo đỏ thối qua, Cung Vô Y đến trước mặt Dạ Nhược Ly, cuối cùng không nhìn được nổi tương tư, ở trước mặt mọi người duỗi tay ra ôm trọn nữ tử vào lòng. (tung hoa, tung hoa a)

Dạ Nhược Ly định đẩy hã ra nhưng cảm nhận được Cung Vô Y đang ngập tràn tưởng niệm cùng thâm tình nên cuối cùng cũng thả lỏng tay xuống, bất đắc dĩ thở dài.

Được rồi, xem ra tiện nghi cho tên yêu nghiệt vậy...

Lúc này Dạ Nhược Ly biết được lòng nàng cũng đang mềm ra, ánh mắt có lóe lên chút vẻ nhu tình, quyết định đến Thương Khung giới tìm Cung Vô Y, nàng cũng biết được tình cảm của mình.

Khóe môi thẹn thùng vui vẻ cứng đờ, Đan Tuyết Kỳ sững sờ nhìn hai người đang ôm nhau, trái tim bỗng tê rần, ghen tuông tràn ngập trong trái tim.

Vì cái gì? Vì cái gì mà Vô Y công tử lại ôm nữ nhân này? Đan Tuyết Kỳ mới là vị hôn thê của hắn, không phải sao?

Những người còn lại cũng ngây ngẩn người, nữ tử này chẳng những có quan hệ với Thương công tử mà còn có quan hệ mập mờ với Vô Y công tử, không biết ánh mắt Vô Y công tử thế nào lại nhìn trúng nữ nhân dâm loạn này.

Ánh mắt Hoàng Viêm Thương nhìn hai người, mày kiếm khẽ nhíu, chính là y cũng không rõ vì sao thấy hai người ôm nhau trong lòng y lại cực kỳ không thoải mái...

Thật giống như vật thuộc về mình bị Cung Vô Y cưỡng hành cướp đi.

“Vô Y công tử...” Đan Tuyết Kỳ cắn chặt môi, hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm vào Cung Vô Y: “Vô Y công tử, chàng có thể nói ta biết nàng là ai không?”

Cung Vô Y không nghe thấy lời Đan Tuyết Kỳ hỏi, ôm thật chặt Dạ Nhược Ly, sống chết cũng không muốn buông tay, sợ rằng chỉ cần buông nhẹ ra nàng sẽ biến mất không thấy nữa.

“Này, yêu nghiệt...” Dạ Nhược Ly vỗ vỗ bả vai Cung Vô Y, liếc mắt nhìn Đan Tuyết Kỳ le hoa đái vũ (khóc mà vẫn xinh đẹp, đầm đìa đáng yêu), nói: “Vị hôn thê của người gọi người.”

“Vị hôn thê? Vị hôn thê nào? Ta chỉ có thê tử, không có vị hôn thê.” Cung Vô Y chậm rãi buông người trước ngực ra, khoe môi khẽ cong, thanh âm yêu nghiệt đầy vẻ bồn chột: “Chẳng lẽ nàng muốn đổi ý? Không được, chúng ta đã bái đường rồi, nàng không thừa nhận cũng không được, Tiểu Dạ, cả đời này nàng đừng hòng chạy thoát khỏi bàn tay ta.”

Khoe môi Dạ Nhược Ly co lại, im lặng nhìn ngắm dung nhan của hắn.

“Nàng sẽ không đổi ý chứ?” Thấy Dạ Nhược Ly không nói lời nào, Cung Vô Y căng thẳng, vội vàng nắm chặt tay nàng nói: “Nữ nhân, ta sớm đã bị nàng ăn sạch, không muốn chịu trách nhiệm cũng phải chịu, huống chi trên đại lục này ngoài ta ra còn ai có thể xứng đáng với nàng?”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly lại càng im lặng, lúc trước bất đắc dĩ mới dứt đàn dục cho hắn bằng miệng, kết quả hắn luôn lấy chuyện này ra uy hiếp nàng, hơn nữa trừ việc đó ra nàng cũng không làm gì nha.

“Vô Y công tử!”

Thần sắc Đan Minh trầm xuống, vỗ vỗ bả vai Đan Tuyết Kỳ, lại nhìn Cung Vô Y: “Vô Y công tử, nàng là nữ nhân tục giới mà người đã lấy? Hừ, nữ tử này sao có thể so sánh với Đan gia? Hơn nữa Tuyết Kỳ mới là vị hôn thê của người, vì nữ nhân này mà người dám cãi lời của Giới chủ hay sao?”

Vốn gặp lại Dạ Nhược Ly rất vui vẻ nhưng nghe lời Đan Minh nói, tâm trạng lập tức biến mất.

Dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế âm trầm đáng sợ, mắt phượng hiện lên tia lãnh ý, nếu như đối mặt với Dạ Nhược Ly là yêu nghiệt vô lại, thì lúc này hắn tựa như ác ma, khiến người khác không khỏi lạnh run trong lòng.

“Người lập lại những lời vừa rồi cho ta nghe?”

Cuồng phong nổi lên, nam nhân yêu nghiệt đứng giữa gió, áo đỏ nhảy múa, hiện rõ một thân khí tức cuồng mị, khí tức cường đại vờn quanh, hoàn toàn áp đảo khí tức khác, làm cho Đan trưởng lão cùng Đan Minh thay đổi sắc mặt, lại mang tới cảm giác hít thở không thông.

“Huyền thánh!”

Điều này...Sao có thể?

Bọn hăn mặc dù biết rõ Vô Y công tử bề quan ra thực lực nhất định sẽ tăng mạnh, nhưng cũng không ai ngờ được hăn lại trực tiếp đột phá, tiến vào hàng ngũ Huyền thánh.

“Thê tử của ta, người khác dám nói?”

Mở rộng bước chân, Cung Vô Y chậm rãi đi về phía Đan Minh, hăn cũng không thu liễm khí tức Huyền thánh, vì vậy trước luồng khí thể áp chế đó mà hai người kia đều đỏ bừng mặt mo, ngay cả một câu cũng nói không ra.

“Cho dù là ai ngăn cản, nàng, Dạ Nhược Ly viễn vĩnh là thê tử duy nhất của Cung Vô Y ta, cũng là người mà ta muốn bảo hộ, nếu như ai muốn tổn thương nàng thì sẽ phải trả giá thật đắt!”

“Ầm ầm!”

Khí thể cường đại không địch nổi, không chừa đường thoát đánh về phía hai lão đầu Đan gia.

Lúc này hai người mới kinh hãi, nhưng công kích của Huyền thánh không cho bọn hăn né tránh, mà thực lực Huyền thánh và Huyền tôn chênh lệch thật lớn, thực lực Huyền tôn chỉ cần Huyền thánh thối mạnh một cái cũng có thể tan thành mây khói.

“Phanh!”

“Bang bang!”

Quảng trường vô cùng yên ắng, hai thanh âm trầm đục vang lên vô cùng chói tay, tất cả mọi người đều nhìn Cung Vô Y, hung hăng nuốt nước miếng, bước chân không tự chủ lui về sau mấy bước.

Đan Tuyết Kỳ ngừng khóc nỉ non, cũng ngơ ngác nhìn Cung Vô Y, ánh mắt kia càng lộ vẻ si mê.

Thực lực của Cung Vô Y cũng thật cường đại, nàng ta lại càng mê luyện hãn, hơn nữa lại càng phát ra tính ganh ghét Dạ Nhược Ly, chỉ vì nàng mà Cung Vô Y mới chán ghét nàng ta nhưng về mặt lại không hiện ra, đáng tiếc dù nàng ta có thể nào, Cung Vô Y cũng chưa từng liếc nhìn một cái...

Trong mắt hãn, ngoại trừ Dạ Nhược Ly, không hề có bất kì nữ tử nào khác.

“Vô Y, người đang làm gì vậy?” Một tiếng hét lớn, giống như sấm rền vang lên làm mọi người đình tai nhức óc.

Đan Minh và Đan trưởng lão nhìn nhau, trong lòng hết sức vui vẻ, thật tốt quá, Giới chủ đã đến rồi, cho dù Cung Vô Y có đột phá lên Huyền thánh nhưng Giới chủ vẫn là sư phụ của hãn, hãn không thể nào không nghe mệnh lệnh sư phụ mình được.

Cung Vô Y cười lạnh một tiếng, nhìn Thương Quỳnh, nét mặt âm trầm: “Ta nói lại lần thứ hai, Dạ Nhược Ly chính là thê tử duy nhất của Cung Vô Y, ai dám tổn thương nàng, ta tất nhiên sẽ diệt cả nhà hãn.”

“Làm càn!” Thương Quỳnh phất tay, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt lăng liệt nhìn Cung Vô Y: “Thê tử kiếp này của người chỉ có thể là Đan Tuyết Kỳ, đây là mệnh lệnh, chẳng lẽ người không nghe lời sư phụ nữa?”

“Nếu như người cứ khăng khăng làm theo ý mình, như vậy ta chỉ còn cách rời khỏi Thương Khung giới!”

“Người...” Dung nhan Thương Quỳnh tái nhợt, nắm chặt tay, phần nộ quát: “Cung Vô Y, ta là sư phụ của người, người làm vậy chính là đại nghịch bất đạo, chắc chắn sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!”

“Thì sao?” Cung Vô Y cười lạnh, mắt phượng hiện lên tia khát máu, thanh âm kiên định mà bá khí, vang lên giữa trời đất thật lâu cũng không tiêu tan: “Ta thà phụ người trong thiên hạ cũng quyết không phụ nàng.”

Người đời có nói hăn vô tình, bạc nghĩa cũng không sao, hăn cũng không để ý.

Đời này kiếp này hăn chỉ muốn một người, chính là nàng, cho dù phụ tất cả mọi người trong thiên hạ hăn cũng sẽ không phụ nàng.

Nếu như thiếu nàng thì tính mạng của hăn cũng như bị thiếu một nửa vậy.

Trên quảng trường, vô cùng im ắng.

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chú Cung Vô Y, cho dù là ai cũng không ngờ người từ trước đến nay đều vô tâm vô tình, lãnh huyết tàn nhẫn như Vô Y công tử lại có tình sâu nghĩa nặng với một nữ tử.

Ở thời khắc này, một thanh âm không chút hài hòa bỗng nhiên vang lên: “Ha ha, Thương Quỳnh, bức người khác là hành vi không tốt, đúng rồi tiểu tử kia là Cung Vô Y có phải không? Truyền nhân Thương Khung giới? Không tệ không tệ, tiểu tử, ta coi trọng người a.”

Thanh âm cực kì non nớt, nghe như giọng của trẻ con.

Mọi người men theo tiếng nói nhìn lại thì thấy nhẵn Huyền linh trong tay Dạ Nhược Ly phát ra ánh sáng màu bạc, sau đó bạch quang rơi xuống đất, xuất hiện trước mặt mọi người là một con mèo con màu trắng.

Đúng vậy, xác thực là một con mèo con, lông dài trắng như tuyết, mắt xanh như ngọc thạch, toàn thân đều lộ vẻ khả ái.

“Bà mẹ nó, ta còn tưởng là ai, hóa ra là một con mèo con, ha ha.”

“Tiểu miêu này cấp bao nhiêu? Ta đoán chắc cấp 15 a? Quá yếu, mèo con yếu ớt này làm gì? Tìm tai họa sao?”

“Thực lực thiếu nữ này cũng không kém, vì sao lại khế ước với một thú bình thường như vậy? Cho dù là ta, cũng có thể dễ dàng đánh bại nó.”

Nhìn thấy mèo con, ai cũng lộ vẻ trào phúng, nhất là nhóm nữ tử ái mộ Cung Vô Y, nhìn Dạ Nhược Ly, lại nhìn mèo con giống như đang xem một câu chuyện cười.

Ai cũng không để ý Thương Quỳnh và Đan trưởng lão đều biến sắc, mà Đan trưởng lão gần đây đang cao ngạo tự phụ lúc này cũng toàn thân run rẩy, trên mặt đầy vẻ hoảng hốt.

“Ha ha, sẽ không phải thấy mèo con yếu ớt nên mới ký khế ước chứ?”

Đan Minh không hề để ý đến sắc mặt Đan trưởng lão, tự nhiên không bỏ qua cơ hội trào phúng, ai bảo nữ tử chết tiết này chẳng những không nể mặt lão còn cướp đi người Tuyết Kỳ yêu, nàng có chết cả trăm lần cũng không bù đắp được tổn thương nàng đã gây ra.

Hừ, bây giờ có Giới chủ ở đây, cho dù Vô Y công tử không đồng ý cũng không được, hắn chỉ có thể cưới Tuyết Kỳ làm thê tử.

“Câm miệng!” Tâm run lên bần bật, Đan trưởng lão vội vàng trừng mắt nhìn Đan Minh.

“Đan trưởng lão, làm sao vậy? Không phải chỉ là một con mèo con thôi sao? Loại Huyền thú này ở Thương Khung giới có rất nhiều, chắc hẳn Giới chủ anh minh sẽ không sợ Huyền thú này chứ?”

Đan Minh rõ ràng không hiểu tình thế, lão thật không rõ vì sao Đan trưởng lão lại như vậy?

Nghe vậy, Đan trưởng lão đổ mồ hôi lạnh, “Bịch” một cái quỳ rạp xuống đất, run run rẩy rẩy nói: “Thiên...Thiên Lưu đại nhân, ta không biết hắn, ta

thật sự không biết hẩn, hẩn không phải là người Đan gia, ta có thể cam đoan.”

Ai cũng há hốc mồm, nhìn Đan trưởng lão.

“Thiên Lưu đại nhân? Thiên Lưu đại nhân...” Đan Minh căn nhắc cái tên này nửa ngày, tựa hồ như nhớ đến chuyện gì đó đột nhiên trường lớn hai mắt, thân thể già nua không khỏi run lên.

“Ngài là...Ngài là Giới chủ tiền nhiệm Thương Khung giới, đệ nhất cường giả, là người đã sáng lập ra Thương Khung giới – Thiên Lưu đại nhân?”

Trời ạ, không phải nói Thiên Lưu đại nhân ít nhất cũng 500, 600 tuổi sao? Vì sao thanh âm lại như đứa trẻ? Hơn nữa vừa rồi cũng không ai nói cho lão biết cường giả đệ nhất Thương Khung giới lại là một con mèo a.

Nghĩ tới lời mình vừa nói, Đan Minh lập tức ân hận muốn chết.

Lão trêu chọc ai a? Lại dám trêu chọc Giới chủ tiền nhiệm, nếu như lão sớm biết thân phận của nó, cho lão một trăm lá gan, lão cũng không dám.

“Mấy lão già khốn kiếp các người, thật sự là càng sống lâu thì càng hồ đồ, ngay cả chủ nhân của ta cũng dám khi dễ, không để ta vào mắt nữa đúng không?” ánh mắt lảng liệť quét qua, nhìn Thương Quỳnh đang run rẩy, ánh mắt bảo thạch híp híp lại, phẫn nộ quát: “Thương Quỳnh, cút ra đây cho ta.”

Thương Quỳnh lau mồ hôi lạnh, cẩn thận từng chút một, vụng trộm nhìn Thiên Lưu, sợ hãi cúi thấp đầu: “Thiên Lưu đại nhân, ta...”

“Ta cái gì mà ta?” Thiên Lưu trừng mắt, đầy vẻ tức giận: “Ta rất tức giận, chính người tự lý đi, nếu người không làm ta nguôi giận thì ngày tháng yên ổn sau này của người sẽ chấm dứt.”

Thương Quỳnh không khỏi rùng mình, ai cũng biết lão là Giới chủ Thương Khung giới, lại có bao nhiêu người có thể hiểu được trên vai lão còn đè nặng một trọng trách không thể nào vượt qua. Có thể lão không làm gì sai, những gì lão đang làm cũng chỉ vì lợi ích Thương Khung giới.

Tư điểm, Thương Quỳnh đầy bụng ủy khuất, bất quá mặc kệ lão ủy khuất như thế nào cũng phải khiến Thiên Lưu đại nhân nguôi giận, nếu không sau này thật sự không tốt lành rồi.

Mà điều duy nhất có thể làm Thiên Lưu nguôi giận, chính là nàng.

“Dạ cô nương, vừa rồi đều là lỗi của ta, người có thể tha thứ cho ta?” Thương Quỳnh cúi đầu, ăn nói khép nép: “Chỉ cần người tha thứ, người có thể mắng ta hoặc đánh ta, người...đừng tức giận.”

Kỳ thật Dạ Nhược Ly không hề tức giận chỉ là mặc kệ Thương Quỳnh làm gì, nàng cũng không có hảo cảm.

“Đánh người, chửi người thì miễn đi.” Thiên Lưu nhảy lên vai Dạ Nhược Ly, nheo mắt nhìn chăm chú Thương Quỳnh: “Ta sẽ thay nàng trừng phạt người, trong 3 năm toàn bộ vệ sinh của Thánh Huyền sơn sẽ do người quét dọn, hơn nữa không được phép dùng huyền lực, nếu ta thấy người làm biếng thì người xong đời rồi.”

Thương Quỳnh lập tức kêu khổ, lão đường đường là Giới chủ Thương Khung giới lại đi làm chuyện làm mất mặt này, không cho phép sử dụng huyền lực thì sau này mặt mũi của lão biết để đâu đây a.

Lại còn 3 năm...

Đây đều là do đám phế vật Đan gia gây họa, nếu không phải bọn hăn sao lão có thể đắc tội với vị này? Nghĩ như vậy Thương Quỳnh lại hận Đan gia thêm một phần, hận không thể dùng một quyền đánh bọn hăn một trận.

“Như thế nào? Người không hài lòng?” Con người nheo lại, Thiên Lưu ma sát móng vuốt, cười âm hiểm hỏi.

Thương Quỳnh quá sợ hãi, vội vàng cười lấy lòng: “Làm sao có thể như vậy? Thiên Lưu đại nhân là đang luyện tâm tính cho ta nha, ta sao có thể phụ tâm ý của Thiên Lưu đại nhân? Thiên Lưu đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ làm thật tốt!”

“Ân?” Nghe vậy Thiên Lưu mới thỏa mãn gật đầu, sau đó ánh mắt lại hướng về hai lão đầu Đan gia đang run rẩy: “Về phần các người...Ha ha, ta có một chủ ý thế này, chủ nhân của ta cũng là Luyện đan sư, Đan gia các người cử ra người luyện đan mạnh nhất khiêu chiến với nàng, nếu như người Đan gia thắng ta sẽ bỏ qua cho các người, nếu như thua thì sẽ tính sổ luôn một lượt.”

Thiên Lưu biết rõ Dạ Nhược Ly sẽ không thua.

Đan gia không phải tự cho là mình lợi hại sao? Còn đồng ý lấy người mạnh nhất gia tộc tỷ thí, giống như hung hăng giẫm đạp đồ vật mà bọn hắn luôn tự hào dưới chân, lại đề cho bọn hắn biết rõ rằng kỳ thật Đan gia không là cái thá gì cả!

Chỉ bằng đám củi mục này lại dám so sánh với chủ nhân mà nó nhìn trúng? Lúc đó nó sẽ khiến đám người kia thua thật thê thảm.

“Được!” Hai mắt Đan trưởng lão sáng ngời, dường như đã quên mất sự khủng bố của Thiên Lưu: “Ta là Luyện đan sư mạnh nhất của Đan gia, trận chiến này sẽ đích thân do ta đảm nhiệm.”

Nữ nhân này cũng là Luyện đan sư thì sao chứ? Lão không tin ở Thương Khung giới này lại có Luyện đan sư vượt qua lão.

Trận chiến này lão nhất định sẽ toàn thắng, mà Thiên Lưu đại nhân cũng nói sẽ không tính toán gì cả, không nghĩ tới Đan gia có thể dễ dàng hóa giải

nguy cơ đến thế, so với sự trừng phạt của Giới chủ đại nhân xem ra còn tốt hơn rất nhiều.

Đan Tuyệt Kỳ nắm chặt tay, trong mắt xoẹt qua tia ganh ghét.

Vì cái gì? Vì cái gì mà Vô Y công tử lại nhìn trúng nữ nhân này, ngay cả Thiên Lưu đại nhân cũng bảo hộ nàng? Nàng có gì tốt? Tự cho là có chút thiên phú lại có thể luyện đan nên muốn làm gì thì làm sao?

Hừ, có thể thiên phú của nàng thật lớn. nhưng luyện đan thì không thể nào so sánh với Đan gia được. Đến lúc đó Đan trưởng lão nhất định sẽ giành thắng lợi, Thiên Lưu đại nhân sẽ biết người mình nhìn trúng cũng không phải là Luyện đan sư tài giỏi gì, chỉ là một con gà mờ mà thôi.

Dù sao không ai có thể đồng thời vừa tu luyện lại vừa luyện đan, không cần suy nghĩ cũng biết thuật luyện đan của nàng nhiều lắm cũng chỉ biết chút bề ngoài mà thôi.

“Nữ nhân của ta vĩnh viễn ưu tú nhất.” Cung Vô Y ôm chặt Dạ Nhược Ly, môi đỏ nở nụ cười tự tin: “Tiểu Dạ, cho người kia xem ai mới thật sự là Luyện đan sư.”

Dù ai cũng ngạc nhiên thì thấy người sáng lập ra Thương Khung giới lại nhìn trúng nữ nhân trẻ tuổi này làm chủ nhân nhưng không ai tin tưởng thuật luyện đan của nàng có thể cao minh hơn Đan gia, cho dù là Thương Quỳnh hay Hoàng Viêm Thương cũng không tin.

Nữ tử này có tiếp nhận khiêu chiến hay không?

Lúc mọi người đang mong chờ, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới quầy hàng lấy Mộc Linh quả ra hỏi: “Ngân Quang thảo này, người đổi hay không?”

“Vị đại nhân này nếu ngài muốn Ngân Quang thảo, ta nguyện ý đưa cho ngài, kính mong đại nhân thu hồi lại đồ vật.” Chủ quầy không tự chủ nhìn Mộc Linh quả, hung hăng nuốt nước miếng, rồi bắt buộc bản thân thu hồi ánh mắt.

Cho gã một trăm lá gan gã cũng không dám đối đồ vật với chủ nhân của Thiên Lưu đại nhân, ai biết được Thiên Lưu đại nhân có tức giận rồi đem mình ra làm bánh bao nhân thịt hay không a.

Dạ Nhược Ly cũng không nói nhiều, vứt Mộc Linh quả lại cho chủ quầy sau đó lấy Ngân Quang thảo, đi vào trung tâm quảng trường: “Ta muốn luyện chế đan dược cần một ít dược liệu, làm phiền các người giúp ta chuẩn bị một chút.”

“Cái này không thành vấn đề!”

Đan trưởng lão sợ nhất Dạ Nhược Ly không chịu đáp ứng, cũng không so đo dược liệu với nàng, nhưng khi nghe Dạ Nhược Ly nói đến một gốc cây quý hiếm, sắc mặt Đan trưởng lão không khỏi run rẩy.

Vì thăng thi tỷ, lão chỉ có thể nhịn đau bỏ ra thứ yêu thích, trời mới biết đây chính là những đồ vật mà Đan gia tích góp rất nhiều năm nay.

Không biết thiếu nữ này gặp phải vận khí cứt chó gì mà lại được Thiên Lưu đại nhân bảo hộ, nếu như không có Thiên Lưu đại nhân nàng căn bản không nổi sóng gió gì.

“Đan Minh, người trở về Đan gia, đem dược liệu tới đây.”

“Vâng.” Đan Minh hung hăng trợn mắt nhìn Dạ Nhược Ly, xoay người hướng về Đan gia phủ.

Lão biết tôn nghiêm của Đan gia đã bị tổn hại mà nguyên nhân lại là thiếu nữ này, bất kể như thế nào cuộc tỷ thí này phải chiến thắng, chỉ có

như thế mới có thể cứu vãn lại tôn nghiêm.

“Đan trưởng lão, không phải người nói lão không phải là người của Đan gia sao?” thanh âm Thiên Lưu hơi mỉa mai làm Đan trưởng lão đỏ mặt, ho khan hai tiếng, che đi tia xấu hổ: “Cái này, Thiên Lưu đại nhân, ta...”

“Được rồi, người không cần giải thích.” Thiên Lưu lắc cái đuôi, đi một vòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Đan Tuyết Kỳ: “Đây là nữ tử Đan gia?”

Đan Tuyết Kỳ thấy Thiên Lưu nhìn mình, trong nội tâm vô cùng vui vẻ, trên mặt lại không chút biểu tình, nàng ta chậm rãi, cung kính nói: “Thiên Lưu đại nhân, ta là Đan gia Đan Tuyết Kỳ, ở đây có chút đan dược là tự tay ta luyện chế, muốn hiếu kính Thiên Lưu đại nhân.”

Nhìn thấy bình sứ trên tay Đan Tuyết Kỳ, trên quảng trời nổi lên âm thanh nuốt nước miếng liên tiếp.

“Ta không hỏi người, người lại dám chọc vào?” con mắt lạnh lẽo, thanh âm ngậy thơ mang theo vài phần lãnh ý: “Còn có đan dược của người chắc chắn rất khó ăn, loại đan dược rác rưởi này cũng muốn hiếu kính ta, người cho rằng ta là ăn mày sao?”

Lời của nó tuyệt đối không khách khí, cũng không vì Đan Tuyết Kỳ là nữ tử mà thương hại.

Thân hình Đan Tuyết Kỳ run lên, hốc mắt chứa đầy nước, nàng ta cũng không rõ mình đã làm sai chuyện gì mà Thiên Lưu đại nhân lại đối xử với nàng như vậy, chẳng lẽ là do nữ nhân kia sao?

Lúc này, trùng hợp Đan Minh đưa dược liệu tới, giải vây cho Đan Tuyết Kỳ.

“Tốc độ của lão cũng thật nhanh, xem ra Đan gia cũng không đến nỗi tệ, sớm biết như vậy nên yêu cầu nhiều dược liệu hơn.” Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ lắc đầu, trước ánh mắt thâm độc của Đan Minh nhận lấy dược liệu cần thiết.

“Hừ, người tuyệt đối không thể so sánh với đan trưởng lão, đồng dạng không ai ở Thương Khung giới có thể vượt qua Đan trưởng lão.” Đan Minh lạnh lùng quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly. Thanh âm cũng âm lãnh đến cực điểm.

Ở Thương Khung giới thiên phú của Đan trưởng lão không phải mạnh nhất, thực lực cũng không phải cao nhất nhưng thuật luyện đan đều không ai có thể vượt qua, thiếu nữ này cũng như thế.

Lúc vạn chúng nhìn vào, hai người đồng thời lấy ra lò đan, tỷ thí giữa Luyện đan sư, cũng chính thức bắt đầu.

--- -----editor: aries mai.

Cung Vô Y quét mắt nhìn Hoàng Viêm Thương, nhướng mày, hẳn rõ ràng cảm nhận được Hoàng Viêm Thương có hứng thú với Dạ Nhược Ly. Nếu như lúc này Dạ Nhược Ly thắng nhất định sẽ càng bị chú ý nhiều hơn.

Chỉ là nữ nhân này đã thuộc về hắn, cho dù là ai cũng không thể cướp đi được.

“Xoẹt!”

Một ngọn lửa màu đỏ tươi nhem nhóm trên đầu ngón tay, chiếu rọi bên trong đồng tử Dạ Nhược Ly, ngón tay bắn ra ngọn lửa bay tới lò đan, cuối cùng một ngọn lửa được thắp lên.

Đan dược nàng muốn luyện chế là Phục hồi đan, đây cũng chính là đan dược chữa trị thương thế cho Thiên Lưu, mà đan dược này cũng có thể giúp

nàng đột phá Huyền tôn, hơn nữa kiếp trước nàng chưa từng luyện qua nên muốn thử sức một lần.

“Không biết nàng muốn luyện chế đan dược gì?”

Thiên Lưu hưng phấn nhìn Dạ Nhược Ly, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mong chờ.

Đan trưởng lão đem dược liệu ném vào lò đan, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nghe thấy Dạ Nhược Ly nói ra dược liệu mặc dù đau lòng nhưng đối với cách luyện đan của nàng cũng không cho là đúng.

Lão không cho rằng Dạ Nhược Ly có thể thắng lão, trừ phi thế giới này huyền huyền rồi, nếu không là nghịch thiên?

“Các người nói ai thắng?”

“Cái này còn phải nói nữa sao? Nhất định là Đan trưởng lão rồi, vị cô nương kia thiên phú rất mạnh bất quá nàng còn trẻ như vậy làm sao có thể so sánh với Đan trưởng lão?”

“Nói cũng đúng, hôm nay may mắn được nhìn thấy Đan trưởng lão luyện đan, cũng không uổng công tới đây một chuyến, trở về còn có cái để khoe. Ha ha...”

Thanh âm nghị luận nhao nhao, vị thuốc tỏa ra từng đợt quanh quần trong không khí thật lâu không tiêu tan.

Dạ Nhược Ly không ché lửa, cũng không vì những thanh âm kia mà thay đổi sắc mặt, không lâu sau trên trán nàng lưu lại một giọt mồ hôi, theo gương mặt hoàn mỹ chảy xuống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thanh âm ầm ỹ cũng vì thời gian trôi qua mà chậm rãi biến mất.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh nhìn hai người, cho dù không phải Luyện đan sư nhưng cũng biết được đan dược của 2 người sắp ra lò, thắng bại rất nhanh có thể biết được.

“Mở!” Đan trưởng lão thu hồi lại ngọn lửa, hét lớn một tiếng, lúc lão hét lên nóc lò bật ra 5 viên đan dược bay ra, rơi vào tay Đan trưởng lão.

Ngay lúc đó Dạ Nhược Ly cũng luyện chế xong, nhưng so sánh với Đan trưởng lão nàng chỉ có 2 viên.

“Ha ha, người thua.” Đan trưởng lão ngửa đầu cười to, tiếng cười của lão ngập tràn sung sướng: “Người chỉ luyện được 2 viên, ta có tới 5 viên.”

“Luyện đan không phải so số lượng mà là hiệu quả.”

Nếu như so số lượng nàng có thể luyện chế ra trên 100 viên đan dược, nhưng Phục Hồn đan cực kỳ trân quý, không thể so sánh số lượng được.

“Hừ, ta sẽ khiến người thua tâm phục khẩu phục.” Đan trưởng lão hừ lạnh một tiếng, không cjo là đúng, ánh mắt lão liếc qua đám người, chỉ vào nam tử trung niên, nói: “Người ra đây.”

Nam tử trung niên không ngờ Đan trưởng lão lại gọi hắn, lúc này cực kỳ kích động: “Đan trưởng lão, người gọi tiểu nhân sao?”

“Nếu như ta đoán không sai trên người người có tổn thương không thể lành, mà đan dược của ta chỉ cần linh hồn không bị thương thì cho dù bị thương gì cũng có thể chữa khỏi.”

Nghe vậy nam tử trung niên kích động, run rẩy vươn hai tay, cung kính nhận đan dược.

Đan dược vào miệng, nam tử trung niên cảm nhận được thương thể đang dần hồi phục, sắc mặt càng thêm kích động: “Đa tạ Đan trưởng lão, tiểu

nhân cảm nhận được không tới nửa canh giờ có thể khôi phục lại thân thể.”

Ánh mắt mọi người đều hâm mộ nhìn nam tử trung niên, vì sao vừa rồi Đan trưởng lão không gọi họ?

Đan trưởng lão đặc ý nhìn Dạ Nhược Ly: “Tới người.”

Chậm rãi tiến lên, Dạ Nhược Ly nở nụ cười thản nhiên: “Đan dược của ta và Đan trưởng lão cùng một công hiệu nhưng trái ngược nhau, nó có thể khôi phục linh hồn vị thương ngay lập tức, hơn nữa vì Thiên Lưu mà ta mới chuyên tâm luyện chế.”

Thân thể Thiên Lưu run lên, tuy Dạ Nhược Ly sớm nói sẽ giúp nó khôi phục thương thế nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, chỉ cần nghĩ tới tổn thương nhiều năm có thể khôi phục nó liền kích thích không không thôi.

“Ha ha,” Đan trưởng lão không khỏi cười ha hả, lộ ý trào phúng: “Khôi phục thương thế cho Thiên Lưu đại nhân? Chỉ bằng người? Ha ha, đây chính là chuyện buồn cười nhất mà ta nghe được.”

Thương thế của Thiên Lưu đại nhân lão cũng biết, đương nhiên hiểu được hồi phục lại linh hồn đang bị thương khó khăn đến chừng nào, cho dù là lão cũng khó có khả năng luyện chế ra được đan dược này, nữ tử này thì càng không có khả năng.

Những người còn lại lắc đầu, không ai tin Dạ Nhược Ly có thể luyện chế ra được đan dược phục hồi linh hồn...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Thúc Ép Cung Vô Y

Editor: aries mai.

Lúc vạn chúng đang trừng mắt nhìn, Dạ Nhược Ly bước tới chỗ Thiên Lưu.

Giờ khắc này ở quảng trường yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy rõ ràng, ánh mắt mọi người, đều chăm vào lòng bàn tay nàng, dưới ánh mặt trời lại phát ra ánh sáng vô cùng đẹp mắt.

Đan dược của nàng có thể chữa trị được cho linh hồn? Ngay cả Đan trưởng lão chưa chắc đã làm được a, huống chi nàng lại trẻ tuổi như vậy.

“Hừ, tự cho mình là đúng, nữ nhân!” ánh mắt Đan trưởng lão đầy vẻ khinh thường, dường như lão chuẩn bị nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của Dạ Nhược Ly nên khóe môi không khỏi cong lên.

Ánh mắt Thiên Lưu cũng nhìn chăm chăm vào bàn tay Dạ Nhược Ly, không chút phân tâm.

Chỉ là người thấy mùi thuốc thuần túy của viên đan dược này nó đã biết được mỹ vị của đan dược tuyệt vời đến mức nào, mà loại mỹ vị này lại là thứ nó thích nhất a. Bởi vậy cũng không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, trực tiếp nhảy lên, móng vuốt vươn ra cướp lấy viên đan dược.

Cũng không nói nhiều bỏ thẳng vào miệng, đan dược hóa thành một mũi thơm chi khí, lập tức khuyến tán ra toàn bộ kinh mạch.

Thân thể đột nhiên run lên, Thiên Lưu phát hiện linh hồn bị thương của nó đang hồi phục với tốc độ nhanh đáng ngạc nhiên, trong linh hồn lại có một cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Đã bao lâu rồi nó chưa có được cảm giác này? Từ sau khi linh hồn bị tổn thương, rất lâu rồi chưa từng được dễ chịu như thế này, không ngờ thương thế ngay cả thánh châu không chữa trị được cũng có thể hồi phục.

Tầm mắt mọi người đều chú ý vào Thiên Lưu, bọn hắn rất mong chờ bộ dạng xấu mặt của Dạ Nhược Ly.

Từ đầu đến cuối cũng chỉ có Cung Vô Y là vẫn tin tưởng nàng vô điều kiện, trong lòng Cung Vô Y không có đan dược nào mà Dạ Nhược Ly không luyện chế được, cũng như không có Luyện đan sư nào có thể giỏi hơn nàng.

“Ha ha ha...”

Một tiếng cười non nớt từ mèo con phát ra, sau đó, ai cũng khiếp sợ trước tình huống xảy ra trước mắt...

Một bạch quang thần thánh giáng xuống, bao phủ lấy thân thể nho nhỏ của Thiên Lưu, mọi người đều thấy rõ ràng bên trong bạch quang ấy, bóng dáng nho nhỏ kia dần dần kéo dài ra, thậm chí còn xuất hiện bóng dáng con người.

“Làm sao có thể?” Đan trưởng lão trừng to mắt, giật mình nhìn bạch quang.

Thiên Lưu đại nhân có thể hóa thành hình người cũng như chứng minh thương thế của nó đã hồi phục, hơn nữa khí tức này là khôi phục lại thời điểm huy hoàng nhất, phải biết, đan dược này lão không có cách nào luyện chế được, một nữ tử trẻ tuổi như vậy sao có bản lĩnh này?

Bạch quang dần dần tiêu tán, ánh mắt không khỏi lộ vẻ chấn kinh khi nhìn thấy bóng dáng kia.

“Cái gì? Thiên Lưu đại nhân hóa thành hình người, vậy là...”

“Không thể nào? Là ta hoa mắt sao? Điều này sao có thể?”

“Nhất định là đang nằm mơ, nhất định là như vậy...”

Dưới bầu trời, gió nhẹ lướt qua, quần lụa màu trắng theo gió dương nhẹ, ánh mắt Thiên Lưu như bảo thạch không che giấu được tia vui mừng, khuôn mặt phấn nộn cũng đầy vẻ hưng phấn.

Lông my khẽ nhếch lên, Thiên Lưu nở nụ cười, lại lộ vẻ đáng yêu vô cùng, sau đó trước mặt mọi người hung hăng chạy về phía Dạ Nhược Ly, hung hăng nhào vào lòng nàng.

“Thật tốt quá, ta hồi phục rồi.”

Đầu nhỏ đáng yêu cọ xát ngực Dạ Nhược Ly, trong nội tâm Thiên Lưu vô cùng kích động, không ai có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của nó.

“Thiên Lưu đại nhân đã khôi phục lại thương thế, cái này...”

Tất cả mọi người đều bị biến cố này làm cho ngây người.

Bọn hắn tuy không biết rõ thương thế của Thiên Lưu nhưng nhìn thấy biểu tình của Đan trưởng lão cũng hiểu được phân nửa, huống cho có thể trị hết một lần đây là đan dược con người có thể luyện chế ra sao?

Biến thái, quá biến thái rồi...

Chẳng những tu luyện là thiên tài ngay cả thuật luyện đan cũng biến thái như thế, nàng là người sao? Mọi người có thể đạt được trình độ biến thái như thế sao?

“Xem ra đệ nhất Luyện đan sư Thương Khung giới thật dễ dàng ah.”

Mọi người nhìn nhau, trong lòng toát ra suy nghĩ như vậy.

Dạ Nhược Ly thấp con người, nhìn Thiên Lưu ở trước ngực, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nàng không ngờ mèo con này lại là một tiểu loli đáng yêu như vậy.

Nhìn bề ngoài của nó tuyệt đối không ai tin tưởng tiểu loli này lại sống mấy trăm năm.

Thiên Lưu tham lam ôm sát Dạ Nhược Ly hít lấy mùi thuốc thơm lừng, nhưng không khỏi cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng đang tập trung nhìn nó, cong môi đáng yêu, lúc này mới không cam lòng tình nguyện buông Dạ Nhược Ly ra.

“Được rồi, ta không ôm người nữa, bằng không nam nhân của người sẽ tức giận.”

Thiệt là nó và Dạ Nhược Ly đều là nữ nhân (@@), nam nhân này nhỏ mọn làm gì? Nếu không phải hẳn là nam nhân của Dạ Nhược Ly mà nó lại muốn nghĩ cách ăn thêm nhiều đan dược ngon thì còn lâu mới khách khí như vậy.

Không sao, so với đan dược quan trọng hơn.

Cũng may nam nhân này xứng đôi với nó, Thiên Lưu thâm đáng giá, tuổi còn trẻ mà đã đạt được Huyền thánh, tương lai bất khả hạn lượng (tiền đồ sáng lạng), lại là người Thương Khung giới, dù sao người kế ước với nó không phải ai cũng được.

Cung Vô Y thu hồi tầm mắt, chột nhìn Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy nhu tình cùng kiêu ngạo.

Nữ nhân này là thê tử của Cung Vô Y hắc, hắc không thể không kiêu ngạo, đại khái trên đời này người may mắn nhất chính là hắc, bởi hắc đã có được nữ tử kiệt xuất nhất đại lục này.

Nghĩ đến những năm tháng đã qua, khuôn mặt tuần tú ngoại trừ kiêu ngạo lại có thêm vài phần may mắn.

May mắn năm đó hắc tinh mắt, mặt dày mày dạn dây dưa với nàng, bằng không cứ như thế bỏ qua nàng? Nữ tử như nàng nếu bỏ lỡ thì chính là hối hận cả đời.

“Mấy tháng trước ta đã nói qua người của Đan gia nếu còn trêu chọc ta, ta tuyệt không nương tay, xem ra các người không hề đem lời ta nói để trong lòng.”

Lúc này đám người Đan gia sớm đã tái nhợt, mà nghe lời Dạ Nhược Ly nói, thân thể không ngừng run lên.

“Dạ Nhược Ly ta chưa từng là người tốt. thực sự cũng không trêu chọc ai trước nhưng nếu có người đụng đến ta thì nhất định phải chết!”

Một câu nói kia hoàn toàn là bá khí lăng lẫm, ánh mắt của nàng lại có loại khí thế bệ ngễ thiên hạ.

Nếu là trước đây mọi người chỉ khinh thường lời nói của nàng nhưng khi thấy thiên phú của nàng cùng thuật luyện đan, tất cả mọi người đều tin tưởng, nàng nói được thì sẽ làm được.

Hơn nữa thủ đoạn nàng vừa giết Đan Phỉ Phỉ làm người ta nhìn rõ nữ nhân này là người tâm ngoan thủ lạt (độc ác), có chuyện gì mà nàng không làm được? Có người nào mà nàng không dám giết?

Hoàng Viêm Thương nhìn ngấm bóng dáng phong hoa tuyết đại, bất tri bất giác trong đáy lòng nảy lên một cảm giác thật khác thường.

Hiện tại ngay cả y cũng không biết bóng dáng kia sẽ vĩnh viễn lưu lại trong lòng, trở thành ma chướng mà cả đời này y chẳng thể vượt qua...

“Ha ha, Dạ cô nương, hôm nay người toàn thắng, Đan gia tùy người xử lý.” Thương Quỳnh cười to hai tiếng, nhìn thấy năng lực của Dạ Nhược Ly sớm đã đem Đan gia ném ra sau đầu.

Người Đan gia thì sao? Không phải ý vào Luyện đan sư đệ nhất Thương Khung giới sao? Hôm nay danh xưng đệ nhất Luyện đan sư đã bị người khác thay thế, lưu lại đám người này cũng vô dụng.

Cái thế giới này thật sự rất tàn khốc, người có thực lực, người khác sẽ tôn kính người, nếu như không có thực lực cường đại, thì sẽ bị xua đuổi như rác rưởi.

Lập tức đám người Đan gia biến sắc, bọn hắn biết thời khắc này không còn điều kiện để trao đổi với Giới chủ.

“Vô Y công tử, ta...”

Đan Tuyết Kỳ ôm theo tia hy vọng cuối cùng, tiến tới lôi kéo xiêm y Cung Vô Y, hy vọng Cung Vô Y sẽ nể tình nàng ta một lòng si mê hắn mà tha cho Đan gia một con đường sống.

“Oanh!”

Tay của nàng ta còn chưa đụng vào quần áo Cung Vô Y thì một luồng khí thể Huyền thánh cường đại ầm ầm bộc phát ra trùng trùng điệp điệp nện vào lồng ngực Đan Tuyết Kỳ, trong nháy mắt nàng ta như mũi tên rời cung, bay thẳng ra ngoài.

“Phốc phốc!”

Máu tươi phun ra, sắc mặt Đan Tuyết Kỳ tái nhợt, không thể tin nhìn Cung Vô Y.

“Vì..Vì cái gì...”

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của người đụng vào ta!” Cung Vô Y không giống như lúc đối mặt với Dạ Nhược Ly yêu nghiệt, dung nhan tuyệt thế là một mảnh âm trầm, mắt phượng quét qua Đan Tuyết Kỳ: “Nếu như người không muốn tay của mình nữa, có thể thử xem!”

Đan Tuyết Kỳ ở Đan gia mà nữ nhân được nuông chiều nhất, chưa từng bị người nào khi dễ, nhưng hôm nay lại có người vũ nhục nàng ta, lại là người mà nàng ta yêu hơn mười năm qua.

“Vô Y còn tử, ta si mê chàng như thế sao chàng có thể đối xử với ta như vậy? Ta thua kém nữ nhân kia điểm gì?” ánh mắt Đan Tuyết Kỳ bắt đầu dữ tợn, duỗi ngón tay chỉ Dạ Nhược Ly: “Nàng ngoại trừ vận khí tốt một chút, còn có cái gì? Chỉ là một nữ nhân tục giới mà thôi, sao có thể so sánh với người Thương Khung giới?”

Ánh mắt lạnh lẽo, Cung Vô Y nở nụ cười âm lãnh: “Đúng, nàng là ngoại giới đến, thì sao? Nàng không phải là người Thương Khung giới thì sao? Không có chỗ tốt nhất để tu luyện, không có gia tộc cường đại để che chở, không có danh sư chỉ dẫn, đến nay mới thôi, thành tựu của nàng đều dựa vào chính bản thân mà bước đi từng bước, người cho rằng người có tư cách gì so sánh với nàng?”

Đây là lần đầu tiên Cung Vô Y nói chuyện với nàng ta, nhưng không nội tâm Đan Tuyết Kỳ không hề vui mừng mà lại là một mảnh tro tàn, đau đớn từ lồng ngực lan ra toàn thân.

“Nhưng...” Đan Tuyết Kỳ cắn môi, thanh âm hơi nghẹn ngào: “Không ai có thể yêu Vô Y công tử hơn ta, ta đợi chàng đã nhiều năm như vậy, chàng

thực sự phụ lòng ta hay sao? Vô Y công tử, chỉ cần càng cho phép ta ở cạnh người coi như là tiểu thiếp ta cũng cam lòng.”

Nâng con mắt, Đan Tuyệt Kỳ tràn đầy hy vọng.

Coi như nàng ta cao ngạo nhưng có thể nói ra những lời này cũng đủ chứng minh mảnh tình si đối với Cung Vô Y.

Cung Vô Y quay đầu, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy tia vui vẻ, thanh âm mỉa mai hoặc đến cực điểm, vang vọng khắp bầu trời, làm rung động lòng người.

“Mặc kệ Tiểu Dạ có yêu ta hay không, chỉ cần ta yêu nàng, như vậy là đủ rồi...”

Đúng vậy cho dù trong lòng Dạ Nhược Ly hắt chứa bao nhiêu phần quan trọng cũng không sẽ không ảnh hưởng đến quyết tâm của hắn – yêu thương. Còn có bao nhiêu thâm tình này sao có thể nói thành lời?

Dạ Nhược Ly nao nao, giương mắt nhìn nam nhân tuần mỹ.

Nàng sớm biết Cung Vô Y nặng tình, như không ngờ lại sâu như thế...

“Bất quá Tiểu Dạ nhi nguyện ý vì ta tới Thương Khung giới, đã chứng minh ta có địa vị trong lòng Tiểu Dạ nhi.” Môi đỏ khẽ cười, Cung Vô Y nắm lấy cánh tay Dạ Nhược Ly, trên mặt chưa bao giờ hết nhu tình.

“Nữ nhân, nàng cũng biết khi thấy nàng xuất hiện ở Thương Khung giới, ta thật sự rất hưng phấn, đối với ta mà nói cuộc đời này có nàng làm bạn đã trọn vẹn rồi, nàng cũng là nữ nhân Cung Vô Y ta yêu nhất, cho dù có người dùng toàn bộ thế giới này đổi lấy nàng, ta cũng kiên quyết không đổi.”

Lời thổ lộ giữa ban ngày ban mặt này làm mọi người thật sự choáng váng.

Vô Y công tử Thương Khung giới có ai mà không biết? Ai mà không hiểu? Nghe nói người này tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình, hai mươi mấy năm chưa từng tiếp xúc với nữ tử nào, ai ngờ giây phút này lại tràn ngập nhu tình như thế.

Cái này...Hắn là Vô Y công tử sao?

Dạ Nhược Ly đồng dạng cũng bị lời thổ lộ của hắn làm ngây người, không đợi nàng khôi phục tinh thần Cung Vô Y đã duỗi tay ôm nàng vào ngực, sau đó dung nhan yêu nghiệt phóng đại trước mặt nàng.

Đôi môi mỏng nóng bỏng dán lên, cánh tay của hắn ôm Dạ Nhược Ly thật chặt, tựa hồ như muốn khảm nàng vào trong xương cốt của mình, một đời một kiếp không phân li.

Mọi người đều trừng to hai mắt, bọn hắn thật không ngờ Vô Y công tử lại lớn mật như thế, ở chỗ đông người nhiều ánh mắt như vậy...

Thời khắc này ai cũng không để ý tới Hoàng Viêm Thương yên lặng rời đi.

Nhìn qua hai bóng dáng đang hôn nhau, Đan Tuyết Kỳ siết chặt bàn tay trắng như phấn, con mắt chua xót khó nhìn, trái tim cũng không cách nào kiềm chế, trên đời này tổn thương nhất chính là nhìn thấy nam nhân mình yêu âu yếm với nữ nhân khác.

Đan Minh mặc dù đau lòng cho cháu gái nhưng cũng biết chuyện này lão không nên xen vào.

“Chậc chậc, người trẻ tuổi, thật là...”

Thiên Lưu lắc đầu làm vẻ người lớn nói ra, phối hợp với dáng vẻ tiểu loli 6, 7 tuổi thật buồn cười, nhưng lại không có ai dám cười nhạo nó, trừ khi không muốn sống nữa.

Thật lâu sau, Cung Vô Y mới buông lỏng, bên môi nở ra nụ cười yêu nghiệt thật vui vẻ: “Tiểu Dạ, tiếp đó chúng ta sẽ tiếp tục nhưng cần giải quyết sự việc này trước.”

Khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, vô thức lui về sau hai bước, muốn cách xa yêu nghiệt một chút.

Mồ yêu nghiệt cũng không để ý, câu môi cười cười, chậm rãi quay người, dung nhan yêu nghiệt vui vẻ nhìn thấy Đan Tuyết Kỳ ngay lập tức trầm xuống.

“Nếu người thiếu nam nhân như thế, ta liền thỏa mãn người.”

Tâm run lên bần bật, thời khắc này Đan Tuyết Kỳ không tin Cung Vô Y nói chuyện đó là muốn nạp nàng ta làm tiểu thiếp.

Cung Vô Y cười âm hiểm, con mắt xoẹt qua đám người kia, thanh âm trầm thấp chậm rãi vang vọng đến đường chân trời: “Chư vị, Đan Tuyết Kỳ giao cho mọi người, các người muốn làm gì thì cứ làm cái đó, không cần lo lắng bị Đan gia trả thù, bởi vì từ nay về sau Đan gia không hề tồn tại ở Thương Khung giới!”

Mọi người nghe ý tứ trong đó con mắt không khỏi sáng ngời, ánh mắt thêm thường nhìn sắc mặt tái nhợt của Đan Tuyết Kỳ.

Cho dù như thế nào mỹ mạo và thiên phú của Đan Tuyết Kỳ ở Thương Khung giới đều xếp hạng nhất, đương nhiên sự xuất hiện của Dạ Nhược Ly là ngoại lệ, bởi vì nàng biến thái không phải người, dung mạo lại càng độc nhất vô nhị.”

Nếu có thể cùng Đan Tuyết Kỳ trải qua một đêm xuân, cũng không uổng phí công bọn hắn tới đây.

Nhưng nghĩ tới thực lực Huyền Hoàng của nàng ta, bọn hắn có chút e sợ...

Cung Vô Y sao có thể không hiểu điều bọn hắn đang kiêng kị? Lúc này phát ra một luồng khí thể cường đại đánh thẳng vào Đan Tuyết Kỳ.

Nao nao, Đan Tuyết Kỳ hoảng sợ giương mắt nhìn khí tức bá đạo xông vào cơ thể, sau đó nàng ta cảm giác được “BA~” một tiếng, đan điền bị vỡ vụn rồi.

Đan điền vỡ vụn tương đương với cả đời này chỉ có thể là phế vật.

“Không!”

Hai mắt Đan Minh đỏ bừng, tuyệt vọng hét lên, thấy lão và Đan trưởng lão sắp hành động thì khí tức Huyền thánh đã bao phủ trên đỉnh đầu hai người, bọn hắn không hề hoài nghi nếu khí tức này áp xuống, bọn hắn chắc chắn sẽ thành thịt nát.

Hối hận, thời khắc này bọn hắn chưa bao giờ hối hận như thế...

Nếu như có thể bắt đầu lại một lần nữa, bọn hắn quyết sẽ không đối địch với nữ nhân này.

--- -----editor: aries mai----

Đồng thời, Đan gia Thánh Thiên thành, trong thư phòng xa hoa, nam nhân trung niên lật tin thư trong tay, không khỏi cau mày, càng cau càng chặt, cuối cùng bỏ thư tin lên bàn.

“Không nghĩ tới phụ thân lại nói ta tra thân phận của nữ tử này, nữ nhân Vô Y công tử thành thân ở bên ngoài, tuổi còn trẻ mà đã đạt được thực lực Huyền Hoàng đỉnh phong, lại giết chết trưởng lão tiên nhân, nàng đối với Đan Tuyết Kỳ uy hiếp quá lớn, ta phải đi bẩm báo với phụ thân.”

“Không xong rồi, việc lớn không xong rồi...”

Nam tử trung niên định cất bước thì người hầu vội vã chạy vào, gã cũng chẳng chờ nam tử trung niên mở lời răn dăn đã đem sự việc xảy ra ở quảng trường nói hết cho nam tử kia nghe.

Nghe người hầu nói hết, sắc mặt nam tử trung niên tái nhợt.

Người hầu này cực kì trung thành và tận tâm, gã không có lý do gì để hoài nghi.

“Nguy rồi, nếu thật sự như thế...” Con mắt khê chớp, nam tử trung niên siết chặt tay: “Không được, ta phải rời khỏi Thương Khung giới, hôm nay cũng chỉ ở tiên nhân mới có chỗ cho ta dung thân, huống chi nữ nhân kia cũng từng giết người tiên nhân, tiên nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, mà theo thư tín cho biết nữ nhân này coi trọng nhất là người thân, nếu như người thân của nàng gặp nguy hiểm, nàng nhất định sẽ rời khỏi Thương Khung giới, tới lúc đó...”

Trong mắt xoẹt qua tia âm hiểm, nam tử trung niên nhìn lại ngôi nhà nhiều năm sinh sống, nắm chặt tay nói: “Phụ thân, Tuyết Kỳ, các người yên tâm, nếu như các người chết, ta nhất định sẽ báo thù cho các người.”

Gã không kinh động tới ai, vụng trộm rời khỏi Đan gia.

Trước lúc rời đi, nam tử trung niên đi đến quảng trường, giấu mình trong rừng người chẳng chịt nhìn trộm một cái, nhìn thấy tình thế quả thật như thế liền âm thầm hạ quyết tâm, gã nhất định sẽ báo thù.

Chuyện ngày hôm nay xảy ra rất nhanh đã truyền đi khắp Thánh Thiên thành, thậm chí khu vực lân cận xung quanh cũng biết.

Thánh Huyền sơn, Lam trưởng lão đã đứng đợi từ lâu, nhìn thấy Dạ Nhược Ly liền nở nụ cười, nhiệt tình nghênh đón.

“Ha ha, chuyện xảy ra ở quảng trường đã đến chỗ Thánh Huyền sơn rồi, không ngờ người còn là Luyện đan sư, xem ra chúng ta phải gọi người là Nhược Ly đại sư rồi.”

“Nhược Ly đại sư, người muốn luyện đan cứ để cho ta hỗ trợ.”

“Hừ, Đan trưởng lão thật đáng chết, ta sớm đã không thuận mắt rồi, còn dám so đan dược với Nhược Ly đại sư, cái này với muốn tìm cái chết có khác gì nhau?”

“Nhược Ly đại sư...”

Chúng trưởng lão nhiệt tình, cho dù là Dạ Nhược Ly cũng chịu không được, nàng vươn tay ngăn lời bọn họ nói, có chút đau đầu vượt thái dương.

“Nếu các người ta hỗ trợ luyện đan được thì tự chuẩn bị dược liệu tốt đi rồi tìm ta.”

Bọn họ chính là đợi câu nói này, nghe thấy Dạ Nhược Ly cam đoan lập tức tươi cười như hoa, hiển nhiên tâm tình đặc biệt tốt.

Lúc này bọn họ cảm thấy vô cùng may mắn, ngay từ đầu đã đứng về phía nàng, thành công chiếm được hảo cảm của nàng, bằng không với tính cách của nàng, muốn nàng hỗ trợ luyện đan, căn bản không có khả năng a.

Càng làm bọn họ không ngờ tới chính là nữ nhân Vô Y công tử thành thân ở bên ngoài, lại biến thái như thế.

Cũng đúng, ngoại trừ nàng, có ai xứng đôi với Vô Y công tử hơn nữa? Bọn họ đã sớm biết với ánh mắt của Vô Y công tử, bị hắt nhìn trúng nhất định không tầm thường.

“Ha ha, Nhược Ly đại sư, chúng ta không quấy rầy nữa, nếu như người muốn tìm người trợ thủ có thể hoan nghênh đến tìm ta, ta cực kì cam tâm

tình nguyện cực.

Ngô trưởng lão ngáp một cái, nhìn Dư trưởng lão, đều vui vẻ rời đi.

--- -----editor: aries mai-----

Màn đêm buông xuống, ánh trăng màu sữa chiếu rọi khắp nơi, xuyên vào khuê phòng chọc người.

“Có thể một chiêu đánh bại Tuyết Kỳ tiểu thư, ít nhất cũng là Huyền Hoàng, thậm chí luyện đan cũng vượt qua Đan trưởng lão, lại có vận may kí khế ước với Thiên Lưu đại nhân, thế nhưng, nàng chỉ mới 20 tuổi...”

Trong phòng, nữ tử áo phấn nằm chặt nằm đấm, dung nhan xinh đẹp là một mảnh không cam lòng.

“Sớm biết như thế, mấy tháng trước cho dù có đắc tội với Vô Y công tử cũng phải phái người trở lại giết nàng, bất quá nàng chỉ là nữ nhân tục giới mà thôi, dựa vào cái gì mà thiên tài? Lại dựa vào cái gì mà chiếm lấy Vô Y công tử?”

Nếu người Vô Y công tử thành thân là Tuyết Kỳ tiểu thư, cho dù nàng ta có đau lòng nhưng sẽ không tức giận như vậy, nữ nhân kia chỉ là nữ nhân tầm thường, nữ nhân tục giới dựa vào cái gì mà chiếm được sự sủng ái của Vô Y công tử?”

Chỉ là nữ tử áo phấn cho dù thế nào cũng không nghĩ tới nữ nhân mình xem thường sớm đã có thực lực cường đại, hôm nay muốn giết nàng căn bản không có khả năng.

“Ai?” Đột nhiên, nữ tử áo phấn như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt cảnh giác nhìn bên ngoài: “Ai ở đó? Đi ra cho ta!”

Dưới ánh trăng, áo đen xoẹt qua, nhìn thấy người đi tới, nữ tử áo phấn nao nao, trong mắt hiện lên tia bối rối: “Đại...Đại sư huynh, sao huynh lại ở chỗ này?”

Hoàng Viêm Thương nhìn nữ tử áo phấn, gương mặt anh tuấn lộ vẻ tàn khốc: “Người muốn giết nàng? Nàng không phải là người người có thể động vào, đồng thời cũng không phải là người người có thể đả thương được, nếu như để ta nghe thấy lời kia thêm một lần nữa, như vậy, người chỉ có con đường chết, Cung Vô Y không ghét người, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

“Đại...Đại sư huynh...” Thân thể mềm mại run lên, nữ tử áo phấn cúi đầu: “Đại sư huynh, từ nay ta sẽ không như thế nữa, van xin huynh, đừng nói chuyện này cho Vô Y sư huynh biết...”

“Đây là cơ hội cuối cùng!” trong mắt Hoàng Viêm Thương lóe lên tia lãnh khốc, thanh âm trầm thấp khàn khàn, chậm rãi vang lên trong màn đen: “Ta tới tìm người vì chuyện khác!”

Nao nao, nữ tử áo phấn ngẩng đầu: “Cái gì?”

“Người thích Cung Vô Y.”

Một câu kia không phải là hỏi, mà là khẳng định, giống như đang nói sự thật.

“Người không cần phủ nhận, chuyện này không ai không biết, lần này ta tới đây là để giúp người.” Trong mắt lãnh khốc lướt qua một tia âm hiểm, Hoàng Viêm Thương vừa nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay liền cảm thấy khó chịu.

Buông nắm tay ra, y lấy một viên thuốc từ trong vạt áo, nói: “Người chỉ cần pha cái này vào trong nước trà cho Cung Vô Y uống thì mộng tưởng sẽ trở thành sự thật!”

Nữ tử áo phấn sáng ngời, sắc mặt lại hơi do dự: “Thế nhưng, Vô Y sư huynh là Huyền thánh, làm sao có thể lừa được huynh ấy?”

“Yên tâm, hiệu lực của đan dược này không mạnh, lại không màu không mùi, cho nên rất khó phát hiện ra, hơn nữa mặc dù là Luyện đan sư cũng không chế ra giải dược.”

Do dự một chút, nàng ta vẫn quyết định mạo hiểm, nếu như thành công, như vậy...

“Được, ta nguyện ý thử một lần.”

Tiếp nhận đan dược, nữ tử áo phấn kiềm chế nội tâm kích động, đi về phòng Cung Vô Y.

Nhìn nữ tử rời đi, Hoàng Viêm Thương cười lạnh, với tính cách của nàng, nếu phát hiện Cung Vô Y xảy ra quan hệ với nữ nhân khác thì cả đời này Cung Vô Y cũng khó có khả năng có được nàng.

Truyền nhân Thương Khung giới y cũng không muốn tranh giành nhưng mà nàng, y nhất định phải có được.

Chỉ có như vậy, mới là sự đả kích tốt nhất đối với Cung Vô Y.

Thế nhưng Hoàng Viêm Thương thực sự đã xem thường Cung Vô Y rồi, khúc giác của Huyền thánh cực kỳ nhạy cảm, sao có thể so sánh với cường giả bình thường?

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu vào khuôn mặt tuần mỹ yêu nghiệt, nam tử đang khoanh chân ngồi bỗng mở mắt, ngón tay thon dài khẽ xoa môi đỏ, bên môi nở ra nụ cười mỉa mai.

“Tiểu Dạ, lần này nàng trốn không thoát khỏi tay ta...”

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, thần sắc Cung Vô Y lạnh lẽo, con người âm lãnh hướng ra phía ngoài: “Ai?”

“Vô...Vô Y sư huynh, ta phụ mệnh sư phụ tới đây, ta có thể vào không?”

Nhường mảy, Cung Vô Y không để ý đến người ngoài cửa, nhắm mắt lại, những lúc này một hương vị như có như không xuyên qua khe cửa truyền vào.

Mở mắt, sắc mặt Cung Vô Y âm trầm, khí thế cường đại hướng về cửa thăm dò, đột nhiên hẩn đường như phát hiện ở chỗ không xa có một luồng khí tức không rõ ràng đang theo dõi hẩn, tâm đột nhiên khẽ động, vội vàng thu hồi khí tức.

Mắt phượng xoẹt qua tia tính toán, khóe môi Cung Vô Y chậm rãi mở ra: “Vào đi!”

Dưới ánh trăng, Hoàng Viêm Thương lạnh lùng nhìn đóng chặt cửa, khi thấy nữ tử áo phấn tiến vào cũng không có đi ra, trong lòng phát ra tiếng cười lạnh, quay người biến mất trong bóng tối.

Sau khi trở về, Dạ Nhược Ly lại tới chỗ ngôi nhà nhỏ hai tháng trước mà tới chỗ Thương Quỳnh an bài cho nàng.

Nàng đang muốn nghỉ ngơi thì lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một bộ hắc y nhân đập vào mắt.

Nhìn thấy người tới, Dạ Nhược Ly nhíu mày, có lẽ do Cung Vô Y nên nàng đối với Hoàng Viêm Thương có chút hảo cảm, vì vậy thanh âm cũng ôn hòa: “Có việc?”

Chẳng biết tại sao nhìn dáng vẻ xa cách ngàn dặm của nàng, Hoàng Viêm Thương cảm thấy vô cùng không thoải mái, thậm chí còn tức giận.

Nắm chặt tay, y ngăn chặn nội tâm không cam lòng cùng lửa giận, nói: “Vừa rồi, ta nhìn thấy có nữ nhân tiến vào phòng Cung Vô Y, chậm chạp vẫn chưa ra, ta chỉ hảo cảm nhắc người một câu.”

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Hoàng Viêm Thương, Dạ Nhược Ly lạnh giọng nói: “Người vì chuyện này mà đến đây? Vậy người có thể đi rồi.”

Hoàng Viêm Thương sững sốt, mày kiếm hơi nhú: “Người không nhìn qua?”

“Tại sao ta phải đi?” Lạnh lùng cười, Dạ Nhược Ly lộ giọng điệu kiên định: “Người không biết hẳn mới có thể nói ra những lời này, thế nhưng ta biết rõ, nguyên nhân chính là biết rõ cho nên ta tin tưởng hẳn.”

Dạ Nhược Ly tín nhiệm Cung Vô Y như thế lại làm Hoàng Viêm Thương đốt lên tia lửa giận, bất kể như thế nào y nhất định phải phá hư tình cảm của bọn họ, như thế mới khiến cho Cung Vô Y gượng dậy không nổi!

Từ đầu đến cuối, Hoàng Viêm Thương đều cho rằng y tức giận là vì phải tranh giành với Cung Vô Y, nhưng lại không hề phát hiện ra cảm giác của y đối với Dạ Nhược Ly đang dần thay đổi.

“Có lẽ Cung Vô Y sẽ không phản bội người, nhưng nữ nhân kia có cầm một viên đan dược, đan dược này hoàn toàn có khả năng làm Cung Vô Y mất đi sự khống chế, mà không nam nhân này ăn đan dược này lại có thể thờ ơ với nữ nhân ở trong phòng.”

Nghe vậy, thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, ánh mắt như băng nhìn Hoàng Viêm Thương: “Chuyện này có quan hệ tới người? Hoàng Viêm Thương, người sẽ vì hành động ngày hôm nay mà hối hận!”

Nhìn thấy bóng dáng dần xa của Dạ Nhược Ly, Hoàng Viêm Thương có cảm giác cả cuộc đời này nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho y...

Nghe thấy Hoàng Viêm Thương nói, Dạ Nhược Ly biết rõ đan dược Cung Vô Y ăn vào có công dụng gì, nàng đương nhiên không lo lắng Cung Vô Y mất khống chế, cho dù có nữ nhân trong phòng, hẳn cũng có thể khống chế rất tốt.”

Thế nhưng có một loại đan dược trong thời gian dài không có giải dược sẽ bị mất mạng.

Nếu như Cung Vô Y có chuyện gì, nàng nhất định sẽ khiến những người tham gia chuyện này phải trả giá thật thê thảm.

Áp chế lo lắng trong lòng, Dạ Nhược Ly dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía gian phòng Cung Vô Y, ngay lúc nàng đẩy cửa bước vào thì một thanh âm hấp dẫn truyền vào tai nàng.

“Tiểu Dạ, rốt cuộc nàng cũng tới, vi phu chính là chờ nàng tới cứu mạng.”

Cung Vô Y ngồi khoanh chân trên giường, vốn gương mặt đã cực kì tuần mỹ yêu nghiệt nhưng vì do xuân dược nên lại càng mị hoặc, thậm chí lúc đang nói chuyện cũng chứa tia hỗn hển.

Trong góc phòng, nữ tử áo phấn hiển nhiên đã hôn mê từ lâu.

Xiêm y của nàng ta sạch sẽ như lúc ban đầu, người sáng suốt nhìn vào sẽ thấy hai người không hề xảy ra chuyện gì.

Dạ Nhược Ly cũng không thèm liếc mắt một cái, thân hình lóe lên đến bên cạnh Cung Vô Y, kiểm tra thân thể của hắn, nhẹ nhàng thở ra: “Người nhẩn nhịn cả đêm sẽ không có việc gì, nếu người không có gì đáng ngại, ta đi được rồi!”

Đi? Cứ như thế mà đi? Nàng đi rồi thì mưu kế của hắn chẳng phải không thực hiện được sao?

Thân hình Cung Vô Y lóe lên, ngăn trước mặt Dạ Nhược Ly, chặt chẽ xoa tay nàng, sắc mặt tràn đầy đau đớn: “Tiểu Dạ, nàng nhẫn tâm bỏ mặc ta như thế?”

Bộ dạng thống khổ của hắn, thật sự khiến Dạ Nhược Ly không đành lòng.

Thấy khổ nhục kế của mình có hiệu quả, Cung Vô Y nở nụ cười mỉa mai hoặc, tiến tới tai nàng, giọng điệu mập mờ đến cực điểm: “Tiểu Dạ, dù sao chúng ta cũng đã bái đường, thuận tiện qua ả này động phòng luôn nha.”

Hắn chờ đợi ngày này, đã đợi rất lâu, nếu như không phải tính kế với Dạ Nhược Ly, sao hắn có thể để nữ nhân kia vào phòng?

Dạ Nhược Ly nao nao, cuối cùng cũng gật đầu, dù sao nàng cũng đã đồng ý với hắn, lần này giúp hắn một lần a, miễn cho hắn thống khổ.

Có được sự đồng ý của Dạ Nhược Ly, trong lòng Cung Vô Y cũng thật vui vẻ, ôm lấy Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng đặt lên giường, động tác cẩn thận từng chút một, tựa hồ như trong tay hắn là vật phẩm trân quý nhất.

Nhìn động tác của Cung Vô Y, tâm Dạ Nhược Ly đột nhiên khẩn trương.

Cho dù đối mặt với cường địch cũng chưa bao giờ khẩn trương như thế.

Cung Vô Y trực tiếp cúi người xuống, dán đôi môi mỏng lên người Dạ Nhược Ly, mắt phượng chứa đầy nhu tình, đang muốn cởi bỏ xiêm y...

Xuất phát từ bản năng, Dạ Nhược Ly nâng chân lên, đập Cung Vô Y một cái thật mạnh.

“Phanh!”

Một tiếng trầm đục, rõ ràng truyền vào tai hai người.

Dạ Nhược Ly cũng mặc kệ gương mặt tái nhợt của Cung Vô Y, trực tiếp nhảy dựng lên, ngay cả tóc tai cũng không kịp sửa sang, vội vàng hấp tấp chạy về phía cửa.

Lúc này, gương mặt tuần tú của Cung Vô Y đen kịt, khóe miệng đau co rút, bàn tay nắm chặt lại phát ra tiếng giòn tan.

“Nữ nhân! Nàng mưu sát chồng! Nếu như ta bị tuyệt tử tuyệt tôn thì nàng cũng không có con đâu.”

Ngoài cửa, ánh mắt Hoàng Viêm Thương rơi trên người Dạ Nhược Ly, khi nhìn thấy đầu tóc rối bời kia, một khí tức táo bạo bộc phát ra, hung hăng nện vào cây cổ thụ bên cạnh.

Không cần nghĩ cũng biết, bên trong đã xảy ra chuyện gì...

“Cung Vô Y!” Chặt chẽ siết tay, thời khắc này Hoàng Viêm Thương phát ra hận ý nồng đượm đối với Cung Vô Y, cặp mắt lãnh khốc tràn đầy ngoan lệ: “Toàn bộ những gì của ngươi, ta nhất định sẽ đoạt được.”

Tất cả, tự nhiên cũng có nàng.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Dạ Nhược Ly Phần Nộ

Ngoài Thương Khung giới thì nơi này chính là nơi thần bí nhất Huyền Vũ đại lục

Hoàn cảnh hiểm ác, địa thế âm ỉ, nhưng huyền khí cực kì dồi dào, bất quá có rất ít huyền giả đến đây tu luyện, chỉ vì nơi này chính là một trong hai thế lực mạnh nhất – nơi ở của tiên nhân.

Thế nhưng hôm nay ở bên ngoài lại có một nam tử trung niên đứng đó.

“Ai?”

Nam tử trung niên vừa bước chân vào phạm vi, nhất thời một tiếng nói vang vọng truyền tới làm nam tử trung niên dừng bước chân.

“Vị đại nhân này, ta là Đan gia Đan Thanh Thiên của Thương Khung giới, có chuyện quan trọng cần bái kiến Tiên Đế bệ hạ.” Đan Thanh Thiên ôm quyền, sắc mặt cung kính, trong mắt lại chứa tia lo nghĩ.

“Chờ đó.”

Người cũng không xuất hiện, chỉ có tiếng nói vang lên, bỏ lại một câu xong biến mất.

Lúc này, ở trong Tiên Cung, ngồi trên băng Ngọc Long là một nam tử trung niên tuần lã uy nghiêm, thân hình khôi ngô, nam tử này mặc một

bộ áo bào long văn trắng, ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, toàn thân tản mát ra luồng khí phách cường đại.

“Thương Khung giới có tin tức truyền đến?”

Thanh âm lạnh lùng, phá vỡ cung điện yên tĩnh.

Nghe vậy, lão giả áo bào trắng chậm rãi tiến tới, ôm quyền, lộ vẻ cung kính: “Bệ hạ, điện hạ đột nhập vào Thương Khung giới, chắc hẳn không bao lâu nữa có thể mở được không gian thần bí kia, đánh vỡ phòng hộ của Thương Khung giới, lúc đó Thương Khung giới và không gian thần bí kia sẽ là của chúng ta.”

“Ân, với thực lực của y, chỉ cần không gặp những người trên Thánh Huyền sơn chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

Tiên Đế nhẹ gật đầu, cho dù thế nào hẳn ta chỉ có mình y là đệ tử, đối với đệ tử này vẫn rất tin tưởng.

Đúng lúc này ngoài cung điện có một đệ tử tiên nhân vội vàng đi vào, ôm quyền nói: “Bệ hạ, có một người tự xưng là Đan gia của Thương Khung giới cầu kiến.”

“Đan gia Thương Khung giới?” mày kiếm hơi nhíu, uy nghiêm lãnh khốc xoẹt qua tia nghi hoặc: “Đan gia ở Thương Khung giới cũng được cho là danh môn vọng tộc, không biết vì sao hôm nay lại tới đây? Cho dù thế nào trước tiên cứ cho tiến vào đi, ta cũng muốn xem người Đan gia tới đây có chuyện gì, một con sâu con kiến mà thôi, có thể làm được gì cơ chứ?”

“Vâng, bệ hạ.”

Người nọ lại ôm quyền, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Một lát sau, Đan Thanh Thiên dưới sự dẫn dắt của tên đệ tử tiến vào cung điện, lúc gã vừa bước vào liền bị một khí thể cường đại bao phủ làm gã toát mồ hôi lạnh.

“Người là ai?”

Ánh mắt uy nghiêm nhìn Đan Thanh Thiên, trong lúc nói chuyện khí thể cường đại lại càng gia tăng, bao phủ toàn bộ lên đỉnh đầu gã.

“Bịch!”

Không chịu nổi áp bách, Đan Thanh Thiên đột nhiên quỳ rạp xuống, run run rẩy rẩy mà nói: “Bẩm...Bẩm báo Tiên Đế bệ hạ, ta tới nơi này là có chuyện quan trọng muốn nói cho các người biết, sự việc kia lại đang thành kỳ ngộ...”

“Ah?” Nhú mày, trong mắt Tiên Đế xoẹt qua ý tứ hàm xúc không rõ ràng: “Người nói nghe một chút.”

“Là như thế này, bệ hạ.” Hung hăng nuốt nước miếng, Đan Thanh Thiên kiềm chế nội tâm đang kinh hoàng, lại suy nghĩ đến lý do thoái thác nói ra: “Đoạn thời gian trước ở Thương Khung giới chúng ta xuất hiện một tên biến thái, nàng chưa được 20 tuổi đã đạt đến Huyền tôn, lại là người giỏi luyện đan, mà ngay cả Đan gia ta cũng chịu thiệt thòi từ tay nàng...”

Tiên Đế không nói gì, con người ác liệt tập trung nhìn Đan Thanh Thiên.

“Ta nghe nói, nàng còn được Thần truyền thừa, như thế cũng thật biến thái.” Nói đến đây, trong mắt Đan Thanh Thiên lộ tia âm hiểm: “Ai có được Thần truyền thừa đại biểu cho việc người đó có thể thăng lên làm Thần, bằng không thì một chỗ huyền khí mỏng manh như vậy sao có thể có được tên biến thái như thế?”

Kỳ ngộ tấn chức Thần?

Tâm Tiên Đế khê động, nếu như, đúng như lời gã nói, như vậy...

Dù sao, thành Thần là mơ ước của tất cả mọi người, cho dù là tiên sư Tiên Đế cũng không có khả năng không kích động.

Hắn ta đang suy nghĩ, những lời nói kia, cũng không thể tin tưởng được.

“Bệ hạ, việc này không phải không có căn cứ.” Thấy Tiên Đế có biểu lộ buông lỏng, Đan Thanh Thiên khê động, tiếp tục nói: “Bệ hạ cũng biết Thiên Lưu đại nhân Thương Khung giới? Linh hồn của nàng ta bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng lại được nữ nhân kia chữa khỏi, ngoại trừ Thần liệu có ai có thể luyện chế ra đan dược chữa trị linh hồn? Cho nên ta khẳng định nàng có được Thần truyền thừa.”

“BA~”

Tiên Đế vỗ mạnh lên bàn, lão nắm chặt năm đấm, sắc mặt tái nhợt nhìn Đan Thanh Thiên, dừng lại một chút rồi mới nói: “Người nói cái gì? Tổn thương của Thiên Lưu đã được hồi phục?”

Làm sao có thể? Năm đó hắn ta hạ thủ, sao không biết được thương thế nghiêm trọng đến mức nào?

Khi đó nếu không phải là đánh lén, sợ là khó làm nàng ta bị thương được, vài năm qua tu vi của hắn ta đã đạt đến giới hạn của Huyền thánh cao cấp, cách đỉnh phong một bước nhỏ nữa.

Nhưng lúc chính bản thân không thể đột phá lên đỉnh phong, muốn chính diện đánh thẳng nàng ta cực kì khó khăn, mà đánh lén cũng không sử dụng được!

Đáng giận, nữ nhân kia lại phá hỏng chuyện tới của hắn ta! Thương thế Thiên Lưu đã hồi phục muốn đoạt lấy Thương Khung giới lại thập phần khó khăn hơn.

“Nếu người đã tới đây chắc cũng đã nghĩ ra biện pháp đối phó với nàng? Không biết nàng đang ở Thương Khung giới thì làm sao ra tay?”

Hắn ta hỏi chuyện đó tương đương với việc đồng ý tương trợ, đây không nghi ngờ gì chính là tin tức tốt nhất từ khi rời khỏi Thương Khung giới tới nay, nhưng Đan Thanh Thiên cũng không chút vui mừng, nhường mày.

“Bệ hạ, nữ tử kia trọng tình thân, chỉ cần bắt người nhà của nàng, nàng không thể không cúi đầu xưng thần, hơn nữa mấy vị trưởng lão tiên nhân cũng là do nàng giết.”

Mày kiểm hơi nhú, khuôn mặt Tiên Đế vô cùng tức giận.

Đan Thanh Thiên cũng ý thức được mình nói sai ở đâu, thân thể không nhịn được mà run rẩy, ánh mắt hoảng sợ nhìn Tiên Đế.

Với tính cách kiêu ngạo của Tiên Đế có khả năng cho phép người ngoài nói tới chuyện trưởng lão tiên nhân bị đánh bại sao? Hy vọng Tiên Đế nể tình gã mang theo tin tức quan trọng mà tha cho gã một mạng.

Khí thế cường đại chậm rãi thu lại, khuôn mặt cũng dần dần thu hồi, khoát tay áo, lãnh khốc nói: “Người lui xuống trước đi, chuyện này, trầm tư có chủ trương.”

Tin tức trưởng lão tiên nhân bị giết, hắn ta cũng mới nghe được sau khi xuất quan, rồi bị chuyện ở đây quần lấy, cho nên lần này chính là tính nợ cũ lẫn nợ mới chung một lần.

Lúc Đan Thanh Thiên rời đi, lão giả bên cạnh Tiên Đế nghi hoặc cau mày: “Bệ hạ, ngài cho rằng người theo lời thần truyền nhân, là thật hay giả?”

“Mặc kệ là thật hay giả, nàng giúp Thiên Lưu là thật, chỉ dựa vào điểm này nhất định phải chết!” Sát ý mãnh liệt theo thân thể mà phát ra, Tiên Đế

đứng dậy khỏi ghế băng Ngọc Long, sắc mặt uy nghiêm ngưng trọng: “Vì đảm bảo đạt được mục đích, lần này trăm sẽ đích thân ra tay.”

Lão giả kinh ngạc nhìn Tiên Đế, lão không ngờ Tiên Đế lại đặt tâm tư vào chuyện này, xem ra gia tộc nàng lần này xong rồi, ai bảo cứu ai không cứu lại đi cứu đại địch của Tiên Đế...

Trên phiên lục địa này chỉ có duy nhất Thiên Lưu Thương Khung giới mới có khả năng đối địch lại bộ hạ, vì muốn hoàn thành dã tâm thống trị đại lục nhất định bộ hạ sẽ không để nàng sống...

Huống chi mới từng ấy tuổi đã có thành tựu như vậy, nữ tử này so với Thiên Lưu còn nguy hiểm hơn.

Mấy ngày nay, Dạ Nhược Ly có cảm giác không yên trong lòng, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra, nhưng nàng cũng không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì lại khiến nàng bất an như vậy.

“Chẳng lẽ, Đan Thanh Thiên?”

Dạ Nhược Ly nhíu mày, Đan Thanh Thiên là một khối u ác tính, phải mau chóng diệt trừ.

Một ánh sáng màu trắng lóe lên, Bạch Hổ bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, ánh sáng màu trắng bao phủ bóng dáng thon dài, áo trắng bông bành, trong mắt lạnh lùng lại lóe lên tia ôn nhu.

“Chủ tử, người không vui?”

Ngẩng đầu, nhìn đêm tối, Dạ Nhược Ly thở dài: “Bạch Hổ, ta cảm giác được có chuyện gì đó sắp xảy ra.”

“Mọi thứ đã có ta và bọn Thanh Long lo, cho dù phát sinh chuyện gì, chúng ta sẽ dùng cả tính mạng để bảo hộ người.”

Giờ phút này biểu lộ của Bạch Hổ đặc biệt chăm chú, dung nhan lạnh lùng ưu nhã, nhưng chưa bao giờ hết kiên định, mà lời hăn cũng chính là tiếng lòng của đám Thanh Long.

“Bạch Hổ, đừng nói chuyện!” Biển sắc, Dạ Nhược Ly nhìn bầu trời đêm, con người phẳng phất như nhìn thấu đêm tối, cứ như vậy cho tới sáng.

Trong bóng tối, bộ áo trắng hiện lên rõ ràng nhất, nam tử hai tay chấp sau lưng, dung nhan tuấn mỹ dưới ánh trăng lại toát lên tia lạnh lùng, mà quanh thân y cũng phát ra hàn khí làm người khác không dám lại gần.

“Thánh Dạ, sao người lại ở đây?”

Dạ Nhược Ly sững sờ, tựa hồ như không ngờ được Thánh Dạ sẽ xuất hiện ở Thánh Huyền sơn.

“Ta tới đây để nói người biết một chuyện.” Đồng tử lạnh như băng lặng yên xoẹt qua tia sáng kỳ lạ, Thánh Dạ trầm mặc một lát, thanh âm lạnh như băng vang lên: “Đan Thanh Thiên đã tới chỗ tiên nhân, muốn liên hợp với tiên nhân đối phó với người.”

“Cái gì?” Sắc mặt Dạ Nhược Ly biến đổi, nắm chặt tay, một luồng sát khí cường đại khuếch tán ra ngoài: “Đan Thanh Thiên, gã quả nhiên đã rời khỏi Thánh Huyền sơn, khó trách lúc Đan gia bị diệt, chỉ có gã là biến mất, thì ra...”

Ngăn chặn nội tâm tức giận, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, nói: “Thánh Dạ, cho dù người làm sao biết được tin tức này ta cũng phải cảm tạ người, hôm nay Dạ Nhược Ly ta thiếu người một món nợ ân tình.”

Nhìn Dạ Nhược Ly, Thánh Dạ xoay người rời đi, bóng dáng thon dài chậm rãi biến mất trong đêm tối, sau đó thanh âm lạnh như băng xoẹt ngang bầu trời, truyền vào tai Dạ Nhược Ly: “Không cần, lúc trước người cũng đã cứu ta!”

Chỉ vì muốn trả món nợ ân tình lúc trước mà y mới tới đây báo tin.

Từ nay về sau bọn hăn không ai nợ ai nữa...

Thánh Dạ vừa đi không lâu thì Cung Vô Y đẩy cửa bước vào, rất nhanh vọt tới trước mặt Dạ Nhược Ly, dung nhan yêu nghiệt đầy lo lắng: “Tiểu Dạ, nàng không sao chứ? Ta vừa mới cảm nhận được...”

“Yêu nghiệt, ta phải về Ly Phong quốc một chuyến.”

Dạ Nhược Ly quay đầu, nắm chặt quyền, cắt đứt lời nói của Cung Vô Y.

“Tiểu Dạ, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Mày mảnh hơi nhú, mắt phượng dài hẹp nhìn chăm chú Dạ Nhược Ly, thanh âm lo lắng: “Ta và nàng cùng về.”

“Được, ta đi tìm Thiên Lưu, sau đó chúng ta cùng đi.”

Thời điểm màn đêm buông xuống Thiên Lưu đang ở cùng mấy vị trưởng lão, trong thời gian này Thiên Lưu chỉ điểm cho mấy vị trưởng lão kia, mặc dù chưa đột phá nhưng cách thời điểm đột phá không xa.

Nghe nói thân nhân Dạ Nhược Ly gặp nguy hiểm, chúng Lam trường lão lập tức xung phong đi trước, có cường giả Huyền tôn hỗ trợ Dạ Nhược Ly cũng yên tâm hơn.

Chi môn thông ra thế giới bên ngoài chính là Thiên Lân thành.

Vốn Dạ Nhược Ly nên đi chào hỏi Lam Tùy Lạc nên sự việc khẩn cấp đương nhiên không thể dừng lại được, giờ phút này nàng thầm ước có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Ly Phong quốc.

“Cha, mẹ, Phong nhi, còn có mọi người, các người vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, nếu không ta chắc chắn sẽ nhuộm máu khắp tiên nhân.”

Ngẩng đầu nhìn trời xanh, Dạ Nhược Ly xiết chặt tay, sát ý ngập trời tràn đầy trong tim, lửa giận trong lòng không cách nào khống chế, nếu như thân nhân của nàng thiếu đi một sợi tóc nàng nhất định phải bắt đám người kia trả một cái giá thật thê thảm!

--- -----editor: aries mai-----

Trong Nam Vương phủ, tất cả mọi người đều không hề biết nguy hiểm đang gần kề, vẫn yên tĩnh an hòa như trước.

Hôm nay ở Nam Vương phủ tuy không có Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y nhưng không ai dám xem thường bởi ở đây có nhạc phụ cùng nhạc mẫu tương lai của Nam Vương Cung Vô Y còn có huyền lực trong gia tộc.

Bởi vậy đã định vị trí của bọn họ ở Ly Phong quốc thật sự rất lớn.

“Người ở bên trong mau lăn hết ra đây!”

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, bên ngoài Nam Vương phủ bỗng vang lên một tiếng quát lớn, như tiếng sấm cuồn cuộn, trực tiếp làm mọi người ở Ly Phong quốc đều chạy tới trước cửa Nam Vương phủ, kinh ngạc nhìn.

“Chẳng lẽ đám người này không biết những người trong kia không nên chọc vào sao?”

“Nghe nói trong Nam Vương phủ có mấy Huyền Hoàng...”

Lúc này, cách đó Lam gia cách đó không xa, Lam Lăng bỗng nhiên gương đôi mắt, sắc mặt đại biến: “Khí thế cường đại, không biết những người này rốt cuộc là ai? Không được, ta phải qua Nam Vương phủ.”

Dứt lời, bóng dáng xoẹt qua, hăn phóng nhanh ra ngoài cửa, trong giây lát biến mất dưới ánh mặt trời.

Trong hoàng cung, Cung Vô Hải cũng nghe thấy thanh âm la hét kia, lập tức tụ tập cao thủ hoàng cung hướng về phía Nam Vương phủ.

“Các người là tiên nhân?”

Bước nhanh ra khỏi cổng, Bắc Ảnh Lạc nhìn đám người bên ngoài, tâm run bần bật, không khỏi thở dài...

Người tiên nhân, đúng là vẫn tìm tới...

“Hừ, trong các người ai là cha, mẹ, đệ đệ của Dạ Nhược Ly? Phiên 3 người đi cùng chúng ta một chuyến, miễn cho chúng ta động thủ.”

“Chư vị, nếu như các người muốn đến đây làm khách thì Bắc Ảnh Lạc ta hoan nghênh, nếu như đến quấy rối như vậy...” Bắc Ảnh Lạc phất tay áo, kiên quyết nói: “Cho dù ta biết rõ trận chiến này phải chết nhưng Bắc Ảnh Lạc ta cũng muốn đấu với các người đến cùng!”

“Lão đầu tử, còn có ta.”

Nam Y mỉm cười, đứng bên cạnh Bắc Ảnh Lạc, bóng hình xinh đẹp tuyệt sắc, không khỏi hấp dẫn nhiều ánh nhìn. Bất quá rất nhiều người biết nữ tử thoát nhìn trẻ tuổi này kỳ thật đã trên 50 rồi.

“Muốn ta giao 3 người bọn họ, các người quả thật đang nằm mơ, trừ phi ta chết, nếu không sẽ không giao.”

“Hừ, các người rượu mời không uống lại uống rượu phạt!” Hộ pháp áo trắng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy kinh thường, ánh mắt kia nghiêm nhiên như đang nhìn con sâu con kiến đang ra sức vẫy vùng: “Các người muốn chết thì ta sẽ thành toàn!”

“Ha ha ha...”

Đối mặt với hộ pháp, Nam Y chẳng những không sợ hãi ngược lại cười ha hả, đồng thời quăng ánh mắt lên người gã.

Hộ pháp áo trắng khẽ nhú mày, thanh âm lạnh lùng: “Người cười cái gì?”

“Ta đang cười...” Nam Y thu liễm ngưng cười, khóe môi quyến rũ vẻ trào phúng: “Cười các người sắp chết đến nơi còn không biết, hôm nay Nam Y ta nếu như bất hạnh chết dưới tay tiên nhân các người, ta tin tưởng Nhược Ly nhất định sẽ báo thù cho ta, về sau đám tiên nhân các người sẽ khắc sâu cảm giác sợ hãi trong lòng, sợ hãi nàng điên cuồng trả thù.”

Nghe thấy lời nói của Nam Y, sắc mặt hộ pháp đại biến, bởi gã biết lời nói của Nam Y là sự thật.

Sinh trưởng ở ngoại giới có huyền khí yếu nhất trong lục địa, nhưng 20 tuổi đã đột phá lên Huyền tôn, thiên phú của nàng kinh khủng đến bậc nào? Huống chi nàng còn tiến vào Thương Khung giới, nếu như nàng ở chỗ không gian thần bí nhất Thương Khung giới thì thực lực của nàng nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Cho nên, loại địch nhân này xác thực phi thường khủng bố.

“Hừ, cũng phải xem nàng có cơ hội không đã.” Sắc mặt hộ pháp hơi đổi, rất nhanh hồi phục: “Không biết nếu chúng ta bắt cha mẹ cùng đệ đệ của nàng, nàng có lá gan tiến vào tiên nhân trả thù hay không?”

“Người yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không để người uy hiếp tiểu Ly nhi.” Bắc Ảnh Thần lạnh lùng quét mắt nhìn hộ pháp, khi ánh mắt của hắn hướng về hai người bên cạnh, khí khái hào hùng tuấn lãng hiện lên tia ôn nhu.

“Hình nhi, Tiểu Phong, các người có sợ chết không?”

Lam Hình mỉm cười lắc đầu, đôi mắt màu lam lóe lên tia kiên định.

“Chết có gì sợ? So với cái chết ta sợ bọn hắc sẽ dùng tính mạng của thiếp để uy hiếp tiểu Ly nhi, nếu như thế không bằng buông tay để tiểu Ly nhi không còn bận tâm, thiếp tin tưởng tiểu Ly nhi sẽ báo thù cho chúng ta!”

“Phong nhi cũng không sợ.” Bé trai nắm chặt tay Bắc Ảnh Thần, bàn tay bé nhỏ không ngừng run rẩy, nhưng dung nhan đáng yêu lại không hề có bất kỳ sự sợ hãi nào.

“Phong nhi có thể ở cùng với mẫu thân và phụ thân, thật sự một chút cũng không sợ.”

Bắc Ảnh Thần cảm nhận được sự run rẩy của bé trai, không tự chủ ôm bé vào lòng, áy náy nói: “Hình nhi, Tiểu Phong, là ta vô dụng, không thể bảo vệ cho các người thật tốt.”

Nếu như, nếu như thực lực của hắc cường đại thì hôm nay có thể bảo hộ được thế nhi? (thê tử + nhi tử)

Nói cho cùng, vẫn là thực lực không đủ, coi như chết hắc cũng không muốn kéo chân Dạ Nhược Ly.

Nam Y quỳ rũ khóe môi, cười nhạt nhìn hộ pháp: “Người nghe thấy chưa? Người Bắc Ảnh chúng ta cũng không phải dạng người ham sống sợ chết, tính toán của đám tiên nhân các người xem như vô dụng, mà về sau các người sẽ bị đệ nhất biến thái điên cuồng trả thù, cho đến hủy diệt, ha ha ha...”

Hộ pháp xiết chặt tay, dung nhan tái nhợt, gã không nghĩ những người này lại quyết liệt như thế.

“Các người là người phương nào? Vì sao lại tới Ly Phong quốc nháo sự?”

Lúc này, Lam Lăng và Cung Vô Hải mang người chạy tới.

Lạnh lùng nhìn đám người vội vàng chạy tới kia, hộ pháp áo trắng cười lạnh một tiếng: “Một bầy kiến hôi cũng dám tới đây? Đúng rồi, các người hình như cũng là thân nhân của nữ nhân kia, ha ha, ta đây sẽ diệt cùng lúc a.”

“Tiên nhân các người không thấy quá phận sao?” Sắc mặt Bắc Ảnh Lạc biến đổi: “Huyền giả không được phép động thủ với võ giả, đây chính là quy củ của tiên nhân đặt ra, cũng muốn đổi ý?”

“Nếu như các người đã nói tới quy củ là của tiên nhân đặt ra thì chúng ta muốn phá vỡ có gì sai? Ai dám ngăn cản? Ai có thể ngăn cản? Trên phiên đại lục này, tiên nhân chính là trời, đắc tội với tiên nhân nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

Cho dù mọi người Bắc Ảnh Lạc sớm biết được bản chất vô sỉ của tiên nhân nhưng lại không ngờ bọn hăn lại vô sỉ đến mức này.

“Trời?” Nam Y cười lạnh một tiếng: “Trời thì sao? Tiên nhân các người làm nhiều chuyện xấu như vậy nhất định sẽ gặp báo ứng, ha ha, mà rất nhanh, báo ứng sẽ tới, lúc đó tiên nhân chắc chắn sẽ bị diệt vong.”

“Muốn chết!”

Thần sắc hộ pháp áo trắng lạnh lẽo, năm đấm bao phủ một tầng băng dày đặc, thân thể như mũi tên rời cung giống như lướt tới chỗ Nam Y.

“Phu nhân, coi chừng!”

Trong lòng Bắc Ảnh Lạc cả kinh, thời khắc này lão căn bản không hề suy nghĩ, vươn tay đẩy Nam Y qua một bên, dung nhan già nua mang theo tia quyết liệt.

“Không được!”

Khuôn mặt tuyệt sắc tái nhợt, trong mắt Nam Y đầy vẻ tuyệt vọng.

“Oanh!”

Thời khắc mấu chốt, áo đỏ xoẹt qua đường chân trời, rơi xuống trước mặt Bắc Ảnh Lạc, năm đấm hỏa diễm hung hăng đánh vào hộ pháp áo trắng, trong chốc lát, hộ pháp áo trắng biến sắc, lui về sau mấy bước.

Hỏa Vũ Sa nhìn đám người phía trước, chỉ cần nghĩ nếu như nàng ấy trở về muộn một chút thì thân nhân của bằng hữu sẽ chết dưới quyền này, trong lòng liền bốc lên lửa giận.

Ngay lúc đó Hỏa Viêm và Hàn Phong đi đến trước mặt Hỏa Vũ Sa.

Mấy tháng trước Dạ Nhược Ly rời khỏi Ly Phong quốc huynh muội họ cũng ra ngoài tu luyện, mà Hàn Phong vì muốn theo đuổi Hỏa Vũ Sa nên cũng đi theo, không nghĩ tới lần này trở về Ly Phong quốc lại xảy ra chuyện này.

“Huyền Hoàng đỉnh phong? Thiếu nữ này thoát nhìn chỉ hơn 20 tuổi, nhưng thực lực đã đạt đến Huyền Hoàng đỉnh phong? Cái ngoại giới này rốt cuộc có bao nhiêu biến thái a?”

Hỏa Vũ Sa cất bước về phía hộ pháp áo trắng, trong lòng bàn tay nổi lên một ngọn lửa, dung nhan yêu mị tràn ngập hàn ý.

“Tồn thương đến người nhà Nhược Ly, các người muốn chết?”

Nàng (HVS) tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào làm bằng hữu tốt nhất của mình phải khổ sở, cho nên đám người này phải chết!

“Trường lão, cứu ta!” Hộ pháp áo trắng biết mình không phải là đối thủ của Hỏa Vũ Sa, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía trời xanh, hô to.

Gã mới chỉ là Huyền Hoàng cao cấp, lúc này liệu mạng rõ ràng là quyết định không sáng suốt, mà mấy người hộ pháp như gã thực lực cũng chỉ ở Huyền Hoàng cấp thấp cùng trung cấp, cho dù có bao vây cũng khó có khả năng đánh thắng Huyền Hoàng đỉnh phong.

“Ai, thì ra mấy người chúng ta không muốn ra tay, thế nhưng xem ra không ra tay cũng không được.”

Theo tiếng nói, ba bóng trắng chậm rãi xuất hiện, mở miệng nói chuyện chính là lão giả chính giữa.

“Huyền tôn?” Hỏa Vũ Sa nao nao, nhẹ tay cầm chuôi kiếm bên hông, lông mày vẫn lóe lên kiên định: “Huyền tôn thì sao chứ? Hỏa Vũ Sa ta không chết thì đừng nghĩ tới chuyện tổn hại thân nhân Nhược Ly!”

“Ha ha, lão phu ngược lại muốn nhìn xem, các người có năng lực gì mà ngăn cản tiên nhân?”

Lão giả kinh thường cười to hai tiếng, bàn tay vung lên, một ánh sáng trắng với tốc độ sấm sét đánh về phía Hỏa Vũ Sa.

“Tiểu muội!”

“Tiểu Sa Sa!”

Hỏa Viêm và Hàn Phong biến sắc, dùng hết tốc lực chạy về phía Hỏa Vũ Sa, nhưng bọn họ so với Huyền tôn trung cấp vẫn là chậm hơn một bước...

“Oanh!”

Bạch quang đánh vào lồng ngực Hỏa Vũ Sa, trong nháy mắt nàng như điều đứt dây, bay một đường cong trên không trung rồi hung hăng ngã xuống mặt đất.

Đúng lúc này, một tiếng gầm gừ phần nộ xoẹt về phía chân trời, ngay lúc Hàn Phong tới chỗ Hỏa Vũ Sa, hình như hắn nhìn thấy hình dáng quen thuộc đang cấp tốc chạy tới...

“Nhược Ly, rốt cuộc cũng trở về rồi...”

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Huyền Thánh Quyết Đấu

Editor: aries mai.

Thanh âm gào thét như dã thú rên rỉ lại có phần phần nộ.

Trong nháy mắt, toàn bộ người trong kinh thành Ly Phong quốc đều ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một bóng trắng phong hoa tuyết đại đập vào mắt mọi người, trong lòng không khỏi kích động.

“Là Nhược Ly, Nhược Ly trở về rồi.”

Tâm Nam Y không khỏi run rẩy, bàn tay che đôi môi đỏ mọng, trong mắt dịu dàng ánh lên tia kích động.

Chẳng biết vì sao Nam Y lại có một cảm giác nàng trở về thì tất cả nguy hiểm đều được hóa giải dễ dàng.

Hào quang quanh người Độc Giác Thú bao phủ cả phiên đại lục, dưới ánh mắt kích động của mọi người dần dần đáp xuống, dường như cảm nhận được sự phần nộ của Dạ Nhược Ly nên đôi mắt ôn nhu lại hiện lên sát ý vô tận.

“Sa Sa!”

Dạ Nhược Ly thả người nhảy xuống, thân hình nhanh chóng chạy đến bên cạnh Hỏa Vũ Sa.

“Người đã về? Ta biết người nhất định sẽ trở về...” Hỏa Vũ Sa nở nụ cười mê mẩn (thê lương nhưng đẹp), thần kinh căng cứng nhìn nữ tử trước mặt, toàn bộ trầm tĩnh lại.

“Nhược Ly, rốt cuộc ta cũng có thể giúp người được chuyện gì đó.”

Mặc dù gia tộc tương trợ và gia tộc Bắc Ảnh là đối thủ một mất một còn nhưng Hỏa Vũ Sa và Hỏa Viêm lại chọn đứng về phía Dạ Nhược Ly, dù có mang tiếng là phản bội gia tộc, nhưng cách làm của bọn họ giống như dẹt hoa trên gấm mà thôi, cho dù không có bọn họ Dạ Nhược Ly cũng sẽ không thua.

Mà hôm nay, trước khi Dạ Nhược Ly trở về, nàng (HVS) đã thay nàng (DNL) bảo hộ tốt thân nhân, cuối cùng cũng không còn gì hối tiếc nữa...

“Sa Sa, người yên tâm, ta sẽ không để cho người có chuyện gì, tuyệt đối không!”

Ánh mặt trời chiếu lên dung nhan kiên định, nhưng mà khi kiểm tra thân thể Hỏa Vũ Sa, bị thương mảnh liệt và phần nộ như thiêu đốt lòng nàng, màu đen trong mắt đã lấp đầy tức giận.

“Chủ mẫu, tiểu Sa Sa nàng...” Trái tim Hàn Phong xiết chặt, ôm nữ tử vào lòng, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ khẩn trương như thế.

Nếu như chủ mẫu không thể cứu chữa được cho tiểu Sa Sa, như vậy...

Không, không thể, hắn sẽ không để nàng chết! Nếu không, cho dù giết hết tiên nhân cũng khó có thể tiêu hủy lửa giận trong lòng hắn!

“Nhược Ly, thương thế của tiểu muội như thế nào?” Hỏa Viêm nắm chặt nắm đấm, con người nhìn Dạ Nhược Ly, dung nhan tuấn tú như thần xen kẽ nhiều sáng tối: “Cho dù như thế nào, ta tin tưởng người nhất định có biện pháp!”

Hắn tin tưởng, tin tưởng nữ nhân mà tiểu muội tín nhiệm, trên đời này không có chuyện gì mà nàng làm không được.

Những người còn lại cũng nhìn Dạ Nhược Ly, nội tâm vô cùng khẩn trương, bởi vì Hỏa Vũ Sa vì gia tộc Bắc Ảnh nên mới bị thương, bọn họ sao có thể không lo lắng cho sự an nguy của nàng?

“Tánh mạng không có gì đáng lo ngại, chỉ là...” Thanh âm có chút dừng lại, trong mắt xoẹt qua hàn ý: “Đan điền bị hủy, tuy ta có biện pháp cứu nàng hơn nữa còn giúp nàng hồi phục lại như trước nhưng dược liệu cần thiết rất khó tìm.”

Lúc Dạ Nhược Ly nói Hỏa Vũ Sa bị hủy đan điền, Hàn Phong và Hỏa Viêm đều lộ vẻ tuyệt vọng nhưng nghe thấy lời sau, phần tuyệt vọng lại hóa thành kiên nghị.

Mặc kệ có khó khăn cỡ nào, có hy vọng còn hơn không.

“Hừ, hoang đường!” Trưởng lão tiên nhân hừ lạnh một tiếng, chính tay lão hạ thủ sao có thể không rõ? Muốn khôi phục lại đan điền bị hủy căn bản không có khả năng, cho dù là Thần cũng không làm được.”

Gương mặt, Dạ Nhược Ly bước từng bước chậm rãi về phía tiên nhân.

Cuồng phong nổi lên, lá rụng phiêu dạt theo bước chân nàng, khí thế cường hãn không chút nghi ngờ, tóc đen như nhảy múa trong gió, mị hoặc lòng người.

“Tiên nhân các người đến đây cũng đừng mong có thể trở về, tổn thương bằng hữu của ta chính là kẻ thù không đội trời chung! Hôm nay các người nhất định phải chết!”

Người bằng hữu hai kiếp vì bảo hộ thân nhân của nàng mà đan điền bị hủy, cho dù nàng có thể chữa trị nhưng...Nếu như nàng đến chậm một

bước? Hỏa Vũ Sa liệu có khả năng sống sót?

Thân nhân của nàng cũng sẽ bị giết chết!

Bọn hã đã phạm vào điều mấu chốt của nàng, không giết bọn hã Dạ Nhược Ly nàng thề không làm người!

“Ha ha, chuyện cười, chỉ bằng một Huyền tôn cấp thấp cũng đòi đánh bại 3 Huyền tôn?” Lão giả cười lạnh một tiếng, có chút khinh thường, ánh mắt trào phúng nghiêm nhiên giống như nghe được câu chuyện cười.

Lần này tới đây chỉ có 3 Huyền tôn, trừ lão ta còn có 2 người Huyền tôn cấp thấp, nhưng đối phó với một Huyền tôn cấp thấp lão có chút cảm giác chuyện bé xé ra to, giết gà bằng dao mổ bò.

Đối mặt với sự châm chọc của lão giả, Dạ Nhược Ly cũng không nói một lời, nàng rút kiếm ra, mặt không biểu tình đi về phía 3 người.

“Hong lão, người là Huyền tôn trung cấp không nên ra tay, nữ tử này do ta và Mân lão đối phó là đủ.”

Nói lời này là một trong hai người Huyền tôn cấp thấp, con người âm hiểm nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, âm lãnh cười: “Người chỉ có 1, chúng ta có 3, người cho rằng với sức của mình người có thể thắng được chúng ta?”

Bên ngoài Nam Vương phủ sớm đã tụ tập vô số người tới xem, nghe thấy lời tiên nhân kinh ngạc mở to mắt.

“Huyền tôn? Nàng đã đột phá lên Huyền tôn? Một Huyền tôn 20 tuổi? Cái này cũng thật quá biến thái rồi, Huyền Vũ đại lục trải qua vạn năm cũng chưa có ai đến 20 tuổi đã đạt được Huyền tôn đâu.

“Ha ha, ai nói nàng chỉ có một, chẳng lẽ chúng ta không phải người sao?”

Trên bầu trời một tiếng cười sang sảng truyền tới, lúc mọi người gương mắt lên nhìn chỉ thấy 4 Huyền thú xoẹt qua phía chân trời, lướt qua cấp tốc bay tới.

“Huyền tôn?” Thần sắc Bắc Ảnh Lạc khẽ giật mình, thực lực của lão là Huyền Hoàng lại không nhìn ra, những người này là cường giả Huyền tôn? Nhưng làm lão ngạc nhiên hơn là những người này lại cùng phe với bọn họ.

Bốn người Lam trưởng lão ngay ngắn nhảy xuống huyền thú, cung kính bước tới chỗ Dạ Nhược Ly.

“Nhược Ly đại sư, chúng ta tới muộn.”

“Ha ha, so tốc độ, chúng ta lại không sánh bằng Nhược Ly đại sư ngài, hy vọng Nhược Ly đại sư không tức giận.”

“Hừ, tiên nhân thật sự quá to gan, ngay cả Nhược Ly đại sư cũng dám động đến, cũng không hỏi một chút Nhược Ly đại sư của chúng ta là ai? Dám tổn hại đến thân nhân của nàng, các người ngại mình sống quá lâu sao?”

Mọi người người một câu ta một câu quở trách tiên nhân, bọn hăn quở trách cũng thật sảng khoái, những người khác thì hoàn toàn bị dọa sợ rồi.

Những...Những cường giả Huyền tôn này là người của nàng? Nàng rời khỏi đây mới có mấy tháng, đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ngay cả Huyền tôn cũng kính trọng nàng? Hơn nữa còn gọi nàng là Nhược Ly đại sư?

“Ha ha.” Nam Y khoan khoái dễ chịu cười to hai tiếng, tất cả bất an đều tan thành mây khói: “Ta sớm đã nói qua tiên nhân các người sắp chết đến

nơi rồi cũng không biết, động thủ với bọn ta, các người sẽ bị đệ nhất biến thái nhất đại lục điên cuồng trả thù!”

Nhìn áo trắng phiêu nhiên, Hỏa Vũ Sa chậm rãi nở nụ cười, dung nhan tái nhợt lộ vẻ suy yếu.

“Những người này tự ta sẽ xử trí, các người giúp ta bao vây lại, hôm nay một người cũng không tha!” Dạ Nhược Ly cầm kiếm trong tay, chỉ vào đám người kia: “Các người, đã chuẩn bị cái chết cho mình chưa?”

Sắc mặt Hồng lão biến đổi, nếu những người này cùng nhau xông lên, bọn hắn nhất định không phải là đối thủ, nhưng một Huyền tôn cấp thấp lại dám hỏi một Huyền tôn trung cấp là đã chuẩn bị chết chưa?

Cái đó với việc một con kiến có thể giết chết một con voi có gì khác nhau?

“Người muốn chết lão phu sẽ thành toàn cho người.” Trong mắt bắn ra sát ý, Hồng lão thả mình nhảy lên, bạch quang trong tay lão bắn ra, với tốc độ sấm sét đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão tin tưởng đan điền của nữ tử này nhất định cũng sẽ bị hủy.

Bởi vì thực lực Huyền tôn trung cấp và Huyền tôn cấp thấp tuy nói chỉ kém nhau một bậc nhưng cách biệt ấy lại như trời với đất, rõ ràng quá lớn.

“Oanh!”

Ngay lúc Hồng lão đang cười đắc ý thì bạch quang đột nhiên đánh về phía mặt đất, sau đó nụ cười của lão cứng lại...

“Cái này...Điều này sao có thể?” Hung hăng dụi mắt, ánh mắt Hồng lão nhìn chăm chăm vào cái hố sâu, ngơ ngác há to mồm, một bộ dạng không thể tin được.

Nàng chỉ là một Huyền tôn cấp thấp lại có thể tránh được công kích của mình? Chẳng lẽ công kích của lão chưa đủ mạnh?

Nhưng Hồng lão chưa kịp suy nghĩ kỹ thì lão vội vàng hoàn hồn, cách đó không xa Dạ Nhược Ly nâng kiếm trong tay lại có vô số kiếm bắn ra, mấy trăm cây kiếm toàn bộ đều nhắm vào Hồng lão.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Dạ Nhược Ly vung tay phải lên, mấy trăm thanh kiếm bay vút lên trời xanh, mọi người ai cũng có thể cảm nhận được khí thế bức người của mấy trăm thanh kiếm ấy.

Rung động, quá rung động, nàng lại có thể khống chế nhiều kiếm như vậy, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

Lúc này, Dạ Nhược Ly sử dụng huyền kỹ là Vạn Kiếm Quy Tông, là một trong những chiêu thức mà kiếp trước nàng học được, bất quá trước đó không khống chế được nhiều kiếm, uy lực cũng không lớn cho nên chưa từng sử dụng qua.

Hôm nay thực lực của nàng đã lên Huyền tôn, có thể khống chế hơn trăm cây, hơn nữa dựa vào thực lực mà tăng lên, cuối cùng có thể khống chế hơn vạn cây, cho nên huyền kỹ này mới có tên gọi là Vạn Kiếm Quy Tông.

Ngắm lại xem, vạn kiếm bay lơ lửng trên trời, thật sự làm người ta rung động đến cỡ nào? Bất quá Dạ Nhược Ly muốn đạt được trình độ này cũng vô cùng khó khăn, dù sao kiếp trước nàng cũng không khống chế được nhiều như thế.

“Ầm ầm!”

Kiếm ầm ầm rơi xuống, bụi bay đầy trời bao phủ 3 Huyền tôn kia cùng vài tiên nhân đứng cạnh.

Khả năng khống chế kiếm này đối đầu với Huyền tôn cao cấp cũng có cơ hội thắng, huống chi Hồng lão chỉ là Huyền tôn trung cấp, chứ đừng nói đến Huyền tôn cấp thấp và Huyền Hoàng.

Cái này căn bản là đập một phát chết luôn.

Mọi người đều nhìn 3 vị trưởng lão tiên nhân đang nằm trên mặt đất, lại hướng về phía thần sắc lạnh lùng, không chút biểu tình của Dạ Nhược Ly.

“Nếu như...những cây kiếm này tăng theo sức nặng không biết có thể đánh chết Huyền tôn cao cấp không?” Dạ Nhược Ly đáng tiếc lắc đầu, hiển nhiên không hài lòng với công kích vừa rồi.

“Đáng tiếc không có nhiều khoáng thạch có thể luyện sức nặng của kiếm, nếu không uy lực sẽ không yếu như vậy.”

Nghe thấy tiếng nàng lầm bầm, mọi người thiếu chút nữa ngã xuống đất, nàng tạo thành tựa oanh động như thế còn nói là không đủ, nàng có thể dùng đả kích bọn họ đến cực điểm như vậy không?”

Bắc Ảnh Lạc im lặng nhìn Dạ Nhược Ly, cũng may tiểu gia hỏa này là cháu gái của lão, bằng không thì lão sẽ bị nàng làm cho tức chết!

“Oanh!”

Đúng lúc này, ở chỗ không xa, một luồng khí thể cường đại đột nhiên đánh úp tới, sau đó một thanh âm lãnh khốc tựa như viên cổ (cổ xưa) truyền tới, làm sắc mặt mọi người đại biến.

“Thật lớn mật, dám giết tiên nhân, muốn chết?”

“Huyền thánh!” Dạ Nhược Ly siết chặt tay, ánh mắt lạnh như băng nhìn trời xanh.

Trong hư không, nam tử trung niên dần dần xuất hiện, nhẹ nhàng đáp xuống đất, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt uy nghiêm lảng lệ nhìn 4 phía, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly.

Cường, nam tử này rất cường (mạnh)!

Ngoại trừ lúc đầu gặp lão giả ăn mày ở chợ đêm thì đây chính là người mạnh nhất mà Dạ Nhược Ly từng thấy.

“Huyền thánh?”

Lúc nam tử trung niên hiện thân, đám người Bắc Ảnh Lạc cũng có thể đoán được thực lực của nam tử này.

Bình thường huyền giả có thể sử dụng khinh công nhưng chỉ có Huyền thánh mới có thể đứng giữa bầu trời hay có thể bay tới nơi trong thời gian ngắn nhất, không nghĩ tới Tiên Đế lại đích thân tới đây, chẳng lẽ hôm nay bọn hắn thật sự khó có thể tránh khỏi cái chết?

“Thánh Thiên, tên cầu tặc nhà ngươi rốt cuộc cũng hiện thân rồi, cũng là lúc nên tính sổ sòng phẳng với nhau, ha ha...”

Bỗng nhiên, một tiếng cười non nớt đột ngột vang lên, mọi người đều tìm kiếm nơi phát ra thì thấy nhẵn trên tay Dạ Nhược Ly phát ra bạch quang, ngay lúc đó một cục trắng như tuyết xuất hiện trước mắt mọi người.

Con mèo con?

Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn con mèo nhỏ xuất hiện giữa chừng, hiển nhiên không rõ vì sao nó lại ở đây?

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là Giới chủ Thiên Lưu.” Thánh Thiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt lộ vẻ trào phúng: “Như thế nào, ngươi còn muốn

chết phải không? Lúc trước linh hồn bị thương, loại tư vị này có lẽ không dễ chịu a?”

“Hừ!” Thiên Lưu rung rung lông trắng, trong lúc mọi người đang nhìn chăm chú thì thân hình bỗng kéo dài ra, không lâu sau một bé gái vô cùng đáng yêu rơi vào tầm mắt mọi người.

“Người có thể hóa thành người xem ra thương thế của người đã trị khỏi rồi.” Thánh Thiên híp con mắt, trong đó chứa đầy sát ý, sau đó chậm rãi cong khóe môi, thanh âm lạnh lùng: “Bất quá lần này sẽ không tốt như vậy đâu.”

“Người nói chuyện cười gì vậy? Năm đó nếu không phải người ám toán, ta sao có thể bị nội thương?” Thiên Lưu xem thường quét mắt nhìn Thánh Thiên, bộ dạng không coi ai ra gì thành công chọc giận Thánh Thiên.

“Người muốn chết!”

Dứt lời, chưởng phong lừng lện nổi lên đánh về phía Thiên Lưu.

Thiên Lưu cười lạnh một tiếng, thả người nhảy lên, đứng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống.

“Huyền...Huyền thánh? Nàng cũng là Huyền thánh?”

“Đúng vậy, có thể đứng giữa không trung, nàng nhất định là huyền thánh rồi...”

“Trời ạ, hai Huyền thánh quyết đấu, thật lợi hại.”

Mọi người đều kinh ngạc trừng mắt hai mắt, trong mắt không che giấu sự ngưỡng mộ nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Vận khí của nàng thật tốt, Huyền thú cấp bậc Huyền thánh, vì sao bọn hắn lại không có vận khí tốt như vậy? Quả nhiên người không thể so sánh

với người a, nếu không sẽ tức chết mất.

Mà Huyền thánh chiến đấu hoàn toàn không còn liên quan đến Dạ Nhược Ly nữa.

“Cái này là thực lực Huyền thánh?” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, nhìn thật sâu xem cuộc chiến đấu trên không trung, không khỏi siết chặt tay âm thầm hạ quyết tâm: “Ta tin tưởng, rất nhanh, ta cũng có thể đạt tới Huyền thánh, chỉ có Huyền thánh mới có thể trở thành người đứng đầu Huyền Vũ đại lục, nếu ta đạt được Huyền thánh như vậy sẽ không phải không thực hiện được.

Chiến đấu Huyền thánh phát ra khí thế cường đại làm không ít võ giả cấp thấp và huyền giả cảm thấy khó thở.

Chỉ là thời khắc này không ai rời đi, bọn hắc núp bên trong xem cuộc chiến đấu này.

Hai Huyền thánh chiến đấu, nhất cử nhất động đều khiến bọn hắc vô cùng kích động, cơ hội hiếm có không thể bỏ qua nếu không nhất định sẽ tiếc đến chết a.

“Oanh!”

“Ầm ầm!”

Hai chưởng đụng nhau, đất trời rung chuyển, hai người đồng thời lùi về sau 2 bước, thần sắc ngưng trọng nhìn đối phương.

“Ta nói.” Thật lâu sau, Thiên Lưu lười biếng ngáp một cái, cười tủm tỉm: “Dù sao thực lực của chúng ta cũng không hơn kém bao nhiêu, trận đấu này đến đây được rồi, người chỉ cần để thuộc hạ của người lại, chính người có thể rời đi nha.”

Ánh mắt Thánh Thiên xoẹt qua Dạ Nhược Ly, một luồng sát ý bắn ra.

Nữ tử này, quá kinh khủng, hôm nay nếu không giết nàng , đợi sau này nàng trở về Thương Khung giới vậy hử ta cũng không có biện pháp chỉ có thể trở mắt ếch nhìn thực lực của nàng tăng lên, lại báo thù tiên nhân.

Hử ta tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

“Ah, đúng rồi.” Thiên Lưu trừng mắt nhìn, mắt to màu lam như bảo thạch xoẹt qua tia vui vẻ: “Đã quên nói cho người biết, đã có người lên chỗ tiên nhân các người, ha ha, ta đoán hiện giờ cơ nghiệp ngàn năm của tiên nhân đã bị hủy trong chốc lát rồi.”

“Cái gì?” Nội tâm mãnh liệt run lên, Thánh Thiên hung ác trừng mắt nhìn Thiên Lưu: “Người dùng biện pháp này gạt ta rồi đi? Quả nhiên là buồn cười, người cho rằng ta sẽ tin người?”

“Có tin hay không tùy người, ta chỉ hảo tâm nhắc nhở người thôi.”

Nắm chặt nắm đấm, Thánh Thiên muốn nói gì đó thì sau lưng vang lên thanh âm kinh hoàng: “Không tốt, không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi bệ hạ, không tốt.”

Nghe thấy thanh âm này, tâm Thánh Thiên “Lộp bộp” rơi xuống, chẳng lẽ tiên nhân thật sự xảy ra chuyện?

“Bệ hạ, vừa rồi trưởng lão truyền tin nói chỗ ở của tiên nhân chúng ta bị người làm hỏng rồi.”

Hy vọng cuối cùng trong lòng cũng sụp đổ, Thánh Thiên nắm vạt áo trước ngực người nọ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đem lời vừa rồi lặp lại một lần nữa cho trẫm nghe, tiên nhân đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ...Là một nam tử mặc y phục màu đỏ, có tướng mạo vô cùng yêu nghiệt, hử cười Cự Long, trực tiếp phá hủy cung điện, trưởng lão và các đệ

tử cũng bị hắc giết chết, cuối cùng trưởng lão mở cấm chế mới thoát được một mạng, nhưng tiên nhân kể cả đệ tử chỉ còn lại 10 người...”

“Nam tử mặc y phục màu đỏ? Cười Cự Long? Nam tử kia bao nhiêu tuổi? thực lực như thế nào?”

Nuốt nước bọt, nam tử trung niên run run rầy rầy nói: “Theo lời trưởng lão nói lại thì nam tử kia cỡ chừng 24 tuổi, thực lực thế nhưng lại là Huyền thánh, hắc cười Cự Long thực lực cũng không thấp, chỉ một hơi thở rồng đã phá nát cung điện rồi.”

Nghe tin dữ, bước chân Thánh Thiên lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nghiêm nhiên không thể giữ bình tĩnh trước biến cố này.

Hơn một vạn đệ tử, hôm nay chỉ còn lại 10 người, đây đúng là họa diệt môn.

“Thương Khung giới! Ha ha!” Thánh Thiên ngửa đầu cười to, tiếng cười của hắc ta ngập tràn chi ý điên cuồng, nửa ngày sau mới thu lại ý cười, ánh mắt lãnh khốc tỏa sát cơ mãnh liệt: “Thánh Thiên ta thề không diệt hết người Thương Khung giới, thề không làm người!”

Sau khi nói xong, nháy mắt Thánh Thiên đã nhảy lên, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Lúc này hắc ta cũng không quản đến đám thuộc hạ, dù sao thì những người còn lại thực lực mạnh nhất cũng chỉ là Huyền Hoàng, mang theo bọn hắc tất nhiên sẽ chậm trễ.

Mà trưởng lão còn lại của tiên nhân muốn hắc ta cứu vãn tình thế, nếu như chậm trễ trong giây lát nói không chừng lại xảy ra biến hóa khó lường.

“Xem ra yêu nghiệt thành công rồi.”

Dạ Nhược Ly nhìn theo bóng dáng của Thánh Thiên, thần sắc cuối cùng cũng giãn ra.

“Những năm gần đây, Thánh Thiên không có đột phá, nhưng thực lực vẫn tăng lên.” Thiên Lưu lắc đầu, có chút tiếc hận thở dài: “Ta tuy rất muốn giết hẳn, đáng tiếc ta cũng không có thực lực, bất quá ta tin tưởng hẳn sẽ không sống được lâu đâu.”

Trầm mặc một lát, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Thiên Lưu, hỏi: “Thiên Lưu, người có biết chỗ của 3 dược liệu Hồi Linh thảo, Băng Linh thánh quả và Cự Âm thủy giá không?”

Thiên Lưu hơi sững sờ, nhíu nhíu mày: “Băng Linh thánh quả ở trên núi băng tuyết Thánh Sơn phương Bắc, Cự Âm thủy giá ở núi Huyền Âm phía Nam, bất quá hai nơi này đều cực kỳ nguy hiểm, người muốn những thứ này làm gì?”

“Băng hữu của ta bị hủy đan điền, ta cần 3 dược liệu kia để luyện chế đan dược.”

“Cái gì?” Thiên Lưu trừng mắt đáng yêu, giật mình nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly: “Người có thể luyện chế ra đan dược kia? Đan điền bị hủy, nói như vậy vẫn cứu được?”

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt cười, người khác không có biện pháp không có nghĩa là nàng cũng không có.

“Băng tuyết Thánh sơn, ta muốn đi xem.” Hỏa Viêm ngăn nội tâm đang kích động, sắc mặt kiên định nói: “Nhược Ly, Băng Linh thánh quả có hình dạng như thế nào, có thể miêu tả cho ta biết không? Ta nhất định sẽ mang nó trở về.”

Hàn Phong nhìn Hỏa Vũ Sa, trong mắt xoẹt qua tia ôn nhu khác thường: “Tiểu Sa Sa, nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng có chuyện gì đâu, nếu Hỏa

Viêm đại ca đã chọn Băng tuyết Thánh sơn thì Cực Âm kia ta sẽ đi.”

Tên này vì theo đuổi Hỏa Vũ Sa mà ngay cả xưng hô đại ca cũng nói rồi.

“Thiên Lưu, Hồi Linh thảo ở đâu?”

Nghe thấy câu hỏi của Dạ Nhược Ly, Thiên Lưu nao nao, cuối cùng thở dài, nói ra: “Ở bên trong Thương Khung giới có một mảnh đất tên là không gian thần bí Phong Huyền đại lục, chỗ đó huyền khí nồng đượm với thế giới này hoàn toàn khác biệt nhau, ở trong Phong Huyền đại lục một năm thì ở bên ngoài chỉ có một tháng, Hồi Linh thảo mà người nói cũng có trong Phong Huyền đại lục, nhưng muốn lấy được thì quá khó khăn rồi, cho nên chỗ đó so với Băng tuyết Thánh sơn hay Huyền Âm sơn đều nguy hiểm hơn rất nhiều.”

“Bất kể như thế nào, ta cũng muốn thử một lần.”

Thiên Lưu hiển nhiên không ngờ tới nói đến mức này Dạ Nhược Ly vẫn muốn mạo hiểm.

Bất quá nàng vì bằng hữu mà dẫn thân vào nguy hiểm thật khiến Thiên Lưu vô cùng tán thưởng.

“Được, vậy người cứ đi, chỉ là ở bên trong Phong Huyền đại lục có rất nhiều huyền giả, Huyền thánh cũng có rất nhiều, người phải chú ý an toàn, trong 3 năm nhất định phải trở về, bằng không thì người phải đợi đến lần sau cửa mới mở ra, bởi vì Phong Huyền đại lục vừa mới mở cách đây không lâu nên lần này cần phải dùng thực lực của ta để cường chế mở thêm lần nữa nên ta không thể đi cùng người.”

Dạ Nhược Ly gật đầu, sắc mặt bình thản.

Lúc Cung Vô Y trở về Ly Phong quốc, Dạ Nhược Ly quyết định tiến vào Thương Khung giới, bởi lo lắng Thánh Thiên quay lại trả thù nên lần này

dứt khoát đem tất cả mọi người cùng tiến vào.

Cung Vô Hải đem quốc sự ném cho người khác, mang theo hoàng hậu cũng chờ một chỗ để rời đi, ngay cả người nhà hoàng hậu cũng vì sợ uy hiếp nên cũng tiến vào Thương Khung giới.

Mà Âm Dạ các, Tứ đại Huyền lực gia tộc, gia tộc Bắc Ảnh hay Lam gia, chỉ cần có quan hệ với Dạ Nhược Ly đều xuất phát vào Thương Khung giới.

Đợi đến lúc Thánh Thiên quay lại trả thù thì sớm đã không còn bóng dáng một ai, cho dù có thế nào cũng không tìm được người nào có quan hệ với Dạ Nhược Ly.

-----editor: aries mai-----

Trở lại Thương Khung giới, Dạ Nhược Ly thuận đường đi một chuyến đến thành chủ Thiên Lân thành.

Đoạn thời gian này, công tích của Dạ Nhược Ly ở Thánh Thiên thành truyền vào tai mọi người ở Thiên Lân thành, người cảm thấy may mắn có, hối hận cũng có, Lam Tùy Lạc rất may mắn lựa chọn đúng.

Về phần Vương gia vứt bỏ Dạ Nhược Ly chẳng những hối hận mất đi quan hệ tốt với Dạ Nhược Ly mà còn sợ hãi nàng quay lại tìm bọn hắc tính sổ.

Không gian thần bí mở ra ngay bên trong Thánh Huyền sơn, Dạ Nhược Ly sắp xếp xong xuôi cho mọi người liền cùng Cung Vô Y, Thiên Lưu tiến vào không gian thần bí.

Cung Vô Y lo lắng cho sự an toàn của Dạ Nhược Ly vốn muốn đi theo nhưng hắc vừa bước chân vào một đạo ánh sáng bắn ra đẩy hắc ra ngoài.

“Đây là chuyện gì?” Khuôn mặt tuần tú biến đổi, Cung Vô Y siết chặt tay, sắc mặt u ám.

“Không có khả năng!” Thiên Lưu lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn cửa không gian thần bí: “Cứ cách 10 năm sẽ có 3 người Thương Khung giới có thể tiến vào, 10 năm gần đây chỉ có người đi vào, nàng là thứ hai, vì sao lại không thể vào? Chẳng lẽ có người nào đó vụng trộm lên vào?”

Nghĩ đến đây thần sắc Thiên Lưu trầm xuống, nếu như có người tiến vào Phong Huyền đại lục, như vậy...

“Tiểu tử, người yên tâm đi, Nhược Ly phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ không có chuyện gì?” Võ vồ bả vai Cung Vô Y, Thiên Lưu ngáp một cái, nói: “Chúng ta vẫn nên chờ 3 tháng sau, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ bình an trở về.”

Cung Vô Y nhẹ gật đầu, nhưng bàn tay vẫn siết chặt, khuôn mặt tuần mỹ không cho giấu tia lo lắng.

Nữ nhân, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ còn sống trở về...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Họa Thủy Đông Dẫn

Editor: aries mai.

Phong Lâm thành, chính là tiểu thành hẻo lánh nhất của Phong Huyền đại lục, nơi đây bốn phía đều là núi, phong cảnh tuyệt đẹp, bởi có sơn mạch huyền tinh nên cho dù ở đây diện tích nhỏ, địa lý hiểm trở nhưng vẫn không ít người qua lại.

Nhưng hôm nay ở Phong Lâm thành xảy ra một chuyện...

“Người có nghe chưa? Thời gian trước sơn mạch huyền tinh có dị tượng, đoán chừng tâm huyền tinh đã xảy ra chuyện.”

“Đúng vậy, Mặc gia cũng vì chuyện này mà dẫn người về phía sơn mạch huyền tinh, nghe nói là do gia chủ của Mặc gia dẫn đầu, ngay cả 2 vị trưởng lão Mặc gia cũng đi theo, hơn nữa nguyện ý trả 100 khối huyền tinh thạch làm thù lao.”

“Cái gì? Gia chủ Mặc gia dẫn đầu? Hẳn chính là cường giả Huyền tôn đỉnh phong nha, lần này đám người vào sơn mạch huyền tinh cũng an toàn hơn nhiều.”

“Vậy người đi báo danh sao?”

“Đương nhiên đi, không đi chính là ngu ngốc, ha ha, đi, chúng ta cùng đi.”

Nguyên bản là một tiểu thành yên tĩnh, thời điểm xảy ra dị tượng thì thường xuyên có tiếng nghị luận xôn xao, mà hiển nhiên trong số đó đều nói đến Mặc gia ở Phong Lâm thành, nếu như không phải thế cũng sẽ không có nhiều người hướng đến Mặc gia dũng mãnh đi tới như vậy.

“Sơn mạch huyền tinh? Tâm huyền tinh?”

Lúc này, trên đường phố nhộn nhịp, thiếu nữ áo trắng dừng cước bộ, nghe tiếng nghị luận chung quanh, khóe môi nhẹ nhàng giương lên, con mắt màu đen hiện tia sáng khác thường.

“Nếu như có thể đạt được tâm huyền tinh, như vậy tu vi của ta nhất định sẽ tăng lên 1 tầng, hơn nữa vào Mặc gia có thể tìm hiểu thêm tin tức quý giá...”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly không chút do dự hướng về phía Mặc gia.

Trên trời không gợn một chút mây, ở ngoài cửa Mặc gia bày một cái bàn gỗ, trước bàn gỗ là một lão giả đang chấp bút viết tên người tới báo danh, bất quá người tới báo danh có hay không quá nhiều đi?

“Phong Huyền đại lục cùng Huyền Vũ đại lục, quả nhiên không cùng một cấp bậc.”

Dạ Nhược Ly sờ cằm, ánh mắt đảo qua từng người.

Dùng nhãn lực của nàng cũng không thể nhìn ra thực lực của những người tới báo danh, rất nhiều người tuổi còn trẻ cũng đã đi vào hàng ngũ Huyền Hoàng, cũng có Huyền tôn, chuyện nào ở Huyền Vũ đại lục căn bản không thể có được.

Cũng may người Phong Huyền đại lục không tiến vào Huyền Vũ đại lục, nếu không chắc chắn Huyền Vũ đại lục nhất định sẽ rơi vào họa diệt môn.

Từ sáng sớm đến xế chiều, người xếp hàng phía trước cuối cùng cũng vơi bớt, thật vất vả mới tới lượt Dạ Nhược Ly, ngay lúc đó một thanh âm như làn gió nhẹ thoảng vào tai Dạ Nhược Ly.

“Vị cô nương này, người cũng tới báo danh sao? Ha ha, một nữ tử như người cần gì phải mạo hiểm như vậy? Chỉ cần người đi theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia cam đoan sẽ cho người cuộc sống giàu sang, như thế nào?”

Dạ Nhược Ly nhú mày, lạnh nhạt đảo mắt nhìn nam tử cầm y.

Nam tử cầm y thềm thường ngóng nhìn Dạ Nhược Ly, hung hăng nuốt nước miếng, khóe miệng nở nụ cười tự cho là anh tuấn, ra vẻ phong độ nhẹ nhàng loạng choạng mở quạt xếp trong tay.

“Là Mặc đại thiếu gia, Mặc Lăng, xem ra gã nhìn trúng cô nương này rồi.”

“Ở Phong Lâm thành, nữ tử Mặc thiếu nhìn trúng không ai có thể tránh được bàn tay gã, ai, thật đáng tiếc, một nữ tử tuyệt sắc như thế...”

Nghe vậy Dạ Nhược Ly thu hồi ánh nhìn, nhàn nhạt đảo qua lão giả chấp bút, nói: “Ta muốn ghi danh.”

Khóe môi Mặc Lăng cứng đờ, gã không nghĩ thiếu nữ này trực tiếp xem thường gã như vậy, khuôn mặt xoẹt qua tia tức giận, chỉ là gã vẫn ngăn chặn nội tâm bất mãn, lách người đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, khóe môi lại nở nụ cười vui vẻ.

“Ha ha, không thể không thừa nhận chiêu lật mềm buộc chặt này rất có hiệu quả, bốn thiếu gia rất có hứng thú đối với người, nếu người đã muốn đi sơn mạch huyền tinh thì bốn thiếu gia sẽ bảo hộ cho người, phải biết bốn thiếu gia chính là Huyền Hoàng cấp thấp.”

30 tuổi đột phá đến Huyền Hoàng, ở Phong Huyền đại lục chưa tính là giỏi, dù sao với điều kiện ở Huyền Phong đại lục có nguồn huyền khí dồi dào tất nhiên thiên tài có vô số.

Nhưng dù sao 30 tuổi đã đạt đến Huyền Hoàng cũng có thể gọi là thiên tài rồi.

“Tránh ra!” Dạ Nhược Ly nhướng mày, lạnh giọng nói.

Mọi người giật mình, sững sờ nhìn thần sắc lạnh lùng của nữ tử.

Nàng biết rõ nàng đang nói chuyện với ai không? Mặc thiếu không chỉ là một cường giả Huyền Hoàng mà còn là Mặc đại thiếu gia, mà nữ tử này thoát nhìn chỉ hơn 20 tuổi, với thực lực của Mặc thiếu dùng đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết nàng.

Một nữ tử 20 tuổi có bao nhiêu thực lực? Nhiều lắm cũng chỉ là tinh Huyền sư đỉnh phong mà thôi.

“Người nói cái gì?” Thần sắc Mặc Lăng trầm xuống, cũng không còn thái độ nhẹ nhàng, con người âm lãnh nhìn Dạ Nhược Ly, lạnh lùng nói.

“Ta lập lại một lần nữa, chó ngoan không cản đường, người tránh ra cho ta!”

Mọi người đều thích thú nhìn chuyện trước mắt, có vài người tiếc hận thở dài, bọn hắn cho rằng nữ tử dám đắc tội với Mặc đại thiếu gia sẽ không thể sống đến một khắc sau.

“Tiện nhân, bốn thiếu gia nhìn trúng người chính là phúc khí của người, người lại không biết tốt xấu? Người cho rằng người giỏi lắm sao? Thân là nữ nhân, chức trách của người là phục vụ nam nhân, đây chính là số mệnh của nữ nhân!”

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trầm xuống, con mắt lạnh như băng nhìn dung nhan đầy cao ngạo của Mặc Lăng.

Bị nàng trừng mắt, Mặc Lăng rùng mình một cái, chẳng biết tại sao trong lòng lại nổi lên tia sợ hãi, nhưng nghĩ tới mình cư nhiên lại sợ một nữ tử càng làm gã tức giận.

“Mặc thiếu, người sao lại gây khó dễ cho một nữ tử như vậy?”

Ngay lúc Mặc Lăng muốn nổi đóa, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Mọi người cùng nhìn lại, thấy nam tử vừa cất giọng nói, kinh ngạc nheo mắt, ai cũng không ngờ hẳn lại xuất hiện ở đây.

“Vu Lạc Kỳ? Người dám quản chuyện của Mặc gia?” Mặc Lăng nhìn thấy người kia, sắc mặt hơi đổi, con mắt phát ra tia âm tàn, giống như muốn xé người ta ra từng miếng nhỏ.

Ánh mắt trong suốt nhưng lạnh lùng nhìn Mặc Lăng, Vu Lạc Kỳ cũng không sợ hãi, dung nhan tuấn mỹ thủy chung không biến sắc: “Mặc thiếu, làm gì phải ép buộc? Ta xem vị cô nương này cũng không muốn đáp ứng người, có một số việc không nên cưỡng cầu.”

“Người...”

Mặc Lăng khẽ siết tay, gã biết bản thân là Huyền Hoàng cấp thấp không phải đối thủ của Vu Lạc Kỳ, nhưng nếu như cứ nhượng bộ chẳng phải nói cho mọi người biết Mặc Lăng gã dễ ức hiếp?

Vu Lạc Kỳ bình thường không hay can thiệp vào chuyện người khác, cũng không biết hôm nay hẳn uống nhầm thuốc gì lại lên tiếng bênh vực kẻ yếu như thế.

Nếu như không phải lần này Mặc gia cần cao thủ đi làm bia đỡ đạn thì một Huyền Hoàng trung cấp như hãn lại dám ăm ỉ trước mặt gã? Sớm đã chết từ lâu rồi.

“Lăng nhi.” Đột nhiên sau lưng Mặc Lăng vang lên thanh âm uy nghiêm, làm đứt suy nghĩ của gã.

Mặc Lăng khẽ chấn động, hung hăng trừng mắt nhìn Vu Lạc Kỳ, quay người về phía phát ra âm thanh: “Phụ thân, người đến cũng không sai biệt lắm, chúng ta nên xuất phát chứ ạ?”

“Ừ.” Mặc gia chủ nhẹ gật đầu, ánh mắt ác liệt nhìn Vu Lạc Kỳ và Dạ Nhược Ly, nhàn nhạt nói: “Vu công tử, còn vị cô nương này, tiểu nhi thất lễ mong hai vị chớ trách, hôm nay người đến cũng không sai biệt lắm, vậy chúng ta xuất phát đến sơn mạch huyền tinh.”

Nghe vậy, người phía sau Dạ Nhược Ly có chút thất vọng vì hết trò hay để xem.

Dạ Nhược Ly thu lại sát ý trong lòng, theo người Mặc gia tiến vào sơn mạch huyền tinh, dọc đường đi nàng cảm nhận được một ánh mắt âm lãnh luôn nhìn nàng chăm chăm, nhưng cũng không để ý.

Nàng nghĩ Mặc Lăng chỉ là hạng tôm tép mà thôi, người khiến nàng kiêng kỵ chính là Mặc gia chủ, Huyền tôn đỉnh phong.

“Phụ thân, Vu Lạc Kỳ thật quá đáng, còn nữ nhân kia nữa, quả thật không biết tốt xấu, hai người kia con đều không muốn bỏ qua.” Thanh âm Mặc Lăng đầy ngoan lệ, thật giống như hai người kia có mối thù không đội trời chung, cừu thù giết cha.

Mặc gia chủ nhìn nhi tử mà mình yêu thương nhất, khe khẽ thở dài: “Lăng nhi, con đừng quên mục đích chúng ta tới đây, Vu Lạc Kỳ là Huyền Hoàng, một Huyền Hoàng tất nhiên Mặc gia sẽ không để vào mắt, bất quá

Huyền Hoàng làm bia đỡ đạn không biết hơn tình Huyền sư hết bao nhiêu lần, nếu như con muốn trả thù thì có thể phái bọn hắc đi vào sơn động dò xét, như vậy không phải tận dụng rất tốt sao? Nhi tử, con phải nhớ kỹ, làm gia chủ phải biết tính toán xa hơn, có thể lợi dụng được tuyệt đối không nên lãng phí.”

“Vâng, phụ thân, nhi tử hiểu rồi.”

Con mắt Mặc Lăng sáng lên, khóe môi nở nụ cười âm hiểm.

Bởi vì hai người này và đội ngũ duy trì một khoảng cách nhất định vì vậy không nghe thấy lời này, nếu không tất cả mọi người sẽ không cùng Mặc gia tiến vào sơn động.

Mục đích của Mặc gia khi chiêu mộ nhân tài chính là đem bọn hắc làm bia đỡ đạn...

Dị tượng xảy ra ở nơi u tối nhất của sơn động, đám người Dạ Nhược Ly vừa đến đã cảm nhận được huyền khí chấn động mạnh mẽ bên trong sơn động, chỉ là huyền khí chấn động kia làm tu vi của họ tăng vọt.

“Chính là nơi này.” Nội tâm Mặc Lăng vui vẻ, con mắt âm lãnh nhìn Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ: “Vì đảm bảo sự an toàn, hai người vào trong dò đường đi.”

Vu Lạc Kỳ và Dạ Nhược Ly sao lại không biết Mặc Lăng chính là muốn mượn chuyện công trả thù riêng, đừng nói bọn họ, có ai không biết được tâm địa bất lương của gã chứ? Bất quá, không có ai dám đứng ra lên tiếng.

Muốn hại nàng?

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, im lặng bước về phía sơn động, thấy vậy Vu Lạc Kỳ trầm mặc một lát rồi đuổi theo sau, bởi vì thời khắc này bọn hắc không còn sự lựa chọn.

“Hừ!” Nhìn bóng lưng 2 người dần khuất, Mặc Lăng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xoẹt tia ngoan lệ.

Tiện nhân, đây chính là kết cục của người, dám cự tuyệt bốn thiếu gia, ta sẽ cho người biết không có nam nhân bảo hộ, người có thể làm được chuyện gì? Trên đời này ngoại trừ Mặc Lăng gã ra còn có ai bảo hộ được cho người?

Vu Lạc Kỳ có thể sao? Đúng vậy, hẳn là Huyền Hoàng trung cấp nhưng sau lưng hẳn không hề có thể lực chống đỡ, cho nên chỉ bằng hai người bọn họ vào sơn động chính là cử tử nhất sinh! (9 đường chết, 1 đường sống).

Trong sơn động vô cùng âm u ẩm ướt, mà trên vách đá lại vẽ những sơ đồ Huyền thú mơ hồ, có lẽ phiến đá này có lịch sử rất lâu rồi.

“Chúng ta vốn không quen biết, vì sao người lại giúp ta?” Dạ Nhược Ly nhìn thẳng con đường phía trước, nhàn nhạt hỏi.

Vu Lạc Kỳ nao nao, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo có tia đau đớn: “Năm năm trước, Mặc Lăng nhìn trúng muội muội ta, bởi vì nàng không thuận theo, kết quả bị Mặc Lăng lăng nhục đến chết, nhìn thấy người ta lại nhớ đến nàng, ta chỉ là không muốn bị kịch năm xưa lại tái diễn.”

Chắc hẳn, Mặc Lăng cũng không biết chuyện này, nếu không nhất định sẽ không để Vu Lạc Kỳ sống sót.

Mà hẳn tới đây cũng vì tâm huyền tinh, nếu như có được tâm huyền tinh thực lực của hẳn nhất định sẽ tăng vọt, báo thù chỉ là chuyện trong tầm tay, bất quá nguyên bản vì không có thể lực chống đỡ nên hẳn sẽ không đại đột gây xung đột với Mặc gia.

Thế nhưng hôm nay nhìn thấy nữ tử này bị gây khó dễ, hẳn không tự chủ được nhớ đến muội muội hẳn ngày xưa, vì vậy hẳn không thể trơ mắt nhìn

bi kịch lại tái diễn, bằng không thì muội muội đã chết nhất định sẽ không tha thứ cho hân.

“Rống!”

Trong giây lát, một tiếng gào thét vang vọng phía chân trời, làm lung lay cả sơn động.

“Là ai? Dám lớn mật quấy rầy sự nghỉ ngơi của bản thú?”

Vừa dứt lời, một ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên từ chỗ sâu nhất của sơn động lan ra, đợi đến lúc ánh sáng ấy lan qua vùng phụ cận thì hai người mới nhìn rõ đây chính là một Hỏa Hồ, thân hình khổng lồ uy mãnh, ngăn chặn con đường phía trước.

“Thú tôn đỉnh phong – Hỏa Hồ?” Vu Lạc Kỳ biến sắc, hân không thể ngờ được sơn động này lại có Thú tôn đỉnh phong.

“Đi!”

Con mắt khê chớp, Dạ Nhược Ly cười âm hiểm, giữ chặt tay Vu Lạc Kỳ chạy ra ngoài.

ở bên ngoài sơn động, mọi người cũng nghe thấy tiếng gào thét, tất cả đều nhìn nhau, không cần phải nói cũng biết hai người dò đường kia chắc chắn đã bị Huyền thú ăn thịt rồi.

Mặc Lăng đắc ý tươi cười, nhưng gã cũng không vui vẻ được lâu, khoe môi bỗng nhiên cứng lại.

Chỉ vì, gã nghe thấy bên trong sơn động vang lên tiếng kêu cứu...

“Cứu mạng a, Huyền thú Thú tôn đỉnh phong đến rồi, mau mau đến cứu chúng ta a.”

“Gặp không may!” Mặc gia chủ biến sắc, lão nghe rõ ràng tiếng kêu cứu ở gần cửa sơn động, lúc này chẳng còn tâm trạng quan tâm đến uy nghiêm của gia chủ, thất kinh hô: “Nhanh, các người mau trở lại sơn động, không cho phép mang theo Huyền thú ra ngoài!”

Lão tuy là Huyền tôn đỉnh phong nhưng mới đột phá chưa được bao lâu, sao có thể so sánh với Huyền thú? Huống chi lão mang tộc nhân đến đây cũng không phải muốn đối địch với Huyền thú kia, nếu để Huyền thú kia đi ra nhất định sẽ gây tổn thất nghiêm trọng đến Mặc gia.

Vừa dứt lời, liền gặp hai người từ trong sơn động đi ra, lại nhìn Hỏa Hồ, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, trong lòng không ngừng oán thán Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ.

Rất nhanh vọt tới đám người kia, Dạ Nhược Ly khẽ cong môi, hào hứng nồng đượm nhìn trận chiến: “Một chiêu họa thủy đông dẫn cũng không tệ.”

Vu Lạc Kỳ nhìn nữ tử bên cạnh, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo xoẹt qua ý cười, thời khắc này hẳn mới biết được dụng ý của nàng.

Xem ra muốn hại nàng nhất định phải chuẩn bị tinh thần bị nàng hại lại.

“Chư vị, cầm vũ khí của các người lên, chuẩn bị chiến đấu, Lãng nhi, con lui về phía sau, phải tránh, không thể tiến lên.”

Lúc này Mặc gia chủ không rảnh tìm Dạ Nhược Ly tính sổ, vội vàng rút kiếm, thần sắc ngưng trọng nhìn Huyền thú trước mặt.

Mà những lời nói của Mặc gia chủ lấy Mặc Lãng làm trọng, gã vội vàng chạy về phía những người cuối cùng, núp vào, sợ trận chiến này làm liên lụy đến gã.

Ai cũng không chú ý đến lúc mọi người cùng nhau chiến đấu với Hỏa Hồ thì Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ đã lặng lẽ biến mất...

“Thật nhiều huyền tinh thạch nha, lại không biết tâm huyền tinh có tồn tại không?”

Sơn động ẩm ướt, dài đến mấy chục mét, Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ chỉ đi trong chốc lát đã tìm thấy một đồng tinh thạch, cũng may ngoại trừ Thú tôn đỉnh phong Hỏa Hồ bên ngoài, ở đây không còn nguy hiểm, cả đoạn đường vô cùng suôn sẻ.

Nhìn thấy trước mắt là một đồng mỏ huyền tinh, ngay cả tâm trí kiên định như Dạ Nhược Ly cũng không tránh khỏi kích động.

Ngàn năm sau, huyền tinh thạch sớm đã biến mất, mà ở bên trong Thương Khung giới huyền tinh thạch lại thừa thớt quý hiếm, nhưng trước mắt nàng lại là một đồng huyền tinh thạch.

Những huyền tinh thạch này nếu cầm tới Huyền Vũ đại lục thì sẽ oanh tạc đến cỡ nào?

“Khó trách, cường giả ở Phong Huyền đại lục lại nhiều như thế.”

Đáy lòng phát ra tiếng thở dài, Dạ Nhược Ly thả hơn trăm thanh trường kiếm, nhưng mặc dù có thể khống chế được trăm thanh kiếm nhưng muốn thu hoạch nhiều huyền tinh thạch cũng cần tiêu hao không ít thời gian.

Ánh mắt Vu Lạc Kỳ ngốc trệ nhìn Dạ Nhược Ly, hẳn chưa từng thấy người nào lại khống chế được nhiều kiếm đến vậy, hơn nữa kiếm pháp cũng cực kỳ lưu loát, rõ ràng không làm hư tổn đến huyền tinh thạch.

“Thật đúng là đồ biến thái, không biết thực lực nàng như thế nào, ta cảm nhận được thực lực của nàng không kém, ít nhất cũng không thấp hơn ta, mà nàng thoát nhìn cũng mới 20 tuổi.”

Chừng 20 tuổi đạt đến Huyền Hoàng, ở Phong Huyền đại lục cũng không phải là chuyện hiếm lạ, thực sự có những thiên tài còn giỏi hơn, nhưng với

thực lực của nàng chắc hẳn không đến vài năm nữa có thể đột phá lên Huyền tôn.

“Rốt cuộc cũng xong.”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly đảo qua chồng huyền tinh thạch trên mặt đất, khẽ nhíu mày: “Vì sao không có tâm huyền tinh, chẳng lẽ tin tức là giả? Bất quá có thể có được nhiều huyền tinh thạch cũng không uổng chuyến này.”

Tư điểm, Dạ Nhược Ly đem đại bộ phận huyền tinh thạch thu vào, trong đó có một phần nhỏ cho Vu Lạc Kỳ.

Vu Lạc Kỳ cũng không từ chối ý tốt của Dạ Nhược Ly, hẳn tới đây cũng vì muốn gia tăng thực lực, tuy không có vận may chiếm được tâm huyền tinh nhưng những huyền tinh thạch cũng có khả năng giúp hắn đột phá.

“Được rồi, chúng ta nên đi ra.”

Dạ Nhược Ly quay người, vừa định đi ra, lại nhận nhìn không được mà đánh đoàn người Mặc gia một cái.

Mặc gia chủ thật vất vả mới có thể tiêu diệt Hỏa Hổ kia, nhưng phải trả cái giá thật lớn. mặc dù những cường giả đến báo danh còn sót lại được mấy người, nhưng lão cũng không có chút đau lòng, còn nghĩ có thể tiết kiệm được thù lao của lão.

Lòng lão đau nhức chính là Mặc gia mang theo hai cường giả Huyền tôn nay đã chết một.

Đây là Huyền tôn, không phải Huyền Hoàng, bồi dưỡng một Huyền tôn dễ dàng lắm sao?

Lúc này nhìn thấy Dạ Nhược Ly và Vu Lạc Kỳ xuất hiện ở chỗ sâu trong sơn động, lão sao không biết đã xảy ra chuyện gì? Lúc này mắt đỏ trừng

mắt nhìn hai người, nghiêm nghị quát lớn: “Hai người các ngươi, thật to gan, lại dám hại người Mặc gia, còn không mau đem tâm huyền tinh giao ra đây? Có lẽ bốn gia chủ sẽ hảo tâm để các ngươi toàn thân.”

Lão đã sớm nhận định tâm huyền tinh nhất định đã bị hai người lấy được, nhưng thì sao chứ? Cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn giao lại cho lão mà thôi.

Chỉ cần đoạt lấy tâm huyền tinh, không chừng lão có thể đột phá lên Huyền thánh, Mặc gia có thể gia nhập vào đội ngũ nhất lưu thế lực (thế lực hạng nhất), sau này còn ai dám xem thường người Mặc gia nữa?

Nghĩ như vậy, Mặc gia chủ có cảm xúc muốn cười to, đối với Dạ Nhược Ly cầm lấy tâm huyền tinh cũng là tình thế bắt buộc...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Huyền Tôn Trung Cấp

Trước cửa sơn động đã bị người Mặc gia cản trở, phía sau lại không còn đường lui, lần này Mặc gia chủ nghĩ bọn họ có chạy đằng trời cũng không thoát.

Vu Lạc Kỳ siết chặt tay, con người trong trẻo lạnh lùng xoẹt qua tia hung ác cùng kiên quyết.

“Đồ vật các người muốn ở trong tay ta, không liên quan đến nàng, để nàng rời khỏi nơi này đi.”

“Ha ha,” Mặc Lăng cười to hai tiếng, con người ác liệt nhìn Vu Lạc Kỳ: “Buông tha nàng? Làm sao có thể? Tiện nhân kia dám can đảm không thuận theo bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sao phải buông tha nàng? Bất quá nếu nàng đã không chết dưới móng Thú tôn, bốn thiếu gia cũng không nhẫn tâm để nàng chết, chỉ là từ nay về sau, nàng chính là nô lệ của bốn thiếu gia, cả đời chỉ có thể sống trong ác mộng, ha ha ha...”

Nhìn khuôn mặt dần tái nhợt của Vu Lạc Kỳ, Mặc Lăng lại càng vui vẻ, tâm tình không thoải mái lúc này cũng bị quét sạch.

“Vu Lạc Kỳ người không phải thích làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Hừ, không có thực lực mà dám thể hiện, bốn thiếu gia muốn người nhìn xem nữ nhân này hầu hạ như thế nào dưới thân ta.”

Mỗi lời nói của gã là thần sắc Vu Lạc Kỳ lạnh thêm một phần, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cảm giác, con người lạnh lùng trong trẻo nhìn chăm chăm vào Mặc Lăng.

Bỗng nhiên, sau lưng có một bàn tay đặt lưng vai hân.

Thân hình thon dài nao nao, Vu Lạc Kỳ chậm rãi quay đầu, vì vậy dung nhan lạnh lùng tuyệt sắc của nữ tử phóng đại trước mặt.

“Người lặp lại những lời mới nói lúc này một lần nữa cho ta.”

Thanh âm này như vân thanh phong nhạt, không hề nghe ra bất cứ cảm xúc nào, nhưng những lời này xâm nhập vào nội tâm làm đáy lòng Mặc Lăng phát ra tia sợ hãi, nụ cười cứng đờ trên khóe môi.

Hung hăng nuốt nước miếng, khuôn mặt Mặc Lăng bối rối, nhưng nhìn thấy đám người bên cạnh tâm tình hoảng sợ cũng buông lỏng, cười lạnh nói: “Ta lặp lại thì sao nào? Loại tiện nhân như người cũng chỉ xứng để nam nhân đùa giỡn, người cho rằng người thanh cao lắm sao? Tự cho mình là nhất, bốn thiếu gia nhìn trúng người là vinh hạnh cho người lắm rồi.”

Dạ Nhược Ly lạnh nhạt nhìn Mặc Lăng, áo trắng không gió mà bay lên, tóc đen khẽ vuốt má hồng, từ đầu đến cuối cũng không hề động đậy gì thế nhưng bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được nàng đang áp chế sự tức giận.

“Hừ!”

Mặc Lăng không cho là đúng, ở trong mắt gã, nữ tử này căn bản không thể gây tổn thương cho gã được.

“Ân?” Mặc gia chủ dường như phát hiện ra chuyện gì đó, thần sắc hơi đổi: “Không tốt, Mặc Lăng, nhanh đến sau lưng phụ thân!”

Ngay lúc này, Dạ Nhược Ly xuất nhẫn Huyền Linh trong tay ra, một vòng bạch quang lóe sáng, bóng dáng như sét đánh bay về phía Mặc Lăng.

“Vũ nhục chủ tử ta, chết!”

Thanh âm lạnh lùng bá khí vang lên, Mặc Lăng không kịp hoàn hồn đã nhìn thấy nam tử áo trắng ngay trước mặt, bàn tay nam tử kia ưu nhã giơ lên, hung hăng chưởng vào lồng ngực Mặc Lăng.

Dưới khí thế áp bức của Bạch Hổ, thần sắc Mặc Lăng tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ biến sắc, thò tay ra kéo Mặc Lăng ra phía sau lưng mình, thần sắc ngưng trọng nhìn nam tử áo trắng xuất hiện bất ngờ kia.

Nhìn thấy đánh lén không đắc thủ, nam tử áo trắng dừng bước chân, con ngươi màu hổ phách lạnh lùng nhìn đám người trước mặt.

Dung mạo nam tử này cực kỳ tuấn mỹ, ưu nhã mà lạnh lùng cùng tập trung trên người hắn, hai khí tức này vốn dĩ không nên xuất hiện cùng lúc nhưng hết lần này đến lần khác ở trên người hắn bức ra lại có cảm giác rất hài hòa.

Vu Lạc Kỳ ở Phong Lâm thành cũng được xem là nam tử tuấn mỹ khó gặp, thế nhưng so sánh với nam nhân trước mặt lại ảm đạm thất sắc, tựa hồ như quanh thân nam nhân này tỏa ra ánh sáng thần thánh, cho dù là ai cũng không thể áp chế được vầng hào quang của hắn.

Bạch Hổ ưu nhã đưa tay, chưởng phong lăng lệ ác liệt đánh về phía Mặc gia chủ.

Biến sắc, Mặc gia chủ giao Mặc Lăng cho trưởng lão Mặc gia, vội vàng gấp rút ngăn trở công kích của đối phương.

“Oanh!”

Hai chưởng xung đột với nhau, Bạch Hồ lui về sau mấy bước, dung nhan tuấn mỹ có vài phần ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả nhiên không phải Thú tôn cao cấp như hãn có thể đấu lại.

Thế nhưng dám vũ nhục chủ nhân của hãn, cho dù có trả giá đắt đến thế nào hãn nhất định cũng sẽ tru sát!

“Hừ, Thú tôn cao cấp cũng muốn chống lại ta, muốn chết?”

Tuy trong lòng Mặc gia chủ vô cùng ngạc nhiên, nam tử này cư nhiên có thể đỡ được một chưởng của lão chỉ lùi về sau mấy bước quả thật không tưởng tượng được, nhưng Thú tôn cao cấp cũng không thể nào bằng Thú tôn đỉnh phong, đây chính là chân lý bất biến.

Vì vậy Mặc gia chủ cũng không để Bạch Hồ vào mắt.

“Cái gì? Thú tôn cao cấp?” Mặc Lăng đột nhiên trừng to mắt, ánh mắt nhìn Dạ Nhược Ly không còn thêm thường như lúc đầu mà bây giờ đổi thành ganh ghét cùng hận ý.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà nữ tử này lại có được Huyền thú Thú tôn cao cấp? Ngay cả bản thân gã đường đường là Mặc đại thiếu gia cũng không được đãi ngộ như vậy, thật không biết nàng dám phải vận chút chó gì.

“Ầm ầm!”

Ngay lúc này sơn động đột nhiên rung chuyển, làm mọi người ngây ngẩn cả người.

Dạ Nhược Ly siết tay, thần sắc ngưng trọng nhìn bốn phía, nàng cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, tại sao lại rung động mạnh như vậy.

“Đây là xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Mặc Lăng đại biến, vội vàng bắt lấy giá đặt nền bên cạnh, nhưng lúc gã vừa chạm tay vào, giá đặt nền bỗng nhiên nhúc nhích, thấy vậy Mặc Lăng cả kinh, vội vàng buông tay.

“Oanh!”

Lúc Mặc Lăng vừa mới thả tay ra, đột nhiên dưới chân Dạ Nhược Ly xuất hiện một hố đen, không hề đề phòng, thân thể nàng rơi xuống hố đen ấy.

“Chủ nhân!”

Bạch Hổ quay người lại trùng hợp thấy cảnh tượng này, lúc này dung nhan tuấn mỹ đại biến, mà hắn cũng không quản được nhiều như vậy, thả người nhảy vào hang động, cùng với Dạ Nhược Ly biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lỗ đen chậm rãi khép lại, nơi đây dần yên tĩnh trở lại, dường như chưa hề phát sinh ra chuyện gì...

--- -----editor: aries mai-----

Thân thể hai người rơi thẳng tắp vào hang động, thật lâu sau cũng chưa tiếp xúc với mặt đất, cảm nhận được tốc độ rơi xuống, Dạ Nhược Ly không khỏi cười khổ một tiếng.

Nàng gặp nhiều kẻ thù như vậy đều không chết, chẳng lẽ lại trở thành Huyền tôn duy nhất bị ngã chết?

“Bạch Hổ, trở về Huyền Linh giới đi.”

Dạ Nhược Ly sớm đã cảm nhận được sự tồn tại của Bạch Hổ, thời khắc này cần phải giảm thiểu hy sinh, cho nên nàng giờ chiếc nhẫn thu hồi Bạch Hổ.

Nhưng thật lâu sau cũng không có động tĩnh...

“Bạch Hổ!” Dạ Nhược Ly nhíu mày, kêu.

Muốn thu hồi Bạch Hổ thì cần phải có sự đồng ý của hắn, nếu hắn không muốn trở về, Dạ Nhược Ly cũng không có biện pháp a.

“Chủ nhân, theo ta mà nói chết có gì đáng sợ?” Thanh âm ưu nhã truyền tới lại chứa tia ôn nhu cùng kiên định: “Nếu muốn ta bỏ chủ nhân một mình chạy trốn thì không bằng cùng người đối mặt với cùng sinh cùng tử, huống chi chúng ta chưa chắc đã chết!”

Chậm rãi thả tay xuống, Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài, thế nhưng nàng cũng biết tính cách của Bạch Hổ, việc hắn đã quyết định cho dù là mệnh lệnh của nàng cũng không nghe theo.

Nhưng lúc này ở trong sơn động đen kịt bỗng nhiên có điểm chiếu sáng...

Dạ Nhược Ly không khỏi cúi đầu nhìn lại, phát hiện chính mình gần tiếp cận với mặt đất mà tốc độ rơi xuống cũng chậm dần, cuối cùng hai người bình yên vô sự rơi xuống.

“Cái này...Đây là có chuyện gì?”

Đứng vững, Dạ Nhược Ly nhìn bốn phía, xem xét sơ qua không khỏi ngây ngẩn người, tiếp theo đó chính là sự kinh hãi.

“Là mỏ huyền tinh thạch thật lớn, tại sao lại có mỏ huyền tinh thạch lớn như thế? Còn có những cái này...” Dạ Nhược Ly vội vàng chạy đến góc

trồng dược liệu, con người mau đen không khỏi kích động: “Bồ Đề diệp, còn có quả sung, Thanh Long thảo, những dược liệu này ở đại lục cực kỳ hiếm có, không nghĩ tới lại xuất hiện ở đây, đáng tiếc lại có có Hồi Linh thảo.”

Ngóng nhìn khuôn mặt vui vẻ của Dạ Nhược Ly, Bạch Hồ chậm rãi giương khóe môi, ánh mắt màu hổ phách ẩn chứa ý cười.

“Có những dược liệu này, ta có thể luyện chế đan dược đột phá Huyền tôn rồi...”

Dạ Nhược Ly kiềm chế nội tâm kích động, cẩn thận hái dược liệu xuống, rồi ném vào nhẫn Huyền Linh, ánh mắt của nàng lại nhìn về phía mỏ huyền tinh thạch, lúc này bên trong mỏ phát ra ánh sáng màu đỏ, chậm rãi tán ra.

“Tâm huyền tinh? Đúng vậy, xác thực là tâm huyền tinh.”

Không nghĩ tới tâm huyền tinh lại ở chỗ này, vận khí của nàng không phải tốt quá rồi, bất quá cũng nên cảm tạ Mặc Lăng, nếu không phải gã không cẩn thận đụng phải cơ quan sao nàng có thể rơi xuống đây chứ.

“Đợi một chút!”

Dạ Nhược Ly thu liễm, ánh mắt nhìn về phía trung tâm mỏ huyền tinh thạch.

Chỗ đó có khối tâm huyền tinh im im lặng lặng nằm đó, nhìn thấy cảnh tượng như vậy ngay cả Dạ Nhược Ly cũng không tự chủ được mà há hốc mồm, sững sờ nhìn về phía trung tâm khoáng mỏ.

“Hai tâm huyền tinh? Không nghĩ tới ở đây lại có đến hai huyền tinh.”

Nội tâm nàng không ngừng dâng trào, nhưng rất nhanh sau đó bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào hai khối kia, ánh mắt dần dần ngưng trọng.

“Bạch Hổ, người lui về sau đi!”

Dứt lời, Dạ Nhược Ly nâng tay, bên cạnh nàng xuất hiện vô số thanh kiếm.

Chúng kiếm vây bao người Dạ Nhược Ly, lập tức nàng vung tay lên vô số thanh kiếm kia phóng đến chỗ tâm huyền tinh, bởi vì khổng chế khá nhiều kiếm nên cần tiêu hao không ít huyền khí, một lát sau, Dạ Nhược Ly đã đổ mồ hôi đầy đầu.

Bạch Hổ muốn giúp nàng nhưng biết thời khắc này hẳn không có chút tác dụng...

Thời gian chậm rãi trôi qua, mà lúc này bên cạnh Dạ Nhược Ly chông chát vô số huyền tinh thạch, huyền tinh thạch này so với phiến đá lúc nãy còn lớn hơn biết bao nhiêu lần, nếu đem hết chỗ huyền tinh thạch này ra ngoài, không biết sẽ oanh tạc đến mức nào.

Qua một buổi, Dạ Nhược Ly rốt cuộc cũng thu tay, nhìn về phía huyền tinh thạch, thỏa mãn cười: “Có thể rồi, kế tiếp nên hấp thụ tâm huyền tinh.”

Bàn tay vung lên đem tất cả huyền tinh thạch cho vào nhẫn Huyền Linh, chợt ánh mắt nàng nhìn về hai khối tâm huyền tinh.

“Bạch Hổ, người hộ pháp cho ta, kế tiếp, ta muốn hấp thụ tâm huyền tinh...”

Tu luyện không để ý thời gian, nửa tháng trôi qua lặng lẽ...

Trong sơn động, nữ tử nhắm mắt khoanh chân, áo trắng tung bay, mà trước mặt nàng là một khối tâm huyền tinh, huyền lực trong tâm huyền tinh trào ra thâm nhập vào cơ thể nữ tử kia.

“Oanh!”

Bỗng nhiên, thân thể nữ tử run lên, khí thế cường đại dâng trào, bao phủ khắp sơn động.

Nàng chậm rãi mở mắt, ngắm nhìn lòng bàn tay mình, khóe môi có chút dương lên: “Huyền tôn trung cấp, cuối cùng cũng đạt được, nếu như hấp thụ khối còn lại chắc hẳn sẽ đột phá lên Huyền tôn cao cấp, bất quá không gấp, hiện tại ta có thể luyện Chế tôn linh đan, đồng dạng có thể đột phá Huyền tôn cao cấp.”

Phủ áo trắng, Dạ Nhược Ly đứng dậy, ngắm nhìn sơn động, nói: “Bạch Hổ, chúng ta vào trong xem, không biết bên trong chứa vật gì.”

“Được.” Bạch Hổ nhẹ gật đầu, bên môi nở nụ cười ưu nhã.

Con đường sơn động này thập phần dài đằng đặc, trên đường cũng không hề có nguy hiểm gì, đồng dạng cũng không phát hiện ra vật gì, thế nhưng không hiểu tại sao Dạ Nhược Ly cảm nhận được phía trước nhất định có bảo vật.

Không lâu sau dần hiện lên tia bạch quang, Dạ Nhược Ly vô thức híp mắt, lúc hai người xuyên qua bạch quang thì một Huyền thú khổng lồ đập vào mắt họ.

Thân hình Huyền thú này vô cùng to lớn, bộ dạng hung ác, đang canh giữ một tòa nhà cổ, nhưng nhìn thấy Huyền thú này, sắc mặt Dạ Nhược Ly đại biến, nắm chặt tay, thân thể không khỏi run lên, con mắt màu đen chứa đầy hận thù.

“Thao Thiết (*)! Vì cái gì? Vì cái gì hung thú Thao Thiết lại ở đây?”

(*): bì bõm lần mò cũng đoán được đại khái đây là con ác thú trong thần thoại Tung Cửa, hay khắc trên đồ trang trí, đại biểu cho sự tham ăn.

“Chủ nhân, người bình tĩnh lại chút!” Bạch Hổ vội vàng đề bả vai Dạ Nhược Ly, ánh mắt lạnh lùng hiện tia đau lòng: “Nó không phải Thao Thiết ngàn năm sau, thực lực Thao Thiết này cũng không mạnh như vậy, hơn nữa dường như nó chưa thức tỉnh...”

Dạ Nhược Ly từ từ thả lỏng bàn tay, thần sắc dần dần khôi phục sự tỉnh táo.

Dựa vào khí tức nàng có thể cảm nhận được đây là đồng loại của kẻ thù nàng, nhưng không phải là nó.

Chỉ là nàng vĩnh viễn không thể quên chuyện của ngàn năm sau.

Thao Thiết thực lực Huyền thánh đỉnh phong tập kích Thiên Tinh đế quốc, tất cả các cường giả Huyền thánh cũng không phải là đối thủ của nó, mắt thấy thiên hạ Thiên Tinh đế quốc sắp bị hủy diệt, cuối cùng Kỳ Lân lựa chọn đồng quy vu tận (*) với Thao Thiết.

(*): cùng chết.

Từ khi xuyên không đến đây, nàng ‘thiếu đi hồi ức của Kỳ Lân nhưng không có nghĩa là nàng quên.

Mà nàng có thực lực cường hãn cùng thuật luyện đan không ai bì kịp lại không bảo hộ tốt hộ vệ của mình, chuyện này đồng thời cũng trở thành nỗi đau của nàng, vĩnh viễn không thể liền sẹo,..

“Bạch Hổ, thừa dịp nó chưa tỉnh, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Dạ Nhược Ly ngẩng đầu, trên khuôn mặt đầy vẻ kiên định: “Bởi vì ta không muốn mất đi bất kỳ ai nữa, cũng không muốn bị kịch ngày trước tiếp diễn nữa.”

Thao Thiết sống trên đời này là một hiểm họa, hiện giờ thực lực của nàng chưa đủ nhưng một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trở lại, tiêu diệt

hiểm họa này.

Hơn nữa nàng đối với đồ vật Thao Thiết bảo hộ có chút hứng thú...

Phong Lâm thành, phố lớn ngõ nhỏ đều lưu truyền tin tức mới nhất.

“Các người nghe gì chưa? Thiên tài đệ nhất Phong Lâm thành chúng ta, năm nay gần 24 tuổi đã đột phá lên Huyền Hoàng trung cấp – Vu Lạc Kỳ, nửa tháng trước đắc tội với Mặc gia, bị Mặc gia bắt giữ, nghe nói 3 ngày sau đem hắn ra hành quyết.”

“Tin tức nửa tháng trước ta đã biết rồi, ai, thật sự là đáng thương, Vu Lạc Kỳ cũng thật là xui xẻo, đắc tội với ai không đắc tội lại đắc tội với Mặc gia, Mặc gia há có thể để hắn đụng vào sao?”

“Ha ha, ta còn nghe Vu Lạc Kỳ vì một nữ tử mà đắc tội với Mặc đại thiếu gia.”

Lúc mọi người đang trò chuyện rôm rả không ai để ý đến trên đường phố một nữ tử áo trắng xoẹt qua đám người, nhanh chóng hướng về phía Mặc gia...

Lúc này trong địa lao Mặc gia, hai tay Vu Lạc Kỳ dán vào tường, quần áo tả tơi, làn da trắng nõn lại đầy vết roi đáng sợ đến giật mình, khóe miệng hằn rỉ máu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Mặc Lăng.

“Người có nói hay không, tâm huyền tinh ở đâu?” Mặc Lăng phát phát tay, độc ác hỏi.

Cười lạnh một tiếng, bên môi Vu Lạc Kỳ nở nụ cười trào phúng: “Ta đã nói ta chỉ đạt được huyền tinh thạch không có tâm huyền tinh, tin hay không tùy người, cho dù có giết ta cũng không có tâm huyền tinh.”

“Ha ha, người cho rằng bản thiếu gia ngốc sao?” Mặc Lăng cười to hai tiếng, ánh mắt âm lãnh quẩn lấy Vu Lạc Kỳ: “ Mỏ huyền tinh thạch lớn như vậy nhưng trong tay người chỉ có một chút, những huyền tinh thạch và tâm huyền tinh nhất định là trong tay tiện nhân kia, mà chúng ta đã truyền tin tức ra ngoài, 3 ngày sau sẽ đem người đi xử quyết, chắc hẳn tiện nhân kia rất nhanh sẽ tìm đến cửa, ha ha...”

Sắc mặt Vu Lạc Kỳ đại biến, nắm chặt tay, dùng sức giãy giụa muốn thoát khỏi xiềng xích: “Mặc Lăng, đám người Mặc gia các người nhất định sẽ chết không yên thân!”

“BA~!”

Roi dài hung hăng quất lên khuôn mặt tuần mỹ của Vu Lạc Kỳ, ngay lập tức vết máu chảy ra đặc biệt kinh người.

“Người dám mắng? Người lại mắng? Bản thiếu gia khó chịu với tên mặt trắng như người từ lâu rồi, hôm nay bản thiếu gia sẽ biến người thành một tên hề, hơn nữa còn phế đi thực lực của người, xem người có gì để kêu gào?”

Dứt lời, roi dài lại quất lên người Vu Lạc Kỳ, trên roi lại có một lớp tiêu nóng, cứ như thế mà quẩn lấy người hắn.

Đau đớn kịch liệt lan tỏa toàn thân, nhưng Vu Lạc Kỳ cắn răng chịu đựng, hận ý trong mắt dày đặc, từ đầu đến cuối không hề phát ra tiếng động nào.

“Con mẹ nó, ai cho phép người dùng ánh mắt đó nhìn bản thiếu gia, hiện tại bản thiếu gia sẽ phế người.”

Mặc Lăng rút con dao bên cạnh ra, hung hăng đâm vào cánh tay Vu Lạc Kỳ, nhưng thời khắc mũi dao sắp cắm vào thì một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

“Oanh!”

Thân thể Mặc Lăng run lên, đao trên tay rơi xuống đất, kinh ngạc nhìn phía ngoài cửa.

“Cái này...Đây là chuyện gì?”

Nữ tử từ bên ngoài bước thẳng vào đại môn Mặc gia hướng đến sân nhỏ.

Phía sau nàng là đám người Mặc gia đã ngã xuống, những người còn lại hung hăng nuốt nước miếng, lại lui về sau vài bước, không dám ngăn cản người trước mặt.

“Nữ nhân kia là ai? Sao nàng lại đến Mặc gia?”

“Ồ, nàng không phải là nữ tử nửa tháng trước sao? Lúc báo danh ta đứng sau lưng nàng, lúc ấy Mặc đại thiếu gia nhìn trúng nàng, chính Vu Lạc Kỳ đã giải vây giúp nàng, bây giờ nàng tới Mặc gia đại khái là vì Vu Lạc Kỳ?”

“Cái gì? Nữ nhân này cũng quá lớn mật đi, Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong, đại khái dùng một tay cũng dễ giết nàng rồi, ai, đáng tiếc cho một nữ tử trọng tình nghĩa.”

Trong đám người tiệc hận cũng có, thầm than cũng có, xem kịch vui cũng có, ai cũng nghĩ rằng nữ tử này phải chết là điều không thể nghi ngờ.

“Là người? Hừ, người còn dám tới đây nạp mạng?”

Mặc gia chủ dẫn đầu cao thủ Mặc gia đi ra, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua tia âm hiểm, chợt lão nở nụ cười lạnh.

“Nếu như người ngoan ngoãn giao tâm huyền tinh ra đây, nói không chừng bốn gia chủ sẽ cho người chết toàn thây.”

Cho dù nàng có Huyền thú Thú tôn cao cấp thì sao? Huyền thú kia căn bản không phải là đối thủ của lão, mà thời gian trôi qua cũng chỉ có nửa tháng nhất định là nàng chưa kịp hấp thụ tâm huyền tinh, chắc hẳn vẫn còn trên người nàng.

Đáng tiếc, lão quá coi thường Dạ Nhược Ly, có được 5 thần quyết tất nhiên tốc độ hấp thụ của Dạ Nhược Ly đã lên tới siêu việt rồi.

“Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly nhìn Mặc gia chủ, mặt không biểu tình nói: “Thả hẳn ra, bằng không thì hôm nay chính là ngày diệt vong của Mặc gia!”

“Ha ha!” Như nghe thấy câu chuyện cười nào đó, Mặc gia chủ không khỏi cười ha hả, khinh thường nói: “Diệt Mặc gia ta? Chỉ bằng người? Người cho rằng người có tư cách sao?”

“Có tư cách hay không thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Dạ Nhược Ly vừa dứt lời, trong nháy mắt Huyền Linh bỗng nhiên bắn ra vô số đạo quang rơi bên cạnh Dạ Nhược Ly, ngay lập tức chúng thú đều hiện thân trước mặt mọi người.

“Huyền thú?” Sắc mặt Mặc gia chủ hơi đổi, lão đương nhiên cảm nhận được những Huyền thú này có thực lực không hề thấp.

Chợt ánh mắt lão nhìn chiếc nhẫn trên tay Dạ Nhược Ly, trong mắt xoẹt qua một vòng bất buộc.

“Ha ha, lão tử đã thật lâu rồi chưa ra ngoài, Mặc gia chết tiệt kia ngay cả chủ nhân lão tử cũng dám khi dễ, lão tử nhất định sẽ tiễn các người đi tây thiên.”

Chu Tước liêu lĩnh cười ha ha, tóc đỏ nhảy múa trong gió, ánh mắt đỏ rực hừng hực lửa giận.

Hắn đã sớm thắc mắc tại sao chủ nhân không cho hắn xuất chiến, hiện tại đây chính là thời cơ để hắn có thể đánh thống khoái một lần, để cho đám người này đến kiếp sau cũng phải nhớ cho kỹ không nên đối địch với chủ nhân Chu Tước hắn.

“Tên Huyền tôn đỉnh phong này ta muốn đích thân xử trí, những người còn lại tùy ý các người, một tên cũng không để lại!”

Nàng muốn biết nếu sử dụng Vạn Kiếm Quy Tông đối đầu với Huyền tôn đỉnh phong có bao nhiêu chênh lệch...

“Hừ, thật sự buồn cười, chỉ bằng người mà muốn đấu cùng ta?”

Mặc gia chủ kinh thường câu môi, thế nhưng nụ cười của lão chưa giữ được lâu thì đột nhiên cứng đờ, trợn mắt há hốc nhìn nữ tử đang đi về phía lão.

Tay nữ tử cầm trường kiếm, áo trắng tung bay, tóc đen chơi đùa trong gió, quanh thân nàng tản mát ra khí thế cường đại, dung nhan tuyệt sắc ngừng tụ hàn ý.

“Huyền tôn trung cấp?” Sắc mặt hơi đổi ngay lập tức khôi phục lại nguyên trạng, Mặc gia chủ cười lạnh một tiếng: “Ta không thể không thừa nhận người rất thiên tài, ở Phong Huyền đại lục không ai siêu việt bằng người, nhưng ngàn vạn lần người không nên đối địch với Mặc gia, hôm nay chính là ngày cuối cùng của thiên tài nhà người!”

Theo lời nói Mặc gia, tiếng nghị luận lại bắt đầu nổi lên.

“Cái gì? Huyền tôn trung cấp? Nàng mới 20 tuổi a? Là Huyền tôn trung cấp thật sao?”

“Không thể nào? Thiên tài tới mức nào? Lão gia bảo Lão Phi Mặc chính là đệ nhất thiên tài Thương Khung giới, hôm nay cũng tròn 20 tuổi vừa vạn

đột phá lên Huyền Hoàng đỉnh phong, đã được xem là thiên tài có một không hai rồi, nàng chẳng phải so với Lâu thiếu chủ lại cần thiên tài hơn?”

“Chắc chắn, 20 tuổi Huyền tôn trung cấp, xác thực có thể xưng là đệ nhất thiên tài rồi, nếu như nàng có thể nhẫn nhịn chờ đột phá lên Huyền thánh rồi hãy tìm Mặc gia, lúc đó đương nhiên Mặc gia sẽ không phải là đối thủ của nàng, người trẻ tuổi đúng là dễ xúc động a.”

Mặc dù biết rõ thực lực của Dạ Nhược Ly nhưng không ai nguyện tin tưởng nàng sẽ thắng.

Dù sao đẳng cấp cũng khác biệt, Huyền tôn trung cấp sao có thể thắng Huyền tôn cao cấp? Cái đó và tự tìm đường chết có gì khác nhau? Căn bản không hề có khả năng thắng.

“Người muốn tìm cái chết, bốn gia chủ sẽ thành toàn cho người!”

Thần sắc tối sầm, Mặc gia chủ tung chưởng hướng về phía Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều lắc đầu thở dài, theo bọn hắn nghĩ lát nữa chỉ có thể nhìn thấy một cỗ thi thể mà thôi.

Nhưng lại để mọi người thất vọng chính là Dạ Nhược Ly cứ như vậy mà thoát khỏi công kích của Mặc gia chủ.

Cái này...Điều này sao có thể? Mặc gia chủ lại không đánh chết nàng? Trùng hợp, cái này nhất định là trùng hợp, nhưng trùng hợp không có nhiều như vậy, rất nhanh nàng nhất định sẽ bị Mặc gia chủ đánh chết!

Kế tiếp Dạ Nhược Ly cũng không có trốn tránh mà nghênh đón chưởng lực, hai luồng khí tức bộc phát làm bụi bay mờ mịt nhưng Dạ Nhược Ly chỉ vèn vèn lùi về sau mấy bước, Mặc gia chủ vẫn không giết được nàng.

Lúc này không chỉ quần chúng vây xem mà ngay cả sắc mặt Mặc gia chủ cũng có chút khó coi.

Thời điểm này mọi người ai cũng nhìn chăm chú hai người giao phong (đánh nhau), tuy Dạ Nhược Ly có chút chật vật nhưng vẫn như cũ không bị tổn thương gì nghiêm trọng.

Thời gian dần trôi qua ánh mắt mọi người dần thay đổi, đầy kinh ngạc nhìn nữ tử áo trắng phiêu nhiên.

“Điều này sao có thể?”

“Huyền tôn trung cấp rõ ràng thua Huyền tôn cao cấp một bậc nhưng lại không làm gì được nàng?”

“Biến thái, thật sự là biến thái đến 10 phần, cái này cũng quá đả kích người rồi, vì cái gì giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như thế?”

Dạ Nhược Ly lùi về sau hai bước, phúi bụi trên áo trắng, nhìn Mặc gia chủ đang ngày càng ngưng trọng.

Huyền tôn đỉnh phong, quả thật Huyền tôn trung cấp không thể nào sánh bằng, nếu như không phải Huyền tôn đỉnh phong nhất định sẽ không bức nàng chật vật đến mức này, quả nhiên thực lực chênh lệch quá lớn...

“Người thử nếm một chiêu này của ta xem thế nào?”

Vừa dứt lời, hơn trăm thanh kiếm bay lượn trên không trung, thân kiếm tỏa ra hàn khí, làm mọi người không lạnh mà run.

“Đây là chiêu thức gì?”

Mặc gia chủ nao nao rất nhanh phục hồi lại tâm trạng, thời khắc này lão không được phân tâm.

Lúc này hơn trăm thanh kiếm rất nhanh xoẹt qua trời cao như mũi tên rời cung phóng tới chỗ Mặc gia chủ, tốc độ nhanh đến mức làm người ta phải khiếp sợ.

“Không tốt!”

Mặc gia chủ đương nhiên cảm nhận được nguy hiểm.

Lão vôi vàng rút đại đao ngăn chặn trường kiếm, không lâu sau cũng chút lực bất tòng tâm, lúc này không cẩn thận bị thanh kiếm đâm trúng.

Dạ Nhược Ly cười lạnh, chột ánh mắt nhìn Bạch Hổ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, một cỗ ăn ý từ tâm mà sinh.

“Đáng chết! Vì sao lại có nhiều kiếm như vậy?”

Mặc gia chủ đổ mồ hôi đầy đầu, sắc mặt tái nhợt, coi như lão vung đao ngăn chặn phía trước thì phía sau lại có khí thế cường đại đánh úp tới, cảm nhận được hô hấp phía sau tâm Mặc gia chủ cả kinh, vôi vàng quay người giơ đao bổ về phía Bạch Hổ.

Bạch Hổ âm hiểm cười, rất nhanh thu hồi công kích, ưu nhã lách mình tránh khỏi đại đao của Mặc gia chủ.

Chỉ trong chớp mắt trường kiếm sau lưng đâm mạnh vào lưng lão, thân thể Mặc gia chủ run lên, chậm rãi quay người, hai mắt gắt gao nhìn Dạ Nhược Ly cùng Bạch Hổ: “Các người hèn hạ!”

Những lời này dường như dùng tất cả khí lực cuối cùng để nói ra, sau đó thân thể đổ xuống mặt đất, cho đến chết hai mắt vẫn mở to nhìn chằm chằm Dạ Nhược Ly, rõ ràng là chết không nhắm mắt.

“Mặc gia chủ chết rồi?”

“Cái này...Sao có thể? Mặc gia chủ là Huyền tôn đỉnh phong a.”

“Tuy hai người liên thủ hơn nữa đánh lén thành công nhưng kiếm của nàng lại xuyên thủng người Mặc gia chủ đã chứng minh thực lực của nàng, thiếu nữ này thật sự là biến thái mà.”

Mặc gia chủ chết khiến đám người Mặc gia cũng không có tinh thần chiến đấu, lúc này đều quay đầu bỏ chạy, thế nhưng Chu Tước sao có thể bỏ qua cho bọn hắn? Lập tức phun hỏa, đốt cháy tất cả.

“Nói, Vu Lạc Kỳ ở đâu?” Dạ Nhược Ly tiện tay ngăn hộ vệ Mặc gia, lạnh giọng hỏi.

“Trong...Trong địa lao...”

Hộ vệ hung hăng nuốt nước miếng, run rẩy vươn tay, chỉ về một hướng.

Nói xong lời này, vạt áo của gã được buông lỏng, bị ném xuống đất, sau đó bóng dáng áo trắng biến mất, hướng về phía kia chạy đến...

Trong địa lao âm u hiển nhiên cũng biết bên ngoài có chuyện nhưng lại không cho là đúng, trong mắt gã không ai có thể làm tổn thương đến phụ thân gã.

“Hừ, người nhất định đang chờ nữ nhân kia tới cứu ngươi, ha ha, quả nhiên là buồn cười, nàng mặc dù có Huyền thú Thú tôn cao cấp nhưng cũng không phải là đối thủ của cha ta, hôm nay không ai có thể cứu được ngươi đâu, ha ha ha.”

“Ầm ầm!”

Nhưng mà Mặc Lăng vừa nói xong, đại môn địa lao đã bị đá văng...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Gặp Lại Thánh Dạ

“Người nào lớn mật như vậy, dám xông vào địa lao của Mặc gia?” Mặc Lăng tức giận xoay người, nhìn thấy Dạ Nhược Ly, thân thể không khỏi run lên, nét mặt xoẹt qua tia kinh hoàng, nuốt nuốt nước bọt, nói: “Sao...Tại sao là người? Người vào đây bằng cách nào? Ta cho người biết người dám xông vào địa lao, phụ thân ta nhất định không bỏ qua cho người đâu.”

Ánh mắt Dạ Nhược Ly nhìn Vu Lạc Kỳ, nàng không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng đến chỗ hắn.

“Keng!”

Trường kiếm vung lên chém đứt còng tay, Dạ Nhược Ly vươn tay tiếp nhận Vu Lạc Kỳ đang dần ngã xuống lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng hắn, làm xong tất cả mới lạnh nhạt quay người nhìn Mặc Lăng.

“Gia tộc Mặc gia đều bị diệt, kế tiếp tới phiên người.”

“Người nói gì?” toàn thân Mặc Lăng run rẩy, hung hăng lắc đầu: “Người nói láo, tuyệt đối không có khả năng này, phụ thân ta chính là Huyền tôn đỉnh phong, cho dù người có Thú Tôn cao cấp cũng không có khả năng là đối thủ của phụ thân ta.”

Dạ Nhược Ly cười lạnh, vung trường kiếm lên, chậm rãi tiến về phía Mặc Lăng.

Vu Lạc Kỳ từ dưới đất đứng lên, con người trong treo lạnh lùng nhìn Dạ Nhược Ly, đôi môi tái nhợt khê mở, sắc mặt suy yếu hiện lên tia cảm kích.

Không thể ngờ nàng thật sự đã đến rồi, có lẽ cả đời này món nợ ân tình này của nàng hẳn chẳng thể nào trả hết...

“Người muốn làm gì? Ta cho người biết...”

Lời còn chưa nói hết, Mặc Lăng liền cảm nhận được luồng khí cường đại đánh thẳng vào cơ thể, tựa như cây đại thụ ngã vào đan điền của gã, hơi dùng sức đan điền đã nghiền nát.

“Phốc phốc!”

Mặc Lăng phun ra một ngụm máu, trong nháy mắt, sắc mặt của gã tái nhợt vô cùng đáng sợ.

“Ta không thể giết người bởi vì người lấy tính mạng của người không nên là ta.” Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn Mặc Lăng rồi đi về phía cửa, tới gần cửa nàng dừng cước bộ nói ra: “Gã giao cho người, người muốn trừng phạt gã như thế nào thì cứ làm như vậy, Mặc gia chính thức biến mất vào ngày hôm nay.”

Nói xong nàng tiếp tục bước đi, trong chớp mắt như biến mất giữa ánh mặt trời rực rỡ...

Vu Lạc Kỳ nhìn chăm chăm về phía Dạ Nhược Ly, thẳng đến khi bóng dáng nàng hòa vào ánh mặt trời hẳn cũng chưa phục hồi lại tinh thần, trong đôi mắt lạnh lùng trong treo kia lại có tia sáng khác thường.

Hắn hiểu được với địa vị của bọn họ kiếp này khó có duyên gặp lại nhưng những chuyện xảy ra ngày hôm nay và nữ tử tên Dạ Nhược Ly này có thể sẽ khắc sâu vào tâm trí của hắn...

Ánh mặt trời ở Phong Lâm thành vô cùng dễ chịu, tin tức Mặc gia bị diệt được truyền đi với tốc độ nhanh nhất, cho nên những vùng lân cận Phong Lâm thành hầu như đều nghe qua.

Mặc dù ở Phong Huyền đại lục cường giả vi tôn, gia tộc cường đại cũng thường xuyên bị thay thế nhưng người diệt một đại gia tộc nhị lưu (hạng 2) này lại là một nữ tử trẻ tuổi, tuy trẻ tuổi nhưng thực lực đã lên tới Huyền tôn trung cấp, lại có Thú tôn cao cấp, tin tức khuếch tán ngày càng khoa trương, vì vậy rất nhanh các thế lực lớn đều biết tin tức về nàng.

Hai mươi tuổi Huyền Tôn trung cấp? Thiên phú tới bậc nào, đã không thể dùng từ biến thái để hình dung nữa rồi, toàn bộ đại lục này đều chưa có người nào từng đạt Huyền tôn trung cấp vào năm 20 tuổi cả.

Cho nên mặc dù thế lực nhất lưu cũng phải điều tra tin tức của vị nữ tử trẻ tuổi này, cũng từng bàn bạc làm thế nào để thu tuyệt thế thiên tài này làm thủ hạ, như không có cách nào được cho nên phải diệt nàng trước khi nàng cường đại hơn nữa, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra tai họa.

Thế nhưng Dạ Nhược Ly không hề hay biết những điều này, đoán chừng nếu biết được cũng không quá băn khoăn.

Ở ngoài Phong Lâm thành ngàn dặm là một tiểu thành tên Hồng Hỏa trấn, tiểu thành này vốn không nhiều người nguyện ý đi vào nhưng hôm nay ở Hồng Hỏa trấn lại có không ít cao thủ.

Trong quán trà nhỏ, Dạ Nhược Ly đảo mắt nhìn khách nhân đang ngồi nói chuyện, khẽ chau mày, chợt ánh mắt nhìn về phía tiểu nhị đang bận rộn không ngớt kia.

“Tiểu nhị, người tới đây một chút, ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Dạ vâng.” Tiểu nhị đem khăn lau vắt trên vai, tươi cười bước tới, cung kính nói: “Vị khách quan này, không biết người có chuyện gì muốn hỏi?”

“Ta muốn hỏi người cái trấn nhỏ này có gì đặc biệt, sao lại có nhiều cường giả như vậy?”

“Cái này...” Tiểu nhị nhú nhú mày, một bộ dạng vô cùng khó xử.

Dạ Nhược Ly nhàn nhạt liếc nhìn gã, mặt không biểu tình nói: “Ba khối huyền tinh thạch, thế nào?”

Nói đến đây Dạ Nhược Ly lấy ra ba khối huyền tinh thạch nhỏ nhất ném ra bàn, khoe môi nở nụ cười nhẹ.

Khi thấy huyền tinh thạch xuất hiện trên bàn, tiểu nhị nhìn đến lé mắt, hung hăng nuốt nước miếng, cười nói: “Ha ha, khách quan, là như thế này, ta cũng có chút ít tin tức nho nhỏ, nghe nói thời gian trước tiểu thư Lâm gia nhìn trúng một nam tử, kết quả nam tử kia giết chết tiểu thư Lâm gia kia, Lâm gia chủ biết được chuyện này vô cùng tức giận, dùng 5 Thiên Huyền tinh thạch ra giá bắt nam tử kia, mà không biết người nào đồn đại nói nam tử kia đang ở Hồng Hỏa trấn cho nên có rất nhiều cường giả đến để bắt nam tử kia.”

Tuy Dạ Nhược Ly vào Phong Huyền đại lục chưa lâu nhưng cũng biết 5 Thiên Huyền tinh thạch có giá trị rất lớn, đương nhiên đối với Dạ Nhược Ly những thứ này không đáng là gì.

Khiến cho nàng hứng thú hơn chính là nam tử kia, chẳng biết vì sao khi tiến vào Hồng Hỏa trấn này nàng cảm giác được luồng khí tức quen thuộc.

“Không biết vị nam tử kia là ai?”

“Tên và lai lịch của hắn ta cũng không biết, bất quá ta nghe nói bộ dạng nam tử này vô cùng tuấn mỹ, nếu không tiểu thư Lâm gia sẽ không nhìn trúng hắn, nhưng làm người khác khiếp sợ chính là thực lực của nam tử kia, hắn thoát nhìn tuổi còn trẻ mà thực lực đã đến Huyền tôn đỉnh phong, nhất

là trong tay hắn lại có một thanh kiếm bằng băng, làm hắn như hổ thêm cánh.”

Nói tới đây, ánh mắt tiểu nhị nhìn xung quanh thấy không ai chú ý đến mình mới tiến lại nói nhỏ bên tai Dạ Nhược Ly: “Hơn nữa lúc đánh nhau với cường giả Lâm gia, tóc và mắt của nam tử kia bỗng nhiên đều biến thành màu xanh dương(*), thật là đáng sợ.”

(*): màu xanh da trời ấy ạ, nhưng ta sợ cổ đại không có từ này nên chém xanh dương =.=!!!

Màu xanh dương? Tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, chợt nhớ đến tình cảnh Dạ Nhược Ly gặp ngày hôm đó...

Không có khả năng, sao hắn lại xuất hiện ở Phong Huyền đại lục? Đại khái là trùng hợp thôi, người này tuyệt đối không thể là hắn được!

Đúng lúc này bên ngoài cửa truyền tới thanh âm kinh hãi: “Thật tốt quá, Lâm trưởng lão đã tìm thấy tên tiểu tử kia rồi, chư vị, thời điểm chúng ta lập công đã tới rồi.”

Dạ Nhược Ly nao nao, nhú mào trầm tư, cuối cùng cũng theo mọi người ra khỏi quán trà.

Bất kể thế nào cũng nên đi xem thử...

Trên con đường nhỏ ở Hồng Hỏa trấn có một đoàn người đang bao vây một người nam tử, mà những người bao vây ấy cấp độ thấp nhất cũng là Huyền tôn cấp thấp, cao nhất là Lâm trưởng lão kia, là Huyền Thánh cường giả.

Tuy là Huyền Thánh cấp thấp, bất quá đối phó với một Huyền Tôn đỉnh phong, đúng là chuyện bé xé to rồi!

Nhưng chỉ có Lâm trưởng lão mới biết nếu không có cường giả Huyền Thánh căn bản không thể làm gì được vị nam tử này, cho dù là Huyền Tôn đỉnh phong liên thủ cũng chỉ có thể bức lui hắn, nhưng lại không thể gây thương tích cho hắn.

Nghĩ tới đây, Lâm trưởng lão có chút bất đắc dĩ, Lâm gia là gia tộc nhất lưu ở Phong Huyền đại lục nhưng từ khi nào đuổi bắt một Huyền Tôn đỉnh phong cũng điều động nhiều người như thế? Nhưng nếu không làm như vậy thì chẳng thể nào làm gì được hắn.

“Hừ, ta khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi, miễn cho lão phu ra tay!” Lâm trưởng lão hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn nam tử trước mặt, quanh thân tỏa ra sát ý dày đặc, xoáy rách cả lá cây đang bông bênh trong không trung.

Nam tử đón gió mà đứng, tóc đen tung bay trong gió, đôi mắt xanh dương lạnh lùng nhìn làm lòng người phát run.

Nhìn cường giả xung quanh, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ vẻ lạnh lùng, thân hình thẳng tắp đứng im lặng trong gió, lộ vẻ xa cách nghìn trùng.

“Lão phu hỏi lại người một lần nữa, người có nguyện ý giơ tay chịu trói hay không?” Sắc mặt Lâm trưởng lão hơi biến, thanh âm cũng lạnh hơn vài phần: “Nếu như người không muốn, vậy đừng trách lão phu vô tình!”

Nam tử áo trắng vẫn không nói chuyện, chỉ di chuyển đầu ngón tay trên không trung, vô số huyền khí tụ tập trên ngón tay, không lâu sau liền ngưng tụ thành một thanh trường kiếm bằng băng.

Băng kiếm trong tay chính là từ không khí đông kết thành, những người có tu vi thấp liền cảm nhận được luồng khí lạnh tập kích vào tim, tựa hồ như máu trong thân thể đã đông cứng lại.

“Hừ!”

Lâm trưởng lão vội vàng bước lên, thần sắc của lão ngập tràn khinh thường, chợt nâng Khoát Dao lên hung hăng bổ vào Băng Kiếm.

“Keng!”

Hai thứ chạm vào nhau, Băng Kiếm bị Khoát Dao chém ra thành hai, từ không trung rơi xuống đất.

Thực lực của Huyền Tôn đỉnh phong và Huyền Thánh không chỉ nửa bậc hay một bậc, cho dù là hãn cũng không có khả năng đả thương được Huyền Thánh, huống chi xung quanh hãn lại có rất nhiều Huyền Tôn.

Vì đối phó với hãn mà Lâm gia đã bỏ ra cái giá thật lớn...

Nam tử áo trắng lại chậm rãi giơ tay lên, huyền khí nồng đượm lại ngưng kết thành Băng Kiếm trong tay hãn, nhưng không giống lúc này, lần này Băng Kiếm trong tay hãn nhiều hơn.

Không lâu sau, khuôn mặt tuần mỹ lộ vẻ tái nhợt, khóe môi tràn ra vết máu, đôi mắt xanh dương không còn lạnh như băng nữa, mà là một loại thấy chết không sờn.

Mọi người đều nhìn thấy bề ngoài của hãn lại không thể nào nhìn ra để sử dụng chiêu này hãn nhất định sẽ phải trả giá tương tự, chỉ là Lâm trưởng lão có thể thoát khỏi chiêu này, những người khác...không nhất định.

Trông thấy chiêu thức của nam tử áo trắng, tất cả mọi người đều không tự chủ được lùi lại hai bước.

Vì 5 Thiên Huyền tinh thạch sao có thể dùng tính mạng để đổi lấy? Mạng đã mất còn muốn Thiên Huyền tinh thạch làm gì? Nhưng vẫn có người lại ôm hy vọng, đi về phía nam tử áo trắng.

Rốt cuộc, động tác trong tay của nam tử áo trắng cũng dừng lại, nhẹ nhàng chùi vết máu trên môi, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú Lâm trưởng lão, đồng tử bên trong có sát ý mãnh liệt.

Hắn không làm như mọi người đoán là chỉ huy Băng Kiếm tấn công mà trái lại đem toàn lực lượng tập trung vào Băng Kiếm, những Băng Kiếm kia bắt đầu hội tụ lại thành một.

“Cái...Cái gì...”

Mọi người đều ngẩn ngơ trừng to mắt, nên biết hắn đưa tất cả huyền khí của mình vào Băng Kiếm, nếu như huyền khí này bộc phát ra tức là hắn phải làm lại từ đầu, bắt đầu tu luyện lại những bước cơ bản nhất.

Ai cũng không ngờ được hắn lại cực đoan như vậy, vì mạng sống mà không tiếc bỏ đi tất cả tu vi.

Trên đời này làm gì có ai như hắn? Mặc dù biết rõ nếu tu luyện lại từ đầu vẫn có thể đạt được tu vi như ngày hôm nay nhưng có mấy ai có thể buông tha tất cả tu vi của mình nhiều năm cố gắng như thế mà không chớp mắt?

“Thánh Dạ, dừng tay cho ta!”

Lúc mọi người đang hoang mang, một tiếng quát lo lắng truyền tới.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, thân thể Thánh Dạ đột nhiên cứng đờ, ngay lúc hắn đang ngây người đã mất đi lực khống chế của hắn, Băng Kiếm trước mặt chậm rãi tan biến, một lần nữa hóa thành huyền khí trong không trung.

Chậm rãi quay người, chính là một khuôn mặt quen thuộc hiện rõ trong đồng tử của Thánh Dạ.

“Là người? Sao người lại ở đây?” Thánh Dạ ngơ ngác, môi mỏng khẽ mím, đôi mắt lạnh như băng có tia phức tạp: “Chúng ta sớm đã không thiếu nợ nhau, người không cần phải nhúng tay vào vũng nước đục này.”

Lúc trước hẳn có nói qua, từ nay về sau không ai nợ ai, nhưng thời khắc này sao nàng lại xuất hiện?

“Đúng vậy, lúc trước cứu người là vì muốn người nợ ta một ân tình.” Dạ Nhược Ly chậm rãi bước tới, ngăn Thánh Dạ trước mặt mọi người, kiên định ngẩng đầu, nói: “Nhưng hôm nay chúng ta là bằng hữu, không phải sao?”

Nếu không có Thánh Dạ báo tin, chỉ sợ nàng đã mất đi những người nàng yêu thương nhất, cho nên sau khi Thánh Dạ nói cho nàng biết tin tức kia, nam tử này chính là bằng hữu của Dạ Nhược Ly nàng.

“Bằng hữu?”

Thân hình thon dài nao nao, Thánh Dạ nắm chặt tay, phức tạp nhìn nữ tử trước mặt mình.

Hắn, cũng có thể có bằng hữu?

Nhớ rõ lúc còn nhỏ hắn bị sư phụ dẫn vào tiên nhân, ham chơi chính là thiên tính của tiểu hài tử, lúc đó hắn cũng có giao hảo với mấy đứa nhỏ cùng tuổi ở tiên nhân, thế nhưng vài ngày sau những bằng hữu kia đột nhiên mất tích không rõ nguyên do.

Rồi sau đó, mỗi lần hắn kết giao với bằng hữu mới đều dẫn người nợ đi gặp tiên nhân rồi viễn vãng biến mất.

Thẳng đến về sau hắn mới biết những người này đều chết trong tay sư phụ, chỉ vì sư phụ nói rằng với tư cách là người thừa kế phải lạnh như băng,

phải thật vô tình, tuyệt đối không thể có bằng hữu, cũng không thể có thời điểm mềm lòng.

Biết được mình chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của bằng hữu, hắn đã thống khổ một thời gian sau đó liền phong bế nội tâm mình, chỉ có như thế mới có thể không làm liên lụy đến người vô tội.

Cũng từ khi đó, hắn không hề kết giao với bất kì ai nữa...

Giờ phút này, đã có một người nói cho hắn biết bọn họ đã là bằng hữu...

Nguyên bản tâm lạnh như băng lại như kì tích xuất hiện một dòng nước ấm, ôn hòa ôm lấy thân thể lạnh như băng, đây là cảm giác mà trước giờ hắn chưa từng có, thậm chí hắn không muốn buông tình cảm ấm áp này.

Nếu như nói sự phụ cho hắn tâm lạnh như băng thì nữ tử này lại có hắn toàn bộ ôn nhu.

Lúc này không ai chú ý tới lãnh ý trong đôi mắt xanh dương kia đang dần biến mất mà chuyển thành một tia ôn hòa chưa từng có, như hòa với nữ tử trước mặt kia.

“Người là ai? Dám quản chuyện của Lâm gia?” Lâm trưởng lão biến sắc, thần sắc bất thiện nhìn Dạ Nhược Ly: “Ta khuyên người vẫn nên chạy xa một chút, bằng không thì chính người cũng sẽ phải chịu chết đấy!”

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Một Huyền Thánh như người lại bao vây một Huyền Tôn đỉnh phong, lại còn cần nhiều người trợ giúp như vậy? Nếu ta là người thì đã sớm tự sát vì xấu hổ rồi, để tránh mất mặt!”

Mặt mo đột nhiên biến đổi, thần sắc Lâm trưởng lão lại càng âm trầm: “Tiểu nha đầu, miệng lưỡi nhanh nhẹn lắm, cường giả không có khả năng,

với tư cách là một cường giả chỉ biết dùng thực lực so sánh với nhau, hiện tại lão phu hỏi lại lần nữa ngươi muốn nhúng tay vào chuyện này?”

“Hắn là bằng hữu của ta.” Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly nâng mắt, giọng điệu cuồng vọng bá đạo vang trên trời xanh, lâu thật lâu sau cũng chưa tiêu tan: “Muốn giết hắn, phải hỏi kiếm trong tay ta xem có đồng ý hay không đã!”

“Ha ha,” Dường như nghe được câu chuyện cười nào đó, Lâm trưởng lão ngửa đầu cười to: “Thật buồn cười, ta muốn giết người cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được, huống chi chỉ là một con sâu con kiến như ngươi?”

“Ngươi cứ thử xem, người Dạ Nhược Ly ta muốn bảo vệ thì ai có thể đụng vào? Bằng ngươi?”

Dạ Nhược Ly vô cùng trào phúng, tư thái không coi ai ra gì, triệt để chọc giận người Lâm gia.

“Đã bao lâu rồi từ khi lão phu trở thành cường giả, đã không còn ai dám nói chuyện như vậy với lão phu? Lão phu không thể không bội phục lá gan của ngươi, đáng tiếc...”

Tiếng nói dừng lại, trong mắt Lâm trưởng lão bắn ra sát cơ, tiếng nói lại vang vọng: “Hôm nay ngươi cùng tên tiểu tử thúi kia đều phải mất mạng không sai, dám đối địch với Lâm gia tuyệt không có ngày mai, xú nha đầu, ngươi đi chết đi!”

Khoát Đao xoẹt qua không trung, với tốc độ sấm sét đánh về phía cổ Dạ Nhược Ly.

Tất cả mọi người đều cho rằng nữ tử này sẽ chết chắc, dù sao tuổi của nàng cùng nam tử áo trắng kia còn rất trẻ, tuổi còn nhỏ như vậy thì có bao nhiêu thực lực chứ?

Sắc mặt Thánh Dạ biến đổi, áo trắng thoáng hiện, ngăn cản trước mặt Dạ Nhược Ly, vội vàng ngưng tụ Băng Kiếm trên tay, hung hăng đánh về phía Khoát Dao.

“Oanh!”

Lúc hai kiếm chạm nhau, Thánh Dạ lui về sau 2 bước, khuôn mặt tuấn mỹ có chút trắng bệch, thần sắc lạnh như băng nhìn Lâm trưởng lão.

“Thánh Dạ, giúp ta một chuyện.” Dạ Nhược Ly bước đến bên cạnh hắn, ánh mắt ngưng trọng: “Giúp ta ngăn cản Lâm trưởng lão nửa canh giờ, chỉ cần nửa canh giờ ta có thể hóa giải được trận này.”

“Được.”

Cho dù hắn chỉ là một Huyền Tôn đỉnh phong, có thể cản trở Huyền Thánh cấp thấp nửa canh giờ cũng không dễ dàng gì nhưng cũng không quá khó khăn, điểm này hắn vẫn có thể làm được.

“Các người xuất hiện đi!”

Theo lời Dạ Nhược Ly, một vài ánh sáng trong nháy mắt rơi xuống bên cạnh nàng.

Mọi người tuy rất ngạc nhiên với những người vừa mới xuất hiện nhưng cũng cảm nhận được khí tức trên người họ cùng con người bất đồng, nhưng cũng biết những người này đều là Huyền thú, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp, cao nhất chính là Thú Tôn cao cấp.

Nữ tử này là ai? Sao có nhiều Huyền thú như vậy?

Bỗng nhiên mọi người nghĩ tới vài ngày trước tin tức truyền ra từ Phong Hòa thành, đều ngạc nhiên nhìn Dạ Nhược Ly.

Chẳng lẽ nàng chính là nữ tử trong truyền thuyết đã diệt cả Mặc gia? Ngoài trừ nàng còn có ai có thể có nhiều Huyền thú như vậy?

“Ngăn cản tất cả mọi người lại cho ta, không cho phép ai quấy rầy ta.”

Nói xong lời này, Dạ Nhược Ly xuất ra một lò luyện đan trước mặt mọi người, lúc lò luyện đan hiện ra tất cả mọi người đều tỏ vẻ nghi hoặc.

“Nàng muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn luyện đan?”

“Làm sao có thể? Nàng chỉ mới 20 tuổi a? Cho dù là Luyện đan sư lâu năm cũng khó có thể luyện ra được đan dược để xoay chuyển cục diện, chỉ bằng nàng cũng có khả năng sao? Ha ha...”

“Nói cũng đúng.”

Đối với thái độ khinh thường của mọi người, Dạ Nhược Ly vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt nàng đều tập trung vào lò luyện đan trước mặt...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá

Editor: Preiya

"Xuy!"

Trong nháy mắt ngọn lửa trên lòng bàn tay cháy lên nhẹ nhàng lay động trong gió.

Lúc này nàng giống như tiến nhập vào một cảnh giới kì diệu, mọi tiếng động lớn do chiến đấu chung quanh dần dần biến mất chỉ còn lại duy nhất đan lô trước mặt và ngọn lửa đón gió mà bùng cháy lên xuất hiện trong cặp mắt đen sáng giống như bầu trời đêm.

Thánh Dạ chặt vật tránh né công kích của Trưởng lão Lâm gia, một thân bạch y đã sớm bị rách nhưng công kích của hắn vẫn thủy chung không lùi bước nhiều lần có thể chuẩn xác ngăn chặn công kích của Trưởng lão Lâm gia.

So sánh với sự chặt vật của Thánh Dạ thì nội tâm của Trưởng lão Lâm gia lại vô cùng lo lắng!

Lấy trực giác của Huyền Thánh có lẽ bởi vì vẻ mặt trấn định bình tĩnh của Dạ Nhược Ly, hắn cảm thấy đan dược mà nàng luyện chế cho dù không thể tiêu diệt được hắn nhưng cũng có thể bình an vô sự mà chạy trốn bằng không nàng tuyệt đối không thể bình tĩnh như thế.

Nhưng mỗi lần hấn muốn công kích Dạ Nhược Ly thì lại bị Thánh Dạ ngăn cản. Nếu hấn quay sang công kích Thánh Dạ thì Thánh Dạ sẽ lập tức chuyển từ công kích sang phòng ngự khiến cho hấn không thể rời khỏi phạm vi này.

Còn lại những Huyền tôn khác có Thú Tôn cao cấp Bạch Hổ ở đây, căn bản chỉ có thể bị giết!

Ngay cả các huyền thú chưa đột phá đến Thú Tôn nhưng nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu mấy năm qua thì ở nơi này vẫn đồng dạng không bị thiệt thòi, mặc dù là bị thương thì cũng chỉ là những vết thương nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

"Ầm"

Giờ phút này Thiên Hoàng bởi vì bị Huyền Hoàng đỉnh phong đánh cuối cùng cũng thành công phá tan rào cản trở thành một con Thú Tôn cao thủ!

Lúc này sắc mặt của mọi người ở đây bỗng chốc thay đổi, nguyên bản một con Bạch Hổ là Thú tôn cao cấp đã khiến cho bọn họ nhức đầu thân mình còn lo không nổi rồi, bây giờ lại thêm một con Thú tôn có thể phi hành ở trên trời nữa, quả thực là một tai họa mà.

"Không được rồi không thể dây dưa với đám người này nữa chúng ta phải mau giải quyết nam tử này!"

Con người Trưởng lão Lâm gia lóe lên buông đao trong tay xuống sau đó lấy thanh trường kiếm từ nhẫn không gian ra, toàn thân của thanh kiếm này lóe lên lôi điện mang theo một cỗ uy áp cường đại xẹt qua không trung trong nháy mắt khiến cho thiên địa biến sắc.

Thực lực của Thánh Dạ ở trong cấp Huyền Tôn căn bản là vô địch dù cho bị ba bốn Huyền Tôn đỉnh phong vây công hấn thì hấn cũng sẽ không

chật vật như vậy, nhưng mà Huyền Thánh hoàn toàn không phải là một Huyền Tôn có thể so sánh.

Có thể trở thành Huyền Thánh, nói lên người này đã lĩnh ngộ quy tắc thiên địa, chỉ điểm này thôi thì Huyền Tôn bất luận thế nào cũng đã không bằng.

Nhìn thanh Lôi Đình Kiếm này khuôn mặt của Thánh Dạ liền tái nhợt, tròng mắt màu xanh lam lạnh như băng vô cùng kiên định lựa chọn, ngày hôm nay cho dù hãn có ngã xuống thì cũng sẽ giành một đường sinh cơ cho nàng.

Trên không trung sấm sét vang dội mây đen dày đặc, Lâm gia Trưởng lão giơ trường kiếm trong tay lên, trên thân kiếm lập lòe một tầng lôi điện, nhìn lôi điện này trên mặt mọi người đều mang theo biểu tình kinh ngạc.

"Ầm!"

Lôi điện từ trên trời đánh xuống thân thể của Thánh Dạ mặc dù Thánh Dạ thân là Huyền Tôn cũng không thể chịu được một kích này.

"Bịch!"

Hai chân mềm nhũn Thánh Dạ thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất nhưng lúc sắp ngã xuống đất hãn vội vàng duỗi tay đánh mạnh vào mặt đất, mạnh mẽ chống đỡ thân thể đứng lên.

Trong gió tay áo nhẹ nhàng bay thân hình thon dài kia khẽ lay động nhưng thủy chung chống đỡ không để cho chính mình ngã xuống.

Hãn tuyệt đối sẽ không khuất phục làm chuyện quỳ xuống trước mặt của kẻ địch cho dù thân thể của hãn đã bị trọng thương thì hãn cũng sẽ không cho phép mình yếu thế trước mặt kẻ địch!

"Xin lỗi... Chỉ sợ ta phải phụ sự trợ giúp của người, nếu có kiếp sau Thánh Dạ ta nhất định sẽ tìm đến người, lúc đó ta sẽ giao lại mạng của mình cho người."

Khẽ ngẩng đầu trong con người màu lam lạnh như băng thoáng qua lưu luyến, sau đó trên gương mặt tuần mỹ của hắn hiện lên một loại biểu tình không cùng địch nhân đồng quy vu tận thề không bỏ qua vô cùng quyết liệt.

Lôi Đình kiếm lần nữa tiến tới, Thánh Dạ nắm chặt tay ánh mắt lạnh băng nhìn Lôi Điện kiếm trên đỉnh đầu.

Thời khắc quan trọng ở phía sau, đan lô nhanh chóng chắn trước mặt Thánh Dạ liền "Oanh" một tiếng, đan lô bị Lôi Đình kiếm chém thành hai nửa rơi trên mặt đất.

Đan lô này tên là Tàng Thanh Đỉnh, là đồ mà kiếp trước nàng đổi từ trong tay của một gã Huyền Thánh cường giả, hôm nay đan lô vỡ vụn, nàng lại không hề đau lòng chút nào.

Ngay cả Tàng Thanh Đỉnh cực kỳ trân quý thì trong lòng của nàng nó bất quá cũng chỉ là một vật chết mà thôi.

Trưởng lão Lâm gia thu hồi Lôi Đình Kiếm cùng những người còn lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Dưới bầu trời mây đen giăng đầy Dạ Ngược Ly chậm rãi bước từng bước, một đầu tóc đen theo bước chân của nàng bay hỗn loạn trong gió lại toát ra một cỗ áp lực nhất thời đè ép trái tim của tất cả mọi người ở đây.

Dạ Nhược Ly mở bàn tay ra năm viên đan dược rõ ràng ánh vào trong mắt của tất cả mọi người.

"Thánh Dạ, Thiên Hoàng, Bạch Hổ, tiếp lấy đan dược!"

Nàng vừa dứt lời ba viên đan dược phân biệt bay về ba hướng.

"Không tốt!"

Trong lòng Trưởng lão Lâm gia đột nhiên sợ hãi nhanh chóng bay lên đồng thời vung Lôi Đình kiếm trong tay lên, nhất thời một tia lôi điện từ trên trời giáng xuống ý đồ muốn phá huỷ viên đan dược đang bay về hướng Thánh Dạ.

Nhưng mà Thánh Dạ đã trước một bước tiếp được đan dược liền vội vàng bỏ vào miệng nuốt xuống, lúc này một cỗ khí tức mạnh mẽ bộc phát từ trong thân thể trong phúc chốc làm cho tất cả các Huyền Tôn cường giả ở trong đây cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

"Này... Điều này sao có thể chứ?"

Trưởng lão Lâm gia trợn to hai mắt không dám tin nhìn Thánh Dạ, ánh mắt kia của lão giống như chuyện bây giờ mà lão thấy còn kinh ngạc hơn việc một con kiến cường gian con voi, là loại kinh ngạc mà từ trước đến nay chưa từng thấy.

"Huyền Thánh hẳn làm sao có thể đột phá Huyền Thánh? Nhất định là do tác dụng của viên đan dược kia!"

Lúc này lão vẫn nghĩ nữ tử này luyện chế đan dược đại khái là loại đan dược dùng để chạy trốn chết ai ngờ nàng lại luyện chế ra đan dược giúp cho Huyền Tôn đỉnh phong đột phá, này... Đây là người có thể làm sao?

Cho dù là vị Luyện đan sư kia của Lâu Gia Bảo cũng không thể làm được. Thiên phú của nàng thực là quá biến thái...

Những người còn lại cũng bị chuyện này làm sợ choáng váng sau đó trong lòng của tất cả mọi người đều tràn đầy khủng hoảng khi bọn họ nhìn tới tên ác ma kinh khủng Thánh Dạ đã đột phá tới Huyền Thánh kia.

Nhưng là vào lúc này ba đạo quang mang khác liền phát ra, trong chốc lát liền tản đi.

Dạ Nhược Ly nuốt viên linh đan vào thực lực đột phá đến Huyền tôn cao cấp, Thiên Hoàng đến Thú tôn Trung cấp, Bạch Hổ trở thành Thú Tôn đỉnh phong, ngay cả Thánh Dạ nuốt viên linh đan này từ Huyền Tôn đỉnh phong đột phá Huyền Thánh cũng là do hắn đã có chút linh ngộ về quy tắc của thiên địa.

Kiếp trước thực lực của Dạ Nhược Ly đã là Huyền Thánh vì vậy nàng có thể từ trong chiến đấu của Thánh Dạ mà phát hiện ra hắn đã lĩnh ngộ được quy tắc thiên địa, bằng không sẽ không thể vô địch ở trong nhóm người Huyền Tôn.

Mọi người đều biết có thể trở thành Huyền Thánh có thể lĩnh ngộ được quy tắc của thiên địa hay không, nếu lĩnh ngộ được thì cũng đồng nghĩa với người đó đã tiếp cận với cánh cửa Huyền Thánh. Chính vì nguyên nhân này nên Thánh Dạ mới có thể dưới sự giúp đỡ của Dạ Nhược Ly mà đột phá trở thành Huyền Thánh.

"Tập thể đột phá? Làm sao có thể chứ?"

"Nữ tử này là ai? Chẳng lẽ nàng là Huyền Thần giáng thế?"

"Quá biến thái, sớm biết người này biến thái như vậy, cho dù phần thưởng là 5000 Huyền tinh thạch rất dục hoặc, ta cũng sẽ kiên quyết không đến tham gia náo nhiệt."

Nhìn thấy biến cố đột phát, tâm lý của tất cả mọi người tràn ngập hối hận, đáng tiếc, bất kể bọn họ hối hận như thế nào, cũng chẳng có ích gì, bởi vì Dạ Nhược Ly cùng Thánh Dạ, đều không phải là người mềm lòng.

Điều vị thực vong, Nhân vị lợi vong*, câu nói này cũng không phải không có đạo lý.

*Điều vị thực vong, Nhân vị lợi vong: Loài chim vì ăn mà chết, người vì lợi nhuận mà cắm đầu vào chỗ chết

Lúc đầu, bọn họ vì lợi ích, lựa chọn vây công Thánh Dạ, vậy thì nhất định phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ chết.

"Giết cho ta, một tên cũng không để lại!"

Mà câu nói này của Dạ Nhược Ly, liền đã định trước, kết cục của những người này...

Thánh Dạ ngẩng khuôn mặt tuần tú lên, đồng tử màu lam băng lãnh khoá định Trường lão Lâm gia, một cổ sát ý tràn đầy trong hai mắt. Sau đó, ngón tay thon dài vạch vài cái trên không trung, huyền khí liền hội tụ tại đầu ngón tay hắc, trong chốc lát, một thanh trường kiếm băng màu lam hiện ra trên không trung.

"Cho dù người đột phá Huyền Thánh thì thế nào? Người cũng không phải là đối thủ của ta!"

Chậm rãi hoàn hồn, Trường lão Lâm gia cười lạnh một tiếng, giờ Lôi Đình kiếm trong tay lên, trong phút chốc, tất cả lôi điện trên bầu trời đều hội tụ vào Lôi Đình kiếm trong tay hắc, một lúc sau, đã hội tụ thành một cái lôi cầu như một bàn tay lớn.

"Hả? Thanh kiếm kia..." Tâm mắt của Dạ Nhược Ly chuyển sang trên thân Lôi Đình kiếm, bỗng nhiên, nội tâm khê động, "Vì sao thanh kiếm này cho ta một cảm giác khác thường, nếu như ta có thể đạt được thanh kiếm này, dùng kiếm trận Vạn kiếm quy tông, nhất định thực lực tăng mạnh, thậm chí lại càng dễ dàng khống chế những thanh kiếm còn lại."

Vạn kiếm quy tông, trên danh nghĩa là một huyền kỹ, thực ra là một kiếm trận, trung tâm kiếm trận, chính là khu vực chủ kiếm, nếu chủ kiếm

đủ cường đại, về sau nàng không chế kiếm, cũng không cần khó khăn như vậy.

Ở kiếp trước, nàng muốn tìm một thanh chủ kiếm cường đại, vẫn còn chưa kịp thực hiện kế hoạch này, liền chuyển kiếp tới ngàn năm trước.

Mâu quang chợt lóe, tầm mắt của Dạ Nhược Ly nhìn chăm chăm vào thanh Lôi Đình kiếm, trong con ngươi màu đen dần thoáng hiện ra một tia sáng kỳ dị, sau đó, thừa dịp không ai chú ý, hư ảnh thoáng qua, nhanh chóng xông về phía Trưởng lão Lâm gia.

"Chết tiệt, hắn thực sự là một người vừa mới tiến vào cấp bậc Huyền Thánh sao?"

Trưởng lão Lâm gia lùi về sau hai bước, thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chăm vào Thánh Dạ.

Nếu không phải trong tay còn có Lôi Đình kiếm, lão có thể không phải là đối thủ của nam tử này, không nghĩ đến, một người vừa mới tiến vào cấp bậc Huyền Thánh, lại sẽ có thực lực cường đại như thế, chẳng lẽ, có liên quan tới công pháp này của hắn sao?

Từ lúc đầu, Trưởng lão Lâm gia liền đã cảm nhận được công pháp của hắn có chỗ không tầm thường, lại không nghĩ rằng, sẽ cường đại đến mức này, nếu để hắn tiếp tục phát triển, tất sẽ tạo thành thương tổn rất lớn với Lâm gia.

Bỗng nhiên, Trưởng lão Lâm gia cảm thấy sự dao động sau lưng mình, lập tức xoay người, liền thấy Dạ Nhược Ly đã ở ngay trước mặt lão, lúc này, Dạ Nhược Ly nở nụ cười hiền hoà quái dị, đồng thời tay giơ kiếm lên cao.

Thấy vậy, Trưởng lão Lâm gia bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, lão hoàn toàn không biết Dạ Nhược Ly xuất hiện khi nào, trước khi nàng động thủ,

hoàn toàn không có một chút dao động nào của huyền khí, công phu che dấu khí tức này, cũng thật là quá biến thái.

Nghĩ đến thực lực đối phương là Huyền tôn, lại không khỏi thả lỏng tâm tình một chút, dựa vào một Huyền tôn cao cấp còn muốn đả thương lão sao? Đây quả thật là một chuyện cười!

Đúng lúc này, kiếm của Dạ Nhược Ly ầm ầm bổ xuống...

Đối mặt với một kiếm gần như vậy, Trưởng lão Lâm gia không thể tránh né, giống như, theo lão, lão cũng không nhất thiết phải tránh né, chỉ là với tính cách của lão, cũng không cho phép người nào khiêu khích, lúc này giờ tay không cầm kiếm xung kích đánh về phía lồng ngực của Dạ Nhược Ly.

"Phanh!"

Trường kiếm hạ xuống, toàn bộ cánh tay tách rời thân thể của Trưởng lão Lâm gia, Dạ Nhược Ly nhanh chóng nhặt Lôi Đình kiếm trên đất lên, trong nháy mắt lúc nàng đang nhặt trường kiếm lên, một bàn tay đã đập vào lồng ngực của nàng.

"Phốc xuy!"

Máu đỏ tươi giống như huyết vũ đầy trời. Ngay lập tức, thân thể của Dạ Nhược Ly giống như điều đứt dây, hung hăng quăng về phía sau.

Sắc mặt Thánh Dạ không khỏi đại biến, hắn liền cố hết sức tung người nhảy lên, đã có một bóng người tiếp được thân thể Dạ Nhược Ly, chậm rãi rơi xuống đất.

Tuy thực lực của Bạch Hổ không bằng Thánh Dạ, lại cách Dạ Nhược Ly gần nhất, bởi vậy tiếp được trước Thánh Dạ.

"Chủ nhân..." Nhìn chăm chú nữ tử trong lòng, trong mắt Bạch Hồ tràn đầy đau lòng.

"Ta không sao," Dạ Nhược Ly bò dậy, lấy một viên đan dược ra nuốt xuống, tức thời, khóe môi nàng gợi lên nụ cười nhợt nhạt, "Thanh kiếm này, không thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh ở trong tay người, cho nên, vẫn là giao cho ta sẽ tốt hơn."

Dạ Nhược Ly nói là sự thật, Lôi Đình kiếm này, cho dù để cho thực lực của Trưởng lão Lâm gia tăng lên một chút, nhưng không phải thực lực chân chính của nó, chẳng biết tại sao, Dạ Nhược Ly có một cảm giác, nếu phát huy ra thực lực chân chính của nó, quyết không chỉ có như thế.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18+2: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá (2)

Sắc mặt Trưởng lão Lâm gia trắng bệch, so với sự đau đớn khi mất đi cánh tay, lão càng đau lòng hơn là bị Dạ Nhược Ly cướp đi Lôi Đình kiếm.

Đây chính là vật tổ truyền của Lâm gia lão, thật không dễ dàng viện có nhiệm vụ lần này mà mượn từ chỗ Gia chủ, hôm nay bị người cướp đi, làm sao lão có thể không đau lòng đây?

"Xú nha đầu, người muốn chết!"

Vừa dứt lời, Trưởng lão Lâm gia không để ý chỗ cụt tay đang chảy máu, tung người nhảy vào giữa không trung, chưởng phong sắc bén đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão vẫn chưa đến gần Dạ Nhược Ly, sau lưng một thanh băng kiếm nhanh chóng đâm tới, nếu là trước kia, lão tuyệt đối sẽ phát giác ra, hiện giờ lão đang tức giận, trong lòng tràn đầy chỉ có một nguyện vọng, đó chính là, giết nữ nhân kia!

Lúc cách Dạ Nhược Ly gần trong gang tấc, thanh trường kiếm băng màu lam kia đã xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể già nua chấn động mạnh, chưởng phong của Trưởng lão Lâm gia dừng lại ngay trước mặt Dạ Nhược Ly, chợt âm ầm rơi xuống mặt đất.

"Ầm!"

Thân thể nặng nề rơi xuống đất, làm bụi bặm bắn tung tóe đầy đất, hai mắt tròn to kia chậm rãi mất đi tiêu cự, đã chết rồi.

Huyền Thánh cường giả, tồn tại giống như thần thoại ở Phong Huyền Đại lục, liền chết như vậy?

Mọi người cùng nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc, không có những cảm xúc nào khác...

Trong trấn Hồng Hỏa, ngoài các cường giả vây công Thánh Dạ trước đó, còn có một đám đông không đủ tư cách tham gia truy bắt, đám đông này, có lẽ không muốn sống lâu, hôm nay trong tiểu trấn này đã phát sinh một trận chiến.

Cũng giống như vậy, tên của hai người Dạ Nhược Ly và Thánh Dạ, như là bạo phong thổi quét toàn bộ Phong Huyền Đại lục, thế cho nên tất cả mọi người ở Phong Huyền Đại lục, cho dù là các thôn dân bình thường trong những thôn trang nhỏ kia, đều biết tên hai người này.

Nhất là Dạ Nhược Ly có thể luyện chế ra Tôn Linh Đan.

Mây đen tản đi, lộ ra trời xanh trong lành.

Trong gió nhẹ, Thánh Dạ cất bước đi về phía Dạ Nhược Ly, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ này, không còn băng lãnh vô tình như lúc ban đầu nữa, con ngươi màu lam lạnh lẽo trong mắt, thay vào đó là tràn đầy kiên định.

"Mới vừa rồi, lúc ta mang ý nghĩ hản là phải chết, liền đã thề, nếu có kiếp sau, ta giao mạng của ta cho ngươi, hiện tại, mặc dù không có kiếp sau, ta lại đạt được hồi sinh, cho nên..." Con ngươi thật sâu, ngưng mắt nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly, vẻ mặt Thánh Dạ xẹt qua một tia kiên nghị, "Từ nay về sau, cái mạng này của Thánh Dạ ta, là thuộc về ngươi, nếu

người cho ta hồi sinh, bất luận kẻ nào cũng không thể giết chết ta, mà nếu người để ta chết, mạng của ta, bất cứ lúc nào người cũng có thể lấy đi."

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, mới vừa há miệng, còn chưa kịp nói, liền bị tiếng nói nhàn nhạt của Thánh Dạ chặn lại.

"Ta còn có việc, không thể ở lại chỗ này, nhưng người phải nhớ, cho dù sau này xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không thương tổn người."

Dứt lời, Thánh Dạ ngăm nhìn Dạ Nhược Ly lần cuối, chậm rãi xoay người, trong chốc lát, liền biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

"Bạch Hổ, Chu Tước, các người trở về Huyền Linh nhần đi, cũng là lúc chúng ta lên đường..."

Thu hồi ánh mắt, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu hồi chúng thú vào trong giới chỉ*, liền rời đi trấn nhỏ này trong ánh mắt sùng bái, hoặc kính ngưỡng của quần chúng.

*giới chỉ: chiếc nhẫn

Về phần những cường giả vây công Thánh Dạ kia, đã bị Bạch Hổ tàn sát sạch sẽ, ngay cả một con cá hỗn tạp cũng không lưu lại.

Lâu Gia Bảo, đó chính là một địa danh, vậy mà, phiến địa phương này, cũng là quyền uy Chí cao Vô thượng ở Phong Huyền Đại lục, nghe nói, Lâu gia nằm trong tay Lâu Gia Bảo, vốn có không ít Huyền Thánh cường giả, tức là cũng có mấy người Huyền Thánh đỉnh phong.

Chẳng qua, những điều này chỉ là nghe nói mà thôi, ngoài Bảo chủ Lâu Gia Bảo cùng mấy người Trưởng lão ra, cũng chưa từng gặp qua những Huyền Thánh cường giả khác, chớ nói chi là tồn tại đỉnh phong.

Nên biết, Huyền Thánh càng lên cao, tức là càng cường đại, từ Huyền Thánh trung cấp nhảy lên cao cấp, lại càng khó khăn hơn từ Huyền Sư đến Huyền Tôn rất nhiều, nếu không qua mấy trăm năm, hoàn toàn là không thể.

Từ cao cấp đột phá đỉnh phong, nếu như không có kỳ ngộ, ít nhất còn phải dừng lại ở cấp đó mấy trăm năm nữa hoặc gấp đôi mấy trăm năm đó nữa.

Mà ở toàn bộ Phong Huyền Đại lục, cường đại nhất cũng chỉ là cao cấp, lại càng có thể đếm được trên đầu ngón tay, chớ nói chi là cấp bậc đỉnh phong tồn tại trong truyền thuyết này, vì vậy rất nhiều người vẫn giữ nguyên thái độ hoài nghi với chuyện này.

Cũng chẳng trách được, Lâu gia này, thành lập sớm nhất ở Phong Huyền Đại lục liền đã tồn tại.

Không người nào biết, đến cùng Lâu gia có bao nhiêu con bài chưa lật, cũng không người nào biết, đỉnh phong cường giả có thật sự tồn tại hay không, vì vậy, mặc dù tất cả thế lực đều nhìn chăm chăm Lâu gia như hổ đói, từ đầu đến cuối cũng không có người nào dám nhảy qua lời trì nửa bước.

Điều này cũng tạo cho Lâu gia một địa vị không thể lung lay ở Lâu Gia Bảo.

Lúc này, trong rừng rậm cách Lâu Gia Bảo không xa, nữ tử áo trắng thân ở trong vòng vây của một đám Huyền thú, khóe môi của nàng cong lên hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, mâu quang dừng trên thân đám Huyền thú xung quanh này.

"Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn chặn đường ta?"

Tiếng nói nhàn nhạt, lộ ra một cổ khí thể không thể áp chế, bao phủ xuống đỉnh đầu đám thú.

Huyền thú vẫn luôn rất nhạy cảm với nguy hiểm, bọn họ biết, nữ tử trước mắt có thể uy hiếp tới tính mạng của bọn chúng, không khỏi lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng sáo du dương, nghe được tiếng sáo, ánh mắt của đám Huyền thú từ từ nổi lên huyết quang, bộ dáng hung dữ bổ nhào về phía Dạ Nhược Ly.

Thần sắc Dạ Nhược Ly lạnh lẽo, tầm mắt nhìn về phía trước, giữa lòng bàn tay, một luồng hỏa diễm bắn tới cây đại thụ cổ xưa đang đong đưa ở trong gió kia.

"Phù phù!"

Một nam tử trung niên mặc y phục màu xanh đen nhảy xuống từ trên cây, kinh ngạc nhìn Dạ Nhược Ly: "Người, người..."

"Hình như ta không có đắc tội với người," Dạ Nhược Ly đi từng bước, chậm rãi đi về phía nam tử trung niên, sắc mặt âm trầm nói, "Vì sao người lại chỉ huy nhiều Huyền thú vây công ta như vậy?"

"Ta, ta chỉ là ăn cướp, không muốn lấy tính mạng của người, vị nữ hiệp này, người hãy bỏ qua ta đi."

Bỗng nhiên, nam tử trung niên dường như nhớ tới cái gì đó, mặt lộ vẻ sợ hãi, khó khăn nuốt nước miếng một cái: "Ta đã là Huyền Tôn cấp thấp, người có thể dùng một chiêu bức ta, chẳng lẽ người là Huyền Tôn trung cấp, hoặc là cao cấp? Một thân bạch y, lại là Huyền Tôn cường giả trẻ tuổi như vậy, người... không phải người là tên Luyện đan cao thủ được truyền khắp Đại lục Dạ Nhược Ly kia sao?"

Xong rồi xong rồi, người nào hấn không cướp, cố tình lại cướp Huyền Tôn sát thần này.

Ngay cả Mặc gia nàng cũng diệt, trong trấn Hồng Hỏa, cũng đại khai sát giới giống vậy, nam tử trung niên tin tưởng, sát thần này muốn giết mình, tuyệt đối sẽ không nường tay.

Dạ Nhược Ly khẽ nhú mày, nàng không nghĩ tới, danh tiếng của mình đã đến tình trạng như vậy, xem ra cái tên Dạ Nhược Ly này, không thể dùng nữa, dù sao, nàng cũng không muốn Lâm gia đến tìm nàng tính sổ.

Ai biết được Lâm gia có bao nhiêu Huyền Thánh? Nếu chỉ tới là một Huyền Thánh cấp thấp, nàng còn có nắm chắc, vượt qua cấp bậc này, thì nàng sẽ không ứng phó được nữa.

"Giao hết tất cả đồ vật ở trên người người ra đây, người liền có thể rời đi."

"Hả?" Nam tử trung niên trợn to hai mắt, không thể tin nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

Nàng không phải là sát thần sao? Vì sao lại dễ dàng buông tha tính mạng của mình như thế? Bất kể như thế nào, có thể nhặt về cái mạng này liền không tệ rồi.

Nghĩ tới đây, nam tử trung niên vội vàng tháo không gian giới chỉ trong tay xuống, nhanh chóng nhét vào trong tay Dạ Nhược Ly, dùng toàn lực chạy về phía trước, trong nháy mắt liền biến mất trong rừng rậm.

Dạ Nhược Ly lắc đầu than thở một cái, liền cất không gian giới chỉ vào, cũng không có thời gian điều tra vật phẩm đạt được, vậy mà, trong lúc nàng xoay người rời đi, một đạo hồng ảnh từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mặt Dạ Nhược Ly.

Xuất hiện ở trước mặt nàng, là một hồng bào lão giả còn giữ chòm râu dê, trên người lão giả, loáng thoáng lộ ra một cổ Huyền khí ba động cường đại, cảm nhận được cổ ba động này, tinh thần của Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, nội tâm tràn đầy cảnh giác.

Huyền Thánh cường giả!

Chẳng lẽ, lão là người của Lâm gia, lời mới vừa nói, lão nghe được bao nhiêu?

"Ha ha, tiểu cô nương, người đừng sợ, lão đầu ta là người tốt, thật sự không lừa người." Lão giả cười híp mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, cái vẻ mặt kia, hoàn toàn là giống như đang lừa gạt tiểu bằng hữu rất quen thuộc.

Dạ Nhược Ly liếc mắt xem thường, trực tiếp đáp lại một cách giễu cợt: "Nói như vậy, người xấu chưa bao giờ nói mình là người xấu."

Lúc này lão giả ngây ngẩn cả người, sau đó sờ sờ mặt mày già nua của mình, vẻ mặt buồn bực nói: "Chẳng lẽ dáng dấp của lão đầu ta giống như người xấu sao? Không biết đâu, người biết ta, đều nói thoát nhìn ta là người tốt."

Khóe miệng mỉm cười hơi co rút, Dạ Nhược Ly im lặng nhìn chăm chăm vào hắn.

"Cái đó, tiểu cô nương, tia Hỏa Hệ huyền lực mới vừa rồi kia, là người phát ra đúng không?" Ánh mắt lại rơi vào trên người Dạ Nhược Ly lần nữa, lão giả xoa xoa bàn tay, khuôn mặt treo lên nụ cười hòa ái dễ gần.

Dưới cái nhìn chăm chú của lão giả, Dạ Nhược Ly chậm rãi gật đầu một cái.

Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng nơi này chỉ có một mình nàng, coi như không thừa nhận nhưng có lẽ lão đầu giáo hoạt này cũng sẽ không tin.

"Đây thật sự là quá tốt," vỗ tay một cái, lão giả cười vô cùng kích động, "Ta cảm nhận được khí tức rất thuần túy từ trong lực lượng của tia Hỏa Hệ người mới vừa phát ra kia, lão đầu ta có thể kết luận, người là một hạt giống luyện đan hiếm có, tiểu cô nương, người có thể suy tính một chút, làm đệ tử của ta, đây chính là vinh dự rất nhiều người cầu xin cũng cầu không được đó."

Cho dù trong lời nói của lão giả rất khiêm nhường, nhưng là, giữa hai long mày của lão vẫn có một chút cao ngạo.

Nhún vai một cái, Dạ Nhược Ly rất là xem thường nói: "Vì sao ta phải làm đệ tử của người? Làm đệ tử của người không có lợi, ta kiên quyết sẽ không làm chuyện không có lợi như thế này."

"Người, nha đầu này, thật đúng là thực tế," lão đầu lắc đầu một cái, lại không có bởi vì lời nói của Dạ Nhược Ly mà tức giận, ngược lại vẻ mặt tươi cười nói, "Ta chính là Trưởng lão Lô gia, nếu người làm đồ đệ của ta, hoàn toàn có thể hành tẩu khắp Phong Huyền Đại lục này, mọi việc có ta ở đây làm chỗ dựa sau lưng cho người, ai dám nói người nửa chữ không? Hơn nữa, người muốn Huyền kỹ, Huyền Tinh Thạch, hoặc là đan dược, lão đầu ta cũng có thể đưa cho người, ha ha, tiểu nha đầu, có muốn suy tính một chút hay không?"

Lô gia?

Tâm tư Dạ Nhược Ly khẽ động, nàng đang lo không có cách nào lẫn vào Lô gia, người Lô gia này, không phải là tự động đưa tới cửa sao?

"Được, đồng ý!"

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Đặc Quyền

Editor: Preiya

Lâu gia tọa lạc ở khu vực trung tâm Lâu Gia Bảo, thậm chí còn có cả quyền uy Chí cao Vô thượng ở Phong Huyền Đại lục, đó là kiến trúc xa hoa uy nghiêm hơn những gia tộc cùng thế lực khác.

Ngày đó, bên trong Lâu gia, tiếng nói vui mừng phá vỡ phần yên tĩnh sau giờ ngọ này...

"Ha ha, Nam Lão đầu, Phong Lão đầu, Lãng Lão đầu, mau đến xem, lão đầu ta mang về một hạt giống luyện đan tốt này, ta cam đoan, không đến trăm năm, thành tựu của nàng sẽ vượt qua ta."

Theo tiếng nói vừa dứt, trong sân, ba đạo bóng dáng sóng vai đi tới, trên mặt bọn họ mang theo tràn đầy vui vẻ.

"Ha ha, Huyền Lão đầu, người lão gia hoả này, cuối cùng đã trở về."

"Đúng vậy, nếu không trở về, chúng ta còn cho là người đã bị người nào hại chết, định muốn đi báo thù cho người đó."

"Huyền Lão đầu, cuối cùng người cũng thu truyền nhân y bát rồi hả? Đệ tử của mấy lão gia hoả chúng ta, người vẫn luôn không muốn truyền thuật luyện đan lại cho ai trong bọn hử."

Mặt ngó về phía mọi người nghênh đón, hai tay Huyền Lão chấp sau lưng, hừ lạnh một tiếng, giọng điệu rất là khinh thường: "Luyện đan thuật của lão đầu ta, há là ai cũng có tư cách tu luyện? Chẳng qua, với sự miễn cảm nhiều năm luyện đan của ta, ta cảm nhận được hoả hệ huyền lực do đồ nhi bảo bối nắm giữ rất thuần túy, tới đây, đồ nhi, ta giới thiệu với người..."

Dứt lời, Huyền Lão duỗi tay ra kéo Dạ Nhược Ly đến bên cạnh, trên vẻ mặt của lão mang theo nụ cười hòa ái dễ gần.

"Vị lão đầu mặc hoàng bào dễ gần này chính là Nam Lão, người đừng nhìn bộ dạng hắc cười híp mắt hiện tại mà lầm, thật ra thì hắc còn giáo hoạt hơn hồ ly, sau này lúc tiếp xúc với hắc thì phải cẩn thận."

Nam Lão liếc mắt xem thường, rất muốn hỏi, theo như lời của hắc có phải cái người này chính là bản thân mình không?

"Về phần vị lão đầu mặc bạch y này, chính là Lăng Lão tiếng tăm lừng lẫy Lâu Gia Bảo, tính khí của lão gia hỏa này không tốt chút nào, nhưng người yên tâm, có sư phụ người ở đây, hắc cũng không dám động người, nếu không, từ nay về sau, hắc đừng nghĩ lấy được viên đan dược nào ở chỗ ta!"

Khoé miệng mỉm cười hơi co rút, Lăng Lão bất đắc dĩ nhìn chăm chăm vào Huyền Lão: "Huyền Lão đầu, người huỷ hoại thanh danh của ta thành tình trạng gì đó hả? Lúc nào thì tính khí ta không tốt? Ta giết những người kia, đó là do bọn họ đáng chết, không trách được ta."

"Ta đây mặc kệ, dù sao sau này không cho phép người động vào một cọng tóc của đồ đệ ta."

Huyền Lão không phải là người có thể nói đạo lý, nhưng lão thật vất vả mới lừa gạt được hạt giống tốt này vào Lâu gia, đương nhiên sẽ không cho

phép ai động vào một cọng tóc của nàng, nếu không, muốn tìm được một hạt giống tốt như vậy, sợ rằng kiếp này không có khả năng.

Tức thì, ánh mắt của Huyền Lão đầu liền nhìn về phía lão giả thân hình khô cằn sau cùng, mặc dù thoát nhìn lão giả giống như ngọn đèn cạn dầu, thế nhưng, Dạ Nhược Ly lại có thể cảm nhận được, trong thân thể của lão tản mát ra bùng bùng sinh cơ.

"Hẳn chính là Phong Lão, ha ha, được cho là người hiền lành nhất Lâu gia chúng ta."

Phong Lão khẽ mỉm cười với Dạ Nhược Ly, gật đầu tỏ ý chào hỏi, khuôn mặt già nua khô gầy lộ ra một chút hữu hảo: "Ta tin tưởng vào ánh mắt của Huyền Lão, cho nên, từ nay về sau, người chính là người của Lâu gia chúng ta, hi vọng người đừng để cho Huyền Lão thất vọng."

"Ha ha, ánh mắt của ta làm sao có thể có vấn đề chứ? Huyền Lão ta dám cam đoan, trên đời này không có ai vượt qua ta cảm giác về hỏa hệ," Nói xong lời này thì trên khuôn mặt của Huyền Lão đều là vẻ đắc ý, ngay sau đó lão kéo Dạ Nhược Ly lại, nói, "Đi, đồ nhi ngoan, chúng ta đi tới phòng luyện đan của ta, hiện tại bắt đầu, ta sẽ dạy người luyện đan."

Tiếng nói này vừa dứt, trong chốc lát, hai người liền biến mất trong tầm mắt của mấy người Phong Lão.

Mấy lão đầu nhìn nhau, không hện mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía trước.

"Đi, chúng ta cũng đi xem một chút, không biết người kế tục Huyền Lão đầu mang về như thế nào, hi vọng nàng có thể nhanh chóng vượt qua Huyền Lão, như thế, thân thể của Thái thượng Trưởng lão bọn họ liền có biện pháp cứu trị rồi."

Nam Lão cười híp mắt, nét mặt già nua khó có được lúc nghiêm túc, mà nghe được lời của lão, Phong Lão cùng Lăng Lão cũng thở dài một hơi, trong mắt ngưng tụ tràn đầy sầu lo.

"Đúng rồi, ta nghe nói, đoạn thời gian trước, trấn Hồng Hỏa xuất hiện một vị Luyện đan Đại sư, có thể luyện chế đan dược để cho Huyền Tôn đột phá đến Huyền Thánh, không biết nếu tìm được nàng, có thể cứu trị Thái thượng Trưởng lão bọn họ hay không."

"Trước đây không lâu, Bảo chủ đã phái người đi tìm kiếm tung tích của vị nữ tử kia, với thể lực của Lâu Gia Bảo ta, chắc hẳn rất nhanh có thể tìm được nàng, chẳng qua, chúng ta vẫn đừng ôm hy vọng quá lớn, dù sao đây chỉ là lời đồn đãi của người khác, chúng ta không nhìn thấy chân tướng sự tình, làm sao biết được thật giả? Hiện tại, việc khẩn cấp trước mắt là đi xem hạt giống tốt luyện đan thuật như thế nào một chút."

Nghe vậy, hai người cũng cảm thấy lời nói của Nam Lão rất có đạo lý, nếu nữ tử này có thể mang đến kinh hỉ cho bọn hắn, nói không chừng, tính mạng của mấy vị Thái thượng Trưởng lão, sẽ được giao vào trong tay nàng.

Nhưng Huyền Lão nhận định đúng, trong vòng trăm năm vượt qua hắn, không biết Thái thượng Trưởng lão còn chờ được trăm năm nữa không...

Trong phòng luyện đan, truyền đến một mùi dược hương nhàn nhạt, mà ở giữa gian phòng này, để một đan đỉnh màu xanh đen, mà còn, phía trên thân lò luyện đan, ẩn ẩn lộ ra một tia hào quang đỏ sậm.

"Ồn nhì, đến đây, sư phụ dạy người luyện đan," Huyền Lão kéo Dạ Nhược Ly đến bên cạnh đan đỉnh, khước miệng gương lên, vẻ mặt tươi cười nói, "Thật ra thì, thuật luyện đan này, nói nó phức tạp, cũng không phức tạp, chủ yếu là do độ lửa cùng dược lý..."

Theo như lời Huyền Lão, những thứ này là kiến thức cơ bản nhất của luyện đan, bằng vào thực lực hiện giờ của nàng, hoàn toàn không tính là cái

gì, nhưng vì để làm một học đồ tốt, nàng biểu lộ nghiêm túc nghe Huyền Lão giảng thuật.

Lúc đang giảng thuật, Huyền Lão thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía nữ tử bên cạnh, sau khi chú ý tới biểu tình cảm thấy hứng thú thật sâu của Dạ Nhược Ly, hăng hái của hần lại càng nhiều hơn, thiếu chút nữa khoa tay múa chân vui sướng.

Nếu Huyền Lão biết bên cạnh lão chính là một luyện đan sư vượt qua mình, lại càng là người Lô Gia Bảo đang gắng hết sức tìm, có thể cảm thấy xấu hổ chui vào trong kẽ đất không đây?

"Được rồi, đây chính là những kiến thức cơ bản của luyện đan, kế tiếp ta sẽ luyện chế đan dược, ta chỉ luyện chế Trúc Cơ Tán đơn giản nhất, người liền ở bên cạnh nhìn cho thật kỹ."

Bỏ lại lời nói đó, Huyền Lão mở bàn tay già nua ra, trong nháy mắt hỏa diễm đỏ tươi bốc cháy lên trong lòng bàn tay lão.

Trái ngược với bộ dáng cười híp mắt ngày thường, khi tiếp xúc với đan đình, Huyền Lão giống như thay đổi thành một người khác, trong thân thể già nua tràn đầy một cỗ khí tức uy nghiêm, hỏa diễm cực nóng trong tay bao phủ cả gian phòng.

Đúng lúc này, mấy người Nam Lão đã bước vào trong phòng, nhưng không quấy rầy đến Huyền Lão, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

Trong chốc lát, mùi thuốc nồng nặc phát tán ra, tràn đầy vào chóp mũi của mọi người, tức thời làm cho người ta có một cảm giác tinh thần sáng khoái.

"Tốt rồi, đây chính là cách luyện chế Trúc Cơ Tán sơ cấp," Huyền Lão thu hồi đan dược vừa luyện chế, cười híp mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, "Kế tiếp, người tới làm mẫu một chút đi, ha ha, thất bại cũng không sao,

ban đầu lúc lão đầu ta mới vừa tiếp xúc với luyện đan, cũng thất bại vài chục lần như vừa nãy mới thành công."

Ngay cả như thế, vào lúc đó, lão được sư phụ của mình xưng kiểu như chính là một thiên tài.

Nha đầu này, có hỏa hệ huyền lực thuần túy như thế, khống chế hỏa diễm lại càng thuận buồm xuôi gió hơn người thường, chỉ ít chỉ cần vài chục lần, liền có thể luyện chế thành công.

"Được."

Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng gạt đầu, mở ra bước chân, chậm rãi đi về phía đan đình.

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt đều tập trung vào người nàng, dường như mọi người cũng muốn biết, nàng cần mấy lần để luyện chế thành công.

"Phốc xích!"

Đầu ngón tay phốc xích một tiếng, bắn ra một đám hỏa diễm, trong nháy mắt thiêu đốt cái đáy đan đình.

Cảm nhận được cổ hỏa hệ huyền lực này lần nữa, thân thể Huyền Lão hơi ngẩn ra, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc: "Không sai, lực lượng hỏa hệ này, quả thật rất thuần túy, hình như bất đồng với lực lượng hỏa hệ của người khác."

Đương nhiên Huyền Lão sẽ không biết, đây là do Hỏa Thần Quyết, với lại, Dạ Nhược Ly vốn có năm loại thuộc tính huyền lực, chẳng qua là, bởi vì Ngũ Thần Quyết mà năm loại thuộc tính này trở nên vô cùng thuần túy.

"Phanh!"

Bên trong đan đình, truyền tới một tiếng trầm đục, rồi lại trở về yên tĩnh.

"Ôi, đồ nhi, người không nên nản chí, thất bại là bình thường, chỉ cần luyện tập thêm mấy lần nữa, tin tưởng người nhất định có thể luyện chế thành công Trúc Cơ Tán." Khẽ lắc đầu, Huyền Lão vỗ vỗ bả vai Dạ Nhược Ly, nói lời thăm thía.

Dạ Nhược Ly cũng không nhìn sang lão nhân bên cạnh, ngược lại cầm bình sứ lên, đổ thuốc bột màu trắng từ đan đỉnh vào bình sứ.

Ngưng mắt nhìn thuốc bột màu trắng được đổ vào bình sứ, tất cả mọi người đồng loạt trợn to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, ánh mắt đó của bọn họ còn khiếp sợ hơn việc thấy heo mẹ leo cây.

Xoay người lại, Dạ Nhược Ly nhìn thấy biểu tình của mấy lão gia hỏa này, bất đắc dĩ nhún vai: "Vừa rồi ta chỉ là không cẩn thận liền luyện chế thành công, ai có thể nghĩ đến, thế nhưng luyện đan lại đơn giản như vậy."

Không sai, đúng là không cẩn thận.

Vì không muốn dẫn tới hoài nghi, nàng không thể thừa nhận thuật luyện đan của mình, dù sao tại Phong Huyền Đại lục này, có luyện đan sư của gia tộc nào mà Lâu Gia Bảo không biết chứ?

Vốn là, nàng không muốn luyện chế một lần liền thành công, đáng tiếc, dưới cái nhìn chăm chú của lão gia hỏa này, không cách nào phạm sai lầm quá rõ ràng, mà hiện tại Trúc Cơ Tán thực sự quá đơn giản, với nàng mà nói, chính là thất bại cũng quá khó khăn!

"Không cẩn thận liền luyện chế thành công? Ta dựa vào!" Huyền Lão kiềm chế xúc động muốn mắng to, hung bạo trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, đầy một bụng ủy khuất nói: "Tại sao lúc đầu ta lại không có không cẩn thận liền luyện chế thành công? Luyện đan còn đơn giản sao? Đơn giản cái rắm, tại sao người có thể luyện chế một lần liền thành công? Sao ông trời không

cho một tia sét bổ chết tên biển này đi chứ? Quá đả kích người, người còn để cho ta sống không chứ?"

Khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, nàng thật sự chưa phát hiện ra Trúc Cơ Tán có bao nhiêu khó khăn.

Kiếp trước, lúc nàng vừa mới tiếp xúc với luyện đan, cũng chỉ là thất bại một lần liền thành công, bởi vậy theo ý nàng, đan dược cơ bản đơn giản như thế, một lần thành công cũng không hề gì, ai biết những người này lại có phản ứng lớn như vậy.

"Thôi đi, Huyền Lão đầu, người cũng đừng giả vờ nữa, ai mà không biết trong lòng người lúc này đều vui vẻ hơn bất luận kẻ nào chứ?" Nam Lão liếc mắt xem thường, ở dưới đáy lòng hung hăng khinh bỉ lão gia hỏa này một trận.

"Ha ha, bị người đoán trúng," Vuốt vuốt chóp mũi, Huyền Lão không biết ngại ngùng cười mĩa hai tiếng, thế nhưng, giữa lông mày lại hiện rõ lộ vẻ vô cùng đắc ý, "Ánh mắt lão đầu ta há có thể kém chứ, đây chính là hạt giống tốt ngàn năm khó gặp, đều bị ta gặp được, ha ha, xem ra ông trời bảo hộ Lô gia ta."

(Còn tiếp)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19+2: Đặc Quyền (2)

Mọi người nhìn nhau, mặc dù ở trong lòng đang hâm mộ lão gia hỏa này, nhưng lại cũng có mấy phần mong chờ, có lẽ không đến trăm năm, nữ tử này liền có thể vượt qua Huyền Lão, lúc đó, liền có thể cứu trợ Thái thượng Trưởng lão bọn họ.

"Khụ khụ, đồ nhi bảo bối, hôm nay trước hết đến đây thôi, người đi xuống nghỉ ngơi đi."

Hắn cũng không dám tiếp tục dạy nữa, nếu không, lại bị tên biến thái này hù dọa thì phải làm thế nào? Vì vậy, tạm thời dừng lại, đợi ngày mai tiếp tục dạy nàng luyện chế đan dược.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong các nguyên nhân.

Lúc này, trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly mang theo một chút mệt mỏi, nếu làm đồ nhi bảo bối mệt chết, đau lòng chính là bản thân lão. So sánh xong, chuyện kế tiếp cũng không phải vô cùng quan trọng.

"Đúng rồi, tất cả sách trong Tàng Kinh Các Lâu gia, người có thể tùy ý xem, đây chính là đặc quyền ta cho người."

Nghe vậy, mấy người Nam Lão đều kinh ngạc nhìn Huyền Lão.

Tàng Kinh Các, chính là địa phương trọng yếu nhất của Lâu gia, ngoài Thái thượng Trưởng lão cùng Bảo chủ ra, cũng chỉ có thân là luyện đan sư

Huyền Lão vốn có đặc quyền hủy bỏ cấm chế, cho dù là con của Bảo chủ Lôu gia, Lôu Phi Mặc cũng không thể xem tất cả thư tịch*.

*thư tịch: bộ sách

Hôm nay, thế nhưng Huyền Lão lại hủy bỏ cấm chế tất cả với một nữ tử vừa mới gia nhập Lôu gia, cho dù là Bảo chủ cũng khó có thể đồng ý, chớ nói chi là mấy người Thái thượng Trưởng lão quyền cao chức trọng kia.

Chẳng qua, bọn họ cũng biết tính khí quật cường của Huyền Lão, chuyện lão đã quyết định, mười đầu bò cũng không kéo lại được, vì vậy, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhưng mà, bất kể như thế nào, về phía góc độ bằng hữu, bọn họ cũng sẽ đứng về phía của lão.

Đúng như sự suy đoán của Phong Lão, chỉ thị của Huyền Lão vừa công bố ra, liền có người truyền đến trong tai Bảo chủ...

Không khí nghiêm túc trang trọng bao phủ cả đại sảnh, nam tử ngồi ngay ngắn trên vị trí cao nhất, khẽ nhíu mày, ánh mắt ngưng trọng tập trung vào mọi người phía dưới, môi mỏng khẽ mở, tiếng nói uy nghiêm chậm rãi vang lên trong nội đường yên tĩnh này.

"Huyền Lão, ta nghe nói, người thu một truyền nhân, cũng mở ra tất cả quyền hạn ở Tàng Kinh Các cho nàng, có đúng như thế không?"

Không trách được, vị nam tử ngồi trên vị trí cao nhất này, cũng là một nam tử tuấn mỹ hiếm có, ngay cả tiếng nói uy nghiêm kia, lại phảng phất như tiếng nước suối chảy rất êm tai, chỉ nghe hần nói thôi, cũng là một loại hưởng thụ.

"Không sai, đúng là có việc này," Huyền Lão khẽ mỉm cười, ôm quyền, nói, "Bảo chủ, ta làm việc này, cũng là có nguyên nhân, không biết bảo chủ có nguyện ý nghe ta nói một câu?"

"Hừ!"

Vừa dứt lời, bên cạnh Huyền Lão liền truyền tới một tiếng hừ lạnh rất là khinh thường.

"Huyền Lão, ta chỉ muốn hỏi người, người có biết lai lịch của người nữ tử kia không? Đừng có người nào cũng mang vào Lâu gia, người thật coi Lâu gia ta là của một mình Huyền Lão người sao? Đừng tưởng rằng biết luyện đan liền rất giỏi, đừng quên, người nguyện trung thành với ai, nếu như mang đến nguy hiểm cho Lâu gia cùng Bảo chủ, ai có thể chịu trách nhiệm? Huyền Lão người có thể sao?"

Sắc mặt Huyền Lão đại biến, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản bác thế nào.

Bởi vì, người này nói rất đúng, thật sự lão không biết lai lịch của Dạ Nhược Ly, nhưng việc này thì như thế nào? Lão tin tưởng người nữ tử này, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bất lợi với Lâu gia.

"Âm Lão, ngày thường người đối nghịch với ta cũng coi như xong, ta cảnh cáo người, nha đầu kia là truyền nhân ta nhìn trúng, nếu như người dám động vào nàng một chút nào, lão đầu ta sẽ liều mạng với người!"

Tay nắm chặt thành quả đấm, Huyền Lão chưa từng cảm nhận được sự giận dữ lớn như vậy.

Hỗn đản chết tiệt này, luôn mồm nói chính mình xem thường luyện đan sư, lại quên, lúc trước là ai cung cấp đan dược cho lão, mỗi lần bị thương hoặc là tiêu hao huyền lực quá nhiều, thì lại dùng đan dược của ai cứu mạng?

Không có Huyền Lão hăn, lão gia hỏa này còn có thể sống đến bây giờ sao? Chớ nói chi là trở thành Trưởng lão Lâu gia, đoán chừng đã sớm bị mất mạng lâu rồi.

Đan được là bàng môn tả đạo? Có bản lĩnh, cho dù là chết, hãn cũng đừng dùng tới đan dược! Nếu không phải Lâu gia có quy định, phải cung cấp đan dược một lượng nhất định cho các Trưởng lão, hãn mới mặc kệ sống chết của lão gia hỏa này!

Mà bình thường, Âm Lão hay ngăn trở hãn, hãn đều có thể không so đo, nhưng nếu thương tổn đến đồ nhi thiên tài thật không dễ dàng hãn mới nhìn trúng, hãn tuyệt đối sẽ chơi đến cùng với lão!

"Thôi đi, Âm Lão người cũng đừng giả bộ nữa!" Nam Lão liếc mắt xem thường, khinh bỉ liếc nhìn sắc mặt âm trầm của Âm Lão, "Ai mà không biết là người đang ghen tỵ với địa vị của Huyền Lão đầu, có bản lĩnh người cũng luyện chế đan dược đi, không có bản lĩnh thì cũng đừng làm âm ỉ ở chỗ này, sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy tức cười thôi?"

"Ghen tỵ? Ta ghen tỵ hãn?" Mâu quang Âm Lão trầm xuống, khóe môi lạnh lẽo cong lên, "Đây thật sự là tức cười đến cực điểm, chỉ bằng hãn? Chỉ biết chút bàng môn tả đạo, có tư cách gì xứng đáng để ta ghen tỵ?"

Tuy rằng nói như thế, tay Âm Lão không khỏi nắm chặt lại, con người âm lãnh không hề che giấu cảm thù.

Ghen tỵ? Không sai, hãn quả thật ghen tỵ với địa vị của Huyền Lão! Dựa vào cái gì luyện đan sư liền cao hơn người một bậc? Cũng bởi vì hãn có thể luyện chế đan dược thần kỳ sao?"

Dù đan dược có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là bàng môn tả đạo thôi, chỉ có lực lượng chân thật, mới là nhân tố quyết định thắng lợi.

"Đủ rồi!" Mắt thấy hai phe tràn lan khói thuốc súng, Bảo chủ nhường mảy, lạnh giọng cắt đứt phân tranh giữa hai phe, "Hiện giờ bệnh của Thái thượng Trưởng lão lâu chưa khỏi, bên ngoài có bao nhiêu thế lực nhất lưu nhìn chăm chăm Lâu gia ta như hổ rình mồi? Hiện tại bọn họ không dám

động, không có nghĩa là bọn họ vẫn sẽ luôn không động, chưa trừ được họa ngoại xâm*, đây không phải là thời điểm các người gây mâu thuẫn!"

*họa ngoại xâm: sự xâm lược/ xâm nhập của các thế lực khác

Nghe vậy, mọi người đồng thời thu hồi ánh mắt, trên khuôn mặt già nua mang theo một tia xấu hổ.

Nhìn thấy cuộc tranh cãi dừng lại, Bảo chủ thở phào nhẹ nhõm, tức thì ánh mắt quăng về phía Huyền Lão, nói: "Huyền Lão, người muốn nói với ta cái gì? Ít nhất, người nên cho ta lý do!"

"Dạ, Bảo chủ," Huyền Lão hơi cong môi, trên khuôn mặt gương lên vẻ đắc ý, "Đệ tử này của ta, thật sự không phải là một cái dù hồng, nàng luyện chế Trúc Cơ Tán, thế nhưng một lần liền thành công."

"Cái gì?" Bảo chủ đột nhiên ngẩn ra, trên dung nhan tuấn mỹ thoáng qua vẻ khiếp sợ, "Người nói chính là sự thật? Luyện chế một lần liền có thể thành công? Có phải nàng đã từng luyện chế qua đan dược không?"

"Bảo chủ, ta có thể cam đoan, đây là lần đầu tiên nàng luyện chế đan dược, vô luận là trình độ hay là hỏa diễm nắm trong tay, đều giống như là mới bắt đầu học, nhưng, nàng có hỏa hệ huyền lực vô cùng thuần túy, ta có thể cam đoan, trong vòng ba mươi năm, nhất định làm cho thuật luyện đan của nàng đại thành, đây chính là lý do ta để cho nàng đi Tàng Kinh Các."

Trong vòng ba mươi năm?

Bảo chủ không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng đứng lên từ vị trí cao nhất, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy mừng rỡ: "Huyền Lão, người nói thật sao? Trong vòng ba mươi năm, người có thể nắm chắc không? Đúng rồi, ta quên mất phải nói với các người một chuyện, thân thể của mấy vị Thái thượng Trưởng lão càng ngày càng hao tổn, bọn họ tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ ba mươi năm!"

"Cái gì?"

Tin tức này, giống như sấm sét giữa trời quang, cho dù là Âm Lão, cũng chấn động choáng váng.

Ba mươi năm? Nếu ba mươi năm sau, Thái thượng Trưởng lão ngã xuống, bọn họ thật không thể tin, sau này Lâu gia biết làm như thế nào?

"Nếu đồ nhi của ta không xảy ra cái gì ngoài dự liệu, ta có tám phần nắm chắc," Nói lời này thì ánh mắt của Huyền Lão không khỏi có ý tứ đảo qua khuôn mặt của Âm Lão, ý tứ này không cần nói cũng đã biết, "Cho nên, ta mới mở ra quyền hạn này cho nàng, mặc nàng tùy ý đọc các thư tịch của Tàng Kinh Các, để cho nàng lấy tốc độ nhanh nhất để thuật luyện đan đại thành."

Hít thở một hơi thật sâu, Bảo chủ cưỡng ép chính mình trấn định lại, chậm rãi ngồi xuống vị trí cao nhất, thản nhiên nói: "Tốt, nếu nàng thực sự có thiên phú này, cho nàng đặc quyền lại có làm sao? Không có gì quan trọng hơn thân thể của các vị Thái thượng Trưởng lão!"

Vẻ mặt Huyền Lão vui vẻ, đặc ý liếc nhìn Âm Lão, khóe miệng cong lên ý cười.

Trái ngược lại, trong nháy mắt nét mặt già nua của Âm Lão trở nên âm trầm, giống như cuồng phong bão táp, nhưng hẩn biết, trong lòng Bảo chủ, cho dù chỉ có một tia hi vọng, hẩn cũng sẽ không buông bỏ.

"Hừ, cho rằng lừa gạt được Bảo chủ, lừa gạt là một Huyền Giả luyện đan mà có thể che chở nàng sao? Trong vòng ba mươi năm thuật luyện đan đạt thành? Đây thật quá buồn cười, sợ là không phải luyện đan sư, cũng biết chuyện này hoàn toàn là không thể! Lúc này, liền để cho người đặc ý trước một thời gian, sau này các người sẽ hối hận!"

Đáy lòng phát ra một tiếng cười lạnh, Âm Lão khinh thường cười mỉa.

Lão cũng không cho rằng, có ai có thể dùng ba mươi năm để cho thuật luyện đan đại thành, trừ phi là thần, nếu không, chuyện này không ai có khả năng làm được. Cho nên, theo lão, Huyền Lão đang lừa gạt bọn họ, muốn mượn đệ tử của hắn lấy được đặc quyền.

Mà một ngày nào đó, chắc chắn lão ta vì những lời nói láo hôm nay sẽ hối hận cả đời!

Vì vậy, nhờ có đặc quyền, Dạ Nhược Ly có thể tùy ý tiến vào bất kỳ tầng nào trong Tầng Kinh Các, ngay cả khi đối với những huyền kỹ cùng bộ sách luyện đan nàng cũng không có bất kì hứng thú nào, nhưng vì muốn che mắt đám người Huyền Lão, mỗi ngày nàng sẽ đi tới Tầng Kinh Các trình diện.

Ở trong Tầng Kinh Các, cũng không phải là không thu hoạch được gì, thông qua các ghi chép lịch sử Lâu gia thì biết được Phong Huyền Đại lục này, là do một vị thần thành lập, mà Lâu gia, sở dĩ tồn tại từ lúc mới thành lập Đại lục, chính là bởi vì, Lâu gia có chút liên quan tới vị thần này.

Xem ra, thần cũng không phải là không tồn tại ở Đại lục, chỉ là không có ai biết thôi...

Ngày đó, Dạ Nhược Ly vừa mới rời khỏi Tầng Kinh Các, liền bị một bóng người ngăn lại ở trước mặt.

Khẽ cau mày, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, một dung nhan tuấn mỹ, không khỏi đọng vào hai đồng tử tối đen.

Chỉ thấy người trước mắt, tuổi khoảng chừng hai mươi, một đầu tóc đen như mực vén lên đơn giản, rũ xuống bên hông, hai mắt trong suốt như mặt nước nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn, lộ ra một tia ngạo nghễ.

Tàng Kinh Các, người có tư cách tới đây không nhiều, mà vào lúc này sắc trời đã tốt, vì vậy, chỗ sân trống trải này chỉ có hai người bọn họ.

Dưới trời chiều, vẻ mặt Dạ Nhược Ly bình tĩnh nhìn nam tử ngăn trở đường đi của nàng, lạnh lùng nói: "Tránh ra!"

Lâu Phi Mặc ngẩn ra một chút, ở Phong Huyền Đại lục này, chỉ có mình được xưng là đệ nhất mỹ nam, tuy rằng hắn không thích những hư danh này, nhưng với thái độ của nữ tử này, vẫn để cho hắn có chút buồn bực.

"Người chính là đồ đệ Huyền Lão vừa mới thu kia?" Lâu Phi Mặc cong môi lên, quan sát Dạ Nhược Ly từ trên xuống dưới một lần, nói, "Ta xem cũng không ra sao, người có gan đánh một trận với ta hay không?"

"Ta không có hứng thú!"

Dứt lời, Dạ Nhược Ly không để ý tới Lâu Phi Mặc nữa, tự ý rời khỏi Tàng Kinh Các.

"Hà?" Lâu Phi Mặc ngớ ra tại chỗ, lúc lấy lại tinh thần, thì thấy Dạ Nhược Ly sắp biến mất trong tầm mắt của hắn, vội vàng gọi, "Nếu như người thắng ta, ta sẽ là người của người, như thế nào?"

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là có thể thắng hắn, điều này với Lâu Phi Mặc, hoàn toàn là chuyện không thể nào, tự mình cũng không cần bỏ ra tiền đặt cược.

Vậy mà, Dạ Nhược Ly vẫn chưa từng để ý tới như cũ, trong nháy mắt nàng xoay người rời đi, Lâu Phi Mặc đã không quản được nhiều được như vậy, rút ngân kiếm ra, lấy khí thế sét đánh không kịp đánh úp về phía Dạ Nhược Ly.

Bất kể như thế nào, hắn cũng phải đánh một trận với nàng, để cho nữ nhân này biết, nàng không xứng lấy được đặc quyền.

Ngay lúc Lâu Phi Mặc giơ lên nụ cười vô cùng ngạo nghễ, nữ tử phía trước chợt xoay người lại, một cú đá xoáy hung hăng đập hẳn bay ra ngoài, tức thì, một tiếng nói nhàn nhạt, theo gió chiều thổi vào trong tai Lâu Phi Mặc.

"Ta hận nhất người khác đánh lén sau lưng, nếu có lần sau, thì sẽ không chỉ là đơn giản như vậy..."

Hết chương 19.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Thái Thượng Trưởng Lão

Editor: Preiya

"Oanh!"

Thân thể Lâu Phi Mặc rơi xuống đất, làm bụi bặm tung tóe đầy đất, hắc kinh ngạc ngẩng khuôn mặt tuần tú lên, vì vậy, một bóng dáng phong hoa tuyệt đại kia, tựa như hung hăng đụng vào trong mắt của hắn.

Bạch y nữ tử đứng thẳng trước gió, tay áo bay nhẹ nhàng, một đầu tóc đen hơi tung bay trong gió, làm cho người ta bất giác nhìn đến ngây người.

Thân là Thiếu chủ Lâu gia, hắn đã gặp qua rất nhiều nữ tử kiệt xuất, những nữ tử kia vô luận là thiên phú, thực lực, hay là một thân khí chất, đều không thể so sánh với nữ tử trước mặt này.

Hai mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua khuôn mặt của Lâu Phi Mặc, Dạ Nhược Ly phát phát ồng tay áo, chậm rãi xoay người, ở dưới ánh nắng chiều bóng dáng phiêu dật dần dần kéo dài.

Mắt thấy nữ tử sắp biến mất trong tầm mắt của hắn, Lâu Phi Mặc nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, còn chưa kịp sửa sang lại y phục, liền vội vàng kêu lên: "Người chờ một chút, Lâu Phi Mặc ta nói lời giữ lời, từ nay về sau, ta chính là người của người!"

Nói xong lời này, trên khuôn mặt tuần mỹ trắng nõn của hắn nhiễm lên một chút đỏ hồng, tròn mắt trong suốt mong đợi nhìn chăm chăm vào Dạ

Nhược Ly. Trước giờ hẳn không nguyện ý tiếp xúc với bất kì nữ tử nào, nội tâm hiện giờ, thế nhưng lại có một cảm giác như nai con đi loạn.

Ai ngờ, nghe được những lời này của hẳn, Dạ Nhược Ly lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cuối cùng vẫn không quay đầu lại rời đi như cũ.

Lâu Phi Mặc ngơ ngác một chút, chớp chớp mắt, trầm tư một lúc lâu, chung quy vẫn là đuổi theo, đi theo phía sau bước chân của Dạ Nhược Ly, không cách nàng quá gần, cũng giống như không để nàng bỏ xa, chỉ là bảo trì khoảng cách thích hợp.

Cảm nhận được người sau lưng, Dạ Nhược Ly hơi nhú mào, bước chân dừng lại, theo cử động của nàng, bước chân của Lâu Phi Mặc cũng dừng lại, con người trong suốt khóa chặt chẽ vào nữ tử trước mắt.

"Ta cảnh cáo ngươi, đừng đi theo ta nữa!"

Bỏ lại những lời này, Dạ Nhược Ly nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của Lâu Phi Mặc.

Lúc này, vẻ ngạo nghễ trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lâu Phi Mặc đã sớm rút đi, thay vào đó là một vẻ ngây ngô, hẳn ngưng mắt nhìn phương hướng Dạ Nhược Ly rời đi, trong đôi mắt lóe ra tinh quang sùng bái.

Dạ Nhược Ly vừa mới bước chân đi vào viện, một thanh sam nam tử tiến lên nghênh đón, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Chắc hẳn vị này, chính là Văn Ca sư muội đúng không? Ban nãy ta chạm mặt Huyền Lão, Trưởng lão để cho ta dẫn ngươi đi tìm người, nói có chuyện quan trọng dặn dò ngươi."

Bởi vì thanh danh của nàng đã truyền khắp toàn bộ Phong Huyền đại lục, vì để an toàn, sau khi nàng tiến vào Lâu gia, liền sử dụng cái tên Văn Văn Ca này.

"Lão muốn tìm ta?"

Hơi ngẩn ra, tức thì, Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, cũng không hề nghi ngờ những thứ khác.

"Được, làm phiền người."

"Sư muội không cần khách khí, ta chỉ là vừa khéo chạm mặt người thôi."

Thanh sam nam tử hơi nhếch môi, tầm mắt quét qua người Dạ Nhược Ly, trong tròng mắt đen xẹt qua một tia đáng tiếc. Thế nhưng, nghĩ đến vì sao Huyền Lão muốn tìm Dạ Nhược Ly nàng, nàng cũng không có để ý tới.

"Vãn Ca sư muội, chính là nơi này, Huyền Lão chờ người ở trong phòng này."

Một lát sau, hai người đi tới một cái sân trống không, chợt, thanh sam nam tử chỉ vào một cánh cửa phòng trong đó, khước môi gọi lên nụ cười quỷ dị.

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, đáy lòng dần dần dâng lên một cảm giác quái dị, cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng lại nghĩ không ra rốt cuộc là chỗ nào không đúng, vì vậy, nàng phòng bị đẩy cửa phòng ra, nhẹ nhàng bước qua ngưỡng cửa.

"Phanh!"

Trong khoảnh khắc nàng vừa đi vào trong, cửa phòng bị hung hăng đóng lại, ngay lập tức trong lòng Dạ Nhược Ly cả kinh, nàng vừa mới xoay người, còn chưa kịp đẩy cửa phòng ra, dưới chân bỗng nhiên xuất hiện một hắc động, thân thể nhanh chóng rơi xuống trong hắc động.

Theo thân thể rơi xuống, Dạ Nhược Ly nhất thời có xúc động muốn chửi ầm lên.

Má! Lại là hắc động, hắc động này tựa hồ muốn gây sự với nàng, nhưng ai biết, đường đường là Lâu gia lại có cạm bẫy như thế? Xem ra, nàng vẫn là quá đề cao bản thân mình...

Lúc này, trong nội đường uy nghiêm trang trọng, Bảo chủ đột nhiên mở to hai mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc dần hiện ra một tia ngưng trọng: "Có người xông vào tử vong cấm địa, nếu người nào tiến vào tử vong cấm địa này, quyết sẽ không có ai có thể còn sống trở về, không biết lần này, là ai không muốn sống như vậy? Chẳng lẽ là nàng?"

Ngoài nàng ra, người nào của Lâu gia mà không biết tử vong cấm địa này? Nếu như vì vậy mà nàng rơi xuống, như vậy chẳng phải mong đợi của mình là vô ích sao? Với lại, nàng còn là truyền nhân Huyền Lão nhìn trúng, tính khí lão gia hỏa kia có lúc rất tốt, nhưng nếu đụng chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, sợ rằng cho dù mình là Bảo chủ, cũng không cách nào ngăn chặn hắn.

Vuốt vuốt huyệt thái dương đang đau nhức, Bảo chủ chậm rãi thở dài một hơi, nếu quả thật là nàng xông vào cấm địa, như vậy, mình nhất định phải nghĩ biện pháp khuyên nhủ lão gia hỏa kia...

Lúc Bảo chủ đang suy tư nên ứng phó với Huyền Lão như thế nào, thì trong tử vong cấm địa không có trăng cũng không có chút ánh sáng, một giọng nói thanh thúy động lòng người nhưng lại lộ ra một chút uy nghiêm chậm rãi vang lên.

"Hoan nghênh người, tiến vào tử vong cấm địa, mà tử vong cấm địa, là chỉ có một luyện đan sư thật sự sắp đột phá thần phẩm mới có thể thông qua địa phương này, nếu người vượt qua tất cả khảo nghiệm của ta, là đạt được tư cách truyền thừa của ta."

Thần phẩm? Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, ngàn năm sau quả thật là nàng đoạt được bộ sách luyện đan gia truyền của Dạ gia, mới biết được phạm

phẩm cùng thần phẩm, không nghĩ đến chuyển kiếp tới ngàn năm trước, lại nghe được hai chữ này.

Nếu như khảo nghiệm chính là những thứ khác, Dạ Nhược Ly sẽ không quá nắm chắc, nhưng nếu là luyện đan thuật, nàng lại có tự tin với nó.

"Kế tiếp, ta muốn người luyện chế ra Tây Tủy Đan, thành công, đi tới cửa ải khảo nghiệm tiếp theo, nếu thất bại, vậy cũng chỉ có, chết!"

Về mặt Dạ Nhược Ly hơi ngần ra, liền ở bên trong chỗ này, trước mặt đột nhiên hiện ra một đỉnh lò luyện đan cùng dược liệu luyện chế Tây Tủy Đan, xem ra, vì khảo nghiệm này, người sáng tạo ra tử vong cấm địa cũng rất là nắm chắc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, lúc Dạ Nhược Ly bắt đầu chuyên tâm luyện chế đan dược ở trong đó, Lâu gia cũng náo loạn thành một đồng.

Huyền Lão bước nhanh về phía trước, một phen bắt lấy vạt áo của Âm Lão, nét mặt già nua xanh mét, nói, "Tất cả mọi người đều nhìn thấy, là đồ đệ của người lừa đồ nhi bảo bối của ta xông vào tử vong cấm địa, chuyện lần này, người còn lời nào để nói hả?"

Âm Lão hung hăng đập đập tay Huyền Lão, ánh mắt âm lãnh liếc nhìn hắn một cái, cười lạnh một tiếng: "Là ta làm, vậy thì thế nào? Ta chỉ là vạch trần lời nói dối của người ra trước mặt mọi người mà thôi, nếu như ngay cả khảo nghiệm trong tử vong cấm địa nàng cũng không thông qua, thì lại có bản lĩnh gì để trị thương cho Thái thượng Trưởng lão chứ?"

"Người..." Huyền Lão tức giận đến râu ria rối loạn run rẩy, con người giống như một con sói hung ác không sợ chết nhìn chăm chăm vào Âm Lão, "Người rõ ràng là đang hãm hại đồ đệ bảo bối của ta, nàng chẳng qua chỉ vừa mới tiếp xúc với luyện đan, thì làm sao có thể thông qua khảo nghiệm trong tử vong cấm địa? Ta cũng đã cam đoan, ba mươi năm sau

thực lực của nàng sẽ vượt qua ta, bây giờ chưa đến ba mươi năm, đương nhiên nàng không thể có thực lực cứu trị cho Thái thượng Trưởng lão!"

"Hừ, vậy cũng chỉ có thể trách chính nàng không có bản lĩnh!" Âm Lão bĩu môi, rất là xem thường, mà lúc hăn chú ý đến sắc mặt cũng không tốt của Bảo chủ, mâu quang chợt lóe lên mấy cái, "Bảo chủ, gửi gắm hi vọng vào trên người nàng, không bằng dùng hết toàn lực đi tìm nữ tử tên là Dạ Nhược Ly kia, ta đã tìm được một vài người tận mắt nhìn thấy, bọn họ chứng minh, quả thật nữ tử kia luyện chế đan dược để Huyền Tôn đột phá Huyền Thánh ngay tại chỗ, chắc hăn với quyền uy của Lâu gia chúng ta, nàng không dám không đáp ứng!"

Vẻ mặt Bảo chủ xanh mét gật đầu một cái, đến giờ phút này, không còn phương pháp nào khác.

Mặc dù hăn ôm kỳ vọng rất lớn với đồ nhi của Huyền Lão, thế nhưng, người đã tiến vào tử vong cấm địa, không có một ai, không có một người nào có thể còn sống, vì một người chết trở mặt với Trưởng lão Lâu gia, có đáng giá không?

"Cái rắm! Đồ đệ của ta không có bản lĩnh? Ta thấy đồ đệ của người mới không có bản lĩnh!"

Huyền Lão cũng không quản nhiều được như vậy, hăn chỉ biết là, đồ nhi của mình chết trong tay tên hỗn đản này, đó là người kế tục luyện đan mình thật không dễ dàng mới nhìn trúng, dù cho thuật luyện đan của nữ tử ở trấn Hồng Hòa kia có cường đại hơn nữa thì lại thế nào? Làm sao có thể so sánh với đồ nhi thiên tài của mình luyện chế lần đầu liền thành công chứ?

Nếu như, để cho hai người này biết, Vân Văn Ca cùng Dạ Nhược Ly chính là một người, không biết sẽ có cảm tưởng gì...

"Phụ thân!"

Bỗng nhiên, sau lưng truyền tới một giọng nói lo lắng, Bảo chủ chậm rãi quay đầu lại, trong nháy mắt, chỉ thấy Lô Phi Mặc nhanh chóng chạy về phía hắn.

"Phụ thân, ta nghe nói, đồ đệ Huyền Lão mới thu kia, rơi vào tử vong cấm địa? Chuyện này là thật sao?" Nắm thật chặt quả đấm, trong lòng Lô Phi Mặc tràn đầy khẩn trương, hai tròng mắt trong suốt gắt gao nhìn chăm chăm vào Bảo chủ.

Lúc hắn mong đợi nhìn chăm chú, Bảo chủ khẽ gật đầu, nói: "Chính xác là như thế, nữ tử tên Vân Vân Ca kia, đã rơi vào Tử vong cấm địa, sợ rằng hài cốt đã không còn."

"Oanh!"

Giống như sấm sét giữa trời quang, Lô Phi Mặc chấn kinh tại chỗ.

Chết? Nữ tử phong hoa tuyệt đại đó, liền chết ở trong cấm địa như vậy? Nếu nàng chết, phải chăng mình lại cô đơn một thân một mình đứng trên đỉnh cao của thế hệ đồng lứa Phong Huyền Đại lục?

Dù sao, những năm gần đây, chỉ có thiên phú của nàng vượt qua hắn, cũng chỉ có nàng, mới khiến hắn sinh ra hứng thú nồng đậm.

"Mặc Nhi, khoảng thời gian trước, Gia chủ Ngô gia đến, có ý gả nữ nhi cho con, Ngô gia này cũng là nhất lưu thế lực tại Phong Huyền Đại lục, tiểu thư Ngô gia cũng là một thiên tài hiếm có, hai người các con vừa vặn rất xứng đôi, con hãy suy nghĩ thật kỹ một chút."

Nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Lô Phi Mặc, trong mắt Bảo chủ xẹt qua một tia lo lắng khó hiểu.

Tựa hồ không nghe thấy lời nói của Bảo chủ, Lô Phi Mặc cắn môi đỏ mọng, chậm rãi xoay người, dưới trời chiều, trên gương mặt tuần tú hiện

rõ sự tái nhợt, đi về phía trước chẳng có mục đích.

Nàng chết rồi, mình vẫn chính là đệ nhất thiên tài Phong Huyền Đại lục, nhưng vì sao, hắn lại không có chút phấn khởi nào? Có lẽ, so sánh với danh thiên tài bị người thay thế, hắn lại càng sợ hơn là cảm giác lạnh lẽo khi đứng ở vị trí cao trong những năm gần đây.

Thân là Thiếu chủ Lâu gia, đệ nhất thiên tài, bất cứ người nào thấy hắn đều là cung cung kính kính, cho dù là tỷ thí với cường giả, bọn họ lúc nào cũng nhường cho hắn, mà chỉ có nữ tử kia, sẽ chẳng thèm ngó tới hắn như lúc vừa nãy.

Từ đầu đến cuối, điều hắn muốn không phải là tôn trọng cùng kính sợ, cũng không cần hạng người nịnh hót, hắn muốn, chỉ là một bằng hữu không để ý đến thân phận của hắn, nguyện đánh một trận với hắn.

Sự khiêu khích mới vừa rồi đó, trừ muốn biết, rốt cuộc nàng có tư cách gì ngoài có được đặc quyền ra, còn không phải là muốn đánh một trận sao? Vậy mà, nàng lại mất mạng trong tử vong cấm địa.

Trong nháy mắt thời gian năm ngày trôi qua, trong năm ngày này, Huyền Lão cùng Âm Lão đã sớm đến tình trạng như nước với lửa, mỗi lần hai phe gặp nhau, sẽ đại náo một phen, sau khi cãi nhau liền ra tay đánh nhau, khiến toàn bộ Lâu gia thành một mảnh hỗn độn.

Không hề nghi ngờ Nam Lão, Phong Lão, Lăng Lão sẽ đứng về phía Huyền Lão, còn những trưởng lão khác vừa sợ hãi Âm Lão ác độc, vừa không muốn trở thành kẻ địch với luyện đan sư, vì vậy bảo trì trung lập, do đó, bên phía Âm Lão hoàn toàn đang ở thế hạ phong.

Bảo chủ không có trợ giúp Huyền Lão báo thù, vào lúc này, làm sao có thể ngăn cản hắn? Chỉ cần hai phe không quá mức, hắn liền mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc cho bọn họ đấu tranh.

Thật ra thì, trong lòng Bảo chủ có chút oán trách Dạ Nhược Ly, nếu không phải là nàng xuất hiện, thì làm sao tạo thành cho Lâu gia cục diện như thế? Lại càng không biết từ lúc nào có quan hệ với Mặc Nhi, đến nỗi mỗi ngày Mặc Nhi ăn cũng không ngon miệng, còn xin hãm phái người tới cấm địa tìm tòi tung tích của nàng.

Đương nhiên, sự cố bên này, Dạ Nhược Ly sẽ không biết, lúc này, nàng đang đặt toàn bộ tinh lực trên việc thông qua cửa ải, bên ngoài thì đang liều mạng người chết ta sống, cũng không liên quan gì tới nàng.

"Chúc mừng người, đã thành công thông qua tất cả các cửa ải, kế tiếp, người liền có thể đạt được tư cách truyền thừa của ta..."

Ở chỗ này, sau khi tiếng nói vừa dứt, Dạ Nhược Ly rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, liên tục luyện chế năm ngày liền, cho dù là nàng cũng có chút không chịu nổi, huống chi càng về sau, muốn luyện chế lại càng khó khăn.

"Âm vang!"

Đột nhiên, đại địa rung chuyển, vốn là mặt đất trống trải, tức thì liền nứt ra một khe hở nhỏ, cái khe hở kia ngày càng mở rộng ra, một lát sau, một bàn đá được đưa lên từ trong khe hở đó, bỗng chốc đập vào trong mắt Dạ Nhược Ly.

Trên bàn đá, chỉ đặt ba vật phẩm.

Một vật phẩm trong đó chính là một cái đan đỉnh màu nâu sẫm, trên thân đỉnh, vẽ đồ án long phượng, thế nhưng, trong khoảnh khắc nhìn thấy đan đỉnh, Dạ Nhược Ly đột nhiên ngẩn ra, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh.

"Long phượng Thần đỉnh? Tại sao lại là Long phượng Thần đỉnh?"

Long phượng Thần đỉnh, là đan đỉnh chuyên dùng của Lão tổ Dạ gia, từ lúc Lão tổ Dạ gia biến mất, Long phượng Thần đỉnh cũng biến mất trên thế

gian, vì sao đi tới ngàn năm trước, còn có thể nhìn thấy Long phượng Thần đình?

Nói đến Lão tổ Dạ gia, trong lòng Dạ Nhược Ly không khỏi cảm khái.

Lão tổ Dạ gia này, không thể nghi ngờ là một nhân vật thần bí, trong lịch sử của Dạ gia, không có ghi lại bất cứ thông tin nào về danh tính cũng như lai lịch của người, cho dù là trong từ đường của Dạ gia, cũng chỉ để một bài vị trống không.

Nhưng, thế hệ sau của Dạ gia đều biết, Lão tổ Dạ gia là đệ nhất cường giả Huyền Vũ Đại lục, tung hoành khắp Huyền Vũ Đại lục không ai có thể ngăn cản, dưới tay người vô số cao thủ, cho dù là những thủ hạ kia, đều có thể quét ngang Đại lục.

Thế nhưng, chỉ cần là nhân vật có liên quan với Lão tổ Dạ gia, tất cả đều không thể nào giải đáp được vấn đề đó, điều này cũng làm cho thế hệ sau sinh ra vô số suy đoán về việc Lão tổ Dạ gia biến mất...

Bỏ đan đình vào trong Huyền Linh giới chỉ, ánh mắt Dạ Nhược Ly rơi vào trên vật phẩm thứ hai.

"Chìa khóa?" Khẽ cau mày, Dạ Nhược Ly thật sự không nghĩ tới chìa khóa này có tác dụng gì, thế nhưng, nếu đã đặt ở chỗ này, tất nhiên sẽ có tác dụng của nó.

Nghĩ đến đây, Dạ Nhược Ly thu hồi chìa khóa, chợt nhìn về phía quyển sách cuối cùng kia.

Chỉ là tùy ý lật hai tờ phía sau, trong mắt Dạ Nhược Ly lại hiện ra vẻ khiếp sợ lẫn nữa.

"Cái này... Đây không phải là quyển sách luyện đan Dạ gia năm giữ bản gốc ngàn năm sau sao? Mặc dù quyển sách này không có bất cứ tác dụng gì

với ta, thế nhưng, rất nhiều phương pháp luyện đan của ngàn năm sau, đều được cải tiến từ quyển sách này mà ra, với lại, quyển sách này ở ngàn năm trước, tuyệt đối là bảo vật các luyện đan sư tranh đoạt."

Sự việc càng ngày càng quý dị, rốt cuộc nàng có quan hệ gì với Dạ gia ngàn năm sau?

Bất kể có quan hệ như thế nào, việc khẩn cấp trước mắt, là rời khỏi nơi này...

Lâu gia, phía sau núi, phía trong những cây cổ thụ bao quanh, một tòa viện độc lập đứng im lặng ở chỗ này.

Lúc này, trong một gian phòng rộng rãi sáng sủa, Bảo chủ cung kính cúi thấp đầu, dè dặt cẩn thận nói hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra những ngày gần đây, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía hai vị lão giả trước mặt, dò xét vẻ mặt của bọn họ.

Để cho Bảo chủ thất vọng rồi, tâm tình của hai người này không có bất kỳ dao động nào, chỉ là không nhúc nhích ngược nhìn bầu trời trước mắt.

"Hai vị Thái thượng Trưởng lão, đây là những sự việc đã xảy ra gần đây, về việc của Huyền Lão và Âm Lão, ta nên xử trí thế nào? Tiếp tục mặc kệ, hay là ngăn cản bọn họ?"

Nói xong lời này, Bảo chủ liền không lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng chờ hai người phân phó.

Một lúc lâu, cũng không có ai hồi đáp, hắn không khỏi ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai người vẫn ngẩn người nhìn bầu trời phía xa xa như cũ, dường như không nghe thấy lời hắn nói.

"Thái..."

Bảo chủ đang muốn thuật lại sự việc lần nữa, bỗng bên tai chợt truyền tới một giọng nói già nua vô lực: "Đi dẫn nữ tử kia tới đây, không, là mời nàng tới đây."

"Hả?"

Nghe vậy, Bảo chủ ngây ngẩn cả người tại chỗ, nữ tử kia đã táng thân trong tử vong cấm địa, vì sao Thái thượng Trưởng lão còn nói như thế? Chẳng lẽ nói, nàng vẫn chưa chết?

"Người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi!"

"Dạ, Thái thượng Trưởng lão."

Cả người giật mình một cái, Bảo chủ vội vàng ôm quyền, nhanh chóng lui ra ngoài cửa.

Nếu như nàng không chết, liền chứng minh thông qua khảo nghiệm trong tử vong cấm địa, như vậy nàng liền có thực lực cứu trị Thái thượng Trưởng lão, nếu thân thể Thái thượng Trưởng lão khỏi hẳn, họa ngoại xâm* của Lâu gia liền có thể giải quyết.

*họa ngoại xâm: sự xâm lược của các thế lực khác

Nghĩ tới đây, cả người Bảo chủ đều kích động, đột nhiên quên mất mấy ngày nay, là ai ôm tràn đầy oán niệm với Dạ Nhược Ly, là ai trách cứ nàng không nên tới Lâu gia.

"Hả? Nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa rời khỏi tử vong cấm địa, ánh vào trong mắt Dạ Nhược Ly chính là một đồng hồ độn đầy đất, nàng nhất thời sửng sốt một chút, nhíu mày nghi ngờ: "Chẳng lẽ có người đánh vào Lâu gia?"

Dạ Nhược Ly làm sao biết được, đồng hồn độn đầy đất này, nguyên nhân là bởi vì chính nàng, vô luận năng lực khôi phục của Lâu gia lớn mạnh cỡ nào, cũng kém hơn tốc độ phá hoại của hai vị Huyền Thánh cường giả.

Mà cuộc đại chiến giữa hai người, khiến cả Lâu Gia Bảo lòng người bàng hoàng, chỉ sợ không cẩn thận liền bị hai lão gia hỏa điên cuồng này ngộ sát*, vì vậy, đoạn thời gian này, lại không một ai dám bước ra khỏi cửa.

*ngộ sát: lỡ tay giết chết người

"Tên hồn đản chết tiết, người giết đồ nhi bảo bối của ta, người giết một hạt giống tốt ngàn năm khó gặp này, lão phu không giết tên khốn kiếp như ngươi, lão phu con mẹ nó liền theo họ ngươi!"

Huyền Lão điên cuồng vận khởi huyền lực, hai tròng mắt thiêu đốt lên như hai đám lửa giận, ánh mắt hung tàn hận không thể xé đối phương ra thành từng mảnh vụn.

"Ha ha, giết ta, chỉ bằng ngươi? Người tiến vào Huyền Tôn cao cấp muộn hơn ta năm mươi năm, khoảng cách năm mươi năm này, đã chứng minh ngươi vĩnh viễn không thể nào vượt qua ta."

Khóe môi câu lên, Âm Lão khinh bỉ cười một tiếng, không cho là đúng liếc mắt nhìn Huyền Lão.

"Tên hồn đản kia, ngươi đừng quên, lão phu là luyện đan sư!" Huyền Lão cười lạnh một tiếng, cẩn thận lấy một bình sứ từ trong vạt áo ra, trong mắt tràn đầy ý nghĩ điên cuồng, "Không phải là ngươi khinh thường luyện đan sư sao? Cho rằng luyện đan sư là bàng môn tả đạo? Hôm nay, ta liền để cho ngươi biết, thực lực của luyện đan sư chúng ta!"

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bình sứ, trong mắt Âm Lão thoáng qua một tia hốt hoảng, vội vàng quát lên: "Huyền Lão, ngươi điên rồi, ngươi làm

như vậy, sẽ tổn hại rất lớn với thân thể của người, vì một người đã chết, có đáng giá không?"

"Âm Lão, người không phải không biết, một truyền nhân y bát ưu tú, là cỡ nào quan trọng đối với những lão gia hỏa như chúng ta? Mà qua nhiều năm như vậy, ta cũng chưa từng nhìn trúng bất cứ người nào, chỉ có một người, còn bị người hại chết!"

Nắm thật chặt quả đấm, trên nét mặt già nua của Huyền Lão mang theo một tia kiên quyết.

"Nếu như đệ tử Thanh Điền của người bị ta giết chết, chắc hẳn người sẽ có lựa chọn giống ta, chẳng qua người yên tâm, rất nhanh thôi ta sẽ để tên tiểu tử thú vị Thanh Điền kia đi xuống cõi người, ai bảo hẳn lại dám hại đồ nhi bảo bối của ta!"

"Người dám!"

Nội tâm Âm Lão mạnh mẽ co rút, hai tròng mắt âm lãnh kia lại gắt gao nhìn chăm chăm Huyền Lão.

"Nếu người dám đả thương đệ tử của ta, cho dù ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

"Ha ha, người thử nhìn xem ta có dám hay không, người giết đệ tử của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đệ tử của người, đây chính là một trả lại một, dù sao đệ tử của ta cũng không còn, Bảo chủ đã không giao phó một công bằng cho ta, vậy ta ở lại vì cái gì chứ?"

Nói xong, Huyền Lão hạ quyết tâm, vận mở nắp bình, đổ một mai đan dược từ trong bình sứ ra, đặt tới bên miệng đang định dùng...

"Nơi này xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ có kẻ địch tập kích?"

Đúng lúc này, một giọng nói trong veo quen thuộc theo gió bay đến, thổi vào trong tai Huyền Lão. Cả người hần cứng ngắc tại chỗ, không dám tin xoay người lại, bởi vì kích động, thân thể già nua không nhịn được run rẩy.

Trong nắng sớm, nữ tử chậm rãi bước tới, bạch y tung bay nhẹ nhẹ, ánh nắng ấm áp bao phủ lấy dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Đan dược trượt khỏi tay, Huyền Lão hung hăng dụi dụi mắt, sau khi lại phát hiện ra trước mắt không phải là ảo giác lần nữa, vị Huyền Thánh cường giả thành danh đã lâu, lúc này trong mắt lại lộ nóng lừng tròng.

Nàng không chết, thật tốt quá, hần còn tưởng rằng, đồ nhi bảo bối của mình, sẽ phải bỏ mạng trong tử vong cấm địa.

"Sao... Làm sao có thể?" Âm Lão bỗng trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, trong con ngươi tối đen lạnh lẽo tràn đầy không thể tin, "Tiến vào tử vong cấm địa, làm sao còn có thể sống sót đi ra ngoài, đây là ảo giác, đúng vậy, đây chắc chắn là ảo giác!"

Dạ Nhược Ly hơi nhú mày, tầm mắt rơi vào trên người Âm Lão, sau khi phát hiện ngoan ý vừa thoáng qua trong mắt lão, hơi giương môi, nói: "Xem ra, ta không ở đây một thời gian ngắn, đã xảy ra rất nhiều chuyện."

"Ha ha, người không có việc gì, đây thật sự là quá tốt," Huyền Lão cười to hai tiếng, đi lên nghênh đón, thân thiết nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly, "Ta còn cho là..."

Lời nói kế tiếp, vô luận như thế nào Huyền Lão cũng không nói ra khỏi miệng được.

"Cảm ơn."

Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, khóe môi giương lên ý cười.

Nàng vì Hồi Linh Thảo mới lần vào Lâu gia, nhưng nàng không phải là người vô tình, sự quan tâm của Huyền Lão đương nhiên cảm nhận được. Chờ nàng trước khi đi, liền chỉ đạo thuật luyện đan cho lão, hoặc là để lại chút đan dược cho lão, để báo đáp sự quan tâm của lão.

"Hừ, coi như là người may mắn rời khỏi tử vong cấm địa, vậy thì như thế nào? Ta dám cam đoan, tại Phong Huyền Đại lục, chỉ có vị nữ tử tên là Dạ Nhược Ly kia, mới là luyện đan sư kiệt xuất nhất, hoàn toàn không phải là thầy trò các người có thể so sánh."

Âm Lão nắm thật chặt quả đấm, trong mắt lộ ra một tia âm lãnh.

May mắn sao? Thật ra thì với cái cố này, hắn cũng không có cách nào thuyết phục được mình, nhưng hắn không muốn thấy hai thầy trò này đắc ý.

"Vì sao người biết, ta sẽ không bằng nàng?"

Dạ Nhược Ly buồn cười lắc đầu, Vân Văn Ca chẳng qua chỉ là một cái tên giả dùng để tiến vào Lâu gia thôi, mà nàng chính là Dạ Nhược Ly bốn tôn, lại nghe người nào đó nói qua, mình không bằng mình?

"Ha ha, thật là buồn cười, người cho rằng mình là ai? Đó mới là một luyện đan sư chân chính, đan dược có thể làm cho Huyền Tôn đột phá Huyền Thánh, ta đoán chừng cả đời này của các người, cũng không thể luyện chế ra được đan dược đó."

Dù là Âm Lão biết rằng, khảo nghiệm trong tử vong cấm địa chính là thuật luyện đan, không thông qua khảo nghiệm cũng chỉ có chết, thế nhưng, ngoài Thái thượng Trưởng lão ra, cho dù là Bảo chủ cũng không biết đề mục khảo nghiệm, nếu không, Âm Lão tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như thế.

"Người..."

Vẻ mặt Huyền Lão lạnh lẽo, cái mặt già nua tức giận đến đỏ bừng, vừa định mở miệng phản bác, nhưng lại nhìn thấy người đi tới từ phía trước, mà đồng thời Âm Lão cũng nhìn thấy người này, hai người chỉ có thể để xuống ân oán, ôm quyền, nói: "Bảo chủ."

Đây là lần đầu tiên Dạ Nhược Ly nhìn thấy Bảo chủ, thế nhưng, chỉ là nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt.

"Ừ!" Bảo chủ khẽ gật đầu, hai tròng mắt đen lạnh nhạt uy nghiêm quăng về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua cảm xúc khác thường, "Người chính là đệ tử của Huyền Lão, Vân Vân Ca? Thái thượng Trưởng lão muốn gặp người, người chuẩn bị một chút, lập tức cùng ta đi gặp Thái thượng Trưởng lão."

Tuy là từ các vị Thái thượng Trưởng lão mới biết được nàng vẫn chưa chết, trong khoảnh khắc khi nhìn thấy nàng, trong lòng vẫn là thoáng qua chút khiếp sợ, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ lại không biểu lộ ra chút nào.

"Thái thượng Trưởng lão?" Huyền Lão hơi ngẩn ra, lo lắng nhìn Dạ Nhược Ly, chợt nhìn về phía Bảo chủ lần nữa, nói, "Không biết Thái thượng Trưởng lão tìm nàng có chuyện gì?"

"Ta đây cũng không biết, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm, bởi vì Thái thượng Trưởng lão ra lệnh cho ta là, mời nàng tới đó, cho nên, Huyền Lão người có thể yên tâm."

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lão mừng rỡ, trái ngược với Huyền Lão, trong mắt Âm Lão lại tràn đầy lo lắng.

Thái thượng Trưởng lão chẳng lẽ là biết, nàng bình an rời khỏi tử vong cấm địa, vì vậy mới mời nàng tới gặp? Không được, quyền thế của Huyền Lão đã đủ lớn mạnh, tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiếp tục có quyền thế nữa.

Xem ra, hẳn cần phải nghĩ biện pháp trừ khử nữ tử này, mà còn phải làm đến thần không biết quỷ không hay, làm cho không người nào có thể sinh nghi...

"Sư huynh, khách nhân của chúng ta tới rồi."

Trong phòng, khô y* lão giả đang nhắm mắt dưỡng tức chậm rãi mở hai mắt ra, trên khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười yếu ớt.

*khô y: bộ y phục màu xám

Được lão gọi là sư huynh chính là vị hắc y lão giả bên cạnh, hiện giờ, ánh mắt của lão cũng khóa chặt ngoài cửa, trong đôi mắt vẫn đục xẹt qua một tia cảm xúc mơ hồ không rõ ràng.

"Không nghĩ tới, cuối cùng lại là một nữ tử trẻ tuổi, thông qua khảo nghiệm sư phụ lưu lại."

"Ha ha, sư huynh, đây chính là vận mệnh của nàng, có lẽ sư phụ cũng sẽ không nghĩ tới, là do một nữ tử hai mươi tuổi hoàn thành khảo nghiệm, không biết kế tiếp nàng có thể có vận mệnh trở thành người truyền thừa của sư phụ không."

Vừa dứt lời, một tiếng nói truyền tới từ ngoài cửa: "Thái thượng Trưởng lão, người các ngài muốn gặp, ta đã mang đến."

"Ừ, vào đi!"

Sau khi lời nói của hắc bào lão giả vừa dứt, cửa phòng được nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó Bảo chủ dẫn theo một nữ tử tiến vào trong phòng.

Ngay lập tức, hai tầm mắt tập trung vào trên người của nàng.

Ngay cả dung mạo nữ tử này khuynh thành, thế nhưng hai lão gia hỏa này không biết đã sống bao nhiêu năm, cảm xúc cũng không có dao động

bao nhiêu. Mà điều làm cho hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhiều hơn một chút, chính là giữa hai đầu lông mày của nàng toát ra khí tức cuồng ngạo.

Khác hẳn với ngạo nghễ phách lối của lão, nữ tử trước mắt, vậy mà cho hai người một cảm giác, nàng vốn nên cuồng ngạo như thế.

Hai lão giả nhìn nhau, đều vừa lòng gật đầu một cái, không chút che giấu thường thức của mình với nàng.

Không hổ là người có năng lực thông qua khảo nghiệm, chỉ riêng cỗ khí chất này, liền không phải là người trẻ tuổi bình thường có thể so sánh, bọn họ tin tưởng, sau một thời gian nữa, nữ tử này nhất định có thể trở thành nhân vật đỉnh phong.

"Tiểu nha đầu, người tên là gì?" Hắc bào lão giả khẽ mỉm cười, nhàn nhạt hỏi.

"Vân Văn Ca."

Nghe vậy, lão giả lắc đầu một cái: "Không, ta hỏi chính là tên thật của người."

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, nàng không nghĩ tới, lão giả này vậy mà nhìn thấu được lời nói dối của nàng.

Lúc này, tầm mắt của Bảo chủ quăng về phía Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt của hắn biểu lộ rõ nghi ngờ.

Chẳng lẽ Vân Văn Ca không phải là tên thật của nàng? Như vậy vị nữ tử này, lại là người nào?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Thịnh Cầu Của Thái Thượng Trưởng Lão

Editor: Preiya

Trên vẻ mặt của hắc bào lão giả đầy ý cười, nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly, tựa như đang chờ câu trả lời của nàng, hai tròng mắt đen vốn vẫn đục, vào lúc này cũng dần dần sáng lên, phảng phất có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ.

Dạ Nhược Ly thở dài một hơi, ngược mắt nhìn chăm chú vào hắc bào lão giả, thản nhiên nói: "Ta là Dạ Nhược Ly."

Năm chữ này, nói ra rất vân đạm phong khinh, thế nhưng, làm Bảo chủ Lô Gia Bảo, thì làm sao không biết cái tên này đại biểu ý nghĩa gì chứ? Đây chính là nữ tử có thể luyện chế ra đan dược để Huyền Tôn cường giả đột phá, nàng... nàng chính là nữ tử giống như truyền kỳ đó sao?

Buồn cười là Âm Lão còn muốn tìm nàng giúp đỡ, ai dè Âm Lão đã triệt để đắc tội với nàng.

Bảo chủ cười khở một tiếng, chẳng qua là vẫn không che giấu được vẻ chán kinh trong mắt như cũ.

"Ha ha... Quả nhiên là như vậy." Hắc bào lão giả híp mắt cười cười, so sánh với Bảo chủ đang kinh ngạc, lão cùng hỡi bào lão giả cũng không xuất hiện cảm xúc dao động quá lớn, vẫn là một bộ dáng cao thâm.

"Vậy hiện tại người có thể nói cho ta biết, vì sao người biết ta dùng tên giả?"

"Việc này, ta cũng không biết," hắc bào lão giả cười cười, lại tiếp tục nói, "Ta chỉ là suy đoán, người có thể rời khỏi tử vong cấm địa, tại Phong Huyền Đại lục không thể nào vô danh lặng lẽ, nhưng cái tên Vân Văn Ca này, ta chưa từng nghe nói qua, cho nên, ta chỉ là thử hỏi một chút thôi, ai ngờ quả thật là như thế."

Dạ Nhược Ly làm sao có thể không nghe ra ý tứ của đối phương? Lão cũng không biết nàng có phải là dùng tên giả hay không, vì vậy lừa nàng một chút, ai người nàng dễ bị lừa như thế, tự mình nói ra.

Quả nhiên lão gia hỏa sống thời gian càng dài thì càng gian trá, xem ra sau này lúc tiếp xúc với lão gia hỏa này thì cần phải cẩn thận.

"Vậy người hãy nói ra mục đích tiến vào Lâu gia ta đi, ha ha, ta cũng không tin, người tới đây lại không có mục đích gì." Hắc bào lão giả nhàn nhạt nhìn Dạ Nhược Ly, giọng điệu đó của lão, tựa hồ như đang nói chuyện với một người quen, không chút nào để ý tới Dạ Nhược Ly đổi tên lẫn vào Lâu gia.

"Ta tới đây, là vì Hồi Linh Thảo của Lâu gia các người."

Nếu sự việc đã nói rõ ra, Dạ Nhược Ly cũng không cần phải nói dối, bất kể như thế nào, nàng không cảm thấy được địch ý trên người hai vị lão giả Thái thượng Trưởng lão này, chắc hẳn bọn họ sẽ không gây khó dễ gì với nàng.

"Hồi Linh Thảo?"

Hai lão giả nhìn nhau, Hồi Linh Thảo này ở Lâu gia quả thực rất trân quý, nhưng cũng không phải là vật không thể lấy ra, huống chi, bọn họ còn có chuyện cần nữ tử này giúp đỡ.

"Ha ha, Hồi Linh Thảo này, lão phu có thể làm chủ đưa cho người," Hắc bào lão giả hơi híp mắt, trong mắt xẹt qua một tia gian trá, "Chẳng qua, người cần phải giúp ta một sự việc nho nhỏ."

Nhìn thấy được gian trá trong mắt lão giả, trong lòng Dạ Nhược Ly đột nhiên dâng lên một chút cảnh giác, nàng vẫn chưa quên, lão gia hỏa trước mắt này còn giảo hoạt hơn hồ ly, không cẩn thận một chút liền sẽ bị lão gạt bẫy.

"Là chuyện gì?"

"Ha ha, cũng không phải chuyện gì quá lớn, chính là làm phiền người giúp hai chúng ta luyện chế hai viên đan dược."

Hắc bào lão giả liếc mắt ra hiệu Bảo chủ, nhận được phân phó của lão, Bảo chủ lấy ra một cuốn trục từ trong giới chỉ, đưa đến trước mặt Dạ Nhược Ly.

Nhận lấy cuốn trục, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt nhìn lướt qua, trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

"Chuyện này người cũng bảo là một việc nho nhỏ? Người cho là, dựa vào một Hồi Linh Thảo, có thể đổi lại ta giúp các người luyện chế đan dược sao?"

"Ha ha," Hắc bào lão giả có chút ngại ngùng cười cười, chẳng qua, nhớ lại một vài lời nói của Dạ Nhược Ly, thân thể già nua chấn động mạnh, trên nét mặt già nua tràn đầy kích động, "Người... người là nói, người có thể luyện chế đan dược này?"

Hồ hấp của hồi bào lão giả cũng gấp gáp hơn vài phần, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly.

"Hồi Sinh Đan, có thể gọi là phạm phẩm đỉnh phong, tiếp cận gần nhất với đan dược thần phẩm," Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn hai vị lão giả, giao trả lại đan phương vào tay Bảo chủ.

"Phạm phẩm đỉnh phong? Thần phẩm? Đây là cái gì? Luyện đan sư cũng phân chia cấp bậc sao?"

Đừng nói là hai lão gia hỏa này không biết về luyện đan, cho dù là toàn bộ luyện đan sư trên Đại lục, cũng sẽ không biết phạm phẩm và thần phẩm, nếu không phải ngàn năm sau, Dạ Nhược Ly may mắn được biết từ trên sách cổ, cũng sẽ không biết tới đan dược thần phẩm.

"Nếu như người có thể giúp chúng ta luyện chế đan dược, ta có thể hứa với người bất kỳ một yêu cầu nào, nhớ, là bất kì yêu cầu nào!"

Bảo chủ kinh ngạc nhìn hắc bào lão giả, hắc làm sao không biết, ý nghĩa lời này của Thái thượng Trưởng lão là gì? Dù cho Dạ Nhược Ly muốn xưng vương xưng bá tại Phong Huyền đại lục, Thái thượng Trưởng lão cũng sẽ dốc hết sức giúp đỡ.

Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, cùng đẳng cấp với nhân vật cao nhất trên mảnh Đại lục này, lão nguyện ý cho nàng một hứa hẹn trống không, mà cái chỗ trống không này là do nàng viết, đây... đây chính là ước mơ mà tất cả mọi người trên Đại lục này tha thiết!

"Hồi Sinh Đan, với thực lực hiện tại của ta, chỉ có năm phần năm chắc." Dạ Nhược Ly nhú mày một cái, đây là lần đầu tiên nàng không có tự tin như vậy.

Hồi Sinh Đan, có thể làm cho một người không còn sinh cơ khôi phục bừng bừng sinh cơ, cho dù là kiếp sau, cũng là đan dược phạm phẩm đỉnh phong, thậm chí còn khó khăn hơn khảo nghiệm nàng gặp trong tử vong cấm địa.

"Chẳng qua, chờ sau khi ta đột phá đến Huyền Thánh, ta sẽ có mười phần năm chắc."

Đó là bởi vì do Hỏa Thần Quyết, cấp bậc của nàng càng cao, hỏa hệ huyền lực sẽ càng nồng đậm, khống chế lại càng thuận buồm xuôi gió, đây cũng chính là vì sao có một vài đan dược, sau khi cấp bậc của nàng đột phá thì mới có thể luyện chế.

Hai lão giả nhìn nhau, trong mắt đều có thất vọng không nói ra được.

"Không biết bao lâu thì Dạ cô nương mới có thể đột phá, hai lão nhân chúng ta, tối đa chỉ có ba mươi năm, nếu trong vòng ba mươi năm người không thể đột phá, như vậy chúng ta liền..."

"Yên tâm, không cần lâu như vậy đâu," Dạ Nhược Ly hơi ngẩng đầu, trong tròng mắt đen lóe ra khí phách mãnh liệt, "Tối đa ba năm, ta có thể cam đoan với các người, tối đa ba năm liền có thể bắt đầu luyện chế."

Nàng đi tới Phong Huyền đại lục có kỳ hạn, vì vậy, tối đa ba năm, nàng nhất định phải đột phá tới Huyền Thánh.

Hai lão giả kinh ngạc nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt sắc tràn đầy tự tin kia, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì.

"Cái đó, Dạ cô nương, cấp bậc hiện tại của ngươi là..."

Nói tới chỗ này, cái mặt già nua của hắc bào lão giả không khỏi đỏ lên, sắc mặt hơi lung túng.

Hắn đường đường là Huyền Thánh đỉnh phong, thế nhưng lại không thể nhìn ra được thực lực của đối phương, nếu như để người khác biết được, đoán chừng sẽ chê cười.

Bảo chủ kinh ngạc nhìn về phía hắc bào lão giả, lại nhận lấy một ánh mắt cảnh cáo lão quăng tới, vội vàng cúi đầu xuống, giả bộ làm như không nghe thấy gì cả.

Ngay cả Bảo chủ cũng muốn biết thực lực của Dạ Nhược Ly, nhưng, nếu so với thuật luyện đan thần kì của nàng, thực lực cũng không thể làm cho người ta kinh hãi như thế, vì vậy, Bảo chủ chỉ nói những điểm trọng yếu cho hai vị lão giả này.

"Huyền Tôn cao cấp!"

Dạ Nhược Ly nhún vai một cái, cũng không giấu diếm điều gì.

"Cái gì?"

Hai lão giả đồng thời trừng to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm Dạ Nhược Ly.

Huyền Tôn cao cấp? Hai mươi tuổi Huyền Tôn cao cấp? Nàng là muốn nghịch thiên hay vẫn còn muốn làm gì nữa? Lâu gia bọn họ, đệ nhất thiên tài Lâu Phi Mặc, hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là Huyền Hoàng mà thôi.

Mặc dù hai người khiếp sợ với thiên phú của Dạ Nhược Ly, nhưng cũng không cho rằng, trong vòng ba năm nàng sẽ đột phá đến Huyền Thánh, nếu Huyền Thánh thật sự có thể dễ dàng đột phá như thế, trên đời này Huyền Thánh liền có cả một bó to.

Thế nhưng có hi vọng dù sao còn hơn không có hi vọng, hiện tại Dạ Nhược Ly đã trở thành hi vọng duy nhất của bọn họ, với lại, trong vòng ba năm nàng không thể trở thành Huyền Thánh, nhưng căn cứ vào thiên phú của nàng, trong vòng ba mươi năm chắc chắn có thể đột phá thành công.

"Dạ cô nương, ta mặc kệ người vì mục đích gì tiến vào Lâu gia, thế nhưng, Huyền Lão hẳn thật tâm đối đãi với người, người có biết những

chuyện đã xảy ra ở Lâu gia trong khoảng thời gian này không? Bởi vì đệ tử của Âm Lão lừa người vào cấm địa, mỗi ngày Huyền Lão đều đại chiến với hắn, đối chiếu thực lực, Huyền Lão vẫn yếu hơn Âm Lão một bậc, nếu không phải mấy người Phong Lão bọn họ đứng về phía hắn, để cho Âm Lão không dám hạ sát thủ, nếu không, người nhìn thấy, chính là một cổ thi thể của Huyền Lão."

Nghe hắc bào lão giả nói, Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, trong tròng mắt đen tràn ra một tia cảm động.

Đối với Huyền Lão, trong lòng nàng thật sự có lợi dụng, thế nhưng lão lại coi nàng là đệ tử thân truyền, mà vốn tưởng rằng, cho lão mấy viên đan dược là có thể báo đáp, ai ngờ, điều này hoàn toàn không đủ.

Thì ra là, lúc này người giao chiến với Huyền Lão chính là Âm Lão, trong khoảng thời gian ở Lâu gia này, đúng là nàng cũng có nghe nói một chút tranh chấp giữa hai người, nhưng lại chưa từng gặp qua người đó, cũng không hề biết rằng lão chính là đối thủ một mất một còn của Huyền Lão.

Nghĩ đến khoảnh khắc mình xuất hiện, viên đan dược trượt khỏi tay Huyền Lão, Dạ Nhược Ly cảm thấy có chút may mắn.

Nếu như chỉ chậm một lát thôi, liền có thể tạo thành sai lầm không thể挽回.

"Ta hiểu," Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, chợt khóe môi gợi lên một nụ cười lạnh, "Thế nhưng, hiện tại, ta nên tìm một vài người tính sổ, nếu đã dám có gan hãm hại ta, thì chắc chắn phải có giác ngộ thừa nhận trả giá thật lớn, hai vị Thái thượng Trưởng lão, có vài người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, không biết hai vị có ý kiến gì không?"

Hai người nhìn nhau, lắc đầu cười khở.

Có ý kiến? Bọn họ làm sao dám có ý kiến? Mạng của mình còn chờ nàng cứu trị, đừng nói chỉ là giết chết một đệ tử nhỏ nhất không quan trọng, cho dù là nàng muốn mạng của Âm Lão, bọn họ cũng sẽ không có ý kiến.

"Khụ khụ, Dạ cô nương, người chỉ cần không diệt Lôu gia ta, muốn làm gì, chúng ta sẽ không ngăn cản người."

"Ohm, vậy thì tốt," nghe vậy, Dạ Nhược Ly mới hài lòng gật đầu một cái, trên khuôn mặt tuyệt sắc liền tràn ra sát khí, "Người hãm hại ta, tên là gì?"

"Thanh Điền, ngày thường vào lúc này, hẳn đều tu luyện ở trên Thanh Phong sơn."

Nói lời này chính là Bảo chủ, là người từ lúc vào cửa đến bây giờ đều trầm mặc không nói, mà sau khi hắn vừa nói xong, Dạ Nhược Ly đã xoay người đi về phía cửa. Năng sớm rơi vào trên một thân bạch y, bóng dáng của nàng dần dần biến mất dưới bầu trời xanh biếc.

"Trong vòng ba năm, ta nhất định sẽ luyện chế đan dược cho các người."

Trước khi bóng dáng biến mất, một giọng nói vân đạm phong khinh theo gió bay vào trong tai mọi người, không biết vì sao, nghe được lời cam đoan của nàng, tâm tư của mọi người không khỏi thả lỏng.

Tâm tư đã sớm như tro tàn của Thái thượng Trưởng lão, vào lúc này, thế nhưng lại xuất hiện hi vọng đã lâu chưa từng có lần nữa.

Phong cảnh hợp lòng người của Thanh Phong sơn, một nam tử trẻ tuổi ngồi xếp bằng đang nhắm mắt tu luyện, từng tia huyền lực vây xung quanh làn da của hắn, thông qua lỗ chân lông mở rộng chậm rãi hòa vào cơ thể.

Chợt, hắn cảm nhận được cái gì đó, đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt chợt lóe một tia sáng, thấp giọng quát: "Là ai?"

Bên ngoài sơn động, một thân bạch y xuất hiện, nam tử trẻ tuổi không khỏi ngẩn ra, không thể tin tưởng to hai mắt: "Sao... tại sao là người, không thể nào... người không phải..."

"Không phải đã chết, đúng không?"

Khóe môi Dạ Nhược Ly chậm rãi gợi lên một nụ cười lạnh, tròng mắt đen thâm thúy gắt gao nhìn nam tử trẻ tuổi, trong nháy mắt, trên người của nàng chợt tràn ra sát khí mãnh liệt.

Sau khi hết khiếp sợ, Thanh Điền lập tức phục hồi tinh thần, khinh thường giương môi, nói: "Cho dù người không chết thì thế nào? Người vẫn còn muốn tìm ta tính sổ hay sao? Ha ha, chỉ bằng người? Một ngón tay của ta liền có thể nghiền chết người, con kiến hôi chính là con kiến hôi, một con kiến hôi nho nhỏ, cũng dám tới địa bàn của ta? Quả thật là tới tìm chết!"

"Vậy sao?"

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, tiếng nói của Dạ Nhược Ly vẫn không nóng không lạnh như cũ, nghe không ra chút tâm tình nào, chẳng qua là, trong hai tròng mắt đen kia của nàng lại càng phát ra sát khí nồng nặc.

"Ha ha, hôm nay liền để ta tới xem một chút, đường đường là đệ tử của Huyền Lão, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!"

"Oanh!"

Một cỗ khí thế cường đại ầm ầm bộc phát ra, thổi quét toàn bộ bên trong Thanh Phong sơn, cảm nhận được cỗ khí tức này, đệ tử vốn đang tu luyện tại Thanh Phong sơn, chạy ra cùng một lúc, vây chung quanh bên ngoài sơn động của Thanh Điền.

"Là Thanh Điền sư huynh, không biết lần này lại là ai trêu chọc Thanh Điền sư huynh, người này gặp xui xẻo rồi, mặc dù Thanh Điền sư huynh mới ba mươi tuổi, nhưng đã đột phá đến Huyền Tôn, thiên phú bậc này ở Lâu gia cũng là đứng đầu trong danh sách."

"Thế nhưng, Thanh Điền sư huynh thoát nhìn bề ngoài rất ôn hòa, thật ra thì thủ đoạn cũng vô cùng độc ác, khoảng thời gian trước, Thanh Điền sư huynh cướp đoạt thê tử của một đệ tử, sau đó đệ tử kia tìm tới cửa, kết quả là bị Thanh Điền sư huynh đánh chết tươi, vẫn còn lăng nhục thê tử của hắn ngay trước mặt hắn, chắc chắn, dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Âm Lão, hắn ác độc cũng không thua kém Âm Lão là mấy."

"Xuyt, lời này không thể nói lung tung, nếu để Âm Lão biết, người liền xong đời."

Tất cả mọi người thì thầm với nhau, nghị luận sôi nổi, có thể với một đám người ở bên ngoài, không có một ai coi trọng người chọc giận Thanh Điền, theo bọn họ, dám can đảm trêu chọc Thanh Điền, tiếp đó chính là một người chết.

"Oanh!"

"Ầm ầm ầm!"

Chính là vì để cho mình sinh ra lực rung động, thuộc về khí thể của Huyền Tôn cấp thấp, hắn không hề giữ lại mà bạo phát ra tất cả, khí thể cường hãn, bỗng hung hăng đụng vào vách bên trong sơn động, chỉ trong chốc lát, sơn động liền sụp đổ, mà cảnh tượng trong động, phơi bày ở dưới bầu trời trong veo.

"Một nữ tử? Đối địch với Thanh Điền sư huynh, thế nhưng là một nữ tử?"

"Nữ tử này là ai? Lá gan nàng cũng quá lớn, chẳng lẽ não nàng không hoạt động sao?"

Khi nhìn thấy bạch y nữ tử đứng đối diện với Thanh Điền, mọi người không khỏi trợn tròn mắt há hốc mồm, mặc cho bọn họ nghĩ thế nào, cũng nghĩ không ra, rốt cuộc nữ tử này có bao nhiêu khí phách, mới có thể quyết định lựa chọn như vậy?

Với lại, Thanh Điền sư huynh đối tính khi nào thế, vậy mà cũng cũng có thể xuống tay với mỹ nữ?

"Ha ha," cảm nhận thấy ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Thanh Điền cười to hai tiếng, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác vạn người chú ý, "Con kiến hôi, ta sẽ cho người biết, kết quả khi chọc đến ta, cho dù là sư phụ người, cũng không bảo vệ được người!"

Dạ Nhược Ly không nói chuyện, chỉ ngưng mắt nhìn Thanh Điền, ánh mắt nghiêm túc kia của nàng giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc, tựa hồ hành động khoe khoang vừa rồi của Thanh Điền, là tức cười cỡ nào.

Mọi người cũng chú ý đến ánh mắt của Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt đều thoáng qua một tia kinh ngạc.

Nếu như có loại ánh mắt này chính là Thanh Điền sư huynh, bọn họ sẽ không có bất kỳ kinh ngạc nào, thế nhưng, một nữ tử nhất định sẽ bại, lúc nhìn về phía cường giả, ánh mắt vậy mà như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Điều này giống như con voi muốn đâm chết con kiến, con kiến lại cho rằng con voi không khác gì một kẻ ngu ngốc?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Bảo Chủ, Người Phải Làm Chủ Cho Ta

Editor: Preiya

"Tìm chết!"

Vẻ mặt lạnh lùng, Thanh Điền hung hăng nắm chặt quả đấm, đột nhiên nâng quyền lên, quả đấm của hắn được bao bọc bởi một tầng sáng màu vàng đất, vừa dày vừa nặng nhưng không mất sắc bén, lấy khí thế sét đánh bổ về phía đầu Dạ Nhược Ly.

Mọi người đều không nhẫn tâm nhìn nữ tử tuyệt sắc máu bắn tung tóe tại chỗ, không khỏi nhắm hai mắt lại, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Khi bọn họ nghĩ rằng, nàng nhất định đã chết không thể nghi ngờ! Quyết sẽ không có bất kì ngoại lệ nào.

"Phanh!"

Một tiếng trầm đục xuất hiện trong tai mọi người, trong khoảnh khắc mọi người mở mắt ra, lại đúng lúc nhìn thấy Thanh Điền đang trong tình trạng bị quăng theo một đường vòng cung bay ra ngoài, hung hăng rơi xuống đất, thẳng đến khi ngã xuống đất, trên mặt hắn vẫn chưa từng rút đi vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ.

"Sao... làm sao có thể?"

Mọi người đồng thời trợn to hai mắt, không thể tin được vào một màn phát sinh trước mắt.

Khi bọn họ nghĩ Thanh Điền sẽ tất thắng không thể nghi ngờ, thế nhưng chỉ trong một chiêu liền bị địch thủ đánh bại? Phải biết, Thanh Điền chính là một Huyền Tôn, có thể một chiêu đánh bại cao thủ Huyền Tôn, trừ khi nàng cũng là một Huyền Tôn.

Hai mươi tuổi, Huyền Tôn cường giả, đây cũng quá nghịch thiên đi?

Hung hăng nuốt nước miếng một cái, tất cả ánh mắt ở đây đều tập trung trên một thân bạch y dưới nắng sớm, một cổ rung động mãnh liệt xuất hiện ở trong lòng mọi người, thế cho nên một lúc lâu sau, không một ai có thể phục hồi tinh thần.

Bạch y đang ở trước mắt chột lóe lên, liền rút xuống bên cạnh Thanh Điền, sau đó là một trận tiếng ba ba, kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng của nữ tử truyền vào trong tai tất cả mọi người, làm cho bọn họ đồng thời rùng mình một cái.

"Không phải là người muốn hãm hại ta sao? Nếu thật sự có bản lĩnh đó, vì sao ngay từ đầu lại không dám tìm ta quyết đấu?"

"Đời này của ta, hận nhất hai chuyện, một là đánh lén sau lưng ta, hai là mượn danh nghĩa người khác hãm hại ta, cho nên, lúc ta còn sống rời khỏi đó, liền thề tuyệt đối sẽ không buông tha cho người!"

"Người không chỉ muốn hại chết ta, mà sư phụ của người lại càng muốn hại chết Huyền Lão đầu, vậy ta đây đã không thể bỏ qua cho người!"

Mặc dù thông qua tử vong cấm địa, Dạ Nhược Ly có không ít thu hoạch, lại càng là để cho tu vi của nàng tăng lên Huyền Tôn cao cấp đỉnh phong, cách Huyền Tôn đỉnh phong chỉ có một bước nữa.

Thế nhưng, nếu thuật luyện đan của nàng không cường hãn, chờ đợi nàng, phải chăng đó là cái chết?

Mà nếu đối phương không động sát ý, nàng sẽ không làm quá đáng, giống như Lô Phi Mặc khiêu khích nàng năm ngày trước, chỉ là giáo huấn hằn một chút thôi, nhưng nếu đối phương muốn giết nàng, nàng tuyệt đối sẽ không lưu tình!

Khi Dạ Nhược Ly liên tiếp công kích, Thanh Điền không hề có lực hoàn thủ, không cần trong chốc lát, toàn thân liền máu tươi đầm đìa, trong miệng liên tục không ngừng phun ra máu đỏ tươi, trên dung mạo anh tuấn liền tái nhợt giống như người chết.

"Dừng tay!"

Ngay lúc Dạ Nhược Ly dự định kết liễu tính mạng của Thanh Điền, bỗng nhiên một tiếng quát lớn truyền đến từ phía sau, chứa một cỗ khí thế áp bách khiến mọi người không thể chống cự.

"Là Âm Lão, thế nhưng Âm Lão lại tới..."

Nghe tiếng nói này, mọi người liền đã đoán được chủ nhân của giọng nói là ai, vô cùng kinh ngạc, lúc bọn họ nghĩ rằng, nữ tử này không thể nào giết Thanh Điền, bằng không, liền nhất định phải hứng chịu lửa giận của Âm Lão.

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, cảm nhận được khí tức của Âm Lão càng lúc càng gần, không chút do dự bóp chặt cổ Thanh Điền, dùng lực vặn một cái, tất cả mọi người cũng chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc vang lên, lúc quay lại nhìn thì đã thấy Thanh Điền không còn hơi thở.

Nàng... thế nhưng nàng lại giết Thanh Điền...

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh, nghĩ tới Âm Lão ác độc kinh khủng, đồng loạt rùng mình một cái.

"Lão phu để người dừng tay, chẳng lẽ người không nghe thấy sao? Giết đồ nhi của ta, người nhất định phải đền mạng!"

Khí tức cường đại bao phủ trên đỉnh đầu lão, cả người Dạ Nhược Ly run rẩy mãnh liệt, sắc mặt trong chốc lát tái nhợt, một giọt mồ hôi chậm rãi trượt xuống theo gương mặt, lúc nàng sắp không thở được, phía trước cũng truyền tới một cỗ khí tức cường hãn giống như vậy.

"Người, lão bất tử này, lấy lớn bắt nạt nhỏ thì tính là cái gì? Để lão phu tới chơi với người một chút!"

"Oanh!"

Lúc tiếng nói này vừa dứt, hai cỗ khí thế mãnh liệt đụng vào nhau, bộc phát ra trận nổ lớn cực mạnh, thổi quét toàn bộ ngọn núi.

Huyền Lão chậm rãi hạ xuống, nhìn sang liền thấy vẻ mặt tái xanh, cùng ánh mắt tràn đầy lửa giận của Âm Lão, vẻ mặt tươi cười xoay người, vỗ vỗ vai Dạ Nhược Ly, rất là vui vẻ nói: "Nha đầu, làm không sai, ha ha, sư phụ vẻ vang vì người."

Sư phụ? Câu nói này của Huyền Lão, khiến đám đệ tử vây xem xung quanh đồng thời sững sờ.

Nàng chính là đệ tử kế tục thiên tài luyện đan Huyền Lão thu đó sao? Không phải nàng đã tiến vào tử vong cấm địa sao? Cũng vì thế mà ở Lâu gia mỗi ngày đều bùng nổ đại chiến, vì sao nàng còn sống sờ sờ đứng đó? Lại càng có thực lực cường hãn như thế?

"Đây là chính bản thân hãn tự tìm chết." Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Thanh Điền, lạnh lùng nói.

"Ha ha, thật không hổ là đệ tử của ta."

Huyền Lão không quở trách việc Dạ Nhược Ly hạ sát thủ chút nào, nếu như không phải là trong khoảng thời gian này, Âm Lão để Thanh Điền trốn tránh ở Thanh Phong sơn, với lại lúc nào cũng nhìn chăm chăm hắn, nếu không hắn đã sớm tới đây giết tên khốn kiếp này rồi!

"Huyền Lão, có phải người nên cho ta một công đạo không?" Âm Lão hung hăng phất phất tay áo, hai tròng mắt âm lãnh khóa chặt hai thầy trò này, trên người phát ra một cỗ sát khí lạnh lẽo.

"Công đạo? Cái gì công đạo?" Huyền Lão liếc mắt xem thường, cười lạnh một tiếng, "Các người hãm hại đồ nhi bảo bối của ta, ta còn chưa đòi người cho một công đạo, làm sao người còn không biết xấu hổ hỏi ta cái công đạo chó má gì đó? Người có biết xấu hổ hay không? Đúng rồi, ta quên mất, da mặt người còn dày hơn tường thành, làm sao có thể cảm thấy xấu hổ được đây, nếu ta là người, đã sớm lựa chọn đâm đầu đụng chết rồi, miễn cho ở chỗ này xấu hổ mất mặt, ha ha ha..."

"Người nói cái gì?" Âm Lão nắm chặt quả đấm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Huyền Lão.

"Thì ra là, người không chỉ da mặt dày, mà còn là một kẻ điếc nữa, chao ôi, thật là đáng thương, đường đường là Âm Lão, một Huyền Thánh cường giả, thế nhưng lại không thể nghe người khác nói chuyện, nếu như sớm biết người là người tàn phế, ta sao có thể đối lập với người, mặc dù lão đầu ta cũng không phải người tốt gì, nhưng cũng biết nhường nhịn người tàn phế một chút."

"Người..."

Cả người Âm Lão run rẩy, sát khí trên người càng phát ra nồng nặc.

Đúng lúc này, phía sau mọi người, truyền tới một giọng nói uy nghiêm: "Hai người các người đây là đang làm gì? Máy ngày qua náo loạn âm ỉ còn chưa đủ, còn sợ Lâu gia ta chưa đủ rối loạn sao?"

Lời này vừa dứt, trong nắng sớm mọi người liền nhìn thấy, hai tay Bảo chủ chấp sau lưng, chậm rãi cất bước đi tới, trên dung nhan tuấn mỹ không có bất kì tâm tình nào, thế nhưng, trong khoảnh khắc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt lại thoáng qua một tia tinh quang, nhưng không ai phát hiện ra.

Lâu Phi Mặc đi theo bên cạnh, từ lúc bắt đầu, tầm mắt đã tập trung ở trên người Dạ Nhược Ly, sau đó cũng không cách nào dời đi tầm mắt.

Nàng không chết, thật sự là quá tốt...

Mấy ngày nay, Lâu Phi Mặc trôi qua cũng không dễ chịu, chỉ cần nghĩ đến nàng đã chết, liền có một loại lửa giận không thể phát tiết ra, nhưng mà, sau khi biết được chân tướng sự tình, mỗi lần hăn muốn đi tìm tên hỗn đản Thanh Điền tính sổ, đều bị phụ thân ngăn cản.

Thật may là, nàng còn sống.

Lúc biết được tin này, Lâu Phi Mặc liền đi cùng Bảo chủ đến Thanh Phong sơn, đáng tiếc là, từ đầu đến cuối, Dạ Nhược Ly cũng chưa từng liếc mắt nhìn hăn một lần, điều này không khỏi làm cho Lâu Phi Mặc có chút thất vọng.

Trong mắt thoáng qua hàn ý lạnh lẽo, Âm Lão nhìn người tới, chợt, khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ bi thống: "Bảo chủ, người phải làm chủ cho ta, tuy Thanh Điền là đệ tử của ta, nhưng ta xem hăn giống như con trai ruột vậy, hiện giờ bị kẻ gian giết chết, mà Huyền Lão, lại còn che chở cho kẻ gian này, người không thể không làm chủ cho ta!"

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lão chợt căng thẳng, theo bản năng đứng trước mặt Dạ Nhược Ly, cảnh giác nhìn chăm chăm vào Bảo chủ.

Đáy lòng phát ra một tiếng cười lạnh, Âm Lão âm lãnh quét mắt nhìn Huyền Lão cùng Dạ Nhược Ly, theo ý hắc, người nữ tử này, dám có gan giết người ở Lâu gia, Bảo chủ tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng.

"Ừ."

Bảo chủ lạnh nhạt gật đầu một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn không có bất kỳ dao động nào như cũ.

Trong lúc nội tâm Âm Lão đang vui vẻ, giọng nói đậm mạc mang theo uy nghiêm của Bảo chủ chậm rãi vang lên: "Nàng là đồ đệ của Huyền Lão, Huyền Lão bảo hộ nàng, có phải không?"

"Hả?"

Lúc này Âm Lão sửng sốt, Bảo chủ nói lời này là có ý gì?

Huyền Lão bảo hộ nàng quả thật là đúng, nhưng vấn đề là, hiện tại người bị giết chính là đệ tử của hắc, vì sao Bảo chủ lại nói đến vấn đề không hề liên quan này?

Mà những người còn lại cũng không hiểu lời nói của Bảo chủ, có liên quan gì tới quan hệ thầy trò của nữ tử này cùng Huyền Lão?

"Nếu đã vậy, cũng không còn vấn đề gì nữa," Ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh ngạc của Âm Lão, Bảo chủ tiếp tục nói, "Người cũng nên xem xét lại những sai lầm mà mình phạm phải trong khoảng thời gian này, mặc kệ là nguyên nhân gì, cũng là do các người hãm hại đồng tộc trước, bây giờ Thanh Điền đã vì chuyện này mà trả giá đại giới hắc phải nhận, người cũng cần phải tĩnh tâm suy nghĩ một chút về những hành động người đã làm, ta không hy vọng lại có lần sau, người đã hiểu chưa?"

"Nhưng là, nàng giết đệ tử của ta!"

Âm Lão quả thật không hiểu, vì sao Bảo chủ lại thiên vị người nữ tử này, ai biết nàng lẫn vào Lâu gia có phải là có ý đồ riêng hay không.

Mọi người sao lại không nghe ra ý tứ bảo hộ của Bảo chủ chứ? Chẳng lẽ, nữ tử này là con riêng của Bảo chủ, hoặc là có gian tình gì với hắn? Nếu không, dựa vào tính cách của Bảo chủ, tại sao lại bảo hộ nàng?

"Đó là hắn đáng chết!"

Nói đến chuyện này, trong lòng Bảo chủ cũng tràn đầy tức giận.

Lão tử làm chủ cho người? Vậy ai sẽ làm chủ cho lão tử? Ta dám động đến nàng sao? Bây giờ, nàng chính là bảo bối của Lâu gia chúng ta, tất cả hy vọng của Lâu gia đều đặt trên người nàng, nếu như nàng thiếu một cọng lông tơ, người chính là tội nhân thiên cổ của Lâu gia.

Âm Lão người rất là quan trọng với Lâu gia, nhưng có thể quan trọng hơn nàng sao? Nếu như lão gia hỏa đáng chết này còn nói thêm một câu nữa, Bảo chủ không ngại gọi hết tất cả Trưởng lão tới, lập tức kết liễu tính mạng của hắn.

Lần này, Âm Lão liền trực tiếp trợn tròn mắt, làm sao hắn cũng không đoán được, Bảo chủ sẽ thiên vị rõ ràng như thế.

Chẳng lẽ là, có liên quan đến Thái thượng Trưởng lão? Đúng, nhất định là như vậy, nàng chắc hẳn đã nói dối rằng có thể chữa khỏi thương thế cho Thái thượng Trưởng lão, thế cho nên Bảo chủ cùng Thái thượng Trưởng lão bị lừa gạt bởi lời nói dối của nàng.

Âm Lão không biết cuộc nói chuyện giữa Dạ Nhược Ly cùng Thái thượng Trưởng lão, có lẽ cũng có thể đoán ra vài phần, trừ nguyên nhân này ra, còn có lý do nào khác để giải thích về thái độ của Bảo chủ?

Có lẽ, thật sự là nàng dựa vào thực lực của mình rời khỏi tử vong cấm địa, nhưng cũng không đại biểu, nàng có năng lực luyện chế đan dược khôi phục sinh cơ cho hai vị Thái thượng Trưởng lão.

"Bảo chủ, ta quên mất bẩm báo một việc này với Bảo chủ," Mâu quang chợt lóe lên, một chủ ý hiện ra trong đầu, khóe môi Âm Lão gợi lên nụ cười lạnh lẽo, oán độc nhìn Dạ Nhược Ly, "Ngày hôm qua, thủ hạ của ta báo lại, từng có một cường đạo ở phụ cận Lâu Gia Bảo, gặp qua vị luyện đan đại sư Dạ Nhược Ly, ta nghĩ chúng ta rất nhanh có thể tìm được nàng ấy, chỉ cần ta dùng chút lợi ích, nàng ấy tuyệt đối sẽ nguyện trung thành với ta, lúc đó, ta nghĩ để nàng tỷ thí với nữ tử này, nếu như nàng thua, nhất định phải đền mạng cho đồ đệ của ta!"

Mưu kế của Âm Lão rất hay, nếu hắn biết được, vị nữ tử dùng tên giả Vân Vân Ca này, chính là vị luyện đan đại sư Dạ Nhược Ly trong miệng hắn vừa nói đến, không biết có lựa chọn đâm đầu đụng chết hay không?

Ngưng mắt nhìn khuôn mặt đầy vẻ oán độc của Âm Lão, khóe miệng Dạ Nhược Ly hơi cong lên, tự mình tỷ thí với chính mình sao? Cho dù nàng nhàm chán, cũng sẽ không làm loại chuyện như vậy...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Thao Thiết* Thức Tỉnh

Editor: Preiya

*Thao Thiết: con ác thú trong Thần thoại, hoặc hoa văn trên đồ đồng Trung Quốc (các bạn muốn hiểu rõ hơn thì search bác gg nha ^^)

"Đủ rồi!" Sắc mặt Bảo chủ tối sầm lại, ánh mắt cũng âm trầm hơn một chút, trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý, lạnh lùng nói, "Xem ra, vị trí Trưởng lão này không thích hợp với ngươi, lập tức phế đi chức vị của ngươi, diện bích tư* ở Thanh Phong sơn đi, lúc nào suy nghĩ thông suốt rồi, không lại tái phạm loại sai lầm thấp kém này nữa, thì lúc đó mới có thể rời đi."

*diện bích tư: úp mặt vào tường, hoặc bị giam trong sơn động để suy nghĩ về lỗi lầm của bản thân mình

Thân thể già nua hơi ngấn ra, Âm Lão không dám tin nhìn Bảo chủ, trên mặt mang theo mấy phần ngoan độc.

"Bảo chủ, cho dù là người muốn trừng phạt ta, cũng nên cho ta biết, tại sao người phải bảo hộ nàng như thế!"

Lời này hỏi ra nghi ngờ trong lòng mọi người, bọn họ cũng không hiểu, ngày thường Bảo chủ xử sự công chính, tại sao lại thiên vị một nữ tử mới vừa gia nhập vào Lô gia không bao lâu như thế?

Cho dù là Âm Lão không đứng trước, dấu sao nữ tử này vẫn còn sống, ngược lại, đồ đệ của Âm Lão lại bị mất mạng. Cách xử phạt này đã đủ tàn

nhân với Âm Lão rồi, thế nhưng, Bảo chủ lại càng vì nàng mà phế đi chức vị của Âm Lão.

Một Huyền Thánh cường giả, trọng yếu với Lâu gia bao nhiêu, Bảo chủ không phải không biết, hiện giờ đó là ngay cả Huyền Thánh cũng có thể bỏ qua, nếu nói giữa hai người không có tư tình, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

"Được, người đã muốn biết, ta sẽ để cho người hiểu rõ, thì có làm sao?" Lạnh lùng liếc mắt nhìn Âm Lão một cái, bảo chủ không nóng không lạnh nói, "Nàng chính là Dạ Nhược Ly mà người muốn tìm, như vậy, người đã hiểu chưa?"

"Oanh!"

Giống như sấm sét giữa trời quang, Âm Lão liền trợn tròn mắt tại chỗ, hân há to mồm, sững sờ ngưng mắt nhìn Bảo chủ.

Y... y vừa nói cái gì? Vân Văn Ca chính là Dạ Nhược Ly? Đây... điều này sao có thể?

"Bảo... Bảo chủ, người có phải đã nhầm lẫn rồi hay không, làm sao các nàng có thể cùng một người?"

Khẽ nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng của Bảo chủ quăng về phía Âm Lão, bị ánh mắt đó nhìn qua, cả người Âm Lão rùng mình một cái, sao hắn lại quên mất, với quyền uy của Bảo chủ, chắc chắn sẽ không cho phép người nào chất vấn lời nói của y.

Nhưng là, làm sao nàng có thể là Dạ Nhược Ly, nếu nàng là Dạ Nhược Ly, tất cả những lời chính mình đã nói, không phải là một chuyện cười sao? Vậy mà, chắc chắn Bảo chủ sẽ không dùng chuyện như vậy nói giỡn với hắn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Âm Lão trong nháy mắt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Cái gì? Đồ nhi bảo bối, người nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra?" Thần sắc Huyền Lão ngẩn ra, kinh ngạc trong hai mắt hắc cũng không ít hơn những người khác, trên nét mặt già nua tràn đầy khiếp sợ.

"Ta đúng là Dạ Nhược Ly," Dạ Nhược Ly ngược mắt lên, nhìn chăm chú vào lão giả trước mặt, áy náy nói, "Ta tiến vào Lâu gia cũng là có mục đích, xin lỗi, ta không nên..."

"Ta dựa vào..."

Dạ Nhược Ly còn chưa nói xong, bàn tay to của Huyền Lão liền vỗ vào bả vai của nàng.

"Thì ra là, người chính là tên biến thái đó, ha ha, không nghĩ đến người như người lại có thể trở thành đồ đệ của ta, Huyền Lão ta thật sự cũng không uổng phí cuộc đời này rồi."

Khóe miệng hơi câu lên, Dạ Nhược Ly im lặng liếc mắt xem thường.

Lão gia hỏa này, quả thật không phải người bình thường...

Lâu Phi Mặc nhìn Dạ Nhược Ly, môi mỏng mấp máy, hai mắt trong suốt như nước thoáng qua một tia sáng khác thường, tựa hồ như muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt lời nói trong miệng trở về.

Trong tất cả mọi chuyện đã phát sinh, Bảo chủ vẫn chưa hề giấu diếm chuyện gì, chỉ trong chốc lát, đã thổi quét bằng tốc độ như gió bão cả Lâu Gia Bảo, thậm chí còn ở cả mấy thành trấn xung quanh.

Thời gian như nước, năm tháng như thoi đưa.

Nửa tháng sau, một trận quang mang xông thẳng lên tận trời mây, khuếch tán rộng ra, tạo thành phong bạo rất lớn, thổi quét cả vùng trời Lâu gia, khiến cho tất cả mọi người không khỏi ngước mắt nhìn lên.

"Hả? Chẳng lẽ là tiểu nha đầu đột phá?" Huyền Lão bỗng mở to hai mắt, kinh ngạc ngưng mắt nhìn về phía chỗ quang mang không xa kia, "Lần đột phá này, nàng chính là một Huyền Tôn đỉnh phong đúng không? Hai mươi tuổi Huyền Tôn đỉnh phong, đây cũng quá biến thái, với lại, theo căn cứ tin tức truyền tới, nàng đột phá Huyền Tôn cao cấp ở Hồng Hỏa trấn... lúc này mới qua bao lâu chứ?"

Trong lúc Huyền Lão ngây người, đã có mấy bóng dáng vọt ra khỏi cửa, đồng thời phóng về phía chỗ ở của Dạ Nhược Ly.

"Ta dựa vào, mấy lão gia hỏa các người còn muốn gấp gáp hơn ta."

Chậm rãi lấy lại tinh thần, Huyền Lão nhìn thấy bóng dáng mấy người kia đã mất đi tung tích, nhất thời nét mặt già nua trầm xuống, lúc này hẳn cũng không quản được nhiều, bóng dáng chợt lóe, liền biến mất ở trong phòng.

Khác với sự yên lặng bên trong tiểu viện, cửa phòng đang đóng chặt chậm rãi bị đẩy ra, tức thì, một thân bạch y bước ra khỏi cửa, nữ tử trước mặt dung nhan tuyệt sắc, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía bầu trời trong lành.

"Tuy rằng đã đạt tới Huyền Tôn đỉnh phong, nhưng cách Huyền Thánh, vẫn còn phải đi một quãng đường xa, chẳng qua, với thực lực Huyền Tôn đỉnh phong của ta, cũng nên đi tới dãy Huyền Tinh sơn rồi."

Nàng cũng sẽ không quên, trong dãy Huyền Tinh sơn, còn có một con Thao Thiết chờ nàng tới trừ bỏ, cho dù nàng xuyên qua ngàn năm trước, trước đây cũng không chỉ một con Thao Thiết này, thế nhưng, cừu hận đối với Thao Thiết, không phải dễ dàng liền có thể biến mất như vậy.

Huống chi, nếu không trừ bỏ Thao Thiết, chính là một kiếp nạn rất lớn, nàng không muốn tái diễn bi kịch của ngàn năm sau ở đời này nữa.

"Hả?"

Đúng lúc này, Dạ Nhược Ly tựa như cảm nhận được cái gì đó, tầm mắt liền chuyển về phía trước, ngay sau đó, phía trước mặt chính là bốn bóng dáng bay nhanh tới, chiếu rõ ràng vào trong con người của nàng.

"Ha ha ha!" Huyền Lão cười lớn hai tiếng đi tới, vỗ vỗ bả vai Dạ Nhược Ly, trên vẻ mặt già nua tràn đầy ý cười, "Tiểu nha đầu, chúc mừng người đột phá."

Dạ Nhược Ly cười cười, phản bác lại: "Ta chỉ là vận may cảm ngộ được một chút ở trong tử vong cấm địa, bế quan nửa tháng mới có thể đột phá, nếu không, có lẽ ta bế quan nửa năm, cũng không thể đột phá đỉnh phong."

"Ha ha, nếu như không có thực lực, chỉ là vận may, sợ rằng rời khỏi tử vong cấm địa cũng vô cùng khó khăn," Nam Lão híp híp mắt, mỉm cười nói, "Cho nên, thực lực của người, chúng ta vẫn là công nhận."

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly không nói gì nữa, sợ rằng chỉ mình nàng mới biết được, năm ngày trong tử vong cấm địa, giúp nàng hiểu ra rất nhiều, cộng thêm những kinh nghiệm phong phú kiếp trước, khiến cho con đường tu luyện của nàng ít đi đường quanh co rất nhiều.

"Đúng rồi, ta nên rời khỏi Lô gia rồi."

"Cái gì?" Huyền Lão bỗng cả kinh, vội vàng giữ lấy hai vai Dạ Nhược Ly, khẩn trương nói, "Người muốn rời đi? Người dự định đến đâu? Phải biết, nếu người rời khỏi Lô gia, Lâm gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, chỉ có ở đây mới an toàn nhất."

Dạ Nhược Ly trợ giúp Thánh Dạ giết chết cường giả Lâm gia, chuyện này Lâm gia không thể nào không biết, tuy rằng Lâm gia cùng Lâu gia đều là nhất lưu thế lực, thế nhưng, không biết Lâu gia thật sự có cường giả Huyền Thánh đỉnh phong tồn tại hay không, cho nên Lâm gia không dám liều lĩnh xuất thủ.

Nhưng Dạ Nhược Ly rời khỏi Lâu gia, vậy thì không giống thế...

"Có vài việc, ta nhất định phải đối mặt," Dạ Nhược Ly hơi ngẩng đầu lên, sắc mặt kiên định ngưng mắt nhìn Huyền Lão, "Tránh né cũng không phải là một biện pháp, với lại, ta có một chuyện nhất định phải đi làm, ta sẽ tuân thủ lời hứa hẹn của ta, không tới ba năm, chắc chắn sẽ trở về luyện chế đan dược cho Thái thượng Trưởng lão, các người cứ yên tâm đi."

"Aiz!"

Thấy Dạ Nhược Ly đã quyết, Huyền Lão biết mình khuyên nữa cũng vô dụng, chỉ có thể buông tay ra, bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Được rồi, nếu người đã quyết định, vậy người hãy đi đi, mọi chuyện đều phải chú ý an toàn, nếu cần cái gì, bất cứ lúc nào cũng có thể đến nói với ta một tiếng, lão đầu ta vẫn có ngữ quyền* rất lớn tại Phong Huyền Đại lục."

*ngữ quyền: quyền nói chuyện

Khẽ gật đầu một cái, Dạ Nhược Ly nhìn Huyền Lão lần cuối, xoay người rời khỏi Lâu gia.

Nàng cũng không đi từ biệt Bảo chủ, chỉ vì Huyền Lão bọn họ sẽ thông báo cho hẳn, như vậy nàng cũng không cần phải lãng phí thời gian ở chỗ này, với lại, nàng đang chờ gì đó ở chỗ Thao Thiết, giống như là thật sự cảm thấy hứng thú.

Dãy Huyền Tinh sơn, Dạ Nhược Ly bước vào nơi này lần nữa, đã thay đổi một tâm tình khác.

Lần trước, nàng đi theo Mặc gia đến đây, lúc nào cũng cảnh giác đám Huyền Tôn đỉnh phong cùng Gia chủ Mặc gia, mà bây giờ, nàng một mình tiến vào dãy Huyền Tinh sơn, chỉ thả ra khí tức Huyền Tôn đỉnh phong, liền không có huyền thú nào dám đến gần nàng.

Sơn động cổ xưa, vẫn lẳng lặng đứng thẳng dưới ánh mặt trời như cũ, ở ngoài cửa động, còn có một vũng máu, nghiêm nhiên đó chính là dấu vết lưu lại của trận chiến giữa Mặc gia cùng Hỏa Hổ mấy tháng trước.

"Vẫn giống như lần trước, phế vật Mặc gia kia dịch chuyển để cầm nển, ta mới có thể ta rơi vào hắc động..."

Bên trong hang động âm u ẩm ướt, Dạ Nhược Ly dừng bước, nhìn khắp xung quanh, thì thào tự nói, chột ánh mắt của nàng dừng trên để cầm nển, chậm rãi cất bước đi tới.

Khẽ nhíu mày, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng dịch chuyển để cầm nển, bởi vì không biết có giống như lần trước hay không, thần sắc của nàng tràn đầy cảnh giác, vào lúc này toàn thân cũng dâng lên đề phòng.

"Oanh!"

Trong khoảnh khắc buông để cầm nển ra, đột nhiên đại địa rung chuyển, cả sơn động cũng rung chuyển theo, dường như có một cảm giác sắp sụp đổ.

Sơn động rung chuyển kéo dài trong chốc lát, sau đó xuất hiện một sơn động tối đen trên mặt đất phía trước, Dạ Nhược Ly không suy nghĩ cái gì hết, nhanh chóng xông lên phía trước, nhảy xuống hắc động.

Theo nàng nhảy xuống, cả sơn động, lại trở về an bình như lúc ban đầu đến...

Mọi thứ đều giống như mấy tháng trước, không có bất kì biến hóa nào, trong lúc sắp đến gần mặt đất, dường như bị một cỗ lực cản, tốc độ rút xuống từ từ chậm lại, cuối cùng an toàn hạ xuống.

"Bạch Hổ, Thiên Hoàng, sau đó hai người các người giúp ta, những người còn lại không cần thiết phải xuất chiến."

Mặc dù thực lực đầu Thao Thiết này yếu hơn đầu Thao Thiết ngàn năm sau một bậc, nhưng Dạ Nhược Ly lại không dám khinh thường chút nào. Huống chi, huyền thú còn chưa đạt tới cấp bậc Thú Tôn, liền trong nháy mắt tất sát, nàng tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện không cần thiết này xảy ra.

Sau khi hai huyền thú xuất hiện, thần sắc Dạ Nhược Ly căng thẳng, cẩn thận đi về phía Thao Thiết...

Bên cạnh đại môn của một tòa đài cổ xưa, hung thú Thao Thiết giống như thủ hộ ở bên cạnh, hai con mắt hung tàn kia âm đạm vô thần, nhưng dù là vậy, cũng không khỏi làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Thao Thiết khủng bố thế nào, có lẽ không ai hiểu rõ hơn Dạ Nhược Ly, với lại, mặc dù số lượng Thao Thiết rất ít ỏi, nhưng mỗi một con Thao Thiết sinh ra rồi lớn lên, tức là một Huyền Thánh cường giả, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, liền có thể tiến vào Huyền Thánh đỉnh phong.

Nếu Thao Thiết đạt tới đỉnh phong, trừ phi là thần, nếu không, cho dù là mười Huyền Thánh đỉnh phong, cũng không phải là đối thủ của nó.

Vì vậy, ngàn năm sau, Thao Thiết cấp bậc Huyền Thánh đỉnh phong tấn công Đế quốc, cho đến khi làm cho tất cả Huyền Thánh cường giả trong Đế quốc cũng thúc thủ vô sách*. Nếu không phải là Kỳ Lân, có lẽ, Thiên Tinh Đế quốc cường đại liền bị hủy hoại trong chốc lát.

*thúc thủ vô sách: bó tay không có biện pháp

"Rống!"

Lúc Dạ Nhược Ly sắp đến gần đại môn tòa đài cổ xưa này, một tiếng rít gào phảng phất giống như tới từ viễn cổ đột nhiên vang lên, âm thanh này đinh tai nhức óc, uy lực đủ mười phần, dù là Dạ Nhược Ly nghe thấy tiếng gào to như thế, linh hồn cũng rung lên.

Hung thú Thao Thiết, rốt cuộc thức tỉnh...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Uy Lực Của Lôi Đình Kiếm

Editor: Preiya

Trước đại môn cổ xưa, Thao Thiết dịch chuyển thân thể cao lớn, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, hai mắt vốn ảm đạm vô thần, vào lúc này lại tràn ngập hồng quang huyết tinh, quang mang hung ác bắn thẳng vào linh hồn.

"Rống!"

Lại là một tiếng rống to kinh thiên động địa, bắn thẳng vào bầu trời, sơn động vốn cũng không bền chắc, trải qua một tiếng rống này của nó, lại rung động dữ dội hơn lần trước.

Tiếng gào thét này làm cho linh hồn con người cũng phát run lên, cũng chỉ có hung thú Thao Thiết này mới có thể phát ra.

Quan sát hung thú Thao Thiết trước mặt, mặc dù Dạ Nhược Ly biết đây không phải là con kia của ngàn năm sau, nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà nhớ lại thảm kịch lúc đó, nhớ tới Kỳ Lân dùng cảm quên mình, vì bảo hộ nàng mà đồng quy vu tận* với Thao Thiết...

*đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết, cùng huỷ diệt, (ý chỉ: trạng thái phần nộ muốn đối phương cùng chết với mình)

Nắm thật chặt quả đấm, trong hai tròng mắt đen của Dạ Nhược Ly dần hiện ra huyết quang cừ hận, vậy mà, sẽ tới ranh giới này, hai tay nhẹ

nhàng đặt lên trên vai nàng, sau đó, giọng nói lạnh lùng nhưng không mất đi sự ưu nhã của Bạch Hổ nhẹ nhàng vang bên tai nàng.

"Cừu hận, sẽ làm cho con người mất đi lý trí, chủ nhân mà chúng ta tôn kính nhất, thì không nên phạm phải sai lầm này."

Tâm tư bỗng kinh sợ, hồng quang trong mắt Dạ Nhược Ly dần dần tiêu tán, làm sao nàng lại quên, trong lúc giao chiến với Thao Thiết, tuyệt đối không thể mất đi lý trí, nếu không phải Bạch Hổ nhắc nhở, sợ rằng trận chiến này, chắc chắn là bọn họ sẽ thua.

Mặc dù Thiên Hoàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi kia, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng được bi thương tràn ra mãnh liệt từ trên người Dạ Nhược Ly, mà nàng như thế, để cho lòng hẳn khẽ nhói đau.

"Rống!"

Một tiếng gào thét đình tai nhức óc, lại truyền khắp sơn động lần nữa.

Tức thì, con mắt hung tàn của Thao Thiết dừng lại trên đám người Dạ Nhược Ly, nó nâng cái đuôi thật dài lên, dùng lực quét ngang, giống như một cơn gió bén nhọn thổi qua, nhất thời bụi đất bao phủ khắp sơn động.

"Bạch Hổ, người phụ trách đánh lén từ phía sau lưng, Thiên Hoàng, người sang bên cạnh hấp dẫn lực chú ý của nó, còn ta tấn công chính diện..."

Phân phó xong, Dạ Nhược Ly nhanh chóng lấy Lôi Đình kiếm ra, thân thể vội vàng lui về phía sau, cũng đồng thời như vậy, Bạch Hổ và Thiên Hoàng cũng tản ra hai bên.

"Oanh!"

Cái đuôi đánh vào trên vách đá, trong phút chốc, thạch bích vô cùng cứng rắn bị nó đập nứt ra một cái khe, nhưng thấy không quất trúng đám người Dạ Nhược Ly, Thao Thiết thu hồi cái đuôi, lại vung nhanh như gió về phía Dạ Nhược Ly lần nữa.

Bỗng nhiên, một đạo kiếm quang bạch sắc bên cạnh đâm vào trên mặt Thao Thiết, một kích như gãi ngứa này, để cho Thao Thiết híp híp con mắt hung tàn, tức thì, một cỗ lửa giận bùng cháy ở trong lòng.

Uy nghiêm của cường giả không cho phép bị xâm phạm, cho dù là hung thú, cũng có tâm tư để ý điểm này, nhưng hiện giờ, một con Thú Tôn trung cấp nho nhỏ, cũng dám khiêu khích uy nghiêm của nó, điều này làm cho Thao Thiết sao có thể chịu đựng được.

"Rống!"

Phần nộ rống to một tiếng, Thao Thiết không để ý tới Dạ Nhược Ly gần ngay bên cạnh nữa, xoay mình mở miệng to như bồn máu ra, phóng về phía Thiên Hoàng, nó nhất định phải xé Độc Giác Thú đáng giận này thành mảnh nhỏ!

Dạ Nhược Ly giơ Lôi Đình kiếm lên cao, vô số lôi điện rơi xuống, đánh ầm ầm vào trên thân Thao Thiết, xa xa, phảng phất còn có thể ngửi được mùi khét truyền tới từ trên thân nó.

Lần này, Thao Thiết hoàn toàn nổi giận, nó bất chấp mặc kệ Thiên Hoàng, lại phóng về phía Dạ Nhược Ly lần nữa.

Bạch y lơ lửng, Bạch Hồ ngưng mắt nhìn Thao Thiết đang xông về phía Dạ Nhược Ly, thong thả ưu nhã giơ tay lên, dần dần, trước mặt hần xuất hiện vô số Phong Nhận, khi ngón tay thon dài chỉ về phía Thao Thiết, vô số Phong Nhận xẹt qua phía chân trời, gào thét thối tới.

"Phanh!"

"Ầm ầm!"

Vô số Phong Nhận đánh vào trên thân Thao Thiết, trong chốc lát, trên thân mình nó lại nhiều thêm không ít vết thương, dù rằng những vết thương này chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, nhưng làm cho Thao Thiết cảm thấy, uy nghiêm của mình lại bị khiêu khích lần nữa.

"Ba!"

"Ầm ầm ầm!"

"Phanh!"

Mặc dù Thao Thiết là Thánh Thú, lúc ba người kết hợp công kích, một chút da lông trên thân hiện rõ sự chật vật vô cùng.

Bỗng nhiên, Thao Thiết dừng bước lại, con mắt hung tàn quét qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, cái đuôi quét ngang qua, chợt tấn công mạnh mẽ quất về phía đối phương bên kia.

Đầu Thao Thiết này, chỉ là kỳ ấu niên, tuy trí lực chưa phát triển hoàn toàn, nhưng cũng không có nghĩa nó thật sự là một con thú ngu ngốc, đương nhiên cảm giác được ba người này đang kết hợp đánh nó, vì vậy, nó đặt mục tiêu ở trên một người.

Sắc mặt Bạch Hổ và Thiên Hoàng đồng thời đại biến, bất kể bọn họ dùng công kích thế nào, Thao Thiết cũng không hề để ý tới, dù sao những công kích đó chỉ có thể làm cho nó chật vật, nhưng không có cách nào khiến cho nó bị trọng thương, nó hoàn toàn có thể không cần để ý tới.

"Rống!"

Ngửa đầu rống to một tiếng, Thao Thiết đã chạy tới trước mặt Dạ Nhược Ly, nó nâng móng vuốt lên, hung hăng móc về phía trái tim Dạ Nhược Ly.

Lúc móng vuốt của nó sắp chạm vào lồng ngực Dạ Nhược Ly thì bỗng nhiên không thể tiến thêm chút nào, Thao Thiết hơi híp con mắt hung tàn, cúi thấp đầu, nhìn chăm chú vào một thanh Lôi Đình kiếm trước mặt này.

Sắc mặt Dạ Nhược Ly trở nên trắng bệch, một giọt mồ hôi chảy xuống theo thái dương, rớt xuống mặt đất, sau đó mồ hôi càng ngày càng nhiều, xiêm y trắng như tuyết dán thật chặt vào thân thể, lộ ra đường cong đáng người hoàn mỹ.

Thao Thiết nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, lại nhìn thân thể của mình một chút, trong hai mắt hung tàn thoáng hiện một chút nghi hoặc.

Vô luận như thế nào, Thao Thiết chỉ là kỳ ấu niên, với lại không biết đã ngủ say bao lâu, vốn hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với nhân loại, nảy ra nghi vấn với nhân loại cũng là chuyện đương nhiên.

Ánh mắt Dạ Nhược Ly sáng lên, thừa dịp lúc Thao Thiết đang ngẩn ra, nhanh chóng rút Lôi Đình kiếm ra, dùng toàn bộ lực lượng bổ về phía đầu của Thao Thiết.

"Ầm ầm!"

Lực lượng cường đại khuếch tán rộng ra xung quanh nàng, hình thành một trận cuồng phong, phất vào một thân bạch y này, bạch y nữ tử đứng trong đó, thần sắc lạnh lùng, còn Lôi Đình kiếm trong tay nàng đã chuẩn xác bổ trúng đầu của Thao Thiết.

Máu đỏ tươi chảy xuống từ trên đầu Thao Thiết, đầu tiên là chảy chậm từ trên xuống dưới, cuối cùng càng ngày càng nhiều, trước mặt của nó dường như nhiều hơn một dòng suối huyết sắc nhỏ.

"Chủ nhân."

Bạch Hổ cùng Thiên Hoàng đồng thời chạy đến trước mặt Dạ Nhược Ly, lúc nhìn về phía Thao Thiết, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trong khoảnh khắc vừa rồi kia, thật sự là quá nguy hiểm.

"Oanh!"

Bỗng nhiên, trên thân Thao Thiết bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, lực lượng này tản ra, áp bách làm cho người ta hít thở không thông, khuếch tán ở trên đỉnh đầu mọi người.

"Này... đây là chuyện gì xảy ra?"

Dạ Nhược Ly cả người run lên, đáy lòng dâng lên một chút bất an.

"Oanh!"

"Ầm ầm!"

Phong bạo vẫn còn tiếp tục, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn chăm chú vào phong bạo đang hình thành, nắm thật chặt quả đấm, cả người run rẩy nói: "Đột phá, nó thể nhưng đột phá tại thời khắc này, tại sao có thể như vậy?"

Vừa rồi nếu không phải đánh lén, nàng tuyệt đối không thể nào đắc thủ, mà vào thời khắc này, Thao Thiết chắc chắn sẽ có đề phòng, nàng không thể đánh lén thành công lần nữa, mặc dù nếu có thể đánh lén, với thực lực hiện giờ của Thao Thiết, cũng không có cách nào giết chết nó.

Tuyệt vọng, đây là lần đầu tiên tới ngàn năm trước, Dạ Nhược Ly cảm thấy tuyệt vọng...

Bởi vì nàng hiểu rõ, sau khi Thao Thiết đột phá, thực lực là cường đại cỡ nào, cho dù là thua kém cái con của ngàn năm sau kia, vốn dĩ với cái con hiện giờ này, muốn giết chết nó, hoàn toàn là không thể.

"Rống!"

Thao Thiết tức giận phát ra một tiếng rống to, nâng móng vuốt lên, hung hăng vung về phía Dạ Nhược Ly...

Thời khắc mấu chốt, một thân bạch y bay đến trước mặt Dạ Nhược Ly, cuồn phong nhấc vạt áo lên, bóng lưng lạnh lùng mang theo một tia kiên quyết, không khỏi làm cho trái tim Dạ Nhược Ly chột căng thẳng.

Trước mắt của nàng, chột xuất hiện một màn của ngàn năm sau...

Trước cửa thành Thiên Tinh Đế quốc, lúc nàng gặp nguy hiểm thì Kỳ Lân dũng cảm quên mình che ở trước mặt nàng, dùng tuyệt chiêu cường đại giết chết Thao Thiết, vậy mà, sử dụng tuyệt chiêu đó, cần hiến tế, là sinh mệnh của người sử dụng.

Chột, trước mặt Dạ Nhược Ly, hiện ra một dung nhan tuyệt sắc ôn nhu.

Chiếc váy màu lam nhẹ nhàng bay bổng ở trước mắt nàng, một đầu tóc dài màu lam theo gió tung bay, nữ tử này, cũng có một đôi mắt màu lam, nhưng lại khác biệt với Thánh Dạ, hai mắt của nàng ôn nhu tựa như có thể tràn ra nước.

"Kỳ Lân..."

Dạ Nhược Ly vươn tay ra, dường như muốn chạm vào dung nhan của nữ tử, thế nhưng, đầu ngón tay của nàng vừa mới chạm vào ảo giác, ảo giác liền biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

"Phanh!"

Móng vuốt của Thao Thiết hung hăng đập vào trên thân Bạch Hổ, trong nháy mắt này, thân thể Bạch Hổ giống như mũi tên rời cung, sau khi vấy ra một mảnh huyết vũ ở trên không trung, nặng nề đập xuống đất.

"Bạch Hổ!"

Dạ Nhược Ly lấy lại tinh thần, đứng lúc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trong chốc lát đã tái nhợt không màu.

Từ khi Kỳ Lân chết vì nàng, nàng liền phát thệ, không bao giờ để bất kì ai trong bọn họ bị thương hay thậm chí mất mạng vì bảo hộ nàng nữa. Kiếp này, cũng bởi vì nàng có ý nghĩ như vậy, nên mới nỗ lực tu luyện.

Thế nhưng, cuối cùng, vẫn là Bạch Hồ bảo hộ nàng.

Nếu như không phải là nàng muốn tới nơi này, Bạch Hồ cũng sẽ không bị thương, nói đến cùng, tất cả những chuyện này, đều do nàng tạo thành...

"Oanh!"

Như cảm nhận được bị thương cùng phần nộ của Dạ Nhược Ly, Lôi Đình kiếm trong tay nàng, bộc phát ra uy thế cường đại, thế nhưng nó lại tự chủ thoát khỏi tay Dạ Nhược Ly, vạch một đường trên cánh tay Dạ Nhược Ly.

Vẻ mặt Thiên Hoàng liền biến sắc, hân chẳng thể nào nghĩ tới, Lôi Đình kiếm sẽ đột nhiên công kích Dạ Nhược Ly.

Cho dù là ai cũng sẽ không đoán trước được như thế, một thanh kiếm, lại có ý thức tự chủ, lại còn có thể tập kích người nắm giữ.

Kiểm phong sắc bén cắt một đường trên cánh tay Dạ Nhược Ly, máu đỏ tươi bắn tung tóe trên thân kiếm, chắc là do máu tươi, Lôi Đình kiếm có vẻ vô cùng hưng phấn, thanh kiếm phát ra tiếng kêu thanh thúy.

"Thiên Hoàng, người đưa đan dược này cho Bạch Hồ nuốt vào."

Bàn tay vung lên, một viên đan dược bắn về phía Thiên Hoàng, Dạ Nhược Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lùng ngưng mắt nhìn Thao Thiết.

Nhìn thấy Lôi Đình kiếm không tiếp tục công kích Dạ Nhược Ly nữa, Thiên Hoàng thở phào nhẹ nhõm, tiếp lấy đan dược bay tới, đi về phía

Bạch Hổ, sau khi tự cho Bạch Hổ dùng đan dược xong, hẩn liếc mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuần mỹ như thần tiên tràn đầy lo lắng.

Dạ Nhược Ly thật sâu ngưng mắt nhìn Thao Thiết, chậm rãi nâng tay lên, Lôi Đình kiếm rơi vào trong tay của nàng, vốn là Lôi Đình kiếm đang hưng phấn không thôi, vào lúc này như kỳ tích an tĩnh lại, giống như là binh lính đang chờ hiệu lệnh.

Trên thân kiếm, lôi điện lập lòe, Dạ Nhược Ly tung người nhảy lên, kiếm trong tay hung hăng bổ về phía đầu Thao Thiết, vô số lôi điện đánh xuống âm âm, kiếm trong tay nàng giống như biến thành một con lôi long, sinh ra một cỗ áp bách làm người ta hít thở không thông.

"Âm âm âm!"

Kiếm bổ vào trên đầu Thao Thiết, ngay lập tức, máu tươi bắn ra bốn phía, thân thể khổng lồ của nó âm âm ngã xuống đất, làm cả sơn động chấn động theo.

Uy lực của Lôi Đình kiếm, để cho Dạ Nhược Ly cũng không khỏi ngỡ ngác một chút, nàng không nghĩ đến, thanh kiếm này có thể thi triển ra một kích cường đại như vậy, có nó, lúc gặp phải Huyền Thánh cường giả, thì sợ gì chứ?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Nguy Cơ Của Lôu Gia

Editor: Preiya

Thu hồi Lôì Đình kiểm, tầm mắt của Dạ Nhược Ly quăng về phía Bạch Hổ, chú ý tới sắc mặt hắc đang dần dần khôi phục, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, khẽ mỉm cười nói: "Bạch Hổ, Thiên Hoàng, hai người các người trở về Huyền Linh giới chỉ đi."

Bạch Hổ ngơ ngác một chút, trên dung nhan tuấn mỹ xẹt qua một tia lo lắng không rõ ràng: "Chúng ta rời khỏi, nếu là gặp được nguy hiểm, dựa vào một mình người, thì chống cự lại thế nào?"

"Yên tâm đi, ta có Lôì Đình kiểm, với lại, nếu như gặp phải kẻ địch còn cường đại hơn Thao Thiết, với thực lực của các người cũng không có cách nào chống cự lại."

Nắm thật chặt quả đấm, Bạch Hổ cuối cùng vẫn là khó khăn gật đầu một cái.

Nếu như bây giờ hắc có thể đột phá tới Thánh Thú, cũng sẽ không thất thủ vô sách* như thế, xem ra thực lực hiện giờ của hắc vẫn còn chưa đủ.

*thúc thủ vô sách: bó tay không biện pháp; bó tay hết cách

Mặc dù Dạ Nhược Ly biết rằng trong lòng Bạch Hổ không cam chịu, thế nhưng, nàng không muốn nảy sinh một màn như vừa rồi nữa, cho nên, buộc phải để bọn họ trở về trong Huyền Linh giới chỉ.

Sau khi bóng dáng của hai người biến mất, Dạ Nhược Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía đại môn cổ xưa.

Hít thở sâu một hơi, nàng cất bước đi tới trước đại môn, tinh tế đánh giá một lần, sau đó, ánh mắt dừng ở đại môn, trên đó có một lỗ chìa khóa nhỏ.

"Muốn đi vào bên trong cánh cửa, vẫn cần phải có chìa khóa mở ra đại môn này," Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, đột nhiên, nàng tựa như nhớ đến cái gì đó, ánh mắt nhất thời sáng lên, "Ta lấy được một chiếc chìa khóa ở trong tử vong cấm địa, không biết là có dùng được hay không, bất kể như thế nào, cứ thử một lần trước đã."

Nghĩ đến điều này, Dạ Nhược Ly lấy chiếc chìa khóa ra, nhẹ nhàng cắm chiếc chìa khóa đó vào trong lỗ chìa khóa.

Ngay tại đây, trong nháy mắt bạch quang hiện lên, đại môn vốn là đóng chặt từ từ mở ra...

Phản chiếu vào trong hai con ngươi của Dạ Nhược Ly, là một hình ảnh vô cùng đẹp!

Phía sau đại môn, có một nơi bằng lai tiên cảnh, non xanh nước biếc, phong cảnh hợp lòng người, một mùi hương hoa xông vào mũi, tiếng nước chảy thanh thúy êm dịu của thác nước lượn quanh bên tai, đây mới thật sự là nhân gian tiên cảnh!

Ai có thể nghĩ đến, ở phía sau đại môn cổ xưa này, sẽ là một cảnh tượng như thế.

"Xem ra, thiết trí khảo nghiệm ở Lâu gia ta, cuối cùng cũng có người thông qua, hoan nghênh người, người may mắn, người chẳng những có thể thông qua khảo nghiệm, vả lại còn rất may mắn có thể tìm tới phiến địa phương này."

Tiếng nói này, với Dạ Nhược Ly mà nói, không thể quen thuộc hơn nữa.

Năm ngày ở trong tử vong cấm địa, tiếng nói này thường vang lên bên tai nàng, thế nhưng, tiếng nói khác biệt với lúc trong tử vong cấm địa, lúc đó tiếng nói đó nhiều hơn một chút nhẹ nhàng mờ ảo, mà vào thời khắc này, lại chân thật giống như là đang ở trước mặt.

"Người may mắn, ta rất vui vẻ khi có thể gặp được người vào thời khắc này, kế tiếp, ta nguyện ý đưa cho người truyền thừa cả đời ta."

Tiếng nói vừa dứt, một nữ tử giống như Cửu Thiên Huyền Nữ chậm rãi nhẹ nhàng hạ xuống, váy màu trắng thật dài kéo dài trên đất, nhưng lại không nhiễm một chút dơ bẩn nào.

Lúc nàng vừa hạ xuống, quanh thân nổi lên một trận gió nhẹ, mái tóc dài theo gió tung bay, như đang uyển chuyển múa trên không trung.

Trên môi nữ tử chứa nụ cười nhẹ, ánh mắt nhu hòa bao phủ lấy Dạ Nhược Ly, giọng nói trong trẻo êm tai nhẹ nhàng xẹt qua trong bụi hoa ở nơi tĩnh lặng này: "Người may mắn, ta biết người có rất nhiều nghi vấn, hiện tại, hoan nghênh người đặt câu hỏi cho ta."

Dạ Nhược Ly không khỏi thu hồi tầm mắt, hai mắt vẫn lạnh nhạt như cũ, lạnh giọng hỏi: "Đầu Thao Thiết bên ngoài kia, thật sự là có liên quan với người?"

"Người là nói con thần lẩn kia sao?" Khóe môi nữ tử giương lên, vẻ mặt rất là xem thường, "Thời điểm ta tới thế giới này, thấy mấy con thú loại tiểu thần lẩn này, còn có một con thú loại khác dường như tương đối mạnh, nhưng lại quá cường đại, chẳng phải để cho người tới tìm ta cảm thấy khó khăn sao? Cho nên, liền tùy tiện bắt một con, để ta làm khảo nghiệm."

Tiểu thần lẩn? Khóe miệng Dạ Nhược Ly giật giật, có lẽ trên đời này chỉ có nàng mới gọi hung thú Thao Thiết là thần lẩn.

"Chẳng qua, người may mắn, người thật sự rất may mắn, ngay cả thần kiếm Lôi Đình cũng nguyện ý thần phục người," Tầm mắt nữ tử dừng trên thanh kiếm trong tay Dạ Nhược Ly, vui vẻ trong mắt càng đậm, "Đương nhiên, làm người thừa kế của ta, thực lực càng mạnh tự nhiên lại càng tốt, ta rất mong đợi ngày người trở nên rất cường đại..."

"Thần kiếm Lôi Đình? Người là đang nói nó sao?"

Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, giờ Lôi Đình kiếm lên, nghi ngờ trong mắt quăng về phía nữ tử.

"Đúng vậy," Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, khẽ mỉm cười nói, "Bất luận là vũ khí, hay đan dược cũng được chia làm mấy loại, phàm phẩm, thần phẩm, siêu thần phẩm và chí tôn phẩm, vậy mà, cho dù là ở quê hương của ta, phần lớn vật phẩm là phàm phẩm, may ra có rất ít người có được thần phẩm, nhưng siêu thần phẩm lại khó có thể tái ngộ, chí tôn phẩm lại càng là tồn tại trong truyền thuyết, cho nên, thần kiếm Lôi Đình có thể xuất hiện tại một Đại lục nhỏ này, thật sự khiến ta rất kinh ngạc."

"Quê hương của người?" Khẽ nhú mày, Dạ Nhược Ly bắt được một từ.

"Đúng, quê hương của ta," Nữ tử thở dài một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy xa xăm, tựa hồ như muốn xuyên thấu qua bầu trời xanh trong lành để trông thấy cố hương xa cách đã lâu.

"Quê hương của ta, là ở một vị diện cao cấp được gọi là Phong Vực, địa phương đó cường giả đếm không hết, mà phiến Đại lục này, Huyền Thánh đỉnh phong chính là cường đại nhất, Huyền Thần lại càng không có, thế nhưng, ở quê hương của ta, Thần cấp cường giả nhiều vô số kể, Huyền Thánh chẳng qua chỉ là tồn tại lót đáy."

Tinh thần rét lạnh, trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly xẹt qua một tia khiếp sợ.

"Quả nhiên, trên đời này có thần tồn tại," nghĩ tới đây, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu lên, hai tròng mắt đen thâm thúy ngưng mắt nhìn nữ tử, nói, "Như vậy, vì sao trên phiến Đại lục này, nhưng không người nào có thể thành thần?"

"Bởi vì không đủ Huyền khí, thành thần cần rất nhiều Huyền khí, nhưng Huyền khí trên Huyền Vũ Đại lục, không cách nào làm cho một người thành thần, nếu như người chỉ hạn chế ở phiến Đại lục này, cho dù là ngàn năm vạn năm, cũng không thể thành thần."

Khó trách những năm gần đây, Huyền Vũ Đại lục không có một ai, không có một người nào trở thành Huyền Thần cường giả, thế mà do không đủ điều kiện...

"Chờ một chút, người mới vừa nói là Huyền Vũ Đại lục, không phải là Phong Huyền Đại lục?"

"Không sai, là Huyền Vũ Đại lục," nữ tử cười cười, trong hai tròng mắt đen biện lên một tia bi thương, "Những chuyện này, nên nói từ năm trăm năm trước, đúng rồi, ta còn chưa tự giới thiệu mình, mọi người đều gọi ta là Phong Thần."

Cảm nhận được bi thương của Phong Thần, Dạ Nhược Ly không lên tiếng quấy rầy, nàng chỉ im lặng nghe nàng kể.

"Năm trăm năm trước, nam nhân ta yêu nhất, cũng chính là vị hôn phu của ta, liên hợp với muội muội sống nương tựa lẫn nhau với ta hãm hại ta tới chết, chiếm đoạt môn phái do một tay ta lập nên, thế nhưng bọn họ lại không biết, trong tay ta có nắm giữ thần khí Bảo Hồn Châu, có thể bảo tồn linh hồn, sau đó, ta du đãng đến Huyền Vũ Đại lục, khi đó, chính trị ở Huyền Vũ Đại lục vô cùng rối loạn, ta ở phiến Đại lục này lập nên Phong Huyền Đại lục cùng tử vong cấm địa, hơn nữa chọn ra hai người, truyền thụ công lực cho bọn họ, để cho bọn họ thay ta thủ hộ tử vong cấm địa."

Lời nói này, để cho Dạ Nhược Ly không tự chủ được mà cả kinh, sáng lập không gian, thực lực bậc này, thật sự là làm người nghe quá mức kinh sợ rồi.

"Hiện giờ, năng lực của Bảo Hồn Châu từ từ biến mất, kỳ hạn của ta đã không còn nhiều nữa," nói tới đây, Phong Thần thương cảm thở dài một hơi, khóe miệng hiện ra một nụ cười khổ sở.

"May mà, lúc thời gian ta còn sống không nhiều nữa, người lại xuất hiện, ta tin tưởng, dựa vào tuổi tác cùng thiên phú của người, phiến Đại lục nhỏ nhỏ này sẽ không dung được người nữa, địa phương người nên đi chính là không gian rộng lớn hơn, nếu như người tiến vào Phong Vực, ta hi vọng người có thể thay ta giết đôi câu nam nữ kia, đây là thỉnh cầu duy nhất của ta."

Nắm chặt quả đấm, trong mắt Phong Thần dần hiện ra một tia hận ý mãnh liệt.

Người yêu nhất cùng người thân nhất liên thủ phản bội, ai có thể hiểu được bi thương và thống khổ nàng phải chịu đựng trong năm trăm năm này? Cả đời này của nàng, chưa từng tín nhiệm nhiều người, cũng chỉ có hai người bọn họ thôi, thế nhưng lại phản bội nàng, cũng chính là người nàng tín nhiệm nhất.

Năm trăm năm, nàng năm mơ cũng muốn giết chết bọn họ, đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về mình, vậy mà, nàng đã không còn thời gian đợi đến cái ngày đó, chỉ có thể giao chuyện này cho người khác.

"Nếu là, tìm cho người những thần khí bảo hồn khác, phải chăng người..."

"Không," Phong Thần cười khổ một tiếng, cắt đứt lời nói của Dạ Nhược Ly, "Vô dụng thôi, thần khí có thể bảo tồn linh hồn, thật sự quá ít, huống chi phiến Đại lục này xuất hiện một thần khí, đã làm cho người ta rất kinh

ngạc rồi, làm sao còn có cái thứ hai? Không cần uống phí tâm sức, ta có thể sống tạm bợ năm trăm năm, đã đủ rồi."

Dạ Nhược Ly bất đắc dĩ thở dài một hơi, đột nhiên, nàng tựa hồ nhớ tới cái gì đó, trong lòng khẽ động, nói: "Trong lúc vô tình ta đã từng đạt được một cái hộp, người có thể xem giúp ta một chút vật này là vật gì không?"

Có lẽ nữ tử này, có thể giải đáp bí ẩn cho mình.

Dứt lời, Dạ Nhược Ly liền lấy ra cái hộp cổ quái từng đạt được tại chợ đen Thương Khung Giới, đưa tới trước mặt Phong Thần, hai tròng mắt đen thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng.

"Đây là..." Khẽ nhíu mày, Phong Thần bưng hộp gỗ màu xanh đen qua, bỗng đột nhiên, nàng trợn to hai mắt, kinh sợ nhìn chăm chú vào hộp gỗ trong tay, "Nếu như ta không đoán sai, đây hẳn là siêu thần khí, trời ơi, thế nhưng lại là siêu thần khí, trên toàn bộ Phong Vực, siêu thần khí cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay."

Đã được chứng kiến uy lực của Lôi Đình kiếm, Dạ Nhược Ly đương nhiên hiểu được uy lực của thần khí, khi nghe nói hộp gỗ cổ quái màu xanh đen lại là siêu thần khí cực kỳ hi hữu, nàng kinh sợ cũng không ít hơn Phong Thần.

Lão đầu khất cái là người phương nào? Tại sao lại đưa siêu thần khí này cho nàng?

"Người may mắn, vận khí của người thật đúng là tốt, loại thần khí như thế cũng bị người đạt được, với lại, ta cảm nhận được, siêu thần khí này vô cùng thích hợp để linh hồn của ta sinh tồn."

Phong Thần xoa xoa bàn tay, một bộ dáng muốn thử, chẳng qua Dạ Nhược Ly mới là kẻ có được siêu thần khí, cho nên, nếu Dạ Nhược Ly không đồng ý, nàng chắc là sẽ không tự mình tiến vào trong hộp được.

Với lại, nàng muốn vào cũng không vào được...

"Người may mắn, người mau khế ước siêu thần khí đi."

"Khế ước?"

Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, thế này mới nhớ tới cử động lúc vừa rồi của Lôi Đình kiếm, thì ra là thần khí cần dùng máu để khế ước, khó trách mấy ngày nay, nàng nghĩ hết cách, cũng không cách nào mở ra được hộp gỗ màu xanh đen.

Lấy Lôi Đình kiếm ra, vạch một đường trên ngón tay, máu đỏ tươi theo đầu ngón tay chảy xuống, Dạ Nhược Ly không có chút do dự nào, đặt ngón tay trên hộp gỗ màu xanh đen.

Hấp thu máu, hộp gỗ màu xanh đen phóng ra một trận quang mang hoa lệ, trong chốc lát lại trở về yên tĩnh, lẳng lặng rơi xuống lòng bàn tay của Dạ Nhược Ly.

"Tại sao vẫn mở không ra?"

Cầm hộp gỗ lên, Dạ Nhược Ly dùng sức vặn, nhưng hộp gỗ này vẫn không nhúc nhích tí nào như cũ.

"Ta đi vào giúp ngươi nhìn xem một chút được không?!" Phong Thần liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của nàng, thân hình chợt lóe, nhẹ nhàng đi vào trong khe hở thật nhỏ trên hộp gỗ.

Dạ Nhược Ly cũng không lo lắng cho Phong Thần, chỉ vì nàng đã khế ước với hộp gỗ, chính là vật sở hữu của nàng, bất cứ kẻ nào cũng không thể cướp đi được.

Một lúc sau, Phong Thần nhẹ nhàng ra ngoài từ trong khe hở, kinh ngạc trên mặt của nàng vẫn chưa từng biến mất, cho dù là nhìn thấy siêu thần

khí, nàng cũng không có khiếp sợ như vậy.

Phục hồi tinh thần, Phong Thần thở dài một hơi, nói: "Trong hộp gỗ có đồ vật, hiện tại ta không thể nói cho người biết, ta có thể nói là, thực lực hiện giờ của người còn chưa đủ, chờ người ngày càng cường đại hơn, cũng có thể đi lại thoải mái ở trong hộp gỗ."

Nhàn nhạt gật đầu một cái, Dạ Nhược cũng không cưỡng cầu Phong Thần giải thích nghi hoặc cho nàng.

"Nếu ta đã không biến mất, như vậy ta hỏi người một câu, người may mắn, người có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?"

Thân thể Phong Thần lơ lửng ở giữa không trung, cúi thấp đầu nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, vào thời khắc thể này, nét mặt của nàng cho tới lúc này chưa từng có ngưng trọng, trong giọng nói thanh thúy, cũng là lộ ra một tia uy nghiêm.

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly không chút do dự, ngẩng đầu lên nói: "Ta nguyện ý."

Có một sư phụ cường đại như vậy, thật sự cũng không tồi, vì vậy, lần này Dạ Nhược Ly thật lòng muốn bái sư.

"Tốt," khóe môi mỉm cười, Phong Thần hài lòng nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, "Từ nay về sau, người chính là đệ tử quan môn của ta, mặc dù ta có mấy đệ tử ký danh, nhưng đệ tử quan môn, người là người duy nhất."

Ngừng lại một chút, nụ cười trên mặt thu lại, Phong Thần tiếp tục nói: "Ở tử vong cấm địa, ta đã từng nói, thông qua khảo nghiệm, người có thể đạt được tư cách truyền thừa của ta, hôm nay, người rất may mắn đi tới nơi này, hơn nữa còn đánh bại Thao Thiết, cho nên, trong vòng ba năm, ta yêu cầu người phải bế quan, cho đến lúc thành công đột phá!"

"Ba năm sao?" Dạ Nhược khẽ nắm chặt tay, tầm mắt quăng về phía trời xanh, vẻ mặt tràn đầy kiên định, "Kỳ hạn ta ước định với Lâu gia là ba năm, vẫn còn đủ thời gian, với lại, người sáng lập Phong Huyền Đại lục ở chỗ này, cho dù ta có rời khỏi Phong Huyền Đại lục muộn hơn nữa, chắc chắn là nàng sẽ có biện pháp đưa ta rời khỏi."

Lúc trước, Thiên Lưu đã nhắc nhở nàng, trong vòng ba năm nhất định phải rời khỏi Phong Huyền Đại lục, nếu không, trừ phi là Phong Huyền Đại lục mở ra lần nữa thì mới có thể rời đi, vậy mà, liên tục mở ra Phong Huyền Đại lục hai lần, hao tổn rất nhiều tinh lực, muốn mở ra lại sợ rằng phải ở đây rất nhiều năm.

Thế nhưng, nếu Phong Huyền Đại lục là do Phong Thần sáng lập, nàng nhất định là có năng lực để cho mình rời đi...

Xuân đi thu đến, một năm rồi lại một năm.

Với tu luyện giả mà nói, ba năm cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng trong lúc Dạ Nhược Ly bế quan ba năm, tại Lâu Gia Bảo ở phía xa, lại xảy ra một chuyện khiến toàn bộ Phong Huyền Đại lục kinh hoàng.

Không biết là do ai truyền ra, Lâu gia thật sự có hai Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, nhưng hai vị Thái thượng Trưởng lão này, bệnh tình đã nguy kịch, đừng nói là sử dụng lực lượng đỉnh phong, cho dù là xuất chiến cũng đã vô cùng khó khăn.

Đại lục chấn động, trong đó do Lâm gia cầm đầu ba thế lực nhất lưu hợp lực vây công Lâu gia, chiến tranh kéo dài mấy tháng, cũng may nội tình Lâu gia thâm hậu, nên mới không bị ba thế gia này đánh bại.

"Hừ, Bảo chủ, kỳ hạn ba năm đã qua, ta thấy nữ tử kia, chắc là sẽ không trở về rồi." Âm lãnh cười một tiếng, ánh mắt Âm Lão lộ ra lạnh lẽo, tầm mắt liếc nhìn Huyền Lão, đặc ý trong mắt không cần nói cũng biết.

"Lão khốn kiếp kia, lời này của người là có ý gì?" Huyền Lão đột nhiên đứng lên, cảm tức nhìn Âm Lão, hung tợn nói, "Ta nói rồi, nàng sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại!"

"Ha ha, đến bây giờ còn chưa có trở lại, nói nàng sẽ giữ đúng lời hứa, ai tin?" Khinh thường cười to hai tiếng, khoe môi Âm Lão câu lên, "Loại người như nàng ta, vốn là không thể tin, ngay từ đầu ta liền biết, nàng ta tuyệt đối sẽ không trở về!"

Nghe song phương phân tranh, Bảo chủ thở dài một hơi, xoa xoa huyết thái dương đau nhức, sau đó liền ngẩng đầu lên, lúc mâu quang lướt qua Âm Lão, thoáng qua một tia quang mang khó hiểu.

"Hiện tại, điều quan trọng nhất, tra ra xem rốt cuộc là người nào truyền ra cơ mật của Lâu gia! Ở Lâu gia chúng ta, biết chuyện của Thái thượng Trưởng lão, trừ ta ra, cũng chỉ có các người."

Nghe vậy, trong mắt Âm Lão xẹt qua một tia hốt hoảng, mặc dù tia hốt hoảng này thoáng qua vô cùng nhanh, nhưng vẫn bị Bảo chủ dễ dàng bắt được.

Khuôn mặt tuần tú của Bảo chủ trầm xuống, hắn mới vừa định mở miệng, ở bên ngoài Lâu gia, chợt truyền đến một tiếng kêu gọi gây chiến vang dội.

"Người Lâu gia, cũng muốn làm con rùa đen rút đầu sao? Nếu như các người sợ, liền gọi nữ tử tên là Dạ Nhược Ly kia ra, đồng thời quy thuận Lâm gia ta, nếu không, ngày này sang năm, chính là tử kỳ của các người!"

Hai mắt híp lại, Bảo chủ dứt khoát đứng lên, phất phất tay áo, lạnh lùng nói: "Đi, chúng ta vẫn là đi ra ngoài xem một chút, đừng để cho người khác cho là có thể bắt nạt Lâu gia ta."

Dứt lời, dẫn đầu đi về phía trước, khi hần đi ngang qua Âm Lão, theo bản năng liếc mắt nhìn hần một cái.

Trong lòng Âm Lão hoảng hốt, vội vàng lắc đầu một cái, ngăn lại khẩn trương trong lòng.

Không, không thể nào, Bảo chủ quyết sẽ không biết người phản bội chính là mình, thế nhưng điều này cũng nên trách bảo chủ, ai bảo hần thiên vị nữ tử kia? Nếu không, mình quyết sẽ không phản bội Lâu gia.

Cho nên, nói cho cùng, những chuyện này không thể nào oán trách mình được, hơn nữa rất nhanh Lâu gia sẽ bị tiêu diệt, mình cần gì phải sợ hần nữa?

Nghĩ tới điều này, Âm Lão đi theo mọi người ra ngoài...

Bên ngoài đại môn, một đám người cầm vũ khí trong tay đã vây chung quanh, lúc đám người Bảo chủ xuất hiện, liền chỉ vũ khí về phía bọn họ, bao vây mọi người vào giữa vòng tròn.

"Hừ, nghe nói các người giúp hung thủ giết Trưởng lão Lâm gia ta, chính là giấu trong Lâu gia?"

Trung niên nam tử nói lời này, mặc một bộ thanh sam, lúc này trên mặt tràn đầy ngoan lệ, hần lạnh lùng nhìn Bảo chủ, nói: "Ta cho các người một cơ hội, giao nữ nhân kia ra đây cho ta, ta liền cho Lâu gia người sát nhập vào Lâm gia ta."

Nữ nhân kia, đoạt đi Lôi Đình kiếm, vô luận như thế nào, hần nhất định phải đoạt lại Lôi Đình kiếm.

Bảo chủ không nói gì, ánh mắt của hần nhìn xung quanh, khi trông thấy mấy bóng dáng trong đó, sắc mặt khê biến: "Năm thế lực? Ha ha, không nghĩ tới Lâu gia ta thế nhưng lại có thể để cho năm thế lực nhất lưu liên thủ

đối phó, xem ra các người thật đúng là muốn dồn Lâu gia ta vào chỗ chết, đừng nói ta không biết nàng đi đâu, dù là biết, cũng sẽ không giao cho các người!"

"Ha ha, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí!" Lâm Thanh Thiên cười to hai tiếng, trong giọng nói lộ ra vô tận sát ý, "Huyền Lão Lâu gia các người, là sư phụ của nữ nhân kia đúng không? Đã như vậy, lấy hãn khai đao trước đi, ta cũng không tin, nàng sẽ ẩn núp không ra."

Cả người run lên, Bảo chủ nắm thật chặt quả đấm, trên khuôn mặt tuấn tú không khỏi dần hiện ra một tia tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, ông trời thật sự muốn Lâu gia hãn vong sao?

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Uy Phong Của Dạ Nhược Ly

Edit: Preiya

Biển cổ tại Lâu Gia Bảo, Dạ Nhược Ly đang bế quan đương nhiên không biết.

Trong bụi hoa, bướm bướm nhẹ nhàng tung bay, một cơn gió mang đến một mùi hương hoa nhàn nhạt, thác nước ở phía xa xa phát ra tiếng nước chảy êm tai dễ nghe, bất cứ người nào nhìn thấy cảnh này, cũng sẽ không nhìn được mà say mê.

Ánh mặt trời ấm áp từ trên bầu trời chiếu xuống, rơi vào khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của nữ tử.

Vào lúc này, thân thể nữ tử chợt run lên mãnh liệt, một cỗ khí thế cường đại tràn ra khắp người, khuếch tán ra, bao phủ khắp biển hoa.

"Vốn là ta quyết định cho ngươi, trong vòng ba năm đột phá Huyền Thánh, không nghĩ tới ngươi vượt khỏi sự mong đợi của ta, thế nhưng có thể trực tiếp trở thành Huyền Thánh trung cấp, nếu không phải Huyền khí ở phiến Đại lục này quá mỏng manh, e rằng với thiên phú của ngươi, quyết không chỉ là Huyền Thánh."

Bạch y bay qua, Phong Thần ngưng mắt nhìn Dạ Nhược Ly đang ngồi xếp bằng, trên khuôn mặt tuyệt sắc lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Nàng tin tưởng, với thiên phú của nàng ấy tiến vào Phong Vực, không bao lâu nữa, nhất định trở thành thiên tài kiệt xuất trong đám thanh niên đồng lứa, chẳng qua là nàng thật tò mò, công pháp tu luyện của nàng ấy là cái gì? Thế mà tu luyện đồng thời năm loại huyền lực, lại còn có thể để cho thực lực mỗi loại không rơi xuống.

"Huyền Thánh trung cấp?" Dạ Nhược Ly chậm rãi đứng lên, khoe môi khẽ nhếch lên, nói, "Với thực lực hiện giờ của ta, chưa đạt tới Huyền Thánh đỉnh phong, mà đã đặt xuống ước định với Lâu gia, thế nhưng trước khi rời đi, còn có một việc cần làm."

Xòe bàn tay ra, một hộp gỗ màu xanh đen lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Hai tay cầm lấy hộp gỗ, Dạ Nhược Ly nhẹ nhàng vịn, vốn là hộp gỗ màu xanh đen vẫn không nhúc nhích, đúng vào thời khắc này xuất hiện một tia buông lỏng, chợt, quang mang màu xanh thoáng qua, bỗng nhiên thân thể Dạ Nhược Ly bị hộp gỗ màu xanh đen hút vào.

"Ba!"

Hộp gỗ màu xanh đen rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

"Nơi này là?" Dạ Nhược Ly chậm rãi mở to hai mắt, lúc chú ý tới một màn hiện ra trước mắt thì nàng hơi sửng sốt, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, "Đây là trong hộp gỗ màu xanh đen, thế nhưng lại là một phiến không gian?"

Xuất hiện trước mắt nàng, là một phiến không gian hỗn loạn.

Đường kính không gian này khoảng chừng trăm mét, Huyền khí nồng nặc đến mức tạo thành tình trạng sương mù dày đặc, phía trước xuất hiện mấy đại môn cổ xưa, Dạ Nhược Ly mới vừa định đi về phía những đại môn đó, bên cạnh chợt lóe ra hai bóng dáng, ngăn cản đường đi của nàng.

Đột nhiên hiện thân, là hai hài đồng phấn điêu mài ngọc, hai hài đồng này đều mặc cái yếm màu đỏ, lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly thì trên mặt lộ ra một tia cung kính.

"Chủ nhân tôn kính, hai chúng ta là linh đồng Thanh Minh Phủ, từ nay về sau, nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân."

"Linh đồng?" Dạ Nhược Ly khẽ nhú mày, nàng chưa từng tiếp xúc qua những việc này, đương nhiên cũng không hiểu biết nhiều.

"Chỉ cần là siêu thần khí, đều sẽ có được khí linh của mình." Phong Thần biết rõ nghi vấn của Dạ Nhược Ly, cất bước tiến lên, mỉm cười giải đáp nghi ngờ cho nàng.

Nhưng nàng lại không chú ý tới, lúc nàng nói ra siêu thần khí, trong mắt hai linh đồng hiện lên khinh thường, chẳng qua, hai người nhìn nhau, không ai nói ra lời nào.

"Ừ," Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, thu hồi ánh mắt, tầm mắt quăng về phía trên người hai linh đồng, hỏi, "Vậy các người có thể nói cho ta biết, Thanh Minh Phủ này, có tác dụng gì?"

Nghe vậy, nam đồng thu hồi khinh thường trong mắt, chấp tay ôm quyền, về mặt tôn kính: "Chủ nhân, chờ đến lúc thực lực của người ngày càng cường đại, có thể tăng thêm một khoảng không gian lớn cho Thanh Minh Phủ, hiện tại Thanh Minh Phủ, chỉ có trăm mét, thế nhưng từ nay về sau, nơi này có thể trở thành một quốc gia, thậm chí còn là một phiên Đại lục, hơn nữa, trong một giờ Thanh Minh Phủ có thể phi hành mấy vạn dặm, chủ yếu hơn chính là, trong Thanh Minh Phủ, có rất nhiều bảo vật mà mọi người tha thiết ước mơ, với thực lực hiện giờ của chủ nhân người, đã có thể mở ra đại môn thứ nhất, mà những đại môn này, chỉ có chủ nhân người mới có thể mở bọn chúng ra."

Theo phương hướng ngón tay nam đồng chí, tầm mắt của Dạ Nhược Ly quăng về phía những đại môn đang đóng chặt kia.

Không biết ở trong đó sẽ có những bảo vật gì...

"Vận khí của người thật tốt, loại siêu thần khí này cũng bị người đạt được," Phong Thần thở dài một hơi, trong giọng nói mang theo một tia ghen tỵ, "Tại sao lúc trước, ta chưa từng có loại vận khí tốt này chứ? Nói vậy cái Thanh Minh Phủ này, thuộc vào hàng đứng đầu trong tất cả siêu thần khí."

Hai linh đồng nhìn nhau, trong đôi mắt to trong suốt lại hiện ra một tia khinh thường lần nữa.

Siêu thần khí? Cái loại đồ vật bỏ đi đó, cũng xứng so sánh với Thanh Minh Phủ? Thật sự là người chưa từng thấy qua việc đời.

Nếu như để Phong Thần nghe được lời nói thầm trong lòng của hai tiểu tử kia, có lẽ sẽ bị tức đến mức hộc máu nhiều lần...

Dạ Nhược Ly lại không để ý đến bọn họ, đi thẳng về phía đại môn thứ nhất, bàn tay đặt trên đó, chỉ là đẩy nhẹ một cái, đại môn cổ xưa liền bị nàng đẩy ra.

Cất bước đi vào, Dạ Nhược Ly quan sát khắp gian phòng, trong mắt lại hiện ra tràn đầy rung động lần nữa.

Gian phòng thứ nhất này, là một kho vũ khí, nhiều loại vũ khí làm cho người ta hoa cả mắt, nhưng để cho Dạ Nhược Ly khiếp sợ chính là phía trên vũ khí lại có ba động tượng tự như Lôi Đình kiếm.

Thần khí, nơi này thế nhưng đều là thần khí...

Dạ Nhược Ly cũng hít một ngụm khí lạnh, chẳng qua nội tâm liền khôi phục bình tĩnh rất nhanh.

Trong kiếm trận Vạn kiếm Quy tông, chủ kiếm cần phải là một thanh kiếm, nhất định càng cường hãn hơn những thanh kiếm khác, nếu không liền khó có thể khống chế, vì vậy, những thanh kiếm này tạm thời nàng không dùng được, trừ phi tìm được một thanh siêu thần khí làm chủ kiếm.

"Trời ạ, nhiều thần khí như vậy?"

Phong Thần theo sau đi vào, cũng nhìn thấy được cảnh tượng này, lập tức liền kinh ngạc không nói ra lời.

Cho dù là ở Phong Vực, xuất hiện một thanh thần khí, cũng sẽ làm cho người ta tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy, ở nơi này của nàng ấy lại có nhiều thần khí như vậy, này... đây còn có để cho người khác sống hay không?

Hai linh đồng miết miết miệng, khinh thường quét mắt nhìn Phong Thần đang kinh hãi.

Chỉ là chút đồ vật bỏ đi này, liền dọa người kinh hãi thành như vậy, nếu như người nhìn thấy được những đồ vật sau đó nữa, chẳng phải là sẽ bị hù dọa đến ngất xỉu sao? Quả nhiên là một người chưa từng thấy qua việc đời.

"Chủ nhân," lúc đối mặt với Phong Thần là khinh thường, nhưng lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trên mặt nam đồng lại mang theo cung kính lần nữa, "Đại môn tiếp theo, cần chờ người đột phá đến thần cấp mới có thể mở ra như vừa rồi."

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly thu hồi ánh mắt, nhìn hai linh đồng, nói: "Đúng rồi, lời các người mới vừa nói, trong một giờ Thanh Minh Phủ này có thể phi hành vạn dặm, phải không? Hiện tại ta muốn đi tới một nơi, các người có thể dùng tốc độ nhanh nhất để nó chạy tới đó không?"

"Chủ nhân, người yên tâm đi, chuyện này giao cho chúng ta, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Nam đồng nhất thời liền hưng phấn, đây là nhiệm vụ đầu tiên chủ nhân giao cho bọn họ, vô luận như thế nào, bọn họ cũng không thể để cho chủ nhân thất vọng. Mặc dù đã chưa khống chế Thanh Minh Phủ mấy vạn năm rồi.

Vì vậy, một ngày này, cư dân trên khắp Phong Huyền Đại lục, đều nhìn thấy một đạo quang mang màu xanh bay qua trên bầu trời, bởi vì tốc độ của tia sáng này quá nhanh, để cho tất cả mọi người không biết là vật gì.

Cho nên, chuyện này trở thành đề tài bát quái của mọi người tại quán trà tửu lâu, cũng trở thành bí ẩn vĩnh viễn không cách nào giải đáp...

Vào lúc này, tại Lâu Gia Bảo, đã sớm bị người của ngũ đại thế gia tấn công đánh chiếm, tử thương vô số, ban đầu vốn chỉ là tam đại thế lực liên thủ, đã đủ để nội tình thâm hậu của Lâu gia, vẫn có thể độ sức một phần với nó.

Cũng không biết Lâm gia nói thế nào để thuyết phục hai thế lực còn lại khác, tràng diện vây công hung hãn mạnh mẽ như thế, cho dù là lịch sử Lâu gia lâu đời, cũng sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.

"Lâm Thanh Thiên, con chó nhà người, quyết sẽ không có kết cục tốt!" Nam Lão huy kiếm ngăn lại công kích trước mặt, lớn tiếng quát về phía Lâm Thanh Thiên được mọi người bảo vệ trong vòng vây.

"Ha ha, người đừng lo lắng, giết lão gia hỏa này xong, sau đó người chết tiếp theo chính là người," Lâm Thanh Thiên cười to hai tiếng, tầm mắt âm độc quăng về phía Huyền Lão đang khổ sở chống đỡ, cười lạnh một tiếng, "Các người muốn trách, chỉ có thể trách chính các người chứa chấp người không nên chứa chấp, lại còn không giao nàng cho ta, hừ, mặc dù Trưởng lão Lâm gia ta không phải là nàng giết chết, thế nhưng, cũng không thoát

khỏi liên quan với nàng, các người đã lựa chọn bảo hộ nàng, cũng chỉ có thể vì nàng chết đi!"

Âm Lão ngưng mắt nhìn Lâm Thanh Thiên, lại nhìn về phía Bảo chủ, mâu quang chột lên vài cái, giờ trường kiếm lên, lớn tiếng nói: "Chư vị, hãy nghe một lời của ta, Bảo chủ không phân biệt được công và tư, mặc cho gian tặc giết hại người vô tội, một Bảo chủ như thế, vì sao chúng ta phải chết vì sự ích kỷ của hắn chứ? Không bằng mọi người đầu hàng, thần phục Lâm gia, cũng có thể bảo toàn tánh mạng."

Nghe được lời nói của Âm Lão, bè cánh bên phía Âm Lão, cùng với những người mới vừa gia nhập không lâu kia, còn chưa có bao nhiêu trung thành với Lâm gia, tất cả để vũ khí trong tay xuống, lựa chọn đầu hàng.

Về phần những lão nhân còn lại, cũng có lẽ là hiểu rõ Âm Lão âm hiểm xảo trá, vẫn lựa chọn chiến đấu tới cùng như cũ.

Sắc mặt Huyền Lão đại biến, vẻ mặt xanh mét ngưng mắt nhìn Âm Lão, "Bình thường bất luận chúng ta đấu thế nào, đều là chuyện nội bộ, loại người tham sống sợ chết như ngươi, người lâm trận phản bội, Huyền Lão ta khinh thường ngươi."

"Ha ha, nàng là đồ đệ của ngươi, ngươi nguyện ý chết vì nàng, đó là chuyện của ngươi, nhưng nàng giết đệ tử của ta, tại sao ta phải vì nàng mà đánh mất tánh mạng?"

"Âm Lão, ngươi..."

"Đủ rồi, không cần nói nữa!" Bảo chủ khẽ nhíu mày, cắt đứt lời của Huyền Lão, tầm mắt lạnh lùng quăng về phía Âm Lão, "Ta đã sớm đoán được, người phản bội chính là ngươi, sở dĩ không vạch trần, là muốn biết rốt cuộc ngươi còn muốn làm chuyện gì nữa, ha ha, Âm Lão, ngươi thật sự không để cho ta thất vọng, nếu như không phải là một lời nói này của ngươi, làm sao có thể giải quyết nhiều nhân tố không yên ổn như vậy?"

Tầm mắt quét qua những người Lâu gia đầu hàng kia, Bảo chủ không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh.

Lâu gia đang ở trong thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể để cho người nào đâm một đao từ phía sau lưng, mặc dù Âm Lão khiến những người này phản bội, ít nhất bọn họ cũng đi tới phía trước, không cách nào đánh lén sau lưng nữa.

Kẻ địch hung mãnh, vẫn luôn không đâm đao về phía đồng đội của mình còn đáng sợ hơn.

"Ha ha, Bảo chủ Lâu gia, ta không thể không bội phục tâm tính của ngươi, thế nhưng..." Cười lạnh một tiếng, Lâm Thanh Thiên vung tay lên, ánh mắt sắc bén tập trung vào Huyền Lão, "Chư vị, chúng ta cùng nhau liên thủ, giết chết tất cả người Lâu gia, không chừa lại một tên nào, để cho người Lâu gia biết rằng, bọn họ không xứng trở thành đệ nhất thế lực tại Phong Huyền Đại lục!"

Vốn là Lâu gia đang khổ sở chống đỡ, hôm nay, bởi vì những người này phản bội sau lưng, thế cục lại càng thêm ác liệt, mắt thấy họa diệt môn ở trước mặt, bầu trời yên lặng chợt sấm sét vang dội, mây đen dày đặc, che phủ khắp bầu trời.

"Lôi Đình kiếm?"

Lâm Thanh Thiên hơi ngẩn ra, ngẩng đầu lên, trong nháy mắt liền thấy một thanh Lôi Đình kiếm màu tím xẹt qua bầu trời, trực tiếp bắn về phía đội ngũ liên minh của ngũ đại thế lực.

"Phốc xuy!"

Năm tiếng trầm đục vang lên vô cùng rõ ràng ở dưới bầu trời yên tĩnh, lúc mọi người phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy trong đội ngũ của bọn

họ, bộ ngực của năm Huyền Thánh liên tiếp phun ra một dòng máu, chết mà vẫn trợn trừng mắt, thân thể trực tiếp ngã thẳng xuống đất.

"Hí!"

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, ánh mắt đại ra nhìn chăm chú vào năm Huyền Thánh ngã xuống đất.

Trong nháy mắt giết chết năm Huyền Thánh, thực lực này cũng quá cường hãn, bọn họ cũng muốn biết, rốt cuộc là thần thánh phương nào có lực lượng như thế.

Nghĩ tới đây, mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, vì vậy, trong nháy mắt đó, một bóng dáng màu trắng phong hoa tuyết đại, hiện ra rõ ràng ở trong mắt mọi người...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Đan Dược Phàm Phẩm Đình Phong

Edit: Preiya

Mây đen dày đặc trên không trung, nữ tử đón gió mà đứng, một đầu tóc đen như múa trong cuồng phong, đối mặt với sự sừng sốt ngạc nhiên của mọi người, vẻ mặt của nàng vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ, trên dung nhan tuyệt mỹ không có một chút dao động nào.

Nữ tử chậm rãi đưa tay ra, một đạo quang mang màu tím nhanh chóng xẹt qua chân trời, rơi vào bàn tay nàng, hóa thành một thanh đại kiếm lấp lóe lói quang, phía trên thân kiếm vẽ một con lồi long màu tím, những người quan trọng ở phía dưới tựa hồ đều có thể cảm nhận được nhàn nhạt uy áp từ lồi long tản ra.

"Là nàng..."

Trong nháy mắt, bóng dáng bông bênh của nữ tử, trong lúc không cẩn thận đã đụng vào trong con người của Lô Phi Mặc, khiến đời này của hắn khó có thể quên đi.

Nếu như nói, lúc đầu là bởi vì khinh thường mà giao chiến với nàng, sau đó bị nàng đánh bại, loại tâm tình này liền biến thành hiếu kỳ cùng thưởng thức, nhưng bây giờ, hắn đối với nàng, trừ cảm kích, sùng bái ra, dường như còn xen lẫn những thứ gì đó khác nữa.

"Ha ha, ta đã nói, nha đầu này nhất định sẽ trở về đúng thời gian mà, ha ha ha..."

Huyền Lão ngửa đầu đại cười hai tiếng, ánh mắt rất là đặc ý liếc nhìn Âm Lão, chợt, lão lại nhìn về phía Dạ Nhược Ly lần nữa, trên cái mặt già nua mang theo nụ cười hài lòng.

Nha đầu này, thật đúng là tăng thêm thể diện cho mình, vừa trở về liền làm ra chuyện lớn như vậy, nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Âm Lão không? Hừ, nếu hắn đã lựa chọn phản bội Lâu gia, liền nhất định sẽ vì thế mà trả giá thật lớn!

Bảo chủ cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu nàng đã trở về, vậy thì liền đại biểu có thể chữa trị cho thân thể của Thái thượng Trưởng lão.

Mà thấy Dạ Nhược Ly đến, vô luận là Lâu gia, hay là những người còn lại của các gia tộc đều nhao nhao sững sờ, ánh mắt đều nhìn chăm chú vào nữ tử tuyệt sắc trên không trung.

"Huyền Thánh, nàng là Huyền Thánh? Có nhầm lẫn hay không? Nhìn tuổi của nàng, chẳng qua chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi đó nhỉ?"

"Hai mươi tuổi Huyền Thánh, đây cũng quá biến thái, hơn nữa, nàng vẫn còn giết ngay năm Huyền Thánh trong nháy mắt, trong đó có ba người lại càng là Huyền Thánh trung cấp, trên đời này còn có người càng biến thái hơn nàng sao?"

"Quá đả kích người, tại sao ông trời không cho sấm sét, đánh chết cái tên biến thái này đi?"

Trong lúc nhất thời, tiếng thầm than, tiếng kinh ngạc, lẫn tiếng ghen tị vang lên trước đại môn Lâu gia, cũng dễ hiểu thôi, trải qua trận chiến hôm nay, thanh danh của Dạ Nhược Ly, chắc chắn sẽ truyền bá khắp toàn bộ Phong Huyền Đại lục.

"Lôi Đình kiếm? Đây là Lôi Đình kiếm sao?" Lâm Thanh Thiên lui về phía sau hai bước, lắc đầu một cái, thì thào tự nói, "Không, không đúng, làm sao Lôi Đình kiếm có thể có uy lực cường đại như thế? Chẳng lẽ, đây mới thật sự là Lôi Đình kiếm?"

Nếu như, thanh kiếm này trở về lại Lâm gia, chẳng phải hẳn cũng có thể giết ngay Huyền Thánh trong nháy mắt sao?

Thèm thường nuốt nước miếng một cái, Lâm Thanh Thiên tham lam nhìn chăm chú vào Lôi Đình kiếm trong tay Dạ Nhược Ly, mâu quang chột lóe vài cái, tựa hồ như đang nghĩ biện pháp, đoạt lại Lôi Đình kiếm trong tay nữ tử này.

Lúc Lâm Thanh Thiên đang suy nghĩ viển vông, Dạ Nhược Ly giơ Lôi Đình kiếm trong tay lên, dùng lực ném về hướng đám người phía dưới, những người bị Lôi Đình kiếm nhắm vào kia, không khỏi bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

"Phốc xuy!"

Thanh kiếm với khí thế sấm sét đâm vào trong cơ thể Huyền Thánh, Huyền Thánh cao cao không thể với tới ở trong mắt mọi người, hôm nay chẳng qua đều là số mạng bị tàn sát, cho nên không một ai có thể tránh thoát.

Nữ tử trên không trung, chậm rãi mở ra bước chân, dưới chân nàng, mây đen tựa hồ như tạo thành bậc thang, mà nàng đang từng bước một đi xuống theo bậc thang đó.

Cảnh tượng này, không biết rung động tâm linh bao nhiêu người, cho dù là các cường giả thiên tài tự cho là đúng kia, cũng không thể không thừa nhận, nếu so sánh với nữ tử này, bọn họ thật sự chênh lệch quá xa.

Nhìn thấy Huyền Thánh cường giả ngã xuống bên cạnh, Lâm Thanh Thiên lại càng hung hăng run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, giống như là đang nhìn thấy một ác ma, trong con người tràn đầy hoảng sợ.

Vào thời khắc này, hắn không còn ý nghĩ đoạt kiếm nữa, chỉ là đang tìm mọi cách, nên làm sao tránh thoát tràng nguy cơ này.

Theo Dạ Nhược Ly cất bước đi xuống, một tia ánh mặt trời chiếu vào, xua tan mây đen đầy trời, lộ ra bầu trời xanh trong lành, mà cỗ uy áp cường đại cũng theo đó mà tiêu tán.

"Ha ha, đồ nhi bảo bối, người làm không sai, hù chết đám lão gia hỏa này," tâm tình Huyền Lão không tệ, những áp lực đè nén ở trong lòng mấy ngày nay cũng chậm rãi tan biến theo mây đen, tươi cười đầy mặt đi tới, vỗ vỗ bả vai Dạ Nhược Ly, nói, "Giết ngay mấy Huyền Thánh trong nháy mắt, cho dù là chúng ta, cũng không có năng lực này, đúng rồi, đồ nhi, cấp bậc hiện tại của người là..."

"Huyền Thánh trung cấp."

Một lời nói vân đạm phong khinh, để cho nụ cười nơi khóe miệng Huyền Lão cứng đờ, giống như là bị kinh sợ trợn to hai mắt.

"Người... người nói cái gì? Huyền Thánh trung cấp? Ta dựa vào, người còn dám lại biến thái một chút nữa hay không?"

Ba năm trước, nàng rời khỏi Lô gia, cũng chỉ là Huyền Tôn đỉnh phong, bây giờ chẳng qua chỉ là ba năm trôi qua, nàng đã đột phá hai cấp, đạt tới Huyền Thánh trung cấp, đây đã là thành tựu vài chục năm, thậm chí là mấy trăm năm của người khác rồi.

Hắn vốn cho là, nàng có thể giết ngay Huyền Thánh trong nháy mắt, là bởi vì nguyên do ở thanh kiếm kia, mà cấp bậc của nàng, tối đa cũng chỉ là

Huyền Thánh cấp thấp, ai dè, còn có người có thể biến thái đến như thế, thật sự là quá đả kích người.

"Chao ôi, người nào nhận thức tên biến thái như người, thì người đó liền gặp xui xẻo, bị người hù dọa đến chết," Huyền Lão ai oán trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, ủy khuất đầy bụng, nói, "Vì sao ông trời lại để tên biến thái như người tới đả kích ta, kiếp sau ta không bao giờ muốn nhận thức tên biến thái như người nữa."

Đương nhiên lời này, Huyền Lão cũng chỉ là nói một chút thôi, người nào không biết, trong lòng hẳn bây giờ đã vui mừng đến nở hoa, nếu như đổi lại thành tên biến thái này là đệ tử của mình, đoán chừng sự hưng phấn của bọn họ cũng không hề ít hơn Huyền Lão.

Thản nhiên cười một tiếng, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn người của ngũ đại thế lực: "Còn thừa lại đám phế sài này, do các người tới xử trí, ta không muốn để cho máu của những phế sài này, làm bẩn kiếm của ta."

Những người còn lại, trong đó cũng có không ít Huyền Thánh cường giả, vậy mà, Huyền Thánh cường đại như trời ở trong mắt người khác, với nàng mà nói, chỉ là đám phế vật?

Thế nhưng, sau khi mọi người nghĩ tới thiên phú biến thái của nàng, lại không khỏi có chút phiến muộn nhàn nhạt.

Quả thật không sai, những Huyền Thánh lớn tuổi này, so sánh với Huyền Thánh trẻ tuổi, thực sự là phế vật...

"Ba năm trước ta đã từng nói, ba năm sau sẽ trở về luyện chế đan dược cho Thái thượng Trưởng lão, hiện tại là lúc, ta nên thực hiện hứa hẹn rồi." Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt, mâu quang rơi vào trên người Bảo chủ, vân đạm phong khinh nói ra.

Nội tâm Bảo chủ run lên, khuôn mặt tuần tú kích động ngưng mắt nhìn Dạ Nhược Ly: "Người... người nói là thật sao? Toàn bộ được liệu ta cũng đã chuẩn bị xong, người định luyện chế lúc nào?"

"Lúc này đi."

"Được, vậy bây giờ chúng ta liền đi phòng luyện đan."

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, mâu quang Huyền Lão sáng lên, hắc thân là luyện đan sư, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đứng bên cạnh nhìn này, bởi vậy cũng mặt dày mày dạn đi theo.

"Đúng rồi," Bảo chủ bỗng nhiên dừng lại bước chân, cũng không quay đầu lại, nói, "Bắt hết những người lựa chọn phản bội này lại cho ta, nếu như là ngày trước, bọn hắc muốn tách khỏi Lâu gia, ta sẽ không quản, nhưng ta hận nhất, đó là người lâm trận bỏ chạy, tất cả những người lâm trận bỏ chạy, chỉ có một kết cục, đó chính là chết!"

Dứt lời, hắc liền nâng chân lên bước đi, trong nháy mắt liền biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Trên khuôn mặt của những người phản bội kia đều chứa vẻ hối hận, nếu như có thể cho bọn họ một cơ hội lần nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm ra lựa chọn này, đáng tiếc, trên đời cũng không có thuốc hối hận, bất kể bọn họ có hối hận cỡ nào, cũng không có ích gì.

Âm Lão nắm thật chặt hai quả đấm, ánh mắt oán độc gắt gao nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

Nếu không phải là nàng xuất hiện, tất cả sự tình đều đã thành định cục*, vì sao nàng không chết ở bên ngoài đi, còn trở về làm gì? Loại nữ tử giống như nàng, vốn là đáng chết, để cho nàng còn sống chỉ biết làm hại thế gian!

*định cục: kết cục đã định

Nhưng mà, bất kể trong lòng hãn nguyên rửa Dạ Nhược Ly như thế nào, vận mệnh của hãn cũng đã thành định cục...

Ánh mặt trời chiếu khắp các góc ngách, bên ngoài phòng luyện đan, Bảo chủ chấp tay sau lưng, lẳng lặng đứng ở trong gió nhẹ, cho dù hãn cực lực che giấu, nhưng ở giữa lông mày vẫn lộ ra một tia nôn nóng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bất tri bất giác, lòng bàn tay của hãn đã tràn đầy mồ hôi, lúc hãn chờ đợi, trong lòng vô cùng lo lắng, cánh cửa phòng khép hờ cũng được từ từ mở ra.

Dạ Nhược Ly bước ra ngoài cửa đầu tiên, sau đó, Huyền Lão nổi gót ra theo, chấn kinh trên khuôn mặt của lão vẫn chưa từng rút đi, tựa hồ bị thuật luyện đan tinh tế của Dạ Nhược dọa sợ.

"Như thế nào?" Bảo chủ vội vàng tiến lên, khẩn trương hỏi.

Khẽ mỉm cười, Dạ Nhược Ly mở bàn tay ra, hai viên đan được hiện ra rõ ràng ở trong tầm mắt của Bảo chủ.

Phía trên hai viên đan được này, phân bố một vài đường vân màu vàng kim, tuy rằng màu sắc của đường vân này rất nhạt, Bảo chủ vẫn là dễ dàng bắt được, lúc này mới kinh ngạc trợn to hai mắt.

"Ta nghe nói, đan được thần phẩm là màu vàng kim, chẳng lẽ đan được này của ngươi, đã tiếp cận thần phẩm?"

Bảo chủ Lâu Gia Bảo biết được sự tồn tại của đan được thần phẩm, Dạ Nhược Ly chẳng hề hiếu kỳ, nếu như đường đường là Bảo chủ Lâu gia cũng không biết đến thần phẩm, có lẽ nàng mới có thể sinh ra nghi vấn.

"Phàm phẩm đỉnh phong, không phải là tiếp cận thần phẩm sao?"

"Dạ cô nương, đại ân người đối với Lâu gia ta, cả đời này của ta cũng khó có thể báo đáp," Bảo chủ nhận lấy hai viên đan dược, thần sắc hơi hồ thẹn, "Nghĩ tới lúc trước, người bị đệ tử của Âm Lão hãm hại, ta lại chưa từng cho người công đạo, bây giờ người vẫn còn luyện chế đan dược cho Lâu gia..."

"Ta chỉ là thực hiện lời hứa của ta mà thôi, huống chi..." Ngừng lại một chút, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Huyền Lão ở phía sau, nhíu mày cười nói: "Ai để cho Lâu gia các người, có được một người tốt chứ?"

"Ha ha."

Huyền Lão cười khan hai tiếng, vuốt vuốt chóp mũi, bỗng nhiên nhớ tới lời nói lúc lần đầu gặp mặt Dạ Nhược Ly, trên nét mặt già nua của hắn dần hiện ra một tia xấu hổ.

"Dạ cô nương, vô luận như thế nào, ta cũng phải thay cả Lâu gia cảm ơn người, sau này bất kể phát sinh chuyện gì, Lâu gia mãi mãi sẽ là hậu thuẫn của người."

Bảo chủ cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, nhẹ nhàng cầm lấy đan dược, xoay người đi về phía sau núi.

Tọa lạc ở trong viện cổ xưa phía sau núi Lâu gia, hai lão giả vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên phát hiện động tĩnh bên ngoài, chậm rãi mở hai mắt ra, hai tầm mắt đồng loạt nhìn về phía bên ngoài.

"Khụ khụ," hắc bào lão giả ho khan hai tiếng, sắc mặt suy yếu nói, "Là Vân Phi sao? Vào đi."

Hắc bào Trưởng lão vừa dứt lời, Bảo chủ liền đẩy cửa ra đi vào, hắn kiểm chế nội tâm đang kích động, cất bước tiến lên, cung kính chấp tay ôm quyền: "Hai vị Thái thượng Trưởng lão, Dạ Nhược Ly nàng đã trở về, hơn

nữa, đã luyện chế ra đan dược, ta đã cầm tới đây để cho Thái thượng Trưởng lão dùng."

Nói xong, hắn mở tay ra, hai viên đan dược hiện ra rõ ràng ở trong mắt.

"À?" Mâu quang hắc bào lão giả sáng lên, lại ho khan hai tiếng lần nữa, "Đã khổ cực nàng rồi, Vân Phi, người cầm đan dược lại đây cho chúng ta, hiện tại chúng ta liền dùng."

"Dạ."

Bảo chủ cung kính tiến lên, giao hai viên đan dược cho hai vị Trưởng lão, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm bọn họ, bởi vì nội tâm khẩn trương, chính là ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi mấy phần.

Tuy rằng đan dược này thật sự là phạm phẩm đỉnh phong, thế nhưng, trước khi hai vị Thái thượng Trưởng lão chưa dùng, hắn không thể nào cam đoan, nhất định có thể chữa khỏi cho hai vị Trưởng lão.

Mà sau đó, liền có thể nhìn ra, đan dược này có thật sự hiệu quả hay không.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Trở Về

Edit: Preiya

Đan được vừa vào miệng là tan, một mùi thơm ngát tràn ngập trong miệng, ngay lập tức, thân thể hai vị Thái thượng Trưởng lão đều run lên, thân thể già nua bộc phát ra vô tận sinh khí.

"Ha ha ha," hắc bào lão giả cười to hai tiếng, phất phất áo bào, một đôi tròng mắt tinh quang bắn ra bốn phía, toả ra vô hạn sinh cơ, "Sư đệ, trong lúc chúng ta bị trọng thương, xem ra có vài người không để chúng ta vào mắt, mà đây cũng là lúc chúng ta nên đi trò chuyện với bọn họ một chút, để cho bọn họ biết, địa vị Lâu gia ta, tuyệt đối không phải là đám người ô hợp này có thể dao động."

Hồi bào lão giả khẽ mỉm cười, vẫn không nói ra, nhưng mà tia sáng trong đôi mắt kia, cũng đã thể hiện rõ quyết định của hắn.

Trước đại môn Lâu gia, ngũ đại thế lực cùng đám người phản bội kia, nghiễm nhiên còn muốn chống cự tới cùng, dù sao Dạ Nhược Ly cũng đã rời khỏi nơi này, bọn họ cũng không phải là không có chút hi vọng nào.

Đúng lúc này, Âm Lão dường như phát hiện ra gì đó, toàn thân run lên, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía chỗ bầu trời không xa.

Nơi đó, hai đạo khí tức cường đại đập vào mặt, cho dù Âm Lão thân là Huyền Thánh cường giả, đỉnh phong cường giả cố ý tranh chấp với hắn,

hồ hấp cũng cảm thấy một tia bức bách.

"Bùm bùm!"

Hai chân mềm nhũn, hắc không khỏi quỳ rạp xuống đất, trên dung nhan già nua tràn đầy tuyệt vọng.

"Thái thượng Trưởng lão, Thái thượng Trưởng lão khôi phục, xong rồi, lần này thật sự kết thúc rồi..."

Trong hoàn cảnh huyên náo, Lâm Thanh Thiên không nghe được lời nói của Âm Lão, hắc khẽ nhíu mày, sau khi ngăn trở công kích trước mặt, xoay đầu qua, hỏi: "Người nói cái gì?"

Gian nan nuốt nước miếng một cái, Âm Lão hoảng sợ ngẩng đầu lên, không chờ hắc lặp lại lời nói lần nữa, trên bầu trời xanh chỗ không xa, hai bóng dáng liền rõ ràng chiếu vào trong hai con người của hắc.

"Đám người các người, thật to gan, thật sự coi Lô gia không có người nào hay sao?"

Chỉ một lời nói lạnh nhạt, lúc rơi vào trong tai mọi người, giống như là tiếng sấm nổ vang, tạc nổ trong đầu óc của bọn họ, trong phút chốc liền choáng váng, lúc này, tất cả mọi người đều không khỏi tự chủ dừng lại chiến đấu, về mặt đầy ngạc nhiên nhìn chăm chú vào hai lão giả xuất hiện trên bầu trời.

Lúc Âm Lão chú ý tới hắc bào lão giả quăng tầm mắt nhìn về phía hắc, không khỏi hoảng sợ lui về phía sau hai bước, nhưng không đợi hắc bước ra bước thứ ba, hai bàn tay chẳng biết lúc nào đã đến trước mặt hắc.

"Hi hi!"

Một tiếng trầm đục, rõ ràng xuất hiện trong tai mọi người.

Tất cả mọi người đều chuyển tầm mắt qua, nhìn về phía Âm Lão, lúc nhìn thấy chuyện phát sinh ở trên người Âm Lão thì tất cả bọn họ đều rung mình một cái, một tia lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng đến trái tim.

Chỉ thấy thân thể Âm Lão bị tạo thành hình cái bánh, trong miệng liên tục không ngừng phun ra máu tươi, hai tròng mắt trợn to, tựa hồ không hiểu rõ, tại sao mình liền chết dễ dàng như vậy.

Lại chuyển sang nhìn hắc bào lão giả, hẳn chỉ là chậm rãi thu hồi tay, vẫn đứng tại chỗ như cũ, vẫn chưa di chuyển một bước.

Phải biết rằng, cự ly song phương cách nhau cũng có mấy trăm mét, thông qua mấy trăm mét mà giết ngay một kẻ Huyền Thánh trong nháy mắt, này... Đây là người bình thường có thể làm được sao?

Huyền Thánh đỉnh phong!

Bốn chữ này không kèm được chui vào trong đầu, biểu tình của tất cả mọi người vô cùng phong phú, có vui mừng, cũng có hối hận...

Vui mừng đương nhiên là người Lâu gia, trừ phụ tử Lâu gia cùng Trưởng lão Lâu gia ra, người bình thường hoàn toàn không có tư cách biết tin tức về Thái thượng Trưởng lão, bởi vậy, bọn họ thấy Lâu gia có đỉnh phong cường giả, trong lòng tất cả mọi người đều tràn đầy vui mừng cùng kích động, ôm lấy lòng tin rất lớn với tiền đồ sau này.

Mà chúng thế lực vây công Lâu gia, không khỏi nổi lên oán trách Lâm gia, nếu không phải Lâm gia chết tiết này vạn phần cam đoan với bọn họ, Lâu gia tuyệt đối không có đỉnh phong cường giả, bọn họ làm sao lại nóng đầu thò chân vào chứ?

Nếu như mình nhận sai, cũng quy thuận Lâu gia, không biết Lâu gia có nhìn trên phân lượng người không biết không có tội của đám người bọn họ, mà bỏ qua cho bọn họ lần này không?

Mặc dù đã đến thời khắc như thế, vẫn còn có người ôm lấy một chút may mắn.

"Giết!"

Hắc bào lão giả phất phất tay, nhàn nhạt nói một chữ như vậy.

Chính là một chữ vân đạm phong khinh này, quyết định vận mệnh của những người này...

Ngũ đại thế lực vây công Lâm gia, thế nhưng ngũ đại thế lực lại nhận được kết cục, đó là bị tiêu diệt, mà từ nay về sau, lấy Lâm gia cầm đầu ngũ đại thế lực nhất lưu, liền bị xóa tên trên Phong Huyền Đại lục.

Trận chiến này lấy tốc độ điên cuồng thổi quét toàn bộ Phong Huyền Đại lục, so sánh với kết cục trận chiến, càng làm cho mọi người nghị luận không ngừng chính là một kiếm giết ngay năm Huyền Thánh trong nháy mắt - Dạ Nhược Ly, cùng hai vị đỉnh phong cường giả của Lâm gia.

Mà sau khi hai vị Thái thượng Trưởng lão khôi phục, bảo chủ cũng không giấu diếm những chuyện mấy năm gần đây nữa, vô luận là thân thể Thái thượng Trưởng lão như ngọn đèn dầu khô kiệt, hay là thuật luyện đan của Dạ Nhược Ly, toàn bộ Đại lục đều biết.

Phạm phẩm đỉnh phong, là luyện đan sư đã nửa bước tiếp cận thần phẩm, đây là khái niệm gì?

Tuy rằng mọi người khắp Đại lục không biết thần phẩm là gì, thế nhưng, chỉ cần có liên quan với thần, chắc chắn là rất lợi hại, mà bây giờ, một nữ tử chừng hai mươi tuổi, thế mà đã mau chóng tiếp cận thần phẩm, đây cũng quá biến thái đi?

Huống chi, biến thái này, bản thân không chỉ là một Huyền Thánh cường giả, lại càng là một kiếm giết ngay năm Huyền Thánh trong nháy mắt, thiên

phú như vậy, vẫn là một người có được sao? Chẳng lẽ nàng là một vị thần nào đó chuyển thế?

Nhất thời, người khắp Đại lục đều suy đoán không dứt về lai lịch thân phận của Dạ Nhược Ly.

So sánh với huyên náo ở bên ngoài, bên trong Lâu Gia Bảo khó có được an bình yên tĩnh.

Lúc này, đại sảnh Lâu Gia Bảo, hai vị Thái thượng Trưởng lão sợ hãi yếu ớt đứng ở một bên, liếc mắt nhìn nữ tử giống như cửu thiên huyền nữ trước mặt này, một bộ dáng dè dặt cẩn thận cung kính phụng bồi.

Nếu để cho những người khác của Lâu gia thấy một màn như vậy, chắc hẳn con người sẽ chấn kinh rớt xuống đất.

Ở trong mắt bọn họ, Thái thượng Trưởng lão là thần thánh không thể xâm phạm, thế nhưng cũng sẽ có thần sắc như thế?

Phong Thần ngồi trên chủ vị, ngẩng đầu lên, bắt chéo chân, thoải mái nhàn nhã nhìn chăm chú vào hai người, khước môi câu lên: "Hai vị, thật đúng là đã lâu không gặp, không nghĩ đến Lâu gia bị các người phát triển đến hình dạng như thế, nếu không phải Nhược Ly nha đầu xuất hiện, phỏng chừng cả toàn bộ Lâu gia liền bị thế lực khác phân chia, mặc dù Lâu gia không phải ta kiến lập, cũng không liên quan với ta, thế nhưng, hai người các người lại là đệ tử ký danh của ta, làm đệ tử của ta, ngay cả gia tộc của mình cũng không thủ hộ được, các người không cảm thấy mất thể diện sao?"

Nghe Phong Thần giáo huấn, trong lòng hai người tràn đầy ủy khuất, lại không dám lên tiếng phản bác.

"Được rồi, ta cũng biết trạng huống thân thể của các người, có thể chống đỡ được đến giờ phút này cũng thật sự không dễ." Phong Thần cũng dừng

lại, không trách cứ lão già này nữa.

Nghe vậy, hai người cảm động đến rối tinh rối mù, sư phụ quả thật là người thấu tình đạt lý...

"Chẳng qua là," Khóe môi Phong Thần câu lên, trong mắt xẹt qua một tia quang mang âm hiểm, "Nhược Ly nha đầu chẳng những cứu Lâu gia các người, lại càng cứu tính mạng hai người các người, các người cũng không bày tỏ gì sao?"

Hai lão già ngơ ngác nhìn nhau, không biết tới cùng là Phong Thần có ý tứ gì.

"Cái đó, sư phụ à, người nghĩ để chúng ta làm cái gì?" Hắc bào lão giả do dự trong chốc lát, yếu ớt hỏi.

"Rất đơn giản," Phong Thần chơi đùa móng tay xinh đẹp, nhìn lướt qua hai lão giả: "Từ nay về sau, nàng chính là Thiếu chủ tử của các người."

Mặc dù ba người này, hai người là đệ tử ký danh, một người là đệ tử quan môn của nàng, nhưng lúc trước nàng chỉ là chỉ điểm mấy câu, hai lão già này liền sống chết gọi nàng là sư phụ, nàng liền gắng gượng cho bọn họ một thân phận là đệ tử ký danh.

Thật ra, đồ đệ chân chính của nàng, chỉ có một người là Dạ Nhược Ly, cho nên để cho bọn họ gọi nàng là Thiếu chủ tử, cũng không quá đáng.

"Sư phụ, phân phó của người, chúng ta không dám không theo."

Lúc này thần sắc của hai người đều là cung kính, mệnh lệnh của sư phụ, đừng nói chỉ nhận nàng là Thiếu chủ, sợ rằng để cho bọn họ lên núi đao xuống biển lửa, bọn họ cũng sẽ không do dự dù chỉ một lát.

Phong Thần hài lòng gật đầu một cái, lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, nụ cười vô cùng thân thiết: "Ha ha, dù sao người cũng muốn rời khỏi Phong Huyền Đại lục, những người này, đúng lúc làm tay đấm cho người, có cừu nhân nào, liền trực tiếp đi diệt cả nhà."

Khóe miệng hai lão giả co rút, im lặng nhìn chăm chú vào Phong Thần.

Dùng Huyền Thánh đỉnh phong làm tay đấm? Phong chừng cũng chỉ có các nàng mới dùng thế, hơn nữa, sư phụ vẫn là bư hãn như vậy, động một chút là diệt cả nhà người ta...

Thương Khung Giới, Thánh Huyền sơn.

Bên trong đại đường, toàn bộ các nhân vật có chức vị cao đều đã tề tụ, lúc này, trên mặt bọn họ đều là vẻ u sầu, trong mắt ẩn chứa lo lắng.

Nửa tháng trước, tráo phòng hộ Thương Khung Giới bị giải trừ, người Tiên Địa giết tiến vào, dẫn tới toàn bộ Thương Khung Giới sinh linh đồ thán, lại càng làm cho người khiếp sợ là, Tiên đế Thánh Thiên không biết có vận cứt chó gì, thế nhưng lại có thể đột phá tới Huyền Thánh đỉnh phong.

Chỉ có Giới chủ và Vô Y công tử liên thủ, mới có thể chống cự lại Tiên Địa tiến quân, nhưng một đoạn thời gian trước, cánh cửa để Thương Khung Giới tiến vào Phong Huyền Đại bị cưỡng chế đóng lại, Giới chủ vốn định để nó kéo dài mấy ngày, ai ngờ bị phong ấn phản phệ, dẫn đến trọng thương.

Nếu người Tiên Địa lại tới, sợ rằng một mình Vô Y công tử, khó có thể ngăn cản.

"Vô Y, người có biện pháp nào đối kháng Tiên Địa không?" Thương Quỳnh khẽ nhúu đôi mày kiếm, trên khuôn mặt anh tuần xẹt qua một tia lo âu.

Ở trong này, thực lực mạnh nhất là Cung Vô Y, dù cho hãn thân là Giới chủ Thương Khung Giới, cũng không thể không thừa nhận, đồ đệ ngày trước mình thu nhận, hiện giờ đã sớm vượt bỏ hẳn ở phía sau rất xa.

Nghe được câu hỏi của hẳn, Cung Vô Y chậm rãi ngẩng đầu lên, phượng mâu hẹp dài chăm chú nhìn chăm chăm bầu trời xanh ngoài cửa.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, nhắc lên vạt áo, trên dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế lộ ra một tia kiên định: "Thương thế của nàng, chỉ có Tiểu Dạ Nhi mới có thể trị liệu, cho nên, ta quyết định thử mở ra cánh cửa đi Phong Huyền Đại lục, mang Tiểu Dạ Nhi về."

"Không được!" Thương Quỳnh đột nhiên cả kinh, vội vàng đứng lên, "Cánh cửa liên tục mở ra hai lần, nếu như người cưỡng chế mở ra, nói không chừng, sẽ bị phản phệ giống như Giới chủ, hơn nữa, nàng quá hạn chưa về, nói không chừng đã..."

Đôi môi đỏ mọng câu lên, trên khuôn mặt giống như yêu nghiệt của Cung Vô Y câu lên một nụ cười rung động lòng người.

"Nàng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, ta tin tưởng nàng."

Hơi sững sờ, trên mặt Thương Quỳnh hiện lên một tia khó hiểu: "Vì sao?"

"Bởi vì, nàng là Dạ Nhược Ly..."

Đúng vậy, nàng là Dạ Nhược Ly, cường đại như nàng, làm sao có thể bỏ mạng tại loại địa phương như Phong Huyền Đại lục này?

Quá hạn chưa về, chẳng hề đại biểu nàng đã táng thân, huống chi, chỉ cần nàng còn tồn tại trên đời này, bất kể cự ly cách nhau giữa bọn họ bao xa, hẳn liền sẽ cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Ngay tại thời khắc này, thân thể Cung Vô Y run lên, trên dung nhan tuấn mỹ lộ ra vẻ kích động.

Cái cảm giác này... Không sai, nhất định là nàng, là Tiểu Dạ Nhi đã trở về, chỉ cần nàng cách hắn không xa, hắn liền có thể cảm nhận được khí tức của nàng, liền giống như lúc trước biết nàng tiến vào Thương Khung Giới...

Trên đỉnh núi, một đạo bạch quang chợt hiện lên, giống như hình dáng cánh cửa lớn.

Trong cánh cửa lớn màu trắng, nữ tử cất bước đi ra, bạch y bay nhẹ, nàng ngẩng nhìn bầu trời Thương Khung Giới, khẽ môi hơi câu lên, thở dài nói: "Thương Khung Giới, Dạ Nhược Ly ta, cuối cùng đã trở về."

Duỗi lưng một cái, ánh mắt Dạ Nhược Ly quăng về phía dưới núi, ngay sau đó, một bóng dáng bay nhanh lên trên, rõ ràng chiếu vào trong hai tròng mắt đen của nàng.

Hai mắt nhìn nhau, một cái nhìn là vạn năm.

Một lúc lâu sau, Dạ Nhược Ly vừa mới phục hồi tinh thần lại, còn chưa kịp nói gì đó, đã bị ôm vào trong lồng ngực ấm áp.

"Nữ nhân, ta liền biết, nàng nhất định sẽ còn sống trở về..."

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Tiên Địa Đánh Tới

Edit: Preiya

Gió nhẹ lướt qua, trên đỉnh núi, yên tĩnh đến mức chính là ngay cả tiếng lá phong rơi xuống cũng có thể nghe rõ ràng.

Tình cảnh hai người ôm nhau, có thể là hình ảnh động lòng người nhất trên thế gian, một thân bạch y cùng hồng y dây dưa triền miên ở trong gió, dường như muốn hòa làm một thể với đối phương, cũng không tách ra nữa.

Mà hai người này, nam tử tuấn mỹ tuyệt thế, giống như yêu nghiệt, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành, phong hoa tuyết đại*, bóng dáng bọn họ ở chung một chỗ, lại là xứng đôi như thế, hơn nữa chặt chẽ đến mức bất luận kẻ nào cũng không thể chen vào.

*phong hoa tuyết đại: ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh được

Vô luận là các cường giả đi theo Dạ Nhược Ly tới đây, hoặc là mọi người chạy nhanh từ chân núi đến, vào thời khắc này, đều lựa chọn trầm mặc, không có bất kỳ người nào lên tiếng quấy nhiễu đến đôi tình nhân này.

"Nữ nhân..."

Cung Vô Y nhẹ nhàng buông nữ tử trong ngực ra, dù có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết làm sao mở miệng, chỉ hóa thành tràn đầy nhu tình, thâm tình ngưng mắt nhìn người trước mặt.

"Khụ khụ."

Rốt cuộc, vẫn là hắc bào lão giả không nhìn được cảnh đoàn tụ hâm nóng tình cảm của hai người khi xa cách, ho khan hai tiếng, trong mắt tràn đầy ý cười: "Thiếu chủ tử, người không giới thiệu vị công tử này cho chúng ta biết một chút sao?"

Thiếu chủ tử?

Cung Vô Y khẽ nhú mày, mắt phượng hẹp dài rơi vào trên người hắc bào lão giả, trong mắt xẹt qua một tia quang mang khó hiểu.

"Hửn?" Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn Cung Vô Y, khóe môi khẽ nhếch, thản nhiên nói, "Hửn là nam nhân của ta."

Khóe miệng chợt co rút, hắc bào lão giả cùng tất cả mọi người phía sau lão không ngờ tới, Dạ Nhược Ly sẽ nói ra lời nói hung hãn như vậy, hơn nữa, rốt cuộc nam nhân này có sức quyến rũ gì, có thể được nàng thừa nhận?

So sánh với sự kinh ngạc của bọn họ, cả người Cung Vô Y đều kích động.

Đây là lần đầu tiên Dạ Nhược Ly thừa nhận thân phận của hửn với người ngoài, cũng liền đại biểu rằng hửn hoàn toàn chiếm giữ tâm của nàng. Trong lúc lơ đãng, Cung Vô Y hồi tưởng lại mọi chuyện trong những năm gần đây, khóe môi giờ lên một nụ cười hạnh phúc.

Với hửn mà nói, những lời này của Dạ Nhược Ly, đều quan trọng hơn bất cứ cái gì...

Thương Quỳnh cùng chư vị Trưởng lão Thánh Huyền sơn trước đó cũng đã cảm thấy được, chẳng qua chỉ là không có lên tiếng quấy rầy, vậy mà,

lúc chú ý tới đám người Dạ Nhược Ly mang đến phía sau kia, thân thể đều không khỏi run lên.

Bởi vì, từ trên người đám người kia, bọn họ cảm nhận được khí tức đến từ Huyền Thánh cường giả, nhất là hắc bào lão giả dẫn đầu, uy áp trên người của lão càng thâm sâu hơn Thiên Lưu đại nhân, thậm chí càng mạnh hơn Thánh Thiên sau khi đột phá một phần.

Huyền Thánh đỉnh phong cường giả!

Lão giả kia, nhất định là Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, lại càng dường như đã tiến vào Huyền Thánh đỉnh phong rất lâu rồi, nếu không, trên người sẽ không sinh ra ba động mãnh liệt như vậy.

Trời ạ, nàng ở Phong Huyền Đại lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao sau khi Phong Huyền Đại lục đóng kín rồi còn có thể mở ra, và lại còn mang về nhiều Huyền Thánh cường giả như vậy? Huyền Thánh đỉnh phong này, lại càng gọi nàng là Thiếu chủ tử?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên khuôn mặt không che giấu vẻ kinh ngạc chút nào, tức thì là một trận mừng như điên.

Có thực lực thế này, diệt đi Tiên Địa, quả thật là dễ dàng như trở bàn tay, nàng thật sự là đại ân nhân Thương Khung Giới, đầu tiên là chữa trị thương thế cho Thiên Lưu Giới chủ, hiện giờ bởi vì nàng, đại nghịch chuyển tình thế.

Vì vậy, ở trong vòng mọi người Thương Khung Giới bao quanh, Dạ Nhược Ly trở về Thánh Huyền sơn.

Lần này hắc bào lão giả chưa từng đi theo tiến đến, dù sao Lâu Gia Bảo tại Phong Huyền Đại lục cần Huyền Thánh đỉnh phong cường giả trấn giữ,

vì vậy, là do hắc bào lão giả dẫn dắt chúng lão giả Lâu gia tới đây trợ uy cho Dạ Nhược Ly.

Trên đường đi, Cung Vô Y nói ra những chuyện đã phát sinh gần đây từ đầu đến cuối cho Dạ Nhược Ly, thế nhưng thật may là, đám người Bắc Ảnh Thần được bảo hộ vô cùng tốt, không có phát sinh ngoài ý muốn.

Sau đó lại gặp người nhà trong thời gian ngắn, Dạ Nhược Ly liền cùng Cung Vô Y rời đi nơi này, đợi đến lúc không có người nào, mới để lộ Thanh Minh Phủ ra ở trước mắt hắc.

Trừ Phong Thần sinh tồn dựa vào nó, không thể nghi ngờ Cung Vô Y là người thứ nhất biết được sự tồn tại của Thanh Minh Phủ.

Sau khi bày ra Thanh Minh Phủ, Dạ Nhược Ly xoay đầu qua, ngừng mắt nhìn nam tử tuấn mỹ bên cạnh, nhẹ nhàng cầm tay của hắc, khẽ mỉm cười, nói: "Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi."

Dứt lời, bóng dáng của hai người đồng thời biến mất trong phòng, phẳng phất như chưa từng xuất hiện, chỉ có một hộp gỗ màu xanh đen lẳng lẳng nằm trên mặt đất, tản ra vầng sáng nhàn nhạt...

Dưới bầu trời màu xám tro, không có một tia ánh sáng, huyền khí nồng nặc giống như sương mù tràn ngập cả phiến không gian.

Chợt, hai chùm quang mang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất, hóa thành một đôi nam nữ, tay của hai người này đang đan xen nhau, bóng dáng đứng chung một chỗ hài hòa đến mức không tha cho bất luận kẻ nào, mà nhìn bóng dáng đứng sừng sững của bọn họ, liền có thể đoán ra được quan hệ giữa hai người.

"Nhược Ly nha đầu?"

Nhìn thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, trong nội tâm Phong Thần rất vui vẻ, vội vàng chạy nhanh tới, nhưng lúc nhìn thấy Cung Vô Y đứng bên cạnh, khẽ nhíu mày, mang theo mấy phần địch ý nói: "Hắn là người nào?"

Có lẽ đã từng bị nam nhân mình yêu phản bội, Phong Thần đều ôm lấy một tia địch ý đối với bất kỳ nam tử nào, nếu không phải nam nhân này là Dạ Nhược Ly mang đến, phỏng chừng là nàng sẽ ra tay đánh đập tàn nhẫn.

Làm sao Dạ Nhược Ly lại không biết cảm xúc của Phong Thần? Thế nhưng, nàng hiểu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Cung Vô Y tuyệt đối sẽ không phản bội nàng, dù sao người nam nhân này, từ khi nàng còn nhỏ yếu, liền đảm nhiệm làm người bảo hộ.

"Ta là phu quân của nàng," Cung Vô Y duỗi ra một cánh tay, kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, hai mắt ngậm cười ngưng mắt nhìn nữ tử trong ngực, khóe môi giơ lên một nụ cười mỉa mai, "Nương tử, nàng xem vì phu nói có đúng không?"

Mặc dù còn chưa có động phòng, nhưng cũng đã báai đường, vậy bọn họ quả thật là phu thê.

Vì vậy, lời nói của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly hoàn toàn không thể phủ nhận.

"Người là nam nhân của đồ nhi ta?" Phong Thần hí hí mắt, đánh giá Cung Vô Y một phen, hừ lạnh một tiếng, nói, "Dáng dấp tuấn mỹ yêu nghiệt như thế, khẳng định rất dễ quyến rũ nữ tử, ta cảnh cáo người, đừng nhìn bây giờ ta là trạng thái linh hồn, nhưng ta muốn giết người quả thật là dễ như trở bàn tay, nếu để cho ta biết, người làm ra chuyện có lỗi với đồ nhi ta, như vậy, người nhất định khó thoát khỏi cái chết!"

Nói tới đây, một cổ sát khí lan tràn ra, rất nhanh lại thu liễm, sắc mặt Phong Thần vẫn không tốt như cũ: "Ngoài ra, Nhược Ly nha đầu nhất định phải tiến về Phong Vực, Phong Vực có vô số cường giả, người nhất định

phải bảo vệ nàng thật tốt, nếu không, người cũng không xứng làm nam nhân của nàng."

"Nữ nhân của ta, đương nhiên là ta sẽ bảo vệ thật tốt, chuyện này không phiền người quan tâm, chỉ cần ta còn sống, cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đụng đến nữ nhân của ta một chút nào."

Cung Vô Y nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, vốn là một thân khí thể yêu nghiệt, đều bị kiên định thay thế, vào giờ phút này đây, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử, biểu hiện ra nội tâm kiên quyết của hắn.

Trong lòng của hắn, Dạ Nhược Ly đã sớm vượt qua tính mạng của hắn, cho dù là để cho hắn tan thành mây khói, cũng không chịu để nàng bị tổn thương chút nào.

Tập trung nhìn chăm chăm vào Cung Vô Y, trên khuôn mặt tuấn tú không thấy vẻ giả bộ, sắc mặt Phong Thần không khỏi buông lỏng, không còn căm thù như lúc đầu.

"Nhớ lời nói hôm nay của người, nếu để cho ta biết, người ngầm ngầm làm ra cái gì tổn thương nàng, dù là Nhược Ly tha thứ cho người, ta tuyệt đối sẽ giết chết người!"

Cung Vô Y không đáp lại lời nói của Phong Thần nữa, hắn ngưng mắt nhìn nữ tử bên cạnh, môi đỏ mọng khẽ giơ lên.

Với tính tình của Tiểu Dạ Nhi, nếu như mình thật sự làm ra chuyện có lỗi với nàng, như vậy kiếp này muốn đạt được lòng của nàng lần nữa, hoàn toàn vô vọng, mà hắn, thế nào lại cho phép loại chuyện như vậy xảy ra?

Huống chi, trừ nữ nhân này ra, kiếp này hắn không có ai để theo đuổi nữa.

"Chủ nhân."

Hai tiếng nói non nớt truyền đến từ bên cạnh, Dạ Nhược Ly đưa mắt nhìn sang, chẳng biết lúc nào hai linh đồng đã đứng ở bên cạnh nàng.

Nữ đồng chớp chớp mắt, con người nghi ngờ rơi vào trên người Cung Vô Y, tiếng nói mềm mại nhỏ vang lên ở dưới bầu trời màu xám tro: "Chủ nhân, vị này chính là chủ công sao?"

"Không sai, hẳn chính là chủ công của các người."

"Ha ha, chủ nhân, ta có một đồ vật muốn tặng cho người và chủ công, ta nghĩ các người nhất định cần."

Nam đồng cười gian hai tiếng, trong tiếng nói non nớt mang theo một tia xảo trá, trong hai mắt linh động xẹt qua một tia quang mang khác thường, vươn tay ra khê lật, một quyển sách liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

"Đây là đồ vật mà chủ nhân tiền nhiệm cùng chủ mẫu của chúng ta lưu lại."

Nghe lời của hắn liền biết, chủ nhân tiền nhiệm của hắn là một nam tử.

Thật là tò mò, Dạ Nhược Ly nhận lấy quyển sách, chỉ là nhìn lướt qua, giống như là cầm củ khoai phồng tay ném trả lại cho nam đồng.

Chẳng qua là quyển sách vừa tới tay nam đồng, liền bị một bàn tay to đoạt mất.

Cung Vô Y tùy ý lật xem quyển sách, khi thấy các hình vẽ ở trên sách, trong đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy ý cười trêu tức: "Quyển bí tịch tu luyện này không tệ, Tiểu Dạ Nhi, nếu không, chúng ta thử một lần, như thế nào?"

Trong lúc ngược mắt lên, Dạ Nhược Ly chú ý tới ánh mắt nóng bỏng của Cung Vô Y, vội vàng lui về sau hai bước: "Chàng muốn tu luyện, có thể đi tìm những người khác."

"Tìm những người khác?" Gương mặt tuần tú ngay lập tức liền tối sầm lại, hồng y lướt qua, Cung Vô Y vọt đến trước mặt Dạ Nhược Ly, đè hai vai của nàng thật chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nữ nhân, nàng thế nhưng lại để cho ta đi tìm những người khác? Nàng xem phu quân nàng là cái gì hả? Nếu như ta đụng vào những nữ tử khác, vậy không bằng ta phế đi chính mình, đúng rồi, lần trước nàng ném ta lại rồi bỏ chạy, ta vẫn còn chưa tính sổ với nàng! Nàng sẽ không sợ ta không nhin được mà phạm phải sai lầm không cách nào bù đắp sao?"

Nhớ tới chuyện lần trước không có giải độc cho Cung Vô Y, trong lòng Dạ Nhược Ly cũng có chút áy náy: "Lúc đó, ta cũng chỉ là có chút khẩn trương thôi, hơn nữa, ta tin tưởng chàng có thể nhin được."

Nghe vậy, Cung Vô Y nhất thời im lặng, không biết là mình nên kích động vì nàng tin tưởng, hay là nên tức giận nàng lâm trận bỏ chạy, hơn nữa, lúc nàng bỏ chạy đá một cước kia, thiếu chút nữa là phế hẳn rồi.

Một lát sau, sắc mặt của Cung Vô Y từ từ khôi phục, mâu quang chợt lóe, trong mắt xẹt qua quang mang âm hiểm: "Tiểu Dạ Nhi, bí tịch này thật đúng là không tệ, có thể làm cho chúng ta đề cao thực lực, chuyện này đối với ta và nàng đều có ích."

Dễ nhận thấy, Cung Vô Y vẫn còn muốn dụ dỗ Dạ Nhược Ly tu luyện.

Khóe miệng co rút, Dạ Nhược Ly liếc mắt xem thường, im lặng nói: "Yêu nghiệt, không phải là chàng nhớ đến một cửa ải động phòng kia đó chứ, cần gì nói quang minh chính đại như thế? Chờ sau khi giải quyết xong Tiên Địa, ta sẽ bù lại cho chàng."

"Thật sao?" Ánh mắt Cung Vô Y sáng lên, trên khuôn mặt tuần tú không che giấu được kích động, thế nhưng, nghĩ tới một cước hung mãnh của nàng, không khỏi có chút trống rỗng.

Dạ Nhược Ly làm sao không biết suy nghĩ của Cung Vô Y, không khỏi nhớ lại một màn đã qua, trên mặt lại dần hiện ra một vẻ áy náy lần nữa.

"Yêu nghiệt, chàng cứ yên tâm đi, ta sẽ không khấn trương nữa, nếu như chàng thật sự lo lắng, dứt khoát để ta ở trên, như vậy, cũng sẽ không vô tình đá chàng một cước nữa."

"Được, cứ làm theo lời nàng nói." Cung Vô Y nhìn chăm chú vào nữ tử trước mặt, trên khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy kích động, hăn dường như có lẽ đã không kịp chờ tiêu diệt Tiên Địa chết tiệt.

Phong Thần cùng hai linh đồng đều không còn gì để nói nhìn về phía hai người này, nơi này còn có người nha, bọn họ liền cứ thương lượng những việc này như ở nơi không có người, quả thật là coi bọn họ như người tàng hình.

Đúng lúc này, bên ngoài Thanh Minh Phủ, truyền đến một cỗ ba động cường đại, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, là người Tiên Địa đến.

"Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi, cũng là thời điểm tính sổ với Tiên Địa rồi." Cười lạnh một tiếng, Dạ Nhược Ly khẽ ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn bầu trời màu xám tro, một cỗ sát khí chợt lóe lên trong mắt.

Bóng dáng của hai người rất nhanh biến mất, linh đồng nhìn địa phương bọn họ biến mất, trong mắt xẹt qua ánh sáng khó hiểu...

Bên ngoài Thánh Huyền sơn, cả đám người mặc bạch y chặn lại ngay ở đầu núi.

Trong đó vị cầm đầu kia, thần sắc uy nghiêm, khí thế bàng bạc, tầm mắt lạnh như băng kia quét qua mấy người Ngô Trưởng lão, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường: "Thế nào? Thiên Lưu Giới chủ tiền nhiệm Thương Khung Giới, còn có Cung Vô Y Giới chủ hạ nhiệm của các người, cũng muốn làm con rùa đen rúc đầu hay sao? Chỉ bằng đám ô hợp các người, cũng dám tới đây chống cự lại ta, đường đường là một Huyền Thánh đỉnh phong cường giả? Ha ha, Thánh Thiên ta, đã định trước là sẽ vượt lên trên bất luận kẻ nào, trên đời này ta là cường giả mạnh nhất, bất luận kẻ nào không tuân theo ta, chỉ có một kết cục, đó chính là, chết!"

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30: Lại Hiện Lộ Uy Lực Của Lôi Đình Kiếm

Edit: Preiya

Giọng nói phách lối cuồng vọng chột vang vọng trong trời đất, lúc ánh mắt Thánh Thiên nhìn về phía những người khác, nghiêm nhiên giống như là đang nhìn thấy một đám con kiến hôi hèn mọn, có thái độ coi rẻ chúng sinh.

Huyền Thánh đỉnh phong cường giả, ở Huyền Vũ Đại lục, chính là trời, cũng đủ vượt lên trên tất cả chúng sinh.

Cũng khó trách Thánh Thiên có tự tin này, theo ý hẩn, hôm nay Huyền Vũ Đại lục chính là hậu hoa viên của hẩn, hẩn muốn làm gì, ai dám nói một chữ không? Cho dù hủy diệt cả phiến Đại lục này, cũng không ai có thể ngăn cản.

Dĩ nhiên, hẩn sẽ không đi làm loại chuyện nhàm chán này, cái hẩn muốn chính là mọi người trên khắp Đại lục đều thần phục với hẩn.

Vậy mà, lúc hẩn nhìn về phía đám người Thương Quỳnh, vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, trong tròng mắt đen lạnh lẽo xẹt qua một chút nghi hoặc.

Hẩn rõ ràng nghe nói, xú nha đầu Thiên Lưu chết tiệt kia bị thương, không thể xuất chiến, vì sao biểu tình trên mặt đám người kia không phải là tuyệt vọng như trong tưởng tượng của hẩn, ngược lại là một dáng vẻ đã dự tính trước mọi việc.

Không đúng, nhất định có chỗ nào xảy ra chuyện sai lầm gì rồi...

Thánh Thiên cũng sẽ không cho là đám người kia bị dọa sợ đến mức choáng váng, chẳng lẽ bọn họ có chỗ dựa vào? Hay là nói, Thiên Lưu không có bị thương? Nhưng ngay cả như thế, bọn họ cũng không cần phải lộ ra vẻ mặt như thế, giống như, trận chiến này bọn họ đã chắc chắn giành được thắng lợi.

Thương Khung Giới có thể đánh thắng trận chiến này sao? Làm sao có thể?

Giữa cợt cười lạnh một tiếng, tâm cảnh Thánh Thiên khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh, hai mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào đám người Thương Quỳnh: "Thế nào, các người cho là, với thực lực hiện giờ của các người, còn có thể chiến thắng ta hay sao? Ha ha, đây thật sự là chuyện cười lớn..."

"Vậy sao?"

Tiếng nói lạnh nhạt, đột nhiên cắt ngang lời của Thánh Thiên.

Sau đó, hần liền nhìn thấy, một nam một nữ sóng vai đi đến, chỉ thấy nam tử bên cạnh, tuấn mỹ yêu nghiệt, không giống người phàm, mà nữ tử bên cạnh hần, trong lúc bước đi đã hiển lộ ra một thân phong hoa.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Dạ Nhược Ly, vẻ mặt Thánh Thiên lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy ngoan lệ: "Là người!"

Hần sẽ không quên, lúc trước, chính là nữ tử này, để cho uy nghiêm của mình mất sạch, hiện tại lại nhìn thấy lần nữa, tất cả thù hận tuôn ra, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng.

"Hừ, người đã xuất hiện, vậy các người liền cùng nhau xuống hoàng tuyền đi!"

Nắm chặt quả đấm rồi chậm rãi buông ra, vẻ mặt Thánh Thiên càng ngày càng phát ra rét lạnh, lúc hắc giơ cao thanh kiếm trong tay lên, thì trên bầu trời, đột nhiên truyền tới một cỗ khí tức lạnh như băng, sau đó, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, một thân bạch y nhẹ nhàng hạ xuống, rơi xuống trước mặt Thánh Thiên.

Trong không trung đột nhiên xuất hiện một nam tử cực kỳ tuấn mỹ, bạch y nhẹ nhàng tung bay, con người màu lam lạnh lùng như băng nhìn Thánh Thiên, trong đôi mắt kia phảng phất như không có một tia nhiệt độ, lạnh lẽo đến mức làm cho người ta kinh hãi.

Dễ hiểu thôi, một nam tử rất mỹ, có mặt ở đây, chỉ có Cung Vô Y yêu nghiệt này mới có thể so sánh với, nhưng là, trên người của hắn lại chứa một cỗ khí tức rét lạnh, tức là nhiệt độ chung quanh cũng giảm xuống mấy phần.

Ngưng mắt nhìn nam tử ở chỗ không xa kia, Dạ Nhược Ly không nén được thở dài một hơi.

Không biết rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì, vì sao mấy năm không gặp, hắn lại càng phát ra rét lạnh như vậy? Hơn nữa, màu tóc cùng màu con người, phải chăng cũng không có cách nào phục hồi như cũ?

"Tham kiến Điện hạ."

Trong khoảnh khắc lúc Thánh Dạ rơi xuống đất, chúng nhân Tiên Địa đồng thời quỳ rạp xuống đất, trên mặt lộ vẻ cung kính nói.

Vô luận là thân phận, hay là thực lực hiện giờ của hắn, cũng đủ để cho bọn họ đối đãi tôn kính.

"Dạ Nhi, người đã đến rồi?" Ngưng mắt nhìn Thánh Dạ, vẻ mặt lạnh lùng bành quan lại bất ngờ giương lên vẻ tươi cười, "Người tới là tốt rồi, mà đây cũng là thời điểm người nên tới, ha ha."

Thế nhưng, những Trưởng lão đi chọn lựa thiên tài kia, lúc nhìn thấy Thánh Dạ, trên khuôn mặt đồng thời lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hắn là Điện hạ Tiên Địa? Xem ra, thật sự là bọn họ sơ sót, nhưng ai có thể có thể nghĩ đến, Tiên Địa cũng hạ đủ vốn gốc, đưa Điện hạ của bọn họ đảm nhiệm làm gian tế tiến vào.

Chậm rãi xoay người lại, tầm mắt Thánh Dạ rơi vào trên người Dạ Nhược Ly, không người nào chú ý tới, trong hai tròng mắt màu lam lạnh lùng thấu xương như băng kia, thế nhưng lại như kỳ tích xẹt qua một tia dịu dàng.

Thật ra thì, Dạ Nhược Ly đã sớm đoán được Thánh Dạ có liên quan tới Tiên Địa, hôm nay suy đoán được chứng thật, nàng cũng không có bất kỳ vẻ mặt nào, chỉ là nhàn nhạt nhìn chăm chú vào Thánh Dạ.

Người khác không phát hiện ra, nhưng không đại biểu cho người yêu Dạ Nhược Ly sâu đậm, là Cung Vô Y cũng không phát hiện ra.

Hắn cảm thấy được quan hệ giữa hai người này có chút không tầm thường, không khỏi nắm chặt tay Dạ Nhược Ly, giống như là tuyên bố quyền sở hữu của mình với nam tử đứng ở chỗ không xa kia.

Rốt cuộc, Thánh Dạ có động tác...

Hắn mở ra bước chân, chậm rãi đi về phía Dạ Nhược Ly, lạnh lẽo trên khuôn mặt tuần mỹ từ từ tản đi, thay vào đó là một vẻ kiên định.

"Ta nói rồi, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ không làm tổn thương người, lại càng sẽ không đối địch với người."

Nụ cười trên khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, sắc mặt Thánh Thiên tái xanh nhìn chăm chú vào hắn, nắm chặt quả đấm, tức giận quát: "Dạ nhi, người mới vừa nói cái gì? Còn không mau trở lại cho ta!"

Đối với Thánh Dạ, hẳn thật sự là ôm kỳ vọng rất lớn, nếu không cũng sẽ không giải quyết những ràng buộc cho hẳn. Dù sao làm Điện hạ Tiên Địa, hẳn nhất định phải vô tâm vô tình, sau này, rồi hẳn sẽ biết, tất cả việc sự phụ làm đều vì tốt cho hẳn, hẳn sẽ cảm kích mình.

Thánh Dạ hờ hững xoay người lại, con người màu lam băng lãnh nhìn thẳng vào nam nhân bồi dưỡng hẳn, giọng nói vẫn là lạnh lẽo như vậy.

"Đã từng, người cho ta thực lực, cũng dạy ta phải lạnh lùng vô tình, thế nhưng, là nàng, để cho ta có sinh mạng cùng ấm áp, nàng là cả cuộc đời này của ta, cho dù là đánh đổi bằng mạng sống, ta cũng muốn bảo vệ nàng."

Nghe vậy, Thánh Thiên tức giận, sắc mặt tái xanh, nắm chặt hai quả đấm, sát khí cường đại lập tức lan tràn ra, tràn ngập ở khắp bầu trời.

"Người muốn phản bội ta? Thánh Dạ, người có biết kết cục phản bội ta không?"

"Ta biết, nhưng... Ta tuyệt đối sẽ không hối hận!" Vẻ mặt Thánh Dạ không chút thay đổi nhìn chăm chú vào Thánh Thiên, cũng không sợ hãi cổ sát khí cường đại này của hẳn.

Những người còn lại cũng sửng sốt bởi vì biến cố này, ai có thể ngờ tới, đường đường là Điện hạ Tiên Địa, cũng sẽ lựa chọn phản bội Tiên Địa?

"Ha ha, Thánh Thiên, không biết đến cùng là người đã làm chuyện gì để người người oán trách, đến nỗi ngay cả Điện hạ Tiên Địa cũng không nguyện lưu lại Tiên Địa của người." Thương Quỳnh cười to hai tiếng, trong hai tròng mắt đen bá khí có chứa sự giễu cợt rõ ràng.

Ngay cả hẳn rất là lo lắng thay cho Cung Vô Y, nhưng vào loại thời khắc hả lòng hả dạ thế này, có thể nào không khinh bỉ hẳn một phen thật tốt chứ?

"Nữ nhân, nàng lại trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài cho ta," Cung Vô Y dùng sức nhéo nhéo bàn tay của Dạ Nhược Ly, hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, tràn đầy ghen tức nói, "Xem ra, về sau ta phải một tắc không rời đi theo bên cạnh nàng, tránh cho nàng bất tri bất giác đưa tới một vài tình địch cho ta."

Chuyển tầm mắt nhìn sang nam tử tuần mỹ bên cạnh đang mang theo vẻ ghen tức, Dạ Nhược Ly chậm rãi nhếch môi: "Yêu nghiệt, đáng vẻ lúc chàng ghen khả ái hơn đáng vẻ lúc chàng vô lại nhiều."

"Khả ái?"

Nghe được hai chữ này, khuôn mặt tuần tú của Cung Vô Y tối sầm lại, chột câu lên đôi môi đỏ mọng, giống như yêu nghiệt cười cười: "Nương tử, nàng nói cái gì thì chính là cái đó, chỉ là, nếu không phải vì phu vô lại một chút, sao có thể luôn lấy được trái tim của nương tử?"

"Điều này cũng đúng, nếu như không phải là chàng mặt dày mày dạn luôn đuổi theo ở phía sau ta, chỉ sợ ta rất khó chú ý tới chàng."

Khóe miệng Cung Vô Y khẽ co rút, khi nào thì hắn trở nên không có cảm giác tồn tại như thế rồi hả? Có lẽ cũng chỉ có nữ nhân này, mới có thể để cho hắn đuổi theo một đường, cuối cùng mới thuận lợi lừa gạt trở về Ly Phong Quốc.

"Thánh Dạ!" Nắm chặt quả đấm, trong hai tròng mắt đen của Thánh Thiên lóe lên lửa giận, "Người đã muốn bồi nàng ta cùng chết, ta liền thành toàn cho người, để cho các người cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, yên tâm, dù sao chúng ta vẫn có một thời gian làm thầy trò, sau đó ta sẽ lưu giữ toàn thân cho người, về phần những người khác, liền khó mà nói, ha ha ha..."

Làn gió phất qua, bạch y tung bay, lúc này sắc mặt Thánh Dạ vẫn tràn đầy lạnh lùng, cũng không bởi vì lời nói của hắn mà có cảm xúc gì.

Từ đầu tới cuối hắc đều ngăn ở trước người Dạ Nhược Ly, chưa từng di chuyển một bước, mà bởi vì hắc rời khỏi Phong Huyền Đại lục rất sớm, dĩ nhiên không biết, nữ tử bị hắc ngăn ở phía sau, đã cường đại đến mức không cần hắc bảo vệ.

"Thánh Dạ, người tránh ra, đây là trận giao chiến giữa chúng ta, người không cần tham gia vào."

Tiếng nói nhàn nhạt chột truyền đến từ phía sau lưng, Thánh Dạ hơi sững sờ, trên khuôn mặt tuấn mỹ xẹt qua một tia kinh ngạc, khi hắc quay đầu lại, liền thấy Dạ Nhược Ly thoát khỏi bàn tay của Cung Vô Y, chậm rãi đi về phía trước.

Mà những người còn lại đều ngơ ngác, mọi người tại Thương Khung Giới dĩ nhiên biết thủ hạ của Dạ Nhược Ly có một Huyền Thánh đỉnh phong cường đại, lúc này thấy Huyền Thánh đỉnh phong không có tới đây, trong nội tâm cũng đã tràn đầy khẩn trương, ai có thể ngờ tới, thế nhưng nàng lại xông lên phía trước muốn giao chiến với Thánh Thiên.

Phải biết rằng, Thánh Thiên chính là một Huyền Thánh đỉnh phong cường giả.

Cho dù nàng đã tiến vào Phong Huyền Đại lục, nhưng trong phiên Đại lục này, cũng nán lại chỉ có ba năm thôi, ba năm nay nàng có thể có bao nhiêu thành tựu, làm sao có thể là đối thủ của Thánh Thiên?

Trong mọi người, chỉ có thần sắc của Cung Vô Y là như thường, cũng không cảm thấy có chút lo lắng nào.

Hắc là người quen biết Dạ Nhược Ly sớm nhất, hiểu rõ tính cách của Dạ Nhược Ly, chuyện không có năm chắc, nàng kiên quyết sẽ không đi làm, hướng chi, cũng chỉ có hắc biết, trong tay Dạ Nhược Ly nắm giữ chính là thần kiếm Lôi Đình.

"Nhược Ly đại sư, đám Trưởng lão Lô gia kia, bọn họ làm gì còn chưa có tới đây vậy?" Thương Quỳnh khẽ cau mày, hẳn rõ ràng là không tin, Dạ Nhược Ly có thể đánh bại thân là Huyền Thánh đỉnh phong, Thánh Thiên.

Trừ Cung Vô Y ra, có lẽ là sẽ không có người tin tưởng thực lực của nàng.

"Ta phái bọn họ đi bảo vệ thân nhân của ta rồi," Dạ Nhược Ly nhàn nhạt ngẩng đầu lên, trong hai tròng mắt đen thoáng qua một tia lãnh ý, "Còn đối phó với những thứ ngu ngốc này, một mình ta cũng đủ rồi, cần gì người khác tương trợ?"

"Hí!"

Mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly.

Nàng còn dám cuồng vọng một chút nữa không? Nàng cho rằng nàng là cái gì? Huyền Thánh cao cao tại thượng sao? Thế nhưng dám nói dựa vào lực lượng của một mình nàng, là có thể tiêu diệt những cường giả này, trong đó còn tồn tại một Huyền Thánh đỉnh phong...

Cho dù sớm biết nàng là người phách lối cuồng vọng, cũng không khỏi vì một câu nói này của nàng mà trợn tròn mắt.

"Ha ha ha," Cảm thấy lời nói này của Dạ Nhược Ly rất buồn cười, Thánh Thiên ngửa đầu cười to hai tiếng, một lúc lâu sau, mới có thể thu lại tiếng cười, khinh thường liếc mắt nhìn đối phương, cười lạnh một tiếng, "Mễ Lạp chi châu*, cũng dám tranh giành hào quang với Nhật Nguyệt, chỉ bằng một con kiến hôi như ngươi, cũng có thể uy hiếp ta hay sao? Hôm nay, ta liền để cho ngươi biết, ý nghĩ của ngươi là cỡ nào buồn cười."

*mễ Lạp chi châu: mễ Lạp ~ hạt gạo, châu ~ viên châu ngọc

Dạ Nhược Ly cũng không tức giận, thản nhiên nói: "Có buồn cười hay không, kế tiếp mới có thể biết, không phải sao?"

Một câu nói lạnh nhạt như gió, nhưng lại cứ cố tình cất giấu đi một tia phách lối bá khí, vào thời khắc này, cho dù là ai cũng có thể phát hiện ra, thần thái bá chủ bề ngể thiên hạ này trong mắt Dạ Nhược Ly.

Thần thái bá chủ như thế, lại khiến mọi người sinh ra một loại ảo giác nàng có thể chiến thắng Thánh Thiên...

Lúc tất cả mọi người đang nhìn chăm chú, Dạ Nhược Ly giơ Lôi Đình kiếm trong tay lên, trong nháy mắt, Lôi Đình kiếm phát ra vô số thiểm lân, nặng nề đánh về phía Tiên Địa ở trước mặt, ngay sau đó, trên thân kiếm tràn ra một cỗ uy áp cường đại, mây đen giăng đầy bao phủ khắp bầu trời...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 31: Huyền Thánh Đỉnh Phong Tháo Chạy Thục Mạng

Edit: Preiya

"Rầm!"

"Ầm ầm!"

Trên bầu trời, sấm sét vang dội, vô số tia chớp ầm ầm rơi xuống, rơi vào trong đám người. Trong phút chốc, tất cả chúng nhân Tiên Địa đều ngã xuống, từng trận từng trận mùi khét lẹt truyền ra từ trong đó, bay lên không trung, mãi thật lâu mà chưa tiêu tan.

Khi chú ý tới cảnh tượng trong trận chiến, mọi người đều là trợn mắt há hốc mồm, một trận cảm giác rợn cả tóc gáy lan khắp toàn thân.

Biến thái, thật sự quá biến thái, nàng chỉ là dùng một chiêu, sẽ để cho cả Tiên Địa toàn quân bị diệt? Này... chuyện này con mẹ nó vẫn là người có thể làm được sao?

Cho dù là ba tháng trước, thế lực Tiên Địa thiếu chút nữa liền bị Cung Vô Y hủy không còn một mống, mà trải qua mấy ngày chiến đấu, cũng có thương vong, có thể còn tồn tại ở trong loại nguy cơ này, há có thể là con kiến hôi?

Thế nhưng, nàng chỉ dùng một chiêu, liền để cho mọi người, trừ Thánh Thiên ra, tất cả đều bị mệnh tang nơi hoàng tuyền...

Thật may người nữ tử này ở nhất phương với bọn họ, nếu không, sẽ bị tiêu diệt chính là Thương Khung Giới bọn họ.

"Điều này sao có thể?" Thánh Thiên kinh ngạc lui về phía sau hai bước, khuôn mặt anh tuấn trong nháy mắt liền tái nhợt không còn màu sắc, hai mắt đờ đẫn nhìn chăm chú vào chỗ không xa kia, là Dạ Nhược Ly cầm trong tay Lôi Đình kiếm.

Lôi điện màu tím vòng quanh người của nữ tử, nhưng lại có một cảm giác chấn động lòng người.

Thánh Thiên hung hăng nuốt nước miếng một cái, mặc dù hăn cũng có thể dễ dàng giết mọi người trong nháy mắt, nhưng là, chẳng biết tại sao, hăn lại cảm nhận được một cỗ cảm giác làm cho lòng người kinh sợ từ trên thanh kiếm ở trong tay Dạ Nhược Ly.

Hăn đã là Huyền Thánh đỉnh phong, thanh kiếm có thể làm cho hăn sợ hãi, chẳng lẽ trong tay nàng cầm là thần khí trong truyền thuyết?

Cả người chợt run lên, trong mắt Thánh Thiên thoáng qua một tia tham lam cùng tình thế bắt buộc: "Hừ, ta khuyên người nên ngoan ngoãn giao thanh kiếm trong tay người cho ta, với thực lực của người, hoàn toàn không xứng có được nó, nó chỉ có thể phát huy uy lực lớn nhất khi ở trong tay một Huyền Thánh đỉnh phong như ta, cho người cũng chỉ là lãng phí, cho nên, vì không lãng phí bảo vật bậc này, người nhất định phải giao ra đây!"

Vươn tay về phía Dạ Nhược Ly, Thánh Thiên cao ngạo ngẩng đầu lên, vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt, tựa hồ như là hăn thật sự suy tính cho Lôi Đình kiếm, không muốn để cho nó bị mai một như thế.

Theo ý Thánh Thiên, tuy Lôi Đình kiếm là thần kiếm, cũng cần phải nhìn xem thực lực của kẻ có được nó, vì vậy, coi như Dạ Nhược Ly đạt được Lôi Đình kiếm, cũng không thể dựa vào đó mà đả thương Huyền Thánh đỉnh phong như hăn.

"Người muốn kiếm của ta sao? Tốt, vậy người phải tiếp được..."

Dạ Nhược Ly không suy nghĩ chút nào, liền giơ kiếm trong tay lên, dùng sức ném về phía Thánh Thiên.

Tất cả mọi người đều sững sờ bởi vì động tác của nàng, ai cũng chưa từng ngờ tới, nàng sẽ dễ dàng giao thanh kiếm cho Thánh Thiên, điều này không giống tác phong trước sau như một của nàng, chẳng lẽ là nàng sợ Thánh Thiên? Điều này hoàn toàn không thể nào!

"Ha ha, coi như người thức thời."

Thánh Thiên ngửa đầu cười to, vậy mà, tiếng cười cũng không có kéo dài bao lâu, liền dừng lại, vẻ mặt sợ hãi nhìn chăm chú vào thanh lô kiếm màu tím lao nhanh tới, thân thể không nhịn được run rẩy.

Lôi Đình kiếm lấy khí thể sét đánh xẹt qua hư không, thân kiếm tản mát ra tiếng xé gió mãnh liệt, chẳng biết tại sao, Thánh Thiên có thể cảm nhận được một tia khinh thường cùng chán ghét từ trong thanh kiếm kia.

Thần kiếm cũng có tâm tình sao? Điều này sao có thể? Nhất định là hấn nghe nhầm rồi...

Vô luận như thế nào, dựa vào thâm niên của Thánh Thiên, vẫn chưa từng có tiếp xúc với những thứ đồ này, dĩ nhiên cũng không biết, vũ khí đạt tới Thần cấp, sẽ có được suy nghĩ của mình, mà Siêu Thần khí, là có thể tự sinh ra khí linh, nếu là vũ khí cấp bậc Chí Tôn, liền có thể giống như Huyền thú hoặc là con người, không khác với người bình thường.

"Rống!"

Gần đập vào trước mắt, Lôi Đình kiếm tựa hồ như hóa thành một đầu Lôi Long màu tím, phát ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa, đuôi rồng quét ngang qua, thân thể khổng lồ hung hăng đụng vào Thánh Thiên.

"Ầm ầm ầm!"

Vào thời khắc này, trời đất mù mịt, không nhìn thấy mặt trời mặt trăng đâu.

Dư ba cường đại khuếch tán ra, lan đến người chung quanh, mặc dù không phải là đánh về phía bọn họ, vậy mà, những người bị liên lụy kia cũng cảm thấy một cổ áp bách làm cho người ta hít thở không thông.

"Khụ khụ, khụ khụ khụ..."

Bụi bặm tràn ngập dưới ngọn núi, một tiếng ho khan vang lên ở dưới bầu trời an tĩnh khác thường này.

Bụi đất đầy trời chậm rãi tản đi, bóng dáng nhếch nhác của Thánh Thiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, hẳn lúc này, rốt cuộc cũng không còn vinh quang như lúc đầu nữa, một đầu tóc rối bời giống hệt như tổ chim, lưng lay lảo đảo đi ra.

"Hi hi!"

Thánh Thiên phun ra một ngụm máu tươi, lau chùi vết máu nơi khóe miệng, hai mắt ngoan độc nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

"Chưa chết sao?" Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, trong mắt lặng lẽ lướt qua một tia kinh ngạc, nàng rất là rõ ràng uy lực của Lôi Đình kiếm, Thánh Thiên này, thế nhưng lại có bản lĩnh ngăn cản được?

Mà so sánh với Dạ Nhược Ly, rõ ràng là những người khác lại càng khiếp sợ hơn.

Nàng có thể đả thương Huyền Thánh đỉnh phong cường giả? Đây... chuyện này cũng con mẹ nó quá biến thái đi? Mặc dù nàng có thanh kiếm

uy lực cường đại này, nhưng nếu bản thân không có thực lực, dù cho có vũ khí cường đại hơn nữa cũng không có tác dụng.

"Ha ha, xú nha đầu, người thế nhưng lại có thể đả thương ta, người sẽ trả giá thật lớn vì chuyện ngày hôm nay, ha ha ha..." Lại phun ra một ngụm máu đen lần nữa, Thánh Thiên cất tiếng cười to, hai con người oán độc quét về phía Dạ Nhược Ly, bên trong có chứa sát khí không che giấu chút nào.

Chợt, hăn liếc mắt nhìn Thánh Dạ, thất vọng, bi thương, tức giận xẹt qua trong mắt.

"Thánh Dạ, nếu lựa chọn phản bội ta, nhất định phải thừa nhận được cái giá thật lớn cho sự phản bội, hôm nay ta liền bỏ qua cho các người trước, chẳng qua là rất nhanh thôi, sẽ chính là ngày chết của các người!"

Dứt lời, thân thể Thánh Thiên hướng mặt đất bỏ chạy, trong chớp mắt đã chui vào trong lòng đất, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, vươn tay ra, Lôi Đình kiếm nhanh chóng bay vào trong lòng bàn tay của nàng, sau đó nàng giơ thanh kiếm lên cao, vô số lôi điện âm âm rơi xuống, lấy khí thể sấm sét bắn vào mặt đất.

Ở chỗ mấy chục mét dưới lòng đất, Thánh Thiên nằm thật chặt quả đấm, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy ngoan lệ: "Quân tử báo thù, mười năm không muộn, ta cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, chờ lần sau ta quay về thì chính là ngày chết của bọn họ!"

Nhưng vào giờ phút này, mấy đạo lôi điện từ trên bầu trời rơi xuống, mang theo uy áp không thể địch nổi, đánh xuống chính xác ở trên người Thánh Thiên.

"Hì hì!"

Thánh Thiên mở to miệng ra, trong miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, hắt nhìn lôi điện đánh tới lần nữa, trên mặt hiện rõ vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Làm sao có thể? Ta cũng đã chạy trốn tới đây rồi, làm sao nàng còn có thể công kích đến ta? Không được, ta không thể trì hoãn một chút nào nữa, nếu không phải là sư phụ lưu lại cái áo bào trắng này, sợ rằng một kích vừa rồi cũng đã lấy mạng của ta rồi, hơn nữa, Tiên Địa cũng không trở về, trước khi sư phụ đi, từng nói với ta rằng, nếu như Tiên Địa gặp phải nguy nan không có cách nào giải quyết, hãy dùng cái lệnh bài lưu lại kia, mặc dù không biết lệnh bài là vật gì, thế nhưng, có lẽ đó là một phương pháp..."

Ánh mắt chợt lóe lên, Thánh Thiên không bắn khoả về những tia lôi điện kia nữa, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía trước.

Thương Khung Giới, Thánh Dạ, Dạ Nhược Ly, các người chờ đó, sớm muộn cũng có một ngày, Thánh Thiên ta sẽ trở về lần nữa, lúc đó sẽ để cho các người biết, kết cục phải nhận lấy khi đối địch với ta!

Mây đen giăng đầy khắp bầu trời, tay Dạ Nhược Ly cầm Lôi Đình kiếm, sắc mặt ngưng trọng nhìn chăm chăm mặt đất.

"Nhược Ly đại sư, như thế nào?" Thương Quỳnh tiến đến phía trước, thần sắc cung kính hỏi.

Nếu ban đầu, là bởi vì liên quan đến Thiên Lưu, Thương Quỳnh mới có thể tôn kính nàng, vậy mà hiện giờ, Dạ Nhược Ly đã có đủ thực lực để người đời kính ngưỡng, vô luận là tu luyện, hay là luyện đan thuật, nàng đáng được xưng là một biến thái.

"Chạy rồi."

Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nàng chưa từng ngờ tới Thánh Thiên sẽ biết thuật độn thổ, cho nên chưa chuẩn bị đầy đủ,

để cho hần chui chỗ trống.

Mặc dù không có đánh chết Thánh Thiên, thế nhưng, lúc mọi người nhìn lại, một Thánh Thiên thật sự là không gây ra nổi sóng gió gì, như vậy, âm mưu xưng bá Đại lục của Tiên Địa, đã hoàn toàn tan rã.

Cái tin tức tốt này, rất nhanh liền truyền khắp cả Thương Khung Giới, bao gồm cả thực lực chấn động lòng người của Dạ Nhược Ly, trở thành đề tài nói chuyện nơi trà dư tửu hậu ở Thương Khung Giới.

Hiện giờ ở Thương Khung Giới, dù là không biết Giới Chủ tên gì, cũng sẽ biết cái tên Dạ Nhược Ly này. Nếu như người nói người không biết Dạ Nhược Ly, không thể nghi ngờ là sẽ dẫn tới người khác khinh bỉ.

Ngay cả nàng cũng không biết, người còn không biết xấu hổ tiếp tục lần vào ở Thương Khung Giới? Đây quả thực là làm cho Thương Khung Giới mất thể diện...

Mấy ngày sau, Hỏa Viêm cùng Hàn Phong đồng thời trở lại, hơn nữa tìm về dược liệu để luyện chế đan dược, Dạ Nhược Ly rốt cuộc có thể bắt tay vào luyện chế đan dược giúp Hỏa Vũ Sa khôi phục thực lực.

Sau khi Hỏa Vũ Sa dùng đan dược, chẳng những khôi phục thực lực ngày trước, hơn nữa, dựa vào đó mà đột phá tới Huyền Tôn, còn Thiên Lưu bị trọng thương, cũng dưới sự giúp đỡ của Dạ Nhược Ly mà khôi phục.

"A a a! Các người thả ta ra, mau thả ta ra!"

Lúc này, trong một gian địa lao tại Thánh Huyền sơn, hai tay nữ tử bị giam cầm ở trên mặt tường, dưới đầu tóc rối bời mơ hồ lộ ra một đôi mắt oán độc, một bộ phận sam đã sớm rách nát không chịu nổi, lộ ra vết thương chồng chất trên thân thể.

Hơn ba tháng rồi, hơn ba tháng này tới nay, nàng vẫn bị giam ở chỗ này, ngày ngày nhận lấy hành hạ không phải người có thể chịu được, mấy lần muốn chết, cũng không có chết thành công.

Tại sao, tại sao Vô Y sư huynh lại đối xử với nàng như thế? Nàng bỏ thuốc hẩn, cũng chỉ là vì quá yêu hẩn thôi, chẳng lẽ yêu một người cũng sai sao?

Không, nàng không sai, sai chính là nữ nhân kia, nếu như không phải là nàng quyến rũ Vô Y sư huynh, Vô Y sư huynh quyết sẽ không đối xử với nàng như thế, cho nên nói đến cùng, đều là nữ nhân kia sai!

"Dạ Nhược Ly!" Nữ tử mặc phấn sam cắn môi thật chặt, trong hai tròng mắt phát ra một cỗ oán hận cùng sát khí, "Nếu như ta có thể còn sống đi ra ngoài, ta nhất định sẽ để cho người chết không có chỗ chôn!"

Ngay vào lúc này, cánh cửa địa lao từ từ mở ra, một luồng ánh sáng mặt trời chiếu vào, nữ tử theo bản năng dùng tóc ngăn trở ánh mặt trời, chờ sau khi thích ứng được với cường độ của ánh mặt trời, mới khẽ ngẩng đầu lên.

Hắc y xẹt qua, nam tử mạnh mẽ vượt qua bậc thang, hai tròng mắt đen lãnh khốc hờ hững nhìn chăm chú vào nữ tử mặc phấn sam.

Diện mạo nam nhân này anh tuấn, hình dáng giống như tác phẩm điêu khắc, một bộ hắc y bao bọc thân hình vô cùng kiêu mỹ, rất khác biệt với Cung Vô Y yêu nghiệt, trên người hẩn tản ra một cỗ khí tức lãnh khốc.

"Thương sư huynh?" Ánh mắt của nữ tử mặc phấn sam sáng lên, trong mắt xẹt qua một tia hy vọng, "Thương sư huynh, huynh tới cứu ta sao?"

"Người đã quên, lời nói lúc đầu ta đã nói với người sao?"

Tiếng nói lãnh khốc vô tình, khiến nữ tử mặc phấn sam rung mình một cái, sợ hãi ngưng mắt nhìn nam tử trước mặt.

Hoàng Viêm Thương bước nhanh đến phía trước, bàn tay to bóp cái cổ của nữ tử thật chặt, giọng nói lãnh khốc vang lên lần nữa: "Người muốn giết chết nàng sao? Vậy ta cũng thật muốn nhìn một chút, người có bản lĩnh gì, để cho nàng chết không có chỗ chôn!"

"Thương... Thương sư huynh, mới vừa rồi, ta chỉ là nói chơi, ta..."

Sắc mặt nữ tử mặc phấn sam xanh mét, nhưng lại không có chút sức lực phản kháng nào, nàng không hề nghi ngờ, Hoàng Viêm Thương sẽ lập tức kết liễu tính mạng của nàng, dù cho mấy ngày nay nàng sống không bằng chết, nhưng lúc thật sự sẽ chết thì lại vô cùng sợ hãi.

Nữ nhân kia, rốt cuộc có bản lĩnh gì? Vì sao Vô Y sư huynh yêu nàng, mà Thương sư huynh cũng bảo hộ nàng như thế?

"Cho dù người có cái ý nghĩ này, cũng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội thực hiện," hai tròng mắt đen lãnh khốc xẹt qua nữ tử mặc phấn sam đang hoảng sợ trước mặt, Hoàng Viêm Thương không khỏi cười lạnh một tiếng, nói, "Ta tới đây, chính là vì nói cho người biết, người vĩnh viễn không thể so sánh với nàng, bởi vì thực lực hiện giờ của nàng, đã đến Huyền Thánh, mà thân là Huyền Thánh đỉnh phong, Tiên Đế Thánh Thiên, bị một kiếm của nàng bức cho đến mức nhếch nhác, còn chạy trốn thực mạng."

Thân thể mềm mại khẽ run lên, nữ tử mặc phấn sam trợn to hai mắt, tiếng nói bén nhọn vang dội ở trong địa lao âm u.

"Không, không thể nào!"

Huyền Thánh? Nàng thế nào lại là Huyền Thánh?

"Người cho rằng, ta có cần thiết phải lừa gạt người hay không?" Sắc mặt Hoàng Viêm Thương lãnh khốc nhìn nữ tử mặc phấn sam, tầm mắt của hắn chậm rãi dời về phía những dụng cụ tra tấn ở bên cạnh.

"Tư vị ba tháng qua thế nào hả? Sư đệ kia của ta thật đúng là ngoan độc, ngay cả một nữ tử cũng không tiếc mà xử phạt tàn nhẫn như vậy, sau đó, ta sẽ cho người một cái chết thống khoái, để cho người thoát khỏi những đau đớn kia, người nên cảm tạ ta."

"Thương sư huynh, huynh muốn làm gì?" Nữ tử mặc phấn sam dùng sức vùng vẫy giãy thoát khỏi xích sắt, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, "Không, ta không muốn chết, cho dù huynh giết ta, nàng cũng sẽ không cảm kích huynh, nàng chỉ sẽ cảm kích Vô Y sư huynh, Thương sư huynh, ta biết sai rồi, ta thật sự biết sai rồi, sau này ta sẽ không thù hận nàng nữa, ta cầu xin huynh, cầu xin huynh bỏ qua cho ta đi."

Những dụng cụ tra tấn này đã để cho nàng sống không bằng chết, nhưng ít nhất nàng còn sống, chỉ cần nàng còn sống liền sẽ còn có cơ hội, nếu như chết rồi, vậy thì đại biểu không có cái gì hết...

Coi nhẹ ánh mắt khẩn cầu của nữ tử mặc phấn sam, bàn tay của Hoàng Viêm Thương nhẹ nhàng rơi vào trên một vỏ kiếm, dưới ánh mắt sợ hãi của nữ tử, vỏ mặt hắc lãnh khốc rút trường kiếm ra, mũi kiếm sắc bén tản ra hàn mang hung hăng đâm về phía lồng ngực của nữ tử.

"Phốc!"

Máu đỏ tươi phun ra, nữ tử mặc phấn sam trợn to hai mắt từ từ mất đi tiêu cự, bởi vì hoảng sợ, cả cái khuôn mặt cũng vụn vẹo lại cùng một chỗ, lộ vẻ cực kỳ dữ tợn cùng kinh khủng.

Rút trường kiếm ra, cắm kiếm vào vỏ, Hoàng Viêm Thương không biến sắc quay người rời đi, phảng phất như thứ hắc giết mới vừa rồi cũng không phải là người, mà chỉ là một con kiến hôi không đáng kể.

Quả thật, với hắc mà nói, loại người giống như nàng ta, cũng không khác gì con kiến hôi.

Ánh trăng bao phủ khắp Thánh Huyền sơn, luôn có một cảm giác thần thánh không cách nào miêu tả được.

Sau khi Hoàng Viêm Thương rời khỏi địa lao, liền đi về phía gian phòng của Dạ Nhược Ly, chỉ là, hắn mới vừa đi được nửa đường, liền đụng phải Dạ Nhược Ly đi tới trước mặt, lập tức, vô số loại cảm xúc xẹt qua trong hai tròng mắt lãnh khốc kia.

Nếu nói, lúc đầu đến gần nàng, là muốn đạt được sự tương trợ của nàng, kế tiếp là vì để cho Cung Vô Y bị thương, mới có thể bày mưu, để phá hư tình cảm của bọn họ, hiện giờ, trong ba tháng lúc nàng rời đi, hắn nghĩ tới rất nhiều rất nhiều...

Chỉ là hắn hiểu được, từ lúc mình bày mưu cho người khác, thì đời này kiếp này, cũng khó có thể nhận được sự tha thứ của nàng.

Nắm chặt quả đấm, Hoàng Viêm Thương trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là lấy hết dũng khí, đi về phía chỗ nữ tử không xa.

Con đường phía trước chợt bị người chặn lại, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, trên mặt thoáng qua vẻ không kiên nhẫn, nhìn cũng không nhìn đối phương một cái, lạnh lùng nói: "Tránh ra!"

Hoàng Viêm Thương ngẩng nhìn nữ tử trước mặt, tình cảm nhàn nhạt lay động ở đáy mắt: "Ta muốn nói chuyện với người một chút."

"Người cho là, giữa ta với người còn có chuyện gì đáng nói hay sao?"

Ngay từ đầu, Dạ Nhược Ly liền không có hảo cảm với Hoàng Viêm Thương, huống chi hắn lại càng thêm phạm phải sai lầm không thể bù đắp, nếu không phải những chuyện gần đây thật sự quá nhiều, cũng là lúc nàng tính sổ với hắn.

Rũ mắt xuống, Hoàng Viêm Thương không để ý đến phản ứng của Dạ Nhược Ly, ngược lại là tự nói ra mục đích của bản thân: "Năm ta mới vừa tròn năm tuổi, tất cả thân nhân đều bị giết ở ngay trước mặt ta, hung thủ chính là Hộ pháp Tiên Địa, lúc ấy, đúng lúc sư phụ đi ngang qua, cứu lấy người còn sót lại, đó chính là ta, mang về Thương Khung Giới, thu làm đồ đệ."

"Từ nhỏ tới lớn, mục tiêu của ta chính là vượt qua mọi người, chỉ có như thế, ta mới có năng lực báo thù cho thân nhân, nhưng sau đó, Cung Vô Y xuất hiện..."

Cười khổ một tiếng, Hoàng Viêm Thương ngưng mắt nhìn bầu trời, trong hai tròng mắt đen lãnh khốc xẹt qua một tia không cam lòng: "Bởi vì thiên phú của hãn siêu cường, sư phụ rất nhanh liền tuyên bố hãn là người thừa kế Thương Khung Giới, Cung Vô Y hãn có cái gì? Chỉ là thiên phú siêu nhiên thôi, nhưng cố gắng của ta, sao lại bị gạt bỏ chứ? Thậm chí ngay cả tư cách để tranh đoạt ta cũng không có, bắt đầu từ lúc đó, ta liền thề, nhất định phải đạt được vị trí người thừa kế Thương Khung Giới, chỉ có ngồi lên vị trí này, ta mới có thể tuyên chiến với Tiên Địa!"

Siết thật chặt quả đấm, trong hai tròng mắt của Hoàng Viêm Thương tràn đầy thù hận: "Nếu Tiên Địa diệt cả nhà ta, ta cũng muốn bọn họ không được an bình! Cho nên, ta mới trăm phương nghìn kế, muốn diệt trừ Cung Vô Y."

Theo lời Hoàng Viêm Thương kể xong, ánh trăng bao phủ khắp các lối đi, lại an tĩnh lần nữa.

Một lúc lâu sau, Dạ Nhược Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, trong hai tròng mắt đen lộ ra hờ hững: "Người đang kiếm cớ cho sự ghen tỵ của người, thiên phú của yêu nghiệt không tệ, nhưng nếu không cố gắng, mặc kệ hãn có là thiên tài, cũng chỉ là một phế vật, mà người có dã tâm cùng thù hận,

đó là chuyện của người, đời này, người kiêu ngạo làm ra chuyện sai lầm, chính là muốn đả thương hăn!"

Cảm nhận được sát khí trên người Dạ Nhược Ly, Hoàng Viêm Thương càng thêm nắm thật chặt quả đấm, trong hai tròng mắt đen hiện ra một tia đau đớn: "Đối với người, Cung Vô Y thật sự quan trọng như thế sao?"

"Đúng vậy."

Hai chữ này, hung hăng đánh vào trong lòng Hoàng Viêm Thương, hăn hít sâu một hơi, hỏi: "Nếu như ta biết người trước Cung Vô Y, ta cũng sẽ có cơ hội, phải không?"

Nghe vậy, Dạ Nhược Ly kinh ngạc nhìn Hoàng Viêm Thương: "Quyết sẽ không có, trừ yêu nghiệt ra, bất luận kẻ nào cũng sẽ không có cơ hội, bởi vì, nam nhân giống như yêu nghiệt, trên Đại lục, sẽ không bao giờ tìm ra người thứ hai."

Bỏ lại lời này, Dạ Nhược Ly vòng qua bên cạnh Hoàng Viêm Thương, trực tiếp rời đi, không liếc mắt nhìn hăn một cái, với nàng mà nói, vô luận thân thể của Hoàng Viêm Thương thâm đến cỡ nào, cũng không liên quan tới nàng.

Nàng quan tâm, chỉ có một Cung Vô Y mà thôi...

Đưa mắt nhìn theo Dạ Nhược Ly rời đi, Hoàng Viêm Thương cũng không có dây dưa nhiều, thế nhưng trong hai tròng mắt đen lãnh khốc kia, lại không che giấu đi đau đớn cùng không cam lòng.

"Cung Vô Y, chẳng lẽ, ta thật sự không bằng người sao?"

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 32: Huyền Thần Cường Giả Đến

Edit: Preiya

"Oanh!"

"Ầm ầm ầm!"

Dưới bầu trời màu xám tro, vô số Huyền khí xoay xung quanh người nam tử, cuồng phong thổi qua, một bộ hồng y khê tung bay trong gió, lúc nam tử mở mắt ra, bên cạnh liền truyền đến một tiếng nói dễ nghe.

"Yêu nghiệt, chúc mừng chàng đột phá đến Huyền Thánh đỉnh phong."

Nam tử chậm rãi đứng dậy, mắt phượng rơi vào trên người trước mặt, khóe môi giơ lên độ cong mê người, hần cất bước tiến lên, đuổi một cánh tay ra, ôm lấy nữ tử vào lòng.

"Tiểu Dạ Nhi, đây phải cảm tạ nàng, không có Thanh Minh Phủ của nàng, ta sao có thể dễ dàng đột phá? Nói đi, nàng muốn ta cảm tạ nàng thế nào? Nếu không... Tối nay, để cho vi phu tới hầu hạ nàng, như thế nào?"

Hơi thở ấm áp truyền vào chóp mũi, mang theo một tia mập mờ, khiến cho Dạ Nhược Ly rất là có chút không thích ứng, chẳng qua, nghĩ đến mình đã quyết định toàn thân toàn ý tiếp nhận hắn, vì vậy, cũng không thoát khỏi cái ôm của Cung Vô Y.

"Yêu nghiệt, về Hoàng Viêm Thương, chàng muốn xử lý hắn thế nào?"

Nhắc tới người này, nụ cười bên môi Cung Vô Y dần dần thu lại, khẽ nhú hai lông mày tinh tế lại, trên dung nhan của yêu nghiệt dường như thoáng qua một tia âm trầm: "Hiện tại kẻ địch chủ yếu nhất của chúng ta là Thánh Thiên, về phần Hoàng Viêm Thương, thật sự quá bé không đáng kể, không gây ra nổi phong ba gì lớn, cho nên, chờ sau khi giải quyết tất cả mọi chuyện, ta sẽ tính toán rõ ràng từng món nợ những năm gần đây với hắn."

Trước đây không lâu, Thương Quỳnh tự mình dẫn người tới Tiên Địa, hủy đi Tiên Địa chỉ trong chốc lát, Đan Thanh Thiên trốn trên lãnh thổ Tiên Địa cũng bị bắt trở lại, chờ đợi hắn, chính là hình phạt nghiêm khắc nhất Thương Khung Giới.

Vậy mà, Thánh Thiên chột vật chạy thực mạng, vẫn không thấy tung tích như cũ, phảng phất như đã biến mất khỏi thế gian.

"Tiểu Dạ Nhi, nàng đang nói sang chuyện khác đó?" Cung Vô Y ôm lấy nữ tử trong ngực thật chặt, rũ mắt xuống, giọng nói mang theo mập mờ chậm rãi vang lên dưới bầu trời màu xám tro, "Lần trước là bất đắc dĩ, không thương lượng với nàng đã cưỡng ép bái đường, lần này, ta dự định trả cho nàng một đại hôn không bao giờ có, Tiểu Dạ Nhi, nàng liền theo ta đi, ta không muốn lại tiếp tục chờ đợi."

Nói xong lời này, trên mặt Cung Vô Y chợt tràn đầy khẩn trương, chỉ sợ Dạ Nhược Ly sẽ cự tuyệt hắn.

Thế nhưng, dưới ánh mắt mong chờ và khẩn trương của hắn, Dạ Nhược Ly chậm rãi gật đầu một cái.

"Tiểu Dạ Nhi, nàng bằng lòng gả cho ta?" Cung Vô Y đè lại bả vai của Dạ Nhược Ly thật chặt, cả người đều kích động thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, "Ta không phải nằm mơ đúng không? Ta rốt cuộc có thể chân chính trở thành vị hôn phu của nàng rồi."

Mặc dù hai người đã bái đường, nhưng lần đó, hẳn hoàn toàn là hoàn thành dưới tình huống đối phương tâm bất cam tình bất nguyện*, khác nhau rất lớn với lần này, Cung Vô Y không thể nào không kích động.

*tâm bất cam tình bất nguyện: ý chỉ Dạ Nhược Ly không cam lòng cũng không có tình cảm với Cung Vô Y

"Khụ khụ," Phong Thần nhin hồi lâu, rốt cuộc chịu đựng không nổi, ho khan hai tiếng, cắt đứt lời nói giữa hai người, "Các người muốn nói chuyện yêu đương, có thể tìm một chỗ không người, ân ân ái ái trước mặt mọi người, để cho những người độc thân như chúng ta làm sao chịu nổi? Còn người nữa..."

Mắt đẹp quét qua Cung Vô Y, Phong Thần khẽ hất cái cằm lên, hừ lạnh một tiếng: "Đừng tưởng rằng liền dễ dàng có thể lừa gạt đệ tử của ta như vậy, nếu từ nay về sau người dám liếc mắt nhìn những nữ tử khác một cái, nàng không nở động thủ, ta liền thay nàng móc mắt của người, để cho nửa đời sau của người đều không thể đi nhìn những nữ nhân khác!"

Khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, im lặng nhìn chăm chú vào Phong Thần.

Ở trong mắt nàng, tính tình của Phong Thần từ trước đến giờ rất nhu hòa, lại không nghĩ rằng, cũng có một mặt bực hãn như vậy.

Trong lúc lơ đãng, Dạ Nhược Ly nhớ tới nam tử đã vứt bỏ Phong Thần. Nếu để cho nam nhân kia rơi vào trong tay Phong Thần, nghiễm nhiên có thể tưởng tượng được kết cục bi thảm của hắn.

"Nếu như ta liếc mắt nhìn những nữ nhân khác một cái, không làm phiền người động thủ, tự ta sẽ phế bỏ đôi mắt này," Khóe môi Cung Vô Y cong lên, tầm mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong đôi mắt phượng mang theo một tia kiên định cùng ôn nhu, "Đời này kiếp này, trừ Tiểu Dạ Nhi ra, lại có người nào có thể vào được mắt của ta?"

Nếu không phải biết Phong Thần là quan tâm Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y quyết không cho phép nàng khiêu khích ba lần bốn lượt, cho dù thực lực của nàng mạnh hơn hẳn rất nhiều. Chẳng qua, chính bởi vì nàng là sư phụ của Dạ Nhược Ly, hẳn mới có thể dễ dàng tha thứ.

Dù sao, hẳn có thể cảm nhận được Phong Thần trân trọng bảo vệ Dạ Nhược Ly, có được một sư phụ như thế, đó là nàng may mắn.

Sau khi rời khỏi Thanh Minh Phủ, Cung Vô Y liền truyền ra tin tức hai người sắp thành thân, ngay lập tức, chấn động khắp Đại lục, vậy mà, người được mời, ai cũng không dám chậm trễ, vội vàng thu dọn hành lý đi về phía Thương Khung Giới.

Lúc này, ở chỗ sâu trong một sơn động, nam tử dè dặt cẩn thận lấy một bài vị từ trong vạt áo ra, ngón tay chạm nhẹ vào trên bài vị đó, chợt khuôn mặt hiện lên nụ cười oán độc.

"Thương Khung Giới, Dạ Nhược Ly, Thánh Thiên ta quyết sẽ không bỏ qua cho các người!"

Bàn tay vừa dùng lực, bài vị liền hóa thành mảnh vụn ở trong tay của hắn, một lát sau, sơn động vẫn an tĩnh như thường như cũ, hắn không khỏi khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, khẽ nhíu mày: "Kỳ quái, vì sao không xảy ra chuyện gì hết vậy?"

Tiếng nói mới vừa rơi xuống, một bóng dáng chậm rãi hiện ra bóng dáng ở trước mặt hắn, theo đó chính là một đạo hư vô mờ mịt nhưng lại lộ ra một tiếng nói uy nghiêm.

"Thiên Nhi, người cuối cùng vẫn dùng vật ta cho người, chẳng lẽ Tiên Địa sắp xảy ra tai họa bị hủy diệt?"

Tiếng nói này, với Thánh Thiên mà nói, không thể quen thuộc hơn nữa, hắn không kiềm chế được há to mồm, vẻ mặt đờ đẫn nhìn lão giả xuất hiện

trong hư không: "Sư... Sư phụ, tại sao người lại ở chỗ này? Ta còn tưởng rằng, người đã về cõi tiên rồi..."

Lão giả đứng ở trước mặt Thánh Thiên, thần sắc uy nghiêm, giữa hai lông mày của lão giả có chứa một tia cao ngạo, vẻ mặt hắc lạnh nhạt quét mắt nhìn Thánh Thiên, hờ hững mở miệng: "Thiên Nhi, sao người lại chặt vật như vậy? Những năm này ta không có ở đây, Tiên Địa đã sa sút đến bước này rồi sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, người nói với ta đi."

Lúc này, Thánh Thiên đã không còn tâm tình hỏi thăm những năm này lão giả đi đâu, mà là kể ra tất cả mọi chuyện được thêm mắm thêm muối trong khoảng thời gian này, mặc dù hắc chưa thêm mắm thêm muối nhiều, nhưng sau khi nghe đến hai chữ thần khí này, ánh mắt của lão giả đột nhiên sáng lên.

"Người nói là thật sao, trong tay nữ tử kia, thật sự có thần khí?"

"Đúng vậy," Thánh Thiên khẳng định gật đầu một cái, khinh thường nói, "Nếu như không phải dựa vào thần khí, chỉ bằng phế vật kia, làm sao có thể đả thương đường đường là Huyền Thánh cường giả ta chứ? Nhớ tới ba tháng trước, thực lực của nàng cũng chỉ là đột phá đến Huyền Tôn, hiện giờ đã qua ba tháng, tối đa cũng chỉ là một trung cấp."

"Không ngờ tới, tại phiên Đại lục nho nhỏ này, thế nhưng lại có người có được thần khí, phải biết rằng, cho dù là hai phiên địa phương Phong Vực cùng Thần Chi Đại lục kia, thần khí đã ít lại càng ít."

Phong Vực, Thần Chi Đại lục?

Thánh Thiên hơi ngần ra, ánh mắt nghi hoặc hướng về phía lão giả.

"Thiên Nhi, có một việc người đã đoán sai rồi, thực lực của nữ tử kia cũng không phải là Huyền Tôn, bởi vì Huyền Tôn, coi như có nắm giữ thần khí, cũng không thể đả thương được Huyền Thánh đỉnh phong."

Lão giả lắc đầu một cái, giọng nói hư vô mờ mịt dù sao vẫn làm cho người ta có một cảm giác không chân thật.

"Cái gì? Không phải là Huyền Tôn, chẳng lẽ nàng chính là Huyền Thánh hay sao?" Thánh Thiên trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh sợ nói, "Làm sao có thể, mới có ba tháng thôi, làm sao nàng có thể đột phá đến Huyền Thánh? Đúng rồi, nhất định là nàng tiến vào phiên không gian kia, nhưng dù cho như thế, thiên phú của nàng cũng quá biến thái rồi."

Tại sao Đại lục này sẽ có một người biến thái như thế? Huống chi, cái tên biến thái này còn có thuật luyện đan không người nào địch nổi...

"Ha ha, Thiên Nhi, chúng ta đi thôi, cho dù nàng là Huyền Thánh, cũng nắm giữ thần khí thì như thế nào? Lão phu đã sớm thành thần, giết nàng giống như là đơn giản giết chết một con kiến vậy, chỉ là Huyền Thánh con kiến hôi, hoàn toàn không xứng có được thần khí, thần vật giống như thần khí vậy, cũng chỉ có thần mới có tư cách có được."

Lời của lão giả lạnh nhạt phiêu miểu, lại tựa như tảng đá hung hăng đánh vào trong lòng Thánh Thiên.

Khó trách nhiều năm trước sư phụ đột nhiên biến mất, thì ra là hắn đã thành thần, hơn nữa, không phải thần là tồn tại trong truyền thuyết sao? Mình thật may mắn biết bao, có thể nhìn thấy Huyền Thần?

Nghĩ đến đây, Thánh Thiên liền có một kích động ngửa mặt lên trời cười to.

Có Huyền Thần làm chỗ dựa, cần gì phải sợ hãi những người phạm tục kia? Hừ, chắc hắn với thâm niên của bọn họ, nếu không phải là mình, đời này cũng không thể nhìn thấy thần trong truyền thuyết, cho nên, bọn họ vẫn nên cảm tạ hắn...

Tiếc là, Thánh Thiên không biết bên cạnh Dạ Nhược Ly có một linh hồn Huyền Thần, hơn nữa lại càng cường đại hơn lão giả xưng thần này.

Mấy ngày gần đây, bởi vì Cung Vô Y tung tin tức ra ngoài, dẫn đến cả Thánh Huyền sơn đầy ắp cả người, mà Thương Khung Giới, cũng là lần đầu tiên bại lộ ở trong mắt người thế tục.

"Chư vị, những thứ này là đan dược để cho Huyền Tôn đột phá, bởi vì chẳng biết lúc nào Thánh Thiên sẽ tới đây tập kích bất ngờ, cho nên các người cần phải mau chóng tăng lên thực lực."

Lúc này, ánh mặt trời bao phủ khắp sân, Dạ Nhược Ly chậm rãi tiến lên, phân phát đan dược cho đám người Lam trưởng lão.

Bởi vì do hôn kỳ của hai người, Lam Tùy Lạc cũng tới đây tham gia hôn lễ, đối với Lam Tùy Lạc đã từng đứng về phía mình, Dạ Nhược Ly vẫn rất có hảo cảm, dĩ nhiên sẽ không thiếu được phần của hắn.

Dè dặt cẩn thận cầm đan dược trong tay, Lam Tùy Lạc thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong lúc nhất thời cảm khái rất nhiều.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, lúc đầu nữ tử này, mặc dù thiên phú siêu cường, nhưng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, trong thời gian ngắn thế nhưng lại trở thành người đứng đầu Thương Khung Giới.

Hôn lễ lần này, Vương gia vẫn phái người tới đây, nhớ tới biểu tình đặc sắc của Vương Tân lúc nghe được tin tức Thánh Huyền sơn truyền đến, hắn cũng cảm thấy rất là buồn cười.

Một kiếm đánh cho Huyền Thánh đỉnh phong chạy trốn, cho dù là Thiên Lưu đại nhân, cũng không thể làm ra chuyện chấn động như thế.

Mọi người đồng thời nuốt đan dược xuống, quang mang thăng cấp đồng thời hiện lên, chỉ là còn chưa kịp chờ mọi người phục hồi tinh thần từ trong

vui sướng thăng cấp, trên bầu trời, chợt truyền đến một cỗ áp bách cường đại.

Dưới cỗ áp bách này, tất cả mọi người đều cảm thấy linh hồn run lên, bọn họ không nghi ngờ chút nào, người nọ chỉ cần một ý niệm, liền có thể để cho bọn họ tan thành mây khói.

Người tới rốt cuộc là ai? Vì sao lại có lực lượng cường hãn như thế? Cỗ lực lượng này, hoàn toàn là vượt xa lẽ thường, không phải là người trên đời này có thể có...

Uy áp này, chủ yếu chính là đối với Dạ Nhược Ly, cho nên so sánh với những người còn lại, nàng lại càng chịu đựng khó khăn hơn.

"Nhược Ly nha đầu, lần này ngươi có phiền toái," linh hồn truyền đến một tiếng than nhẹ, trong giọng nói của Phong Thần mang theo một tia bất đắc dĩ, "Không ngờ tới, cái Tiên Địa kia, còn có thể liên quan tới Huyền Thần, cho nên phiền phức lần này của ngươi cũng lớn hơn."

"Cái gì?"

Nghe được hai chữ này, mặc dù với tâm tính của Dạ Nhược Ly, sắc mặt cũng hơi thay đổi, ánh mắt ngưng trọng nhìn bầu trời.

Ở nơi nào đó, có một bóng dáng phá vỡ hư không, chậm rãi nện bước đi tới, nhìn về phía đám người đang nhìn chăm chú vào hắn bên dưới, đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường, tựa hồ như những người đó, chính là con kiến hôi bé nhỏ không đáng kể, không xứng dùng ánh mắt như thế nhìn hắn.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 33: Ai Dám Đả Thương Đệ Tử Của Ta

Edit: Preiya

"Phá vỡ hư không?"

Đám người Lam Trưởng lão chứng kiến được năng lực của lão giả vừa tới, nét mặt già nua chợt xanh mét, bọn họ có lẽ không biết, Huyền Vũ Đại lục có người nào có được thần thông vô thượng như thế.

Cho dù thân là Huyền Thánh đỉnh phong Thánh Thiên, cùng vị Thái thượng Trưởng lão Lâu gia kia, cũng tuyệt đối không có khả năng làm được.

Chẳng lẽ, lão giả này, còn cường đại hơn Huyền Thánh đỉnh phong?

Điều này sao có thể? Người còn cường đại hơn Huyền Thánh đỉnh phong, chỉ có Huyền Thần trong truyền thuyết...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều mang theo vẻ ngạc nhiên không hề che giấu, tựa hồ như bị thủ đoạn phá vỡ hư không của lão giả dọa sợ, thế nhưng, vì sao Huyền Vũ Đại lục lại có Huyền Thần tồn tại?

Nhưng, trừ Huyền Thần ra, lại có người nào có được thần thông vô thượng này?

"Tiểu Dạ Nhi!"

Hồng y nhanh chóng xẹt qua, rơi vào bên cạnh Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử, mất đi sự yêu nghiệt mỉa mai hoặc lúc đối mặt với Dạ Nhược Ly mới có, thay vào đó là một mảnh âm lãnh tức sát.

Lão giả này, rất mạnh, trừ người sư phụ kia của Tiểu Dạ Nhi ra, không thể nghi ngờ là hắn đã gặp được người cường đại nhất, hơn nữa người đến không có ý tốt, mặc kệ như thế nào, bất kỳ ai cũng đừng hòng mơ tưởng đã thương nàng!

Mặc dù Thánh Dạ không nói gì, nhưng lại với Cung Vô Y đứng một trái một phải ở bên cạnh Dạ Nhược Ly, vẻ mặt lạnh lùng ngưng mắt nhìn lão giả phá vỡ hư không, trên tuấn nhan không hề có ý sợ hãi.

"Sư phụ, chính là nữ nhân kia, Tiên Địa của chúng ta, chính là bị nàng hủy diệt."

Lúc mọi người đang nghi hoặc thân phận của lão giả, một tiếng nói tràn đầy oán hận chậm rãi vang lên ở trên bầu trời, chợt, dưới con mắt của mọi người, Thánh Thiên đi ra từ sau lưng lão giả, hung ác nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

"Hả?" Lão giả khẽ nhíu mày, mắt nhìn xuống mọi người ở bên dưới, ánh mắt tràn đầy khinh thường kia của lão, dường như với lão mà nói, hạ thấp thân phận để nhìn đám kiến hôi thấp kém này, là bọn họ đã tu luyện phúc khí từ kiếp trước.

"Chính là ngươi, phá hủy cơ nghiệp do lão phu một tay lập nên?" Ánh mắt của lão giả quét qua trên người những người còn lại, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, một cỗ uy áp cường đại lan tràn ra, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, "Lão phu cho ngươi một cơ hội, giao thần khí ra đây, lại tự kết liễu trước mặt lão phu, nếu không, lão phu nhất định sẽ để cho ngươi tan thành mây khói, chết không có chỗ chôn!"

Theo ý lão giả, mình chẳng những hạ thấp thân phận tới gặp đám kiến hôi, lại càng phải lưu toàn thân cho nàng, đã thể hiện sự khoan hồng độ lượng của lão, nàng nên cảm tạ ân đức, lập tức kết liễu tính mạng của mình, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất cho song phương.

Về phần thần khí này, chính là nhân loại, lại có tư cách gì có được? Chỉ có thần, mới xứng sử dụng thần khí.

Cung Vô Y vỗ vỗ tay Dạ Nhược Ly, hồng y tung bay ở trong gió, hân hoan ngược mắt lên, mâu quang âm trầm quăng về phía lão giả: "Ta mặc kệ người là người nào, muốn động nữ nhân của ta, cũng nên hỏi xem một chút ta có đồng ý hay không!"

Không ngờ rằng lại có người dám nói chuyện với lão như vậy, trên mặt lão giả xẹt qua một tia kinh ngạc, vậy mà, sau khi lão nhìn thấy rõ thực lực của người nói chuyện, khinh thường trong hai tròng mắt càng sâu.

"Huyền Thánh đỉnh phong? Lão phu không thể không thừa nhận người là một thiên tài, chẳng qua, cũng xin người nhận thức rõ ràng, người đây là đang nói chuyện với người nào, hôm nay bất kỳ ai ở nơi này chống lại ý chỉ của thần linh, giết không tha!"

"Ầm!"

Sát khí nồng đậm ầm ầm bộc phát ra, bao phủ cả bầu trời, trong cổ sát khí này, trừ ba người Dạ Nhược Ly ra, trên khuôn mặt những người còn lại đều lộ ra vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi.

Thần? Lão mới vừa nói, mình là thần?

Trời ạ, quả thật giống như bọn họ suy đoán, lão giả này không ngờ lại chính là thần tồn tại trong truyền thuyết.

Tên Thánh Thiên khốn kiếp kia, lúc nào có quan hệ với thần? Nếu như có Huyền Thần can thiệp, như vậy hôm nay, bọn họ sẽ mất mạng như thế sao?

Dù sao ở trong suy nghĩ của những người này, Huyền Thần hoàn toàn là cường giả trong truyền thuyết, có thể không chế cuộc sống của mọi người, Huyền Thần muốn giết người, tuyệt đối không người nào có thể chạy trốn.

Cúi xuống nhìn biểu tình trên khuôn mặt của mọi người, khóe miệng lão giả câu lên nụ cười đắc ý.

Ở phiên vị diện Phong Vực có vô số cường giả, thực lực của lão chỉ là thấp kém nhất, nhưng ở Huyền Vũ Đại lục thì không giống vậy, ở chỗ này, lão chính là tồn tại chí cao vô thượng, nên hưởng thụ sự tôn trọng cùng kính sợ của mọi người.

"Vậy thì thế nào?" Cung Vô Y cười lạnh một tiếng, một mình ngăn ở trước người Dạ Nhược Ly, vẻ mặt càng lúc càng âm trầm, trong mắt phượng xẹt qua một mảnh huyết quang tàn nhẫn, "Nếu như ngay cả nữ nhân của mình đều không thể bảo vệ, ta liền không xứng làm nam nhân của nàng, bất kỳ ai muốn động nàng, mặc kệ là ai, chết!"

"Ha ha ha!" Tựa hồ như là nghe được một chuyện rất buồn cười, lão giả ngửa đầu cười lớn, tiếng cười của hắn tràn đầy khinh thường, nghiêm nhiên không để lời nói của Cung Vô Y vào mắt, "Những người phạm tặc các ngươi, cuồng vọng như thế, hôm nay, lão phu liền để cho các ngươi biết, cái giá phải trả cho chuyện không có thực lực cũng dám ngông cuồng như thế!"

Dứt lời, lão giả giơ bàn tay lên, một thanh trường mâu* rơi vào trong lòng bàn tay của lão, khí thể toàn thân cũng không hề để lại mà bộc phát ra hoàn toàn, bao trùm cả bầu trời.

*trường mâu: cây giáo, cây thương

Mạnh, mạnh đến không thể địch nổi...

Dưới uy áp này, cho dù là Thương Quỳnh cũng không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chăm chú vào lão giả trong hư không, trong lòng tràn đầy chấn động.

Mặc dù đối tượng chịu chủ yếu chính là Dạ Nhược Ly, thế nhưng, tại lúc lão giả sắp thả ra toàn bộ uy áp, trong Thanh Minh Phủ, truyền đến một tia khí tức nhàn nhạt, thay nàng hóa giải uy áp này.

Dạ Nhược Ly hiểu rõ, đây là do Phong Thần đang giúp nàng, nếu tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp...

Bỗng nhiên, nàng tựa hồ quyết định, ngẩng đầu nói: "Yêu nghiệt, Thánh Dạ, Thiên Lưu, ba người các người giúp ta kiên trì trong chốc lát, có lẽ, ta sẽ có biện pháp giải quyết."

Thiên Lưu hơi ngần ra, trên khuôn mặt phấn điêu ngọc trác thoáng qua vẻ khó hiểu, nhưng nàng không hỏi gì cả liền gật đầu đáp ứng.

Nhiều mảy chỉ một lát, Dạ Nhược Ly vẫn là không yên lòng, liền thông qua linh hồn liên lạc với hai linh đồng, lúc nàng giơ tay ra, trên tay nhiều thêm ba vũ khí thần khí sắc bén.

"Là thần khí!" Lão giả trợn to hai mắt, vô cùng kích động làm cho cả người lão run rẩy không thôi, hai mắt tham lam nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, "Nữ tử này lấy ở đâu ra vận khí tốt như vậy, có được ba thần khí, chẳng qua, vận khí của ta dường như cũng không tồi, bởi vì rất nhanh, ba thần khí này sẽ thuộc về ta, ha ha ha..."

Giao thần khí cho ba người, Dạ Nhược Ly thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó, nàng liền muốn luyện chế đan dược giúp Huyền Thánh đột phá.

Thánh Thiên nhìn Dạ Nhược Ly, cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe lên, liền biến mất sau lưng lão giả.

Nghe nói nữ tử này rất nặng tình nghĩa, để cho nàng chết quả thực là quá dễ dàng, hẳn phải bắt được thân nhân của nàng, ở trước mặt nàng, giết từng người một, chắc hẳn sẽ rất sáng khoái.

Mặc dù Dạ Nhược Ly thấy Thánh Thiên rời đi, cũng không có ngăn cản, chỉ vì nàng đã sớm ra lệnh cho Lâu gia, sau này bất kể Thương Khung Giới xảy ra chuyện gì, nhiệm vụ của bọn họ, chính là bảo vệ người nhà của nàng, không cần để ý tới những chuyện còn lại.

Cho nên, Thánh Thiên có ý nghĩ này, nhất định không chiếm được chỗ tốt gì, nói không chừng còn có thể mất mạng.

"Hô!" Hít sâu một hơi, Dạ Nhược Ly khẽ trở tay, Long Phượng Thần Đỉnh liền xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng, ở dưới ánh mặt trời lờ mờ, tỏa ra quang mang khí phách thần thánh.

"Đan Đỉnh?" Lão giả sững sốt một chút, thần sắc hơi thu liễm, tự lẩm bẩm, "Chẳng lẽ nữ tử này, còn là Luyện Đan Sư hay sao? Cho dù là Phong Vực, Luyện Đan Sư cũng cực kỳ thưa thớt, mà ta nghe nói, năm trăm năm trước, đệ nhất Luyện Đan Sư Phong Vực, được tán dương là có hy vọng đột phá tới Siêu Thần phẩm Phong Thần đại nhân mất đi tung tích, Luyện Đan Sư lại càng thêm thưa thớt, nữ tử này, thế nhưng lại biết luyện đan?"

Sững sờ chỉ một lát, lão giả liền phục hồi tinh thần lại, khinh thường cười lạnh nói: "Vậy thì thế nào? Mặc dù nàng là Luyện Đan Sư, cũng tuyệt đối không có cách nào gây ra uy hiếp với ta."

Đừng nói lão, cho dù là Thương Khung Giới, cũng không ai tin tưởng, Dạ Nhược Ly có thể xoay chuyển tình thế.

Chẳng qua, Cung Vô Y lại rất tin tưởng không hề nghi ngờ Dạ Nhược Ly, hẳn có lòng tin, nữ nhân hẳn yêu nhất định có phương pháp giải quyết. Mà trừ Cung Vô Y ra, cũng chỉ có Thánh Dạ ôm lấy lòng tin như vậy.

"Một đám kiến hôi, cũng dám làm kẻ địch của lão phu, lão phu sẽ để cho các người biết, kết cục phải nhận của người không nghe theo mệnh lệnh lão phu!"

Giờ trường mâu lên, vô số làn gió hội tụ ở đầu mũi nhọn, lão giả cười lạnh đưa mắt nhìn đám bọ chết rất buồn cười ở trong mắt lão, hung hăng quăng một cái, lập tức, một đạo gió lốc vô cùng uy mãnh công kích về phía ba người.

Nhưng lão giả vẫn xem thường uy lực của thần kiếm, mặc dù chênh lệch thực lực giữa bọn họ rất lớn, thế nhưng, ba Huyền Thánh cường giả, trong đó còn có một đỉnh phong, hơn nữa ba thanh thần kiếm, trước sau không thể san bằng chênh lệch, nhưng chênh lệch cũng không có quá lớn.

Dần dần, lão giả thu hồi khinh thường trong lòng, càng đánh thì trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Đây chính là uy lực của thần kiếm? Nếu như hẳn có thể đạt được thần kiếm, sợ là cũng có cái năng lực đánh với Thần Vương một trận. Vậy mà, thần kiếm đều bị những người này khế ước, chỉ có giết bọn họ, mới có thể đoạt được thần kiếm.

Tham lam trong hai mắt càng sâu hơn, lão giả gắt gao nhìn chăm chăm vào thần kiếm trong tay bọn họ, tựa hồ như thần kiếm này đã thành vật thuộc về bản thân lão.

Người ngoài không có cách nào nhúng tay vào trận chiến hiện giờ, cho dù thân là Huyền Thánh cường giả, nếu không phải là có lực bộc phát ra như Thánh Dạ, thực lực của Thiên Lưu và Cung Vô Y, cũng liền bị lão giả giết ngay trong nháy mắt.

"Ầm!"

"Bang bang!"

Bên trong Đan Đình, truyền đến tiếng va chạm.

Từ lúc bắt đầu luyện chế đến thời khắc này. Thời gian gần như chỉ trong chốc lát, nhưng với Dạ Nhược Ly mà nói, lại dài như cả một thế kỷ.

Nàng chẳng quan tâm lau đi mồ hôi trên trán, vươn tay cầm lấy đan dược, trong khoảnh khắc nàng xoay người, một bàn tay đã ngay trước mắt, mang theo cuộn cuộn sát khí hung hăng đánh về phía Dạ Nhược Ly.

Lão giả cảm nhận được Huyền khí tinh khiết của đan dược trong tay Dạ Nhược Ly, chẳng biết tại sao, mấy viên đan dược này cho lão một cảm giác rất nguy hiểm, vì vậy, liền bỏ lại đám người Cung Vô Y, trước tiên đánh chết nữ tử này.

"Nữ nhân!"

Khuôn mặt tuần tú đại biến, Cung Vô Y chỉ cảm thấy một cổ hít thở không thông đau đớn, trong mắt phượng âm lãnh hiện ra huyết quang đỏ tươi, hần liễu mạng xông về phía Dạ Nhược Ly...

Cho dù là chết, thì chết cũng nên là hãn, tuyệt đối không thể để cho nàng có chút nguy hiểm nào!

Dạ Nhược Ly lạnh lùng nhìn chăm chăm vào lão giả đột nhiên công kích bất ngờ, bàn tay lạng lẽ đặt lên Lôi Đình kiếm, trong khoảnh khắc lúc nàng rút Lôi Đình kiếm ra, một bóng người thoáng qua, ngăn ở trước người của nàng.

Bàn tay già nua đột nhiên duỗi vào trong lồng ngực của nam tử, trực tiếp làm rách bụng, khuấy động ở bên trong một vòng mới rút tay ra.

Hắc y tung bay ngay trước mặt, Dạ Nhược Ly ngừng mắt nhìn nam tử chậm rãi ngã xuống đất, kinh ngạc nói: "Hoàng Viêm Thương, người... vì sao người lại..."

Vì sao hắc lại cứu nàng? Vì sao cứu nàng, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn kỹ Hoàng Viêm Thương.

Hoàng Viêm Thương không nói gì, chỉ dùng dư quang liếc nhìn Cung Vô Y vội vàng chạy tới, khóe miệng chậm rãi câu lên một chút ý cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Dạ Nhược Ly, hai tròng mắt đen của hắc chậm rãi nhắm lại, đến chết, khóe môi vẫn câu lên nụ cười mỉm thản nhiên như cũ.

Cung Vô Y, coi như người có thể có được nàng thì thế nào? Cuối cùng vì nàng mà chết, lại là ta, đời này của nàng, quyết sẽ không quên ta, mà ta, cũng sẽ không để cho người vui sướng có được nàng như vậy.

"Tiểu Dạ Nhi, nàng không có việc gì thật tốt quá."

Cung Vô Y đuổi cánh tay ra, ôm chặt lấy nữ tử trước mặt, tựa hồ như sợ rằng, nếu buông tay ra, sẽ không thể ôm nàng nữa.

Nỗi thống khổ mất đi nàng, hắc hoàn toàn không thể chịu đựng được, nếu trên đời ít đi một Dạ Nhược Ly, liền quyết sẽ không tồn tại Cung Vô Y, hiện giờ, hắc chỉ nguyện sống vì một mình nàng, mà chết...

Chợt, ánh mắt rơi vào trên người Hoàng Viêm Thương, Cung Vô Y khẽ thở dài một hơi, trong mắt phượng hiện ra một tia cảm kích.

Hoàng Viêm Thương cuối cùng nở nụ cười, để cho hắc hiểu được ý tứ muốn giải bày của hắc, cũng mặc kệ Hoàng Viêm Thương tính kế hắc thế nào, ít nhất cũng là vì Dạ Nhược Ly mà chết, điều này chắc chắn sẽ không thay đổi.

Thoát khỏi cái ôm của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly tiến lên dò xét hơi thở của Hoàng Viêm Thương, sau khi phát hiện hắc đã không còn sinh cơ nữa, trên khuôn mặt hiện vẻ phức tạp.

"Chết rồi."

Vào thời khắc này, Dạ Nhược Ly cũng không biết, trong lòng có cảm xúc thế nào đối với Hoàng Viêm Thương.

Chẳng qua Hoàng Viêm Thương muốn nhờ vào đó để phá hư quan hệ của hai người, sợ rằng khoảng cách vẫn còn quá xa... Thế nhưng vô luận là Cung Vô Y, hay là Dạ Nhược Ly, cũng đều tha thứ về những việc mà hắc đã từng làm.

Ở tại chỗ này, sau lưng nổi gió lên, Dạ Nhược Ly chợt xoay người, nâng lên Lôi Đình kiếm ngăn cản công kích bất ngờ của lão giả.

"Oanh!"

Bàn tay của lão giả rơi vào trên thân Lôi Đình kiếm, trong phút chốc, Dạ Nhược Ly đột nhiên lui về phía sau, nàng không kịp nói thêm gì nữa, vội vàng nuốt đan dược trong tay.

Thấy vậy, lão giả hơi ngẩn ra, sau đó giơ tay phải cầm trường mâu lên, dùng sức ném về phía Dạ Nhược Ly.

Lúc trường mâu lướt qua, nổi lên một trận gió lớn, Dạ Nhược Ly đang đột phá không thể nào phản ứng, trong lúc vô cùng nguy nan, một bộ hồng y xẹt qua, dừng lại trước mặt Dạ Nhược Ly.

Thanh kiếm màu đỏ, tựa hồ như huyền hóa thành một đầu Hỏa Long, khí thế uy mãnh hung hăng vọt tới trường mâu đang bay đến.

"Ừng ừng!"

Trong nháy mắt vũ khí đụng nhau, bộc phát ra khí thế cường đại thổi quét cả Thánh Huyền sơn, ngọn núi phía xa xa chợt sụp đổ, bụi bặm tràn ngập che kín bầu trời, mờ mịt u tối cả một vùng...

Thế nhưng, sau đó lại càng làm cho người ta kinh ngạc, Dạ Nhược Ly được Cung Vô Y bảo hộ phía sau, sau khi nuốt viên đan dược đó, liền đột phá dưới ánh mắt trừng lớn của mọi người.

Đan dược có thể để cho Huyền Thánh đột phá, thực lực của nữ tử này, quả thực là dễ dàng nhìn thấy, cho dù là lão giả cũng không khỏi giật mình.

"Không được, hai người trẻ tuổi này, cũng quá nguy hiểm, hôm nay nhất định phải chém giết bọn họ ở đây, nếu không thì hậu họa vô cùng!" Ánh mắt chợt lóe lên, trên người lão giả càng phát ra sát khí nồng nặc.

Nhưng không đợi lão giả động thủ, Dạ Nhược Ly liền ném đan dược cho Thánh Dạ cùng Thiên Lưu.

"Hồng rồi!" Thần sắc lão giả đại biến, cũng đã không kịp ngăn cản nữa, đến giờ phút này, lão mới có thể nghiêm túc đối đãi đám kiến hôi vốn không được lão để ở trong mắt.

"Yêu nghiệt, kẻ địch này, chúng ta liên thủ đối phó," Dạ Nhược Ly quay đầu qua, khẽ mỉm cười, sắc mặt hiện giờ tràn đầy kiên định, "Ta tin tưởng, chúng ta liên thủ, sẽ không có kẻ địch nào có thể chiến thắng chúng ta."

Cung Vô Y rũ mắt xuống, tràn đầy thâm tình nhìn chăm chú vào nữ tử bên cạnh, khóe môi giương lên, mỉm cười cùng cười một tiếng: "Có thể cùng với nương tử đối kháng kẻ địch, vi phu cảm thấy rất vinh hạnh."

Khóe miệng co rút, Dạ Nhược Ly không ngờ tới, vào loại thời điểm này, yêu nghiệt này còn nhàn rỗi nói ra lời như thế.

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, Thánh Dạ nhìn về phía đôi bích nhân kia, trong đồng tử lạnh lùng màu lam xẹt qua quang mang khác thường.

"Coi như các người đều có thần khí, cũng sẽ không là đối thủ của lão phu."

Lão giả hừ lạnh một tiếng, mặc dù lão bắt đầu coi trọng đám kiến hôi này, nhưng lại không tin, chỉ bằng vào những người phạm tặc này, cũng có năng lực giết thần sao, việc này có khác gì với việc con kiến cường gian con voi đâu?

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đưa mắt nhìn nhau, một trước một sau bao vây lão giả lại, mà Thiên Lưu cùng Thánh Dạ sau khi đột phá, còn lại là đứng hai bên trái phải của lão giả.

Có Dạ Nhược Ly gia nhập, lại thêm hai người mới đột phá, tình hình chiến đấu đã xảy ra thay đổi rất lớn...

Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm cuộc chiến đấu giữa hai bên, những người Thương Khung Giới lại một lần hoài nghi thị giác của mình xảy ra vấn đề, nếu không thì, vì sao Huyền Thần cường giả, lại không làm gì được những Huyền Thánh này?

"Chết tiệt!"

Dưới sự vây công của bốn người, lão giả cũng không chiếm được ưu thế, hơn nữa còn có chút chật vật.

Mà sự chênh lệch duy nhất của hai bên, Huyền Thần có thể phi hành trên không trung, Huyền Thánh lại chỉ có thể dừng lại nhất thời trên không trung, nếu không phải là như thế, bốn người đều có thần khí, có lẽ có thể ép lão chật vật hơn nữa.

"Làm sao phiến Đại lục này lại có nhiều yêu nghiệt như thế? Không được, tiếp tục như vậy, ta rất khó chế phục bọn họ, thật sự chẳng lẽ phải dùng đến Huyền Kỹ ta đạt được trong di tích kia sao? Thế nhưng ta chưa bao giờ sử dụng chiêu thức đó, không biết sẽ để lại di chứng gì..."

Ánh mắt chợt lóe lên, lão giả vừa ngăn cản công kích, vừa suy tư tự hỏi.

Một lúc lâu sau, lão dường như đã quyết định, trong mắt dần dần hiện ra một tia ngoan ý: "Bây giờ đã không thể quản được nhiều như vậy nữa rồi, huống chi, dù để lại di chứng có nặng hơn nữa, cũng còn hơn mất hết thể diện cùng uy nghiêm ở trước mặt đám kiến hôi này."

Ngăn cản công kích của Thiên Lưu, lão giả lui về phía sau hai bước, bỗng nhiên, thân thể của lão bộc phát ra một cỗ khí tức càng cường đại hơn lúc nãy, lúc khí tức kia bao phủ xuống, trừ mấy người Dạ Nhược Ly, những người còn lại trực tiếp nằm úp sấp trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Ha ha ha, đều đi chết đi, tất cả các người đều đi chết đi cho ta..." Trong mắt lão giả hoàn toàn đỏ ngầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đám người Dạ Nhược Ly, "Đấu với ta, các người còn chưa có tư cách này!"

Tất cả mọi người đều không biết trên người lão giả đã xảy ra biến cố gì, tại sao lão lại như hai người khác nhau với lúc vừa rồi?

"Chết đi cho ta!"

Bàn tay khổng lồ hung hăng đánh về phía Dạ Nhược Ly, tốc độ của lão quá nhanh, đến nỗi Dạ Nhược Ly hoàn toàn không có cách nào né tránh.

Chợt, có hai tay lôi kéo nàng vào trong ngực, Dạ Nhược Ly hơi ngấn ra, ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là một dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế, trong khoảnh khắc nhìn thấy dung nhan này, tuyệt vọng bỗng nhiên sinh ra.

"Yêu nghiệt, không cần!"

Nỗi thống khổ lan khắp toàn thân, chỉ trong nháy mắt sắc mặt của Dạ Nhược Ly tái nhợt, khuếch tán ra sự phẫn nộ cùng bi thương chưa bao giờ có, hóa thành thù hận hủy thiên diệt địa.

Nếu như yêu nghiệt xảy ra chuyện không hay gì, nàng chắc chắn sẽ làm cho cả toàn bộ Phong Vực bị hủy diệt!

Nhưng ngay tại thời khắc này, một tiếng nói đột nhiên xuất hiện, giống như cự thạch đánh vào trong lòng của mọi người, gợi lên tầng tầng gợn sóng...

"Xem ra lần này, ta không xuất hiện không được, có ta ở đây, bản thân ta cũng muốn nhìn một chút, là người nào lớn mật như thế, ngay cả đệ tử của ta cũng dám đả thương!"

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 34: Phong Thần Cường Đại

Edit: Preiya

Mây đen giăng đầy khắp bầu trời, sau khi tiếng nói này rơi xuống, bên cạnh Dạ Nhược Ly không một tiếng động liền thêm một bóng người, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu xuất hiện nào.

Làn gió thổi qua, tóc đen bay nhẹ, váy lụa màu trắng khẽ phiêu đảng ở trong gió, nữ tử giống như cưỡi thiên huyền nữ, thoạt nhìn trên thân thể mềm mại mỏng manh, tản ra một cỗ lực lượng mênh mông như tinh không.

"Người là người nào?" Lão giả khẽ nhíu mày, chẳng biết tại sao, hắn lại cảm nhận được khủng hoảng đến tâm trên người nữ tử này, hơn nữa, nàng cho người ta cảm giác không phải là nhân loại, cũng không phải là Huyền thú...

Linh Hồn Thế?

Đột nhiên run lên, lão giả vội vàng lắc đầu một cái, vì ý nghĩ của mình mà cảm thấy buồn cười.

Mọi người đều biết, linh hồn và thân thể làm thành nhất thể, sau khi thân thể tử vong, linh hồn cũng sẽ theo đó mà tiêu vong, trừ phi có thần khí đủ điều kiện để cho linh hồn sinh tồn, trong khoảnh khắc vừa tử vong liền nhanh chóng dời đi linh hồn, mới có thể bảo tồn.

Nhưng điều này có thể sao? Phải biết rằng, trong rất nhiều thần khí, cho dù là xuất hiện trăm cái vũ khí chiến đấu, cũng sẽ không có một thần khí nào để cho linh hồn sinh tồn.

Dù là Phong Vực, loại thần khí này cũng khó có thể tới tay, huống chi là ở phiên vị diện cấp thấp này?

Chẳng qua không trách được, nữ tử trước mắt rất là cường đại, chẳng lẽ, nàng cũng là Huyền Thần? Lúc nào thì, trừ lão ra, còn có Huyền Thần khác giáng lâm đến phiên Đại lục này?

"Sư phụ, cứu ta..."

Lúc lão giả đang vô cùng suy tư, bên cạnh truyền đến một tiếng la kinh hoảng, lúc lão quay đầu lại, liền nhìn thấy đệ tử của mình rất chật vật bị một vị lão giả xách trên tay, chột lão giả hung hăng vứt hẳn xuống trên mặt đất.

"Thiếu chủ," sau khi hắc bào lão giả vứt Thánh Thiên xuống, về mặt cung kính đi tới trước mặt Dạ Nhược Ly, ôm quyền, nói, "Người này lẫn vào Thánh Huyền sơn, muốn hạ thủ bắt lấy người trên Thánh Huyền sơn, chỉ là đã bị ta bắt sống rồi."

Mặc dù hai người đều là Huyền Thánh đỉnh phong, nhưng một người trong đó đã đột phá hơn trăm năm, người còn lại cũng chỉ là mới vừa đột phá thôi, huống chi trong Thánh Huyền sơn còn có một đám Huyền Thánh Lô gia, vì vậy muốn bắt sống một Huyền Thánh đỉnh phong, cũng sẽ không quá khó khăn.

"Ừ," Dạ Nhược Ly nhàn nhạt gật đầu, liền dời tầm mắt về phía lão giả, một tia sát khí thoáng qua trong mắt, nhưng nàng vẫn vô cùng kiềm chế, nói với Phong Thần bên cạnh, "Giúp ta một việc."

"Người muốn ta giết hắn thay người?" Phong Thần khẽ nhú mào, vân đạm phong khinh nói ra, "Coi như người không nói, ta cũng sẽ giết hắn, ta cũng không muốn đệ tử mà ta thật không dễ dàng mới thu được, chết ở trong tay thứ đồ bỏ đi này."

"Hí!"

Mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía nữ tử bên cạnh Dạ Nhược Ly.

Trừ Cung Vô Y và hắc bào lão giả ra, không người nào biết thân phận cùng thực lực của nữ tử này, cho nên vào giờ phút này bọn họ đều nghĩ, nữ nhân này rốt cuộc là ai, ngay cả Huyền Thần cũng không để vào mắt?

"Hừ, cho dù người cũng là thần, muốn giết ta, cũng không có dễ dàng như vậy."

Sắc mặt lão giả chợt biến đổi, mâu quang lúc nhìn về phía Phong Thần càng ngày càng âm u, bàn tay không khỏi lạnh lẽo tụ tập Huyền lực...

Cái gì? Nữ nhân này cũng là Huyền Thần?

Mọi người đều bị lời của lão giả dọa sợ đến mức mơ hồ không rõ, khó trách nàng sẽ có thiên phú cường hãn như thế, thì ra là sau lưng lại có một Huyền Thần giúp đỡ, nếu như bọn họ có thể bái Huyền Thần làm sư phụ, thành tựu sợ rằng cũng không thấp.

Nếu Phong Thần nghe được lời nói trong lòng mọi người, chắc chắn sẽ cảm thấy oan uổng, bởi vì thành tựu của Dạ Nhược Ly từ trước tới nay, không có bất cứ liên quan gì tới nàng, nàng cũng chỉ là mới biết đến Dạ Nhược Ly ba năm trước đây thôi.

"Huyền Thần? Làm sao lại như vậy?"

Trên tuần nhan chột xanh mét, Thánh Thiên lui về sau hai bước, ánh mắt dò dẫm nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly.

Hắn cho là, chỉ có mình được gặp qua Huyền Thần, bởi vì liên quan tới mình, đám người kia mới có thể gặp được Huyền Thần trong truyền thuyết, như thế bọn họ sẽ chết mà không oán.

Nhưng là, ai có thể nghĩ tới, sau lưng nữ tử này, liền có một sư phụ Huyền Thần...

Nghĩ đến lúc trước tự cho là đúng, Thánh Thiên ỷ vào da mặt mình dày, cũng cảm thấy một trận xấu hổ, mà còn là phát ra hoảng sợ từ nội tâm lại càng xấu hổ nhiều hơn.

"Ha ha, năm trăm năm rồi, ta rời khỏi Phong Vực năm trăm năm, hôm nay ngay cả một Thần Tướng nho nhỏ cũng đều ngông cuồng như thế, chẳng lẽ năm trăm năm qua, thế nhưng Phong Vực lại sa sút đến bước này? Xem ra thật sự không thể sánh bằng Thần Chi Đại lục."

Thần Tướng?

Trong nội tâm Dạ Nhược Ly khẽ động, chẳng lẽ đây là cấp bậc phân chia Huyền Thần? Vậy sau Thần Tướng, lại là cấp bậc gì? Còn có Thần Chi Đại lục lại là địa phương nào? Chỉ là nghe danh tự này, cũng nên biết đây là Đại lục của thần.

"Năm trăm năm? Người là cường giả năm trăm năm trước?" Lão giả lập tức sững sờ, trong mắt xẹt qua một tia kinh hoàng, "Người nói láo, làm sao người có thể sống lâu như vậy? Người chỉ là đang đe dọa thôi, làm sao lão phu có thể mắc mưu của người? Lão phu mặc kệ người là ai, tất cả đều đi chết đi cho lão phu!"

Lão giả hoảng sợ, giống như đã điên rồi, một đầu tóc bạc trắng dựng thẳng lên, trường mâu trong tay liền mạnh đánh về phía Phong Thần.

Lão đây là hoàn toàn theo bản năng, một khi bị kinh sợ, tay chân liền không nghe theo sự kiểm soát của đầu óc...

Dù sao lão tấn thăng thành Thần Tướng, chẳng qua cũng chỉ là hơn trăm năm thôi, làm sao có thể so sánh với người đã sống năm trăm năm? Hơn nữa, nàng là nói, năm trăm năm trước nàng rời khỏi Phong Vực, ai biết nữ tử này rốt cuộc là lão quái vật sống bao nhiêu năm, trước khi rời khỏi Phong Vực, thực lực của nàng hẳn là rất mạnh.

Mặc dù với cường giả tại Phong Vực mà nói, năm trăm năm cũng không phải là rất lâu, cũng giống như là loại nhân vật như Thái thượng Trưởng lão Lâu gia vậy, cũng sống lâu như vậy, nhưng đừng quên, bản thân cường giả Phong Vực thì có hoàn cảnh tu luyện ưu hậu, hoàn toàn bất đồng với loại người từ Huyền Vũ Đại lục tiến vào Phong Vực như lão.

Trừ phi là cái loại người đó tu luyện như phế sài, nếu không, cho dù là người có thiên phú cực kém, năm trăm năm cũng đủ để thăng lên Thần Vương, thậm chí còn sẽ cao hơn...

Chính là bởi vì loại sợ hãi này, lão mới sẽ không chịu khống chế như thế.

Chợt, lão giả chỉ thấy nữ tử ở chỗ không xa lộ ra một nụ cười mỉm quỷ dị, nàng chỉ là duỗi ngón tay ra, khẽ điểm điểm một chút...

Không khí chung quanh tựa hồ như bị dừng lại, lão giả chợt cảm thấy khó thở, nét mặt già nua chợt đỏ bừng, trong khoảnh khắc lão cho là mình sẽ hít thở không thông mà chết, ở nơi xa xa một đạo ánh sáng từ từ khuếch đại ở trong đồng tử của lão giả...

Oanh một tiếng, cả tòa Thánh Huyền Sơn đều chìm vào trong đó, quang mang cường đại thôn diệt thân thể của lão giả, mà chỉ trong thời gian oanh động ngắn ngủi, Thánh Huyền sơn lại trở về yên tĩnh như trước.

Từng cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua, lá cây chậm rãi rơi xuống đất, trong sân là một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú vào chỗ lão giả bị thôn diệt, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn từ trong biến cố vừa rồi.

Nếu như không phải là nơi này còn lưu lại dấu tích chiến đấu, có lẽ tất cả mọi người sẽ cho rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Chết rồi?

Cái đó chỉ thuộc về tồn tại trong truyền thuyết, được mọi người coi là chân thần Huyền Thần cường giả, liên cú dễ dàng chết như vậy? Đây... chuyện này con mẹ nó cũng quá cường đại.

Hôm nay Thánh Huyền sơn, có rất nhiều người được mời tới đây tham gia hôn lễ, một màn hôm nay, giống như là khắc sâu vào trong lòng đám người đó, mà Thương Khung Giới, qua ngày hôm nay, không thể nghi ngờ là trở thành thánh địa trong lòng tất cả mọi người Huyền Vũ Đại lục.

Mà so sánh với Phong Thần ra sân sau, thực lực cùng năng lực chiến đấu của ba người Dạ Nhược Ly, Cung Vô Y, Thánh Dạ lại càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Cho dù lực lượng của Phong Thần làm người ta khiếp sợ, thế nhưng, mặc dù bề ngoài của nàng trẻ tuổi, cũng đã là lão quái vật mấy trăm tuổi rồi, nhưng đám người Cung Vô Y, cũng chỉ có hơn hai mươi tuổi mà thôi.

Hơn hai mươi tuổi Huyền Thánh cường giả, đây quả thực là nghịch thiên, nhất là Dạ Nhược Ly luyện chế ra đan dược để cho Huyền Thánh sinh ra đột phá, lúc này rõ ràng trở thành thần tượng trong lòng tất cả mọi người.

Trận chiến này, cũng để cho tầm nhìn của mọi người không hạn chế ở phiến Đại lục nhỏ nhỏ này nữa.

Hai địa danh Phong Vực, Thần Chi Đại lục này nhảy vào trong tai mọi người, làm dậy lên cơn sóng lớn trong lòng bọn họ, cũng để cho bọn họ hiểu rằng, "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên"* , nếu so sánh với cường giả ở hai phiến địa phương này, Huyền Vũ Đại lục cũng chỉ là tầng lớp thấp nhất thôi.

*Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: trên người còn có người, trên trời còn có trời ~ ý chỉ còn có người giỏi hơn, mạnh hơn

Hơn nữa, rõ ràng dường như là danh tiếng của Thần Chi Đại lục còn lớn hơn Phong Vực...

"Không, không thể nào!" Thánh Thiên lui về sau hai bước, hoảng sợ nhìn hết thảy chuyện xảy ra ở trước mắt hắn, thân thể không khỏi run rẩy, "Sư phụ, làm sao sư phụ có thể chết chứ? Ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có."

Một tầm mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Thánh Thiên, Dạ Nhược Ly mở ra bước chân, chậm rãi đi về phía đó, nàng giơ Lôi Đình kiếm trong tay lên, kiếm phong sắc bén nhắm vào Thánh Thiên, vô số lôi điện tụ tập ở trên thân kiếm, phát ra tiếng vang ùng ùng.

Khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bởi vì sợ hãi, mà khuôn mặt Thánh Thiên vặn vẹo.

"Người không thể giết ta, ta..."

"Ầm!"

Lời còn chưa nói xong, một tia lôi điện ầm ầm rơi xuống, trực tiếp chém hắn thành tro bụi.

Đường đường là Huyền Thánh đỉnh phong, lại bị nàng giết ngay trong nháy mắt, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, cũng may trải qua

chuyện mới vừa rồi, tâm cảnh của mọi người đều khá là bình đạm.

Đôi môi đỏ mọng giương lên, Cung Vô Y bước nhanh tới phía trước, duỗi cánh tay ra, kéo Dạ Nhược Ly ôm vào trong ngực, khẽ nhíu mày cười nói: "Ngày mai, chính là hôn lễ của ta và Tiểu Dạ Nhi, ta không hy vọng đến lúc đó có người nào vắng mặt."

Hai người bọn họ, nên ở trước mắt tất cả mọi người, hoàn thành một hôn lễ thật long trọng.

"Ngoài ra..." Ngừng lại một lát, tầm mắt Cung Vô Y quăng về phía Hoàng Viêm Thương, nụ cười dần dần thu lại, thở dài một hơi, "Giúp ta hậu táng long trọng cho hắn."

Ân oán trong dĩ vãng, cũng nên tan thành mây khói theo cái chết của Hoàng Viêm Thương, chỉ là, Hoàng Viêm Thương trước khi chết vẫn tính toán hắn một phen, đáng tiếc, hắn vĩnh viễn sẽ không hiểu được, tình cảm giữa hắn và Tiểu Dạ Nhi, đó là bất luận kẻ nào cũng không có cách nào phá hoại được.

Nghĩ đến ngày mai, hắn rốt cuộc có thể hoàn thành tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này, khoe môi lại bất giác nâng lên một nụ cười mê người...

"Nhược Ly muội muội, Vô Y, chúc mừng các người." Nam Cung Thần cười hai tiếng, bước nhanh đến phía trước, chẳng qua là lúc ánh mắt hắn nhìn về phía Cung Vô Y, lại có một tia ghen tỵ không rõ ràng.

Tiểu tử này, cũng quá may mắn đi, chẳng qua mình chỉ là bị lão già ném vào bể quan mấy năm, lúc trở ra, nàng liền bị tiểu tử Cung Vô Y này câu mất...

"Cung Vô Y, tiểu tử người không được khi dễ muội muội của Nam Cung Thần ta, nếu không thì, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người."

Nam Cung Thần vung quả đấm ra, đánh vào bả vai Cung Vô Y, trong giọng nói chứa đầy sự cảnh cáo.

Mặc dù hai người bọn họ quen biết từ nhỏ, nhưng nếu như tên khốn này dám để cho muội muội của hắn đau lòng, coi như đánh không lại hắn, cũng muốn liều mạng đánh một trận, nhớ tới thực lực của hai người, Nam Cung Thần lại có chút phiền muộn.

Người này là ai chứ? Tại sao có thể biến thái đến mức độ này? Không tính tới Cung Vô Y, dù sao hắn cũng là người thừa kế Thương Khung Giới, vậy mà, lúc đầu Nhược Ly cũng không có thân phận bối cảnh gì, làm sao nàng cũng có thể biến thái như vậy?

Trận chiến mới vừa rồi thật sự quá mức rung động lòng người, không phải là hắn có thể nhúng tay vào, vì vậy, lão già vẫn luôn liều mạng kéo hắn, không để cho hắn đi tới phía trước, nếu không sợ rằng hắn cũng sẽ bị giết ngay trong nháy mắt.

Nhớ ngày đó, hắn đã thề, muốn trở thành tiên phong cho nàng, vì nàng đánh trận đầu, vốn dĩ thực lực hiện giờ của hắn, làm sao có thể làm được? Cho nên, bất kể như thế nào, hắn nhất định phải càng thêm cố gắng tu luyện, cho đến khi có thể trở thành một tiên phong xứng chức.

Cung Vô Y khẽ nhíu mày, nắm lấy tay của Dạ Nhược Ly, mị hoặc nói: "Luôn chỉ có Tiểu Dạ Nhi khi dễ ta, làm sao đến phiên ta tới khi dễ nàng ấy? Tiểu Dạ Nhi, nàng thấy ta nói có đúng không?"

Nghe vậy, khóe miệng Dạ Nhược Ly co rút, có thể tưởng tượng ra hôn lễ ngày mai, nàng cũng có vẻ rất mong đợi...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 35: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Edit: Preiya

Dưới sự mong đợi của mọi người, hôn lễ hai người rốt cuộc cử hành đúng hạn, cũng không có bất kỳ trì hoãn nào bởi vì trận biến cố đột ngột phát sinh ngày hôm qua.

Theo lẽ thường, hai người đã bái đường, cũng coi là một đôi vợ chồng rồi, chẳng qua khi đó Dạ Nhược Ly bị Cung Vô Y tính kế, vì vậy cũng không tính, mà khi đó, Cung Vô Y cũng âm thầm thề ở trong lòng, từ đó về sau sẽ trả nàng một hôn lễ thịnh thế không bao giờ có.

Buổi hôn lễ này quả thật là không bao giờ có, hầu hết các thế lực lớn nhỏ trên khắp Đại lục đều được mời, cũng chỉ có những thế lực bất nhập lưu là không được mời.

Mà trên Đại lục, trừ hai người này ra, lại có ai có thể mời được nhiều thế lực như vậy?

Riêng về nhân số, liền có thể gọi là một buổi hôn lễ thịnh thế.

Bên ngoài đại đường, một bộ bạch y tung bay trong gió, nam tử đứng chấp tay sau lưng, mắt nhìn về phía đôi tân nhân đang đi vào đại đường, con người màu lam lạnh như băng trầm tĩnh như nước, cuối cùng là rời đi không quay đầu lại, dần dần biến mất ở dưới ánh trăng.

Chẳng qua là vào lúc này, cũng không có ai phát hiện ra hắn rời đi.

"Hừ, thật sự là tiện nghi cho tiểu tử này, lừa gạt tôn nữ bảo bối tốt của ta về mình."

Tuy rằng nói như thế, nhưng bất luận người nào cũng có thể nhận ra nụ cười trên mặt Bắc Ảnh Lạc, tôn nữ tế tốt như vậy, cũng không phải là có nhiều, miễn cưỡng coi như là xứng với tôn nữ của hắn.

Có thể thấy được mới mấy tháng ở Thương Khung Giới, từ trước đến giờ hắn luôn căm thù Cung Vô Y, cũng bị Cung Vô Y dần dần thu mua.

Bắc Ảnh Thần vỗ vỗ nhẹ nhàng vào tay Lam Hình, lưu luyến ngắm nhìn Dạ Nhược Ly, khẽ thở dài: "Nữ nhi lớn không giữ lại được, huống chi, phiến Huyền Vũ Đại lục này, cũng không phải là địa phương bọn họ nên lưu lại, dù sao Tiểu Ly Nhi cũng sẽ rời khỏi phiến Đại lục này, đi đến địa phương rộng lớn hơn, mà chúng ta có thể làm, vẫn chính là thay nàng bảo vệ phần cơ nghiệp này thật tốt, trở thành hậu thuẫn vĩnh viễn cho nàng."

Lam Hình khẽ mỉm cười, giữa hai hàng lông mày luôn có ưu thương ly biệt, nàng hiểu, hôn lễ đi qua, có lẽ Dạ Nhược Ly liền phải rời khỏi Huyền Vũ Đại lục, mà từ biệt, cũng không biết bao nhiêu năm...

"Lão tử tán thành lời nói của lão đầu kia, thật sự là tiện nghi tên hỗn đản này."

Chu Tước hung hăng trợn mắt nhìn Cung Vô Y, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy không vui, nhưng mà đây là Dạ Nhược Ly lựa chọn, coi như trong lòng hắn có bao nhiêu không vui hơn nữa, cũng sẽ không làm ra loại chuyện phá hư hôn lễ nhằm chán này.

So sánh với Chu Tước, ba thú còn lại cũng khá bình tĩnh, Bạch Hổ là tính tình nghe theo, mà Thanh Long cùng Huyền Vũ, vẫn là rất hài lòng cái tên Cung Vô Y này, ít nhất ưu tú hơn những tên nam nhân dối trá đã từng gặp qua ở ngàn năm sau.

Dưới ánh mắt chúc phúc của mọi người, Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly hoàn thành nghi thức bái đường, chột, hắc không chờ kịp nữa, liền ôm lấy eo Dạ Nhược Ly, sải bước đi về phía phòng tân hôn của bọn họ.

"Khụ khụ," nhìn thấy hai người rời đi, hắc bào lão giả đứng lên, ho khan hai tiếng, vẻ mặt tươi cười nói, "Chư vị, Thiếu chủ nhà ta, cũng chuẩn bị một phần lễ vật cho mọi người tới đây tham dự hôn lễ."

Nói tới đây, hắc bào lão giả dùng tay ra hiệu, lập tức có người lấy ra rất nhiều bình bình lọ lọ.

Khi thấy những bình bình lọ lọ kia, ánh mắt của mọi người không khỏi sáng lên, thậm chí trực tiếp nuốt nước miếng, vẻ mặt thèm thuồng nhìn chăm chú vào những bình bình lọ lọ kia.

Dùng bình ngọc chứa, chẳng lẽ là...

Rất nhanh, tiếng nói già nua của hắc bào trưởng lão vang lên giải trừ nghi ngờ cho mọi người.

"Những thứ trong bình này, đều chứa mười viên Thiên Tinh Đan, có thể làm cho cấp bậc từ Tinh Huyền Sư trở xuống đột phá hai cấp, Tinh Huyền Sư đột phá một cấp, ngoài ra còn có hai viên Phá Hoàng Đan, có thể khiến cho Huyền Hoàng đột phá một cấp."

"Bá!"

Vừa dứt lời, đám người kia trong nháy mắt nổ tung, đông đảo ánh mắt Huyền giả kích động nhìn chăm chăm những bình bình lọ lọ, mà các võ giả, lại tiếc nuối lắc đầu một cái, đan dược dành cho huyền giả, với bọn họ mà nói, không có một chút tác dụng nào.

"Dĩ nhiên, Thiếu chủ nhà ta suy tính chu đáo, tới tham gia hôn lễ cũng có rất nhiều võ giả, cho nên, mỗi một thể lực võ giả tới đây, có thể nhận được

mười viên Thiên Vũ Đan, cấp bậc từ Võ Hoàng trở xuống đều có thể đột phá hai cấp, nhưng không bao gồm Võ Hoàng, tiếp đó còn có hai viên Bách Thọ Đan, có thể gia tăng tuổi thọ lên trăm năm."

Mọi người đều biết, tuổi thọ của võ giả không dài bằng huyền giả, lại càng sẽ không theo cấp bậc tăng lên mà gia tăng tuổi thọ, điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao võ giả vĩnh viễn không bằng huyền giả.

Cho nên, nghe được lời của lão giả, tất cả võ giả cũng là kích động, ánh mắt thèm thuồng chăm chú nhìn chăm chăm vào hắc bào lão giả.

Trước ánh mắt nóng rực, hắc bào lão giả cảm thấy mình giống như là mỹ nữ bị lột hết y phục, đưa tới một đám sắc lang thèm thuồng, dù là tu vi và tâm tính của lão, cũng chưa nhận ra mặt già đã đỏ lên, vô ý thức lui về sau hai bước...

Thế nhưng Dạ Nhược Ly cũng sẽ không có lòng tốt tặng đan dược cho đám người kia, nàng làm như thế, cũng vốn là dự định đặt Huyền Vũ Đại lục vào trong thế lực của nàng, vì vậy, cho bọn họ nếm thử một chút ngon ngọt cũng là việc nên làm.

Lúc này, bên trong phòng tân hôn, ánh nến không ngừng lay động, chiếu rọi trong phòng một vùng sáng choang.

Cung Vô Y nhẹ nhàng vén hỉ khăn lên, tập trung nhìn chăm chăm vào nữ tử tuyệt sắc trước mặt, trong lòng bất giác trở nên kích động, hầu kết trợn lên trợn xuống một lần, tiếng nói trầm thấp khàn khàn, chậm rãi vang lên ở bên trong phòng tân hôn yên tĩnh.

"Tiểu Dạ Nhi, ta rốt cuộc hoàn toàn có được nàng rồi."

Từ lúc đầu mới biết nàng, tới ngày hôm nay, đã qua mười mấy năm, thế nhưng hần lại cảm thấy thoáng như là hôm qua, tựa hồ ở bên cạnh của nàng, thì có một cảm giác thời gian qua mau.

Chẳng qua, dọc theo con đường này, nữ nhân này lại trêu chọc rất nhiều tình địch cho hã, xem ra sau này phải coi chừng nàng thật chặt, tránh cho việc không chú ý một chút, liền đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu nàng tiếp tục trêu chọc những nam tử khác, phỏng chừng vạc dấm của hã sẽ nhấn chìm Huyền Vũ Đại lục.

Bàn tay vung lên, Cung Vô Y cởi áo ngoài ra, đôi môi đỏ mọng câu lên một nụ cười mê người.

Dạ Nhược Ly vuốt vuốt cằm, đánh giá từ trên xuống dưới một lần, chợt ánh mắt dừng lại trên tuấn nhan của Cung Vô Y: "Yêu nghiệt, vóc người chàng rất tốt."

"Đa tạ phu nhân khen ngợi," Cung Vô Y mỉm hoặc cười một tiếng, duỗi cánh tay ra, kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, tiến tới bên tai đối phương, giọng nói mang theo một tia mập mờ cùng trêu tức, "Phu nhân, nàng có còn nhớ rõ lời nàng đã từng nói không?"

Nghĩ đến lời cam đoan mình đã nói, Dạ Nhược Ly cười gượng hai tiếng: "Cái đó, yêu nghiệt..."

"Thế nào? Tiểu Dạ Nhi, nàng muốn đổi ý?"

Ngón tay thon dài nâng cái cằm Dạ Nhược Ly lên, Cung Vô Y dịu dàng in lên môi của nàng một nụ hôn, sau đó khẽ nheo mắt phượng lại, cực kỳ yêu nghiệt cười cười.

"Nàng cho là, hôm nay nàng còn có thể đổi ý sao? Cho nên, nàng vẫn là ngoan ngoãn theo ta đi."

Ngưng mắt nhìn dáng vẻ tươi cười giống như yêu nghiệt của Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly cuối cùng hạ quyết tâm, nói: "Không phải là đêm động phòng hoa chúc thôi sao, dù sao cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, chỉ là..."

Trong mắt chột lóe lên một tia sáng, Dạ Nhược Ly bắt lấy vạt áo trước ngực Cung Vô Y, dùng sức đẩy ngã hắn tại chỗ, sau đó lật người trở dậy, ngồi vào trên người Cung Vô Y.

"Ta không có thói quen bị người đè, luôn luôn chỉ có ta đè ép người khác, nếu chàng không muốn lại bị ta đập một cước, vậy thì chàng nên ngoan ngoãn theo ta đi."

"Phù phù!"

Cung Vô Y còn chưa kịp phản ứng, ngoài cửa chợt truyền đến một tiếng trầm đục.

Vẻ mặt lạnh lẽo, Cung Vô Y trong nháy mắt trở người, bàn tay vung lên, một đạo chưởng phong bén nhọn mãnh liệt thối quét về phía ngoài cửa.

Chưởng phong trực tiếp đẩy cửa phòng ra, thế mạnh như vũ bão đánh về phía đám người ngoài cửa, người bên trong phòng chỉ nghe được một tiếng "phịch", ngoài cửa liền truyền đến tiếng tức giận mắng chửi.

"Nhược Ly, người quản nam nhân của người đi, hắn muốn mưu sát sao?"

Mượn ánh trăng sáng tỏ, lúc này Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y mới nhìn thấy rõ, người ngoài cửa chính là ba người Hỏa Vũ Sa, Hàn Phong cùng Thanh Long, mà mới vừa rồi bị Cung Vô Y đánh trúng cổ tình là Hỏa Vũ Sa xui xẻo nhất.

Hàn Phong vốn định cứu giúp, nhưng tốc độ Huyền Thánh cường giả không cho hắn thời gian để phản ứng, chờ sau khi lấy lại tinh thần, Hỏa Vũ Sa đã bay ra ngoài.

"Ta đã thu lực," Khuôn mặt tuần tú của Cung Vô Y âm trầm, rét lạnh nhìn chăm chú vào ba người ngoài cửa, không có chút nào vừa yêu nghiệt vừa bao dung giống như lúc ở chung với Dạ Nhược Ly.

"Hiện tại, lập tức rút cho ta!"

Cho dù là ai trong lúc động phòng bị người khác đánh gãy, cũng sẽ không có sắc mặt tốt...

"Hừ, người qua cầu rút ván," Hỏa Vũ Sa miết miết miệng, trừng mắt nhìn Cung Vô Y, khi nhìn về phía Dạ Nhược Ly, ánh mắt chợt lóe lên, trêu tức cười một tiếng, "Nhược Ly, không ngờ tới, ở loại sự tình như vậy, người cũng vẫn cường thế bá đạo như thế, ha ha!"

Cười to hai tiếng, Hỏa Vũ Sa tiêu sái xoay người rời đi.

Chẳng qua trên trán của nàng rõ ràng là vẫn còn mang theo rất nhiều bụi bặm, nghiễm nhiên sau khi Dạ Nhược Ly nói ra lời kia, thì đột nhiên lão đảo mớ hồ ngã xuống đất tạo thành, nếu không như thế, sợ rằng Cung Vô Y đang vô cùng hưng phấn, quyết sẽ không phát hiện ra nàng.

Bàn tay vung lên, Cung Vô Y đóng cửa phòng lại, thu hồi ánh mắt, mập mờ cười cười: "Tiểu Dạ Nhi, chúng ta tiếp tục."

"Yêu nghiệt, trước đó, ta cần nói cho chàng biết một chuyện," Như là nghĩ đến cái gì đó, Dạ Nhược Ly từ trên giường ngồi dậy, sâu xa nhìn bầu trời đêm, nói, "Vốn là, ta dự định lúc gặp lại chàng ở Thương Khung Giới, liền nói ra tất cả về ta cho chàng biết, nhưng lại có quá nhiều chuyện, đến nỗi ta quên mất chuyện này."

Cung Vô Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nữ tử hãn yêu sâu đậm.

Theo từng lời Dạ Nhược Ly kể ra, hãn cuối cùng cũng biết, vì sao nữ tử này sẽ có vô số thủ đoạn, vì sao tuổi còn nhỏ, lại có thiên phú cường hãn như thế.

Nhưng càng nhiều hơn là sự đau lòng thương tiếc nàng, một mình phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của Dạ Gia.

"Tiểu Dạ Nhi," Cung Vô Y duỗi cánh tay ra, kéo Dạ Nhược Ly ôm vào trong ngực, "Sau này, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ cùng nàng vượt qua, ta cũng nguyện thay nàng gánh vác tất cả, đời này kiếp này, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa."

Dựa vào trong ngực Cung Vô Y, Dạ Nhược Ly cảm thấy chưa bao giờ an tâm như hiện tại, bất giác khẽ gật đầu một cái: "Được, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa, cho dù có là cường giả Phong Vực, chúng ta cũng phải cùng nhau đối mặt."

Cung Vô Y phất phất bàn tay, chưởng phong dập tắt ánh nến, hai người trở mình ngã xuống giường, sau đó lưu lại một cảnh xuân trong phòng...

Hôm sau, thời gian đã gần đến giữa trưa.

Bên trong Thanh Minh Phủ, dưới bầu trời màu xám tro, Phong Thần quan sát hai người đứng ở trước mặt nàng, trong mắt chứa đầy trêu tức, nói: "Chắc chắn, xem ra, tối hôm qua các người trôi qua cũng không tệ lắm nha, đến bây giờ mới rời giường, quả thật là mới nếm thử chuyện của phu thê, ha ha."

Xét thấy biểu hiện lúc đối diện nguy cơ, Cung Vô Y lấy tính mệnh mình ra bảo vệ nàng, Phong Thần cũng không còn căm thù hằn như vậy nữa.

Khóe miệng giật giật, Dạ Nhược Ly im lặng liếc mắt nhìn nàng một cái: "Chúng ta tới tìm người để hiểu một chút về tình huống Phong Vực cùng Thần Chi Đại lục, chắc hẳn không ai rõ ràng hơn người."

"Hả?" Nghe vậy, vẻ mặt Phong Thần không khỏi ngưng trọng, "Các người phải biết rằng, sau Huyền Thánh chính là Huyền Thần, nhưng Huyền Thần lại phân thành mấy cấp bậc, trong đó yếu nhất là Thần Tướng, sau đó

theo thứ tự là Thần Vương, Thần Hoàng, Thần Tôn, và Chí Tôn trong truyền thuyết, chỉ là hoàn toàn không có người nào đạt tới Chí Tôn, vì vậy vô luận là Phong Vực hay là Thần Chi Đại lục, cường đại nhất chính là Thần Tôn, mà cái đồ bỏ đi lần trước, thực lực của hắn chính là Thần Tướng."

Khẽ nhíu mày, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt hỏi: "Vậy còn người?"

"Ta?" Phong Thần cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, "Nếu như là lúc còn sống, cả Phong Vực, người có thể đả bại ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tiếc là, hiện giờ ta là trạng thái linh hồn, thực lực có thể phát huy ra chỉ tới Thần Vương đỉnh phong, chẳng qua, người cũng đừng hy vọng vào ta sẽ giúp người, không nói tới Phong Vực có vô số cường giả, ta cũng không thể thường xuyên rời khỏi Thanh Minh Phủ, hơn nữa chiến đấu một lần, cần tiêu hao linh hồn lực thật lớn, cho nên, trừ phi người gặp phải kẻ địch không thể đả bại, nếu không ta sẽ không ra tay."

Nói tới đây, Phong Thần liếc mắt nhìn Thanh Minh Phủ, mang trên mặt một tia kích động: "Nhưng cũng may Thanh Minh Phủ, chẳng những có thể bảo tồn linh hồn của ta, càng có thể khôi phục thực lực giúp ta, ta tin tưởng, cho dù là trạng thái linh hồn, ta cũng có thể khôi phục thực lực cường đại nhất lúc còn sống."

Đây cũng là một tin tức tốt, ít nhất ở Phong Vực, lại nhiều thêm một con bài chưa lật.

Nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nàng cũng sẽ không để cho Phong Thần tương trợ.

"Đúng rồi, ở Phong Vực, không thể nào sử dụng tiền tệ ở chỗ này của các người được, Phong Vực có một loại gọi là tinh thạch Thiên Linh Tinh, cũng tương đương với Kim Ngân Huyền Vũ Đại lục, chỉ là người không cần phải lo lắng, người cầm thần khí đi bán đấu giá, liền có thể thu được

một lượng lớn tinh thạch, tinh thạch này phân chia thành Hạ Phẩm, Trung Phẩm, Thượng Phẩm và Cực Phẩm, tinh thạch Thượng Phẩm có thể đổi 1000 cái tinh thạch Trung Phẩm, cứ thế mà suy ra."

Ngừng lại một chút, Phong Thần trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục nói: "Tiền tệ ở Thần Chi Đại lục cùng Phong Vực đều là Thiên Linh Tinh, chẳng qua, thời gian Thần Chi Đại lục và Huyền Vũ Đại lục lại giống nhau, thế nhưng, người ở Phong Vực một năm, mà hai phiến địa phương này, là đã qua năm mươi năm."

Dạ Nhược Ly hơi ngẩn ra, Phong Thần đã đi tới Huyền Vũ Đại lục năm trăm năm, vậy chẳng phải Phong Vực mới qua mười năm thôi sao?

Mười năm sẽ không có biến hóa quá lớn đấy chứ...

"Có một việc, ta cần nhắc nhở người, Phong Vực có quá nhiều cường giả, mà người lại quá dễ dàng dẫn đến kẻ địch, cho nên tốt nhất là người loại bỏ hoàn toàn tất cả tin tức về mình ở Huyền Vũ Đại lục, để tránh kẻ thù của người sẽ tìm đến Huyền Vũ Đại lục."

Suy nghĩ trong chốc lát, Phong Thần có lòng tốt nhắc nhở một câu.

Dạ Nhược Ly tiếp nhận nhắc nhở, liền triệu tập tất cả mọi người, tuyên bố mình muốn đi tới Phong Vực, nghe nói thời gian Phong Vực không giống nơi này, tâm Lam Hình không khỏi nhói đau.

Nhưng là, nàng sẽ không hạn chế bước chân của nữ nhi.

Người của Âm Dạ Các dĩ nhiên lựa chọn đi theo Dạ Nhược Ly, trừ Long Phi Thanh, Dạ Băng Nguyệt, đám người Gia Nhi trước giờ đều đi theo nàng ra, sau đó lại tuyển chọn ra một vài người có thiên phú tuyệt trong Âm Dạ Các, cho bọn họ tiến vào Thanh Minh Phủ.

Những người còn lại thì ở tại phiên Đại lục này phát triển Âm Dạ Các và Dạ gia, chờ đợi Dạ Nhược Ly trở lại, bọn họ đều tin tưởng rằng, mặc kệ Dạ Nhược Ly rời khỏi bao lâu, sớm muộn cũng có một ngày, nàng sẽ quay về Huyền Vũ Đại lục.

"Nhược Ly, ta sẽ không đi Phong Vực," Hỏa Vũ Sa ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, "Chờ thực lực của ta đủ rồi, ta dự định đi Thần Chi Đại lục chờ ngươi."

"Nhược Ly muội muội, ta cũng sẽ đi Thần Chi Đại lục chờ muội," Nam Cung Thần mở ra quạt giấy, tiêu sái cười một tiếng, "Ta đã nói rồi, ta muốn làm tiên phong cho muội, ta liền đi Thần Chi Đại lục thăm dò cho muội, ta nghĩ sẽ có một ngày muội bước vào Thần Chi Đại lục."

Dạ Nhược Ly cũng chưa nói lời nào, trong mắt lại lộ ra một tia cảm kích.

"Hàn Phong," Cung Vô Y khẽ nhướn mày, liếc mắt nhìn Hàn Phong đang lưu luyến, nói, "Người cũng không cần đi theo ta, từ nay về sau, đi tới Thần Chi Đại lục cùng bọn họ đi."

Cả người Hàn Phong run lên, kích động nhìn Cung Vô Y.

Hắn không ngờ, Cung Vô Y cũng có thời điểm có tính người như vậy...

Mà quyết định của Hỏa Vũ Sa, Hỏa Viêm thân là đại ca tự nhiên sẽ đi theo, chẳng qua lúc hắn nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trên khuôn mặt tuấn mỹ như thần cũng lộ ra kiên định giống vậy.

"Các vị, chúng ta cáo biệt từ đây, tin tưởng sau này, luôn sẽ có một ngày gặp lại nhau."

Dạ Nhược Ly khẽ mỉm cười, tầm mắt đảo qua trên khuôn mặt của người thân, dù cho lòng tràn đầy không nỡ, nhưng Huyền Vũ Đại lục nho nhỏ, đã

không còn là mục tiêu của nàng, nàng muốn hướng về những vị diện tối cao kia.

"Cha, nương, Tiểu Phong Nhi, còn có mọi người, bảo trọng," Dạ Nhược Ly chấp tay ôm quyền, xoay người nhìn Cung Vô Y, "Yêu nghiệt, chúng ta đi thôi, nên rời khỏi nơi này."

Cung Vô Y khẽ gật đầu một cái, nắm lấy tay Dạ Nhược Ly, đồng thời đi ra ngoài cửa, trong chớp mắt liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Ngừng mắt nhìn phương hướng hai người rời đi, phiền muộn ly biệt đánh úp về phía trái tim, không biết lần từ biệt này, phải bao lâu mới có thể gặp lại lần nữa...

Hết Quyển 4.

Quyển 5

[Chương 1: Lạc Nguyệt Quốc, Lạc Sơn Linh](#)

[Chương 2: Sát Cơ](#)

[Chương 3: Không Có Tư Cách?](#)

[Chương 4: Lãnh Chúa Đại Nhân](#)

[Chương 5: Lý Hạ Vui Quá Hoá Buồn](#)

[Chương 6: Cơn Thịnh Nộ Của Dạ Nhược Ly](#)

[Chương 7: Nhược Ly Trở Về](#)

[Chương 8: Tối Nhà Cường Giả](#)

[Chương 9: Yêu Nghiệt Cường Thế Trở Về](#)

[Chương 10: Lời Mời Của Phủ Linh Chủ](#)

[Chương 11: Phong Ba Trên Dạ Yến](#)

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Lạc Nguyệt Quốc, Lạc Sơn Lĩnh

Edit: Preiya

Lạc Sơn Lĩnh, chính là một lãnh địa khá hẻo lánh của Lạc Nguyệt Quốc, có lẽ là do hoàn cảnh địa lý chung quanh, có rất nhiều mạo hiểm giả tới đây.

Nghe nói, lãnh chúa Lạc Sơn Lĩnh, là một vị Thần Vương cường giả, có uy vọng tương đối cao tại Lạc Sơn Lĩnh, nhưng Lạc Sơn Lĩnh, cũng là một lãnh địa cường giả vi tôn, chỉ cần người có thực lực, bất kể là sát phạt, diệt tộc, giành đồ vật đều được cho phép.

Nếu không có thực lực? Thật xin lỗi, Lạc Sơn Lĩnh đó là nơi người táng thân.

Lúc này, trong Lạc Sơn Lĩnh, tại Tinh Nguyệt Thành, lại nghênh đón hai khuôn mặt xa lạ, mặc dù Tinh Nguyệt Thành thường xuyên có người thành trấn khác đến đây, vậy mà, hai người này, thế nhưng không khỏi hấp dẫn tầm mắt của người qua lại trên đường...

Chỉ thấy nữ tử đó, bạch y thịnh tuyết, phong hoa tuyệt đại, giữa hai hàng lông mày của nàng hiện ra một tia cuồng ngạo bẩm sinh, phảng phất như nàng chính là vương giả thiên địa, duy ngô độc tôn.

Nam tử còn lại là một bộ hồng y, tuấn mỹ tuyệt thế, như là yêu nghiệt, tựa hồ lúc cười một tiếng liền có thể mê hoặc lòng người, thế nhưng, chỉ có

lúc nam tử nhỏ giọng trò chuyện với nữ tử bên cạnh, mới sẽ lộ ra nụ cười mỉ hoặc kia.

Nam tử này cũng hàng ngàn hàng vạn phong hoa, mà bóng dáng hai người sánh vai đi tới, để cho những người nhìn thấy đều không khỏi tự chủ than nhẹ một tiếng.

Một đôi bích nhân thật xứng đôi, bọn họ sống lâu như vậy, cũng chưa từng thấy qua, hai người tuyệt thế như thế, mà cái cảm giác hài hòa giữa bọn họ kia, không phải là bất luận kẻ nào cũng có thể chen vào.

Bỗng nhiên, nữ tử đó dừng lại trước một tòa kiến trúc trang nghiêm xa hoa, nàng khẽ ngẩng đầu lên, lập tức, năm chữ to phòng đấu giá Tinh Nguyệt trên bảng hiệu ra rõ ràng ở trong con người đen của nàng.

Lúc hai người đi vào phòng đấu giá, người đi trên đường vẫn không thể thu hồi ánh mắt kinh diễm như cũ...

"Hai vị khách nhân, xin hỏi các người là tới giám vật, hay là bán đấu giá?"

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y vừa mới bước vào cửa phòng đấu giá, liền có một nữ tử thanh y tiến lên nghênh đón, nàng nói lời này thì không khỏi đánh giá hai người trước mắt, phát hiện ra, với nhãn lực của nàng thế nhưng lại hoàn toàn nhìn không thấu bọn họ, kết quả này để cho tâm nàng không khỏi kinh ngạc.

"Ta nghĩ biết, uy tín và danh dự phòng đấu giá các người thế nào." Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn nữ tử thanh y, cũng không trả lời câu hỏi của nàng, ngược lại là nhàn nhạt hỏi.

"Ha ha, vị cô nương này, người cứ yên tâm đi," nữ tử thanh y lễ phép cười cười, nhưng vẫn mở miệng cam đoan, "Uy tín và danh dự phòng đấu giá Tinh Nguyệt chúng ta rất tốt, bằng không sao khách nhân có thể yên

tâm giao vật phẩm cho chúng ta, nếu như người bán đấu giá là vật phẩm trọng yếu gì đó, chúng ta tuyệt đối sẽ bảo vệ tốt tin tức cá nhân cho các người."

Tuy rằng nói như thế, nhưng nữ tử thanh y lại không tin, bọn họ có thể lấy ra vật phẩm trân quý gì đó.

"Rất tốt, ta muốn bán đấu giá là thần khí và Phá Thánh Đan."

"Cái... Cái gì?" Nữ tử thanh y đột nhiên trợn to hai mắt, nàng đang hoài nghi, có phải bản thân mình nghe lầm không?

Thần khí? Tại sao có thể có người cầm thần khí tới đây bán đấu giá? Nếu người nữ tử này thật sự có được thần khí, vì sao không giữ lại cho chính mình sử dụng? Dù sao trên đời này, người sẽ bán đấu giá thần khí quả thật là quá ít.

Duỗi bàn tay ra, lập tức trong tay Dạ Nhược Ly nhiều hơn một thanh trường kiếm màu lam cùng một cái bình sứ hoa đào.

"Thanh kiếm này là Băng Sương thần kiếm, một viên Phá Thánh Đan này, có thể để cho Huyền Thánh đột phá một cấp."

Bởi vì Dạ Nhược Ly đã nghe Phong Thần giải thích, tuy rằng phiên Đại lục này có rất nhiều Huyền Thần cường giả, nhưng vẫn có Huyền Thánh, cũng tồn tại cấp bậc thấp hơn, vì vậy, nàng mới lấy ra Phá Thánh Đan bán đấu giá.

"Người còn có vấn đề gì không?" Nhìn thấy nữ tử thanh y chỉ sững sờ nhìn đồ vật trong tay nàng đến xuất thần, Dạ Nhược Ly khẽ nhíu mày, giọng nói mang theo một chút bất mãn.

"Không, không có vấn đề," nữ tử thanh y vội vàng hoàn hồn lại, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, "Chẳng qua, vì giám định thật giả, còn cần thủ

tịch giám định sư phòng đấu giá chúng ta giám định, bởi vì hai vật này cực kỳ quý trọng, cho nên mời hai vị đi theo ta, ta này liền dẫn các người đi gặp La Di đại sư."

Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng là gật đầu một cái, đi theo phía sau nữ tử thanh y rời khỏi đó.

Thủ tịch giám định sư phòng đấu giá Tinh Nguyệt La Di, tại Tinh Nguyệt Thành, thậm chí là toàn bộ Lạc Sơn Lĩnh đều có danh tiếng rất lớn, chỉ vì đồ vật đã được hãn giám định qua, không có bất kỳ đồ vật nào là đồ giả.

Cho nên, rất nhiều người đều yên tâm đến Tinh Nguyệt Thành chụp mua vật phẩm.

"Đông, thùng thùng!"

Lúc này, La Di đang chuyên tâm đọc quyển sách trên tay, ngoài cửa truyền tới mấy tiếng đập cửa vô ý, hãn khẽ nhú mày, chỉ đành phải để quyển sách cổ trên tay xuống, không kiên nhẫn nói: "Vào đi."

"Dạ, La Di đại sư."

Nữ tử thanh y đẩy cửa đi vào, sau khi cung kính chào hỏi một tiếng, liền giới thiệu Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y cho La Di.

"Thần khí và Phá Thánh Đan?" Ánh mắt La Di sáng lên, vội vàng đứng lên, hai tròng mắt khôn khéo rơi vào trên tay Dạ Nhược Ly, từng chút từng chút ánh sáng dần dần khuếch tán ra trong mắt hãn, ngay cả hô hấp cũng không khỏi căng thẳng.

"Cái đó, vị cô nương này, người có thể đưa thanh kiếm kia cho ta xem xét một chút không?"

Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, bước lên phía trước, đồng thời đặt thần kiếm và đan dược trong tay lên trên mặt bàn.

Chà chà vào đường vân trên thân kiếm, hai tay La Di không kiềm được run rẩy: "Không sai, là thần khí, thật sự là thần khí, cô nương, người thật sự muốn giao thần khí cho phòng đấu giá chúng ta bán đấu giá sao?"

Nói tới đây, trong tâm La Di căng thẳng, chỉ sợ đối phương sẽ đổi ý.

Nếu như phòng đấu giá Tinh Nguyệt xuất ra thần khí, danh tiếng nhất định sẽ ngày càng cao, càng có thể kiếm được một khoản lớn, La Di không thể nào không khẩn trương, nhưng chuyện này liên quan đến tiền đồ của phòng đấu giá Tinh Nguyệt.

"Đúng vậy," Dạ Nhược Ly gật đầu một cái, ánh mắt cảnh cáo rơi vào trên người lão giả, "Thế nhưng, ta không hi vọng, phòng đấu giá các người, truyền ra tin tức của ta, nếu không..."

"Ha ha, cô nương, người yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nói," La Di khẽ mỉm cười, chợt như là nghĩ đến cái gì đó, nói, "Đúng rồi, phòng đấu giá chúng ta, năm ngày sau có một buổi bán đấu giá cỡ lớn, lúc đó Lạc Sơn Lĩnh sẽ có rất nhiều người tiến đến, thế nhưng, nếu như cho chúng ta thêm một chút thời gian, ta sẽ truyền bá tin tức này trên khắp Lạc Nguyệt Quốc, đến lúc đó người tới buổi bán đấu giá sẽ càng nhiều hơn."

Như thế, phòng đấu giá Tinh Nguyệt cũng sẽ kiếm được một khoản lớn.

Nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, La Di liền kích động.

"Không cần, liền năm ngày sau đi." Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, cự tuyệt đề nghị của La Di.

Trong lòng cảm thấy hơi thất vọng, La Di thở dài một hơi, nói: "Vậy cũng được, đúng rồi, đây là thẻ khách quý phòng đấu giá của ta, năm ngày

sau, các người có thể đi vào lối đi dành cho khách quý tới chỗ ngồi khách quý."

Toàn bộ Lạc Sơn Lĩnh, chỉ có Lãnh chúa và những đại thế lực đó, mới có thể có thể khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt, mà La Di đưa cho Dạ Nhược Ly tấm thẻ này, chỉ xếp sau Lãnh chúa, vượt lên trên những đại thế lực khác.

"Ừ."

Dạ Nhược Ly nhận lấy thẻ khách quý, hài lòng gật đầu một cái, sau cùng liếc nhìn La Di, cùng Cung Vô Y xoay người đi ra ngoài cửa.

"Đại sư, chúng ta có cần phải đi điều tra một chút bối cảnh của hai người này hay không?" Cho đến lúc bóng dáng hai người biến mất, nữ tử thanh y mới cất bước tiến lên, cung kính ôm quyền, nói.

"Tuyệt đối không thể, hai người này, chẳng hề đơn giản, có thể không đắc tội, liên tốt nhất không nên đắc tội, chuyện điều tra bối cảnh này, ngàn vạn lần không thể làm, bằng không, sẽ đưa tới cường địch cho phòng đấu giá Tinh Nguyệt."

Nghĩ đến ánh mắt cuối cùng của nữ tử kia nhìn mình, La Di liền cảm giác đáy lòng phát run, mà mặc dù nam tử yêu nghiệt một bên vẫn trầm mặc không nói, thế nhưng hẳn lại cảm nhận được, nam tử này cũng không hề đơn giản.

Chắc La Di sẽ không biết, những cảm giác này của hắn, hoàn toàn là Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y mượn dùng thần khí phát ra uy thế, cũng không phải là lực lượng vốn có của bản thân bọn họ.

Mục đích chính là để cho La Di sinh ra một loại ảo giác rằng thực lực của bọn họ cao thâm khó lường.

Nếu quả thật có người biết được tin tức về bọn họ, muốn mưu tài mà giết người, Dạ Nhược Ly cũng có thể mượn dùng Thanh Minh Phủ chạy thoát thân, dù sao, không có pháp bảo hộ mệnh, nàng chắc là sẽ không nghênh ngang lấy thần khí ra bán đấu giá.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, Dạ Nhược Ly không phải không hiểu đạo lý này, nàng làm như thế, là nắm chắc có thể chạy thoát thân.

*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: bá tánh vốn không có tội, nhân thân tàng bích ngọc mà thu hoạch tội. Nguyên chỉ thảo dân không thể tư tàng bảo ngọc, một cái tiểu thảo dân không lý do có bảo ngọc, trừ phi ăn trộm cướp bóc. Sau cũng so sánh có tài năng, có lý tưởng mà thụ hại. (nguồn: baike.baidu.com)

"Yêu nghiệt, năm ngày sau phòng đấu giá mới cử hành, mà hiện tại thời gian cũng không còn sớm, chúng ta liền tìm khách điểm nghỉ ngơi trước đi?"

Năng chiều rực rỡ trải rộng khắp bầu trời, Dạ Nhược Ly quay đầu nhìn về phía nam tử bên cạnh, dưới nắng chiều, trên dung nhan tuyệt sắc của nàng, có chứa nhàn nhạt ánh chiều tà.

Rũ mắt xuống, Cung Vô Y chăm chú nhìn nữ nhân tâm ái, đôi môi mỏng giương lên, trên tuấn nhan lộ ra nụ cười yêu nghiệt mỉa mai.

"Đã là quyết định của nương tử, làm sao vì phu đề xuất ý kiến phản đối?"

Cho dù nhận thức Cung Vô Y nhiều năm, nhưng mỗi lần Dạ Nhược Ly nhìn thấy hắn cười, không nhìn được thâm mắng ở trong lòng, nụ cười của hắn thật đúng là hại nước hại dân, nói hắn yêu nghiệt hoàn toàn không quá đáng.

Trước khi nhận thức hắn, trước giờ cũng chưa từng nghĩ tới, một nam nhân, lại có thể cười đẹp đến như thế...

Có lẽ bởi vì do buổi đầu giá năm ngày sau, khách điếm ở Tỉnh Nguyệt Thành đã đầy ắp người, thật không dễ dàng tìm được khách điếm còn dư lại đúng một gian phòng, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y lại rơi vào nguy cơ thiếu tiền.

"Ta dùng vật phẩm trả tiền, thế nào?"

Lão bản khách điếm ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua người tới, vẻ mặt không chút thay đổi nói: "Xin lỗi, bốn điếm trừ tinh thạch ra, những vật phẩm khác đều không thu, nếu không có tinh thạch, các người liền đi chỗ khác đi."

Dạ Nhược Ly khẽ nhú mày, vừa định mở miệng lần nữa, phía sau bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười khinh thường.

"Ha ha, nghèo rớt mồng tơi cũng dám đến khách điếm, người cho rằng khách điếm là chỗ nào hả? Lão bản, còn lại một gian phòng khách của các người, bản công tử muốn."

Nghe vậy, lão bản khách điếm ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy thanh niên này đi vào, vẻ mặt tươi cười nói: "Hóa ra là Lý công tử, Lý công tử thế nào lại có rãnh rồi, hạ cố tới tiểu điếm của ta đây?"

Thanh niên cao ngạo hất cằm lên, trong tay ôm một vị nữ tử nóng bỏng quyến rũ, dưới ánh mắt của lão bản khách điếm tiến vào.

Lão bản khách điếm đương nhiên nhận ra, thanh niên này chính là công tử Lý gia Lý Hạ, bởi vì Gia chủ Lý gia không cho phép hãm mang nữ nhân loạn thất bát tao* về nhà, cho nên mỗi lần đều sẽ mang nữ nhân tới khách điếm nghỉ lại.

*loạn thất bát tao: ý chỉ sự lộn xộn, lung tung

Tầm mắt Lý Hạ xẹt qua trên người Cung Vô Y, dừng lại trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly, trong mắt hần rõ ràng xẹt qua kinh diễm, chột, bởi vì trên tuần nhan túng dục quá độ mà lộ vẻ tái nhợt mang theo dâm dăng nói.

"Vị tiểu mỹ nhân này, người đi theo một kẻ nghèo rớt mồng tơi ngay cả tinh thạch cũng không có, thì có ích lợi gì chứ? Nếu như người muốn lưu lại ở nơi này, bản công tử cũng có thể chứa chấp người."

"Lý công tử!"

Nhìn thấy tầm mắt Lý Hạ ở trên khuôn mặt Dạ Nhược Ly, vị nữ tử nóng bỏng quyến rũ bên cạnh có chút bất mãn cong lên đôi môi đỏ mọng, hai tay ôm lấy thân thể Lý Hạ, giống như xà nữ quần ở trên người hần, nũng nịu kêu.

"Ha ha, tiểu mỹ nhân, người ghen tị sao?" Bàn tay to sờ sờ lên khuôn mặt trái xoan của nữ tử kia, Lý Hạ bị ồ cười cười, "Yên tâm, bản công tử cũng sẽ thương yêu người, chẳng qua phải ủy khuất người cùng hầu hạ bản công tử với vị tiểu mỹ nhân bạch y."

Nắm chặt quả đấm, trên khuôn mặt tuần tú của Cung Vô Y âm trầm đáng sợ, trong mắt phượng hiện lên huyết quang tàn nhẫn.

Lúc hần muốn xuất thủ giáo huấn Lý Hạ, Dạ Nhược Ly đột nhiên kéo hần lại, lắc đầu một cái, liền đưa ánh mắt quăng về phía lão bản khách diễm, nói, "Ta dùng một viên đan dược làm tiền phòng năm ngày của chúng ta, thế nào?"

"Đan dược?" Lão bản khách diễm hơi ngẩn ra, nghi ngờ nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly.

"Không sai, viên đan dược này, có thể chữa khỏi thương thế cho Huyền Thánh."

Mở bàn tay ra, một bình sứ liền đập vào mắt, Dạ Nhược Ly đổ ra một viên đan dược trong đó, đưa đến trước mặt lão bản khách điếm.

Tại Phong Vực, vẫn có rất nhiều Huyền Thánh, mà thực lực của vị lão bản khách điếm này, chính là Huyền Thánh, có lẽ Huyền Thánh là cường giả tối cao tại Huyền Vũ đại lục, với phiên Đại lục này mà nói, thực lực gần như đứng ở tầng dưới cùng.

Kỳ thật ra, trong tay Dạ Nhược Ly, có rất nhiều huyền tinh thạch, cũng có thể đưa đến tác dụng giống nhau, chẳng qua huyền tinh thạch có thể giúp đám thuộc hạ sống ở Thanh Minh Phủ kia tăng lên thực lực, so sánh ra, đan dược lại thành ra vật phẩm không có tác dụng nhiều lắm.

Nhưng là, đồ vật vô dụng ở trong mắt nàng, với người khác mà nói, là chí bảo hiếm có.

Lão bản khách điếm còn chưa hoàn hồn lại, bên cạnh liền truyền tới một tiếng nói châm chọc: "Đan dược có thể chữa khỏi thương thế cho Huyền Thánh? Điều này sao có thể? Không cần nghĩ cũng biết là hàng giả, chỉ có kẻ ngốc mới tin tưởng, tiểu mỹ nhân, người không cần dùng loại thủ đoạn này để lừa gạt người vô tội, vẫn là đi theo bản thiếu gia mới có thể cật hương hát lạt*, ha ha..."

*cật hương hát lạt: cơm ngon rượu say

"Oanh!"

Tiếng cười im bất dừng lại, Lý Hạ hoảng sợ ngẩng đầu lên, liền thấy trên người nam tử yêu nghiệt hồng y, bộc phát ra một cỗ khí thế cường hãn, khí thế này hung hăng đụng vào trên người hắn, không chờ hắn phản ứng, liền đánh hắn bay ra ngoài.

Hắn đã là một Huyền Thánh cấp thấp, tại Tinh Nguyệt Thành, cũng là một thiên tài, nhưng khí thế của nam nhân này, tựa hồ cường đại hơn hắn

rất nhiều...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Sát Cơ

Edit: Preiya

Tĩnh, toàn bộ trong khách điểm, đều vô cùng yên tĩnh...

Lão bản khách điểm há to mồm, ngơ ngác nhìn nam tử hồng y đứng trong gió, lúc ý thức được thì lui về phía sau hai bước, cuốn mình rúc dưới mặt bàn, hẳn cũng không hi vọng cuộc chiến giữa hai người này lan đến gần chính mình.

Mà mới vừa rồi vị nữ tử bị Lý Hạ ôm vào trong ngực, cũng khẽ che miệng, hiển nhiên còn chưa hoàn hồn từ trong kinh ngạc.

"Người... Các người..." Lý Hạ chật vật bò dậy, vẻ mặt đầy xấu hổ, ánh mắt phần hận giống như là muốn xé Cung Vô Y thành mảnh vụn, "Người biết bản công tử là ai không? Ta chính là người Lý gia tại Tĩnh Nguyệt Thành, nếu người ngoan ngoãn quỳ xuống nhận lỗi với bản công tử, cũng tặng vị tiểu mỹ nhân bên cạnh người cho bản công tử, nói không chừng bản công tử liền hảo tâm bỏ qua cho người một mạng."

Lúc nói lời này, Lý Hạ hơi nâng cằm lên, thần sắc kiêu ngạo nhìn Cung Vô Y.

Theo ý hắn, mình báo ra gia môn, khẳng định tên nam nhân này sẽ bị dọa sợ, sau đó vị tiểu mỹ nhân tuyệt thế kia, chính là của mình. Nghĩ tới đây,

Lý Hạ liếm liếm đôi môi khô khốc, thèm thuồng nhìn về phía Dạ Nhược Ly.

Nhưng mà lúc này, tại đây, trong khách điểm, một giọng nói lạnh nhạt như mây gió vang lên.

"Yêu nghiệt, ném hăn ra ngoài cho ta, để tránh ở chỗ này ô nhiễm lỗ tai của ta."

Theo tiếng nói này vừa dứt, chỉ thấy vị nam tử yêu nghiệt tuấn mỹ tuyệt thế kia, chậm rãi giơ tay lên, sau đó oanh một tiếng, Lý Hạ liền cảm giác được một cỗ khí tức cường đại xông vào khí hải*, hăn lại bị hung hăng đánh bay ra ngoài lần nữa.

*Khí hải: là một huyết vị của con người, ở dưới lỗ rốn 1,5cm (nguồn: baike.baidu.com)

"Phanh!"

Chật vật ngã sấp xuống tại cửa khách điểm, Lý Hạ phần nộ ngẩng đầu lên, còn không chờ hăn nói gì, một tiếng nói âm lãnh cuồng ngạo, kèm theo gió thu điều hui truyền vào bên tai.

"Nữ nhân của ta, há là người khác có thể muốn? Không muốn chết liền lập tức cút cho ta!"

Cả người rung mình một cái, Lý Hạ oán hận trừng mắt nhìn Cung Vô Y, chính là tình cảnh này nói cũng không nói, liền ngựa không dừng vó rời đi, chỉ sợ chậm một chút, tên nam nhân âm lãnh đến cực điểm đó, liền sẽ lấy đi tính mạng hăn.

Bởi vì trong khoảnh khắc kia, hăn cảm nhận được rõ ràng sát ý đến từ nam tử đó, Lý Hạ không nghi ngờ chút nào, nam nhân này có gan giết hăn.

"Chao ôi, hai vị khách quan, lần này các người đã gây họa rồi."

Thấy nguy cơ đã giải trừ, thân thể mập mạp của lão bản khách điểm từ dưới bàn chui ra, bất đắc dĩ lắc đầu, giọng nói mang theo thương tiếc: "Vị Lý công tử kia, là Thiếu công tử Lý gia, mà Lý gia, có một Thần Tướng cao cấp cường giả tọa trấn, vả lại Lý Hạ công tử này nổi danh là lòng dạ hẹp hòi, chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua cho các người."

Thần Tướng cao cấp?

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, dù cho là Thần Vương cường giả đến đây, nàng có Thanh Minh Phủ bảo hộ, cũng không làm gì được nàng.

"Người không cần quản chuyện này, ta chỉ hỏi người, viên đan dược này, có thể làm tiền phòng năm ngày cho chúng ta không?"

Ánh mắt lão bản khách điểm sáng lên, vuốt ve đan dược bóng loáng như ngọc trong tay, vội vàng gật đầu như giã tỏi: "Đương nhiên có thể, ta sẽ để người dẫn hai vị khách quan đi nghỉ ngơi trước."

Dứt lời, hắn phân phó mấy câu, liền vội vàng vàng rời khỏi khách điểm.

Tinh Nguyệt Thành chỉ là một cái tiểu thành, đương nhiên khách điểm nơi này cũng sẽ không xa xỉ tinh xảo, thế nhưng cũng đơn giản sạch sẽ, làm cho người ta có một cảm giác cảnh đẹp ý vui.

"Yêu nghiệt, vừa rồi chàng còn làm chút gì nữa?"

Bên trong phòng, những ánh chiều tà từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Dạ Nhược Ly vuốt ve cái cằm tinh tế, trong con ngươi màu đen xẹt qua quang mang kỳ lạ, cười như không cười nhìn nam tử đứng trước mặt nàng.

Duỗi cánh tay ra, Cung Vô Y kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, bàn tay to khỏe vuốt sống lưng của nàng, đôi môi hồng giương lên, trong mắt phượng lại thoáng qua hồng quang khát máu.

"Ta chỉ là để cho tu vi của hắc trĩ trệ không tiến, lại càng theo thời gian trôi qua mà dần dần giảm xuống, cho đến khi trở thành một phế vật từ đầu đến cuối không thể tu luyện, ai bảo phế vật kia có gan, dám dòm ngó nữ nhân của ta."

Đương nhiên, Cung Vô Y không có giết hắc trĩ, cũng không phải là e ngại cái gọi là Lý gia kia, chẳng qua chỉ là không muốn để máu tươi dơ bẩn làm ô uế tâm tình của bọn họ hôm nay thôi.

Huống chi trở thành phế vật, lại càng làm người thống khổ hơn tử vong thật xa. Hơn nữa bây giờ phế vật kia còn chưa biết chuyện này, chỉ có lúc tu luyện mới sẽ phát hiện ra, mỗi lần hấp thu huyền khí thì đau nhức khó nhin, sau đó, huyền khí vốn có trong cơ thể cũng sẽ từ từ biến mất, cho đến khi trở thành một phế vật không phải là gì hết.

Bên trong phòng giám định tại phòng đấu giá Tinh Nguyệt, La Di cúi đầu chỉnh lý lại tư liệu trên bàn, có lẽ bởi vì do tâm tình không tẻ, khuôn mặt già nua có chứa một nụ cười mỉm.

"La Di đại sư, có người tới đây cầu kiến..."

Trong lúc không để ý, ngoài phòng truyền tới một giọng nói, La Di khẽ nhướn mày, nhàn nhạt nói một câu: "Vào đi."

Lời nói vừa dứt, vị nữ tử thanh y dẫn Dạ Nhược Ly tới gặp La Di kia, lại dẫn một nam tử trung niên lùn mập tiến vào, mà nam tử trung niên này, chính là lão bản khách điểm.

Lão bản khách điểm tiến lên hai bước, trên mặt lộ vẻ cung kính: "La Di đại sư, ta có một đồ vật, muốn nhờ La Di đại sư giúp ta giám định thật giả

một chút."

"Hả?" Khẽ nhíu mày, La Di nhàn nhạt cười cười, "Là tới giám định sao? Vậy người nên biết quy củ phòng đấu giá chúng ta."

Nhìn thấy La Di lộ ra tươi cười với hẳn, lão bản khách điểm nhất thời kích động một chút, vội vàng lấy mười khối tinh thạch từ trong tay áo ra, nói: "Đây là mười khối tinh thạch hạ phẩm, là phí giám định ta đưa cho La Di đại sư."

"Ừ," hài lòng gật đầu một cái, La Di nhận lấy đan dược lão bản khách điểm đưa qua, bỏ vào trong đan dược một tia tinh thần lực, sau khi thăm dò được huyền lực cường đại ẩn chứa bên trong đan dược, trên mặt La Di lộ ra một tia kinh ngạc.

"Oh? Làm sao đan dược này lại ẩn chứa huyền lực cường đại như thế? Nếu như ta đoán không sai, đây hẳn là đan dược chữa trị, hơn nữa huyền lực bên trong, đó chính là ngay cả thương thế của Huyền Thánh đều có thể chữa khỏi trong nháy mắt."

"Cái... Cái gì?"

Trong mắt lão bản khách điểm lộ ra một chút chờ đợi, cho đến khi rời khỏi phòng đấu giá Tinh Nguyệt, vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ...

Không ngờ đan dược này lại là thật, còn có thể chữa khỏi thương thế Huyền Thánh trong nháy mắt, hai khách nhân này tới cùng là người nào? Vì sao ngay cả tinh thạch cũng không có, lại có thể lấy ra đan dược trân quý như thế?

Bất kể như thế nào, hôm nay coi như là hẳn buôn bán đại phát tài rồi.

Sắc trời dần tối, cho đến khi một phiến trăng cuối cùng trên bầu trời biển mất, trăng sáng treo lên ngọn liễu.

Sau khi đi tới Phong Vực, lại càng không thể buông lỏng tu luyện, bởi vậy, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đều khoanh chân ngồi xếp bằng, hấp thu huyền khí thiên linh, tuy rằng huyền khí không nồng nặc như Thanh Minh Phủ, nhưng lại nồng nặc hơn Huyền Vũ đại lục và Phong Huyền đại lục rất nhiều.

Ngay tại lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng huyền náo ồn ào, khiến hai người tạm thời thoát khỏi tu luyện.

"Tiểu Dạ Nhi, ta đi xem một chút đã phát sinh chuyện gì trước."

Thần sắc lạnh lùng, Cung Vô Y mới vừa đứng lên, bên cạnh bỗng nhiên có một bàn tay đưa ra kéo hãm lại.

"Không cần, yêu nghiệt, chúng ta cùng nhau đi đi."

Dưới lầu, bàn ghế bị đánh đổ cả một vùng, lão bản và tiểu nhị khách điểm sợ hãi rút rè núp ở dưới quầy, thế nhưng thân thể mập mạp của lão bản khách điểm chiếm cứ cả quầy, đáng thương cho tiểu nhị khách điểm bị hãm chen đến một bên.

"Hừ, làm cho đôi câu nam nữ lúc này lăn ra đây cho bản công tử, nếu không bản công tử liền phá hủy khách điểm này của ngươi." Lý Hạ kiêu ngạo ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuần tú tái nhợt tràn đầy hung ác, hai tròng mắt oán độc nhìn gian phòng trên lầu.

Đều là hồn đản đáng chết, hôm nay để cho hãm mất hết thể diện, hãm không lột da tháo xương hãm ta, hãm liền không phải là Lý Hạ!

Lão bản khách điểm nhìn đám người phía sau Lý Hạ kia, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, thân thể mập mạp run rẩy không ngừng, lúc hãm

định mở miệng ra nói, trên lầu đột nhiên truyền tới một giọng nói nhàn nhạt.

"Lại là người sao? Người cho rằng dựa vào đám người này, liền có thể đả thương được chúng ta? Trong mắt ta, những người này cũng cùng một dạng với người, chẳng qua là một vài phế vật thôi, tới bao nhiêu người cũng sẽ không có kết cục khác đâu."

Kiên ngạo, quá kiêu ngạo...

Mọi người trong khách điểm kinh ngạc ngẩng đầu lên, theo tiếng nhìn lại, chợt tầm mắt quăng về phía nữ tử tuyệt mỹ.

Mới vừa lên tiếng, không thể nghi ngờ chính là vị nữ tử này, chính là, nàng con mẹ nó kiêu ngạo cũng có chút quá mức.

Tại Phong Vực thật sự có vô số Huyền Thánh cường giả, có lẽ đám Huyền Thánh này, nếu đặt đến những đại thành thị thì không tính là gì, tại tiểu địa phương Tinh Nguyệt Thành này, vẫn là có chiến lực nhất định, huống chi, nơi này còn có một đám Huyền Thánh.

Thoạt nhìn hai người này, chắc cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi đi? Nam nữ thanh niên hơn hai mươi tuổi, có thể có bao nhiêu thành tựu? Nhiều lắm cũng chỉ là Huyền Thánh cấp thấp, hoặc là trung cấp, bằng vào thực lực như vậy, khó có thể tiếp tục trộn lẫn ở Tinh Nguyệt Thành.

Càng đừng nói là, vị nữ tử kia, lại còn chỉ vào Thiếu công tử Lý gia mắng phế vật...

Trong Tinh Nguyệt Thành, còn có người ngông cuồng hơn nàng sao?

"Bản công tử vốn còn muốn thương tiếc ngọc, xem ra người không hiểu tính tình của bản công tử, như thế, cũng đừng trách bản công tử ra tay độc ác," trong mắt xẹt qua ngoan độc, Lý Hạ cười lạnh một tiếng,

phất phất tay, nói, "Người tới, giết tên nam nhân kia cho ta, còn nữ nhân thì trói lại đưa đến trên giường của bản công tử, bản công tử sẽ để cho nàng biết sự lợi hại của bản công tử, ha ha!"

Nghĩ đến tình cảnh nữ nhân kia nằm ở trên giường của mình, chịu mình ngược đãi hành hạ, Lý Hạ điên cuồng cười ha ha, ai bảo hai người này dám làm hấn mất mặt, đã như thế, cũng đừng trách hấn không khách khí!

Tiếng cười còn chưa dừng lại, liền thấy một đạo bạch quang thoáng qua, chợt bên cạnh truyền tới một tiếng vang bùm bùm bốp bốp, lúc tầm mắt Lý Hạ nhìn lại, đột nhiên nhìn thấy, đám người mình mang đến kia, đã ngã xuống trên đất.

Cả người hung hăng run rẩy, Lý Hạ hoảng sợ nhìn chăm chú vào một thân bạch y trước mặt này, không khỏi lui về phía sau hai bước, kêu lên the thé: "Người... Người muốn làm cái gì?"

Làm sao có thể? Mặc dù mình mang tới không phải là thuộc đội ngũ tinh anh của Lý gia, nhưng ở đây phần lớn là Huyền Thánh trung cấp, vì sao thế nhưng lại không chịu nổi một chiêu của nữ nhân này?

Những người còn lại cũng trợn tròn mắt, cho dù là ai đều không đoán trước được, nữ tử này lại có chiến lực cường đại như thế.

Chăm chú nhìn một thân bạch y tung bay này, Cung Vô Y chậm rãi thu lại sát cơ, đôi môi đỏ thắm giương lên một nụ cười mỉa hoặc, từ đầu tới cuối cặp mắt phượng đều chỉ chứa đựng bóng dáng của một người.

"Làm gì sao?" Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, từng bước tới gần, sát ý nồng nặc bộc phát ra, "Nam nhân của ta đã nói qua, nếu người không muốn chết liền lập tức rút, nhưng còn người thì sao? Không quý trọng tính mạng của mình, không trách chúng ta được."

Khi nói chuyện, trong lòng bàn tay của Dạ Nhược Ly bao bọc một tầng hỏa diễm, hung hăng bổ về phía đầu Lý Hạ...

"Oanh!"

Lúc lòng bàn tay của Dạ Nhược Ly sắp đánh về phía Lý Hạ, một bóng dáng từ trên trời hạ xuống, khẽ giơ bàn tay lên, dùng lực nghênh đón công kích của Dạ Nhược Ly, thoáng chốc, thân thể Dạ Nhược Ly không chịu nổi chế lui về phía sau.

"Nữ nhân!" Khuôn mặt tuần tú Cung Vô Y khẽ biến đổi, thân hình chợt lóe lên, đã đến trước mặt Dạ Nhược Ly, hần vờn cánh tay ra, tiếp được Dạ Nhược Ly, sát ý trong cặp mắt phượng bắn ra bốn phía, dần dần mang theo huyết quang tàn nhẫn.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Không Có Tư Cách?

Dưới ánh mắt của mọi người, một gã nam tử trung niên thân mặc bạch y rơi xuống bên cạnh Lý Hạ, chỉ thấy vẻ mặt nam tử uy nghiêm, giữa hai lông mày tràn đầy lạnh lùng nghiêm nghị, lúc nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hiển lộ rõ ràng sát ý.

“Ta không sao.”

Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái, ngược mắt lên, ánh mắt ngưng trọng nhìn nam tử trung niên bỗng nhiên xuất hiện.

Mọi người trong khách điểm nhìn thấy nam tử trung niên xuất hiện, vô cùng kinh ngạc đồng thời lại không nhịn được có chút vui sướng khi người gặp họa, lần này bọn họ có trò hay để nhìn.

“Nhị thúc!” Ánh mắt Lý Hạ sáng lên, vội vàng trốn đến sau lưng nam tử trung niên, oán hận trừng mắt nhìn hai người Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, nói, “Nhị thúc, cái nữ nhân đáng chết này, thế nhưng lại muốn giết ta, thúc mau giúp ta giết bọn họ đi!”

Lý Lập khẽ nhướng mày, có chút chán ghét liếc nhìn thanh niên trốn tránh phía sau mình.

Lý Hạ này là một phế vật, không những không có thiên phú, lại còn không có một chút đầu óc nào, suốt ngày ra ngoài gây rắc rối, sớm muộn có một ngày, Lý gia sẽ bị hủy diệt bởi vì hắn.

Thế nhưng, vô luận là hãn khinh thường phế vật này thế nào, dù sao hãn ta cũng là nhi tử của đại ca, Thiếu công tử Lý gia, nếu như không phải là mình ngẫu nhiên đi ngang qua, nhi tử bảo bối này của đại ca, chẳng phải liền bỏ mạng nơi hoàng tuyền?

Nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, trong lòng Lý Lập xông lên một cỗ lửa giận, lạnh lẽo rét buốt nhìn Dạ Nhược Ly: “Cô nương, người còn nhỏ tuổi, mà đã ác độc đến nước này, động một chút là lấy tính mạng của người ta, ngày sau nhất định sẽ trở thành tai họa của Phong Vực, vì không để cho người làm hại toàn bộ Phong Vực, hôm nay, ta tất phải thay trời hành đạo, diệt trừ cái tai họa là người đây.”

Nhìn vẻ mặt chính nghĩa lẫm nhâm này của Lý Lập, trong lòng Dạ Nhược Ly phát ra một tiếng cười lạnh: “Người muốn động thủ, trực tiếp liền động thủ đi, cần gì tìm những cái cớ không hề có chút đạo lý nào chứ? Thần Tướng thì thế nào? Ở trong mắt ta, cái gì cũng không phải.”

*chính nghĩa lẫm nhâm: bởi vì lòng dạ chính nghĩa mà thần thái trang nghiêm, làm người kính sợ (nguồn: baike.baidu.com)

Lời nói kiêu ngạo của Dạ Nhược Ly, để cho tất cả mọi người không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Nàng còn dám ngông cuồng một chút nữa không? Đối mặt với một vị Thần Tướng cường giả, còn dám nói chuyện như thế? Nàng cho rằng đối diện nàng là Huyền Thánh sao?

Chỉ có trên mặt Cung Vô Y từ đầu đến cuối không đổi sắc, hãn còn mong sao nữ tử của hãn lại cuồng vọng hơn chút nữa...

“Ha ha, tiểu nha đầu, ta sẽ cho người biết, không có năng lực còn dám nói lời ngông cuồng thì phải trả giá đại giới!”

Hai tay Lý Lập chắp sau lưng, sát khí bắn ra bốn phía, tại thời khắc này thuộc về khí thế Thần Tướng cường giả biểu lộ không thể nghi ngờ, hăn tin tưởng, dưới uy áp của mình, nữ nhân kia, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Nhưng mà, mọi người kinh ngạc là, vô luận Dạ Nhược Ly hay là Cung Vô Y, đều là đáng vẻ ung dung thoải mái, phảng phất như là bọn họ cũng không bị vây vào dưới uy áp của Thần Tướng.

Này... Điều này sao có thể?

“Lý Lập, Lý Hạ, dám hỗn đản các người, lại đang ý lớn hiếp nhỏ, tất cả dừng tay cho ta!”

Ở ngoài khách điểm, truyền tới một tiếng quát lớn, nhưng mà, vốn là các cư dân tại Tinh Nguyệt Thành, đều đã nhận ra chủ nhân của tiếng nói, đồng loạt rung mình một cái, càng có người nhát gan hơn, không nhịn được sợ hãi liên tiếu trong quần.

Thế nhưng, Dạ Nhược Ly lại không biết người tới là người nào, không tự chủ được phóng tầm mắt nhìn ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, nữ tử dẫn dắt một nhóm người sải bước tiến vào khách điểm, trong tay nàng nắm một thanh đại kiếm màu đỏ, đôi mắt đẹp hung ác trừng Lý Hạ, trong mắt xẹt qua chán ghét rõ ràng.

Nữ tử này thân mặc khôi giáp màu đỏ, một đầu tóc đẹp dùng dây buộc màu đỏ cột lên, hiển lộ vẻ hào khí thẳng thắn, lại khiến cho Dạ Nhược Ly không sinh ra ác cảm gì, hơn nữa nữ tử này, tựa hồ cũng không có ác ý gì với nàng.

“Là... Là người?” Lý Hạ lui về phía sau hai bước, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, bởi vì sợ hãi, tiếng nói cũng mang theo một chút bén nhọn, “Người lại muốn làm gì? Bản công tử lại không nhìn lên người tắm rửa, người... người...”

Thấy bộ dáng này của Lý Hạ phía sau lưng mình, Lý Lập khẽ nhú mày, mắt lạnh nhìn về phía nữ tử đột nhiên tiến đến: “Hong Lam tiểu thư, từ lúc nào thì Tán Tu Liên Minh cũng quản những việc đầu đầu của gia tộc khác rồi hả?”

“Hừ,” Hong Lam hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Hạ, rồi mới chuyển tầm mắt về phía Lý Lập, “Tán Tu Liên Minh chúng ta, bảo vệ lợi ích của tán tu, chỉ cần là tu luyện giả không gia nhập bất kỳ thế lực nào, đều được Tán Tu Liên Minh chúng ta bảo hộ, làm sao bản tiểu thư có thể để cho đám phế vật các người, bắt nạt những tán tu kia chứ?”

Nắm thật chặt quả đấm, thần sắc Lý Lập càng thêm âm lãnh: “Hong Lam tiểu thư, chuyện ngày hôm nay, Lý Lập ta sẽ nhớ kỹ, Hạ Nhi, chúng ta đi!”

Nhìn chăm chú vào người Lý gia rời đi, Dạ Nhược Ly cũng không ngăn trở.

Nàng muốn đánh chết Lý Lập, cũng không phải là không có khả năng, nhưng lại cần dùng đến lực lượng của thần khí, một khi thần khí bị người đời phát hiện ra, chắc chắn là nàng và Cung Vô Y sẽ bị cường giả Phong Vực đuổi giết.

Ngay cả có Thanh Minh Phủ bảo mật, nhưng cuộc sống về sau, thì phải trốn trốn tránh tránh, hơn nữa nhất định phải rời khỏi Tinh Nguyệt Thành, sau đó là phòng đấu giá, cũng không thể cầm được lợi ích nên có.

Cho nên, tuy rằng nàng định giết những người Lý gia này, nhưng lại phải đến thời điểm không người...

Hong Lam trừng mắt nhìn phương hướng hai người rời đi, cười híp mắt xoay người lại, ánh mắt của nàng không dừng lại trên mặt Cung Vô Y chút nào, liền chuyển về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hàm chứa đầy vui vẻ.

“Vị cô nương này, không biết người có nguyện ý gia nhập Tán Tu Liên Minh chúng ta?”

Đẹp, quá đẹp, trên thế giới này thế nhưng lại có nữ tử tuyệt thế như thế, nếu có thể kéo nàng vào Tán Tu Liên Minh, chính mình liền có thể mỗi ngày nhìn đã mắt.

Không biết vì sao, ánh mắt Hồng Lam nhìn về phía Dạ Nhược Ly, để cho Cung Vô Y vô cùng không thoải mái.

“Không cần, ta và nương tử của ta, cũng sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào.” Duỗi cánh tay ra, Cung Vô Y kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, về mặt tràn đầy cảnh giác nhìn chăm chăm Hồng Lam.

“Như vậy à,” Hồng Lam có chút thất vọng, đột nhiên, nàng giống như là nghĩ đến cái gì, tâm tư khẽ động, lấy một khối lệnh bài từ trong vạt áo ra, hoàn toàn không cho Dạ Nhược Ly có cơ hội cự tuyệt, cưỡng ép nhét vào trong tay nàng.

“Đây là lệnh bài Tán Tu Liên Minh chúng ta, nếu như người muốn gia nhập, hoan nghênh bất cứ lúc nào cũng có thể tới Tán Tu Liên Minh tìm ta, hơn nữa, nếu là hỗn đản Lý gia kia lại tới gây phiền toái cho người, Tán Tu Liên Minh ta sẽ làm chủ cho người.”

“Được, đa tạ.”

Dạ Nhược Ly khẽ mỉm cười, liền ném lệnh bài vào Huyền Linh giới chỉ.

Sau khi Hồng Lam mang người Tán Tu Liên Minh rời đi, Cung Vô Y gắt gao ôm chặt lấy Dạ Nhược Ly, nói: “Tiểu Dạ Nhi, về sau đừng lui tới với nữ nhân này.”

“Tại sao?” Dạ Nhược Ly sửng sốt một chút, không hiểu chớp chớp mắt.

“Ta không thích ánh mắt nàng ta nhìn nàng.”

Khóe miệng đang mỉm cười hơi co rút, Dạ Nhược Ly im lặng quét mắt nhìn Cung Vô Y.

Yêu nghiệt này, ngay cả dấm của nữ tử cũng ăn, có phải hẳn ghen tuông không khỏi quá nhiều đi?

Lúc này, bên trong đại đường Lý gia, Lý Hạ thêm mắm thêm muối sự tình hôm nay, nói cho Gia chủ Lý gia, cũng chính là phụ thân của hắc Lý Lôi, trong lời nói của hắc, nghiêm nhiên biến thành Cung Vô Y chẳng những cướp đi gian phòng của hắc, rõ ràng bên cạnh có một người nữ tử, vẫn còn muốn cướp đi nữ nhân của hắc, chẳng qua hắc chỉ thương lượng với hắc ta hai câu, liền bị hắc ta không hề có chút đạo lý nào đánh bay.

“Phụ thân, sự tình chính là như vậy, người nhất định phải báo thù cho nhi tử.” Lý Hạ tức giận bất bình nói, trong mắt lại hiện lên sát ý không che giấu.

“Hai người kia, lai lịch ra sao?” Lý Lôi nhướng mày, không có tin tưởng lời từ một phía của Lý Hạ, dù sao hắc cũng rất hiểu rõ nhi tử của mình, có lẽ là nó chủ động đi trêu chọc người ta.

“Lai lịch? Có lai lịch gì chứ? Cũng chỉ là một vài bình dân mà thôi, không biết có cái vận cứt chó gì, nịnh bợ được người Tán Tu Liên Minh, trừ chỗ dựa là Tán Tu Liên Minh ra, bọn họ hoàn toàn không có gì cả.”

“Không có gì cả sao? Nếu như thật sự không có gì cả, cũng sẽ không dùng lực lượng bản thân đánh với rất nhiều Huyền Thánh Lý gia.”

Lý Lôi bất đắc dĩ thở dài một hơi, lắc đầu một cái, tiếp tục nói: “Đúng rồi, Hạ Nhi, mấy ngày nữa chính là phòng đấu giá Tinh Nguyệt cử hành buổi đấu giá, theo tin tức nội bộ, trong lần đấu giá này sẽ có thần khí, còn có một viên đan dược để cho Huyền Thánh đột phá, cho nên chuyện này,

con bỏ qua trước đi, sau khi buổi đấu giá kết thúc, phụ thân liền báo thù cho con.”

“Cái gì? Thần khí và đan dược?”

Toàn thân run lên, Lý Hạ thềm thường nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

Nếu mình có được thần khí, hơn nữa lại có thể mượn dùng đan dược sinh ra đột phá, như vậy dù cho là dùng lực lượng của chính mình, hai người kia cũng sẽ xong đời, hơn nữa, cả Tinh Nguyệt Thành, không người nào có thể so sánh với hắn.

Lúc đó, cái nữ nhân đánh đá Tán Tu Liên Minh kia cũng bị hắn hung hăng dẫm nát dưới chân, ha ha ha...

Mấy ngày sau đó, tin tức phòng đấu giá Tinh Nguyệt sắp bán đấu giá thần khí, lấy khí thể sét đánh truyền bá ở khắp Lạc Sơn Lĩnh, đến nỗi các thế lực tại Lạc Sơn Lĩnh đều biết vật phẩm buổi đấu giá muốn bán đấu giá lần này.

Nhất thời, các đại thế lực đều kích động, nhanh chóng gom góp tinh thạch, để có thể một lần liền đạt được thần khí.

Phải biết, đây chính là thần khí đó, làm sao có thể không khiến cho mọi người kích động đây? Nếu có thể đạt được thần khí, bọn họ muốn vượt cấp chiến đấu, hoàn toàn không phải là việc khó khăn gì.

Thế là khắp Lạc Sơn Lĩnh đều náo nhiệt hẳn lên, thậm chí mang cả sản nghiệp của mình đi cầm cố, chỉ vì đổi tinh thạch.

Mà Dạ Nhược Ly tạo thành náo động này, vẫn là mỗi ngày ở trong trạng thái tu luyện như cũ, không để ý tới chuyện bên ngoài, dẫn tới Hồng Lam

mỗi lần muốn đến tìm nàng đều bị ngăn ở ngoài cửa, chỉ có thể không cam lòng rời đi.

Tại tình cảnh náo động này, buổi đấu giá ngày đó, rốt cuộc cũng đến trong sự mong đợi của mọi người...

Trong lối đi dẫn tới phòng đấu giá dành cho khách quý, người người tấp nập, Lý Hạ đang nói chuyện trên trời dưới đất với đám quần là áo lượt, chẳng qua nội dung mà bọn họ thảo luận đơn giản là đề tài có liên quan tới nữ nhân, cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng cười dâm dăng.

Bỗng đột nhiên, Lý Hạ nghe thấy hai tiếng nói quen thuộc ở phía trước, không khỏi ngẩn ra, chợt một ngọn lửa phẫn nộ thiêu đốt trong lòng, oán hận trừng mắt nhìn hai người sánh vai đi vào.

“Là đôi cầu nam nữ các người? Hừ, chỉ bằng các người, cũng có tư cách tiến vào lối đi dành cho khách quý sao? Có lẽ các người đi nhầm lối rồi, hộ vệ, đám người này cũng không có thể khách quý, lập tức đuổi bọn họ ra ngoài đi!”

Đã có Tán Tu Liên Minh bảo hộ, giết không được bọn họ, vậy hẳn cũng tuyệt đối không để cho hai người kia sống tốt hơn.

Hiện tại nữ nhân đánh đá trong Tán Tu Liên Minh kia không có ở đây, chắc hẳn bọn họ cũng không đi cùng với Tán Tu Liên Minh, chỉ bằng đôi cầu nam nữ này, có tư cách gì tiến vào lối đi dành cho khách quý chứ? Bọn họ hoàn toàn không xứng.

Không cần nghĩ nhiều cũng có thể hiểu ra, hai người này nhất định là mượn dòng người lén lút tiến vào. Mà hẳn đã nhắc nhở thị vệ phòng đấu giá Tinh Nguyệt, tuy nói là để cho hai người này khó xử, đây không phải là trợ giúp phòng đấu giá Tinh Nguyệt sao?

Nghĩ đến đây, Lý Hạ hơi ngược cầm lên, cao ngạo nhìn hai người, dường như hẳn đã nhìn thấy tình cảnh, bởi vì hai người này không lấy ra được thẻ khách quý, mà bị hộ vệ đuổi đi...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Lãnh Chúa Đại Nhân

Edit: Preiya

Ánh mặt trời sau giờ ngọ bao phủ toàn bộ Tỉnh Nguyệt Thành, vốn là thông đạo khách quý nhộn nhịp, tiếng nói Lý Hạ vừa dứt, thế nhưng lại như kỳ tích an tĩnh lại, tất cả ánh mắt đồng loạt quăng về phía hai người nghênh ánh mặt trời đi tới.

Bọn họ cũng muốn nhìn một chút, người nào lại lớn mật như thế, lại dám lẫn vào thông đạo khách quý của phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt.

Chẳng qua là sau khi nhìn thấy hai người sóng vai đi tới này, trong mắt xẹt qua rõ ràng kinh diễm, bọn họ sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy qua nam nữ phong hoa tuyệt đại như thế.

"Hừ, các người cái gì tốt thì không làm, cố tình lại vọng tưởng lẫn vào phòng đấu giá Tỉnh Nguyệt, sau đó các người sẽ khóc cho xem."

Lý Hạ cười lạnh một tiếng, hai tròng mắt ác độc gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người đi tới trước mặt, trên tuấn nhan tái nhợt thoáng hiện một chút vui sướng khi người gặp họa, rõ ràng đoán trước được kết cục của hai người kia.

Những người còn lại nghe Lý Hạ nói như thế, không khỏi dùng ánh mắt đồng tình nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y.

Địa vị Lý gia tại Tinh Nguyệt Thành không ai không biết không ai không hiểu, nếu công tử Lý gia đã nói như thế, tất nhiên là hẳn biết bọn họ, như vậy, hai người kia, khẳng định không thể lấy ra thẻ khách quý.

Vậy mà, mọi người kinh ngạc là, lúc Lý Hạ kêu la để phá hủy mưu kế bọn họ, thế nhưng hai người kia lại không có xoay người chạy đi, ngược lại là tự ý đi thẳng về phía phòng đấu giá.

"Hai người các người, mau chóng bắt bọn họ lại, hừ, không có thẻ khách quý, còn muốn tiến vào thông đạo khách quý, các người cũng không nhìn một chút, loại địa phương này, là loại thân phận như các người có thể bước vào sao?"

Nhìn bóng dáng của hai người, mọi người đều cảm thấy không thích hợp, nếu như sau khi bị kêu la phá hư thân phận, còn dám tiếp tục bước trên thông đạo khách quý, vậy thật sự là bọn họ sẽ không có thẻ khách quý sao?

Cũng chỉ có Lý Hạ không ý thức đến điểm này, theo ý hắn, kẻ nghèo hèn ngay cả tinh thạch cũng không có, thì làm sao sẽ có được thẻ khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt chứ? Nhất định là bọn họ thừa dịp dòng người muốn trà trộn vào.

Thế nhưng, một màn phát sinh kế tiếp, để cho hẳn kinh ngạc đến nỗi con người sắp rớt trên đất...

Chỉ thấy vị nữ tử bạch y tuyệt thế kia, bàn tay vung lên, không biết lấy ra cái gì đó, hộ vệ ngay cửa vào thông đạo liền cung cung kính kính mời hai người tiến vào trong thông đạo.

Không cần nghĩ cũng biết, vừa rồi nàng mới lấy ra, nhất định là thẻ khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt.

"Sao... Làm sao có thể?" Lý Hạ trừng lớn hai mắt, cho đến lúc bóng dáng của hai người biến mất, còn chưa có hoàn hồn lại từ trong kinh ngạc.

Hai kẻ nghèo hèn không biết từ chỗ nào tới này, cũng xứng có được thẻ khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt? Như vậy chẳng phải là nói, thẻ khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt, đã trải rộng đến mức loại người nào cũng có tư cách lấy được.

Hơn nữa, hai tên khốn kiếp chết tiệt này, thế nhưng lại dám coi thường hần!

Nắm thật chặt quả đấm, Lý Hạ chưa bao giờ cảm nhận được sự tức giận như thế, nếu là có thể, hần thật sự muốn bắt hai người kia lại, hung hăng hành hạ một phen, mới giải được mối hận trong lòng hần.

Lúc này bên trong phòng đấu giá, người của các đại thế lực tiến đến tham gia đấu giá đã ngồi đầy.

Vừa mới đi vào bên trong, Dạ Nhược Ly liền thấy một bóng dáng quen thuộc, còn không chờ Cung Vô Y giấu Dạ Nhược Ly đi, hiển nhiên nữ tử phía trước đã phát hiện ra bọn họ, ngay lập tức tươi cười đầy mặt đi lên nghênh đón.

"Cô nương, không nghĩ tới chúng ta có duyên như vậy, thế nhưng lại gặp mặt, đúng rồi, lần từ biệt trước, còn chưa thỉnh giáo danh tính của cô nương."

Ánh mắt Hồng Lam sáng lên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là nụ cười vui vẻ dịu dàng, một đôi hồng mâu nhìn Dạ Nhược Ly từ trên xuống dưới, khoe môi hơi câu lên, bên khoe miệng của nàng, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu vết có một chút nước miếng.

Đẹp, quá đẹp, mặc dù đây không phải là lần đầu gặp mặt, nhưng nàng vẫn bị kinh diễm.

"Dạ Nhược Ly." Nhàn nhạt cười cười, đối với nữ tử lần trước giúp nàng giải vây, mặc dù Dạ Nhược Ly không tính là có hảo cảm, nhưng lại cũng không có ác cảm.

"Ha ha, Nhược Ly cô nương, người thật sự không có ý định gia nhập Tán Tu Liên Minh chúng ta sao? Tán Tu Liên Minh ta có phúc lợi rất lớn, tu luyện cần đến đan dược phụ trợ, hoặc là huyền tinh thạch, ta đều có thể cung cấp cho người."

Xoa xoa bàn tay, vui vẻ trong mắt Hồng Lam càng sâu hơn, nghiêm nghiêm giống như là một quái thú thúc lừa gạt tiểu bằng hữu.

"Không cần," Cung Vô Y kéo Dạ Nhược Ly vào trong ngực, trên tuấn nhan tràn đầy cảnh giác, một đôi mắt phượng mang theo vẻ bất thiện, "Nàng tuyệt đối sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, nhất là, trong thế lực đó còn có nữ nhân không có hảo ý!"

"Không có hảo ý?" Hồng Lam khẽ nhú mày, trong hồng mâu phảng phất như lóe lên một đám lửa giận.

Lòng thích cái đẹp ai cũng có, nàng muốn lừa mỹ nữ trở về để thưởng thức thì sai sao? Dù sao vẫn còn hơn những xú nam nhân kia, nhưng nam nhân này, thế nhưng lại dám chỉ trích nàng không có hảo ý?

"Xin lỗi, Hồng Lam tiểu thư, ta quả thật không có ý định gia nhập thế lực nào."

Đúng lúc này, một tiếng nói lạnh nhạt tiêu trừ lửa giận của Hồng Lam.

Nàng thở dài một hơi, vẻ mặt hơi tiếc hận: "VẬY ĐƯỢC RỒI, ta tôn trọng quyết định của người, ta thấy vừa rồi các người tiến vào thông đạo khách quý dẫn đến phòng đấu giá, không biết các người ngồi ở chỗ nào? Nếu không thì, liền tới chỗ Tán Tu Liên Minh chúng ta đi."

"Hừ!"

Hồng Lam vừa dứt lời, phía sau liền truyền tới một tiếng cười giễu cợt.

"Không cần phải hỏi, chỗ ngồi của bọn họ cũng chỉ là tầng khách quý thấp nhất thôi, ha ha..."

Khẽ nhướn mày, hai tay Hồng Lam ôm ngực xoay người lại, trừng mắt liếc nhìn người mới vừa mở miệng nói chuyện một cái: "Lý Hạ, lại là phế vật người, chẳng lẽ người còn chưa bị bản tiểu thư đánh đủ sao? Tiếp tục tìm đánh hay sao?"

Bị Hồng Lam trừng một cái, sắc mặt Lý Hạ thoáng chốc tái nhợt, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, nghĩ tới ở bên trong này là phòng đấu giá Tinh Nguyệt, dựa vào đó hẳn cũng can đảm hơn, nói: "Ta nói là lời thật, không biết bọn họ gặp phải vận cứt chó gì, mới đạt được một cái thẻ khách quý như vậy, chẳng qua, chắc hẳn với thân phận địa vị của bọn họ, cũng chỉ là ở tầng thấp nhất thôi, trừ phi là mắt của chủ nhân phòng đấu giá Tinh Nguyệt này bị mù, ha ha ha..."

Lúc nói lời này, Lý Hạ liếc mắt nhìn Dạ Nhược Ly, trong hai tròng mắt xẹt qua quang mang âm hiểm.

Chờ sau khi buổi đấu giá kết thúc, hẳn sẽ xin phụ thân giúp hẳn bắt nữ nhân này lại, để cho nàng trầm mê ở dưới thân mình, lại hung hăng hành hạ nàng, để phát tiết mối hận trong lòng hẳn!

Nếu lời nói trước đó của Lý Hạ, Cung Vô Y còn có thể chịu đựng được, nhưng cái ánh mắt kia của hẳn ta, lại khiến cho vẻ mặt của hẳn không khỏi trầm xuống, trong mắt phượng như có cuồng phong bạo vũ, đột nhiên kéo lại.

"Oanh!"

Khí thể cường hân ầm ầm bộc phát ra, hung hăng đụng vào trên người Lý Hạ.

Lý Hạ không nghĩ đến Cung Vô Y ngay cả nói cũng không nói, trực tiếp động thủ, đó là thời gian phản ứng lại cũng không có, thân thể kia liền giống như mũi tên rời cung, bị ném về phía sau.

"Xôn xao!"

Thấy vậy, mọi người vốn là tụ tập cùng một chỗ, vội vàng tản ra hai bên, chỉ sợ Lý Hạ sẽ nện vào mình.

"Phanh!"

Lý Hạ chật vật ngã xuống đất, hân vừa mới ngẩng đầu lên, liền rõ ràng nhận ra được một tia sát khí thị huyết tàn nhẫn trong mắt của nam tử hồng y ở chỗ không xa kia.

Một tia lạnh lẽo từ lòng bàn chân chui vào trái tim, hân hung hăng sợ run cả người, trên tuần nhan tái nhợt hiện ra vẻ hoảng sợ, sao hân có thể quên, tên nam nhân này cũng chẳng hề dễ chọc.

"Yêu nghiệt," Dạ Nhược Ly duỗi tay bắt lấy Cung Vô Y, lắc đầu một cái, thân nhiên nói: "Đừng để máu của phế sài này vũ nhục tay của chàng, chúng ta đi thôi."

Nàng không phải là không muốn giết hân ta, chỉ là thời cơ chưa đến...

Xúc cảm ấm áp của lòng bàn tay để cho Cung Vô Y dừng lại bước chân, hân nhìn sang nữ tử bên cạnh, chậm rãi gật đầu, nhưng mà, sát khí trong cặp mắt phượng hẹp dài kia không giảm, vẫn là một mảnh tàn nhẫn huyết quang như cũ.

"Các người chờ cho ta!"

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lý Hạ hận đến nghiến răng nghiến lợi, bỗng nhiên, trên tuần nhan của hắn cứng đờ lại, sắc mặt chỉ một thoáng liền tái nhợt, ngây ngốc nhìn chăm chú vào phương hướng bọn họ biến mất.

Vừa rồi hắn mới nhìn thấy rất rõ ràng, hai người kia tiến vào phòng bao khách quý kế dưới phòng Lãnh chúa.

Thấy một màn này, không chỉ có Lý Hạ, còn có mọi người đứng ở hai bên xem kịch vui, cũng dễ hiểu, vẻ mặt hiện giờ của bọn họ rất sặc sỡ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, hiển nhiên còn chưa từng phục hồi lại tinh thần.

Phòng bao khách quý phòng đấu giá Tinh Nguyệt, là do địa vị để sắp xếp thứ tự, rốt cuộc hai người kia là người nào? Làm sao có tư cách tiến vào phòng bao khách quý kế dưới phòng Lãnh chúa?

"Không... Không thể nào!" Lý Hạ hung hăng lắc đầu, nuốt một ngụm nước miếng, "Ảo giác, đây nhất định là ảo giác..."

Môi hồng giương lên, Hồng Lam hí hí hai tròng mắt, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Lý Hạ: "Lý Hạ, người đây chỉ là đang lừa mình dối người thôi, ha ha ha."

Dứt lời, ngửa đầu cười to hai tiếng, Hồng Lam sải bước đi về phía phòng bao khách quý dành cho Tán Tu Liên Minh.

"Ồn nì, vị nữ tử Tán Tu Liên Minh kia, cũng không hề đơn giản."

Bên trong phòng bao xa hoa tinh xảo, một bóng dáng đậm mạc mờ ảo xuất hiện bên cạnh Dạ Nhược Ly, vẻ mặt Phong Thần lúc này dần dần lộ vẻ ngưng trọng, mâu quang cơ trí hướng về phía ngoài cửa, thần nhiên nói: "Vị nữ tử kia, có được huyết mạch của Viêm Long."

"Viêm Long?" Dạ Nhược Ly hơi sững sờ, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Phong Thần.

"Viêm Long, từng là Thần Long thủ hộ Phong Vực chúng ta, vạn năm trước liền mất đi tung tích, không nghĩ đến có thể cảm nhận được huyết mạch của Viêm Long trong thân thể của một nhân loại, lần đầu tiên gặp nhau, ta liền có cảm giác này, nhưng lại không dám xác định, cho đến thời khắc này mới xác định."

"Không đúng," Dạ Nhược Ly lắc lắc đầu, tầm mắt của nàng cũng hướng về phía ngoài cửa, "Nàng cũng không phải là huyền thú, tại sao lại có được huyết mạch của Viêm Long?"

"Ta đây cũng không rõ ràng, có lẽ tổ tiên nàng là Viêm Long cùng nhân loại sinh hạ con nối dõi, cũng có lẽ, nàng đã từng uống qua huyết dịch của Viêm Long, chẳng qua, hiện giờ nàng còn chưa có hoàn toàn kích phát ra lực lượng huyết mạch, nếu có thể kích phát ra, như vậy, tốc độ tu luyện của nàng sẽ trở nên cực nhanh, thế nhưng, không thể so sánh với hai người biến thái các người."

Nhìn lướt qua Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, Phong Thần rất là bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng tuy bất mãn nhưng lại sinh ra một tia ghen tị.

Hai mươi tuổi Huyền Thánh, tại Phong Vực, thật ra thì cũng không tính là cái gì, nhưng đừng quên, hai người này là từ Huyền Vũ đại lục đi tới Phong Vực, Phong Thần ngây người ở Huyền Vũ đại lục năm trăm năm, làm sao không biết tình huống bên kia?

Huyền khí mỏng manh, linh dược ít ỏi, mà nếu không phải mình sáng tạo ra huyền tinh thạch tại Phong Huyền đại lục, sợ rằng Thương Khung Giới cũng không thể nào có huyền tinh thạch, trong hoàn cảnh như thế, còn có thể tại hơn hai mươi tuổi liền trở thành Huyền Thánh, đây không phải là biến thái thì là cái gì?

Dù cho nàng cũng đã từng có danh tiếng thiên tài Phong Vực, nhưng nàng tin rằng, nếu như mình sinh ra ở Huyền Vũ đại lục, tuyệt đối không có khả năng làm ra thành tựu Huyền Thánh ở lúc hơn hai mươi tuổi.

Vì vậy, thiên phú biến thái của hai người này, không thể không khiến nàng ghen tị...

"Các vị, cảm tạ mọi người tiến đến tham gia buổi đấu giá cỡ lớn nửa năm một lần tại phòng đấu giá Tinh Nguyệt chúng ta."

Tiếng nói trong trẻo vang lên trong hoàn cảnh ồn ào này, buổi đấu giá vốn đang nghị luận ầm ĩ nhất thời an tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía hội trường.

Vừa bắt đầu bán đấu giá, chỉ là một vài đồ vật bình thường gì đó, mặc dù cũng có người đấu giá, nhưng cũng không hề sôi nổi, về phần những thế lực như Lâm gia, Tán Tu Liên Minh đều chưa lên tiếng.

Bọn hắn chờ đợi, là những vật phẩm kế tiếp.

Trong lúc mọi người đang đấu giá, mỗi một kiện vật phẩm đều dần dần bị bán đấu giá.

Nhưng mà, rất khác biệt với sự khẩn trương của người trong các đại thế lực, trong một phòng bao xa hoa ở chỗ cao nhất, nam tử trung niên nhấp một ngụm trà, động tác ưu nhã để ly trà trong tay xuống, trong hai tròng mắt đen lạnh nhạt phảng phất như hàm chứa một tia uy nghiêm.

Mà thủ tịch giám định sư phòng đấu giá La Di, rất có uy vọng tại toàn bộ Lạc Sơn Lĩnh, đang cẩn thận phụng bồi bên cạnh, thỉnh thoảng quan sát về mặt nam tử trung niên.

"La Di đại sư, người không cần phải khẩn trương, ta sẽ không hỏi người tin tức về thần khí, ta tới đây cũng chính là cạnh tranh công bằng, sẽ không

để cho phòng đấu giá của người bị thua thiệt."

Nam tử trung niên hờ hững cười cười, đầu ngón tay gõ gõ nhẹ trên mặt bàn, nói ra lạnh nhạt như mây gió.

"Ha ha, Lãnh chúa đại nhân nói đùa," La Di lau đi mồ hôi trên mặt, trong lòng bất giác thở phào nhẹ nhõm, "Lãnh chúa đại nhân nguyện ý tới phòng đấu giá nho nhỏ này của ta, đã là vinh hạnh của ta."

Khẽ mỉm cười, nam tử trung niên cũng không nói chuyện, hắn thân là Lãnh chúa, những lời nói nịnh hót không biết đã nghe bao nhiêu lần, đương nhiên sẽ không có cảm giác gì với lời nói của La Di.

"Thanh Nhi, vì sao hôm nay tư tưởng của con luôn không tập trung vậy?"

Khẽ nhướn mày, nam tử trung niên như là phát hiện ra trạng thái của người bên cạnh, quay đầu nhìn sang thanh niên tuần tú bên cạnh, vẻ mặt dần dần mang theo một chút quan tâm.

Thanh niên vội vàng lấy lại tinh thần, trên khuôn mặt tuần tú xẹt qua một tia quang mang khó hiểu, ngại ngùng cười cười, nói: "Phụ thân, con không có chuyện gì, người không cần lo lắng."

"Ừ."

Thu hồi ánh mắt, nam tử trung niên không chú ý tới thanh niên nữa, ngược lại là đưa mắt hướng về phía bên trong phòng đấu giá.

"Tốt lắm, vật phẩm phía trước đều đã đấu giá xong, kế tiếp, là vật phẩm áp trực phòng đấu giá chúng ta, đây là đan dược do một vị cường giả thần bí cung cấp, tên là Phá Thánh Đan, nghe thấy tên này, các vị hãn là biết viên đan dược này có thể để cho một gã Huyền Thánh cường giả đột phá

một cặp, mà La Di đại sư cũng đã giám định qua, đan dược này là hàng thật giá thật, chư vị có thể yên tâm đấu giá."

Nói tới đây, tiếng nói trong trẻo của nam tử dừng lại một chút, chợt tiếp tục nói: "Giá khởi điểm, năm trăm mai tinh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một trăm, không có giới hạn."

Nhất thời, phần lớn ánh mắt đều tề tụ vào đan dược trong tay nam tử, tiếng nuốt nước miếng liên tiếp vang lên, mỗi người đều nóng bỏng nhìn chăm chăm, hận không thể một ngụm nuốt viên đan dược đó vào.

"Ta ra năm trăm mai tinh thạch hạ phẩm."

Nam tử vừa dứt lời, lập tức có người báo ra giá tiền.

"Năm trăm tinh thạch, năm trăm tinh thạch người liền muốn chụp được một viên đan dược sao? Người xác định người đã tỉnh ngủ? Với lại lấy thể chất phế vật kia của nhi tử nhà người, muốn viên đan dược này cũng vô dụng, ha ha, ta ra bảy trăm mai tinh thạch."

"Hừ, mặc dù hiện tại nhi tử của ta chỉ là Huyền Tôn, nhưng rất nhanh liền có thể tới Huyền Thánh, ta dự trữ lại cho hãn trước không được sao? Nay họ Hướng kia, ngay cả nhi tử người còn chưa có, nữ nhi của người lại không thể kế thừa gia nghiệp, muốn nàng tăng lên thực lực thì có ích lợi gì?"

"Người nói gì đó?"

Mọi người đều không nghĩ đến, vì một viên đan dược để Huyền Thánh đột phá, thế nhưng song phương lại cấu véo lấy vấn đề giá cả.

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Cơn Thịnh Nộ Của Dạ Nhược Ly

Edit: Preiya

Tiếng nói khinh thường của lão giả lập tức khiến cho sắc mặt Hồng Lam lạnh xuống, ánh mắt tối tăm của nàng quét mắt nhìn lão giả bên cạnh, trong giọng nói mang theo mấy phần lửa giận bị áp chế.

"Hồng Phi trưởng lão, làm sao người sẽ biết chắc chắn bọn họ là con ghê?"

Nàng cũng sẽ không quên, vị nam tử kia, chỉ dùng khí thế liền đánh bay phế vật Lý gia, mà Dạ Nhược Ly, dùng lực lượng của bản thân đối kháng nhiều Huyền Thánh như thế, tuy rằng với thực lực của bọn họ, có lẽ sẽ không có tác dụng quá lớn, nhưng quyết sẽ không là con ghê.

"Tiểu thư, làm sao người..."

"Đủ rồi!"

Dường như lão giả còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hồng Lạc Thiên lạnh lùng cắt đứt.

Hồng Lạc Thiên liếc nhìn Hồng Phi, hơi nhíu đôi mày kiếm, uy nghiêm trong mắt có chứa một tia cảm xúc bất mãn: "Đã là băng hữu của Lam Nhi, đi theo thì có sao đâu? Hiện giờ thời gian đã không còn sớm, cũng là thời điểm chúng ta xuất phát."

"Dạ, Minh chủ."

Cho dù trong nội tâm có bất mãn, nhưng Hồng Phi không dám chống lại mệnh lệnh của Hồng Lạc Thiên.

Hồng Lam hung tợn trừng mắt nhìn Hồng Phi, xoay người đi đến bên cạnh Dạ Nhược Ly, tươi cười đầy mặt nói: "Đừng để ý tới lão gia hỏa kia, Nhược Ly, chúng ta đi thôi."

Nói xong liền muốn kéo tay Dạ Nhược Ly, ai ngờ lại kéo vào không khí, nàng khẽ nhú mày, hơi giương mắt lên, liền thấy Cung Vô Y ôm Dạ Nhược Ly vào trong ngực, nắm hai tay nàng thật chặt, trong đôi mắt phượng giống như yêu nghiệt mê hoặc lòng người pha lẫn một tia cảnh giác.

"Thật là một phu quân đồ kị." Hồng Lam miết miết miệng, ở trong lòng oán thầm một câu.

Thật không biết Nhược Ly làm sao mà chịu được người nam nhân này.

Đội ngũ đang chuẩn bị xuất phát, Hồng Lạc Thiên phát phát tay, hai chữ xuất phát còn chưa bật ra khỏi miệng thì phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng cười âm hàn: "Hồng Minh chủ, Hồng Lam tiểu thư, biệt lai vô dạng*."

*biệt lai vô dạng: ý là hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay

Chỉ thấy bên dưới Đại Nha Lĩnh, một đoàn người đang đi từ xa tới, chậm rãi đi về phía mọi người.

Trong đoàn người đi tới này, dẫn đầu chính là một lão giả hôi bào, hai tròng mắt âm lãnh như con rắn độc đảo qua mọi người Tán Tu Liên Minh, không khỏi làm cho người ta cảm giác được giống như là bị một con rắn quấn quanh ở trên cổ, thiếu chút nữa chết vì ngạt thở.

Mặc dù Dạ Nhược Ly không biết lão giả hôi bào này, nhưng lại biết Lý Hạ và Lý Lập phía sau lão.

"Người Lý gia?"

Dạ Nhược Ly ngẩn ra một lát, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, khóe môi giương lên ý cười băng lãnh.

"Lý Nặc, tại sao người Lý gia các người sẽ ở chỗ này?" Nắm chặt quả đấm, thần sắc Hồng Lạc Thiên âm trầm nhìn về phía đám người không mời mà tới, sắc mặt chợt xanh mét, hai tròng mắt xẹt qua ngoan lệ.

Chết tiệt, làm sao người Lý gia biết chuyện bọn họ tới thăm dò di tích chứ? Chẳng lẽ trong Tán Tu Liên Minh có gian tế, hoặc có lẽ là người Lý gia vẫn luôn giám thị động tác của bọn họ?

"Ha ha, Tán Tu Liên Minh các người có thể tới nơi này, vì sao chúng ta lại không được tới?" Lý Nặc âm hàn cười một tiếng, con người tựa như con rắn độc quần lấy Hồng Lạc Thiên, âm hiểm nói, "Bất quá, Tán Tu Liên Minh các người cũng biết di tích Thần Hoàng có bao nhiêu nguy hiểm, cho nên hai nhà chúng ta có thể hợp tác, như thế cũng có thể thuận lợi giải quyết một vài khó khăn."

Quả nhiên, bọn họ tới đây vì di tích.

Hồng Lạc Thiên hít thở sâu một hơi, lực độ nắm hai quả đấm càng chặt hơn, cười lạnh một tiếng: "Nhìn tới, Lý gia các người có chuẩn bị mà tới, các người đã muốn hợp tác, vậy chúng ta tạm thời hợp tác thì có sao đâu?"

Hắn hiểu Lý Nặc nói là sự thật, quả thật hai nhà hợp tác thì có ưu thế hơn.

Chẳng qua ai cũng đều hiểu, sau khi thăm dò di tích, đó chính là đại chiến giữa hai đại thế lực tại Tinh Nguyệt Thành này.

Trong Đại Nha Lĩnh không thiếu một vài huyền thú, nhưng mà những huyền thú này có thể coi như là trí mạng đối với người thường, nhưng hai đại thế lực mạnh nhất Tinh Nguyệt Thành liên thủ, mặc dù không được dễ như trở bàn tay, nhưng cũng không quá khó khăn.

Bất kể chiến tranh ở phía trước là mãnh liệt cỡ nào, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đều đi ở phía sau đội ngũ, không coi ai ra gì mà tán gẫu với nhau, cũng chẳng hề để ý tới tình hình chiến đấu.

Bọn họ sắm vai bộ dáng người nhàn rỗi này, hoàn toàn chọc giận một vài người trong hai đại thế lực.

"Hừ, ta đã nói đừng để cho hai người này gia nhập, Minh chủ người nhìn bọn họ đi, từ đầu tới đuôi đều chưa từng xuất thủ, dù cho là tiểu thư cũng đối phó với một hai đầu huyền thú, bọn họ lại hèn yếu như vậy, vẫn là đuổi bọn họ rời khỏi nơi này, Tán Tu Liên Minh chúng ta, không cần loại người ăn không ngồi rồi này gia nhập!"

Từ lúc đầu Hồng Phi đã bất mãn với hai người này, bọn họ tới nơi này cũng không phải là ngắm phong cảnh, dưới tình huống nguy hiểm trùng trùng điệp điệp thế này, sao còn có thể mang theo hai đứa con ghê chứ? Chớ nói chi là hai người này chưa từng xuất thủ.

Mà lập tức dẫn tới người Tán Tu Liên Minh phụ họa theo lời của hắn.

"Không sai, Minh chủ, ta tán đồng lời nói của Hồng Phi trưởng lão."

"Đúng thế, bọn họ không làm cái gì hết, giữ bọn họ lại làm gì? Chẳng lẽ còn muốn chúng ta bảo hộ bọn họ hay sao?"

"Coi như bọn họ là bằng hữu của tiểu thư, chúng ta cũng không thể giữ bọn họ lại."

Khẽ nhượng mày, dù rằng Hồng Phi sinh lòng bất mãn, nhưng sau khi quét mắt nhìn đám người Lý gia đang vui sướng khi người gặp họa, lạnh lùng nói: "Đủ rồi, hiện tại không phải là thời điểm phân tranh, chúng ta tiếp tục đi tới."

Bất kể như thế nào, hẳn nguyện ý để cho hai người này gia nhập, đã nhìn trên thể diện của Lam Nhi, về phần bọn họ sống hay chết ở trong di tích, đó chính là tất cả vận khí của bọn họ, hẳn đã tận tình tận nghĩa.

Thời tiết cuối thu dễ chịu, lá rơi lả tả.

Đại Nha Lĩnh vào mùa thu, phủ kín lá vàng khô héo rơi xuống, người của hai đội ngũ đạp lên lá vàng đi tới, phát ra tiếng vang xào xạc vô cùng rõ ràng ở trên sơn đạo yên tĩnh này.

Đại Nha Lĩnh nguy cơ tứ phía, bất kỳ kẻ nào cũng không dám có chút sơ ý nào, cũng may tối đó ráng mây trải rộng khắp bầu trời, bọn họ rốt cuộc đi tới đích đến.

Một tòa di tích cổ xưa trang nghiêm đứng yên dưới bầu trời chạng vạng, ánh nắng chiều phóng xuống quang mang huyền lệ chói mắt bao phủ toàn bộ di tích, nhưng lại khiến cho tầm mắt người ta không dời ra được.

"Hồng Minh chủ, nghe nói Tán Tu Liên Minh các người đạt được chìa khóa mở ra di tích, hiện tại không phải là nên lấy ra rồi sao?" Lý Nặc phát phát tay, dừng lại bước chân, tầm mắt âm hàn quăng về phía Hồng Lạc Thiên.

Hồng Lạc Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Nặc, cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy một cái chìa khóa từ trong không gian giới chỉ ra.

Đây là một cái chìa khóa lớn cỡ như bàn tay vậy, dưới hoàng hôn nhàn nhạt nhá nhem tối, Hồng Lạc Thiên tiến lên từng bước một, cầm chìa khóa

vào trong lỗ trống, ngay lập tức một tiếng ầm ầm vang lên, đại môn di tích đang đóng chặt từ từ mở ra.

Nhìn cảnh này, hô hấp của mọi người đột nhiên căng thẳng, ánh mắt lộ ra quang mang thèm thường.

Dù là Hồng Lạc Thiên hay Lý Nặc, vào lúc này trên khuôn mặt đều là nụ cười hưng phấn...

"Hồng Lam, ta nghĩ muốn hỏi thăm người một vài chuyện," Dạ Nhược Ly đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn về phía nữ tử bên cạnh, khẽ mỉm cười nói, "Không biết người có biết tin tức về Lưu Phong Tông?"

Phong Thần bên trong Thanh Minh Phủ, nghiêm nhiên nghe được những lời này của nàng, tâm tình đột nhiên khẩn trương lên.

Lưu Phong Tông, chính là thế lực nàng kiến lập lúc đầu...

"Lưu Phong Tông?" Trên mặt Hồng Lam hiện lên kinh ngạc, có lẽ là không hiểu vì sao Dạ Nhược Ly muốn nghe ngóng hỏi thăm chuyện Lưu Phong Tông, "Lưu Phong Tông vốn là đại thế lực siêu tuyệt Phong Vực ta, thế nhưng mười năm trước, sau khi Tông chủ Lưu Phong Tông – Phong Thần đại nhân mất tích, Lưu Phong Tông liền từ nhất lưu thế lực trở thành nhị lưu thế lực, hiện tại Tông chủ Lưu Phong Tông chính là thân muội muội của Phong Thần."

Nói tới đây, Hồng Lam trầm than thở một tiếng, thương tiếc nói: "Phong Thần là nhân vật kinh thái tuyệt điểm* tại Phong Vực chúng ta, mà mười năm qua, rất nhiều người đều đang tìm kiếm tung tích của nàng, từ sau khi Phong Thần biến mất, Tông chủ đương nhiệm Lưu Phong Tông hiện giờ thương tâm muốn chết, sau đó thay tỷ tỷ mình cử người quản Lưu Phong Tông, đáng tiếc thực lực cùng sự quyết đoán của nàng ta không bằng Phong Thần, thế cho nên Lưu Phong Tông dần dần xuống dốc."

*kinh thái tuyệt diễm: đây là một thành ngữ tán thưởng sự xuất sắc của một người khiến cho người khác kinh sợ

Thương tâm muốn chết?

Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, sát khí trong lòng bắn ra bốn phía.

Cái người tăng tị với vị hôn phu của thân tử, lại hại chết chính thân tử của mình, nàng ta cũng sẽ thương tâm muốn chết sao? Sợ rằng người trên khắp Phong Vực đều bị nàng ta lừa gạt.

Bất kể như thế nào, nàng đi tới Phong Vực, nhất định phải đi tới Lưu Phong Tông một chuyến.

"Aiz, nếu không phải là Kim Thần trợ giúp thì Lưu Phong Tông nhất định bị cừu nhân ngày trước của Phong Thần tiêu diệt, chẳng qua sau khi Phong Thần mất tích, rất nhiều người đều cho rằng nàng đã chết, chỉ riêng có Kim Thần vẫn không ngừng tìm kiếm tung tích của nàng, hơn nữa, ta nghe nói vì Phong Thần, tinh thần Kim Thần rất là sa sút, chính là ngay cả thể lực của mình cũng chẳng ngó ngàng tới, suốt mười năm vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Phong Thần."

Trong mắt Hồng Lam lóe ra ánh sáng, vẻ mặt bát quái nở nụ cười: "Ha ha, bản thân ta lại cho rằng, Phong Thần và Kim Thần vô cùng xứng đôi, dù sao hiện giờ chỉ có một mình Kim Thần trước sau vẫn luôn tin tưởng nàng còn sống."

Dạ Nhược Ly cảm nhận được rất rõ ràng, lúc nói đến hai chữ Kim Thần thì trong Thanh Minh Phủ truyền tới tâm tình dao động mãnh liệt.

"Kim Thần này là người nào?" Dạ Nhược Ly khép hờ mắt, linh hồn truyền âm nói.

Chỉ là tiếng nói của nàng giống như đá chìm đáy biển, thật lâu không nhận được hồi âm, lúc nàng quyết định bỏ qua lời hỏi thăm, rốt cuộc có một tiếng nói nghiêng rằng nghiêng lợi truyền vào đầu.

"Đã từng là đối thủ một mất một còn của ta! Bất quá, ta chết đi thì hẳn phải rất vui vẻ mới đúng, dù sao không còn người nào đối địch với hẳn nữa, vì sao hẳn lại..."

Đừng nói Phong Thần nghĩ mãi không ra, dù cho là những người bên trong đại lục đều không thể hiểu rõ sự biến hóa của Kim Thần.

Mà mọi người ở bên ngoài di tích, đều đang trong trạng thái hưng phấn, vì vậy cũng không chú ý tới vấn đề Dạ Nhược Ly hỏi, đoán chừng dù cho là nghe được, bọn họ cũng sẽ không để ý nhiều thêm chút nào.

Vào thời khắc hiện giờ, không có gì quan trọng hơn thăm dò di tích.

"Chư vị, chinh đồn một chút, chúng ta liền xâm nhập di tích." Hồng Lạc Thiên nắm quả đấm thật chặt, thần sắc lúc này tràn đầy nghiêm túc.

Bởi vì hẳn tới di tích này, quả thật là có một mục tiêu, về phần những đồ vật khác, nhưng lại cũng không quan trọng như vậy.

Lý Nặc liếc mắt nhìn Hồng Lạc Thiên một cái, cười lạnh một tiếng, nhưng lại không giành xông vào di tích trước tiên, hẳn sẽ không làm loại hành động làm vật hi sinh này, mà là chờ đợi Tán Tu Liên Minh chinh đồn lại đội ngũ xong, mới cùng bước vào di tích.

"Hừ!" Trong khoảnh khắc tiến vào di tích, vẻ mặt Lý Hạ âm trầm quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y, trong mắt có chứa hận ý không thêm che giấu.

Hôm nay, bên trong di tích, đó chính là chỗ táng thân của bọn họ!

Nhưng nữ tử kia chết thì thật là quá đáng tiếc, chỉ có chờ mình chơi chán nàng rồi, nàng mới có thể chết! Hơn nữa, vừa rồi gia gia đã đáp ứng hẳn, sau khi thăm dò kết thúc, nhất định sẽ bắt nữ tử này đưa đến trên giường của hẳn.

Lúc đó, hẳn nghĩ làm cái gì liền có thể làm đó.

"Âm vang!"

Theo mọi người bước vào, đại môn di tích đột nhiên hạ xuống, mặt đất cũng chấn động rung lên vài cái.

"Soạt!"

"Soạt soạt!"

Vô số nhân loại xông ra từ bốn phương tám hướng, lớp vỏ bên ngoài những người này là màu vàng kim, đồng tử ảm đạm vô thần, giống như là tượng gỗ bị thao tác, động tác cứng ngắt, vẻ mặt không chút thay đổi, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh trước sau như một.

"Là khô lồi*!"

*khô lồi: con rối

Tất cả mọi người đều hít vào miệng một ngụm khí lạnh, bọn họ biết thăm dò di tích Thần Hoàng rất khó khăn, nhưng lại không nghĩ đến, trận chiến đầu tiên liền sẽ gặp phải những khô lồi khó dây dưa này.

Hơn nữa, cấp bậc những khô lồi này, thế nhưng đều là Thần Tướng!

Tròn mười cái xếp thành một hàng làm rung động tâm linh mọi người, bọn họ bỗng nhiên không có lòng tin đối với thăm dò lần này.

"Hả?" Ánh mắt Dạ Nhược Ly sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn những khôỉ lỗi màu vàng kim đỏ.

Chú ý đến biểu tình của Dạ Nhược Ly, khóe môi Cung Vô Y giương lên, cười cực kỳ yêu nghiệt: "Tiểu Dạ Nhi, nàng có ý tưởng gì, có thể nói cho vi phu nghe một chút."

Hắn dùng không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định, dường như nhất định cho rằng Dạ Nhược Ly có ý tưởng của mình.

"Hai phe thế lực này đều có Thần Tướng cường giả, mà chúng ta lại thế đơn lực bạc, nếu như ta có thể thu những khôỉ lỗi này để sử dụng, ở bên trong di tích này nhất định có thể phát huy tác dụng rất lớn."

Vuốt ve cái cằm, khóe môi Dạ Nhược Ly giương lên một nụ cười tình thế bắt buộc.

Kiếp trước Dạ gia liền có được một quyển sách về khôỉ lỗi, dù rằng bởi vì có đủ loại điều kiện hạn chế, nàng không thể chế tạo ra khôỉ lỗi, nhưng về nhược điểm cùng phương pháp khống chế khôỉ lỗi, đều đã quen thuộc nhất thanh nhị sở*.

*nhất thanh nhị sở: giải thích thập phần rõ ràng, nếu là hình dung sự vật thì là thập phần hiểu biết (nguồn: baike.baidu.com)

Hiện tại, vừa lúc có một vật thí nghiệm, thì cứ sao mà không làm?

"Tất cả mọi người Tán Tu Liên Minh nghe lệnh, cùng ta bao vây tiêu trừ khôỉ lỗi!" Lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, ánh mắt Hồng Lạc Thiên ngưng trọng ra lệnh.

Hiện giờ, bất kể như thế nào cũng đã không có đường lui, hơn nữa kiện vật phẩm đó bên trong di tích, hẳn nhất định phải đạt được.

"Chúng ta xem kịch vui là được." Dạ Nhược Ly khẽ nhú mào, kéo Cung Vô Y đi đến phía sau đám người.

Coi như nàng muốn xuất thủ, cũng nên chờ đám người kia tản đi lực chiến đấu khôi lỗi, bằng không mười cái khôi lỗi cấp bậc Thần Tướng khác, dù cho nàng lấy ra Lôi Đình kiếm, cũng biết được nhược điểm, cũng không cách nào giành được thắng lợi.

"Nhược Ly, người yên tâm đi, là ta mời người tới thăm dò di tích, chỉ cần ta còn sống, người liền sẽ không có việc gì." Tay Hồng Lam cầm trường kiếm, đi tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, hồng mâu như lửa lóe ra quang mang kiên định.

Nhìn ánh mắt chân thành của Hồng Lam, trong tâm Dạ Nhược Ly bất giác tràn đầy hảo cảm với nữ tử này.

Chiến đấu mãnh liệt khai hoả, tuy rằng đối phương là mười khôi lỗi cấp bậc Thần Tướng, nhưng dù sao trong đội ngũ bên này cũng có hai vị Thần Tướng cao cấp, vì vậy trong hai đội ngũ này cũng chỉ thương vong một số ít.

"Oanh!"

Lý Lập đánh vào ngực khôi lỗi một quyền, chỉ thấy khôi lỗi này chỉ là lui về phía sau hai bước, lại nhanh chóng xông về phía hắn, quả đấm trong tay tấn công mãnh liệt về phía đầu của hắn.

Thấy vậy, Lý Lập vội vàng giơ tay lên, nắm chặt tay đánh về phía công kích.

Một cỗ nội kinh cường đại xông vào thân thể Lý Lập, thân thể của hắn đột nhiên lui về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Quan sát hai phe chiến đấu, Dạ Nhược Ly lắc đầu một cái: "Tuy rằng lực lượng của bọn chúng cường đại, nhưng chưa đủ nhanh nhẹn, động tác quá mức cứng nhắc, cho nên không thể gọi mười khôi lỗi này là hoàn mỹ."

Trên sách thuật luyện chế khôi lỗi ở Dạ gia, hoàn toàn có thể bù đắp những chưa đủ này, khiến cho động tác của khôi lỗi không khác với nhân loại mấy.

Nàng nói lời này cũng không cố ý hạ thấp giọng, bởi vậy những người còn lại đều nghe được nàng lầm bầm lầu bầu.

"Hừ, nói nghe dễ dàng vậy, có bản lĩnh thì người tới đối kháng với những khôi lỗi này đi!" Hồng Phi ngăn cản lại công kích từ khôi lỗi, hung ác quay đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn Dạ Nhược Ly, "Một người gặp chuyện chỉ biết trốn tránh, có bản lĩnh gì thuyết tam đạo tứ* ở nơi này? May mà tiểu thư duy hộ các người, chẳng qua các người cũng chỉ là một đám người vong ân phụ nghĩa."

*thuyết tam đạo tứ: hình dung không phụ trách nhiệm mà nghị luận lung tung (nguồn: baike.baidu.com)

"Oanh!"

Lúc này ngay ở nơi này, khôi lỗi trước mặt đuổi quyền đánh vào trên ngực hân.

Hồng Phi là Thần Tướng cấp thấp, nhưng không thể coi thường một quyền này, hân cũng lui ra ngoài một cự ly, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hân lau lau vết máu ở khóe miệng, dung nhan già nua thoáng chốc trắng bệch.

Khẽ nhíu mày, Hồng Lạc Thiên quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, nhưng không nói bất kỳ lời nào, lúc tầm mắt hân chuyển về phía Hồng Lam cách đó không xa, sắc mặt bị dọa sợ đến tái nhợt, quát to: "Lam Nhi, cẩn thận!"

Hắn cực lực muốn tiến lên cứu vãn, nhưng cuối cùng là chậm một bước...

Tán Tu Liên Minh và người Lý gia đồng thời thấy cảnh này, sắc mặt kẻ trước thì lộ vẻ tuyệt vọng, dù cho là thần sắc của Hồng Phi cũng tràn đầy bi ai, hiển nhiên người trong Tán Tu Liên Minh, vẫn là rất để ý nhân vật Hồng Lam này.

Về mặt kẻ sau thì tràn đầy vui vẻ, nếu Hồng Lam chết đi thì Tán Tu Liên Minh không người kế tục, mấy trăm năm sau tại Tinh Nguyệt Thành liền không có người nào có thể so sánh với Lý gia, lúc đó chính là thiên hạ của Lý gia.

Hồng Lam ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào quả đấm màu vàng kim ngay trước mắt, thân thể mềm mại khẽ run lên, không có ai lúc đối mặt tử vong thì còn có thể hờ hững được.

Dưới ánh mắt hoặc tuyệt vọng hoặc vui vẻ của mọi người ở đây, bạch y lướt qua ngay trước mắt bọn họ, rơi xuống sau lưng khô lồi, nhưng mà quả đấm mãnh liệt này, trong khoảnh khắc tới gần Hồng Lam thì bỗng nhiên dừng lại...

Không sai, quả thật dừng lại, giống như là bị điểm huyết không nhúc nhích được vậy.

Ngay lập tức, tất cả tầm mắt đều tề tụ trên một thân bạch y này.

Bạch y không gió tự hất lên, một đầu tóc đen hơi tung bay, nữ tử tuyệt sắc khuynh thành, giữa lông mày dường như có cuồng ngạo bẩm sinh, ánh sáng bên trong di tích chiếu rọi xuống, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ thẩm thấu quang mang màu vàng ấm áp.

Giờ khắc này, trên mặt mọi người đều đồng loạt lộ ra kinh ngạc, không có ai biết nàng rốt cuộc đã làm cái gì, vì sao cái khô lồi đó giống như bị

đình trệ không nhúc nhích.

Chợt, lúc mọi người đang nhìn chăm chú, Dạ Nhược Ly đánh ấn ký linh hồn của mình vào trong khôi lỗi, sau khi làm xong tất cả chuyện này, liền nhảy về phía những khôi lỗi còn lại.

Nàng chế phục cử động của khôi lỗi, lúc mọi người nhìn lại chính là một hồi lộn xộn, trừ Cung Vô Yra, không người nào biết nàng đang làm gì.

"Được rồi," lau lau mồ hôi dưới cằm, Dạ Nhược Ly lắc mình đứng trước mặt Cung Vô Y, chậm rãi xoay người, khoe môi cười lên một độ cong nhàn nhạt, "Các người có thể tới đây."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết nàng đang nói chuyện với người nào.

Trong khoảnh khắc lúc nàng vừa dứt lời, khôi lỗi vốn đình trệ, thế nhưng lại động dậy lần nữa.

"Cái gì?"

Tất cả mọi người đột nhiên cả kinh, vội vàng bày ra tư thế định chiến đấu lần nữa, nhưng lần này, khôi lỗi cũng không tập kích bọn họ, mà là đi đến phía sau Dạ Nhược Ly.

"Cái gì?"

Biến cố này khiến cho mọi người đều là trợn to mắt, nghẹn họng nhìn trân trối vào khôi lỗi phía sau Dạ Nhược Ly.

Làm sao có thể? Thế nhưng những khôi lỗi này lại nghe theo mệnh lệnh của nàng? Chẳng lẽ cử động lung tung vớ vẩn của nàng vừa rồi, đó chính là đang thu phục khôi lỗi sao? Đây quả thực là càng làm cho người ta khiếp sợ hơn chuyện con voi cường gian con kiến.

Trận chiến này, hai nhà đều tổn thất thành viên, cuối cùng cũng không có được cái gì, còn để cho nàng trở thành người thắng cuối cùng.

Tán Tu Liên Minh còn khá thông suốt, dù sao Dạ Nhược Ly có quan hệ với Hồng Lam, vả lại còn cứu tính mạng của Hồng Lam, ở bên trong di tích này, thực lực của nàng càng mạnh thì lại càng có ích đối với Tán Tu Liên Minh.

Nhưng sắc mặt của người Lý gia thì sớm đã xanh mét, âm u nhìn Dạ Nhược Ly.

Dạ Nhược Ly và Lý gia vốn là có thù oán, hiện giờ lại càng đạt được mười khôi lỗi cấp bậc Thần Tướng, sau này muốn giết nàng liền vô cùng khó khăn, huống chi quan hệ giữa nàng và Hồng Lam Tán Tu Liên Minh cũng không tầm thường.

Như thế, bên trong di tích, Lý gia liền trở thành kẻ cô độc.

Về phần người khác nghĩ thế nào, Dạ Nhược Ly cũng không để ý tới, nàng bắt đầu đánh giá chiến lợi phẩm của mình, dù rằng đã chiến đấu với hai nhà làm cho trên thân Khôi Lỗi bị thiệt hại, bất quá không có gì đáng ngại, cũng không ảnh hưởng tới thực lực.

Hơn nữa, nếu bọn chúng không có bị thiệt hại, muốn chế phục bọn chúng cực kỳ khó khăn, vì vậy còn cần cảm tạ hai đại thế lực này đã tương trợ.

"Lập Nhi, đây là đan dược ta dùng số tiền lớn mua được nhờ quan hệ từ bên ngoài, con phát xuống cho những người bị thương kia đi, sau đó còn phải tiếp tục đi, cần phải để cho mọi người nhanh chóng khôi phục."

Lý Nặc giao hai bình ngọc cho Lý Lập, đặc ý nhìn Hồng Lạc Thiên, vênh váo tự đắc nói: "Hồng Minh chủ, chắc hẳn các người sẽ không có những đan dược này, bất quá nếu Hồng Minh chủ mở miệng, ta nguyện ý dùng giá gốc bán cho các người."

Muốn có đan dược không chỉ cần tiêu phí rất nhiều tinh thạch, hơn nữa lại cần vận dụng quan hệ với người, hẳn cũng là rất không dễ dàng mới đạt được loại đan dược này, theo ý hẳn, Hồng Lạc Thiên tuyệt đối sẽ không có loại đan dược này.

Chỉ cần hẳn chịu nhận lấy sự trợ giúp của mình, nhất định sẽ phải sạch quan hệ với hai người kia, như thế Lý gia liền không phải là kẻ cô độc.

Hơi ngược cảm lên, trong mắt Lý Nặc xẹt qua âm hàn, tựa hồ như hẳn đang đợi Hồng Lạc Thiên mở miệng cầu xin hẳn...

Nhìn đan dược trong tay Lý Nặc, người Tán Tu Liên Minh đều nuốt một ngụm nước miếng, cẩn thận dè dặt liếc mắt nhìn Hồng Lạc Thiên, chỉ có thể hung hăng áp sự thèm thuồng ở trong lòng, ai cũng không dám mở miệng để cho hẳn đáp ứng.

Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn đan dược trong tay Lý Nặc, liền đã cảm giác ra công hiệu.

Tuy viên đan dược này có thể chữa khỏi, nhưng lại cần nửa ngày mới có thể khỏi hẳn, nàng cũng không có nhiều thời gian để lãng phí ở chỗ này.

"Hồng Lam," Dạ Nhược Ly duỗi bàn tay ra, một bình sứ hoa đào xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, đổ ra một viên đan dược từ trong đó, đưa tới trước mặt Hồng Lam, "Người dùng viên đan dược này đi."

Rất nhiều ánh mắt đều rơi vào lòng bàn tay Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện ra kinh ngạc.

"Hừ, đan dược của nàng là giả," Lý Hạ lạnh lùng hừ một tiếng, rất là khinh thường nhìn về phía Dạ Nhược Ly, mắt hàm chứa giễu cợt nói, "Chỉ bằng người cũng có thể có được đan dược trân quý sao? Không cần nghĩ cũng biết là hàng giả, người cho rằng ai cũng sẽ tin tưởng người như tên

bàn tử đàn độn trong khách điểm kia sao? Ha ha, thật là một chuyện vô cùng buồn cười."

Hồng Lam ngược mắt lên, nhìn chăm chú vào tròng mắt đen của Dạ Nhược Ly, hơi mím môi khẽ cười, cũng chẳng hề do dự mà nhận lấy đan dược, nuốt xuống, trong đan dược khoáng khắc vào bụng, một dòng nước ấm vây lấy ngũ tạng lục phủ của nàng, ngay cả huyền khí đã tiêu tán cũng dần dần khôi phục.

Mắt thấy Hồng Lam nuốt đan dược vào, Hồng Lạc Thiên muốn ngăn cản, dĩ nhiên đã không còn kịp nữa rồi.

Nhưng mà, xuất phát từ cảm giác của Thần Tướng cường giả, hẳn cảm nhận được rất rõ ràng, tổn thương của Hồng Lam nhanh chóng khôi phục.

Điều này sao có thể? Đan dược chữa khỏi Huyền Thánh trong nháy mắt, không biết trân quý hơn đan dược Lý gia lấy ra bao nhiêu lần, hơn nữa dường như nàng không chỉ có một viên...

Chẳng lẽ phía sau nàng có một Luyện đan sư Thần phẩm cường đại? Không sai, nhất định là như vậy, nếu không thì còn có ai có thể luyện chế ra đan dược chữa khỏi Huyền Thánh trong nháy mắt?

Tại Phong Vực, Luyện đan sư Thần phẩm cực kỳ ít ỏi, thật ra vạn năm trước thế mà lại có Siêu Thần phẩm, nhưng là gần vạn năm nay vẫn chưa có người nào đột phá Siêu Thần phẩm, vì vậy lại càng hiện ra sự trân quý của Luyện đan sư Thần phẩm.

Nghĩ đến phía sau nữ tử này là Luyện đan sư Thần phẩm, hô hấp của mọi người đều là gấp gáp hơn vài phần, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

"Nhược Ly." Hồng Lam nhìn những người Tán Tu Liên Minh bị thương, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lại là không có nói ra, bất quá ánh

mắt của nàng lại biểu lộ ý tứ của nàng ra.

"Chỗ này đều là loại đan dược này, người cầm lấy đi."

Dạ Nhược Ly khẽ mỉm cười, nhét bình ngọc vào trong tay Hồng Lam.

Nàng cũng không phải muốn làm người tốt, sở dĩ nguyện ý giúp người Tán Tu Liên Minh, là bởi vì bên trong di tích nguy hiểm trùng trùng, dựa vào thực lực của hai người nàng và Cung Vô Y, rất khó xông qua, bởi vậy còn cần người Tán Tu Liên Minh tương trợ.

Ánh mắt Hồng Lam sáng lên, nàng cũng không nói gì hết, liền nhận lấy bình ngọc, chỉ là chôn dấu phần cảm kích ở trong lòng.

Người Lý gia hâm mộ nhìn người Tán Tu Liên Minh mọi người, rõ ràng là dược hiệu đan dược bên đối phương càng cường hãn hơn đan dược mà gia tộc của mình dùng số tiền lớn mua được, hoàn toàn không phải là mình có thể so sánh.

"Này... Điều này sao có thể?"

Lý Hạ lắc đầu một cái, lui về phía sau hai bước, vốn là khuôn mặt tuấn tú đã trắng bệch lại càng tái nhợt hơn.

Đan dược của nàng, thế nhưng là thật...

Nuốt vào đan dược của Dạ Nhược Ly, Huyền Thánh đều khôi phục sinh khí dồi dào trong nháy mắt, tuy đan dược này cũng có một chút hiện dụng đối với Huyền Thần cường giả, tốc độ khôi phục chậm chạp hơn một chút.

Hồng Phi vốn là xem thường Dạ Nhược Ly, lúc này vẻ mặt đầy xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Nếu thương thế đã khôi phục, mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ xuất phát," Hồng Lạc Thiên cảm kích nhìn Dạ Nhược Ly, lúc nhìn sang đội

ngũ Tán Tu Liên Minh thì lạnh lùng quát to.

Chợt, tầm mắt của hắn chuyển về phía Lý Nặc: "Các người là ở chỗ này khôi phục thương thế, hay là cùng theo chúng ta thăm dò?"

"Đương nhiên là cùng đi."

Ở chỗ này khôi phục thương thế? Làm sao có thể? Nếu bị bọn họ bỏ lại, không nói tới bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh nguy hiểm, chắc chắn bảo vật phía trước sẽ không có phần của Lý gia.

Bất quá cứ như vậy, bên Lý gia lại càng thêm không có ưu thế so với hai đội ngũ khác.

Hiển nhiên đã sớm biết quyết định của Lý Nặc, Hồng Lạc Thiên cũng không nói gì, sau khi chinh đồn đội ngũ một chút liền tiếp tục xâm nhập thăm dò.

Vào lúc này, Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y đi sau cùng, không có ai còn dám nói xấu bọn họ.

Không thấy phía sau bọn họ chính là mười khôi lỗi uy phong lẫm liệt sao? Đây chính là tương đương với Thần Tướng, hơn nữa bọn chúng còn nhiều lực lượng cường đại hơn nhân loại, ưu thế phòng ngự siêu tuyệt, ai không muốn sống, còn dám đi trêu chọc bọn họ sao?

Phía trước, một đại môn cổ xưa đập vào tầm mắt mọi người.

Hô hấp của mọi người đều hơi chậm lại, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào đại môn này.

Đại môn này không có bất kỳ cơ quan nào, thậm chí không cần chìa khóa, chỉ là đẩy nhẹ một cái, đại môn liền bị đẩy ra, chuyện dễ như trở bàn tay như thế khiến cho mọi người lộ vẻ sửng sốt.

"Yêu nghiệt, nơi này không bình thường, chúng ta phải cẩn thận một chút." Dạ Nhược Ly khẽ nhướn mày, tự nhiên nảy sinh một cảm giác nguy cơ, ánh mắt cảnh giác nhìn kỹ bốn phía.

"Yên tâm, có ta ở đây," Cung Vô Y nhẹ nhàng cầm lấy tay Dạ Nhược Ly, trong mắt phượng lóe ra tia sáng kiên định, "Nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể bảo vệ, như vậy ta sẽ không xứng làm nam nhân của nàng."

Bất kể phát sinh chuyện gì, có hấn trở thành lá chắn của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

"Hừ, có thấy gì lạ đâu," Lý Hạ hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói, "Lá gan nhỏ như vậy còn tới thăm dò di tích làm gì? Chi bằng lặn về nhà đi, hơn nữa ở đây lại yên tĩnh như vậy, làm sao có thể có nguy hiểm gì? Thật là ngu ngốc!"

Vậy mà, Lý Hạ vừa dứt lời, một tiếng ầm vang lên, trong gian phòng bộc phát ra một cỗ khí thế cường hãn.

Bị vây vào uy áp, sắc mặt Lý Hạ trong nháy mắt liền thay đổi, hai chân run rẩy không thôi, bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất

Dưới ánh mắt của mọi người, trên mặt đất nứt ra một khe hở nhỏ, cái khe hở kia dần dần mở rộng, lò mờ phảng phất có thể nhìn thấy cặp mắt màu vàng đất trong khe hở kia.

"Rống!"

Một tiếng rống ngâm chấn động trời đất, dưới ánh mắt chấn kinh nhìn chăm chú của mọi người, khe hở trên mặt đất càng lúc càng lớn, rốt cuộc mọi người có thể nhìn rõ ràng sinh vật trong lòng đất.

"Là Hắc ám Thần Long, trời ơi, thế nhưng lại là Hắc ám Thần Long..."

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, dù cho là Hồng Lạc Thiên và Lý Nặc, sắc mặt cũng là hơi biến đổi.

"Rống!"

Lại là một tiếng rống ngâm kinh thiên động địa, khe hở nứt ra với tốc độ cực nhanh, sau đó trong khe hở, một đạo quang mang thôn thiên phệ địa xông lên mặt đất rất nhanh, có khuynh hướng nuốt vào tất cả.

"Mau, mau lui lại!"

Ngay lập tức, tất cả mọi người lui về phía sau như nước chảy.

Lúc Dạ Nhược Ly xoay người định lui xa hơn, chợt bên cạnh, một đạo chưởng phong sắc bén hung hăng đánh vào trên vai nàng, trong phút chốc, trong miệng Dạ Nhược Ly phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhanh chóng rơi vào trong khe hở.

Ngẩng đầu lên, nàng trông thấy chính là nét mặt già nua không có biểu tình và vẻ âm độc trong hai tròng mắt đen của Lý Nặc...

Người Tán Tu Liên Minh cũng trông thấy động tác của Lý Nặc, không khỏi thầm mắng Lý Nặc âm hiểm, nếu như Dạ Nhược Ly chết đi, khôi lỗi liền không ai khống chế, như thế địa vị giữa Tán Tu Liên Minh và Lý gia lại ngang hàng.

Nhưng bọn họ hoàn toàn còn chưa phản ứng lại kịp, Lý Nặc cũng đã động thủ, hiện giờ muốn cứu viện, rõ ràng là đã không kịp nữa rồi.

Lúc Dạ Nhược Ly sắp bị cắn nuốt trong nháy mắt, một bàn tay dùng lực vỗ vào trên lưng của nàng, mượn dùng lực đạo của một chưởng này, thân thể Dạ Nhược Ly nhanh chóng xông về phía bên ngoài đại môn.

Hơi thở quen thuộc, chậm rãi biến mất ở mũi, thân thể Dạ Nhược Ly run lên, quay đầu lại, vì vậy nhìn thấy được một màn mà cuộc đời này của nàng cũng khó có thể quên đi.

Hồng y vũ điệu, nụ cười của nam tử vẫn đẹp như vậy, vẫn yêu nghiệt tuyệt thế như vậy, vẫn mê hoặc lòng người như vậy, khiến cho tâm Dạ Nhược Ly không khỏi bị hung hăng nắm chặt, tuyệt vọng chưa bao giờ có ập vào trong lòng.

"Không!"

Tiếng nói bi thống vang vọng trong khắp cả phòng, khiến cho tất cả mọi người không khỏi lâm vào cảm động.

Thế nhưng nàng lại không có biện pháp nào, trong gian phòng cổ xưa này không thể phi hành, bởi vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn tình yêu chân thành cả đời rơi xuống khe hở...

Sau khi thân thể Dạ Nhược Ly rơi xuống bên ngoài đại môn, đại môn dần dần khép lại, nàng vội vàng từ dưới đất bò dậy, xông về phía đại môn sắp khép kín, nhưng mà, cuối cùng là nàng vẫn chậm một bước.

"Nhược Ly," Hồng Lam đi tới bên cạnh Dạ Nhược Ly, giơ bàn tay lên, tựa hồ như muốn an ủi nàng, nhưng cuối cùng lại là chậm rãi buông xuống, "Nhược Ly, người nén bi thương."

Có lẽ là không có nghe được lời Hồng Lam nói, Dạ Nhược Ly ngơ ngẩn đại môn cổ xưa đến chờ người ra.

Vì sao yêu nghiệt sẽ rơi vào trong khe hở? Là bởi vì cứu nàng, nếu không phải là Lý Nặc thì sẽ không phát sinh chuyện như thế, cho nên nguyên nhân của tất cả đều do hắn!

"Oanh!"

Nắm quả đấm thật chặt, trên người Dạ Nhược Ly đột nhiên bộc phát ra khí thế cường đại, nàng chậm rãi xoay người, hai mắt hiện đầy tơ máu gắt gao nhìn chăm chăm Lý Nặc.

"Người tìm chết!"

Ba đời làm người, nàng chưa bao giờ từng phản nộ như thế, lúc này nàng có một loại nộ ý hủy thiên diệt địa, hận không thể để cho tất cả mọi người vì thế mà trả giá đại giới bị thảm!

Lý Nặc đang cảm thấy đáng tiếc vì Dạ Nhược Ly thoát thân được, trong lúc lơ đãng cảm nhận được sát ý ngập trời của Dạ Nhược Ly, lộ ra hoảng sợ, hẳn chưa từng nghĩ tới, một người nữ tử sẽ được sát khí mãnh liệt như thế.

"Nhược Ly, mau dừng tay, cho dù người dùng Lôi Đình kiếm, tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của hãn."

Sâu trong linh hồn truyền tới tiếng nói lo lắng của Phong Thần.

Dạ Nhược Ly phảng phất như không có nghe được, ý niệm khê động, mười khôỉ lỗi đã bao vây mọi người Lý gia lại.

"Tất cả người Lý gia đều phải chết! Bất quá người có thể yên tâm, bởi vì rất nhanh thôi, ta sẽ khiến cho tất cả nam nữ lão ấu của Lý gia đều tới địa ngục bởi các người, cho dù là một con kiến, đều quyết sẽ không tránh được."

Rất khó tin tưởng, lời nói huyết tinh như thế, là do một nữ tử nói ra.

Tựa hồ với nàng mà nói, diệt cả nhà người ta cũng chỉ là một chuyện bình thường.

"Ha ha, người cho rằng bằng vào mười khôi lỗi liền có thể giết được ta sao? Đây cũng quá tức cười đi, tuy rằng ta rất khó chế phục bọn chúng, thế nhưng bọn chúng cũng sẽ không giết ta được."

Lý Nặc cười to hai tiếng, con người âm độc khóa chặt Dạ Nhược Ly.

"Ta nói rồi, người nhất định phải chết! Dù cho là vì thế mà trả giá tất cả đại giới, ta cũng nhất định sẽ đánh chết người như thế!" Sắc mặt Dạ Nhược Ly tái nhợt, thần sắc vẫn còn mang theo vẻ đau đớn, nhưng càng nhiều hơn là sát ý không hề che giấu.

Thời khắc mấu chốt, nàng không ngại bại lộ toàn bộ, chỉ cần có thể giết Lý Nặc, trả giá tất cả cũng cam tâm tình nguyện.

Bàn tay Dạ Nhược Ly lặng lẽ đặt trên Huyền Linh giới chỉ, nàng vừa định lấy Lôi Đình kiếm ra, ngay vào lúc này một tiếng ầm vang lên, tất cả di tích đều rung lên.

Này... Đây là lại phát sinh chuyện gì?

Mọi người kinh ngạc nhìn khắp bốn phía, dưới ánh mắt của bọn họ, thế nhưng kết cấu bốn phía tự mình biến hóa.

"Tao!" Sắc mặt Dạ Nhược Ly đại biến, muốn tiến lên truy kích, lại phát hiện tất cả người Lý gia đều mất đi tung tích, mà nàng lại cùng người Tán Tu Liên Minh bị vây vào trong một gian phòng.

"Nhược Ly, người yên tâm đi, nam nhân của người không có việc gì, dù rằng Long Vương không thể tìm được vị trí của hắn, nhưng có thể cảm nhận được hắn còn sống, chỉ cần còn sống thì nhất định liền có hi vọng."

Sâu trong linh hồn lại truyền tới tiếng nói thanh thúy động lòng của Phong Thần lần nữa.

Thân thể Dạ Nhược Ly run lên, làm sao nàng lại quên mất Long Vương chứ? Bây giờ Long Vương và đám huyền thú khế ước của nàng đều đang tu luyện bên trong Thanh Minh Phủ, mà Long Vương có khế ước với yêu nghiệt, hẳn nói yêu nghiệt còn sống, vậy thì hẳn nhất định không chết.

Cái tin tức này khiến cho trên mặt Dạ Nhược Ly dần hiện ra vui vẻ, quang mang huyết sắc ở trong mắt cũng dần dần thối lui.

Yêu nghiệt, bất kể hiện giờ chàng ở đâu, ta tin rằng chắc chắn vẫn sẽ có một ngày chúng ta gặp lại nhau, chàng nhất định phải còn sống đi ra gặp ta, bằng không đời này kiếp này, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chàng!

"Các người rốt cuộc đã tới, tử tôn hậu đại Viêm Long ta..."

Bỗng nhiên, một tiếng nói uy nghiêm lạnh nhạt chậm rãi vang lên bên trong phòng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc trợn to hai mắt.

Cái danh tự Viêm Long này thì cũng chẳng hề xa lạ với người ở Phong Vực, đây chính là cường giả vạn năm trước, được tôn sùng là Thủ hộ Thần Long Phong Vực, rõ ràng là thực lực cường đại.

Vì sao Viêm Long sẽ xuất hiện trong di tích Thần Hoàng? Chẳng lẽ đây cũng không phải là di tích Thần Hoàng gì đó?

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền thấy phía trên đỉnh đầu, một hình thể khổng lồ, bóng dáng Cự Long hư vô màu đỏ lượn vòng, toàn thân Cự Long màu đỏ này bốc lửa, một đôi mắt màu lửa đỏ có chứa dáng vẻ bề ngễ thiên hạ.

Mà chỉ là cổ uy áp này của nó liền khiến cho người ta có một loại cảm giác thần phục.

Hồng Lạc Thiên kéo tay Hồng Lam, sải bước tiến lên, quỳ rạp xuống đất, nói: "Tử tôn bất tài Hồng Lạc Thiên, cùng nữ nhi Hồng Lam bái kiến tổ

tông, chúng ta đã dựa theo lời nói tổ tông lưu lại tìm tới."

Tổ tông? Thế nhưng Minh chủ lại là hậu đại Viêm Long?

Vừa được biết chuyện này, làm cho người Tán Tu Liên Minh đều giật nảy mình.

"Ừ," Viêm Long gật đầu một cái, ánh mắt rơi vào trên người Hồng Lam, "Vậy có lẽ là có năm phần huyết mạch của ta? Bên kia là huyết dịch ta lưu lại, cho nàng uống vào đi, như thế liền có thể kích phát ra lực lượng huyết mạch trong cơ thể nàng, tuy rằng nàng chỉ có năm phần huyết mạch của ta, thế nhưng ta hi vọng các người có thể trọng chấn uy phong cho bộ tộc Viêm Long ta."

"Đa tạ tổ tông."

Trong tâm Hồng Lạc Thiên vui mừng, mục đích hãn tới đây chính là vì huyết dịch Viêm Long.

Híp híp mắt, mâu quang Viêm Long đảo qua những người còn lại, trong khoảnh khắc nhìn đến Dạ Nhược Ly, trong mắt xẹt qua kinh ngạc: "Oh? Tại sao trên người người sẽ có khí tức của người kia? Chẳng lẽ người chính là kẻ có được Thanh Minh Phủ lần này?"

Mọi người đều không biết hàm nghĩa trong lời nói của Viêm Long, duy chỉ có trên mặt Dạ Nhược Ly lộ ra chấn kinh.

Thanh Minh Phủ, thế nhưng nó lại biết Thanh Minh Phủ...

"Hậu đại của ta, nếu như người muốn trọng chấn uy phong cho Viêm Long bộ tộc, liền nhận người nữ tử này làm chủ đi."

Không nói tới những người còn lại, chính là Dạ Nhược Ly cũng sửng sốt vì lời nói này của Viêm Long, tựa hồ cũng không có đoán trước được, Viêm

Long sẽ làm ra quyết định này...

"Tổ tông, đây là vì sao?" Hồng Lạc Thiên hơi ngần ra, không hiểu hỏi.

"Bởi vì nữ tử này, tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật cao nhất tại Phong Vực, đi theo nàng tuyệt đối sẽ không sai." Trong mắt Viêm Long hàm chứa quang mang cơ trí, mở miệng nhàn nhạt giải thích.

Kẻ có được Thanh Minh Phủ, mặc dù thành tựu không thể tới Chí Tôn, nhưng cũng sẽ trở thành nhân vật đứng đầu Đại lục, giống như chủ nhân vạn năm trước của nó, nam tử kinh thái tuyệt diễm.

Lời nói của Viêm Long, căn bản không ai dám nghi ngờ, bởi vậy Hồng Lạc Thiên xoay người lại, tuyên bố với mọi người Tán Tu Liên Minh: "Chư vị, từ nay về sau, ta từ bỏ chức vị Minh chủ, sau này nàng chính là Minh chủ Tán Tu Liên Minh ta."

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt nửa quỳ xuống đất: "Thuộc hạ bái kiến Minh chủ."

"Được, ta tiếp nhận chức vị này."

Dạ Nhược Ly khẽ gật đầu, thuộc hạ đưa tới cửa, nàng không có đạo lý không cần.

Trong đó vui vẻ nhất chính là Hồng Lam, dù sao nàng đã sớm nghĩ muốn lừa Dạ Nhược Ly về Tán Tu Liên Minh, không nghĩ đến cuối cùng, nàng vẫn là trở thành người Tán Tu Liên Minh.

"Tiểu gia hỏa, con đường của ngươi vẫn còn rất dài, ta rất hi vọng ngươi có thể trở thành một nhân vật như Hỏa Thần diệt thiên vậy, ha ha, ta tin tưởng tiểu gia hỏa ngươi sẽ không để cho ta thất vọng."

Hỏa Thần diệt thiên?

Nghe được cái danh tự này, mọi người đồng loạt trợn to hai mắt.

Hỏa Thần diệt thiên, cũng là cường giả vạn năm trước, nghe nói lúc đó hấn giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, lấy lực lượng bản thân đối kháng với hai người đứng đầu thế lực cao nhất Đại lục, hơn nữa còn diệt tất cả mọi người của hai đại thế lực, trong đó bao gồm năm Thần Tôn đỉnh phong và mười Thần Tôn cao cấp, còn có mấy ngàn Thần Hoàng, cùng Thần Vương tính bằng đơn vị hàng ngàn.

Mà Thần Tôn đỉnh phong, là tiếp cận tồn tại Chí Tôn nhất, hơn nữa còn là năm người, lúc đó chuyện này oanh động cả Phong Vực thậm chí là cả Thần chi Đại lục.

Nàng có thể trở thành cường giả như Hỏa Thần diệt thiên sao? Điều này làm sao có thể? Không phải bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành Hỏa Thần Diệt Thiên, dù sao Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại kinh diễm cho thế nhân, thời gian vạn năm đều chưa từng thay đổi.

"Tiểu gia hỏa," Viêm Long chẳng hề quản mọi người đang chấn kinh, cái đuôi chỉ chỉ đại môn phía sau, giọng nói hư vô mờ mịt chậm rãi truyền qua, "Trong đại môn kia có đồ vật Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại, ta nghĩ chỉ có người mới có tư cách có được."

Cái gì? Chẳng lẽ đây không phải di tích Thần Hoàng gì đó, mà là lăng mộ của Hỏa Thần Diệt Thiên?

Những lời này của Viêm Long lại khiến cho nội tâm của người tràn đầy khiếp sợ.

"Được rồi, đám tiểu gia hỏa các người nên rời khỏi nơi này đi, trong lăng mộ còn có rất nhiều đồ vật Diệt Thiên lưu lại, người có duyên sẽ có được, có thể đạt được hay không liền xem vận khí của các người."

Tuy nói như thế, nhưng mọi người đều biết những đồ thật sự tốt chắc chắn ở trong đại môn kia.

Thế nhưng không ai dám phản kháng lại lời nói của Viêm Long, huống chi nàng đã là Minh chủ Tán Tu Liên Minh, nàng thu hoạch càng nhiều, chẳng phải là càng hữu ích đối với Tán Tu Liên Minh sao?

Vì vậy, không ai có bất kỳ ý kiến nào, dưới cái nhìn uy nghiêm của Viêm Long tức thì liền rời khỏi căn phòng này.

"Chắc hẳn người cảm thấy rất kỳ quái, vì sao ta biết người có Thanh Minh Phủ, bởi vì chủ nhân của ta – Hỏa Thần Diệt Thiên, chính là kẻ có được Thanh Minh Phủ đời trước." Viêm Long cười cười, mâu quang thân thiết rơi vào trên người Dạ Nhược Ly.

Đột nhiên hơi ngẩn ra, Dạ Nhược Ly kinh ngạc ngược mắt lên, kinh hãi nhìn chăm chú Viêm Long.

"Cho nên ta biết, chắn chắn người sẽ không để những đồ vật gì đó trong lăng mộ vào mắt, dù sao bên trong Thanh Minh Phủ, tập hợp rất nhiều thiên tài dị bảo trân quý, không có cái gì là Thanh Minh Phủ không có được, mà địa phương ta để người đi là khảo nghiệm Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại, trong gian phòng kia, thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp, đồng thời cũng có nguy hiểm rất lớn, điều kiện duy nhất để người rời khỏi đó chính là đột phá tới Thần Tướng, ta hỏi người, như thế người còn muốn đi không?"

Dạ Nhược Ly ngược mắt lên, ánh mắt kiên định nhìn chăm chú vào Viêm Long: "Nếu như ta không đủ thực lực, làm sao xứng trở thành kẻ có được Thanh Minh Phủ? Nguy hiểm cùng thu hoạch, thường thường là có quan hệ trực tiếp."

"Tiểu gia hỏa, quả nhiên người không để cho ta thất vọng, rất có phong phạm năm đó của Hỏa Thần Diệt Thiên." Viêm Long vừa lòng cười cười, dưới tầm mắt Dạ Nhược Ly, bóng dáng khổng lồ dần dần hóa thành mờ ảo.

"Nhiệm vụ chủ nhân giao cho ta, ta cũng đã hoàn thành, như vậy là thời điểm rời đi theo chủ nhân, tiểu gia hỏa, tái kiến, hi vọng người có thể siêu việt hơn chủ nhân, hoàn thành tâm nguyện của chủ nhân lúc còn sống vẫn chưa hoàn thành."

Dạ Nhược Ly há to mồm, còn muốn hỏi Hỏa Thần Diệt Thiên ngã xuống thế nào, nhưng là không chờ nàng hỏi ra lời, bóng dáng Viêm Long liền tiêu tán ở trước mặt nàng.

Nàng thu hồi ánh mắt, tầm mắt quăng về phía đại môn phía trước, cất bước tiến lên, kiên định đi về phía trước...

Thời gian trôi qua, cách thời gian đám người Dạ Nhược Ly thăm dò di tích đã quá cả nửa năm.

Trong vòng nửa năm, người của Lý gia rời khỏi di tích đầu tiên, sau đó người Tán Tu Liên Minh cũng theo đó trở lại Tinh Nguyệt Thành, duy chỉ có Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly là không đi ra.

Song phương thu hoạch được tương đối phong phú ở trong di tích, nhất là Lý gia Lý Nặc, thế mà mượn việc này đột phá đến Thần Tướng đỉnh phong, có thể gọi là đệ nhất cao thủ Tinh Nguyệt Thành, đè ép Hồng Lạc Thiên Tán Tu Liên Minh ở phía dưới.

Vừa mới trở về Tinh Nguyệt Thành, Lý gia liền phát động đại chiến với Tán Tu Liên Minh, nếu không phải là nhi tử của Lãnh chúa lén lút phái người tương trợ thì dựa vào thực lực của Tán Tu Liên Minh, khó có thể mà chống đỡ nửa năm.

Lúc này, trên vùng trời Tán Tu Liên Minh, hai tay lão giả chấp sau lưng, đứng thẳng trong hư không, hai tròng mắt âm độc nhìn xuống người phía dưới, khóe môi câu lên một nụ cười lạnh.

"Hong Lạc Thiên, người thật đúng là một kẻ ngu ngốc, thế nhưng lại nhường vị trí Minh chủ cho một người nữ tử."

Từ sau khi trở về Tinh Nguyệt Thành, Hong Lạc Thiên liền tuyên bố thoái vị, bởi vậy chuyện này chẳng hề là bí mật tại Tinh Nguyệt Thành.

"Chẳng lẽ người còn đang chờ bọn họ trở về sao? Ha ha, khẳng định nữ nhân kia đã chết bên trong di tích rồi, hơn nữa người cho rằng chỉ bằng mười khối lõi trong tay nàng là có thể làm gì ta sao? Thật là vô cùng buồn cười, bây giờ ai cũng không thể cứu được các người."

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Nhược Ly Trở Về

Edit: Preiya

Trong hư không, lão giả đứng trước gió, hai tròng mắt âm độc kia có chứa cao ngạo không ai bì nổi, tựa hồ ở dưới chân của lão ta, chỗ đạp lên là một đám con kiến hôi nhỏ bé.

Ngưng mắt nhìn tư thế ngạo thị quần hùng của lão giả, sắc mặt của Hồng Lạc Thiên lộ ra mấy phần ngưng trọng.

Hắn không biết vì sao Dạ Nhược Ly chưa từng trở về, nhưng hắn tin tưởng, Viêm Long tuyệt đối sẽ không hại nàng, chỉ cần nàng trở lại, với mười khôi lỗi cấp bậc Thần Tướng, mặc dù không thể xoay chuyển tình thế, cũng có thể tạo được ảnh hưởng nhất định.

Hơn nữa, là người có được huyết mạch Viêm Long, hắn nguyện ý tin tưởng phán đoán của tổ tông...

"Đi chết đi!"

Thân hình Lý Nặc run lên, uy áp Thần Tướng đỉnh phong cường giả trong nháy mắt thả xuống, trong mắt của lão ta từ từ nhiễm lên quang mang âm hiểm, cự kiếm trong tay hung hăng bổ về phía Hồng Lạc Thiên.

Nhưng ngay tại lúc này, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay, chỉ là nhẹ nhàng cầm cự kiếm, tất cả uy áp thoáng chốc liền tản đi.

Cả vùng trời đã khôi phục lại yên tĩnh như cũ.

Các cư dân Tinh Nguyệt Thành đều chú ý tới cảnh tượng lúc này, đồng loạt ngược mắt lên nhìn về phía bầu trời.

Dưới bầu trời giăng đầy mây đen, hai tay nam tử trung niên chấp sau lưng, đứng lẳng lặng ở đó, gió nhẹ lướt qua, tóc đen như mực tung bay nhẹ nhàng trên không trung, lúc này dáng người cao lớn vĩ ngạn của nam tử trung niên đồng thời hiện ra trong đồng tử của mọi người.

"Là Lĩnh chủ, làm sao Lĩnh chủ sẽ xuất hiện chứ?"

Nếu hiện giờ, Lý Nặc là đệ nhất cao thủ Tinh Nguyệt Thành, mà Lĩnh chủ lại là đệ nhất cường giả Lạc Sơn Lĩnh, Tinh Nguyệt Thành ở dưới sự thống trị của Lạc Sơn Lĩnh, vô luận là thực lực hay là địa vị, Lý Nặc đều kém xa Lĩnh chủ.

Ánh mắt uy nghiêm quét qua đám người phía dưới, tầm mắt Lĩnh chủ ngừng lại ở trên người Hồng Lam một chút liền thu hồi lại, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một tia tiếc hận.

Nữ tử này quả thật không tệ, khó trách Thanh Nhi lúc nào cũng nhớ mãi không quên, đáng tiếc nữ tử của một tiểu thế lực không xứng với Thanh Nhi, hơn nữa ngay cả chuyện bí mật Thanh Nhi làm, hẳn đều biết, trong khoảng thời gian này, hẳn vẫn phái Thần Tướng tới đây trợ giúp.

Thậm chí là ngày hôm nay, cầu khẩn hẳn cứu vớt Tán Tu Liên Minh, hẳn thật sự không cưỡng lại nhi tử được nên mới chạy tới đây.

Nếu như có thể, hẳn cũng muốn để cho nhi tử của mình được ở chung một chỗ với nữ nhân yêu mến, nhưng thân phận của Thanh Nhi không tầm thường...

"Lĩnh chủ?" Lý Nặc hơi sững sờ, thu lại lệ khí quanh thân, chậm rãi xoay người, mặt hướng về người tới, cung kính ôm quyền nói: "Không biết Lĩnh chủ tới đây có gì chỉ giáo?"

Thu hồi suy nghĩ, Lĩnh chủ quét mắt nhìn Lý Nặc, tiếng nói lạnh nhạt uy nghiêm nhẹ nhàng vang lên trong không trung.

"Lý gia các người và Tán Tu Liên Minh là hai đại thế lực đứng đầu Tinh Nguyệt Thành, nửa năm qua, mỗi ngày các người đều đại chiến, hàng đêm tập kích bất ngờ, đến nỗi cả Tinh Nguyệt Thành rơi vào tình trạng khủng hoảng, cho nên ta ở nơi này làm chủ, nửa tháng sau sẽ cử hành một cuộc so đấu dùng để tháo gỡ toàn bộ ân oán giữa các người, thế nào? Hôm nay coi như xong đi."

Lý Nặc lại sững sờ lần nữa, sao hắn lại nghe không hiểu Lĩnh chủ đang thiên vị với Tán Tu Liên Minh chứ?

Lúc nào thì Tán Tu Liên Minh có quan hệ với phủ Lĩnh chủ rồi? Bằng không ở Lạc Sơn Lĩnh thường xuất hiện hai đại thế lực so đấu, nhưng sao lại chỉ có lúc Lý gia và Tán Tu Liên Minh đại chiến thì mới xuất hiện?

"Nếu Lĩnh chủ đã mở miệng, ta nào dám không nghe theo?" Tâm tư bách chuyển, Lý Nặc hít thở sâu một hơi, mặt lộ vẻ không cam lòng nói.

Trước hết để cho bọn họ sống nhiều thêm một thời gian, sau nửa tháng như cũ vẫn là tử kỳ của bọn họ.

"Ừ." Lãnh đạm gật đầu một cái, Lĩnh chủ sau cùng nhìn Hồng Lam một cái, bước một bước, trong nháy mắt bóng dáng đã ở ngoài mấy trăm thước phía trên, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đây chính là thực lực Thần Vương cường giả, thực lực như thế là mức độ rất nhiều người hướng tới...

Ngay tại lúc đó, bên trong di tích uy nghiêm cổ lão, tay nữ tử cầm trường kiếm, chiến đấu đẫm máu, trên dung nhan tuyệt mỹ đầm đìa máu tươi, thật sự làm người khiếp sợ, chính là một bộ bạch y giờ đã không nhìn ra màu sắc lúc đầu nữa.

Thời gian trong phiên địa phương này trôi qua cực kỳ chậm chạp, vì vậy nàng cũng không biết đã qua bao lâu rồi.

Bất quá trải qua mấy ngày nay, nàng vẫn luôn không thể đánh ngã những kẻ địch chiến đấu này, chưa bao giờ ngừng nghỉ, mấy lần thiếu chút nữa đã mất mạng, nhưng cuối cùng nàng vẫn còn gắng gượng đi tới.

Viêm Long từng nói qua, sau khi nàng đột phá tới Thần Tướng liền có thể rời đi nơi này, vậy mà có lẽ là nhận thấy được phiên địa phương này cực kỳ không dễ, nàng vẫn chưa rời đi mà là lựa chọn tiếp tục lưu lại.

"Những người này, thật đúng là không đánh được, hơn nữa theo thực lực của ta tăng lên thì khó khăn cũng càng ngày càng lớn."

Bước chân lui về phía sau hai bước, Dạ Nhược Ly nắm trường kiếm thật chặt, trường bào màu đỏ như máu không gió mà giương lên, tóc đen tung bay, vẻ mặt của nàng nghiêm túc nhìn con người cứng nhắc như máy móc đang đi về phía nàng, trường kiếm nhẹ giơ lên, thân hình nhanh chóng xông vào trong đám người.

Hôm nay nàng giống như là một máy móc chỉ biết chém giết, vĩnh viễn không dừng lại...

"Rầm!"

"Ầm ầm!"

Huyền khí dày đặc tụ tập tại đỉnh đầu, bước chân Dạ Nhược Ly dừng lại, trong lòng hơi vui vẻ, nàng biết, trải qua mấy ngày nay, bình cảnh của mình

lại nói rộng ra lần nữa.

Quả nhiên mún tăng lên thực lực chủ yếu nhất là chiến đấu.

Mà trận chiến đấu này là trận chiến khốc liệt nhất kể từ lúc nàng xuyên qua tới nay, chỉ vì nàng chưa bao giờ bị người bức đến mức chật vật như vậy.

"Thần Tướng trung cấp!" Nắm tay thành quả đấm, Dạ Nhược Ly ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bên trong phòng, khóe môi câu lên một nụ cười lạnh, "Đây là thời điểm ta nên rời đi, Lý gia, Lý Nặc, các người đã làm tốt chuẩn bị tiếp nhận ta trả thù chưa?"

"Xoạt!"

Vào thời khắc này, người vốn là chiến đấu với Dạ Nhược Ly, tiêu tán giống như trận gió...

"Xem ra, bất kể là ta cảm thấy có rời đi được hay không, đều chỉ có thể ở nơi này đột phá đến trung cấp." Dạ Nhược Ly thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ở chỗ này hoàn toàn vắng vẻ chỉ có một mình nàng, làn gió phất qua, bóng lưng của nữ tử đứng ở trong gió càng hiện rõ vẻ cô độc tịch mịch.

"Không biết yêu nghiệt đã trở lại Tinh Nguyệt Thành hay chưa, chỉ là trước khi trở lại Tinh Nguyệt Thành, ta còn có một việc cần làm."

Linh đồng đã từng nói cho nàng biết, sau khi đột phá đến Thần Tướng là được mở ra cánh cửa thứ hai bên trong Thanh Minh Phủ, mà vốn là lúc đạt tới Thần Tướng nàng liền có thể rời đi, nhưng không nghĩ lãng phí cơ hội ngàn năm khó gặp này, vì vậy tiếp tục lưu lại chiến đấu.

Cho nên, cũng liền không đi cánh cửa thứ hai dò xét nghiên cứu, lúc này là thời điểm mở ra cánh cửa thứ hai.

Đã rất lâu không tiến vào Thanh Minh Phủ, chờ đến lúc Dạ Nhược Ly tiến vào lần nữa, đột nhiên phát giác toàn bộ Thanh Minh Phủ rộng rãi hơn rất nhiều, vốn là bầu trời xám mù mịt, cũng là lộ ra một chút màu lam tinh khiết, dù rằng biến hóa này không phải là rất lớn, nhưng cũng chứng minh rằng Thanh Minh Phủ đang thay đổi.

Linh đồng từng nói nàng có thể mở ra Thanh Minh Phủ, chẳng lẽ là theo thực lực nàng tăng lên thì Thanh Minh Phủ sẽ sinh ra biến hóa sao?

"Chủ nhân, người đã đến rồi."

Hai linh đồng nhìn thấy Dạ Nhược Ly xuất hiện, ánh mắt đều sáng hẳn lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt tràn đầy sắc thái hưng phấn.

Đám người Dạ Băng Nguyệt cũng vây quanh lại đây, khi trông thấy bộ dáng đầm đìa máu tươi của nàng, trong lòng đều cảm thấy chua xót không thôi, nếu như thực lực của bọn họ đủ cường đại, chủ tử cũng sẽ không cần liều mạng tăng lên thực lực như vậy.

"Các người căn bản đều đã đạt đến Huyền Hoàng và Võ Hoàng? Không tệ không tệ," Dạ Nhược Ly vuốt vuốt cằm, hài lòng gật đầu một cái, lúc quét mắt qua đám thú, trong mắt xẹt qua kinh ngạc, "Các người cũng đều đạt tới Thánh Thú rồi hả? Nhất là Bạch Hổ, không ngờ đạt tới Thánh Thú đỉnh phong, cách Thần Tướng cũng chỉ còn một bước ngắn thôi."

Huyền khí bên trong Thanh Minh Phủ quả thật là nồng nặc, không ngờ đám thú đều trở thành Thánh Thú, thực lực của đám Dạ Băng Nguyệt cũng đột phá tăng mạnh, nếu không có Thanh Minh Phủ, mấy chục năm cũng sẽ không có được thành tựu như vậy.

"Ha ha, Nhược Ly nha đầu, thật ra người làm ta kinh ngạc rất nhiều chuyện," Phong Thần khẽ mỉm cười, đôi mắt đẹp ngậm cười nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, "Lấy thiên phú của người, sợ rằng không người nào trên Đại lục có thể so sánh với người, đáng tiếc khởi điểm của người thấp, nếu như người sinh ra ở Phong Vực, bây giờ ắt hẳn đã danh chấn thiên hạ."

Đối với Phong Thần khích lệ, Dạ Nhược Ly chỉ là thân nhiên cười một tiếng.

Ở Huyền Vũ Đại lục, nàng có thể lẫn lộn phong sinh thủy khởi*, là bởi vì nàng đứng ở trên vai những người có ảnh hưởng lớn, có kiến thức phong phú người xưa lưu lại, để cho nàng có được rất nhiều kinh nghiệm quý báu.

*phong sinh thủy khởi ~ hô mưa gọi gió: Ý là gió thổi qua mặt nước, mặt nước nhấc lên từng gợn sóng

Mà đi đến Phong Vực, nếu không phải Hỏa Thần Diệt Thiên lưu lại khảo nghiệm, làm sao nàng sẽ có thể đột phá đến trung cấp trong một thời gian ngắn ngủi chứ?

Nói cho cùng, những thứ này vốn là do vận khí thôi, còn không đáng cho nàng kiêu ngạo.

"Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem bên trong cánh cửa thứ hai một chút."

Bỏ lại lời này, Dạ Nhược Ly mở ra bước chân đi về phía cánh cửa thứ hai.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, xuất phát từ lòng hiếu kỳ cũng đều đi theo tới.

Đại môn cổ lão lẳng lặng đứng nghiêm dưới bầu trời xám mù mịt, Dạ Nhược Ly đi tới trước cánh cửa thì dừng lại, bàn tay khẽ nâng, chỉ là nhẹ nhàng đặt trên cửa, hào quang loé lên, đại môn từ từ mở ra.

Trong căn phòng trống rỗng chỉ có một rương gỗ lằng lặng bày ở đó, có vẻ hơi đột ngột, hiện ra rõ ràng ở trong tầm mắt của tất cả mọi người.

"Nhược Ly nha đầu, nhanh chóng mở rương gỗ này ra đi."

Hô hấp Phong Thần căng thẳng, vẻ mặt có chứa một chút mong đợi, không biết bên trong cánh cửa thứ hai này sẽ là vật gì?

Chậm rãi gạt đầu, dưới ánh mắt tò mò của mọi người, Dạ Nhược Ly đi tới rương gỗ phía trước, nàng nhẹ nhàng mở rương gỗ ra, vì vậy một quyển sách cổ lão bên trong rương gỗ liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Thần Phẩm Luyện Đan Thuật?"

Thuận tay cầm quyển sách lên, thấy rõ năm chữ to màu vàng kim trên bìa sách thì cho dù là Dạ Nhược Ly cũng không khỏi ngẩn ra.

Trong quyển sách này, phần đầu là giảng giải những nội dung quan trọng của Thần Phẩm Luyện Đan Thuật, phần sau còn lại là đan phương Thần Phẩm, vô luận là phụ trợ tu luyện, hay là đột phá, trị liệu, khôi phục huyền lực vân vân gì đó thì cần có đều có, cực kỳ cặn kẽ.

"Đây là... Khôi Lỗi Thuật? Đây không phải là quyển sách về khôi lỗi mà Dạ gia có hay sao? Chẳng qua Dạ gia chính là còn sót lại, bản này lại vô cùng đầy đủ, chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Lão tổ Dạ gia có Long Phượng Thần đỉnh, vì sao quyển sách về khôi lỗi lại xuất hiện ở trong tay nàng? Chẳng lẽ nàng có liên hệ với Dạ gia ngàn năm sau sao? Bất kể như thế nào, có quyển sách về khôi lỗi hoàn chỉnh này, ít nhất nàng có thể giải trừ những khuyết điểm của mười khôi lỗi này.

Trừ hai bản này ra, còn có một bản trận pháp.

Trận pháp này được đặt tên là Thập Dương Trận, hơn nữa chỉ thích hợp cho võ giả tu luyện, nếu mười Võ Thánh cấp thấp bày thành trận này, cho dù là Thần Tướng cấp thấp cũng có thể bị bọn họ đánh chết.

"Long Phi Thanh, trận pháp này liền giao cho ngươi," trận pháp trong tay Dạ Nhược Ly quăng cho Long Phi Thanh, nhận nhặt phân phó, "Người phân chia thực lực của bọn họ ra, mười người ngang cấp thì cùng chung tu luyện trận này, hơn nữa phải phối hợp ăn ý, ta hi vọng rất nhanh thôi thì tất cả võ giả đều có thể tu luyện thành trận này."

"Dạ, chủ tử."

Long Phi Thanh tiếp được trận pháp, vẻ mặt kiên định gật đầu một cái.

Chủ tử giao nhiệm vụ trọng yếu như vậy cho hắn, hắn tuyệt đối sẽ không làm cho chủ tử thất vọng...

Sau đó, Dạ Nhược Ly hỏi thăm Long Vương về tình hình của Cung Vô Y một chút, Long Vương không biết tung tích của Cung Vô Y, nhưng có thể cảm nhận được hắn bình an vô sự.

Biết được Cung Vô Y không có trở ngại gì, Dạ Nhược Ly liền yên tâm.

Vì vậy, thời gian kế tiếp, Dạ Nhược Ly liền chuyên tâm đọc hai quyển sách ở trong Thanh Minh Phủ, bởi vì Phong Thần là một Luyện đan sư Thần Phẩm đỉnh phong, vì vậy thường sẽ hỏi nàng một vài vấn đề.

Phong Thần cũng làm một lão sư đủ tư cách, truyền thụ tất cả kinh nghiệm khi mình còn sống cho Dạ Nhược Ly.

Bất quá, Dạ Nhược Ly mang tới kiến thức ở đời sau, cũng làm cho Phong Thần có một kiến giải mới, vốn là vấn đề không hiểu, men theo suy nghĩ của Dạ Nhược Ly liền lập tức hiểu ra, được lợi vô cùng.

Ở dưới bầu không khí nơi này, Dạ Nhược Ly đọc xong hai quyển sách, ghi nhớ toàn bộ đan phương Thần Phẩm vào trong đầu, hơn nữa nghiêm chứng thực địa tất cả kiến thức đã học.

Dưới sự cải tạo của nàng thì mười khôi lỗi khôi phục như lúc đầu, thậm chí những nhược điểm như tốc độ chậm chạp, động tác cứng nhắc cũng đã biến mất.

Bây giờ mười khôi lỗi đều chiếm giữ ưu thế rất lớn tại bất kỳ phương diện nào, cũng đã trở thành một đại trợ lực ngày sau của nàng.

Sau khi làm xong, Dạ Nhược Ly liền rời khỏi di tích, thế nhưng trước khi đi, nàng vơ vét một phen ở trong di tích, đáng tiếc rất nhiều thứ đều bị hai đại thế lực lấy đi, còn sót lại chỉ có một chút dược liệu.

Mà lúc Dạ Nhược Ly sắp chạy tới Tinh Nguyệt Thành thì bên trong Tinh Nguyệt Thành là náo nhiệt trước nay chưa có...

Trời xanh mây trắng, gió xuân làm người ta vui vẻ.

Ánh mặt trời quá trưa hạ xuống trên quảng trường lớn, có một đám người đi đường vây xung quanh quảng trường, trên mặt đều có chứa nụ cười xem kịch vui.

Giữa quảng trường chia ra là hai thế lực đứng đầu Tinh Nguyệt Thành, lúc này đệ tử của hai đại thế lực gặp nhau, không tránh được so đấu một phen, ai cũng không chịu cho rằng mình kém hơn thế lực đối địch.

Quảng trường lớn như thế chỉ để một ghế ngồi, nam tử trung niên ngồi ngay ngắn trên đó, hai mắt uy nghiêm liếc nhìn xung quanh một vòng, dưới cái nhìn của hắn thì những âm thanh huyền náo nhao nhao lặng lẽ dừng lại.

Cả quảng trường như kỳ tích trở về yên tĩnh.

"Phụ thân, con..." Thanh niên quét mắt nhìn Hồng Lam bên cạnh Hồng Lạc Thiên, hai mắt trong suốt như nước có chứa một tia lo lắng rất rõ ràng, hắn hơi mấp máy môi, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao mở miệng.

"Thanh Nhi, ta đã tranh thủ thời gian nửa tháng cho bọn họ đã là nể mặt con rồi, về phần bọn họ có thể lợi dụng thời gian nửa tháng để tranh thủ hi vọng cho mình hay không chính là chuyện của bọn họ, chúng ta không thể can thiệp vào nữa."

Thân thể khẽ run lên, thanh niên thở dài một hơi, khuôn mặt tuần tú hiện lên sầu lo.

Thời gian nửa tháng có thể làm cái gì? Nhưng hắn cũng biết, thân là Lĩnh chủ, là phải suy tính cân nhắc cho cả Lạc Sơn Lĩnh, không thể nào can thiệp vào chuyện giữa những thế lực khác, đây cũng là chức trách của phụ thân khi làm Lĩnh chủ.

"Hừ!" Lý Nặc hừ lạnh một tiếng, khẽ hất cái cằm lên, mâu quang âm độc rơi vào trên mặt Hồng Lạc Thiên, "Hồng Lạc Thiên, hôm nay chính là tử kỳ của Tán Tu Liên Minh các người! Ha ha ha!"

Ngửa đầu cười to hai tiếng, tiếng cười của hắn hiện ra lãnh ý khiến cho người nghe đều cảm thấy một luồng lạnh lẽo chui thẳng vào lòng bàn chân.

"Hãy bớt nói nhảm đi," Hồng Lam hung tợn trừng mắt nhìn Lý Nặc, cất bước tiến lên, trong hồng mâu tràn đầy lửa giận, không chút khách khí nói: "Người Tán Tu Liên Minh ta tuyệt không sợ Lý gia người, người muốn chiến thì chúng ta liền phụng bồi đến cùng!"

Mắt thấy hai phe sắp đại chiến, người vây xem đều lui về phía sau vài thước, chỉ sợ cuộc chiến giữa bọn họ sẽ lan đến gần mình.

"Các người đều lên hết cho ta, giết tất cả người Tán Tu Liên Minh, một người cũng không để lại!" Lý Nặc giơ bàn tay lên, hạ xuống thật mạnh, một cổ sát ý lan tràn ra tràn ngập cả vùng trời.

Chiến tranh đột nhiên bùng nổ, máu tươi tràn ngập làm nhuộm đỏ khắp quảng trường lớn.

Vẻ mặt thanh niên càng khấn trương hơn, nắm quả đấm thật chặt, nếu không phải là Lĩnh chủ ở bên cạnh hắn, đoán chừng đã sớm xông vào cuộc chiến, đứng chung một chỗ với người Tán Tu Liên Minh đánh chết người Lý gia.

Cuộc chiến tranh này cực kỳ kịch liệt, nhưng những Thần Tướng thanh niên ngấm phách tới tương trợ đã bị Lĩnh chủ triệu hồi, vì vậy từ lúc mới bắt đầu, Tán Tu Liên Minh liền ở trong thế hạ phong.

"Rầm!"

Theo tiếng nổ này, Lý Nặc rút cuộc ra tay, một thân khí thể Thần Tướng đỉnh phong không thể nghi ngờ là hoàn toàn bại lộ, bao phủ ở trung tâm quảng trường lớn, mà một vài người có thực lực hơi thấp chút liền trực tiếp cảm thấy khó thở khi bị khí tức của lão ta chạm đến.

"Ha ha, chết đi, tất cả đều chết đi cho ta! Ta muốn diệt trừ Tán Tu Liên Minh các người đã rất lâu rồi, hiện tại cuối cùng có thể nhất thống Tinh Nguyệt Thành rồi, ha ha ha..."

Lý Nặc điên cuồng cười to, bên dưới hư không, cuồng phong gào thét, một đầu tóc rối bởi màu trắng điên cuồng vũ động.

"Không được!"

Vẻ mặt thanh niên biến đổi, khuôn mặt tuần tú liền tái nhợt trong nháy mắt, bởi vì cự kiếm trong tay Lý Nặc đang hướng về phía Hồng Lam...

Không sai, mục tiêu thứ nhất của lão ta chính là Hồng Lam trước đây không lâu mới đột phá đến Thần Tướng cấp thấp.

Không biết là Tán Tu Liên Minh được đến kỳ ngộ gì ở trong di tích, vì sao Hồng Lam chết tiết kia, chỉ trong nửa năm ngắn ngủn liền từ Huyền Thánh cao cấp đạt tới Thần Tướng cấp thấp, điều này cũng tăng thêm sát cơ của Lý Nặc đối với Tán Tu Liên Minh...

"Ầm!"

Thời khắc mấu chốt, trên bầu trời, một bóng dáng màu vàng kim xông xuống mạnh mẽ, rất nhanh đã rơi vào trước mặt Hồng Lam, cứng nhắc thay nàng chặn lại một đạo công kích này.

Mọi người đều cảm thấy khiếp sợ, là ai không muốn sống như vậy, lại dám dùng thân thể đón lấy đạo công kích này?

Sau khi mọi người thấy cái người mà họ nói, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy làn da của người đó khác với người thường, thể nhưng lại là màu vàng kim sáng loá, hơn nữa trên thân thể của hắn để lại một vết kiếm thật sâu, nhưng không chảy ra một giọt máu tươi nào.

Tuy nhiên người Tán Tu Liên Minh tiến vào di tích thăm dò thì làm sao không nhận ra khôỉ lỗi này chứ?

Còn không chờ bọn họ lấy lại tinh thần từ trong sự kích động, một bóng dáng màu trắng rơi vào bên cạnh khôỉ lỗi, cơn gió ấm áp nhắc lên tay áo, nử tử đứng đón gió, lúc nhìn về chỗ Lý Nặc cách đó không xa, tất cả những hình ảnh như chiếu lại ở trong đầu.

Nghĩ đến nam tử quyết liệt và nụ cười yêu nghiệt mị hoặc cuối cùng này, tâm đột nhiên đau xót, trong hai tròng mắt màu đen mang theo vô tận sát

khí, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng xẹt qua một tia lệ khí.

"Lý Nặc, người có thể chuẩn bị tốt... cái chết chưa?"

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Tới Nhà Cường Giả

Edit: Preiya

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, sau khi nghe nữ tử nói thế, chẳng biết tại sao mọi người chỉ cảm nhận được một luồng lạnh lẽo úp vào trái tim, hung hăng rùng mình một cái.

"Ha ha, để cho ta chết? Chỉ bằng ngươi?" Lý Nặc cười to hai tiếng, khinh thường quét mắt nhìn Dạ Nhược Ly, giọng nói tràn đầy giễu cợt, "Không nghĩ tới, ngươi có thể còn sống trở về, nhưng vậy thì thế nào? Mặc dù ngươi có mười khôi lỗi Thần Tướng, nhưng cũng chưa đột phá tới Thần Tướng đỉnh phong thì không phải là đối thủ của ta."

Khôi lỗi Thần Tướng?

Mọi người kinh ngạc ngược mắt lên, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào khôi lỗi trước mặt Dạ Nhược Ly.

"Vậy sao?" Lạnh nhạt ngược mắt lên, Dạ Nhược Ly cười lạnh một tiếng, sát khí trong mắt không giảm, "Ta không thể, nhưng Hồng Lạc Thiên lại có thể."

Quả thật là nàng không sử dụng Lôi Đình kiếm, đối mặt với một vị Thần Tướng đỉnh phong thì vẫn là rất khó thủ thắng, thế nhưng khi lấy được đan phương Thần Phẩm, có một cái là Thiên Tướng Đan, có thể để cho tu luyện giả cấp bậc Thần Tướng đột phá một cấp.

Hơn nữa còn vớ vét một phen trong di tích, để cho nàng đạt được một chút được liệu, mặc dù không nhiều nhưng cũng đủ luyện chế ra Thiên Tướng Đan.

"Hử?" Nhạo báng một tiếng, khinh thường trong mắt Lý Nặc càng sâu hơn, "Hừ, hử còn lâu mới là đối thủ của ta, người còn đặt hi vọng ở trên người của hử, quả thực là chuyện vô cùng buồn cười, ha ha..."

Quét mắt nhìn Lý Nặc, Dạ Nhược Ly cũng không nhiều lời, bàn tay vung lên, Long Phượng Thần Đỉnh liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đồng loạt ánh mắt chuyển về phía Đan Đỉnh trước mặt Dạ Nhược Ly, trong mắt rất nhiều người đều xẹt qua kinh ngạc rất rõ ràng, chẳng lẽ vào thời khắc này, nàng muốn luyện đan hay sao?

"Hử? Đan Đỉnh này..." Linh chủ vội vàng đứng lên, khẽ nhíu mày kiếm, kinh ngạc nhìn Long Phượng Thần Đỉnh trước mặt Dạ Nhược Ly, "Ta có thể cảm nhận được đây không phải là Đan Đỉnh bình thường, nữ tử này là ai? Sau lưng nàng có thể có bối cảnh thần bí nào? Bất quá thoát nhìn, quan hệ giữa nữ tử này và Tán Tu Liên Minh không tầm thường, nếu không quyết sẽ không ra mặt vì bọn họ."

Tựa hồ như Dạ Nhược Ly chưa từng phát hiện cái nhìn chăm chú của mọi người, toàn bộ tâm tư của nàng đều đã tập trung vào bên trong Đan Đỉnh trước mặt.

"Hừ," Lý Nặc hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nhìn chăm chú vào Dạ Nhược Ly, "Người cho rằng người là Thần Phẩm Luyện Đan Sư hay sao? Nếu như người là Thần Phẩm Luyện Đan Sư thì bất luận kẻ nào trên Đại lục này cũng có thể trở thành Luyện Đan Sư, thật là ngu ngốc, thật không biết làm sao Hồng Lạc Thiên lại truyền vị trí Minh chủ truyền cho thứ phế vật người!"

Theo ý Lý Nặc, Dạ Nhược Ly có thể có đan dược chữa khỏi trong nháy mắt chỉ là nàng may mắn thôi, với tuổi của nàng thì quyết không thể nào trở thành một tên Luyện Đan Sư, chớ nói chi còn là Thần Phẩm Luyện Đan Sư.

Huống chi cho dù là Thần Phẩm Luyện Đan Sư dưới tình huống như thế thì có thể phát huy tác dụng gì?

Thấy Dạ Nhược Ly không có hành động gì với lời nói của lão ta, Lý Nặc cười lạnh một tiếng, không vội vã ra tay nữa, ngược lại lão ta cũng muốn nhìn một chút, nữ tử này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Hỏa diễm đỏ tươi chiếu vào khuôn mặt của Dạ Nhược Ly, nét mặt của nàng rất là nghiêm túc, không tự chủ liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Đáng tiếc nữ tử này lại kiên cường ra mặt cho Tán Tu Liên Minh, sau đó chính là một khối tử thi...

Mọi người đều tiếc hận lắc đầu, hiển nhiên không có ai cho rằng Dạ Nhược Ly có thể xoay chuyển tình thế, thật sự là bởi vì nàng quá trẻ tuổi, ở Phong Vực tuổi còn trẻ như vậy thì có thể có thành tựu gì chứ?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, lúc mọi người đều đã không chờ được nữa thì bên trong Đan Đỉnh truyền đến tiếng động khác thường, sau đó Dạ Nhược Ly liền thu hồi hỏa diễm, vung bàn tay lên, mười viên đan dược trực tiếp bắn vào lòng bàn tay của nàng.

Bỏ chín viên trong đó vào trong Huyền Linh giới chỉ, Dạ Nhược Ly khẽ vung bàn tay lên, viên thuốc còn lại cuối cùng đó bay về phía Hồng Lạc Thiên.

Hồng Lạc Thiên hơi ngẩn ra, còn đang nghi hoặc, một tiếng nói lạnh nhạt còn mang theo ra lệnh chậm rãi truyền vào bên tai: "Nuốt đi."

Không chần chờ chút nào, Hồng Lạc Thiên nhận lấy đan dược rồi nuốt vào bụng, trong phút chốc, một cỗ khí lưu mạnh mẽ xông vào kinh mạch, toàn thân hần co quắp một chút, theo đó chính là một trận sáng khoái...

"Oanh!"

"Ầm ầm!"

Phong bạo mãnh liệt xuất hiện trên đỉnh đầu, khiến cho khắp bầu trời Tinh Nguyệt Thành đều nổi lên đám mây huyền khí.

"Này... Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Nếu như ta không có đoán sai, hẳn là hần đang đột phá."

"Cái gì? Đột phá, có lầm hay không? Làm sao hần có thể đột phá, phải biết rằng hần là Thần Tướng đó, đan dược có thể để cho Thần Tướng sinh ra đột phá, này... này con mẹ nó cũng quá biến thái rồi."

Tiếng nuốt nước miếng liên tiếp vang lên, mọi người trên quảng trường lúc đưa ánh mắt nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong mắt hiện ra thèm thuồng rất rõ ràng.

Ở chỗ nàng còn có chín viên đan dược như thế, nếu mình có thể đạt được loại đan dược này, chẳng phải là cũng có thể đột phá sao?

Thần Tướng cường giả trong Tán Tu Liên Minh đều kích động, nếu như trước kia là ngại vì lời nói của Viêm Long và mệnh lệnh của Hồng Lạc Thiên thì bọn họ mới nguyện ý nhận nàng là Minh chủ, nếu hiện giờ có người để cho nàng thoái vị, cho dù là nàng đồng ý thì bọn họ tuyệt đối cũng không cho.

Một Thần Phẩm Luyện Đan Sư có thể luyện chế ra đan dược để cho Thần Tướng đột phá, giá trị to lớn này khó có thể tưởng tượng, có nàng dẫn

dắt thì lo gì Tán Tu Liên Minh bọn họ không hưng thịnh chứ?

So sánh với sự hưng phấn của Tán Tu Liên Minh thì toàn bộ người Lý gia đều bị dọa cho kinh sợ.

Trên mặt bọn họ đều biến hóa ba loại cảm xúc ảo não, hối hận, không cam lòng này vô cùng nhuần nhuyễn.

Trên khuôn mặt già nua của Lý Nặc tràn đầy vẻ xanh mét, sắc mặt tràn đầy sự hối hận, đương nhiên lão ta hối hận không phải là kẻ địch của Dạ Nhược Ly, lão ta chỉ là hối hận vì sao vừa rồi không phá hủy lúc nàng đang luyện chế đan dược?

Thế nhưng lão ta vẫn là xem thường năng lực của nữ tử này...

"Vốn là sau lưng Minh chủ không có Thần Phẩm Luyện Đan Sư gì đó, bởi vì chính bản thân nàng là một vị Thần Phẩm Luyện Đan Sư." Hồng Lạc Thiên lắc đầu một cái, vậy mà trong hồng mâu lại mang theo một tia sùng bái và kính ngưỡng.

Không chỉ là hãn, hiện giờ trong Tán Tu Liên Minh lại có người nào không coi nàng là Thần Minh?

"Thần phẩm Luyện đan sư, aiz, thật không biết Tán Tu Liên Minh gặp phải vận cứt chó gì, thế nhưng có được một Thần phẩm Luyện đan sư." Lĩnh chủ thở dài một hơi, dù là hãn cũng không khỏi không hâm mộ vận may của Tán Tu Liên Minh.

Huống chi, nữ tử này quá trẻ tuổi, cho dù rằng Phong Thần thân là Thần phẩm đỉnh phong - đệ nhất Luyện đan sư Phong Vực, năm đó cũng là ở tuổi tròn hai mươi tám mới trở thành Thần phẩm.

Khi đó nàng đã được gọi là thiên tài kế dưới Hỏa Thần Diệt Thiên trong lịch sử.

Quét mắt nhìn thanh niên bên cạnh, khoe môi Lĩnh chủ chậm rãi câu lên, nếu là Tán Tu Liên Minh có được Thần phẩm Luyện đan sư, có lẽ hẳn liền có thể cho phép Thanh Nhi theo đuổi nữ tử kia.

"Ha ha, Lý gia khốn kiếp, các người đè ép Tán Tu Liên Minh ta lâu như vậy, là nên đến thời điểm đòi nợ các người." Cảm nhận được lực lượng cường đại sau khi đột phá, Hồng Lạc Thiên ngửa đầu cười to hai tiếng, trong tiếng cười của hắn mang theo một loại cảm giác bị đè nén được thoải mái phóng thích.

Lý Nặc chết tiệt, lúc này cũng đến thời điểm bọn họ tính sổ rồi...

Ngưng mắt nhìn tất cả người Lý gia cách đó không xa, Dạ Nhược Ly hít sâu một hơi, phóng chín khôi lỗi còn lại ở trong Huyền Linh giới chỉ ra ngoài, trong tròng mắt đen thoáng qua sát khí lạnh như băng.

"Giết cho ta!"

Theo Dạ Nhược Ly ra lệnh một tiếng, mười khôi lỗi giống như mười cái máy chỉ biết chém giết, sắc mặt lạnh lẽo giơ quả đấm lên, oanh một tiếng bổ vào lồng ngực người trước mặt.

Chỗ đi ngang qua đất tất cả đều là tử thi, không một người sống.

Cơn gió ẩm áp lướt qua, Dạ Nhược Ly đứng thẳng ở trong gió, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn trận chém giết này, vẻ mặt không chút thay đổi, phảng phất như những thứ bị chém giết kia cũng không phải là nhân loại.

Thế nhưng như vậy còn chưa đủ, ban đầu Lý Nặc phạm sai lầm, chắc chắn dùng cả Lý gia bị tiêu diệt để trả giá đại giới!

Mà Tinh Nguyệt Thành ngày hôm nay, nhất định là không người nào quên được trận chiến này, cũng sẽ không có người nào quên đi nữ tử phong hoa tuyệt đại xoay chuyển tình thế này, hơn nữa nàng cũng được liệt vào

nhóm nhân vật không thể trêu chọc tại Tinh Nguyệt Thành giống như các đại thế lực.

Ai dám trêu chọc nàng? Đây có khác gì đi tìm chết chứ? Bọn họ cũng không muốn trở thành vong hồn dưới quả đấm của khôi lỗi...

Sau trận chiến này, Lý gia đều trở thành lịch sử, từ nay về sau Tinh Nguyệt Thành liên thuộc về sự thống trị của Tán Tu Liên Minh, bất quá sau khi Tán Tu Liên Minh phái người đi tới Lý gia thì lại phát hiện ra tung tích Gia chủ Lý gia Lý Lôi biến mất.

Sau khi thủ hạ trở về báo cáo, sắc mặt Hồng Lạc Thiên hơi biến đổi: "Có lẽ là tên kia thấy tình thế không ổn liền chạy trốn, chắc chắn hiện giờ đã rời khỏi Tinh Nguyệt Thành, đây chính là một cái phiền toái."

Thầm mắng Lý Lôi một phen ở trong lòng, vẻ mặt Hồng Lạc Thiên rất là không tốt, đúng lúc này hắn phát hiện ra Lãnh chủ đang đi về hướng bên này, ngay lập tức thu hồi tâm thần, cung kính ôm quyền.

"Bái kiến Lãnh chủ."

"Ừ," lạnh nhạt gật đầu, Lãnh chủ cũng không liếc nhìn hắn một cái, hai mắt uy nghiêm khôn khéo rơi vào trên người Dạ Nhược Ly, "Lý gia có chút quan hệ với một Trưởng lão trong phủ Lãnh chủ Thiên Thủy Lĩnh, mà Thiên Thủy Lĩnh và Lạc Sơn Lĩnh đều không tầm thường, trong đó có mấy Thần Vương cường giả, ta chỉ là tới nhắc nhở người chú ý một chút, bất quá nếu như người cần trợ giúp thì có thể sai người tới Lạc Sơn Lĩnh một chuyến, dù sao ta vẫn là Lãnh chủ bệ hạ ban tên cho, dù Thiên Thủy Thành có mạnh hơn nữa thì cũng không dám đụng đến ta."

Nghe được lời Lãnh chủ, trừ Dạ Nhược Ly ra, tất cả những người còn lại đều ngơ ngác nhìn chăm chú vào hắn.

Thế nhưng sau khi nghĩ tới năng lực của Dạ Nhược Ly, lại không khỏi có chút bình thường trở lại.

Một vị Thần Phẩm Luyện Đan Sư, đáng giá Lĩnh Chủ không chừa đường lui mà lôi kéo...

"Đa tạ," Dạ Nhược Ly thản nhiên khẽ cười, khách khí nói, "Nếu thật sự cần trợ giúp, ta sẽ đi tìm xin giúp đỡ."

Câu này của Dạ Nhược Ly là lời khách sáo, sao Lĩnh chủ nghe không hiểu đây? Hắn cũng không có nói gì nữa, cuối cùng quan sát Dạ Nhược Ly một chút, liền dẫn người phủ Lĩnh chủ rời khỏi quảng trường lớn.

Nhìn đoàn người Lĩnh chủ rời đi, Hồng Lạc Thiên thở dài một hơi: "Aiz, thật không nghĩ tới, Lý gia sẽ biết người phủ Lĩnh chủ Thiên Thủy Lĩnh, bất quá có Lĩnh chủ trợ giúp thì cũng không cần lo lắng nhiều hơn nữa."

Thiên Thủy Lĩnh?

Mâu quang Dạ Nhược Ly chợt lóe lên, xem ra cũng là lúc nàng tìm thời gian xem một chút phân chia thế lực của Đại lục.

Thiên Thủy Lĩnh, bên trong phủ Lĩnh chủ, trong sân một tòa xa hoa, ánh mắt lão giả âm trầm, lạnh nhạt ngưng mắt nhìn nam tử trung niên trước mặt, lạnh lùng nói: "Người nói, Lý gia bị diệt môn rồi hả?"

"Đúng vậy, Lạc Trường lão, trừ ta ra, không một ai có thể thoát khỏi số mạng bị tàn sát."

Năm hai quả đấm thật chặt, nghĩ đến phụ thân thê nhi đều đã chết, trong lòng Lý Lôi tràn đầy hận ý, một cỗ khí tức sát mãnh liệt lan tràn ra, hận không thể đồ sát Tán Tu Liên Minh không còn một mống để báo huyết hải thâm thù.

Thế nhưng Lý Lôi lại quên rằng từ lúc Lý gia bọn họ thành lập đến nay thì đã diệt toàn gia bao nhiêu người? Nam nữ lão ấu, trên tay ai chưa từng dính máu tươi chứ? Đây chỉ là báo ứng bọn họ đáng phải nhận thôi.

"Lạc Trường lão," Lý Lôi thận trọng ngược mắt lên, chần chừ chốc lát, nói, "Ngài đã từng thiếu gia phụ một nhân tình, ta muốn ngài giết người Tán Tu Liên Minh người để báo thù cho gia phụ."

Gia phụ đã qua đời, hẳn không dám cam đoan rằng Lạc Trường lão sẽ tuân thủ chữ tín hay không.

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, tiếng nói âm trầm của Lạc Trường lão chậm rãi vang lên dưới bầu trời sau giữa trưa.

"Tán Tu Liên Minh? Hừ, Lý gia người thật đúng là chỉ có chút bản lĩnh này, bị một cái Tán Tu Liên Minh không quan trọng tiêu diệt, xem ở trên phân thượng phụ thân người đã cứu lão phu khi bị thương lúc trước, lão phu liền đồng ý điều kiện này của người."

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Yêu Nghiệt Cường Thế Trở Về

Edit: Preiya

Tinh Nguyệt Thành sau giữa trưa, vẫn an bình trước sau như một.

Nhưng phong ba đại chiến tạo thành cũng chưa từng biến mất theo thời gian trôi qua, ngược lại được cư dân Tinh Nguyệt Thành nói chuyện hăng say. Bất quá không thể trách được, Lý gia ban đầu không ai bì nổi giờ đã trở thành lịch sử của Tinh Nguyệt Thành.

Ngày đó bên trong Tinh Nguyệt Thành, trên vùng trời Tán Tu Liên Minh, một tiếng hét lớn chột vang dội khắp phía chân trời.

"Tất cả người Tán Tu Liên Minh đều lăn ra đây nhận lấy cái chết cho ta!"

Trong nháy mắt tiếng nói đình tai nhức óc này làm cho mọi người Tinh Nguyệt Thành đều ngẩng đầu nhìn lên, khi trông thấy hai bóng dáng đứng thẳng trong hư không dưới bầu trời xanh tinh khiết kia thì trong mắt đều xẹt qua kinh ngạc.

"Là Lý Lôi Lý gia, hắn còn dám trở lại sao?"

"Lý gia đã bị Tán Tu Liên Minh diệt môn, hắn trở lại chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?"

"Bên cạnh hắn là ai? Chẳng lẽ là cứu binh hắn đưa đến?"

Nhìn chăm chú vào hai bóng dáng trong hư không, mọi người châu đầu ghé tai, nghị luận âm ỉ, trong lúc mọi người đang nghị luận, bên trong Tán Tu Liên Minh, một nhóm người bước nhanh ra ngoài.

Đương nhiên dẫn đầu đó là Minh chủ đương nhiệm Tán Tu Liên Minh – Dạ Nhược Ly, cùng Minh chủ tiền nhiệm hiện đang đương chức Trưởng lão là Hồng Lạc Thiên.

Bạch y khẽ tung bay, làn gió ấm áp, Dạ Nhược Ly khẽ ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng thương lão bên cạnh Lý Lôi kia, giữa lông mày dần dần treo lên một tia ngưng trọng.

Có lẽ lão ta chính là Thần Vương đó theo như lời Linh chủ, thế nhưng không nghĩ đến lại tới nhanh như vậy...

"Các người chính là người tiêu diệt Lý gia?" Rũ mắt xuống, tầm mắt Lạc trưởng lão nhìn xuống đám người trước cửa Tán Tu Liên Minh, âm lãnh cười một tiếng, "Mặc dù lão phu cũng xem thường Lý gia này, nhưng lão phu nợ Lý Nặc một nhân tình, nếu không phải thực hiện nhân tình này, chẳng phải sau này để cho người đời nhạo báng sao?"

Tiếng nói thương lão dừng lại một chút, khoe môi Lạc trưởng lão thu lại nụ cười lạnh, một cỗ uy áp cường đại từ trong cơ thể thoát nhìn khô lão kia bộc phát ra, giống như làn sóng thối quét qua.

"Cho nên, các người nhất định phải chết!"

"Rầm!"

Khi uy áp cường hãn của lão ta đè xuống, một cây cổ thụ gần đấy ầm ầm hóa thành tro bụi, tan biến trên thế gian này.

"Thần Vương, đây chính là Thần Vương cường giả..."

Đối mặt với uy áp của Thần Vương, vẻ mặt Dạ Nhược Ly từ đầu đến cuối vẫn không đổi sắc, thần sắc chỉ có chứa một tia kiên định.

Nàng tin tưởng, rất nhanh nàng cũng có thể đột phá tới Thần Vương...

"Gặp nguy hiểm!"

Ngược lại với nàng, sắc mặt những người còn lại lúc cảm nhận được áp bách của Thần Vương đều đại biến, trong mắt hiện ra một tia hốt hoảng. Mà các cư dân Tinh Nguyệt Thành cũng cảm nhận được lực lượng của Lạc Trưởng lão, không còn khinh thường như lúc đầu.

"Thần Vương, thế nhưng lại là Thần Vương, rốt cuộc Lý Lôi gặp được cái vận cứt chó gì, có thể tìm tới Thần Vương làm chủ."

"Dường như lực lượng của Thần Vương này không kém gì của Lĩnh chủ đại nhân chúng ta, có lẽ hôm nay Tán Tu Liên Minh thật sự khó tránh khỏi tai vạ rồi."

"Ai, coi như Lĩnh chủ hình như thiên vị Tán Tu Liên Minh, nhưng Lĩnh chủ đang ở Lạc Sơn Thành phía xa, nước xa không cứu được lửa gần, chờ y chạy tới, Tán Tu Liên Minh đã sớm bị diệt môn rồi."

Mọi người đều lắc đầu mà thở dài, có lẽ cảm thấy tiếc hận cho vận mệnh sắp đến của Tán Tu Liên Minh.

Bọn họ đều có thể tưởng tượng được, dưới sự tàn sát của Thần Vương cường giả, Tán Tu Liên Minh quyết sẽ không còn một người sống.

"Minh chủ, Lam Nhi, chúng ta ngăn cản bọn họ, các người mau chóng rời khỏi nơi này, chỉ muốn các người còn sống, Tán Tu Liên Minh ta liền có hi vọng quật khởi lần nữa." Hồng Lạc Thiên đột nhiên hạ quyết định, bước nhanh đến phía trước, chắn ở trước mặt Dạ Nhược Ly.

Những người còn lại trong Tán Tu Liên Minh cũng làm ra lựa chọn giống vậy, cho dù là Hồng Phi lúc ban đầu xem thường Dạ Nhược Ly cũng là như thế.

Ban đầu hẳn không đồng ý cho Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y gia nhập, là suy tính lợi ích cho Tán Tu Liên Minh, tất cả quan điểm đều là bởi vì Tán Tu Liên Minh, hôm nay Tán Tu Liên Minh gặp phải cường địch, hẳn há có đạo lý lui về phía sau chứ?

Mặc dù Tán Tu Liên Minh không có bất kỳ ràng buộc nào, thế nhưng bọn họ lại đã sớm xem mình là một phần tử của Tán Tu Liên Minh.

"Phụ thân, con tuyệt đối sẽ không rời đi."

Rút ra bảo kiếm bên hông, Hồng Lam đi lên phía trước, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo mang theo quyết đoán kiên định, trong hai tròng mắt đỏ như lửa kia cũng nhiễm lên kiên quyết từ trước đến giờ chưa từng có.

Miết miết môi, Hồng Lam ngược mắt lên nhìn về phía Lạc Trường lão, nàng vẫn là bộ dáng không ai bì nổi.

"Lão gia hỏa phía trên kia, người có bản lĩnh thì xuống đây giết ta đi, ha ha ha, từ trước đến giờ bản tiểu thư luôn là người không sợ trời không sợ đất, chớ nói chi là sợ một tử lão đầu như ngươi, vả lại bản tiểu thư cũng không phải là người kính già yêu trẻ, cẩn thận bản tiểu thư dùng một mũi lửa đốt rụi chòm râu của ngươi, để cho ngươi không còn mặt mũi nào gặp người khác."

Nghe được lời của nàng, tất cả cư dân Tinh Nguyệt Thành đều xấu hổ, không hổ là ma nữ Hồng Lam, tính khí này thật đúng là không cách nào sửa đổi.

"Lam Nhi!" Tiếng nói của Hồng Lạc Thiên không khỏi lạnh mấy phần, trên mặt vẫn là bộ dáng rên sắt không thành thép, "Lam Nhi, Minh chủ, các

người vẫn là..."

"Không cần nói nữa," Dạ Nhược Ly mở ra bước chân, vẻ mặt không chút thay đổi đi tới bên cạnh Hồng Lạc Thiên, thản nhiên nói, "Người cho là chúng ta có thể đi sao?"

Nếu là một mình nàng, cũng có thể khống chế Thanh Minh Phủ rời đi, thế nhưng nàng còn không thể toàn bộ tín nhiệm những người này, đương nhiên không thể nào để cho bọn họ tiến vào trong Thanh Minh Phủ.

Hiện giờ chỉ có một biện pháp, đó chính là —— chiến!

"Ha ha, tiểu nha đầu, người thật ra hiểu được tình cảnh hôm nay của các người là không thể nào rời đi," Lạc Trường lão âm lãnh cười một tiếng, ngược lại không có để ý tới Hồng Lam mới khiêu khích vừa rồi, ngược lại đưa ánh mắt rơi vào trên người Dạ Nhược Ly, "Xem ở trên phân thượng người là người hiểu chuyện, lão phu có thể hảo tâm lưu cho người toàn thân."

Lý Lôi hơi chấn động một chút, mâu quang oán độc tập trung vào Dạ Nhược Ly.

Hắn muốn bầm thây nữ nhân này vạn đoạn, để giải mối hận trong lòng, nhưng hắn cũng hiểu, Lạc Trường lão nguyện ý hết lòng tuân thủ lời hứa, trả nhân tình này đã là không dễ, hắn tuyệt đối không thể tiếp tục bàn điều kiện, chỉ có thể không cam lòng nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

"Vậy sao?" Khóe môi nhàn nhạt giương lên, vẻ mặt Dạ Nhược Ly không đổi nói: "Như vậy nên xem thử người có cái bản lĩnh này hay không, Dạ Nhược Ly ta không muốn chết, ai có thể làm cho ta chết? Chỉ bằng người, có thể sao?"

Giọng nói nhàn nhạt, giống như cơn gió thổi qua bên tai mọi người.

Thế nhưng trong giọng nói này hàm chứa khí phách cuồng ngạo, thế nhưng lại làm cho mọi người đồng loạt trợn tròn mắt.

Trong nội tâm Lý Lôi vui vẻ, tựa hồ như hẳn có lẽ đã dự liệu được tức giận ngập trời sau đó của Lạc Trường lão.

"Được, rất tốt," Lạc Trường lão giận quá hóa cười, tròng mắt đen đục ngẫu càn phát ra âm lãnh, toàn thân thẩm thấu một luồng hơi thở lạnh lẽo, "Lão phu hảo tâm nguyện ý lưu toàn thân cho ngươi, ngươi đã không cảm kích như thế, liền đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt!"

Cuồng phong nổi lên, nữ tử đứng lẳng lặng, một đầu tóc đen rối loạn ở trong gió, nhưng từ đầu đến cuối vẻ mặt của nàng đều như lúc ban đầu, phảng phất như thân ở trung tâm uy áp cũng không phải là nàng.

Đột nhiên bên cạnh Dạ Nhược Ly nhiều thêm mười khối lõi màu vàng kim, khối lõi tạo thành một chiến trận vây chung quanh nàng vào giữa.

Thập Dương Trận, nàng vốn không muốn thi triển, thế nhưng hôm nay cũng không do nàng quyết định...

Bởi vì khối lõi đều thuộc về phạm vi võ giả, bất quá cũng không tầm thường so với võ giả bình thường, bọn họ còn nhiều thêm ưu thế lực lượng phòng ngự, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến việc thi triển Thập Dương Trận.

Hơn nữa bởi vì là do khối lõi nên không cần phải phối hợp ăn ý, chỉ cần tuân theo chỉ huy của một người, vì vậy càng thêm dễ dàng luyện thành chiến trận hơn nhân loại.

Nếu không phải bất đắc dĩ, nàng tạm thời không muốn bại lộ lá bài tẩy này, đáng tiếc mọi việc đều không thể theo nàng...

"Mười khôi lỗi Thần Tướng?" Cười lạnh một tiếng, Lạc Trưởng lão rất là khinh thường nói, "Người cho rằng chỉ bằng mười khôi lỗi Thần Tướng đỉnh phong này liền có thể đối phó lão phu sao? Hừ, đây thật là chuyện vô cùng buồn cười, hiện tại lão phu liền để cho các người biết, như thế nào là lực lượng Thần Vương, Thần Vương cũng không phải loại hỗn tạp như các người có thể so sánh."

Quả đấm bao quanh một tầng khí lưu cường đại, lao thẳng xuống, vào thời khắc này, mọi người đều cảm nhận được nội tâm bị đè nén.

Chỉ trong nháy mắt, mười khôi lỗi tung người nhảy lên, bay vào hư không, vây quanh Lạc Trưởng lão vào giữa.

"Rầm!"

Quả đấm mãnh liệt rơi vào trên người của một khôi lỗi trong đó, khoe miệng Lạc Trưởng lão nhếch lên một nụ cười âm lãnh, hình như lão ta có thể đoán trước được, một chương này của lão ta sắp sửa sẽ làm cho khôi lỗi này tan xương nát thịt...

Đột nhiên, nụ cười Lạc Trưởng lão cứng lại, dung nhan già nua thoáng qua vẻ không thể tin.

"Này... Điều này sao có thể?"

Dưới sự công kích này của lão ta, khôi lỗi chỉ là nứt ra một khe hở không đáng kể, ngay cả lui lại cũng chưa từng lui một bước.

Đây không phải là khôi lỗi cấp bậc Thần Tướng sao? Vì sao lại có thể chống đỡ được công kích của mình?

Lạc Trưởng lão không biết rằng trận pháp Thập Dương chính là vô luận phòng ngự, lực lượng, hay tốc độ của mười người trong trận pháp đều là

tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa mười người phối hợp ăn ý, hoàn toàn có thể chiến đấu vượt cấp.

Tình hình này không để cho Lạc Trường lão suy nghĩ nhiều, bởi vì rất nhanh quả đấm của một khôi lỗi đã gần ngay trước mắt.

"Rầm!"

Lạc Trường lão vội vàng giơ quyền lên ngăn cản, cảm nhận được lực lượng của khôi lỗi, nội tâm của lão ta sinh ra một trận khiếp sợ.

Mặc dù lực lượng khôi lỗi này không đủ để làm lão ta bị thương, thế nhưng nếu lão ta muốn diệt bọn chúng thì cũng tuyệt không dễ dàng! Chết tiệt, vì sao Tán Tu Liên Minh sẽ có mười khôi lỗi cường đại như thế? Không phải Lý Lôi nói cường đại nhất là một người Thần Tướng đỉnh phong sao?

Sớm biết như vậy, lão ta không bằng không đến, nếu không cũng sẽ không mất mặt như thế!

Mọi người ở dưới không trung nhìn cuộc chiến đấu kia, ánh mắt từ từ phát sinh biến hóa...

Điều này sao có thể? Thế nhưng một vị Thần Vương cường giả lại không làm gì được mười khôi lỗi Thần Tướng, chẳng lẽ Thần Vương của lão ta là giả mạo hay sao? Nếu không thì cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

"Không ngờ Minh chủ còn nắm một lá bài tẩy cường đại như thế."

Hồng Lạc Thiên thở dài một hơi, thần sắc khẩn trương rồi cuộc từ từ thả lỏng, vẻ mặt tái nhợt cũng từ từ khôi phục hồng hào.

Bất quá đây cũng không phải là lá bài tẩy cuối cùng của Dạ Nhược Ly, đừng quên bên trong Thanh Minh Phủ còn có một phòng vũ khí, bên trong

để mấy trăm thanh thần khí, nếu trang bị thần khí cho những khôi lỗi này thì lại không biết cường hãn cỡ nào?

Mà nếu như tất cả mọi người tu luyện bên trong Thanh Minh Phủ đều đột phá đến Thần Tướng, lại phối hợp với thần kiếm, sợ rằng người trong Lạc Nguyệt Quốc có thể làm gì được nàng sẽ không nhiều.

Tin tưởng ngày đó cũng sẽ không quá xa...

"Không được, tiếp tục như vậy ta phải thua không thể nghi ngờ!" Lạc Trưởng lão lui về phía sau hai bước, nét mặt già nua trắng bệch, khoe môi treo lên một vết máu, lúc này lão ta đã không còn kịp trách cứ Lý Lôi nữa, ngửa mặt lên trời gào to: "Lão bằng hữu của ta, hãy ra ngoài giúp ta một tay."

"Rống!"

Theo những lời này hạ xuống, bầu trời chợt giăng đầy mây đen, một tiếng sói tru truyền khắp cả Tinh Nguyệt Thành.

Lúc mọi người đang kinh ngạc nhìn chăm chú, trong không trung chậm rãi dần dần hiện ra một bóng người.

Người này một bộ hắc bào, cả khuôn mặt cũng bị hắc bào che lại, thế cho nên không cách nào thấy rõ dung mạo của hắn, thế nhưng sau khi nhìn thấy dấu hiệu hình mặt trăng trên tay hắn, mọi người đều hít một ngụm khí lạnh.

"Là Nguyệt Dạ ma lang, thế nhưng lại là Nguyệt Dạ ma lang..."

"Trời ạ, đây chính là một Nguyệt Dạ ma lang tru diệt mấy chục thành trấn lúc trước, cũng thoát khỏi bao vây của rất nhiều Thần Vương đó sao? Tại sao cái thứ khát máu thành tính lại ở chỗ này?"

"Đã từng nghe nói, mặc dù Nguyệt Dạ ma lang có thể chạy trốn khỏi rất nhiều Thần Vương bao vây, nhưng lại bị trọng thương, sau mười năm, cũng không có ai thấy qua Nguyệt Dạ ma lang xuất hiện, vì sao nó lại ở chung một chỗ với lão đầu này?"

Nghe mọi người nghị luận, sắc mặt Lạc Trường lão càng phát ra xanh mét.

Lão ta vốn không muốn để cho Nguyệt Dạ ma lang hiện thân, nếu không sẽ vì hấn mà gặp phải tai họa, nhưng lúc này lại không thể không như thế, mà nguyên nhân của tất cả những chuyện này đều là bởi vì cái tên Lý Lôi chết tiệt này.

Không thăm dò rõ tin tức liền tới cầu cứu, nếu sớm biết đối phương có mười khôi lỗi có thể so đấu với Thần Vương, làm sao lão ta cũng không thể ngu ngốc vì trả nhân tình cho một người chết mà chạy đến nơi đây.

Mà nếu để cho bộ hạ biết được Nguyệt Dạ ma lang trở thành khế ước thú của lão ta, chắc chắn sẽ bị trừng phạt, thấy vậy người trong thành trấn này đều không thể lưu lại, chỉ có bọn họ chết rồi mới sẽ không có người biết chuyện này.

Hít thở sâu một hơi, sát khí trong mắt Lạc Trường lão bắn ra bốn phía, lạnh lùng nói: "Giết bọn họ cho ta!"

"Dạ, chủ nhân."

Nguyệt Dạ ma lang khẽ ngẩng đầu lên, ánh mặt trời giữa trưa phóng xuống rơi vào trên dung nhan tuấn mỹ kia. Bất quá trên tuấn nhan này được khảm nạm hai lục mâu khiếp người, trong đó ẩn chứa tràn đầy sát khí.

Liếm láp đôi môi đỏ mọng, trên mặt của hấn dâng lên nụ cười khát máu tàn nhẫn.

"Các người hân nên rất vinh hạnh là sẽ được chết ở trong tay ta."

Dứt lời, hân nâng bước chân lên cất bước đi xuống, theo bước chân hân di chuyển, hô hấp mọi người đều căng thẳng, sắc mặt lộ vẻ khủng hoảng.

"Lần này chúng ta xong rồi, thực lực Nguyệt Dạ ma lang không kém gì lão giả này, thậm chí vượt xa lão ta, không biết lão ta thu phục Nguyệt Dạ ma lang thế nào..."

Cho dù là Hồng Lạc Thiên, trong khoảnh khắc nhìn thấy Nguyệt Dạ ma lang cũng là sắc mặt tái nhợt, trong hai tròng mắt dần hiện ra sự sợ hãi thật sâu.

Lúc trước Nguyệt Dạ ma lang phạm vào chém giết, vẫn chưa từng thối lui như cũ, thế nhân đều biết thực lực của hân cường hân, hôm nay nhìn thấy bản nhân ma đầu kia, không thể nào không sợ hãi.

"Có thể là người thứ nhất chết trong tay ta..." Lục mâu xẹt qua vẻ mặt sợ hãi của mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Dạ Nhược Ly, Nguyệt Dạ ma lang âm lãnh cười một tiếng, nói, "Chính là người, người nên vì thế mà cảm thấy rất vinh hạnh, kể từ sau khi bị đám khốn kiếp chết tiệt kia đuổi giết, ta đã không nhuốm máu mười năm rồi, mà người chính là người thứ nhất ta giết sau mười năm này..."

"Rầm!"

Uy áp cường đại như gió lốc đánh tới, cả bầu trời liên u ám từ sau khi Nguyệt Dạ ma lang xuất hiện.

Bàn tay khê nâng lên, chưởng phong bén nhọn hung hăng đánh về phía lồng ngực Dạ Nhược Ly, có lẽ sắp sửa cảm giác được mùi máu tươi, Nguyệt Dạ ma lang liếm môi dưới, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú càng phát ra khát máu.

Đúng lúc này một cỗ uy áp cường đại bao phủ sau lưng hắn, theo đó chính là một tiếng gào thét giận dữ!

"Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của người đụng vào nàng, cút cho ta!"

Bị cỗ khí thế này tập kích, sắc mặt Nguyệt Dạ ma lang đại biến, mở to miệng phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt kinh ngạc hồi hồn, lục mâu hướng về phía vùng trời phía sau lưng kia...

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Lời Mời Của Phủ Lĩnh Chủ

Edit: Preiya

Trong không trung, nam tử đứng thẳng đón cuồng phong, tóc đen tung bay, chung quanh thân thể thon dài bao quanh từng tia từng tia khí tức âm lãnh, làm cho người ta không rét mà run.

Thế nhưng khi cặp mắt phượng hẹp dài kia nhìn về phía Dạ Nhược Ly, trong khắp đồng tử liền chỉ lưu lại bóng dáng của một mình nàng.

Cùng thời khắc đó, Dạ Nhược Ly khẽ ngửa đầu lên, ngưng mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế của nam tử trong hư không, chợt phát hiện ra hình như vào lúc này Cung Vô Y có một chút biến hóa so với lúc trước.

Nhưng chỉ là vừa đối mặt, nàng liền có thể xác định, người đối diện không thể nghi ngờ chính là Cung Vô Y.

"Yêu nghiệt..."

Bỗng nhiên khóe miệng Dạ Nhược Ly câu lên nụ cười tuyệt mỹ, giống như trong mắt của nàng cũng chỉ tồn tại có một người.

Trong đầu đột nhiên lại nghĩ tới tình cảnh nam tử rơi vào khe hở đất lúc trước, trong lòng nàng khẽ run lên, tất cả nhớ nhung cùng tình cảm vọt tới như thủy triều, rốt cuộc không chịu nổi nữa tung người nhảy lên, chạy như bay về phía Cung Vô Y.

Giang hai cánh tay, Cung Vô Y đứng yên trong hư không, khóe môi giương lên một nụ cười mỉa hoặc động lòng người.

Vào loại thời khắc này, cái khí tức âm lãnh trên người hắn này chậm rãi rút đi, còn sót lại chỉ có một thân ôn hòa, thế nhưng cho dù ai cũng có thể nhìn ra kích động trên mặt hắn.

"Khốn kiếp!"

Nhưng hắn ngênh đón không phải là thân thể mềm mại của nữ tử, mà là một quả đấm uy mãnh.

"Ầm!"

Quả đấm rơi vào bên mắt phải của Cung Vô Y, cặp mắt phượng mị hoặc đến cực điểm kia lập tức liền trở thành một con mắt gấu trúc, còn không đợi hắn hồi hồn từ trong kinh ngạc, một giọng nói tức giận chột truyền đến.

"Vì sao khi đó chàng phải cứu ta hả? Chẳng lẽ chàng muốn chết như vậy sao? Chàng có biết không, ta..."

Có lẽ là nghĩ đến tình cảnh lúc đó, cả người Dạ Nhược Ly run lên, một luồng khủng hoảng chưa bao giờ có ập vào trái tim, nàng không biết nếu như bên cạnh nàng mất đi tên yêu nghiệt vô lại này, vậy thì nàng sẽ biến thành bộ dáng nào đây.

"Tiểu Dạ Nhi, nàng đang lo lắng cho vi phu sao?" Câu lên đôi môi đỏ mọng, Cung Vô Y cầm lấy tay của nữ tử trước mặt, trên tuần nhan mang theo một vẻ bá khí cuồng mị, "Tướng công của nàng là ta không muốn chết, có ai có cái bản lĩnh để cho ta chết chứ?"

Lời này truyền vào trong tai mọi người phía dưới, khóe miệng bọn họ đồng thời co quắp.

Hai người kia thật không hổ là phu thê, thật không ngờ lại nói lời ăn ý giống nhau như vậy...

"Huống chi, sao ta có thể cam lòng rời khỏi nàng đây? Bất kể ta ở nơi nào, cũng sẽ trở về bên cạnh của nàng, vì thế không tiếc bỏ ra bất cứ giá nào!" Trong mắt phượng xẹt qua quang mang yêu dã, Dạ Nhược Ly chưa từng thấy qua quang mang như thế trên khuôn mặt Cung Vô Y.

Trong lòng dâng lên một trận cảm động, nhưng liền vào lúc này, một lời nói rất sát phong cảnh đột ngột vang lên: "Tiểu Dạ Nhi, có phải rất cảm động không? Nếu thật sự cảm động như vậy thì trước tiên sinh hài tử cho vi phu đi."

Khóe miệng hung hăng co giật, Dạ Nhược Ly ngừng mắt nhìn nụ cười cực kỳ yêu nghiệt trên khuôn mặt tuần tú trước mắt này, hít thở thật sâu một hơi, tạm thời không tính toán với hắn.

"Có phải nên giải quyết sự tình cho xong không?" Khẽ nhú mào, Dạ Nhược Ly quét mắt nhìn về phía Nguyệt Dạ ma lang.

"Chuyện này giao cho vi phu là được, phu nhân nàng không cần tốn sức quan tâm."

Dứt lời, hồng ảnh thoáng qua, Cung Vô Y đã đến trước mặt Nguyệt Dạ ma lang.

Hồng y nhẹ múa, cuồng mị yêu diễm, hắn chỉ là duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm điểm ở không trung, oanh một tiếng, một cỗ khí lưu cường đại đánh về phía Nguyệt Dạ ma lang, mà biểu tình Nguyệt Dạ ma lang rất là hoảng sợ, căn cốt thân thể của nó không còn một mảnh.

"Hí!"

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, nơi nơi kinh ngạc nhìn chăm chú vào trong hư không, giống như đang nhìn nam tử tuyệt thế kiêu yêu nghiệt.

Đã chết rồi? Đường đường là Nguyệt Dạ ma lang, khiến cho rất nhiều Thần Vương nhức đầu Nguyệt Dạ ma lang, cứ dễ dàng chết như vậy? Thực lực nam tử này cũng mạnh quá mức không hợp theo lẽ thường đó chứ?

Mắt phượng hơi híp lại, ánh mắt âm lãnh của hắn quăng về phía Lý Lôi và Lạc Trường lão đang run run rẩy rẩy một bên.

Bước chân của hắn bước một bước trên hư không thì bóng dáng kia đã tới trước mặt Lạc Trường lão rồi, hoàn toàn bất đồng với lúc đối mặt Dạ Nhược Ly thì yêu nghiệt, lúc này hắn giống như là ác ma tới từ địa ngục, lại càng kinh khủng hơn Nguyệt Dạ ma lang gấp trăm lần.

"Ta là Trường lão Thiên Thủy Linh, người giết ta thì sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận!"

Lạc Trường lão hoảng sợ lui về phía sau hai bước, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, lão ta biết với thủ đoạn của người nam tử này, giết mình thì khỏi cần phải nói tới, nhưng lão ta không muốn chết!

Đây tất cả đều do Lý Lôi, nếu không phải là hắn ta thì làm sao sẽ xảy ra chuyện như thế?

"Thiên Thủy Linh?" Cười lạnh một tiếng, trong mắt Cung Vô Y xẹt qua một tia sát ý, giọng điệu khát máu tàn nhẫn làm cho người ta rét lạnh giống y như rơi vào hầm băng, "Đụng đến nữ nhân của ta, chỉ có một kết quả, đó chính là ——"

"Rầm!"

Hỏa diễm hung mãnh bay lên, trong nháy mắt căn nuốt hết thân thể của Lạc Trường lão, chính là ngay cả một chút tro cốt cũng không lưu lại.

Khẽ phẩy phẩy hồng bào, chậm rãi xoay người lại, Cung Vô Y ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, cuồng phong gào thét thổi qua, hồng y tung bay ở trong gió, đôi môi đỏ mọng của hắn tràn ra một chữ âm lãnh: "Chết!"

Nhìn bóng dáng nam tử đi xuống, quần chúng vây xem thoáng chốc tán sang hai bên, lưu lại cho hắn một khoảng không gian đầy đủ.

"Phu nhân, có hài lòng với hành động của vi phu không? Nàng định thưởng cho vi phu cái gì đây?"

Tiếng nói yêu nghiệt mỉa hoặc nhẹ nhàng vang lên, Cung Vô Y tràn đầy ý cười nhìn Dạ Nhược Ly, hoàn toàn như hai người khác nhau với hình tượng âm lãnh khát máu vừa rồi của hắn, cho dù là ai đều không thể gắn liền hai người này với nhau.

"Thưởng cho chàng thêm một mắt gấu trúc nữa, chàng có muốn không?"

"Chỉ cần là phu nhân thưởng, với vi phu mà nói thì đều cực kỳ trân quý, đáng giá trân quý một đời." Khóe môi mỉm cười, Cung Vô Y đưa gương mặt tuần tú sáp gần đến Dạ Nhược Ly, trong mắt phượng xẹt qua một chút hài hước.

"Àm!"

Một cử động này của Cung Vô Y khiến mọi người vây xem đều lập tức choáng váng ngã xuống đất, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

Thế nhưng nam nhân có dung mạo tuần mỹ này lại còn là một người cuồng chịu ngược sao? Nào có người như hắn vậy, dăng mặt lên để cho người ta đánh. Hắn và cái tên nam nhân giết người không nháy mắt thật sự là cùng một người sao? Đây cũng quá giả đi?

"Yêu nghiệt!" Dạ Nhược Ly cứng rắn nặn ra hai chữ này từ trong kẽ răng, giờ giờ quả đấm lên, cuối cùng vẫn là không ra tay được.

Mà vừa rồi cho hãn một quyền hoàn toàn là không bị khống chế, bởi vì trong thế giới của nàng không thể thiếu tên nam nhân yêu nghiệt vô lại này, nàng không hy vọng lần sau hãn lại vì cứu nàng mà thân rơi vào hiểm cảnh.

"Tiểu Dạ Nhi, ta biết ngay nàng không nỡ ra tay mà," gương môi cười yếu ớt, Cung Vô Y duỗi một cánh tay ra kéo Dạ Nhược Ly ôm vào trong ngực, "Lúc này, có phải chúng ta nên tìm một chỗ yên tĩnh hay không? Bằng không nếu như nàng muốn thân thiết ở trước mặt mọi người, ta cũng sẽ không để ý."

"Yêu nghiệt, xem như chàng lợi hại!"

Dạ Nhược Ly không nhịn được trừng mắt nhìn Cung Vô Y, đột nhiên phát giác được nụ cười của hãn giống như yêu nghiệt này đều vô sỉ như thế.

Lúc này cũng không quản mọi người nơi này, kéo tay Cung Vô Y, liền biến mất tại chỗ, chuyện kể tiếp không cần nàng nhúng tay, với thực lực của Lý Lôi thì người trong Tán Tu Liên Minh có thể đối phó.

Tin tưởng rơi vào trong tay đám người Tán Tu Liên Minh, kết cục của Lý Lôi sẽ cực kỳ bi thảm, mà đây cũng là đại giới mà hãn phải chịu!

Cuộc chiến ngày hôm đó giống như trận chiến trên quảng trường mấy ngày trước vậy, dùng khí thế sét đánh truyền bá khắp Tinh Nguyệt Thành, sau đó lan rộng ra những thành thị khác, mà tên của hai người Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y cũng làm cho người đời đều biết được một chút.

Giống như Dạ Nhược Ly cũng trở thành nhân vật phái nữ được hâm mộ nhất ở Tinh Nguyệt Thành, nếu như họ có thể có được một người trượng phu thâm tình như thế thì có lẽ chết cũng không oán.

Nhưng Dạ Nhược Ly đang được mọi người hâm mộ, vào thời khắc này thật muốn hô to một câu, ta có thể hối hận về lựa chọn ban đầu không!

Năm ngày, suốt năm ngày Cung Vô Y cũng không để cho nàng rời phòng, hai người chỉ biệt ly có nửa năm thôi, vì sao thế nhưng hẫng lại giống như rời khỏi nàng mấy chục năm, thậm chí đến mấy trăm năm vậy, làm hại hiện giờ thắt lưng của nàng đau nhức, còn mệt mỏi hơn đánh trăm trận chiến nữa.

Nếu như có thể, nàng thật muốn đạp hẫng một cước khiến hẫng bán thân bất toại, tránh cho lúc nào cũng tới gieo họa cho nàng.

"Tiểu Dạ Nhi!" Cung Vô Y cầm tay của nàng lên, đặt vào bên môi khẽ hôn một cái, đôi môi giương lên một nụ cười rung động lòng người, "Vi phu sẽ cố gắng tạo người, mau sớm để cho phu nhân nàng mang thai hài tử."

Dứt lời, xoay người đè lên, lúc hẫng sắp có động tác thì một cái chân giơ lên trực tiếp hung hăng đạp hẫng một cước xuống giường, phát ra một tiếng vang trầm đục.

"Yêu nghiệt, chàng có để yên không hả?" Năm tay kêu lên răng rắc, Dạ Nhược Ly nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cung Vô Y từ dưới đất đứng lên, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy ủy khuất, bộ dáng ai oán này khiến Dạ Nhược Ly cho rằng mình là cái đồ khốn kiếp vứt phu quân bỏ nhi tử.

"Bang bang bang."

Thật may là ngoài cửa kịp thời truyền đến một tiếng gõ cửa, giải trừ nguy cơ lúc này của nàng.

Vẻ mặt Cung Vô Y biến thành rét lạnh, vung tay lên, sau khi dùng chân bực lại thân thể Dạ Nhược Ly xong, mới lạnh lùng nói: "Vào đi!"

Cửa phòng bị nhẹ nhàng mở ra, Hồng Lạc Thiên bước qua cánh cửa, nhìn thấy tình trạng bên trong phòng thì trên mặt thoáng qua một chút lúng túng: "Minh chủ, ta tới đây là vì nói cho ngài biết, phủ Linh chủ đưa tới thiệp mời, ngày mai mời các người tới tham gia dạ yến."

"Được, ta biết rồi, người đi xuống đi." Dạ Nhược Ly chậm rãi gật đầu, thản nhiên nói.

"Vâng."

Hồng Lạc Thiên chấp tay ôm quyền, rất cung kính thối lui ra ngoài cửa, thuận tiện kéo lại cửa phòng giúp hai người.

"Dạ yến?" Dạ Nhược Ly khẽ cau mày, ngồi dậy, bàn tay vung lên, bắt lấy y phục vào trong tay, "Mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng là thời điểm nên rời khỏi phòng."

Nghe vậy, Cung Vô Y chỉ có thể không cam lòng gật đầu một cái, trong lòng nhiều thêm một chút bất mãn đối với phủ Linh chủ chết tiệt kia.

Tuy rằng thực lực của Cung Vô Y cũng đủ đi trên không, mang theo một Dạ Nhược Ly không bao lâu liền có thể chạy tới, thế nhưng Linh Chủ mời không phải là Cung Vô Y và Dạ Nhược Ly, mà là Minh Chủ Tán Tu Liên Minh.

Vì vậy nàng dùng danh nghĩa Tán Tu Liên Minh đi tới, đương nhiên cần phải mang theo một số người, mà Dạ Nhược Ly đáp ứng đi tới cũng là vì toàn bộ Tán Tu Liên Minh.

Nàng và Cung Vô Y nhất định sẽ không ở lâu tại chỗ này, trước khi rời đi cần phải tính toán thật tốt cho bọn họ.

Bất quá bọn họ cũng không quá mức vội vã lên đường, dọc đường cười cười nói nói, thường thức một chút phong cảnh ven đường, ngược lại cực

kỳ thích ý, không cái gì hơn điều này, mãi cho đến dạ yến tối ngày hôm đó, mới chạy tới Lạc Sơn Thành.

Lúc này tại Lạc Sơn Thành rất nhiều khách khứa, người tới đều đến từ những lãnh địa khác, có lẽ là toàn bộ thế lực trong Lạc Sơn Lĩnh, trừ mấy đại thế lực tại Lạc Sơn Thành ra thì chỉ có Tán Tu Liên Minh được mời.

Bên ngoài phủ Lĩnh Chủ, người đến người đi, Dạ Nhược Ly dẫn mọi người dừng lại bước chân, đám người phía sau nàng kia không khỏi dâng lên thưởng thức phong thái của phủ đệ Lĩnh Chủ.

Hộ vệ nhìn lướt qua mọi người, sau khi thấy chấn kinh trong mắt đám người kia, vẻ mặt lộ ra một chút khinh thường.

"Thiếp mời."

Đương nhiên khinh thường trong mắt hẳn ta bị Dạ Nhược Ly bắt được, thế nhưng nàng cũng không để ý nhiều nữa, xoay người nhìn Hồng Lạc Thiên: "Thiếp mời."

"Dạ, Minh Chủ."

Hồng Lạc Thiên cung kính đáp một tiếng, liền thả tinh thần lực vào trong không gian giới chỉ trên tay, tìm kiếm một hồi thì lập tức liền thối ra một tầng mồ hôi lạnh, ngẩng đầu lên, vẻ mặt xấu hổ nói: "Minh Chủ, thiếp mời ta..."

Hắn chợt nhớ lại, ngày hôm qua quên bỏ thiếp mời vào trong không gian giới chỉ, lần này nên làm thế nào cho phải?

"Ha ha, chỉ bằng các người cũng muốn lẫn vào phủ Lĩnh Chủ ta? Quả thực là ý nghĩ viển vông, các người cho rằng phủ Lĩnh Chủ là tùy tiện người nào cũng có thể tới sao? Còn không mau rút cho ta!"

Hộ vệ nói không chút khách khí khiến cho khuôn mặt của từng người Tán Tu Liên Minh đỏ lên, từ đầu đến cuối chỉ có vẻ mặt của Dạ Nhược Ly và Cung Vô Y là như thường, không có bất kỳ biến hóa nào.

Biển cổ bên này, bất tri bất giác thu hút rất nhiều người, khi nghe nói đám người kia muốn lẫn vào trong phủ Linh Chủ, rất nhiều người đều tươi cười vui sướng khi người gặp họa.

"Người nói bậy!" Hồng Phi nóng nảy dậm chân, hung tợn trừng mắt nhìn cái tên hộ vệ vênh váo tự đắc này, "Chúng ta là người Tinh Nguyệt Thành, người đi thông báo với Thành Chủ các người một chút, tự nhiên hẳn sẽ biết."

"Tinh Nguyệt Thành? Ha ha!" Có lẽ nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, hộ vệ ngửa đầu cười lớn, giễu cợt nói: "Ngay cả thế lực ở cái địa phương Tinh Nguyệt Thành thôn quê đó mà cũng có tư cách tiến vào phủ Linh Chủ ta sao? Phủ đệ Linh Chủ chúng ta há là cầu và miêu gì đó cũng có thể tới đây? Sao các người không soi mặt vào trong nước tiểu mà tự xem lại bản thân mình đi, xem một chút có tư cách tiến vào phương lãnh địa này hay không."

THIÊN TÀI CUỒNG PHI

Băng Y Khả Khả
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Phong Ba Trên Dạ Yến

Edit: Preiya

Rõ ràng là lời hộ vệ nói rất không khách khí, khiến cho từng người trong Tán Tu Liên Minh người nôn nóng giậm giậm chân, gương mặt đỏ lên, nếu không phải là Dạ Nhược Ly chưa hạ lệnh thì bọn họ đã sớm không khách khí đối với cái tên hộ vệ mắt chó xem người thấp này rồi.

Những người còn lại đều ôm tâm trạng xem kịch vui, dường như có thể đoán trước được kết cục của đám người kia.

"Nơi này xảy ra chuyện gì hả?"

Đột nhiên, một tiếng nói đậm đặc theo gió đêm truyền vào trong tai mọi người.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, dưới ánh trăng bao phủ, liền thấy một nam tử trung niên mặc cẩm bào chậm rãi cất bước đi tới, nhất cử nhất động hiển thị rõ ưu nhã quý tộc, thần sắc lộ ra uy nghiêm bẩm sinh.

Theo sát bên cạnh y là một vị nam tử thanh sam, khi nam tử nhìn thấy Hồng Lam sau lưng Dạ Nhược Ly, ánh mắt liền không dời nổi nữa, trên khuôn mặt tuần tú gương lên nụ cười vui vẻ, nếu không phải ngại vì Lĩnh Chủ thì hẳn đã sớm đi về phía bên này.

"Lĩnh Chủ đại nhân," mắt lạnh xẹt qua đám người Tán Tu Liên Minh, hộ vệ tiến lên hai bước, cung kính chấp tay ôm quyền, "Đám người kia tự

xưng là thế lực đến từ Tinh Nguyệt Thành, muốn mượn cơ hội lẫn vào phủ Linh Chủ, cũng nói là Linh Chủ mời bọn họ tới đây, hừ, cũng không nhìn một chút bọn họ là thứ gì chứ? Cũng xứng tiến vào phủ Linh Chủ? Thật may là thuộc hạ nhạy bén phát hiện ra quỷ kế của bọn họ, nếu không thì chỉ sợ đều sẽ bị gian kế của bọn thôn quê này thực hiện được."

Hả hê quét mắt nhìn Tán Tu Liên Minh, hộ vệ khẽ hất cái cằm lên, tựa như có lẽ hẳn đã có thể thấy cảnh tượng thê thảm bị trục xuất khỏi Lạc Sơn Linh của thế lực này.

Trừ phi đầu óc bị rút ra, nếu không thì làm sao Linh Chủ muốn mời thế lực ở địa phương thôn quê Tinh Nguyệt Thành này chứ?

Vậy mà, hẳn không có chú ý tới, lúc hẳn nói lời này thì sắc mặt của Linh Chủ đã đen đến không thể đen được nữa.

Con mẹ nó, lẫn vào phủ Linh Chủ sao? Phủ Linh Chủ của mình có tư cách gì đáng giá để bọn họ lẫn vào? Những người này nguyện ý tới tham gia dạ yến, đã là cho vị Linh Chủ y mặt mũi.

Đừng quên Minh Chủ Tán Tu Liên Minh này chính là Thần Phẩm Luyện Đan Sư, vả lại thủ hạ có mười khôi lỗi có thể đối kháng với Thần Vương, mà vị hôn phu của nàng, lại càng thêm giết Nguyệt Dạ Ma Lang trong nháy mắt.

Cho dù những tin tức này còn chưa truyền tới Lạc Sơn Thành, nhưng y thân là Thành Chủ thì không thể nào không biết.

Lấy thực lực của bọn họ, muốn tiêu diệt một Linh Chủ như y, căn bản không phải là việc khó gì, nếu không phải là mình còn có cái phong hào Linh Chủ này, sao lại có thể so sánh với bọn họ?

Nghĩ đến đây, Linh Chủ lạnh lùng nhìn hộ vệ, hai tay chấp sau lưng, bước nhanh đi về phía Dạ Nhược Ly.

Một cái liếc mắt lạnh lùng này của y khiến cho hộ vệ giống như rơi vào hầm băng, băng hàn thấu xương, còn không đợi hăn nghĩ xem rốt cuộc bản thân mình phạm sai lầm gì, chỉ thấy Lĩnh Chủ trước giờ ở trong mắt mọi người chưa bao giờ cầu thả nói cười, thế nhưng lộ ra một nụ cười.

Mặc dù nụ cười này là miễn cưỡng nặn ra, nhưng đúng là y cười...

Mọi người trông thấy cảnh này đều trợn to hai mắt, bất quá chỉ một câu nói kế tiếp của Lĩnh Chủ liền khiến cho cảm mọi người cũng thiếu chút nữa trật khớp.

"Nhược Ly đại sư, không nghĩ tới ngài thật sự vẫn là tới tham gia yến hội của phủ Lĩnh Chủ ta, đại sư có thể tới, ta cảm thấy rất vinh hạnh."

Lúc này Lĩnh Chủ không còn là hình tượng uy phong lạnh nhạt trước sau như một nữa, trên tuấn nhan mang theo nụ cười nhàn nhạt, tưởng như hai người khác nhau với y của thường ngày, làm cho người ta không thể không hoài nghi có phải y đã bị quỷ nhập vào thân rồi không.

Hơn nữa vừa rồi Lĩnh Chủ gọi nàng là đại sư? Chẳng lẽ nàng là đại sư chức nghiệp gì đó? Điều này sao có thể? Thoạt nhìn nữ tử này cũng chỉ chừng vừa hai mươi tuổi đi?

"Không, không thể nào!" Cả người hộ vệ run lên, mặt lộ vẻ hoảng sợ, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, tự lẩm bẩm.

Lúc hăn đang suy nghĩ nên vì mình giải thích thế nào thì Lĩnh Chủ đã ngẩng đầu lên, mâu quang uy nghiêm lạnh lùng đã quăng tới đây, dưới cái nhìn chăm chú của y, chỉ cảm thấy không có chỗ che giấu.

"Lại đây nhận lỗi với Nhược Ly đại sư."

Hoàn hồn từ trong hoảng sợ, hộ vệ vội vàng quỳ rạp xuống đất, hung hăng đập đầu vang lên mấy tiếng: "Nhược Ly đại sư, xin ngài tha thứ lỗi

lầm của ta, ta thật sự không biết ngài là khách nhân của Lĩnh Chủ, xem ở trên phân thượng người không biết không có tội, xin bỏ qua ta một lần."

Sự việc này từ đầu đến cuối, Dạ Nhược Ly đều là nhỏ giọng nói chuyện với Cung Vô Y, chính là ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hắn một cái, với nàng mà nói, loại tiểu nhân vật này thật sự không khơi nổi bao nhiêu hứng thú.

"Đi thôi."

Khẽ cau mày, Dạ Nhược Ly nhàn nhạt nói một câu.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng đoàn người rời đi, hộ vệ thở phào nhẹ nhõm, lúc hắn cho là tránh được xử phạt thì một tiếng nói uy nghiêm chậm rãi bay tới: "Người rời đi đi, từ nay về sau, người không phải còn là người phủ Lĩnh Chủ nữa."

Thân thể khẽ run lên, hộ vệ chưa từng ngờ tới, bởi vì sai lầm nhất thời của hắn mà mất đi công ăn việc làm ổn định, trên mặt không khỏi lộ vẻ tuyệt vọng, không có công việc ở phủ Lĩnh Chủ, với thực lực của hắn ở tại Lạc Sơn Thành thì đều không phải là cái gì hết.

Hơn nữa trong lúc đang trực, bởi vì hắn luôn xem thường những tiểu thế lực tới cửa ninh bộ kia, ngược lại đặc tội không ít người.

Tuy những tiểu thế lực kia là nhỏ, nhưng mất đi sự che chở của phủ Lĩnh Chủ, muốn tiêu diệt hắn, quả thực là dễ như trở bàn tay...

Bên ngoài phủ Lĩnh Chủ có không ít người chứng kiến cảnh này, lúc này thầm hạ quyết tâm, về nói lại cho người trong gia tộc, ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc người Tán Tu Liên Minh, nếu không ngay cả người không thể trêu chọc tại Tinh Nguyệt Thành, ai biết có thể liên không cần thận chọc tới Tán Tu Liên Minh hay không?

"Nhược Ly đại sư, mời các người tự tiện trước, ta đi một chút liền quay lại."

Linh Chủ mỉm cười chấp tay ôm quyền, sau khi nói xong câu này, liền đi về phía người quen đang trước.

Mà động tác này của Linh Chủ đều chiếu vào trong mắt những khách nhân, lúc nhìn thấy sau khi y ra cửa mang vào đoàn người, mặt bất giác lộ vẻ kinh ngạc, thật sự là không rõ thân phận của những người này, vì sao Linh Chủ sẽ đích thân tới trước nghênh đón.

Cung Vô Y nhìn khắp bốn phía, sau khi nhận ra được rất nhiều tầm mắt tụ tập trên người hai người, âm lãnh trong mắt phượng hơi thu lại, đưa tay ôm chặt Dạ Nhược Ly, đi về phía chỗ trống trong đó.

"Này, người chính là Hồng Lam? Là nữ tử Thanh ca ca thích kia?"

Hai người mới vừa vào chỗ ngồi, liền có một tiếng quát khó nghe nhảy vào trong tai.

Đưa mắt nhìn sang chỉ thấy có một vị nữ tử phấn sam xinh xắn yêu kiều đứng trước mặt Hồng Lam, hai tròng mắt khinh thường quét qua Hồng Lam, khẽ hất cái cằm lên, kiêu ngạo nói: "Ta xem cũng không có gì đặc biệt, nghe nói còn là nữ nhân của một tiểu thế lực, ta cảnh cáo người, lập tức rời khỏi Thanh ca ca, ta mới là vị hôn thê của huynh ấy, bằng người còn chưa có tư cách xứng với Thanh ca ca."

Nghe được lời nữ tử phấn sam nói, Hồng Lam khẽ nhú mày, chẳng biết tại sao cảm thấy tâm tình có một tia phiền não.

"Nếu như người có thời gian tranh cãi âm ỉ với ta, không bằng đi học thể nào hấp dẫn nam nhân đi, ngay cả nam nhân của mình cũng không trông coi được, còn không biết xấu hổ tự xưng là vị hôn thê của hã?"

"Người..." Nữ tử phần sam tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt càng phát ra hung ác, "Nếu như không phải là người xuất hiện trong sinh mệnh của Thanh ca ca, sao huynh ấy có thể vứt bỏ ta không để ý tới chứ? Cho nên ngàn sai vạn sai đều là lỗi sai của người, không có lỗi của người, trong mắt Thanh ca ca cũng chỉ biết có một mình ta!"

Theo ý nàng ta, từ trước đến giờ bản thân mình cũng không có sai, sai cũng chính là người khác, mà Y Lạc Thanh nhìn nàng ta chướng mắt, nguyên nhân hoàn toàn là bởi vì nữ tử này, thiếu đi nàng thì Thanh ca ca của nàng ta sẽ điên cuồng yêu nàng ta.

"Ngu ngốc."

Hồng Lam bỏ lại hai chữ này, xoay người rời đi cũng không quay đầu lại, nàng ta nhú chặt lông mày lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Nghĩ đến nửa năm qua Y Lạc Thanh luôn âm thầm tương trợ, tâm tình của Hồng Lam càng ngày càng phiền não, đồng thời trong lòng xuất hiện một chút không biết làm thế nào, tại sao cái người từ trước đến giờ đánh không đánh lại, mắng không cãi lại, cuồng chịu ngược lại để cho tâm tình của nàng sinh ra ảnh hưởng?

"Người đi chết đi!"

Dưới sự ghen tỵ và không cam lòng, nữ tử kia hoàn toàn mất đi lý trí, rút ra bội kiếm tùy thân, một cỗ sát ý chột bay lên, lập tức lấy khí thế sét đánh uy mãnh đánh úp về phía sau lưng Hồng Lam.

Nếu là ngày thường, với thực lực Thần Tướng cấp thấp của Hồng Lam, cũng đủ để phát hiện nguy cơ sau lưng, đáng tiếc hiện giờ nàng đang suy nghĩ vấn đề của mình, căn bản không có phát hiện.

Linh Chủ ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, bị dọa sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, y nghĩ muốn ngăn cản, nhưng rõ ràng là đã không còn

kịp nữa...

"Hong Lam tiểu thư!" Sắc mặt Y Lạc Thanh đại biến, đầu óc lập tức trống rỗng, không chút nghĩ ngợi mở ra bước chân liền phóng về phía Hong Lam, mà hai mắt trong suốt như nước kia đã tràn ngập lửa giận.

Nghe tiếng nói của Y Lạc Thanh, Hong Lam chậm rãi xoay người, chỉ thấy một thanh kiếm tản ra hàn quang đã tới trước mặt nàng, cách nàng chỉ có một chút, nghiêng nhiên nàng phải chống lại nhưng không có cơ hội này.

Vào thời khắc mấu chốt, bạch y xẹt qua, chưởng phong bén nhọn đột nhiên thối về phía nữ tử đó, trong chốc lát, kiếm trong tay nữ tử đó ầm ầm rơi xuống đất, thân thể giống như không bị khống chế bay ngược về phía sau ra ngoài.

Thân thể mềm mại run lên, Hong Lam ngược mắt nhìn nữ tử bạch y đứng ở trước người nàng, trong mắt lộ ra một tia quang mang phức tạp.

Hiện tại tính toán ra, dường như nàng có lẽ đã được nàng ấy cứu ba lần...

"Ầm!"

Thân thể nữ tử ngã nặng nề ở trên mặt đất, nàng dùng sức chống mặt đất đứng lên, con ngươi oán độc nhìn chăm chăm vào Dạ Nhược Ly.

"Người là ai? Lại dám cứu tiện nhân kia ở trong tay của ta, người có biết ta là ai không? Ta là người Triệu gia Lạc Nguyệt Quốc, người dám đả thương ta, tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết! Y thúc thúc, giúp ta bắt hai tiện nhân chết tiệt này lại, ta muốn băm vằm bọn họ thiên đao vạn quả, khiến cho bọn họ chết không toàn thây!"

Triệu gia?

Nghe lời nói này, những người vốn là đang xem kịch vui đồng thời run rẩy, không khỏi đồng tình nhìn Dạ Nhược Ly và Hồng Lam.

Ở Lạc Nguyệt Quốc, Triệu gia có thể nói là quý tộc trong quý tộc, cùng với Y gia là hai đại thế lực kể dưới hoàng quyền, có được quyền uy tuyệt đối, không phải là thế lực bình thường có thể trêu chọc.

"Câm mồm!"

Sắc mặt Lĩnh Chủ đại biến lần nữa, bởi vì y đã thấy khuôn mặt tuần tú của vị mỹ nam yêu nghiệt hồng y kia âm trầm xuống, vội vàng mở miệng quát lên, cũng lau mồ hôi lạnh trên trán một phen.

Vị này chính là người giết Nguyệt Dạ Ma Lang trong nháy mắt, nếu như hắn muốn đại khai sát giới phủ Thành Chủ, y tuyệt đối sẽ không ngăn được, về phần sau này Triệu gia có tính sổ với y thì Triệu Lan tuyệt đối sẽ không thấy được nữa.

"Y thúc thúc?" Triệu Lan bị mắng không hiểu ra sao cả, bất giác quay đầu nhìn về phía Lĩnh Chủ, "Nữ tử này ra tay với ta, chẳng lẽ không phải là thúc nên bắt nàng lại sao? Đừng quên, ta là người Triệu gia."

Triệu gia? Triệu gia người trái dừa hấu!

Nếu như bọn họ muốn giết người ở chỗ này, ngược lại ta cũng muốn nhìn một chút, ở phía xa ngoài vạn dặm thì Triệu gia có thể che chở được người không!

Thấy Lĩnh Chủ không có chút xu thế ra mặt cho nàng, khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Lan lạnh xuống: "Y thúc thúc, chẳng lẽ thúc không nhìn tới hôn ước của hai nhà chúng ta sao? Thúc có thể giải quyết loại phế vật này rất nhanh, vì sao lại chậm chạp không muốn động thủ? Hay là nói quan hệ giữa thúc và phế vật này không tầm thường? Hừ, bản thân ta phải đi về hỏi

Gia chủ Y gia và các Trưởng lão một chút, có phải không tính đến hôn ước này không!"

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Hồ Rơi Bình Dương Bị Khuyển Lấn

Chương 2: Hoàng Tử Yêu Nghiệt

Chương 3: Lăn Đầu Đối Mặt

Chương 4: Lăn Đầu Tu Luyện

Chương 5: Người Thương Gia Tới

Chương 6: Rời Đi

Chương 7: Khảo Nghiệm Thiên Phú, Khiếp Sợ

Chương 8: Thế Lực Kia

Chương 9: Quận Chúa Điều Ngoa

Chương 10: Kết Thù

Chương 11: Năm Năm Sau

Chương 12: Thiếu Niên Dã Thú

Chương 13: Gặp Lại Cung Vô Y

Chương 14: Người Nhận Nhầm Người

Chương 15: Thanh Long Thức Tỉnh

Chương 16: Đây Chỉ Là Giao Dịch

Chương 17: Nguy Cơ Cận Kề

Chương 18: Lòng Người Chấn Phục (Chấn Động + Phục Tòng)

Chương 19: Hoàng Thú? Bắt Được Đem Làm Toạ Ky

Chương 20: Đã Đến

Chương 21: Thân Thế Của Bắc Ảnh Thần

Chương 22: Huyền Thú Xuất Hiện

Chương 23: Vì Chính Mình Mà Sống?

Chương 24: Hội Đấu Giá

Chương 25: Tặng Quân Đan Dược

Chương 26: Dạ Nhược Ly Tính Toán

[Chương 27: Ngụy Cơ Hàng Lâm](#)
[Chương 28: Kẻ Nào Dám Làm Chủ Nhân Lão Tử Bị Thương](#)
[Chương 29: Chu Tước Tức Giận](#)
[Chương 30: Quyết Định](#)
[Chương 31: An Bài](#)
[Chương 32: Ba Năm](#)
[Chương 33: Trắc Phi?](#)
[Chương 34: Dạ Nhược Ly Cường Hãn](#)
[Chương 35: Mồ Yêu Nghiệt Đến Rồi](#)
[Chương 36: Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Người](#)
[Chương 37: Dạ Nhược Ly Ra Tay](#)
[Chương 38: Người Cho Rằng Người Đủ Tư Cách Sao?](#)
[Chương 39: Nữ Nhân, Đừng Để Ta Bắt Được Người](#)

[Quyển 2](#)

[Chương 1: Thân Phận Của Long Thanh Phi](#)
[Chương 2: Lão Gia Chủ Long Gia](#)
[Chương 3: Lão Gia Chủ Khiếp Sợ](#)
[Chương 4: Bi Kịch Của Long Phi Tuấn](#)
[Chương 5: Gặp Lại Nam Cung Thần](#)
[Chương 6: Thiên Huyền Đại Sư](#)
[Chương 7: Dạ Nhược Ly Luyện Đan](#)
[Chương 8: Sư Phụ, Người Nhận Ta Làm Đệ Tử Đi](#)
[Chương 9: Thiên Huyền Đại Sư Đến Long Gia](#)
[Chương 10: Mau Tới Bái Kiến Sư Tổ](#)
[Chương 11: Tại Sao Lại Là Hãn](#)
[Chương 12: Hôm Nay Chính Là Ngày Chết Của Người](#)
[Chương 13: Sau Lưng Hãn Là Ta](#)
[Chương 14: Long Phi Thanh Đột Phá](#)
[Chương 15: Tự Tung Tự Tác](#)
[Chương 16: Ghen](#)
[Chương 17: Phi Thiên Độc Giác Thú](#)
[Chương 18: Đại Hội Bắt Đầu](#)

[Chương 19: Chuyện Này Ta Muốn Nhúng Tay Thì Sao?](#)

[Chương 20: Kinh Ngạc](#)

[Chương 21: Lột Mặt Nạ Xuống](#)

[Chương 22: Mau Lăn Ra Đây Chứ Chết!](#)

[Chương 23: Gặp Lại Sau Ba Năm](#)

[Chương 24: Phế Vật Hay Thiên Tài?](#)

[Chương 25: Ai Đến Đoạt Tôn Nữ Của Ta?](#)

[Chương 26: Thực Lực Tăng Lên](#)

[Chương 27: Chúng Ta Nhận Thua](#)

[Chương 28: Huyền Thú Đại Nhân](#)

[Chương 29: Van Xin Người, Bỏ Qua Cho Ta Đi!](#)

[Chương 30: Một Năm Bế Quan, Huyền Hoàng Trung Cấp](#)

[Quyển 3](#)

[Chương 1: Trở Về Ly Phong Quốc](#)

[Chương 2: Người Thân Gặp Mặt](#)

[Chương 3: Huyền Thú Cấp Mười Lăm](#)

[Chương 4: Âm Mưu Phủ Tướng Quân](#)

[Chương 5: Ai Dám Cướp Hồn Từ Trong Tay Ta?](#)

[Chương 6: Tồn Thương Người Nàng, Chết!](#)

[Chương 7: Tìm Tới Tận Của Rồi...](#)

[Chương 8: Nàng Ta Là Người Sao? Quá Biến Thái!](#)

[Chương 9: Cung Vô Y Cảm Giác Nguy Cơ](#)

[Chương 10: Niệm Khê Tới Rồi](#)

[Chương 11: Vân Gia Tận Thế, Đã Tới Chưa?](#)

[Chương 12: Trưởng Lão Tiên Nhân Phẫn Nộ](#)

[Chương 13: Người Thương Khung Giới Tới](#)

[Quyển 4](#)

[Chương 1: Thiên Tài Tuyển Bạt Thi Đấu](#)

[Chương 2: Thương Khung Giới Cũng Gian Lận](#)

[Chương 3: Đan Trưởng Lão Vô Sĩ](#)

[Chương 4: Không Giết Người Thì Làm Người Tức Chết!](#)

[Chương 5: Vương Gia, Thương Khung Giới](#)

[Chương 6: Lão Giả Thần Bí](#)
[Chương 7: Hoa Lạc Vũ Âm Hiểm](#)
[Chương 8: Đan Chủ Đan Gia](#)
[Chương 9: Đột Phá, Huyền Tôn](#)
[Chương 10: Vận May Của Dạ Nhược Ly](#)
[Chương 11: Quyết Không Phụ Nàng](#)
[Chương 12: Thúc Ép Cung Vô Y](#)
[Chương 13: Dạ Nhược Ly Phần Nộ](#)
[Chương 14: Huyền Thánh Quyết Đấu](#)
[Chương 15: Họa Thủy Đông Dẫn](#)
[Chương 16: Huyền Tôn Trung Cấp](#)
[Chương 17: Gặp Lại Thánh Dạ](#)
[Chương 18: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá](#)
[Chương 18+2: Khiếp Sợ, Tập Thể Đột Phá \(2\)](#)
[Chương 19: Đặc Quyền](#)
[Chương 19+2: Đặc Quyền \(2\)](#)
[Chương 20: Thái Thượng Trưởng Lão](#)
[Chương 21: Thịnh Cầu Của Thái Thượng Trưởng Lão](#)
[Chương 22: Bảo Chủ, Người Phải Làm Chủ Cho Ta](#)
[Chương 23: Thao Thiết* Thức Tỉnh](#)
[Chương 24: Uy Lực Của Lôi Đình Kiếm](#)
[Chương 25: Nguy Cơ Của Lô Gia](#)
[Chương 26: Uy Phong Của Dạ Nhược Ly](#)
[Chương 27: Đan Dược Phàm Phẩm Đình Phong](#)
[Chương 28: Trở Về](#)
[Chương 29: Tiên Địa Đánh Tới](#)
[Chương 30: Lại Hiện Lộ Uy Lực Của Lôi Đình Kiếm](#)
[Chương 31: Huyền Thánh Đình Phong Tháo Chạy Thục Mạng](#)
[Chương 32: Huyền Thần Cường Giả Đến](#)
[Chương 33: Ai Dám Đả Thương Đệ Tử Của Ta](#)
[Chương 34: Phong Thần Cường Đại](#)
[Chương 35: Đêm Động Phòng Hoa Chúc](#)

Quyển 5

Chương 1: Lạc Nguyệt Quốc, Lạc Sơn Lĩnh

Chương 2: Sát Cơ

Chương 3: Không Có Tư Cách?

Chương 4: Lãnh Chúa Đại Nhân

Chương 5: Lý Hạ Vui Quá Hoá Buồn

Chương 6: Cơn Thịnh Nộ Của Dạ Nhược Ly

Chương 7: Nhược Ly Trở Về

Chương 8: Tới Nhà Cường Giả

Chương 9: Yêu Nghiệt Cường Thế Trở Về

Chương 10: Lời Mời Của Phủ Lĩnh Chủ

Chương 11: Phong Ba Trên Dạ Yến